

Cuộc Chiến Hôn Nhân

Contents

Cuộc Chiến Hôn Nhân	2
1. Chương 1: Thiên Sinh Mị Cốt	3
2. Chương 2: Âm Ưc	5
3. Chương 3: Hương Thơm Mê Người	8
4. Chương 4: Món Tiền Lớn	11
5. Chương 5: Công Dụng Của Bạc Hà	14
6. Chương 6: Dê Con Yếu Ốt	17
7. Chương 7: Mỹ Nam Kinh Thành	19
8. Chương 8: Tối Hái Hoa Đi	22
9. Chương 9: Tâm Tư Mỹ Nhân	24
10. Chương 10: Chết Đuối Vớ “phải” Cọc	27
11. Chương 11: Viên Hương Hoàn Màu Tím	30
12. Chương 12: Kịch Hay Mở Màn	33
13. Chương 13: Ba Thanh Niên Cạn Bã	36
14. Chương 14: Nó Là Dưa Chuột	39
15. Chương 15: Thú Tính Sôi Trào	41
16. Chương 16: Sự Quyến Rũ Chết Người	43
17. Chương 17: Quyết Đoán Trộm Hương	46
18. Chương 18: Là Ai Giở Trò	49
19. Chương 19: Sự Tình Bại Lộ	53
20. Chương 20: Lòng Tham Không Đáy	55
21. Chương 21: Gió Lại Đổi Chiều	58
22. Chương 22: Tìm Ra Chân Tướng	61
23. Chương 23: Đôi Giày Thêu Mới	64
24. Chương 24: Dư Hương Lượn Lờ	67
25. Chương 25: Mỹ Nam Hộ Hoa	70
26. Chương 26: Kiều Diễm Vô Song	73
27. Chương 27: Những Phút Xao Lòng	75
28. Chương 28: Bọ Ngựa Rình Ve	78
29. Chương 29: Chim Sẻ Đứng Sau	82
30. Chương 30: Lưới Giăng Lòng Lộng	84
31. Chương 31: Bệnh Mềm Xương Tái Phát	87
32. Chương 32: Mơ Màng Quyến Rũ	91
33. Chương 33: Trí Thông Minh Của Tả Lê	93
34. Chương 34: Hoàn Béo Yến Gầy	95
35. Chương 35: Túi Thơm Của Ai?	98
36. Chương 36: Quốc Sắc Vô Song	101
37. Chương 37: Người Tính Không Bằng Trời Tính	104
38. Chương 38: Yếu Diệu Thực Nữ	107
39. Chương 39: Hải Hùng Khiếp Vía	110
40. Chương 40: Như Nguyệt Quận Chúa	113

41. Chương 41: Giao Ước Lấy Chồng	115
42. Chương 42: Liếc Mắt Đưa Tình	118
43. Chương 43: Tê Đại	121
44. Chương 44: Lỡ Tay Chạm Ngực Con Gái	124
45. Chương 45: Để Ngắm Thêm Một Lần	127
46. Chương 46: Tình Thế Hiểm Nghèo	129
47. Chương 47: Leo Lên Lưng Cọc	132
48. Chương 48: Đến Cửa Cầu Hôn	135
49. Chương 49: Lúc Vui Lúc Buồn	139
50. Chương 50: Được Voi Đòi Tiên	143
51. Chương 51: Tặng Một Đồi Một	148
52. Chương 52: Tranh Giành Người Yêu	152
53. Chương 53: Khó Lòng Kiềm Chế	154
54. Chương 54: Dáng Người Gọi Cảm	158
55. Chương 55: Da Trắng Môi Đỏ	161
56. Chương 56: Giọng Điệu Của Kẻ Tình Nhân	164
57. Chương 57: Thừa Cơ Thân Mật	166
58. Chương 58: Ngàn Cân Treo Sợi Tóc	169
59. Chương 59: Lợi Dụng Hoàn Cảnh	171
60. Chương 60: Trưởng Rủ Mần Che	173
61. Chương 61: Cô Nam Quả Nữ	175
62. Chương 62: Đêm Trước Tân Hôn	177
63. Chương 63: Hôn Lễ (1)	180
64. Chương 64: Hôn Lễ (2)	184
65. Chương 65: Hôn Lễ (3)	189
66. Chương 66: Chong Đèn Suốt Đêm	193
67. Chương 67: Lan Tâm Tuệ Chất	196
68. Chương 68: Tạm Thời Xa Cách	200
69. Chương 69: Trai Tài Gái Sắc	203
70. Chương 70: Như Điều Gặp Gió	205
71. Chương 71: Tam Phẩm Cáo Mệnh	208
72. Chương 72: Yêu Đương Vụng Trộm	210
73. Chương 73: Chuyện Ở Nhà Cỏ	215
74. Chương 74: Phiên Ngoại (1)	220
75. Chương 75: Phiên Ngoại (2)	224
76. Chương 76: Lời Cuối Truyện	227

Cuộc Chiến Hôn Nhân

Giới thiệu

Lâm Mị có một khuyết điểm chí mạng, xương cốt quá mềm, ngồi không ra ngồi, đứng không ra đứng

1. Chương 1: Thiên Sinh Mị Cốt

“Cô chính là Lâm Mị?”

Tô Trọng Tinh đứng ngoài lương đình, dùng tư thế từ trên cao nhìn xuống nhìn cô gái trẻ ngồi trong đình, giọng điệu nhạt nhẽo, nhân thần thể hiện sự xem thường không thêm che dấu.

Lâm Mị vốn nhũn như con chi chi ngồi trên ghế đá, thấy có người lên tiếng, liền thẳng lưng, nhủ thầm liên tục: phải thật đoan trang, phải thật đoan trang!

Lâm Mị mặt mày xinh đẹp, cực kỳ động lòng người, nhưng nàng lại có một khuyết điểm chí mạng, đó là xương cốt quá mềm, ngồi không ra ngồi, đứng không ra đứng. Mấy bà dì bên ngoài nàng từng xem qua, nói nàng là thiên sinh mị cốt, không thể đoan trang.

Vì muốn đoan trang, Lâm Mị đã nỗ lực không ít, nhưng hiệu quả rất nhỏ.

Đáng chết là, từ sau khi có nguyệt sự vào năm ngoái, nàng phát hiện khứu giác bản thân trở nên cực kỳ nhạy cảm, không chú ý ngửi được khí tức của đàn ông trẻ tuổi là xương cốt toàn thân liền mềm nhũn, cơ hồ đứng không vững.

Chuyện đáng xấu hổ như vậy, đương nhiên không thể để người khác biết, vì chứng bệnh này mà lòng dạ Lâm Mị rối như tơ vò. Lúc này Tô Trọng Tinh chỉ cách nàng có mấy bước chân, nàng chỉ sợ xương cốt toàn thân sẽ mềm nhũn ngay lập tức, liền nỗ lực thẳng lưng, muốn tạo thành dáng vẻ đoan trang rồi mới lên tiếng trả lời.

Tô Trọng Tinh đợi một hồi lâu, chỉ thấy Lâm Mị ưỡn ngực duỗi cổ, ổng à ổng ẹo, nhưng không trả lời hẳn, không khỏi nhăn mặt nhíu mày, lạnh lùng gần từng chữ: “Cô muốn thế nào thì mới chịu giải trừ hôn ước?”

Mười tám năm trước, Tô thái gia và Lâm thái gia cùng làm quan ở Dịch Châu. Lúc ấy, mẹ của Tô Trọng Tinh và mẹ của Lâm Mị là bạn thân chí cốt, sau khi một người sinh trai một người sinh gái, thường vụng trộm nói đùa là muốn kết làm thông gia. Những lời này lại truyền đến tai Tô thái gia và Lâm thái gia, trong một lần say rượu, hai người nửa đùa nửa thật gọi nhau là thông gia, ngày hôm sau liền trao đổi tín vật, định hôn ước cho Tô Trọng Tinh và Lâm Mị. Sau đó Tô thái gia quan lộ thăng thăng, mấy lần lên chức, cuối cùng trở về kinh thành.

Sự nghiệp của Lâm thái gia không được thuận lợi như thế, con trai duy nhất là Lâm Lỗi lại không nên thân, chỉ biết bài bạc rượu chè, còn chộc nghèo một cô nương thanh lâu, bỏ ra một số tiền lớn chuộc về làm tiểu thiếp, khiến vợ cả là Cố Khả Nhi tức mà chết. Sau khi Cố Khả Nhi qua đời, Lâm thái gia thấy mất hết thể diện, không bao lâu sau cũng lâm bệnh, được nửa năm thì qua đời. Lúc này Lâm Lỗi mới biết tỉnh ngộ, để tâm sống tử tế qua ngày. Tiếc rằng Lâm gia vốn neo người, tiền bạc không nhiều, bị ông ấy hoang phí mấy năm, cả nhà chẳng còn gì đáng giá, thêm hai lần tang ma, đúng là khó khăn chồng chất khó khăn. May mà còn có bà vú và hai nha hoàn của Cố Khả Nhi ở lại, bọn họ giúp Lâm Mị thêu thùa kiếm sống qua ngày, mới miễn cưỡng sống được đến ngày hôm nay.

Không rõ Lâm Lỗi là vì lúc trước đến chốn tường hoa ngộ liễu nhiều, hay còn vì nguyên nhân nào khác, ngoại trừ con gái Lâm Mị do vợ cả Cố Khả Nhi sinh ra, ông ấy không có đứa con nào khác. Sức khỏe Lâm Lỗi bị tử sắc hủy hoại, thêm được mấy năm cũng ngã bệnh. Trước khi chết dặn dò bà vú già giúp Lâm Mị mang tín vật đính hôn đi kinh thành tìm Tô gia, xác nhận lại hôn sự cho chắc chắn.

Năm nay bà vú già bốn mươi tám tuổi, dáng người mập mạp, khuôn mặt tươi tắn thân thiện. Khi còn ở Cố phủ, cũng là người giỏi giang, sau đó đi theo Cố Khả Nhi đến Lâm gia, trở thành quản gia, cũng có chút kiến thức. Bà vú giúp Lâm Mị lo liệu hậu sự cho Lâm Lỗi xong xuôi, bảo Lâm Mị giả trai, bôi đen mặt mũi, rồi mới thuê xe ngựa đi kinh thành. Đến kinh thành, cũng không vội tìm đến Tô gia, mà trọ lại một khách điểm, nghe ngóng chuyện về Tô gia.

Bà vú nghe ngóng được Tô thái gia đã qua đời, Tô phủ hiện nay do con trai Tô thái gia là Tô Gia Thanh làm chủ. Tô Gia Thanh giữ một chức vụ trong Hàn Lâm Viện, là người vô cùng chính trực, coi danh dự hơn tất cả, bà vú thăm dò được thể mới yên lòng. Nếu Tô gia biết coi trọng danh dự, vậy sẽ không dám chối bỏ hôn sự này.

Lâm Mị cũng thả lỏng tinh thần, từ ngày rời Dịch Châu đến kinh thành đã nửa năm, tiền bạc tốn kém không phải nói cũng biết, giờ đã là mùa xuân, quần áo mùa xuân không được dày dặn, nếu nàng còn giả trai chỉ sợ chẳng giấu diếm được lâu. Chỉ sợ bại lộ thân phận nữ nhi sẽ phát sinh chuyện không hay.

Chủ tớ hai người cao hứng hơn rất nhiều, lại nghe ngóng về nhân phẩm tướng mạo Tô Trọng Tinh, ai nấy đều nói hắn còn trẻ, hành vi đoan chính, đứng đắn như người cha, đều là những người chính trực.

Nghe được thể Lâm Mị an tâm triệt để, chọn ngày chuẩn bị một phen, cùng bà vú già tìm đến Tô gia.

Khi Tô thái gia quyết định hôn sự cho cháu trai, không thể ngờ Lâm gia lại có ngày sa sút đến nông nỗi này, lại thêm Lâm thái gia tính tình thanh cao, không chịu xin giúp đỡ, Tô thái gia cũng phai nhạt tâm tư. Sau Tô gia đến kinh thành, không hề thấy Lâm gia thư từ gì hết, Tô thái gia liền cho là Lâm gia không có ý định giữ hôn sự này nữa. Liền dặn dò con trai Tô Gia Thanh, nói nếu con gái Lâm gia chưa đi lấy chồng ngày nào, Tô Trọng Tinh không được cưới vợ ngày đấy, tránh người khác dèm pha.

Sau khi Tô thái gia qua đời, Tô gia ngoại trừ Tô Gia Thanh và Tô phu nhân, không còn ai khác nhớ chuyện Tô Trọng Tinh có hôn ước với người khác. Bản thân Tô Trọng Tinh tình đầu ý hợp với biểu muội sống nhờ là La Minh Tú, chỉ chờ La Minh Tú đến tuổi cập kê, hai nhà sẽ bàn chuyện cưới xin.

Đúng lúc đó, Lâm Mị được bà vú già hộ tống, thướt tha duyên dáng xuất hiện trước mặt người nhà họ Tô.

Tô gia nổi danh thư hương, coi thanh danh hơn tất cả, bảo chối bỏ hôn sự này đương nhiên là không làm được. Tô phu nhân thấy mặt mũi Lâm Mị tựa như Cố Khả Nhi, tất nhiên là khiến bà nhớ tới tình bạn với Cố Khả Nhi năm xưa, lập tức an bài cho Lâm Mị vào ở trong mé tây Tô gia, chọn ngày thành hôn.

Chuyện Tô Trọng Tinh và La Minh Tú có tình cảm với nhau, đương nhiên là Tô phu nhân biết rõ, nhưng bà không tán thành chút nào, hiềm một nỗi phải nể mặt Tô lão phu nhân, không có cách nào để phản đối.

Tô phu nhân tính tình dịu dàng, người xưa nói, giặc bên Ngô không bằng bà cô bên chồng, năm đó em chồng là Tô Gia Tuệ hành bà lên bờ xuống ruộng, khiến bà ảm ức không thôi, sau Tô Gia Tuệ qua đời, Tô lão phu nhân liền đón con gái Tô Gia Tuệ là La Minh Tú về nuôi dưỡng, tất lẽ dĩ ngẫu là Tô phu nhân không thân thiết gì với La Minh Tú.

La Minh Tú người cũng như tên, thanh tú bẩm sinh, chỉ có điều tính tình giống mẹ, tự phụ vào dung mạo và tài hoa của bản thân, không coi ai ra gì. Đối với bà mẹ là Tô phu nhân cũng không cung kính. Vì mấy lẽ đó, trong lòng Tô phu nhân đương nhiên là thích Lâm Mị làm con dâu mình hơn.

La Minh Tú đột ngột nghe được tin Tô Trọng Tinh có vị hôn thê, thật không khác nào sét đánh giữa trời quang, khóc suốt mấy ngày, Tô Trọng Tinh dỗ dành thế nào cũng không nín, không chịu hồi tâm chuyển ý.

Mẹ La Minh Tú mất sớm, phụ thân làm quan bên ngoài, tuy là ở nhờ Tô phủ, nhưng có Tô lão phu nhân thương yêu, nên không khác gì tiểu thư chân chính của nhà họ Tô, không ai dám khinh thường. Huống hồ cô ta và Tô Trọng Tinh lớn lên bên nhau, thanh mai trúc mã, người lớn cũng công nhận hai người là một đôi từ lâu. Đột nhiên rơi xuống một Lâm Mị, bảo cô ta nuốt trôi thể nào?

Từ sau khi Lâm Mị vào phủ, La Minh Tú một mực tránh mặt Tô Trọng Tinh, Tô Trọng Tinh mất ngủ mấy đêm, sáng sớm ra vườn dạo bước, lại thấy xa xa, có một cô gái trẻ lạ mặt đang ngồi trong lương đình, đoán cô gái đó là Lâm Mị, hắn mới nói mấy câu này.

Lúc này, đôi môi đỏ tươi ướm át của Lâm Mị mở tròn, thở ra một câu: “Huynh là Tô Trọng Tinh?”

Tô Trọng Tinh cực kỳ chán ghét câu hỏi lạc đề này, cao giọng hơn: “Cô muốn bao nhiêu tiền thì mới chịu đi?”

“Cái gì?” Lâm Mị mím môi, lòng bùng lửa giận, vẫn giữ thẳng lưng, gồng cột sống, neho mắt nhìn Tô Trọng Tinh nói: “Thì ra hôn ước mà ông nội ta và ông nội người định ra, ở trong mắt người, chỉ cần có tiền là có thể bội ước.”

Giọng nữ điệu đà ngọt ngào có chút chói lói, đi vào tai cũng thật động lòng người. Tô Trọng Tinh không nói không rằng, vào đình, tiến lên phía trước hai bước, nhìn Lâm Mị nói: “Cho dù cô gả cho ta, cũng sẽ không hạnh phúc, cố để làm gì?”

Khí tức đàn ông đập vào mặt, lỗ mũi Lâm Mị ngứa ngứa, cột sống không gồng được nữa, chỉ có thể lui về sau một bước, dựa lưng vào cây cột, khép mắt nói: “Theo ta thấy, đàn ông chả khác nhau là mấy, vô luận là gả cho ai cũng có nguy cơ bất hạnh.”

Vì dàn xếp cho di nương và chuẩn bị phí tổn lên kinh, nhà cửa đất đai tại Dịch Châu đã bán hết, không còn đường lui. Huống hồ nếu giải trừ hôn ước với Tô Trọng Tinh, có hạ thấp tiêu chuẩn để tìm một hôn sự khác chỉ sợ cũng không dễ dàng. Điều cuối cùng là, bản thân nàng mắc chứng ngứa được khí tức đàn ông trẻ tuổi liền đứng không vững, nếu bị kẻ xấu bụng biết được, hậu quả không thể tưởng tượng nổi. Kể duy nhất cho lúc này, chỉ có nhanh chóng thành hôn, mới có thể giữ được trong sạch.

Thấy Lâm Mị mềm mại dựa vào thân cột, dáng vẻ như có thể ngã xuống bất cứ lúc nào, Tô Trọng Tinh nhúu chặt lông mày: trách không được con nha hoàn Thu Trúc nói thầm, nói Lâm tiểu thư rất biết nói chuyện, luôn có dáng vẻ nhu nhược khiến người khác cảm thấy xót thương, phu nhân bị dỗ dành đến mức Lâm tiểu thư nói gì cũng nghe. Quả nhiên là thế!

Tô Trọng Tinh quyết định nói chuyện rõ ràng một lần, miễn cho Lâm Mị lằng nhằng, hấn nhắc chân, ý định ngồi xuống ghế đá bên cạnh, không ngờ hấn mới nhắc chân lên, đã thấy Lâm Mị lên tiếng bằng chất giọng ướm át quyền rũ mê người: “Đừng tới đây!”

Ô ô, rốt cục là xảy ra chuyện gì đây? Lâm Mị khóc không ra nước mắt. Vì biết bản thân mắc chứng này, trước đây nàng tận lực tránh mặt đàn ông, vạn nhất phải gặp, cũng tận lực giữ khoảng cách, chưa từng xảy ra chuyện gì quá giới hạn. Hiện tại Tô Trọng Tinh mới nhắc bước, xương cốt toàn thân nàng mềm nhũn không nói làm gì, tim còn đập thình thịch, gò má đỏ bừng, bất đắc dĩ mới lên tiếng bảo Tô Trọng Tinh đừng tới đây. Ai biết được mới mở miệng thì ... thì cả giọng nói cũng khác, chẳng khác gì tình nhân nỉ non. Để người khác nghe được, không ai có khả năng liên tưởng đứng đắn.

Tô Trọng Tinh cũng ngẩn ra, ngừng bước, bỗng nhiên thấy bùng lửa giận. Thế này là muốn câu dẫn hấn sao? Quá vô sỉ!

Ban ngày ban mặt, lương đình không cửa nẻo gì, vốn là chỗ gặp gỡ quang minh chính đại nhất, bị cô nàng này bày ra dáng vẻ và giọng nói ướm át này, khác nào nói hấn và cô ta hẹn nhau ra đây yêu đương lên lút.

Lâm Mị không dám ngẩng đầu nhìn Tô Trọng Tinh, chỉ liếc mạng cổ vũ bản thân: phải thật đoan trang, phải thật đoan trang! Mị thái cái gì chứ, không được! Nàng vừa cổ vũ bản thân, vừa xòe tay bấu vào thân cột, hy vọng ổn định được tấm thân đã mềm nhũn, lê sang phía kia.

Tô Trọng Tinh bực tức không ít, đưa mắt nhìn lại thấy Lâm Mị dựa vào thân cột, mặt ửng đỏ, môi hồng đào khép hờ, hai tay bắt chéo ra sau lưng vòng qua thân cột, vì vươn tay về phía sau, tấm áo xuân hơi mỏng bị kéo căng, tất cả dáng người thon thả quyền rũ phơi bày: cần cổ trắng nõn, bộ ngực mượt mà, eo nhỏ bó chặt. Hỏa khí trong lồng ngực càng bùng phát hơn, hấn nắm tay thành nắm đấm, cắn răng nói: “Lâm Mị, cô muốn làm cái gì đấy?”

“Huynh đừng tới đây!” Lâm Mị rơm rớm nước mắt, giọng nói càng thêm ngọt ngào nỉ non, lại như mời mọc đối phương nhanh chóng tới đây.

“Hai người đang làm cái gì đấy?” Một giọng nói phẫn nộ vang lên.

Tô Trọng Tinh quay đầu nhìn lại, La Minh Tú đang đứng cách đó không xa, đồng tử hừng hực lửa giận.

2. Chương 2: Âm Ưc

Từ góc nhìn của La Minh Tú đánh giá, chỉ thấy tấm áo hồng nhạt mỏng manh của Lâm Mị dán sát lên thân thể, dáng vóc mê người, hai gò má đỏ bừng, mị nhãn như tơ, yêu kiều dựa người vào thân cột, rõ ràng là bộ dạng hồ ly. Tô Trọng Tinh thì thờ phì phò, lồng ngực nhấp nhô, dường như muốn cất bước tiến tới, rõ ràng là đã bị quyền rũ. Tuy ngày thường cô ta rất biết kiềm chế cảm xúc, không nổi giận trước mặt người khác

một cách dễ dàng, nhưng lúc này không cách nào kiềm chế lửa giận, cắn môi nói: “Nơi này kể đến người đi, nếu để người khác bắt gặp, biểu ca còn cần thanh danh hay không?”

“Minh Tú, sự tình không phải như em đang nghĩ.” Lúc này Tô Trọng Tinh mới phát hiện, không rõ vì tức giận hay còn vì nguyên nhân nào khác, bản thân dĩ nhiên miệng đắng lưỡi khô, tim đập thình thịch, vội lui về phía sau hai bước, giải thích: “Chúng ta đang thương lượng chuyện đứng đắn.”

Chuyện đứng đắn thì phải thương lượng như thế sao? Gạt quỹ ah? Nếu không phải trông thấy tận mắt, cô ta tuyệt đối không dám tưởng tượng biểu ca lại có thể bày ra bộ dạng thế này. Không, nhất định Lâm Mị kia câu dẫn biểu ca, cũng không biết biểu ca trúng phải bùa mê thuốc lú gì mà thất thố đến vậy. Thật không biết xấu hổ. Phải kể lại chuyện này cho bà ngoại nghe.

Cho rằng Tô Trọng Tinh dĩ nhiên không chịu nổi một kích, con hồ ly vừa cảm dỗ là hẳn liền mê mẩn, lửa giận trong lòng La Minh Tú hóa thành tui thân, nước mắt lăn chã tuôn rơi, xoay người bỏ chạy.

Tô Trọng Tinh trừng mắt nhìn Lâm Mị vẫn đang bầu vú lấy thân cột, duỗi tay chỉ thẳng vào mặt Lâm Mị, phần nộ quát: “Đều tại cô!”

Lâm Mị nỗ lực nghiêng mặt, thầm nghĩ né tránh cánh tay Tô Trọng Tinh đang chỉ thẳng mặt, ma xui quỷ khiến thế nào, lại đưa cái lưỡi nhỏ nhắn hồng nhạt ra liếm môi, đầu lưỡi còn nghịch ngợm vểnh vểnh lên, liếm một vòng rồi còn ra vẻ như chưa thỏa mãn rút vào.

Thấy động tác đó của Lâm Mị, Tô Trọng Tinh hoảng sợ rút tay, không hiểu sao đầu ngón tay tê dại, cảm giác tê dại nhanh chóng lan truyền theo mạch máu, truyền lên tai, rất nhanh sau đó, tai hẳn nóng rực lên.

Vô... vô sỉ đến thế sao? Tô Trọng Tinh không dám chần chừ, bỏ chạy trốn chết, vội vã đuổi theo La Minh Tú. Trong nháy mắt đã không thấy tăm hơi đâu.

Tô Trọng Tinh đi rồi, hô hấp Lâm Mị dần dần đều trở lại, cột sống cũng cứng cáp hơn, thân thể không còn mềm nhũn nữa, nhất thời thở hắt ra một hơi, lặng lẽ lau mồ hôi, hồi tưởng lại quá trình vừa trải qua, trừ việc thống hận bản thân quá yếu đuối, cũng chỉ có thống hận bản thân quá yếu đuối. Ô, vì cái gì đàn ông mới đến gần, xương cốt liền mềm nhũn? Chẳng lý nào mà Tô Trọng Tinh lại không coi nàng là dâm phụ? Ôi, thật là không còn mặt mũi nào rồi!

Trước khi lên kinh, cũng khó tránh chuyện có lúc tiếp xúc với đàn ông, nhưng chỉ thấy thân thể mềm oặt dần, không còn chút sức lực nào thôi, chưa từng nghiêm trọng như vừa rồi! Chẳng lẽ là bệnh tình nặng thêm? Hay là, bởi vì mùi hương của Tô Trọng Tinh đặc biệt dễ ngủ? Lâm Mị cắn răng suy nghĩ, quyết định sẽ lặng lẽ tìm kiếm danh y hỏi thăm một phen, xem có thể chữa được cái chứng mềm xương này không.

Nhìn bốn bề vắng lặng, Lâm Mị thẳng lưng, bước ngẩn, đoan trang về phòng. Chờ nàng vào đến trong phòng, đại a hoàn của Tô lão phu nhân tên gọi Quý Mai tiến tới, nói: “Lâm tiểu thư, lão phu nhân nhà chúng ta thỉnh cô qua thưởng trà!”

Vì Nguyên Tông Hoàng đế của triều Đại Chu thích uống trà, đặc biệt hứng thú với các loại ẩm tử sa, thế nên danh gia vọng tộc cũng học tập theo, dần dần, thưởng trà trở thành một nghệ thuật tinh tú.

Chất đất Dịch Châu phong phú đa dạng, có hầm mỏ nổi danh, ẩm tử sa làm từ đất bùn hầm mỏ, là loại ẩm khiến trà trở nên thơm mát nhất. Lâm Mị là người Dịch Châu, đối với chuyện thưởng trà đương nhiên là thông thạo. Nàng đi theo Quý Mai đến phòng Tô lão phu nhân, quả nhiên Tô lão phu nhân mới có một ẩm tử sa hình quả lê, đã bảo người hầu đun nước với lá trà ngon suốt nửa canh giờ, rửa cho hết bột vụn, đang pha trà uống.

Thấy Lâm Mị tới, Tô lão phu nhân cười dài nói: “Qua đây, qua đây, ngồi xuống bên cạnh ta đi, nhìn cái ẩm này xem, cháu có thể nhìn ra là làm từ đất bùn gì không?”

Lâm Mị cầm ẩm trà lên xem, thấy ẩm có màu vàng nhạt, sờ thấy nhiều cát, cốt nhiều thịt thiếu, lại thêm thân ẩm hình quả lê, nắp ẩm rất kín, hình núp lê, nếu chỉ nhìn thoáng qua nhất định sẽ nhầm đây là quả lê thật, không khỏi trầm trồ một tiếng. Lại cười nói: “Ẩm này làm từ quặng bùn thô. Thường có người nhầm lẫn, gọi là bùn vụn. Loại bùn này mà dùng để nung ẩm tử sa sẽ khiến mặt ngoài của ẩm tử sa giống như vỏ lê, vì thế gọi là bùn vỏ lê. Nung bùn vỏ lê không dễ, thế nên thường làm ẩm nhỏ, không dám làm ẩm to. Người Dịch Châu quê cháu nói, uống trà pha bằng ẩm tử sa nung từ bùn vỏ lê rất tốt cho thân thể!”

“Xem xem, xem xem, không hổ là người Dịch Châu, nói chuyện về ẩm tử sa thật rõ ràng mạch lạc.” Tô lão phu nhân chờ Lâm Mị đặt ẩm xuống bàn, cầm tay nàng xem xét, cười nói: “Cha mẹ cháu mất sớm, cháu phải tự chăm sóc bản thân, thật không dễ dàng gì. Nhìn xem, vết chai sần này chỉ có thể là do thuê thùa may vá nhiều.”

Mất thấy Tô lão phu nhân hiền hoà, ngữ khí thương tiếc, Lâm Mị dần dần buông lỏng sự cảnh giác, nhất thời nhiệt tình chia sẻ.

Uống được vài chén trà, bình luận về ẩm tử sa được mấy câu, rốt cục Tô lão phu nhân cũng đề cập vào chủ đề chính, cười nói: “Tiểu Mị ah, nghe nói sáng sớm nay cháu có gặp Trọng Tinh ở lương đình, đang đứng trước mặt cháu Trọng Tinh lại xoay người chạy theo Minh Tú. Có chuyện này không?”

Tô lão phu nhân nhắc tới chuyện này là có ý gì? Minh mới là vị hôn thê của Tô Trọng Tinh, mà Tô Trọng Tinh xoay người chạy theo La Minh Tú, nói thế nào thì nói, người ẩm ức phải là mình mới đúng? Tô lão phu nhân là bà ngoại La Minh Tú, bà cụ chỉ có khả năng thiên vị La Minh Tú, không thể đòi công bằng hộ mình. Nếu vậy, bà cụ nhắc tới chuyện này, tất là muốn bắt mình phải rõ ràng, Tô Trọng Tinh chỉ thích La Minh Tú, bản thân là người ngoài, nên tự động đề xuất từ hôn?

Về chuyện giữa Tô Trọng Tinh và La Minh Tú, Lâm Mị mới đến Tô phủ hôm trước hôm sau liền được nghe nói. Lúc ấy nàng đã thảo luận với bà vú già một lần.

Bà vú già lắc đầu nói: “Cô đính hôn với Tô thiếu gia từ lâu, chuyện này có tin vật và trưởng bối hai nhà làm chứng, là chuyện vãn đã đóng thuyền, La tiểu thư nếu là khóc lóc buộc Tô thiếu gia hủy hôn thì là người bất nghĩa. Bây giờ chính miệng Tô phu nhân cũng thừa nhận chuyện đính hôn năm đó, lại đích thân an bài chuyện ăn ở của cô, chuyện này không thể thay đổi nữa rồi. Nếu La tiểu thư vẫn cố quấy rầy Tô thiếu gia, chỉ có làm ‘người thứ ba’.”

Bà vú già là người khéo léo, thường dùng từ lạ, Lâm Mị nghe thấy từ mới, đương nhiên là hỏi: “Vú ơi, ‘người thứ ba’ nghĩa là gì?”

“Vợ chồng chỉ có hai người là đẹp, nếu có một người thứ ba đến phá đám, thì gọi kẻ đó là ‘người thứ ba’.” Bà vú già cảm thán: “Mẹ cô năm đó chính là bị ‘người thứ ba’ chọc tức mà chết.”

Nhắc tới cha mẹ, Lâm Mị có chút khổ sở, nhưng vẫn gắng cười nói: “Đàn ông năm thê bấy thiếp, chẳng lẽ lại chỉ có ‘người thứ ba’, còn có ‘người thứ tư’, ‘người thứ năm’ các kiểu cơ mà!”

Bà vú già cười hê hê: “Đừng bận tâm chuyện ‘người thứ ba’ ‘người thứ tư’ làm chi, cô để ý ngồi cho vững cái ghế bà lớn là được rồi. Ngàn vạn lần đừng bắt chước mẹ cô mà nghĩ quẩn trong lòng, tự đứng tức chết bản thân.”

“Dạ!” Lâm Mị suy nghĩ một chút nói: “Chẳng lẽ không có người đàn ông nào một lòng một dạ với thê tử, vô luận ra sao sẽ không bao giờ nạp thiếp?”

“Có thể có, nhưng ta từng này tuổi rồi, cũng chưa từng nghe nói.” Bà vú già nêu ví dụ: “Không nói đâu xa, ông nội, ông ngoại cô, còn có Tô lão gia, đều là những người chính chắn đứng đắn, nhưng cưới được vợ hiền rồi vẫn muốn cưới thêm một hai cô vợ lẽ. Còn chuyện ra ngoài xã giao uống rượu, nhìn ngắm mỹ nhân này nọ, càng là chuyện quá bình thường. Đến nhà bản cố nông, kiếm thêm được mấy đồng, cũng ngại vợ già xấu xí, hận không thể bắt chước người ta nạp thiếp. Tóm lại, Tô thiếu gia tuy có biếu muối quấy rầy làm ‘người thứ ba’, nhưng là người đàn ông không tồi. Cô đừng vì nóng giận nhất thời mà từ hôn!”

“Nhưng nếu hấn ác cảm với cháu, cưới xong lạnh nhạt, cháu cũng sẽ khó chịu!” Lâm Mị là thiếu nữ mới lớn, thường ước mơ có được người chồng toàn tâm toàn ý yêu thương, có được cuộc sống hôn nhân ngọt ngào tình cảm, từ sau khi biết chuyện tình cảm giữa Tô Trọng Tinh và La Minh Tú, lòng nàng chưa từng vui vẻ. Nàng nhắm mắt nói: “Nếu có thành hôn, chỉ sợ hấn sẽ coi khinh cháu.”

“Nha đầu ngốc, không thể dựa dẫm vào đàn ông, nếu cô trao tình cảm cho đàn ông, sẽ chỉ dẫm lên vết xe đổ của mẹ cô! Tin vú đi, so với những người đàn ông khác, Tô thiếu gia đã tính là không tệ chút nào rồi, tuy không một lòng sủng ái cô, chí ít sẽ không để cô phải ăn đói mặc rách, cũng sẽ không vô duyên vô cớ nhục mạ cô. Nếu cô muốn tranh thủ, nên tranh thủ mẹ chồng mới phải. Tương lai sinh con, phải dựa vào con cái. Cuộc đời thế là viên mãn.” Bà vú già ôm chầm Lâm Mị, thở dài nói: “Nếu cha mẹ cô còn sống, từ hôn

thì từ hôn, có gì nghiêm trọng đâu. Nhưng bây giờ trăm ngàn lần không thể lui bước. Lui một bước liền thấy chân tường. Hiện nay, trong phủ này, người có thể giúp cô chỉ có Tô phu nhân. Về phần Tô lão phu nhân, đương nhiên bà cụ muốn thiên vị cho cháu ngoại La Minh Tú, bà cụ nói gì cô nhớ trả lời cẩn thận.”

Lời bà vú như còn văng vẳng bên tai, đối với câu hỏi của Tô lão phu nhân, Lâm Mị đương nhiên phải suy xét cẩn thận một phen, rồi mới ngẩng đầu nói: “Không dám giấu lão phu nhân, Trọng Tinh đại ca tìm cháu nói chuyện, nói dù cháu có gả cho anh ấy, vị tất đã được hạnh phúc. Cháu chỉ không hiểu, năm xưa là ông nội định hôn cho cháu, sao có thể không hạnh phúc. Sau đó biểu tiểu thư chạy tới, Trọng Tinh đại ca đuổi theo, cháu liền hiểu được mấy phần.”

Tô thái gia và Lâm thái gia đã định ra hôn sự này, mọi người lại không dám chối bỏ, nếu đã vậy, nàng chính là vị hôn thê danh chính ngôn thuận của Tô Trọng Tinh. Tô Trọng Tinh nói chuyện thô lỗ, ép buộc một cô gái yếu đuối từ hôn. Còn đuổi theo một cô gái khác trước mặt vị hôn thê, nếu để người ngoài bình luận, tất là hèn sai trước. Không biết Tô lão phu nhân có tính toán gì?

Tô lão phu nhân không nghĩ được rằng Lâm Mị lại nói chuyện sắc sảo như vậy, bà cụ giật mình, bởi vì Lâm Mị chỉ đưa tới một bà vú già, cũng không phải trưởng bối chân chính, bà cụ có mấy lời chỉ có thể nói riêng với Lâm Mị, một hồi lâu sau mới cười nói: “Trưởng bối định ra hôn ước, đương nhiên là không có lý nào lại hủy hôn. Nhưng sau khi định ra hôn ước này, Lâm gia nhà cháu lại bất tin nhiều năm, Tô gia mới cho là nhà cháu đã có mối khác, không muốn nhắc lại hôn sự này nữa. Bởi vì Trọng Tinh và Minh Tú lớn lên bên nhau, hai nhà bắt đầu tính chuyện cưới xin. Không ngờ cháu lại đột ngột xuất hiện. Trọng Tinh và Minh Tú kiên định lập trường, chuyện thành thế này thật là khó xử.”

Sẽ không hủy hôn, nhưng Tô Trọng Tinh và cô em họ ‘người thứ ba’ lại kiên định lập trường, thế nên làm thế nào cho phải? Lâm Mị cũng thấy rối bời thay Tô lão phu nhân.

Thấy Lâm Mị cúi đầu không nói, Tô lão phu nhân không có cách nào khác, chỉ có thể mở miệng nói: “Bây giờ có một biện pháp vẹn cả đôi đường, chỉ không biết ý tứ tiểu Mị thế nào?”

“Thỉnh lão phu nhân cứ nói!” Lâm Mị ngược mắt nhìn ẩm tử sa, bằng vào sự yêu thương chiều chuộng dành cho La Minh Tú, chẳng lẽ cô ta cam tâm làm thiếp? Cũng được, dù sao tương lai sẽ có ‘người thứ tư’ ‘người thứ năm’ các kiểu, nếu cô đã cam tâm làm thiếp, ta liền đáp ứng cô!

Tô lão phu nhân đặt chén trà xuống, vỗ vỗ lên tay Lâm Mị, có chút áy náy cười cười: “Nếu tiểu Mị đồng ý biện pháp này, ta sẽ bảo Trọng Tinh đối xử với cháu thật tốt. Tóm lại, khi ở trong phủ không cần hành lễ dành cho vợ cả với Minh Tú.” Nói xong dừng lại một chút, ra vẻ nhượng bộ to lớn: “Thế này đi, trước bàn dân thiên hạ, cháu và Minh Tú có địa vị ngang nhau!”

3. Chương 3: Hương Thơm Mê Người

Lâm Mị mãi liệt ngẩng đầu, tay cầm chén trà run run, nước trà đổ xuống váy, đại a đầu Quý Mai thấy thế sợ hãi vội tới lau giúp nàng, hỏi có bị bỏng không, có cần bôi thuốc không.

“Sao lại không cẩn thận thế?” Tô lão phu nhân nhanh chóng bảo Quý Mai đưa Lâm Mị vào phòng trong xem xét, bôi ít thuốc trị bỏng, còn trách bọn nha đầu hầu hạ không chu đáo.

Quý Mai đưa Lâm Mị vào phòng trong, nhẹ nhàng lật váy lên xem, thấy bắp chân trắng tròn sưng đỏ, không khỏi thở dài: “May là trà rót ra cũng được một lúc rồi, không phải nóng bỏng tay, nếu bằng không, chỉ sợ đã bị bỏng đến lột một tầng da.” Thấy Lâm Mị nhíu mày, lại thấp giọng hỏi han: “Cô đau lắm sao?”

Bắp chân Lâm Mị tuy đau, nhưng cũng chẳng thấm vào đâu so với nỗi đau trong lòng.

Tuy nàng và Tô Trọng Tinh có hôn ước, nhưng thứ nhất không có trưởng bối làm chỗ dựa, thứ hai không có hồi môn, thật sự là thấp cổ bé họng. Tô gia chịu thừa nhận hôn sự này là một chuyện, nhưng muốn an bài hôn sự này thế nào lại là một chuyện rất khác. Nhưng trăm ngàn lần không thể nghĩ ra, Tô lão phu nhân dĩ nhiên muốn khuyên nhủ nàng làm thiếp, còn với giọng điệu như thể đang bố thí một ân huệ lớn lao.

Lâm Mị nàng là con gái nhà tử tế, hà cớ gì phải lưu lạc làm thiếp cho người?

Hiện tại, nàng lại có chút hối hận vì đã bỏ nhà bỏ cửa lên kinh. Nếu không lên kinh, đi tìm ông cậu, có ông cậu làm chủ, lo gì không tìm được một hôn sự tử tế, chung quy chẳng phải ầm ỨC thế này. Lâm Mị hơi hơi thở dài, cũng trách chính mình, mợ mấy lần mang các biểu ca đến Lâm gia, không phải là nàng không chịu nổi mấy câu chế giễu gần xa của mợ, mà là không chịu được ánh mắt của các biểu ca, chỉ muốn cách bọn họ càng xa càng tốt, thành ra cả cậu ruột cũng thành xa cách. Lần này lên kinh, chỉ nhờ người nhắn lại cho cậu một câu, đến cả gặp mặt từ biệt cậu cũng không đi, nếu hôn sự này không xong, thật sự chẳng còn mặt mũi nào tìm gặp cậu.

Quý Mai tìm thuốc bôi cho Lâm Mị, thấy nàng đau đến co rút bắp chân, không khỏi cười nói: “Thuốc bôi này, khi mới bôi lên sẽ có chút đau đớn, qua một lúc sẽ hết. Để ta bảo tiểu nha đầu đưa một lọ sang chỗ Lâm tiểu thư, ngày bôi hai lần sáng tối, chú ý đừng để dính nước.”

Lâm Mị cười cảm tạ, không có tâm trạng nói lời dư thừa.

Quý Mai nói xong, lại chỉ vào giày thêu của Lâm Mị nói: “Giày của Lâm tiểu thư thêu thật tinh xảo, không biết có thể vẽ mẫu cho ta được không?”

Lâm Mị cười nói: “Ta vẫn còn mấy đôi giày mới còn tinh xảo đẹp mắt hơn đôi này, nếu tỷ tỷ thấy đẹp, rảnh rỗi qua chỗ ta chọn một đôi mà đi.”

Quý Mai cười giải thích nói: “Hồi đầu năm, lão phu nhân có tham gia bữa tiệc do phu nhân Thị lang tổ chức, trong bữa tiệc mọi người có nói đến chuyện may vá, nhất thời đều khoe khoang giày do nha hoàn nhà mình làm ra đẹp thế nào, đến khi nhắc vấy xem giày thì đúng là hoa mắt. Nha đầu nhà Thị lang khéo tay nhất, giày của phu nhân Thị lang tỉ mỉ đến từng đường kim mũi chỉ, thật sự đẹp mắt lắm. Lão phu nhân thấy thế, cười mắng chúng ta tay chân vụng về, đến cả đôi giày cũng thêu không xong! Nếu có mẫu giày đẹp, ta cũng muốn làm một đôi giày tốt cho lão phu nhân, để lão phu nhân cao hứng.”

“Lúc này ta cũng rảnh rồi, tỷ tỷ cứ yên tâm, không bằng để ta giúp tỷ làm một đôi?” Lâm Mị thấy Quý Mai như cố ý mớm tin, tuy không đoán được ý đồ của Quý Mai, nhưng theo như những gì đang thấy thì Quý Mai thật sự có thiện chí, chỉ nói: “Nếu là việc khác ta không dám ba hoa, nhưng nói đến làm giày thì ta không kém.”

Quý Mai thấy nàng nói thế, tất nhiên là cảm ơn không ngừng, lại cười nói:

“Lão phu nhân thích giày sáng màu, phu nhân thì khác, chỉ thích mộc mạc thôi, bà thường dặn thêu hoa văn uốn lượn cùng màu trên mũi giày. Về phần thiếu gia, là đòi hỏi nhiều công sức nhất.” Quý Mai ngừng nói, thấy Lâm Mị tập trung lắng nghe, mới tiếp lời: “Ngón trở bàn chân trái của thiếu gia dài hơn so với ngón trở bàn chân phải. Mỗi lần làm giày cho cậu ấy, không được để người khác nhìn ra hai chiếc giày lớn nhỏ khác nhau, mà cậu ấy đi vẫn phải thấy thoải mái êm chân. Nha đầu phụ trách may vá làm ra mười đôi, vừa ý cậu ấy được ba đôi đã là may, vì chuyện này mà bị mắng không biết đã bao nhiêu lần!”

Lâm Mị đánh giá Quý Mai một lượt, thấy Quý Mai đáng người yếu điệu, làn da trắng mịn, chưa nói đã cười, cũng đến tuổi trưởng thành rồi. Cảm thấy không đoán được vì có gì mà Quý Mai lại giúp mình, cười nói: “Không lẽ, giày của thiếu gia nhà tỷ, cũng đến tay nha đầu của lão phu nhân làm?”

“Phòng nào chẳng có nha đầu may vá. Có điều lão phu nhân thương xót thiếu gia, sợ nha đầu bên đấy làm giày không êm chân, cuối cùng đều bảo chúng ta làm rồi đưa sang bên đấy.”

Lâm Mị gật gật đầu, không hỏi nữa.

Quý Mai chính lại vấy xống cho Lâm Mị, nhện không được buột mồm hỏi:

“Lâm tiểu thư xông hương gì vậy? Thật thơm lắm.”

“Ta không xông hương.” Lâm Mị cười nhìn xuống hai chân: “Không phải là mùi của thuốc bôi sao?”

Quý Mai lắc đầu nói: “Thuốc bôi này không có vị thuốc đông y, không có bất cứ mùi gì hết.”

Lâm Mị nghĩ nghĩ rồi nói: “Chắc do buổi sáng ta tản bộ trong vườn, mùi hoa bám lên người.”

“Người không giống mùi hoa.” Quý Mai thấy Lâm Mị thân thiện, có phần dễ bắt chuyện, nổi lòng trêu đùa, đột nhiên dí sát mũi vào, hít sâu một cái nói:

“Thật thơm quá đi!”

“Nha đầu này!” Lâm Mị không khỏi bật cười đầm nhé Quý Mai.

Quý Mai cũng cười, duỗi tay đỡ Lâm Mị đi ra.

Thấy Lâm Mị đi ra, Tô lão phu nhân hỏi thêm mấy câu, nghe nàng nói là chỉ hơi sưng đỏ, cũng không có gì đáng ngại, mới thở hắt ra, lại nhắc lại đề tài vừa rồi, cười nói: “Tiểu Mị ah, về chuyện ta nói khi nãy, ý cháu thế nào?”

Lâm Mị vốn cố tình đổ trà lên chân để tránh đề tài kia, nghĩ là Tô lão phu nhân sẽ không nhắc lại nữa, ai ngờ bà cụ quyết không buông tha, nhất thời đành cười, lồng ngực hừng hực lửa giận, cột sống gồng cứng, nói: “Ý của lão phu nhân là?” Muốn nàng làm thiếp đúng không? Trước mặt kẻ hầu người hạ đây, lão phu nhân cứ huych toẹt ra đi.

Sự thay đổi trên nét mặt Lâm Mị đương nhiên không thoát khỏi mắt của lão phu nhân. Bà cụ có chút không hài lòng. Chỉ là một con bé mồ côi không cha không mẹ, không nơi nương tựa, lấy tư cách gì đòi làm vợ cả của Trọng Tinh? Trong kinh thành này, khi tính chuyện thông gia, có nhà ai không nhìn vào gia thế nhà cửa đối phương? Ranh con thân cô thế cô, còn không biết đường mà tự lui lại một bước. Vừa ám chỉ mấy câu, đã dám thay đổi sắc mặt, thử hỏi còn ra thể thống gì nữa?

“Tiểu Mị ah, cháu nghe không hiểu ý tứ của ta sao?”

“Thỉnh lão phu nhân chỉ rõ!”

“Ý của lão phu nhân, đương nhiên là muốn tất cả đều vui vẻ, đoàn viên hạnh phúc.” Quý Mai nhảy bèn, rót lượt trà mới, đặt chén trà vào tay Lâm Mị, cười nói: “Biểu tiểu thư nhà chúng ta, lớn lên trong phủ này, là thanh mai trúc mã với thiếu gia, đương nhiên là lão phu nhân không nỡ nhẫn tâm chia rẽ hai người. Nhưng Lâm tiểu thư lại có hôn ước với thiếu gia, sớm muộn gì cũng là người một nhà. Vì chuyện này, lão phu nhân đã rầu lòng suốt mấy ngày! Hôm qua phu nhân Thị lang tới chơi, nói đàn ông năm thê bảy thiếp là chuyện bình thường, nếu biểu tiểu thư và Lâm tiểu thư đều tốt, tại sao Tô gia không cưới cả hai? Lão phu nhân cũng cảm thấy cách này rất hay, chỉ sợ là Lâm tiểu thư không đồng ý thôi!”

“Lúc trước là ông nội cháu định ra hôn ước, ông cháu nói làm người phải biết đạo lý, vợ cả phải biết chú ý toàn cục. Bây giờ nếu biểu tiểu thư và Trọng Tinh đại ca đã không thể xa nhau, muốn cưới cả cô ấy cũng được. Cháu chỉ sợ biểu tiểu thư không đồng ý làm thiếp.” Lâm Mị đặt chén trà xuống, khép mắt nói: “Đương nhiên, nếu biểu tiểu thư cam tâm làm thiếp, trước bàn dân thiên hạ cũng không cần hành lễ chính thê với cháu, làm tỷ muội ngang nhau là được rồi.” Thế nào, bắt nạt một đứa trẻ mồ côi không nơi nương tựa, nghĩ muốn ép nàng làm thiếp sao? Không có cửa đâu. Tô gia nhà bà trọng danh dự, không chịu huỷ hôn, nếu đã vậy, thì cứ hôn ước mà làm, nghiêm chỉnh rước nàng qua cửa lớn làm chính thê.

Nha hoàn Nghi Nhân đứng ngoài rèm, nghe đến đó, lặng lẽ xoay người, đi đến chỗ La Minh Tú, bảo tiểu nha đầu đánh tiếng một câu, mới vào trong.

“Cô ta nói thế thật sao?” La Minh Tú nghe Nghi Nhân nói xong, thiếu chút nữa thì bóp nát chén trà, run tay nói: “Cô ta là cái thá gì chứ, dám bắt ta làm, làm...”

Nghi Nhân vốn là do La Minh Tú mang đến từ La gia, vì có kỹ năng pha trà xuất chúng, mới tặng cho Tô lão phu nhân, hầu hạ bên cạnh Tô lão phu nhân.

Tuy là như thế, Nghi Nhân vẫn coi La Minh Tú là chủ nhân đích thực, chuyện xảy ra bên chỗ Tô lão phu nhân, đương nhiên là cô ta sẽ lặng lẽ bấm báo.

“Tiểu thư nên sớm nghĩ cách đối phó mới phải.” Nghi Nhân do dự một chút, lại nói: “Lâm tiểu thư kia, bẩm sinh đã đẹp, tư thái quyền rũ, chỉ sợ...” Chỉ sợ nếu thiếu gia gặp thêm mấy lần, sẽ không kiềm chế được mà mềm lòng! Về sau Nghi Nhân không dám nói, lòng thầm so sánh La Minh Tú và Lâm Mị một phen, không thể không thừa nhận, hai vị tiểu thư, mỗi người một vẻ, nếu Nghi Nhân là đàn ông con trai, cũng khó mà lựa chọn.

La Minh Tú vừa nghe Nghi Nhân nói thế, lại nghĩ đến cảnh tượng bắt gặp ban sáng, tuy Tô Trọng Tinh đã đuổi theo cô ta, giải thích thỏa đáng một phen, nhưng lòng cô ta vẫn không thoải mái, lúc này cần rằng nói:

“Bộ dạng lẳng lơ, không biết muốn quyến rũ ai?”

“Tiểu thư, nói thế nào thì nói, cô ấy có hôn ước với thiếu gia. Nếu cô ấy khẳng khái chuyện đó, không chịu chủ động từ hôn, thì khó giải quyết lắm.”

La Minh Tú năm tuổi đã đến Tô phủ, lớn lên cùng Tô Trọng Tinh, trẻ tuổi vô tư. Dù chưa chính thức định ra hôn ước, nhưng vô luận là người nào trong Tô phủ, cũng cho rằng, cô ta chính là nữ chủ nhân tương lai của Tô phủ, là vợ cả của Tô Trọng Tinh. Tháng tám năm nay cô ta sẽ đến tuổi cập kê, đến lúc đó tất là hai nhà sẽ bàn chuyện cưới xin, không ngờ được đột nhiên xuất hiện một Lâm Mị.

Nếu Lâm Mị có lai lịch, có gia thế, có địa vị, lại thêm hôn ước của trưởng bối năm xưa, cô ta dù không cam tâm, cũng chỉ biết nhượng bộ. Nhưng Lâm Mị trừ một hôn ước năm xưa, chỗ dựa nào cũng không có. Sau khi Lâm Mị vào phủ, cô ta cũng từng mơ hồ nghĩ tới, cách dàn xếp cuối cùng, đó là để Lâm Mị làm quý thiếp (thiếp có địa vị), nhiều nhất thì nhường thêm một bước, cho Lâm Mị làm bình thiê (bình trong bình đẳng). Nhưng trăm ngàn lần không ngờ được, Lâm Mị dĩ nhiên dám khẩu xuất cuồng ngôn, muốn bắt cô ta làm thiếp.

La Minh Tú vò khăn tay, sắc mặt tối tăm. Phụ thân cô ta đã lấy vợ khác, với Tô gia xa cách đã lâu, không thể cậy nhờ. Trong Tô gia, cô ta có bà ngoại thương yêu, lại biết rõ gốc gác biểu ca. Huống hồ cậu có một chức trong Hàn Lâm Viện, tiếng thơm khắp kinh thành, danh môn bậc nhất. Quan trọng hơn là biểu ca cũng có tình cảm với cô ta. Thử hỏi đi đâu để tìm được hôn sự tốt như thế?

Không, tương lai của cô ta, không thể hủy trong tay Lâm Mị!

* * *

Tô Trọng Tinh, người là đồ quái thai chân dài chân ngắn, ta khinh!

4. Chương 4: Món Tiền Lớn

Không có trưởng bối đi cùng, Lâm Mị chỉ có thể một mình đối phó với Tô lão phu nhân, đối phó xong, đương nhiên là ra về trong tâm trạng không lấy gì làm vui vẻ.

Về đến phòng rồi, mí mắt Lâm Mị nháy liên hồi, có linh cảm không lành, cảm thấy Tô lão phu nhân sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Bà vú già nghe Lâm Mị kể lại mọi chuyện xong, như có điều suy nghĩ, chỉ hỏi kỹ lời nói hành động vừa Quý Mai, đối với lời của Tô lão phu nhân, quả thật có chút khinh thường, “Hai vị thái gia định ra hôn ước, kết quả lại ép tiểu thư làm thiếp, nếu truyền ra ngoài, thanh danh Tô gia tất là sút mẻ. Chỉ cần tiểu thư thận trọng từ chối nói đến việc làm, không phạm sai lầm, Tô gia sẽ chẳng có cơ nào để bắt tiểu thư làm thiếp.”

Chung quy là lòng Lâm Mị bất an, chỉ lẩm bẩm nói: “Cháu chỉ sợ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, trở tay không kịp, ứng phó không xong, để người mượn cớ.”

Chủ tớ hai người đang nói chuyện, lại có đại a đầu của Tô phu nhân tới truyền lời, nói là cháu gái gọi Tô lão phu nhân là cô ruột dẫn theo thiếu gia tiểu thư đi lên kinh thành, vừa mới tới nơi, Tô gia giữ mấy mẹ con lại, trước tiên là mở tiệc đón khách phương xa, nữ quyến đang dự tiệc ở nhà trong. Tô phu nhân muốn Lâm Mị đi ra tiếp khách, nhân tiện chào làm quen luôn.

Hôm qua khi Lâm Mị đi thỉnh an Tô phu nhân, có nghe Tô phu nhân đề cập, nói nhà mẹ đẻ Tô lão phu nhân ở Liễu châu, nơi đó non xanh nước biếc, sản sinh toàn anh tài tuần tú, trạng nguyên khoa trước là Liễu Vĩnh, cũng là người Liễu Châu, tính ra mà nói, thậm chí còn có họ hàng với nhà mẹ Tô lão phu nhân.

Con trai của cháu gái Tô lão phu nhân là Mạc Song Bách, ở quê nhà cũng nổi tiếng hay chữ, đã trúng cử nhân, nhất trí là lên kinh trước, để sang năm còn tham gia khoa cử. Lúc này đến chơi, Tô gia đương nhiên là quét dọn một khu yên tĩnh, để mấy mẹ con ở lại, chuyện tâm đèn sách.

Bà vú già vừa nghe thấy Tô phu nhân bảo Lâm Mị đi ra tiếp khách, vui mừng ra mặt, cho rằng Tô phu nhân muốn trước mặt họ hàng gần xa thừa nhận thân phận địa vị của Lâm Mị, nhất thời vội vàng tìm xiêm y để Lâm Mị thay đồ.

Lâm Mị vốn cũng chẳng có áo váy lộng lẫy gì, sau khi đến Tô phủ, Tô phu nhân tặng nàng mấy bộ quần áo bà chưa từng mặc, lại dặn dò kẻ dưới nhanh chóng làm mấy bộ quần áo tơ tằm tốt đưa cho Lâm Mị. Bà vú già tìm tới tìm lui, thấy quần áo Tô phu nhân đưa tặng vô luận là chất vải hay mũi khâu, đều là thượng phẩm, so với quần áo của Lâm Mị thì cao cấp hơn rất nhiều, cũng có thể mặc ra gặp khách. Liền chọn lấy một bộ, thay cho Lâm Mị, lại nói: “Mặc bộ này tuy hơi già trước tuổi, nhưng rất chừng chạc.”

Lâm Mị đỏ mặt, ngại ngùng cúi đầu nói: “Vẫn chưa chính thức thành thân, cơm ăn áo mặc đều do Tô phủ cung cấp, bảo cháu đi gặp bọn họ, cháu còn mặt mũi nào mà ngẩng mặt nhìn người?”

Bà vú già thấy Lâm Mị vừa nói vừa rơm rớm nước mắt, bộ dạng không còn mặt mũi gặp người khác. Bà vú liền đi ra cửa nhìn trái nhìn phải, chốt cửa cài then kỹ càng, kéo Lâm Mị đi đến bên giường, thành khẩn nói: “Tiểu thư, trước kia ông nội cô là quan lớn ở Dịch Châu trù phú đông dân, với Tô thái gia là chỗ thâm giao, sau đó mới kết làm quan hệ thông gia. Nếu Tô thái gia còn sống, người trong Tô phủ này đời nào dám lạnh nhạt với tiểu thư. Nhưng tiểu thư có từng nghĩ qua, nếu Tô gia thừa nhận hôn sự này, chúng ta lấy gì ra làm hồi môn?”

Lâm Mị thở dài, hồi môn cũng là một vấn đề lớn. Chẳng lẽ đến lúc đó lại tay không gả vào Tô gia? Coi như Tô phu nhân nghĩ đến tình bạn năm xưa với mẹ nàng, chịu lấy tiền riêng đưa nàng làm hồi môn, cũng chẳng thể mặt dày nhận nhiều. Tô phủ nhà cửa gia thế như này, nếu hồi môn của cô dâu mới chẳng ra gì, thật là làm trò cười cho thiên hạ.

Thấy Lâm Mị gục đầu xuống, dáng vẻ hết sức tiều tụy, bà vú già nhịn không được vòng tay ôm nàng, xoa xoa đầu nói: “Tiểu thư ơi, phụ thân cô tuy là kẻ bại gia, nhưng ông nội ông ngoại cô, khi xưa đều là nhân vật lớn ở Dịch Châu. Mẹ cô cũng nổi danh tài nữ. Mọi người trên trời nếu có thiêng, sao đành lòng nhìn cô lưu lạc chẳng bằng một a hoàn?”

Bà vú dứt lời, buông Lâm Mị ra, lấy từ dưới gầm giường bọc hành lý cũ mang từ quê lên, mở bọc hành lý, giũ ra một áo ngắn màu xám, lấy kéo rạch một đường ngắn, thò tay vào giữa hai lớp vải lần mò.

Lâm Mị đang tự thương hại bản thân, đang lúc u sầu thì bị hành động này của bà vú làm giật cả mình. Cái áo cũ này là cái áo mà bà vú thích nhất, trên đường lên kinh, vô luận thời tiết lạnh nóng thế nào, bà vú đều mặc nó trên người. Có một lần gặp lúc trời nắng, nàng khuyên bà vú cởi áo ra phơi, bà vú khăng khăng không chịu. Còn nói áo này đã được cầu phúc trước tượng Bồ Tát, mặc nó không bệnh không nạn, cởi ra thì tai họa gì gì đó. Khi đến Tô phủ, bà vú nghiêm túc cất cái áo chung với hành lý quan trọng, thừa dịp không có ai giấu vào góc tối nhất của gầm giường. Lúc này thấy bà vú cầm kéo cắt nát áo, Lâm Mị hô lên thất thanh: “Vú ơi, vú làm gì vậy?”

“Tìm được rồi!” Bà vú lấy từ trong lớp áo ra năm tờ giấy gấp gọn, dỡ ra ngay ngắn, đặt vào trong tay Lâm Mị, than một hơi nói: “Vô luận là trước đây hay bây giờ, tiểu thư gả cho Tô thiếu gia đều có cửa ăn của để.”

Lâm Mị đưa tờ giấy lên xem, thấy là năm tấm ngân phiếu, mỗi tấm ngân phiếu trị giá ba ngàn lượng, tổng cộng một vạn năm ngàn lượng. Nhất thời căng thẳng, hai tay run rẩy, nói không nên lời, chỉ biết nhìn bà vú.

Thì ra năm ấy Lâm Lỗi sống không ra hồn, Cố Khả Nhi sợ chồng làm tán gia bại sản, bèn bán hết hồi môn được một vạn năm ngàn lượng bạc, giao lại cho bà vú, dặn bà vú bảo quản thay mình, tương lai đưa cho Lâm Mị làm hồi môn. Khi Lâm Lỗi còn sống, bà vú không dám để lộ số tiền lớn đó, sợ Lâm Lỗi cầm hết ra chiếu bạc. Sau khi Lâm Lỗi qua đời, Lâm gia không có đàn ông con trai gì, bà vú lại sợ họ hàng nhà họ Lâm đến tranh gia sản, càng không dám để lộ. Đến nỗi Lâm Mị bán nhà cửa đất đai để thu xếp cho đi nương và hai lão bộc, bà vú cũng không ngăn cản. Họ hàng nhà họ Lâm thấy Lâm Mị chẳng có gì để xơ múi, đương nhiên là để mặc chủ tớ hai người lên kinh, không nín giữ khách sáo chi hết.

Trên đường lên kinh, bà vú cẩn thận dè dặt, lo lắng không thôi, chỉ sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì, đến khi Tô gia đón hai người vào phủ rồi, bà vú vẫn chưa dám đưa bạc cho Lâm Mị, chỉ xem xét kỹ thái độ người nhà họ Tô. Thấy Tô phu nhân không quên tình cảm năm xưa, đối xử với Lâm Mị thật sự không bạc, lúc đấy mới yên lòng. Lúc này bà vú giao ngân phiếu vào vào tay Lâm Mị, cười nói: “Bộ dạng khi chúng ta vào Tô phủ, chính là cách thử thái độ người khác tốt nhất. Theo vú thấy, Tô gia vượt qua thử thách. Ngày mai, tiểu thư hãy ra phố mua mấy món trang sức, đặt may mấy bộ xiêm y.”

Lâm Mị vẫn kinh hoàng chưa phục hồi tinh thần, ngây ngốc nhìn ngân phiếu, một lúc sau mới nói: “Lúc trước vú giúp cháu thù thừa kiếm sống, vì mấy đồng tiền mà vất vả nửa ngày, cháu vẫn tưởng Lâm gia nghèo mặt, thì ra vẫn còn tiền của.”

“Tiểu thư ngốc của tôi ơi, lúc đấy mà đưa số bạc này ra, cha cô đổ vào chiếu bạc thì dăm bữa nửa tháng là hết nhẩn! Dù cha cô không bài bạc, họ hàng nhà họ Lâm cũng dụ dỗ hết thôi. Kết quả là nửa xu cô cũng đừng hòng chạm vào. Mẹ cô và ông nội cô mất đi, cha cô mặc kệ mọi chuyện, nếu trong nhà có bạc, chỉ càng hồngбет hơn.” Tội nghiệp, tiểu thư lúc đấy phải mặc quần áo cũ kĩ, ngày ngày cầm mặt vào kim chỉ, không ra cổng trước, không bước cổng sau, thế mới may mắn thoát được tai họa. Những nhà nghèo bần nông, đương nhiên không dám tới cửa cầu hôn tiểu thư, danh gia vọng tộc lại ngại tiểu thư không có hồi môn, cũng không dám hỏi. Nếu bằng không, dựa vào tướng mạo của tiểu thư, lại có hồi môn kếch xù, không biết sẽ phát sinh những chuyện kinh khủng gì!

Sống cảnh nghèo túng một thời gian dài, sau khi tiến vào Tô phủ, lại sợ bị người khác xem thường, Lâm Mị đã tự ti rất lâu, lúc này trong tay có ngân phiếu một vạn năm ngàn lượng, Lâm Mị cảm thấy toàn thân sáng khoái, vừa mở miệng liền nói: “Vú ơi, cháu từ hôn với Tô Trọng Tinh cũng được. Chúng ta về Dịch Châu.” Có bạc, có thể mua mấy nha đầu trắng kiện đi theo bên cạnh, không lo bắt cần gặp phải nam thanh niên, nhũn người làm trò hề cho thiên hạ.

“Về Dịch Châu làm cái gì?” Bà vú cười khổ: “Tiểu thư ơi, cô chỉ là một thiếu nữ chân yếu tay mềm, nếu để người khác biết cô có số tiền lớn này, là họa không phải phúc. Bây giờ sống ở Tô phủ, là an toàn nhất rồi. Vú biết, Tô thiếu gia thích biểu tiểu thư kia, nhưng hôn nhân là quyết định của cha mẹ, lời của mối mai. Hai người đó như thế, vốn đã tính là vượt khỏi lễ giáo. Nếu có ra đi phải là vị biểu tiểu thư kia, không phải là cô. Huống hồ Tô phu nhân thật lòng yêu quý cô, chỉ một điều này, đã quá đủ để bỏ qua những chuyện khác.”

“Có một mẹ chồng tốt, so với có một ông chồng tốt còn quan trọng hơn.” Bà vú giúp Lâm Mị cất số ngân phiếu, chải đầu cho nàng, cài hai cây trâm của Tô phu nhân tặng, đưa ra mấy ví dụ, tựu chung về một ý là đàn ông thiên hạ ai cũng giống nhau, Tô Trọng Tinh trừ một khuyết điểm là có chuyện mập mờ với La Minh Tú, so sánh với đàn ông thiên hạ, thật sự là một người đàn ông tốt vân vân. Còn nói nếu con dâu không được lòng mẹ chồng, dù chồng có yêu thương đến mấy, cũng phải chịu cảnh ảm ức ngày này qua ngày khác, muốn cáo trạng cũng chẳng có chỗ nào mà cáo trạng. Được mẹ chồng thương yêu, dù phu quân có tệ bạc chút, cùng lắm là sau này sống dựa vào con, chung quy là cuộc sống vẫn dễ chịu vân vân.

Nói đi nói lại, bà vú kiên quyết không cho Lâm Mị từ hôn. Bà vú cho rằng, nếu từ hôn nhất định sẽ rơi vào hoàn cảnh hết sức đáng sợ. Chỉ ít Tô gia cũng là nhà biết đạo lý, dù không thích thú Lâm Mị, cũng sẽ bảo vệ nàng chu đáo, không để người khác ức hiếp nàng. Ngoài ra, dù Lâm Mị tìm đến cửa với bộ dạng thân cô thế cô, không nơi nương tựa, nhà họ Tô từ Tô lão phu nhân, cho tới tiểu nha đầu, không ai có thái độ xem thường ra mặt. Gia đình thế này, đương nhiên là có thể phó thác chuyện chung thân.

Sau khi Cổ Khả Nhi qua đời, mọi chuyện lớn nhỏ của Lâm gia, đều dựa vào một tay bà vú lo liệu, đến khi Lâm Lỗi từ trần, tang gia bối rối, vẫn một mình bà vú sắp xếp. Trên đường lên kinh, càng là nhờ bà vú che chở, nàng mới có thể bình yên vẹn nguyên đến Tô gia. Trong lòng Lâm Mị, đã coi bà vú là người thân duy nhất, bà vú nói thế tất là có đạo lý riêng, rốt cục nàng bỏ ý định từ hôn, nói: “Nếu đã như thế, chúng ta cũng nên chuyển ra khỏi Tô gia, tìm chỗ nào ở tạm, để Tô gia dùng tam môi lục súc cháu qua cửa lớn mới phải.”

“Chuyện này không gấp.” Bà vú trang điểm cho Lâm Mị xong xuôi, kéo nàng đứng lên, nhìn ngắm một lượt, vừa lòng gật đầu, lúc này mới nói thâm vào tai nàng: “Khi mẹ cô còn trẻ, không chỉ có một người bạn là Tô phu nhân. Mẹ cô còn một người bạn rất thân nữa, cũng gả đến kinh thành. Cô đoán xem là ai? Đúng vậy, chính là phu nhân Vĩnh Bình Hầu bây giờ! Chờ khi sắc cô tốt lên, hãy đi cầu kiến bà ấy. Nếu bà ấy vẫn nhớ tình bạn với mẹ cô năm xưa, nguyện ý ra mặt giúp cô, trong tay cô còn có một vạn năm ngàn lượng, tự nhiên có thể xuất giá trong oai phong xa hoa.”

Có một chỗ dựa tiềm ẩn, còn có một món tiền lớn trong tay, cột sống Lâm Mị như cứng cáp hơn, bước đi hân hoan, dẫn bà vú ra khỏi phòng.

Khó khăn lắm mới đến được chỗ ở của Tô phu nhân, lại thấy La Minh Tú đang đi tới từ phía đối diện.

La Minh Tú vừa thấy Lâm Mị, nhìn bộ xiêm y nàng mặc, liền dừng bước, thần sắc cực kỳ quái dị. Tiểu nha đầu đi sau cô ta thậm chí còn cười phì ra một tiếng.

About these ads

5. Chương 5: Công Dụng Của Bạc Hà

Mẹ đẻ mất sớm, cha chẳng quan tâm đến chuyện gì, khiến Lâm Mị học được cách quan sát nét mặt người khác từ khi còn nhỏ, lúc này thấy thần sắc La Minh Tú, lòng liền biết trang phục mình đang mặc có vấn đề gì đó, nàng xoay người, dẫn bà vú về phòng, lặng lẽ nói nhỏ: “Cho dù bộ quần áo này không có vấn đề gì, tạm thời không mặc vẫn hơn, mặc quần áo cháu mang đến là được rồi!”

Lâm Mị quay người về phòng, La Minh Tú quay sang khiển trách tiểu nha đầu: “Đang muốn xem cô ta làm trò cười, người cười thành tiếng như vậy, khiến cô ta đi về thay quần áo rồi, không có trò cười để xem.”

Tiểu nha đầu vẫn cười sằng sặc: “Tiểu thư ơi, cháu không nhận được thật mà! Đây vốn là bộ quần áo tiểu thư làm tặng phu nhân nhân dịp sinh thần bà ấy, cổ tay áo còn thêu chữ phúc thọ song toàn, vừa nhìn đã biết là xiêm y mừng thọ, cô ta cũng được đấy, thế mà cũng dám mặc lên người. Nếu chỉ nhìn thấy lưng chắc cháu còn tưởng cô ta là phu nhân!”

La Minh Tú cười không nổi. Sinh thần Tô phu nhân, cô ta vất vả cực nhọc làm xiêm y tặng bà, Tô phu nhân không mặc cũng thôi đi, lại tùy tiện đưa cho Lâm Mị, từ đó có thể suy ra, Tô phu nhân không ưa cô ta, và không ưa đến mức nào.

Lâm Mị vì vậy mà chậm trễ, khi quay lại, trời đã tối, mọi người đang chờ nàng, Tô phu nhân oán trách nói: “Sao con lại tới muộn vậy?”

“Cháu mới ra đến cửa thì bị bắn áo, phải quay lại thay quần áo nên bị muộn ạ.” Không biết là do mặc quần áo của bản thân nên thoải mái, hay do trong tay có tiền nên tâm trạng bất đồng, tóm lại, Lâm Mị có dáng vẻ cực kỳ tự nhiên hào phóng. Đi tới làm quen mọi người, lại thỉnh an Mạc phu nhân.

Mạc phu nhân là cháu gọi Tô lão phu nhân là cô ruột, năm nay ba mươi lăm tuổi, bà có ngoại hình đầy đặn phúc hậu, tươi cười thân thiện, sau mấy câu xã giao bắt buộc, kéo tay Lâm Mị xuýt xoa nói: “Dịch Châu đúng là đất lành, thủy thổ dưỡng nhân, ai nấy đều là mỹ nhân. Như Lâm tiểu thư đây, bảo người khác không thương cũng khó?”

Ngồi đây có ba vị tiểu thư, La Minh Tú mặc áo đơn màu vàng nhạt, thanh tú khả ái. Con gái Mạc phu nhân là Mạc Song Kỳ mặc váy dài đỏ tươi, xinh đẹp vô song. Lâm Mị mặc váy dài màu lam nhạt, nửa cũ nửa mới, tôn lên nước da bạch ngọc của nàng, càng thêm xinh đẹp mỹ miều. Mạc phu nhân khen xong, Tô phu nhân lại cười nói: “Đây là tại cô chưa gặp mẹ con bé, đây mới gọi là mỹ nhân đích thực. Diện mạo này của con bé, tối đa cũng mới có năm, sáu phần của người mẹ khi xưa thôi. Trong số đám bạn tốt năm đó của ta, mẫu thân con bé là có bề ngoài xuất chúng nhất, tiếc là sau lại...”

Năm đó tại Dịch Châu, Cố Khả Nhi nổi tiếng tài mạo song toàn, lại khẳng khẳng muốn gả cho Lâm Lỗi, đức ông chồng của Cố Khả Nhi không ra gì, khiến người quen của bà cứ nhắc đến chuyện đó là lại lắc đầu thở dài.

Trong bữa tiệc Mạc phu nhân có nhắc tới trạng nguyên khoa trước là Liễu Vĩnh, cười nói: “Liễu Trạng nguyên với Mạc gia nhà ta, có chút quan hệ họ hàng, bây giờ chúng ta tới, đang muốn để Song Bách tới cửa bái phỏng một phen, học vấn cũng được mở mang đôi chút.”

Lâm Mị tinh ý nhận ra, vừa nhắc tới Liễu Vĩnh, nhân thần Mạc Song Kỳ lại sáng long lanh, toàn thân như tỏa hào quang, không khỏi nhìn cô ấy thêm vài lần.

Không sai, đúng là Liễu Vĩnh có chút quan hệ họ hàng với Mạc gia, lúc trước từng tá túc tại Mạc gia đền sách, với Mạc Song Bách cũng có giao tình. Thường xuyên qua lại, đương nhiên là từng gặp Mạc Song Kỳ.

Khi ấy, gia cảnh Liễu Vĩnh sa sút, chỉ mới trúng tú tài, đương nhiên không dám nhờ người mai mối đến Mạc gia cầu hôn. Mạc Song Kỳ lại vẫn âm thầm chờ đợi.

Hai năm trước, Liễu Vĩnh lên kinh dự thi, trúng trạng nguyên, Mạc Song Kỳ sụp đổ, lòng thầm đoán Liễu Vĩnh chắc chắn sẽ cưới con gái nhà quyền quý trong kinh, sẽ không về quê hỏi cưới cô ấy. Cô ấy và Liễu Vĩnh đã hết duyên từ đây. Không thể ngờ, hai năm trôi qua, vẫn không nghe được tin tức Liễu Vĩnh cưới vợ.

Trên danh nghĩa, Liễu Vĩnh là môn sinh Thiên tử, trong mắt người nhà quê, là tương lai rộng mở. Kì thực, hắn ở kinh thành không có chỗ dựa vững chắc, không có căn cơ, so với thiếu gia của thế gia kinh thành, vẫn không bằng được. Tuy được ân sủng coi trọng, được giao một chức vụ không nặng không nhẹ trong Hàn Lâm Viện, nhưng muốn phát huy sở trường, trong lúc nhất thời là hoàn toàn vô vọng.

Liễu Vĩnh cũng là kẻ có dã tâm, hắn đánh giá bản thân, tự thấy, trừ ra tài hoa, còn có tướng mạo đẹp mắt, vì thế, hắn bèn dựa vào tướng mạo đẹp mắt, dụng tâm tìm một nhà vợ quyền quý, làm bàn đạp cho tiền đồ của mình. Cũng bởi vậy, hắn chỉ chờ thời cơ, trì hoãn chuyện hôn nhân.

Mạc Song Kỳ ngây ngô khờ khạo, một lòng tin là Liễu Vĩnh không thành thân, chỉ có vì cô ấy. Lần này theo mẫu thân lên kinh, cũng muốn tìm Liễu Vĩnh để hỏi cho rõ ràng.

Mạc phu nhân vì Mạc Song Kỳ đã mười sáu, lại chưa hứa hôn với ai, cơ hồ sầu muốn bạc tóc. Lần này dẫn theo Mạc Song Kỳ lên kinh, cũng có ý tìm cho con gái một hôn sự tốt ở kinh thành. Khi chưa tới nơi, bà từng mơ hồ nghĩ qua, Tô Trọng Tinh năm nay mười sáu tuổi, cùng tuổi với Mạc Song Kỳ, nếu có thể vừa mắt, hôn sự này tự nhiên có hy vọng.

Không thể ngờ mới bước chân vào Tô phủ, Tô phu nhân liền thông báo, Tô thái gia đã đính hôn cho Tô Trọng Tinh, vị hôn thê Lâm Mị đang sống trong Tô phủ, chỉ chờ chọn ngày thành hôn. Mạc phu nhân như bị tạt một chậu nước lạnh vào mặt, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, Tô gia là danh môn kinh thành, khách khứa qua lại không phải kẻ giàu có cũng là người quyền quý, nếu có thể tìm cho Mạc Song Kỳ một hôn phu từ số đó, so với Tô Trọng Tinh cũng chẳng thua kém bao nhiêu. Bây giờ Tô phu nhân đã tỏ rõ thái độ, Lâm Mị chính là thiếu phu nhân tương lai của Tô phủ, đương nhiên là bà ấy dụng tâm làm thân.

La Minh Tú thấy Mạc phu nhân đối với ai cũng cười tí mắt, kì thực thân mật với Lâm Mị hơn người khác nhiều, nhanh chóng tức điên. Trong những bữa tiệc thế này của dĩ vãng, có ai không coi cô ta như nữ chủ nhân tương lai của Tô phủ để đối đãi, Lâm Mị vừa xuất hiện, gió đã đổi chiều?

Chuyện Tô lão phu nhân tìm Lâm Mị để thuyết phục ban sáng, Tô phu nhân đã biết, lúc này gặp Mạc phu nhân dẫn theo con gái vào phủ, lòng càng minh bạch thêm mấy phần, tự nhiên muốn nhân bữa tiệc này mà tỏ rõ thân phận của Lâm Mị, cũng nhân đó mà chỉ rõ rằng hôn sự này sẽ không thay đổi. Tô phu nhân liền nhắc lại một lượt giao tình của Tô thái gia và Lâm thái gia năm xưa, tài hoa của Cố Khả Nhi, cuối cùng, lại đề cập đến một người bạn thân khác khi còn trẻ của Cố Khả Nhi tên Sử Tuyết Tinh, chính là phu nhân Vĩnh Bình Hầu hiện tại. Bà cười nói: “Năm ngày nữa, cũng chính là sinh thần của phu nhân Vĩnh Bình Hầu, đến lúc đó, tiểu Mị sẽ theo ta đến Vĩnh Bình Hầu phủ chúc mừng, nhân tiện gặp phu nhân Vĩnh Bình Hầu.”

Lâm Mị vốn sầu lo nàng và bà vú chỉ là dân đen thấp cổ bé họng, muốn cầu kiến phu nhân Vĩnh Bình Hầu, sợ là không dễ dàng. Bây giờ được Tô phu nhân mở lời như thế, không khỏi vui mừng, vội vàng tạ ơn.

Tô lão phu nhân vừa nghe Tô phu nhân nói thế, bà cụ liền cười nói: “Những dịp sinh thần của phu nhân Vĩnh Bình Hầu trong quá khứ, đều là Minh Tú đi theo con, lần này đột nhiên thay người, đến lúc đó lại phải giải thích? Theo ta thấy, con đưa Minh Tú và Song Kỳ đi cùng luôn, để mấy đứa chăm sóc lẫn nhau, thế là hay nhất.”

“Thiếu chút nữa là quên, Vĩnh Bình Hầu phu nhân rất thích Minh Tú, thích vô cùng! Minh Tú cũng nên đi theo con đến đó. Song Kỳ mới tới kinh thành, cũng nên đi cho biết đó biết đây, gặp gỡ người này người kia.” Tô phu nhân muốn trước mặt Tô lão phu nhân và Mạc phu nhân chỉ rõ một sự thật, Lâm Mị mới là con dâu tương lai của bà ấy, là người chính thức tháp tùng bà ấy đến thọ yến phu nhân Vĩnh Bình Hầu, về phần La Minh Tú và Mạc Song Kỳ, là ăn theo Lâm Mị mới được đi cùng.

Đi chúc thọ phu nhân Vĩnh Bình Hầu, dĩ nhiên lại thành ăn theo Lâm Mị? Sắc mặt La Minh Tú trầm xuống, ngẩng đầu đang định nói chuyện, lại thấy Tô lão phu nhân ra hiệu với cô ta bằng ánh mắt, nhất thời đành cầm nín, cùng Mạc Song Kỳ nói tiếng tạ ơn.

Khi nói chuyện, Tô phu nhân đã sai a hoàn mang thức ăn lên, tiệc rượu chính thức bắt đầu.

Ăn cơm xong, đám người Lâm Mị tất nhiên là cáo lui, để Tô lão phu nhân và Mạc phu nhân còn ôn chuyện cũ.

La Minh Tú bởi vì quen thuộc Tô phủ hơn, cũng luôn tự cho bản thân là tiểu thư đích thực của Tô phủ, liền dẫn Mạc Song Kỳ đi quét dọn xếp đặt hành lý.

Lâm Mị thấy La Minh Tú giữ chặt Mạc Song Kỳ, biết ngay là cô ta muốn cô lập nàng, cũng không lưu tâm, cười nhạt rồi dẫn bà vú về phòng.

Bà vú thấy Tô phu nhân nói năm ngày sau muốn dẫn Lâm Mị đi Vĩnh Bình Hầu phủ, suốt ruột Lâm Mị không có xiêm y trang sức lộng lẫy, đi đến nửa đường, lại rẽ lối khác, nói là qua chỗ tú nương của Tô phủ nghiên cứu một phen, xem hiện nay ở kinh thành đang thịnh hành kiểu dáng và mẫu thêu nào, nhanh chóng đặt làm cho Lâm Mị mấy bộ quần áo.

Lâm Mị cũng nhớ ra trong góc vườn của Tô phủ có lá bạc hà, muốn hái một ít rồi phơi khô, để trong phòng có thể chống muỗi. Thấy xung quanh không có ai, liền xoay người đi vào trong vườn.

Bên kia, Tô Trọng Tinh đang đi cùng Mạc Song Bách vào vườn ngắm hoa.

Đi qua đường lát đá, vào cửa tròn, vòng qua ao sen, đi tới trong lương đình, hai người tìm ghế đá ngồi xuống.

Tô lão gia chỉ có Tô Trọng Tinh là người thừa kế duy nhất, tuy ông ấy có hai người thiếp, một người sinh một trai, một người sinh một gái, nhưng hai đứa bé chưa đầy tám tuổi, sức khỏe lại yếu, ít khi ra ngoài gặp khách. Tô Trọng Tinh tuy chỉ mới mười sáu tuổi, đã có phong thái của ông ấy, hành vi cử chỉ đều thận trọng vững vàng, năm trước đã đậu cử nhân, đang định sang năm tham gia khoa cử, gặp Mạc Song Bách tất nhiên là tâm đầu ý hợp, nói đến những kiến thức mới ở chốn kinh thành, thật là ăn ý.

Mạc Song Bách thấy Tô Trọng Tinh phong thần tuấn lãng, lời nói lịch sự, tự nhiên cũng có lòng muốn kết giao, bèn kể những chuyện thú vị gặp trên đường lên kinh. Kể một hồi thì chỉ về phía trước nói: “Ah, có buổi tối ta gặp ở khách điểm nọ một vị tiểu thư, xinh đẹp y như a hoàn kia của quý phủ, ta còn tưởng nàng là hồ ly tinh chứ!...”

Tô Trọng Tinh nhìn theo hướng mà Mạc Song Bách chỉ, thấy Lâm Mị mặc quần áo nửa cũ nửa mới, tay cầm vật gì đấy, cúi đầu đi từ phía kia tới, hình như muốn đi vòng qua bên này rồi ra cửa tròn, nhất thời biến sắc, nói với Mạc Song Bách: “Cậu ngồi ở đây chờ một chút, tôi đi một lát sẽ trở lại ngay.”

Lâm Mị cầm lá bạc hà vừa ngắt được, ngẩng đầu thấy Tô Trọng Tinh hùng hổ đi tới, không khỏi ngần ra, lui về phía sau hai bước, đang định vòng đường khác, lại nghe Tô Trọng Tinh nói: “Hôm nay có khách lạ tới, người không biết sao? Còn chạy loạn cái gì?” Nếu muốn chạy loạn, cũng nên gọi a hoàn đi theo. Bây giờ bị khách nhận nhầm là a hoàn, nếu tiện tay gọi cô đến sai bảo, xem cô ứng phó thế nào? Thực mất mặt!

“Thương ai thương cả đường đi, ghét ai ghét cả tông ty họ hàng, đúng không?” Lâm Mị cầm lá bạc hà đưa lên mũi ngửi, cười nhạt: “Tốt nhất là trở mắt đứng nhìn, đúng không?” Nói xong thì cất bước, bỏ Tô Trọng Tinh lại sau lưng, vòng qua ao sen, điềm nhiên đi về.

Ồ, vừa rồi Tô Trọng Tinh đến gần như vậy, tại sao thân thể mình không bị nhũn ra? Lâm Mị vừa đi vừa kinh ngạc.

Là mùi bạc hà, không, còn có một hương thơm khác, không phải mùi hoa, không phải.... Rõ ràng Tô Trọng Tinh ngửi thấy một mùi hương rất thơm, tìm tới tìm lui, vẫn chẳng thể tìm ra là hương thơm từ đâu bay tới. Một lúc sau, hương thơm dần phai mất. Khi gió thổi qua, chỉ thấy hương sen thoang thoảng.

6. Chương 6: Dê Con Yếu Ốt

Trong hai ngày liên tục, mỗi khi có khách khứa đến chơi, Tô phu nhân đều dẫn Lâm Mị ra chào khách. Lâm Mị cũng không luống cuống, giơ tay nhắc chân càng lúc càng giống mẹ đẻ nàng năm xưa, Tô phu nhân nhìn thế, vừa lòng khẽ gật đầu.

Sau khi tiễn khách, Lâm Mị đi theo một nha đầu, đến phòng Tô phu nhân.

Tô phu nhân cho người lấy ra một bộ trang sức, cộng thêm hai bộ xiêm y mới may, cười nói: “Ngày kia đến Vĩnh Bình Hầu phủ chúc mừng, con hãy ăn mặc lộng lẫy một phen.”

“Phu nhân!” Thanh âm Lâm Mị có chút nghẹn ngào, từ khi bước chân vào Tô phủ cho tới nay, sự chăm sóc mà Tô phu nhân dành cho nàng, thật sự rất giống sự chăm sóc của mẹ ruột năm xưa, thứ tình cảm này, tuyệt đối không thể là giả dối.

Hai người đang nói chuyện, nha đầu đứng ngoài rèm chào một tiếng, sau đó vén rèm lên, Tô Trọng Tinh tiến vào, cười nói: “Mẫu thân, mẹ gọi con đến đây, có chuyện gì ạ?” Vừa nói xong thì thấy Lâm Mị đang ngồi đấy, hẩn nhịu mày ra vẻ không vui.

Trước mặt Tô phu nhân, Lâm Mị không muốn làm kẻ thất lễ, vội đứng lên vén áo thi lễ, chào một tiếng Trọng Tinh đại ca, sau đó mới ngồi xuống.

Tô phu nhân bảo Tô Trọng Tinh ngồi xuống ghế đối diện, cười nói: “Cũng vì chuyện ngày kia đến Vĩnh Bình Hầu phủ chúc thọ thôi, gọi con đến thương lượng một chút.” Nói đến đây thấy Lâm Mị cúi đầu, giật nhẹ tay áo của mình, dường như muốn cáo từ, chỉ vậy tay, kéo Lâm Mị ngồi xuống bên cạnh, chậm rãi nói: “Khi ta và mẫu thân của con còn nhỏ rất thân thiết, không có chuyện gì là không tâm sự với nhau. Sau này đi lấy chồng rồi, vẫn thường xuyên lui tới. Mẫu thân con về nhà chồng hai năm vẫn không có động tĩnh gì, đến năm thứ ba mới sinh được con, tự nhiên là nâng niu như bảo bối. Khi còn nhỏ con đã rất khả ái, khi làm lễ Trảo Chu con chọn một quyển sách và một bộ thêu thùa. Lúc đó Trọng Tinh mới ba tuổi, vì giành quyển sách đó với con, còn ôm con lăn mấy vòng, khiến bà vú sợ gần chết. Mấy ngày sau, ông nội Trọng Tinh và ông nội con định ra hôn ước cho hai đứa. Sau đó chúng ta hồi kinh, có gửi thư về nhà con, nhưng nhà con lại bất vô âm tín. May là con đã tới đây, nếu không, chúng ta cũng cho người về Dịch Châu một chuyến, đón con lên kinh.”

(Trảo chu: là lễ khi các bé đầy năm. Người lớn sẽ đặt bé vào khu để các đồ vật như sách, bút, con dấu... để xem bé chọn đồ vật nào rồi đoán nghề nghiệp tương lai cho bé.)

Cái gì? Lúc con còn nhỏ từng ôm cô ta lăn mấy vòng? Tô Trọng Tinh thấy Lâm Mị đang ngồi đấy, vốn định nói mấy câu đối phó qua loa rồi còn kiểm cơ chuẩn, nào ngờ Tô phu nhân kể chuyện trước kia, hẩn không tiện chuẩn ngay, sợ Tô phu nhân oán hẩn trong lòng không có mẹ, đã định nhẩn nại ngồi nghe, lúc này ngẩng đầu lên nhìn Lâm Mị một chút, vừa đúng lúc Lâm Mị cũng nhìn qua, ánh mắt hai người đụng nhau, cả hai liền xoay đầu nhìn hướng khác.

Lâm Mị nghe hiểu được rằng, hôn sự giữa nàng và Tô Trọng Tinh, Tô lão gia và Tô phu nhân vẫn đặt trong lòng, chưa từng có tính toán hủy hôn. Lúc này nghe đến chuyện hai người từng ôm nhau lăn mấy vòng, đổ mặt gục đầu suy nghĩ: vú nói rất đúng, có mẹ chồng tốt còn quan trọng hơn có một ông chồng tốt. Có bao nhiêu cô gái, vì gả được cho tấm chồng tốt mà dắc ý, lại bị mẹ chồng áp bức đến mức gây mòn. Có Tô phu nhân làm chỗ dựa, tương lai sinh một hai đứa con, thì chuyện lòng Tô Trọng Tinh có nàng hay không cũng mặc. Nhớ trước kia, mẫu thân cũng là vì quá để tâm đến phụ thân, mới khiến bản thân bà tức mà qua đời.

Tô phu nhân đang nói, có bà già ló đầu vào, Tô phu nhân bèn gọi vào hỏi xem có chuyện gì, bà già kia nói là Tô lão phu nhân cho người đưa bình phong trong phòng lão phu nhân sang chỗ Mạc Song Kỳ rồi, giờ muốn tìm một cái bình phong khác đặt trong phòng, tới hỏi mượn chìa khoá Tô phu nhân đang cầm.

Tô phu nhân nghĩ nghĩ một chút rồi nói, “Bình phong đặt trên gác hai, chỉ sợ các người tìm không ra, lại làm đổ vỡ thứ khác. Ta đích thân đi cho ổn thỏa vậy!” Nói xong quay sang dặn Tô Trọng Tinh, “Con ngồi đây, trò chuyện với tiểu Mị muội muội của con, ta tìm bình phong xong sẽ về ngay. Cầm có chuẩn, ta còn chuyện quan trọng chưa nói!”

“Phu nhân bận việc, cháu xin được về phòng trước!” Lâm Mị không muốn ngồi thêm, vội đứng lên xin cáo từ.

Tô phu nhân cầm tay nàng vỗ về, cười nói: “Con cũng đừng đi vội, ta vẫn còn chuyện chưa nói, ta muốn tặng con một nha đầu, chờ ta về sẽ nói cụ thể hơn.” Dứt lời bà gọi nha đầu đến pha ấm trà mới, dặn phải hầu hạ chu đáo, sau đó dẫn theo mấy bà già, nha đầu đi.

Lâm Mị thấy Tô phu nhân dặn như thế, nhất thời đi không tiện, chỉ có thể ngồi xuống chờ.

Tô Trọng Tinh chờ Tô phu nhân đi xa, người hầu đi pha trà, ngẩng đầu nhìn thẳng Lâm Mị nói: “Lâm tiểu thư, ta hỏi cô lại một lần nữa, cô muốn thế nào, mới chịu từ hôn?”

“Những lời đó, sao cậu không nói với phụ thân và mẫu thân của cậu đi?” Lâm Mị giận dữ, con người này năm lần bảy lượt ép nàng từ hôn, hẳn có nghĩ tới chuyện nàng chỉ là một cô gái yếu đuối, lặn lội đường xa lên kinh, hoàn toàn không có đường lui. Huống hồ bây giờ không phải là nàng không chịu từ hôn, mà là Tô lão gia và Tô phu nhân không có ý tứ từ hôn. Tô phu nhân dẫn nàng đi gặp Mạc phu nhân, công khai với mẹ con Mạc phu nhân thân phận của nàng. Hôm qua lại còn dẫn nàng ra chào hỏi họ hàng nhà họ Tô, lúc này có ai là chưa biết nàng chính là hôn thê của Tô Trọng Tinh, đã đến tình thế này còn lui hôn, quá bằng nàng tự tay đập nát thanh danh bản thân, sau này thử hỏi còn gả được cho ai.

Bởi vì suốt hai ngày liên tục, Tô phu nhân dẫn Lâm Mị chào hỏi họ hàng, Tô Trọng Tinh nhìn mà lòng nóng như có lửa đốt, lại chẳng có cách nào để ngăn cản, lúc này nghe thấy Lâm Mị nói thế, dù hẳn có thận trọng, vẫn nổi cơn thịnh nộ, đi tới hai bước: “Nói như vậy, tức là cô không chịu từ hôn?”

Khí tức Tô Trọng Tinh đập thẳng vào mặt, Lâm Mị bắt đầu không chống đỡ được, bắt đấm dấm, chỉ có thể dựa lưng vào ghế, hai tay mềm nhũn chống xuống bên cạnh, nhủ thầm liên tục: phải thật đoan trang, phải thật đoan trang!

Tô Trọng Tinh đang định nói tiếp, đã thấy Lâm Mị dựa lưng vào ghế, gò má đỏ hồng, đôi môi hé mở, dưới tấm áo mỏng manh, lồng ngực nhấp nhô, dùng đôi mắt long lanh ướt át nhìn hắn, muốn nói lại thôi, nhớ đến chuyện ở lương đình lần trước, không khỏi cả giận nói: “Cô lại muốn thế nào nữa đây?”

“Là cậu muốn thế nào?” Lâm Mị nỗ lực gồng thẳng cột sống, nhưng gồng không được, nỉ non lên tiếng: “Cậu đừng tới đây!”

“Sợ ta ăn cô?” Tô Trọng Tinh thấy Lâm Mị bày ra dáng vẻ yếu đuối như một con dê con, lửa giận trong lòng dịu bớt, cảm thấy buồn bực một cách không giải thích được, bèn tiến thêm một bước, đứng bên cạnh Lâm Mị, nhìn xuống nàng nói: “Rốt cục cô có chủ ý gì?”

Đang là mùa xuân, thời tiết tuy không nóng không lạnh, Lâm Mị lại thấy khí nóng bốc lên đỉnh đầu. Nàng nỗ lực nghiêng đầu, muốn né khí tức của Tô Trọng Tinh chừng nào hay chừng ấy, nhưng hắn đứng sát sàn sạt thế, thử hỏi né vào đâu, chỉ có thể dí sát lưng vào ghế, sợ bản thân nhũn đến mức ngã khỏi ghế, nàng cứng miệng nói: “Tô thiếu gia, cậu đừng khinh người quá đáng!”

Mặc dù Tô Trọng Tinh đã mười sáu tuổi, nhưng không có nàng hầu (hầu nữ), vì có La Minh Tú ở cùng nhà, cũng không cùng những thiếu gia trẻ tuổi ở kinh thành đến thanh lâu uống rượu tìm kỹ nữ, hẳn thủ thân như ngọc, quyết định sau này sẽ cùng La Minh Tú làm một đôi thần tiên quyến thuộc. Vì mấy lẽ đó, giờ phút này thấy Lâm Mị mị nhân như tở, toàn thân mềm nhũn yếu điệu dựa lưng vào ghế, ngoại trừ hô hấp rối loạn, chân tay càng thêm luống cuống, hẳn hừ nặng một tiếng, lại hung hăng trừng mắt với Lâm Mị, xoay người đi thẳng.

Tô Trọng Tinh vừa đi, cột sống Lâm Mị lại bắt đầu cứng cáp trở lại, nàng lại thẳng lưng, lau mồ hôi, vừa thẹn vừa xấu hổ, thầm nghĩ trong bụng, mấy lần xấu mặt đều ở trước mặt Tô Trọng Tinh, bộ dạng nhũn người bị hắn thấy hết cả rồi, tuyệt đối không thể từ hôn, nhất định phải gả cho hắn, có thể mới giữ được trong sạch.

Nha đầu đi vào rót trà, thấy Tô Trọng Tinh đã đi, Lâm Mị ngồi bất động trên ghế, thái độ có chút lúng túng, không khỏi cười thầm: phu nhân dặn dò, để vợ chồng trẻ hai người riêng tư một lúc, không lẽ...

Lâm Mị nhận chén trà từ tay người hầu, chậm rãi uống, mặt cũng dần hết đỏ. Đến khi nàng uống xong, cũng là lúc Tô phu nhân trở về, vừa vào cửa bà đã giật mình nói: “Trọng Tinh đâu? Lại chuẩn rồi?” Không

chờ người hầu trả lời, bà bảo bà già đi sau gọi một nha đầu đến, tặng cho Lâm Mị, nói: “Nha đầu này tên là Quế Hương, vốn cũng là người Dịch Châu, năm tuổi mồ côi cha mẹ, bị người khác bán đến đây. Nó hầu hạ ta đã nhiều năm, là một đứa thật thà nghe lời, từ nay trở đi để nó hầu hạ con!”

“Cám ơn phu nhân!” Lâm Mị cũng thấy mình không có nha đầu đi theo, muốn làm gì cũng phải tự mình ra mặt, có chút thất lễ, nhìn Quế Hương, thấy cô bé đáng đáp đũa chính, vừa nhìn đã biết là con người thận trọng, rất có cảm tình.

Chờ Lâm Mị đi rồi, một lão mama hầu hạ Tô phu nhân mới nói thầm với bà: “Phu nhân, tuy Lâm tiểu thư và thiếu gia có hôn ước, nhưng cô ấy không có nền tảng gì, bà thật sự muốn cưới cô ấy cho thiếu gia sao?”

Tô phu nhân gật đầu, “Tiểu Mị mồ côi mẹ từ nhỏ, ta vẫn lo con bé không được dạy dỗ đến nơi đến chốn. Nhưng ta quan sát mấy ngày, thấy con bé rất ngoan ngoãn hiểu biết. Vừa rồi ta đưa tặng con bé một bộ trang sức, nếu là cô gái bình thường khác, nhất định sẽ lóa hết cả mắt. Con bé chỉ cảm ơn ta, không nhìn đồng đồ trang sức đến lần thứ hai. Điểm này giống hệt cá tính của mẹ con bé. Năm xưa mẹ con bé từng giúp ta không ít lần, dù có thế nào, ta cũng không hối hận về cuộc hôn nhân này.”

Còn một lý do Tô phu nhân không nói ra, đó là bà chỉ có một đứa con duy nhất là Tô Trọng Tinh, từ bé đã bị Tô lão phu nhân bế đi chăm sóc, khiến mẹ con không được gần gũi. Những năm gần đây, Tô lão phu nhân càng lúc càng tự làm theo ý mình, bỏ mặc La Minh Tú gần gũi Tô Trọng Tinh, suốt ngày bóng gió gần xa, coi La Minh Tú là hôn thê của Tô Trọng Tinh, hoàn toàn không đề cập gì đến hôn sự với Lâm Mị. Nếu bà để mặc Tô lão phu nhân an bài, nhượng bộ La Minh Tú về làm dâu, tương lai không cần nói cũng biết, con trai không còn là con trai của bà, con dâu càng chẳng phải con dâu của bà. Tuy Lâm Mị không có họ hàng gần xa gì, nhưng nàng là do Tô thái gia đích thân đính hôn, cưới Lâm Mị về làm dâu, Tô lão phu nhân cũng không có lý lẽ nào mà phản đối. Thứ hai, Tô gia cũng được tiếng là giữ chữ tín, có lợi cho thanh danh Tô gia. Thứ ba, con dâu là do bà chọn, cưới về rồi đương nhiên sẽ cùng một phe với bà. Chờ con dâu sinh được một hai đứa con, lôi kéo được lòng con trai, không sợ con trai không bênh vực bà nữa.

Tô Gia Thanh là người bảo thủ, chỉ biết tuân thủ đạo hiếu, một lòng bênh vực Tô lão phu nhân. Những năm gần đây, cả công khai lẫn bí mật, Tô phu nhân bị Tô lão phu nhân chèn ép không biết bao nhiêu mà kể. Vì cả Tô Gia Thanh và Tô Trọng Tinh đều bênh vực Tô lão phu nhân, La Minh Tú tuy chỉ là cháu gái sống nhờ, nhưng cũng chỉ biết có Tô lão phu nhân, hoàn toàn chẳng coi bà mợ ra cái gì. Nếu để La Minh Tú về làm dâu, sau này thử hỏi bà còn địa vị gì trong Tô phủ này?

Tuy không nhiều tâm sự như Tô phu nhân, nhưng Tô Trọng Tinh từ khi về phòng, tâm thần có chút không yên. Khi đang an giấc, lại mơ giấc mộng xuân, trong mộng hắn đè lên một con dê con, dê con kêu ** vô cùng. Đúng lúc hắn sáng khoái trần trề, dê con hóa thành một mỹ nữ tặng hắn một nụ cười yếu điệu tuyệt trần. Hắn đưa mắt nhìn, bị hắn đè lên, dĩ nhiên là, dĩ nhiên là...

7. Chương 7: Mỹ Nam Kinh Thành

Trong tưởng tượng của Lâm Mị, phu nhân Vĩnh Bình Hầu hẳn là một người trầm mặc nghiêm trang, không ngờ được phu nhân Vĩnh Bình Hầu tính tình cởi mở hào phóng, thích nói thích cười, lại thêm đôi mắt nhỏ dài, cười lên híp lại thành hai khe hở, vô cùng thân thiện.

Phu nhân Vĩnh Bình Hầu có hai trai một gái, con gái tên Chu Mẫn Mẫn, năm nay mười bốn tuổi, tính thích đùa giỡn, thọ yến chưa bắt đầu được bao lâu, cô ấy đã làm quen hết với đám Lâm Mị.

Tuy phu nhân Vĩnh Bình Hầu cho dựng bình phong, nam nữ chia bàn riêng, nhưng dân chúng Đại Chu tư tưởng cởi mở, nam nữ gặp nhau nơi công cộng là chuyện bình thường, thế nên một hồi sau, liền có rất nhiều tiểu bối đi vào thỉnh an phu nhân Vĩnh Bình Hầu, dâng lễ vật mừng thọ.

Thời điểm này, các thiếu nữ trong bữa tiệc đang mở to hai mắt xem những người vào thỉnh an, chờ người thỉnh an đi xuống, các cô gái không kiềm chế được bắt đầu xì xào bàn tán, bình luận từ đầu đến chân.

Sinh thần phu nhân Vĩnh Bình Hầu, tới chúc thọ, trừ các thiên kim tiểu thư, còn có các thiếu gia quyền quý. Các vị phu nhân dẫn con gái đi dự tiệc, trừ việc chúc thọ, còn có tâm tư riêng. Hiếm có lúc nhiều nhân vật

quyền quý tập trung một chỗ, có người lên tiếng: “Ồ, nghe nói hôm nay Liễu trạng nguyên và Tô thiếu gia cũng tới, tính ra, bọn hần cũng là tiểu bối, sao vẫn chưa thấy chúc thọ?”

Ân sư của Liễu Vĩnh và Vĩnh Bình Hầu có chút giao tình, tính ra, Liễu Vĩnh đúng là phải lấy phận tiểu bối chúc thọ phu nhân Vĩnh Bình Hầu. Về phần Tô Trọng Tinh, hần và con trai Vĩnh Bình Hầu là bạn đồng môn, đương nhiên cũng là tiểu bối.

Phu nhân Vĩnh Bình Hầu thấy các phu nhân khác bàn tán ồn ào, biết rõ tâm tư bọn họ, ha ha cười nói: “Các bà đấy, già mà không biết xấu hổ, muốn ngắm mỹ nam thì cứ nói thẳng đi, còn kiếm cớ này nọ.”

Bởi vì đương kim hoàng đế Nguyên Tông và Hoàng hậu có chung sở thích, thích sưu tầm đồ gốm sứ, còn thích sưu tập tranh vẽ mỹ nam mỹ nữ, thành ra, danh gia vọng tộc có phong trào sưu tầm đồ gốm sứ không nói, còn dẫn đến phong trào dân chúng kinh thành thích thảo luận về mỹ nam mỹ nữ.

Các phu nhân lén thảo luận một phen, xác định kinh thành nhiều mỹ nam, nhưng nổi bật nhất, có ba người: thứ nhất, là Liễu trạng nguyên – Liễu Vĩnh, thứ hai, là con trai Tô Hàn lâm – Tô Trọng Tinh, thứ ba, là con trai thứ của Vĩnh Bình Hầu – Chu Tư.

Hôm nay Liễu Vĩnh và Tô Trọng Tinh đã tới, các phu nhân nào có thể buông tha, đương nhiên là muốn nhìn cho thỏa thuê một phen.

Trong bữa tiệc còn có đương kim trưởng công chúa tham dự, vị trưởng công chúa này, là chị gái ruột của Nguyên Tông hoàng đế, năm nay bốn mươi tuổi, nhờ bảo dưỡng đúng phương pháp, nhìn ngoại hình chỉ như người ba mươi, thích nhất là trêu đùa người khác, thấy Liễu Vĩnh cũng tới, sao có thể buông tha, nói lớn: “Mời Liễu trạng nguyên vào làm một bài thơ mới phải.”

Lúc Liễu Vĩnh tiến tới chúc thọ phu nhân Vĩnh Bình Hầu, Mạc Song Kỳ không khỏi vò khăn tay, cắn môi, mới không hô ra tiếng. Đã mấy năm trôi qua, chàng vẫn tuấn nhã như trước, so với năm đó không khác chút gì. Chỉ không biết, lòng chàng đã thay đổi chưa?

Không chỉ ánh mắt Mạc Song Kỳ là dính chặt lên người Liễu Vĩnh, Chu Mẫn Mẫn và các cô nương khác vừa thấy hần cũng đã hai mắt sáng ngời?

Bữa tiệc này đông người, phấn son lộng lẫy, trang điểm xinh đẹp, mùi hoa hương phấn ngào ngạt, át hết các mùi hương khác. Dù có đàn ông trẻ tuổi ra vào, Lâm Mị vẫn có thể ngồi vững, lúc này cũng hiếu kỳ xem xem mỹ nam tử kiêu trạng nguyên nổi tiếng kinh thành là thế nào. Liễu Vĩnh mi dài quá mắt, lông mày lười mác, hai mắt tươi cười, sáng lấp lánh như sao, quả nhiên là rất đẹp trai.

Phu nhân Vĩnh Bình Hầu thấy trạng nguyên Liễu Vĩnh đến chúc thọ bà, tất nhiên là hoan hỉ, ngẩng đầu thấy các phu nhân khác đều nhìn bà với vẻ chờ mong, không làm sao được, đành phải thay mặt các phu nhân, nửa đùa nửa thật lên tiếng hỏi: “Nghe nói lúc trước Liễu trạng nguyên có lập lời thề, chưa có công danh, quyết không cưới vợ. Giờ đã có công danh, vì sao vẫn trì hoãn chuyện hôn nhân?”

Mạc Song Kỳ vịn xoắn khăn tay, chỉ mong Liễu Vĩnh có thể nhìn mình một cái, Liễu Vĩnh lại chỉ thản nhiên ngẩng đầu, không nhìn về phía Mạc Song Kỳ, chỉ cười yếu ớt với phu nhân Vĩnh Bình Hầu rồi nói: “Chuyện nhân duyên là do trời định, là của ta, sẽ là của ta, không phải của ta, có cưỡng cầu cũng không được.”

Hai năm qua cũng từng có người đến Trạng Nguyên phủ cầu thân, trùng hợp làm sao, mỗi lần có người tới cửa, ngay ngày hôm sau Liễu Vĩnh liền ngã bệnh, việc cầu hôn đương nhiên là sống chết mặc bay. Sau này có lời đồn rằng, Liễu Vĩnh có nhân duyên định mệnh, người không có duyên không thể tới gần.

Liễu Vĩnh bày trò thế, kỳ thật càng khiến các thiếu nữ xiêu lòng hơn, cũng càng có tính khiêu chiến. Trong số các thiếu nữ đang ngồi dự tiệc liếc trộm hần, có mấy người đã âm thầm quyết định, sẽ tìm cơ hội thử xem mình có phải người vợ định mệnh của hần không.

Mạc Song Kỳ rơm rớm nước mắt, Liễu đại ca, anh vẫn đang chờ em sao? Em đã tới kinh thành rồi, lần này, sẽ không bắt anh phải chờ thêm nữa.

Lâm Mị ngồi cạnh Mạc Song Kỳ, thấy thần thái Mạc Song Kỳ hơi khác, bắt đầu minh bạch dần, chỉ nhẹ nhàng kéo kéo năng, chờ nàng khôi phục lại trạng thái bình thường, mới lặng lẽ thẳng lưng.

Mạc Song Kỳ cảm kích nhìn Lâm Mị, đáy lòng có thiên ngôn vạn ngữ, nhất thời rất muốn nói hết, nhưng ngại xung quanh nhiều người, chỉ nghiêng người nói thầm vào tai Lâm Mị: “Anh ấy thật đẹp trai, đúng không?”

“Không đẹp trai bằng cha ta.” Lâm Mị tắt cho Mạc Song Kỳ một gáo nước lạnh, “Cũng không đẹp trai bằng ông nội ta.”

Cổ Khả Nhi tài mạo song toàn, băng tuyết thông minh, nổi danh xa gần, đồng ý gả vào Lâm gia, ngoại trừ việc năm đó Lâm Thái gia làm quan ở Dịch Châu, nổi danh liêm khiết, cũng bởi vì Lâm Lỗi khi còn trẻ có ngoại hình tuấn tú, là mỹ nam tử nổi tiếng của Dịch Châu. Hoa đào tháng ba, Cổ Khả Nhi đứng dưới tàng hoa đào ngẫu nhiên gặp mặt Lâm Lỗi, trong màn mưa hoa mỹ lệ, thiếu niên công tử lấp lánh nụ cười. Chỉ một nụ cười, đã khiến Cổ Khả Nhi lâm lỡ một đời.

Trong tiềm thức Lâm Mị, đàn ông có ngoại hình đẹp đều là tai họa, không thể ỷ lại, không thể tin tưởng, chỉ có thể cẩn thận đối phó. Liễu Vĩnh đã là trạng nguyên, có chút tự phụ, không tiến tới hành lễ, chỉ đứng hơi xa chúc thọ, cũng xem như tận lễ. Hắn không sợ bị các phu nhân và tiểu thư nhìn đến chết, chỉ mỉm cười đi chào hỏi một vòng, định bày trò gì?

Thấy Liễu Vĩnh giữa vòng vây của các phu nhân, còn có thể bình thản ung dung ngâm một bài thơ để chúc thọ phu nhân Vĩnh Bình Hầu, Lâm Mị càng thở dài.

Năm đó, Lâm Lỗi ngoài việc là một mỹ nam tử tuấn tú, cầm kỳ thi họa sao làm khó được ông? Nếu không, mẫu thân cũng chẳng dồn hết tâm tư vào một mình ông.

Liễu Vĩnh đã tới, đương nhiên là các phu nhân không thể buông tha Tô Trọng Tinh. Không lâu sau, Tô Trọng Tinh cũng tiến tới chúc thọ.

Dù sao cũng là phu quân tương lai, Lâm Mị đặt Tô Trọng Tinh và Liễu Vĩnh lên bàn cân so sánh một phen, nài nỉ cho rằng, Tô Trọng Tinh đứng cạnh Liễu Vĩnh, không hề thua kém.

La Minh Tú ngồi đó, không nhìn Tô Trọng Tinh, chỉ bất động thanh sắc nhìn Lâm Mị, lòng thầm cân nhắc: Mẹ đẻ Lâm Mị là bạn tâm giao của phu nhân Vĩnh Bình Hầu, Tô phu nhân lại khẳng khái chọn Lâm Mị, nếu đã như vậy, tất là sẽ không hủy hôn. Trừ phi...

Liễu Vĩnh và Tô Trọng Tinh sống vai đứng cùng một chỗ, không biết cố ý hay là vô tình, phu nhân Vĩnh Bình Hầu lại gọi con trai Chu Tư ra rót rượu cho hai người. Lần này, tam đại mỹ nam của kinh thành đứng cùng một chỗ, các phu nhân cứ gọi là mãn nhãn.

Phu nhân Vĩnh Bình Hầu nháy mắt với các phu nhân khác mấy cái, các bà nhìn kĩ đi nhìn kĩ đi, con trai ta không hề thua kém, không nên đứng thứ ba, chí ít cũng phải đứng thứ hai?

Phu nhân Thượng thư dùng ánh mắt trả lời phu nhân Vĩnh Bình Hầu: nếu làm con rể ta, cho hẳn danh hiệu đứng đầu cũng không sao? Tiếc là con gái ta đã hứa gả cho người khác, con trai bà không làm con rể ta được. Nó vẫn đứng thứ ba thôi.

Trường công chúa cũng dùng ánh mắt trả lời phu nhân Vĩnh Bình Hầu: quần chúng rất công bằng, không chút thiên vị. Con trai bà, vẫn đứng thứ ba thôi. Về phần Liễu Vĩnh và Tô Trọng Tinh, ai đứng thứ nhất thì vẫn cần cân nhắc.

Tam đại mỹ nam trước mặt, các thiếu nữ nhân tiệc từng đông người, nhìn ngấm công khai không thèm che dấu, hận không có được một trong ba. La Minh Tú nặng gánh suy tư, không có tâm trạng nhìn. Mạc Song Kỳ chỉ ngắm Liễu Vĩnh, đối với hai người kia xem như không thấy. Lâm Mị ngắm tam đại mỹ nam nhưng chẳng đặt trong lòng.

Sau khi mọi người ăn uống xong, có người hầu dâng hoa quả lên, gánh hát cũng lên đài, lúc này phu nhân Vĩnh Bình Hầu mới ngồi xuống cạnh Lâm Mị, hỏi chuyện của mẫu thân nàng năm ấy, chưa nói xong đã cảm thán mấy câu, hồi tưởng tình bạn năm xưa.

Mạc Song Kỳ cũng đứng ngồi không yên, thấy Chu Mẫn Mẫn nói hoa viên có mấy loài hoa hiếm, liền nói muốn đi xem.

Phu nhân Vĩnh Bình Hầu nghe thấy thế, cười nói: “Ai thích nghe hát thì ở lại, không thích nghe hát thì theo Mẫn Mẫn vào vườn đi dạo ngắm hoa!”

Lâm Mị vốn không muốn đi, Mạc Song Kỳ lại kéo tay nàng, lặng lẽ nói: “Ta không quen các tiểu thư kia, không thể tâm sự. Minh Tú quen với Chu tiểu thư, vừa cười vừa nói, ta lại không có lời nào để bình luận cùng, đứng đó chỉ thấy lạc lõng ngượng ngùng. Muội muội đi dạo cùng ta đi!”

Vừa là khách, vừa là do Tô phu nhân công khai thân phận của Lâm Mị, Mạc Song Kỳ hoàn toàn coi Lâm Mị là hôn thê của Tô Trọng Tinh để đổi dãi, đến Tô phủ đã mấy ngày, so với La Minh Tú, Mạc Song Kỳ thân thiết với Lâm Mị hơn.

Không chịu nổi sự lôi kéo của Mạc Song Kỳ, Lâm Mị cũng đành đứng lên, để mặc Mạc Song Kỳ lôi vào trong vườn.

Lâm Mị không biết là, một chuyến đi dạo này, lại phát sinh rất nhiều chuyện.

8. Chương 8: Tới Hái Hoa Đi

Đang giữa tiết xuân, trăm hoa đua nở, gió khẽ lướt qua, hương thơm ngào ngạt.

Chu Mẫn Mẫn dẫn mấy tiểu thư đi vào vườn hoa, chỉ chỉ trỏ trỏ. Mỗi chân thì vào lương đình ngồi, gọi người hầu rót trà, cười nói huyền thuyên.

Mạc Song Kỳ không chuyên tâm chuyện trò, đứng ngồi không yên, mới được một lát liền kéo Lâm Mị đi xuống ngắm hoa, chờ đi xa lương đình, thấy nhóm Chu Mẫn Mẫn không thể nghe được hai người, mới nói: “Tiểu Mị, ta muốn nghĩ cách gặp một người, em giúp ta một tay được không, đánh lạc hướng nhóm La Minh Tú hộ ta.”

“Chị muốn gặp ai? Liễu trạng nguyên!” Lâm Mị có chút kinh ngạc, từ xưa tới nay, trai gái hẹn hò lén lút không phải chuyện hay ho gì, nàng có nên giúp không?

Thấy Lâm Mị vừa đoán đã trúng, Mạc Song Kỳ biết không giấu được nữa rồi, chỉ có thể nhỏ giọng kể chuyện trước kia giữa mình và Liễu Vĩnh cho Lâm Mị nghe.

“Nếu Liễu trạng nguyên vẫn nhớ thương chị, hà cớ gì không gửi thư cho chị? Còn nữa, từ khi mẹ con chị đến Tô phủ, anh trai chị đã đến Trạng Nguyên phủ thăm hỏi rồi, vì sao Liễu trạng nguyên không đề cập đến chuyện cũ với chị lấy nửa chữ?” Lâm Mị ngấm ngầm thở dài, rõ ràng người ta đã quên cô rồi, cô lại còn cho là người ta có nỗi khổ trong lòng, lẽ nào lại thế?

Mạc Song Kỳ cúi đầu, nhìn mũi chân nửa buổi mới nói: “Thế nên, ta muốn tìm chàng để hỏi cho rõ ràng.”

Trời, không lẽ người ta chưa phủ phàng nói câu dứt tình thì chị vẫn chưa chết tâm sao? Lâm Mị kéo tay Mạc Song Kỳ lắc lắc, “Nếu hần cứ tuyệt chị, chị định thế nào?”

“Rõ ràng chàng đã đáp ứng ta....” Mạc Song Kỳ ngẩng đầu, mắt ầng ậc nước, cắn môi, “Ta không tin chàng đã quên hết tất cả chuyện cũ ngày xưa.”

Lâm Mị nhú mày nhìn Mạc Song Kỳ, lòng thầm nhớ đến mẹ ruột. Trước kia cũng là mẹ ruột nàng quá tin tưởng phụ thân, sau đó mới thất vọng mà ngã bệnh qua đời.

Lúc này, Chu Mẫn Mẫn đang cười nói với mấy vị tiểu thư: “Bên kia có mấy loài hoa hiếm, chúng ta cùng xuống xem đi.”

“Quý phủ thật nhiều đồ vật quý hiếm, cả hoa trong vườn cũng không tầm thường? Thứ nào cũng thật đẹp mắt.” Một tiểu thư tên Ngô Ngọc Y thừa dịp tặng bốc, nịnh hót Chu Mẫn Mẫn mấy câu.

Các tiểu thư ở đây không phải con nhà quyền quý cũng là con nhà giàu, có hai người là cháu gái Hầu gia, nhưng dù có ý định nịnh hót Chu Mẫn Mẫn, cũng sẽ không lộ liễu như Ngô Ngọc Y. Những tiểu thư kia nghe thấy Ngô Ngọc Y nói thế, ai nấy đều cười mỉa, không đáp lời. Chu Mẫn Mẫn được nịnh hót cũng vui sướng, nói chuyện với Ngô Ngọc Y cũng thân thiết hơn.

Người dẫn Ngô Ngọc Y tới là Kiều Giai Như lại có chút bực. Ngô Ngọc Y là em họ xa của cô ấy, gia cảnh tầm thường, vốn dĩ không có tư cách tham dự thọ yến phu nhân Vĩnh Bình Hầu, nghe nói cô ấy nhận được thiệp mời dự tiệc, Ngô Ngọc Y liền tới nhà năn nỉ, nói muốn được giao lưu gặp gỡ người này người kia. Cô ấy không chịu được sự năn nỉ của Ngô Ngọc Y, đành dẫn Ngô Ngọc Y đi theo. Không thể ngờ Ngô Ngọc Y không an phận, mới thoảng đó đã nghĩ đến chuyện bầu vú vào tiểu thư Hầu gia.

Chu Mẫn Mẫn ngồi trong lương đình nói chuyện, từ góc độ của cô ấy đưa mắt nhìn ra, thấy hai người đang lững thững đi dạo vòng theo ao sen tới phía này, dựa theo lộ trình, tất là sẽ đi qua đường đá, tới chỗ Mạc Song Kỳ và Lâm Mị đang đứng. Cô ấy tập trung ngắm một hồi, nhận ra là Liễu Vĩnh và Tô Trọng Tinh, liền ca giọng gọi Mạc Song Kỳ và Lâm Mị: “Này, hai cô nói chuyện gì lâu vậy?”

“Nói hoa của quý phủ thật là thơm!” Mạc Song Kỳ định thần lại, quay về phía lương đình, vẫy tay nói: “Các cô cũng xuống đây ngồi đi, thật sự thơm lắm.”

Lúc này Lâm Mị đang đứng cạnh một cây hoa màu nguyệt bạch, ngắm nhìn say mê. So với người bình thường thì khứu giác của nàng nhạy cảm hơn một chút, nàng cúi đầu khê ngửi, nói: “Mùi hoa này thật mê người.”

Chu Mẫn Mẫn dẫn những người còn lại ra khỏi lương đình, cười nói: “Hoa này gọi là Hương La Hoa, mùi hương đúng là không tầm thường.”

Những vị tiểu thư khác thấy Chu Mẫn Mẫn nói thế, liền tiến đến hít hà, che miệng cười nói: “Đúng là rất thơm.” Vừa nói xong lại kéo tay Chu Mẫn Mẫn đòi đi xem cá chép. Có người nói: “Lần trước nghe nói quý phủ có thứ cá chép màu sắc rực rỡ, trên vẩy có vân, lần này nhất định phải xem mới thỏa lòng.”

“Các cô đi trước đi, ta sẽ tới sau.” Chu Mẫn Mẫn thấy Lâm Mị có hứng thú với cây hoa kia, liền dừng bước cười nói: “Cây hoa này là ca ca của ta nhỏ trồng từ miếu. Nghe nói phương trượng miếu họ có hạt giống từ hải ngoại, khi hoa nở, người trong miếu hái hoa, phơi khô pha trà, mùi thơm thanh tịnh, nổi danh khắp chốn. Mẹ ta thích mùi hoa này, không cho chúng ta hái bừa, thế nên giờ nó mới mọc nhiều thế này.”

La Minh Tú thấy Chu Mẫn Mẫn ngừng bước, cô ta cũng dừng lại, vòng qua khóm hoa, đi ngắm một khóm hoa khác, núp sau khóm hoa, cô ta lén theo dõi Lâm Mị.

Mạc Song Kỳ cũng đứng bên cạnh hít hà, ngửi thấy mùi thơm từ người Lâm Mị, liền giữ vai Lâm Mị nói: “Mau thành thật khai báo, em xông hương gì?”

“Làm gì có!” Lâm Mị cười đẩy tay Mạc Song Kỳ nói: “Em không thích xông hương.”

“Vậy sao người em còn thơm hơn cả hoa?” Mạc Song Kỳ rút khăn tay lắc lắc trước mặt Lâm Mị, “Có hương tốt, nhưng lại không chịu tiết lộ cho ta đúng không?”

Khăn tay của Mạc Song Kỳ xông hương đặc biệt, vừa lấy ra đã thơm ngào ngạt, át cả mùi hoa, Mạc Song Kỳ đắc ý nhìn Lâm Mị, “Dù em có thơm, liệu có thơm hơn khăn tay của ta không?”

“Á, mùi hắc quá!” Khứu giác của Lâm Mị nhạy cảm hơn người thường, mùi này quá hắc, nàng không chịu nổi, liền bịt mũi.

Mạc Song Kỳ thấy Lâm Mị như thế, đang muốn kéo tay bịt mũi ra, ngẩng đầu, lại rút tay về, đưa mắt nhìn, nhân thần lấp lánh, khê cắn môi, cười mỉm dịu dàng, nỉ non nói: “Liều đại ca!”

Chu Mẫn Mẫn nhìn theo tầm mắt Mạc Song Kỳ, cũng phát tay hô: “Liều đại ca, không phải lần trước anh nói thích loài hoa này, chờ nó nở sẽ xin phép hái vài bông hoa về phơi khô pha trà uống sao? Nó cũng nở rồi, chỉ chờ anh tới hái thôi!” Một câu cuối cùng, ngọt ngào quyến rũ, so với hoa càng mê người hơn.

Lâm Mị bịt mũi giương mắt nhìn ra, thấy Liễu Vĩnh và Tô Trọng Tinh đang vừa nói chuyện vừa đi về phía này, nhất thời lặng lẽ lui ra phía sau mấy bước, né sau lưng Mạc Song Kỳ.

Mạc Song Kỳ dồn hết sự chú ý lên người Liễu Vĩnh, không còn khả năng nhận ra chuyện ngữ điệu của Chu Mẫn Mẫn có phần không tầm thường, cũng không lưu ý đến cử động của Lâm Mị, chỉ chăm chú nhìn Liễu Vĩnh, đối với người khác giống như không thấy.

Liều Vĩnh nghe thấy Chu Mẫn Mẫn nói thế, đưa mắt một vòng, đi tới vừa cười vừa nói: “Anh xin được hoa ở trong miếu rồi, sáng nay đã pha uống được mấy ấm. Hoa của nhà em, có Hầu gia và phu nhân chăm sóc, không thể hái bừa.”

Hai người này nói chuyện ẩn ý quá, đánh đố nhau ah? Thật là thâm thúy? Lâm Mị thầm thở dài cho Mạc Song Kỳ, haizzz, “hoa” mà Liều đại ca của chị muốn “hái”, là “hoa” nhà Hầu gia!

Lâm Mị ló đầu ra, thấy Tô Trọng Tinh đưa mắt nhìn tới, vội vàng rút cổ lại. Nhất thời sợ Tô Trọng Tinh đi về phía này, bản thân sẽ như người thành trò cười, định về sảnh chính, lại sợ trên đường chạm mặt đàn ông khác, nàng lưỡng lự không thôi, chỉ hi vọng hương hoa ngào ngạt át được hương từ người Tô Trọng Tinh và Liều Vĩnh, giúp mình tránh được một kiếp.

“Liều đại ca!” Mạc Song Kỳ thấy Liều Vĩnh đưa mắt nhìn, không tự chủ được liền tiến lên một bước, vung tay về phía sau, vô tình vẩy khăn tay vào mặt Lâm Mị.

Lâm Mị nghiêng đầu, hắt xì một cái.

“Ồi!”

Mấy tiếng “ôi” yêu kiều duyên dáng vang lên, Mạc Song Kỳ đã nhanh chóng tiến tới, giơ khăn tay muốn lau mặt cho Liều Vĩnh, Liều Vĩnh vội vã lui lại mấy bước, xua tay nói: “Ta không sao hết!”

“Anh thì không sao, nhưng tôi có sao!” Tô Trọng Tinh bị nước bọt phun đầy mặt, đã nổi cơn thịnh nộ, nhất thời quên cả lý trí, hung hăng đi tới, cho tới khi áp sát Lâm Mị.

9. Chương 9: Tâm Tư Mỹ Nhân

Toi rồi! Lâm Mị thầm nhủ thế rồi vội vã quay đầu, dùng tay bịt mũi, ổn định hô hấp, nhanh chóng lui về phía sau. Giữa chốn đông người thế này, nếu như người ra đó, quá bằng làm trò cười cho thiên hạ, sau này mặt mũi nào gặp người khác.

Tô Trọng Tinh thấy Lâm Mị đỏ mặt, giơ tay áo che mặt lui về phía sau, ma xui quỷ khiến, dĩ nhiên nhớ đến con dê con bị mình đè lên trong giấc mơ đêm hôm kia, không tránh được việc sưng người dừng bước.

“Sao muội muội lại hắt xì vào mặt biểu ca vậy?” La Minh Tú xoay người bước ra từ sau bụi hoa, duỗi tay ra, tóm lấy cổ tay Lâm Mị, hung hăng bóp chặt, môi vẫn nở nụ cười, “Còn không nhanh lấy khăn ra lau mặt cho biểu ca.”

Mặc kệ thế nào, nếu có như người, như vào người La Minh Tú vẫn hơn. Lâm Mị bị La Minh Tú lôi kéo, thuận thế dựa vào người La Minh Tú, nhất thời cảm thấy hai đầu gối như ra, cột sống mềm xuống, biết là làm thế cũng không hay nhưng đành bất chấp tất cả, quay người ôm La Minh Tú, gục đầu lên vai La Minh Tú, nũng nịu: “Trọng Tinh đại ca dọa em, em bị dọa đến mềm như hai chân. Tỷ tỷ cầm khăn lau hộ em.”

La Minh Tú bị Lâm Mị ôm như vậy, có chút ngơ ngác, thân thể cứng đờ, nhưng chỉ một lát sau lại cười ngọt ngào, “Muội muội thật nhất gan.”

Nếu La Minh Tú và Lâm Mị nhìn nhau hần học, hoặc là túm tóc bạt tai, Tô Trọng Tinh sẽ không cảm thấy kỳ quái. Nhưng giờ hai người lại ôm nhau, cười thân thiết như hai chị em gái, lòng Tô Trọng Tinh dâng lên từng cơn sóng quái dị, thậm chí còn thấy lạnh sống lưng. Đến khi La Minh Tú cầm khăn tay Lâm Mị tiến đến, hắn mới cảm thấy nước bọt trên mặt đã bị gió thổi khô từ lúc nào, chỉ còn lại cảm giác hơi dính một chút. Hắn trầm mặt, lui ra phía sau mấy bước nói: “Không cần!” Dứt lời thì đi về phía mấy cây hoa mà Chu Mẫn Mẫn vẫn tôn sùng cất lực.

“Tính tình biểu ca vẫn vậy, đừng bận tâm về anh ấy, ngày mai là ổn ngay thôi.” La Minh Tú đỡ Lâm Mị đứng thẳng, phất tay qua eo nàng, gạt luôn túi thơm để rơi xuống đất, sau đó cúi xuống nhặt lên, cười nói: “Muội muội thật giỏi thêu thùa, túi thơm này thật độc đáo, cho ta mượn xem một lát được không!”

Tô Trọng Tinh vừa đi xa, cột sống Lâm Mị lại cứng cáp trở lại, người cũng không mềm như nữa, nàng lẳng lẽ thở ra một hơi, cười với La Minh Tú nói: “Nếu tỷ tỷ thích túi thơm này thì cứ lấy luôn đi.”

“Muội muội thật hào phóng.” La Minh Tú tươi cười có chút ngoài dự đoán, “Nếu chuyện khác muội muội cũng nghĩ thấu được thể thì tốt biết bao.”

Hử, ám chỉ chuyện ta không buông tha Tô Trọng Tinh, không chủ động từ hôn, không chủ động thành toàn ước nguyện cho cô sao? Lâm Mị nhếch môi cười, thầm than một tiếng: nếu ta thành toàn cho hai người, ai sẽ tới thành toàn cho ta? Mặc chứng mềm xương này, nếu ta lui hôn, chính là tự đưa chân vào cảnh giới vạn kiếp bất phục.

La Minh Tú đùa nghịch túi thơm một hồi, lại giơ trả lại: “Không tranh thứ muội muội thích, muội muội đeo lại đi!”

Lâm Mị đeo túi thơm vào eo, cảm thấy có chút buồn bã không giải thích được. Nếu có thể, nàng thật sự không muốn tổn thương La Minh Tú. Nhưng mà...

Bên kia, Mạc Song Kỳ đang ngây dại nhìn Liễu Vĩnh, Liễu Vĩnh chỉ cười một tiếng nói: “Không phải em là cô bé nhà họ Mạc sao? Nghe anh trai em nói mấy mẹ con lên kinh, không ngờ lại gặp em ở đây.”

“Hai người quen nhau sao?” Chu Mẫn Mẫn cười nhìn Liễu Vĩnh dò xét, “Cũng đúng, quê Liễu đại ca là Liễu Châu, Mạc tiểu thư cũng là người Liễu Châu, có quen biết cũng không phải chuyện gì kỳ lạ.”

“Trước kia anh là đồng môn với Mạc Song Bách, thường đến Mạc gia thăm hỏi, đương nhiên là biết cô bé nhà họ. Khi đó em ấy còn nhỏ lắm, tính hay hồn dỗi, thích chơi đùa. Mấy năm không gặp, đã thành thiếu nữ rồi.” Trước mặt Chu Mẫn Mẫn, Liễu Vĩnh nói chuyện trước kia, khẩu khí cho thấy hẳn vẫn coi Mạc Song Kỳ là cô bé con như ngày nào.

Tim Mạc Song Kỳ như nặng trĩu xuống. Năm nay cô ấy đã mười sáu tuổi, đâu còn là con nít? Liễu Vĩnh nói vậy là không muốn thừa nhận những lời đã nói trước kia? Hay là, chàng muốn thoái thác, nói rằng những lời đã nói trước kia chỉ là chuyện đùa của trẻ con, không tính? Không được, phải tìm một cơ hội để gặp riêng, hỏi cho rõ ràng.

Từ khi tiệc chưa tàn, Chu Mẫn Mẫn đã phát hiện ra ánh nhìn mà Mạc Song Kỳ dành cho Liễu Vĩnh, vốn đã nghi ngờ, lúc này nghe thấy Liễu Vĩnh nói thế, mới bình tâm trở lại. Thầm nghĩ Liễu Vĩnh tài mạo thế kia, đương nhiên không thể phải lòng Mạc Song Kỳ, là chính mình đa nghi. Nhưng có điều, tuy Liễu Vĩnh nói muốn có mối quan hệ tốt với anh trai cô ấy, cũng thường tới Vĩnh Bình Hầu phủ, nhưng thái độ dành cho cô ấy vẫn không rõ ràng. Lúc trước cô ấy cho rằng hẳn thầm thương người con gái khác, sau đó nghe ngóng, lại biết là không có chuyện đó. Vậy rốt cuộc hẳn đang theo đuổi điều gì? Cô ấy đã ngầm tỏ ý rõ ràng như vậy, tại sao hẳn vẫn chưa cho người cầu hôn?

Mạc Song Kỳ tỉnh ngộ quá muộn, đến tận lúc này, mới phát hiện Liễu Vĩnh và Chu Mẫn Mẫn dường như đang liếc mắt đưa tình. Cô ấy nắm chặt bàn tay, chậm rãi giơ lên, lại chậm rãi hạ xuống.

Bên kia, có mấy vị tiểu thư đang ngắm cá chép, đứng rải rác mỗi người một góc. Kiều Giai Như và Ngô Ngọc Y đứng cạnh nhau ngắm cá chép bơi tung tăng dưới ao, loáng thoáng nhìn thấy Liễu Vĩnh và Tô Trọng Tinh đi về phía vườn hoa, đang nói chuyện với nhóm Chu Mẫn Mẫn!

“Biểu tỷ, thật không thể ngờ, Liễu trạng nguyên và Tô thiếu gia, so với lời đồn còn tuần mỹ hơn.” Ngô Ngọc Y kể tai Kiều Giai Như nói thầm, “Cha em đã đồng ý gả em cho Hứa đại nhân, Hứa đại nhân kia, nếu có được ba phần tài hoa của Liễu trạng nguyên và Tô thiếu gia, đừng nói là làm vợ kế, dù chỉ làm tiểu thiếp, em cũng cam tâm tình nguyện.”

“Cô đừng vọng tưởng nữa, ngoan ngoãn chờ ngày về làm dâu nhà họ Hứa đi!” Đối với hành vi của Ngô Ngọc Y tối nay, Kiều Giai Như đã có chút khó chịu, quay đầu nói: “Liễu trạng nguyên và Tô thiếu gia thân thể tài mạo như thế, dù cô chỉ muốn làm thiếp, cũng không xứng đáng.”

“Biểu tỷ, sao chị lại xem thường em vậy?”

Nhà họ Ngô thấy Ngô Ngọc Y có mấy phần nhan sắc, đương nhiên muốn mượn Ngô Ngọc Y để leo cao, nhưng trong kinh thành, nhà họ Ngô chỉ là một gia đình tầm thường, làm sao bầu vịu được vào danh gia vọng tộc? Khó khăn lắm cha Ngô Ngọc Y mới nghe ngóng được chuyện nguyên phối của một đại nhân họ Hứa đã bốn mươi tuổi đã mất, muốn tìm một cô gái nhà lành làm vợ kế, vì thế mà móc nối quan hệ.

Vấn đề ở chỗ sau khi Ngô Ngọc Y gặp mặt Hứa đại nhân kia, ghé tởm đến mức không nuốt nổi cơm suốt mấy ngày, tưởng tượng đến chuyện phải làm vợ kế của một ông già mặt rỗ, cô ta liền nổi da gà toàn thân. Lần này năn nỉ Kiều Giai Như dẫn cô ta đến Vĩnh Bình Hầu phủ, cô ta đã vạch ra rất nhiều âm mưu.

Kiều Giai Như thấy Ngô Ngọc Y nói chuyện, nằm bò ra lan can, nhòai người xem cá chép, nhân tiện nhắc nhở mấy câu, “Ngọc Y, lan can này thấp, cô cẩn thận không té đấy.”

“Vâng!” Ngô Ngọc Y đứng thẳng lên nhìn xung quanh một chút, cười nói: “Chu tiểu thư không thích có nhiều người đi theo, đuổi đi hết rồi ạ?”

“Cũng không đi xa đâu, đều ở bên kia thôi!” Kiều Giai Như vừa nói, vừa lắng nghe động tĩnh ở trong vườn hoa, có điều vườn hoa cách cũng khá xa, làm sao nghe được gì?

“Nói như vậy, nếu em rơi xuống nước, khi bọn họ đến đây, em đã chìm xuống đấy?” Ngô Ngọc Y ngẩng đầu nhìn phía vườn hoa, khóe miệng mỉm cười.

“Trước đây cô sống dưới quê với mẹ cô, không phải đã lên học bơi rồi sao? Cần gì ai cứu?” Kiều Giai Như không thêm đếm xỉa, chỉ suy nghĩ mượn cớ gì mới có thể chạy đến vườn hoa, chờ cơ hội trò chuyện riêng với Liễu Vĩnh.

“Nghe nói Liễu trạng nguyên và Tô thiếu gia đều bơi rất giỏi?” Đôi mắt Ngô Ngọc Y như rực lửa, cô ta hạ quyết tâm. Không chờ Kiều Giai Như trả lời, cô ta nói: “Biểu tỳ chỉ cần coi như em không biết bơi, thế là giúp em hoàn thành tâm nguyện rồi.”

“Cái gì?” Kiều Giai Như có chút không hiểu, vừa quay đầu lại, đã thấy Ngô Ngọc Y vốn nằm bò trên lan can ngã nhào về phía trước, rơi thẳng xuống ao cá chép.

“Ngọc Y!” Kiều Giai Như kinh hô một tiếng, như sét đánh giữa trời quang, tuy đã hiểu nhưng chỉ còn cách hô lớn: “Biểu muội của ta rơi xuống nước, cứu mạng!”

“Không hay rồi, có người rơi xuống nước.” Nhóm tiểu thư đang xem cá chép bỗng nhiên hét rầm lên, có người thậm chí còn khóc la: “Cứu mạng!”

Vì các tiểu thư vào vườn ngắm hoa, người hầu không được chạy loạn, chỉ có mấy tiểu nha đầu đứng xa xa nghe thấy thế, nhất thời tái mặt bối rối.

Liễu Vĩnh và Tô Trọng Tinh nghe thấy tiếng kêu cứu, đương nhiên chạy về phía đấy, trước khi đi không quên lệnh cho tiểu nha đầu đi tìm người cứu cô tiểu thư rơi xuống nước.

Liễu Vĩnh chạy được mấy bước, vấp phải dây leo dưới đất, loạng choạng một chút. Hắn bị vướng lại, thành ra Tô Trọng Tinh nhanh chóng vọt lên.

Mạc Song Kỳ kinh hãi tóm tay Lâm Mị, kêu thất thanh: “Có người rơi xuống nước, thật đáng sợ!”

Có tiểu thư rơi xuống nước, không nhanh tay sẽ tai nạn chết người, việc khẩn cấp trước mắt là phải cứu người lên đã. Nhưng một nữ tử bị rơi xuống nước, toàn thân ** bị nam tử cứu lên, sau này biết làm thế nào? Lâm Mị nhíu mày, vội vàng chạy theo Tô Trọng Tinh và Liễu Vĩnh, chạy được mấy bước, cột sống dĩ nhiên cứng cáp hẳn.

Không phải là La Minh Tú không nghĩ đến chuyện đó, chỉ là không kịp ngăn cản Tô Trọng Tinh chạy đi cứu người, cô ta chạy song song với Lâm Mị, vừa nói vừa thở dài: “Liễu trạng nguyên vẫn chưa đính hôn, đáng lẽ nên để hắn chạy đi cứu người, Trọng Tinh lại chạy nhanh như vậy. Chán sống rồi chắc!”

“Nếu ta biết bơi thì tốt rồi!” Lâm Mị trả lời một câu, đưa mắt nhìn La Minh Tú.

Lâm Mị có ý tứ gì đây? La Minh Tú giật mình, rảo bước nhanh hơn, xem chừng sắp vượt qua Tô Trọng Tinh. Không ngờ cô ta chạy nhanh, có người khác còn nhanh hơn cô ta, vèo một cái đã lướt qua cô ta, đi về phía trước. Cô ta tập trung nhìn kỹ, là Lâm Mị, bèn gọi giật Tô Trọng Tinh lại, khi Tô Trọng Tinh dừng chạy, cũng là lúc cô ta vượt qua, Tô Trọng Tinh vừa vặn nghe thấy cô ta vội vàng nói: “Lâm Mị biết bơi, để cô ấy đi cứu người. Anh đừng qua.”

Trong sảnh chính, phu nhân Vĩnh Bình Hầu đang nói chuyện cùng Tô phu nhân. Hôm nay Tô phu nhân dẫn Lâm Mị tới đây, nói chuyện mấy câu, phu nhân Vĩnh Bình Hầu liền minh bạch, bà nói: “Trước khi thành

hôn cứ để tiểu Mị đến Hầu phủ ở mấy ngày, đến lúc rước dâu xuất giá từ Hầu phủ, cũng dễ ăn nói với người ngoài hơn.”

“Hầu gia ngài ấy...”

“Đây chỉ là chuyện trong nhà, Hầu gia để tôi làm chủ.” Phu nhân Vĩnh Bình Hầu khẽ cười nói, “Không chỉ một mình cô nhớ tình cảm với Khả Nhi, tôi cũng nhớ.”

Hai người đang nói chuyện, bỗng có nha đầu hốt ha hốt hoảng chạy tới, “Phu nhân, trong vườn có một vị tiểu thư rơi xuống nước.”

10. Chương 10: Chết Đuối Vợ “phải” Cọc

Lâm Mị nói thế là do theo những gì nàng nhận định, La Minh Tú tất sẽ hiểu ý, ngăn cản Tô Trọng Tinh chạy đến cứu người. Chỉ cần cô ta ngăn Tô Trọng Tinh lại, Liễu Vĩnh có thể chạy đến cứu người. Liễu Vĩnh cứu người rồi, giải quyết hậu quả thế nào là chuyện của Liễu Vĩnh, không liên quan đến Tô Trọng Tinh.

Không còn cách nào khác, ai bảo Lâm Mị nàng chính là hôn thê của Tô Trọng Tinh, không thể trở mặt nhìn Tô Trọng Tinh sa vào bẫy. Về phần Liễu Vĩnh, không phải hẳn vẫn một mực chờ đợi người vợ định mệnh sao? Không chừng cô tiểu thư rơi xuống nước kia chính là cô vợ định mệnh của hắn! Ta đây là giúp người toại nguyện, không phải ý đồ xấu.

Đích thật là La Minh Tú hiểu ý Lâm Mị, quả nhiên dùng một câu “Lâm Mị biết bơi” để ngăn cản Tô Trọng Tinh.

Có tiểu thư rơi xuống nước, thanh niên biết bơi đương nhiên là nghĩ đến chuyện chạy đến cứu người đầu tiên, về chuyện hậu quả sau đó nhất thời chưa kịp nghĩ đến. Tô Trọng Tinh nghe được câu nói đó của La Minh Tú, giật mình tỉnh ngộ, cứu cô tiểu thư rơi xuống nước đó rồi, sẽ phải chịu trách nhiệm với cô tiểu thư đó cả đời. Nếu Lâm Mị đã biết bơi, vậy thì việc cứu người này chẳng phiền đến hắn.

La Minh Tú thấy Tô Trọng Tinh dừng chạy, vô cùng vui vẻ, nhưng lại thấy hắn xoay người, định nói gì đó với Liễu Vĩnh thì hoảng hốt căng thẳng.

“Ấy!” La Minh Tú đột nhiên kêu một tiếng thảm thiết, thấy Tô Trọng Tinh quên việc nhắc nhở Liễu Vĩnh, Liễu Vĩnh cũng đã chạy tới nơi, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng cô ta không thể ngờ, Liễu Vĩnh chạy được thêm vài bước lại lão đảo, lần này xem ra khá nghiêm trọng, hình như bị trật chân.

Lâm Mị chạy nhanh quá, đến lúc nhìn lại, Tô Trọng Tinh không thấy bóng dáng đã đành, Liễu Vĩnh cũng mất hút. Trời ơi, nếu Liễu Trọng nguyên không chạy đến cứu người thì nguy to thật rồi.

Dưới tình thế cấp bách, Lâm Mị hô to: “Ai biết bơi không, mau tới cứu người!”

Khẳng định là La Minh Tú đã nghĩ được một cái cớ nào đó để ngăn cản Tô Trọng Tinh, vạn nhất Tô Trọng Tinh cũng dùng cái cớ đó để ngăn cản thì Liễu Vĩnh thì cô tiểu thư kia không người tới cứu rồi. Dù cô ấy là cố ý rơi xuống nước hay không cẩn thận rơi xuống nước thì vẫn là một mạng người, sao có thể khinh thường? Hic, Tô Trọng Tinh đã có quan hệ với mập mờ với La Minh Tú, nàng không thể trở mặt nhìn hắn đây đưa với một cô tiểu thư khác nữa. Nhưng nàng không thể ngờ tới chuyện Liễu Vĩnh lại bị trật chân, không thể chạy đến đây! Giờ biết làm sao đây?

Trên bờ ao, các tiểu thư đang la hét chói tai, có mấy người nhát gan đã bật khóc. Lâm Mị thở hỗn hển chạy đến, vừa đưa mắt nhìn, liền thấy một tà vấy lụa nổi phấp phồng trên mặt nước, cô tiểu thư kia đang giãy dụa không ngừng, dường như tình hình đang rất nguy cấp, nàng vội nhìn quanh, lấy một cây gậy trúc dựng gần đấy, chĩa xuống ao, hô: “Nhanh tóm lấy cây gậy trúc, chúng ta sẽ kéo cô lên.” Nàng vừa kêu to, vừa quay sang gọi mấy cô tiểu thư chưa khóc: “ Mọi người giúp ta một tay, kéo cô ấy lên.”

Ngoài sảnh chính, tiểu nha đầu vội vàng bấm báo với phu nhân Vĩnh Bình Hầu.

“Là vị tiểu thư nào rơi xuống nước? Đã cứu lên chưa?” Phu nhân Vĩnh Bình Hầu bị dọa giật nảy người, hôm nay là sinh thần bà, nếu có tiểu thư nào gặp chuyện bất trắc trong phủ thì thật không tốt chút nào, vì vậy bà ấy dặn tiểu nha đầu không được để lộ chuyện trước, sau đó lại gọi người hầu đến hầu hạ các phu nhân đang ngồi nghe hát cho chu đáo, sau đó chỉ cầm tay Tô phu nhân đi vào vườn.

Trên đường đi, tiểu nha đầu tranh thủ kể lại chuyện vừa xảy ra.

“Tiểu thư họ Ngô? Rốt cục là tiểu thư nhà ai?”

“Là biểu muội của Kiều tiểu thư, cô ấy mặc bộ váy áo màu đỏ tươi, tướng mạo xinh đẹp. Đây là lần đầu tiên cô ấy đến phủ ta, tất nhiên phu nhân không chú ý đến cô ấy.”

“Chỗ cô ta rơi xuống là ao nào?” Phu nhân Vĩnh Bình Hầu rất băn khoăn, hầu hết lan can trong vườn đã được làm mới, nếu không phải cực kỳ thiếu cẩn thận thì không thể rơi xuống nước.

“Là ao nuôi cá chép gần vườn hoa ạ.”

Phu nhân Vĩnh Bình Hầu vừa nghe thế mặt liền hiện vẻ cổ quái, “Là cái ao nuôi cá chép đó sao? Cô ta thật sự rơi xuống đó?”

Tiểu nha đầu vừa rồi là do nhất thời hoảng quá không kịp ngẫm nghĩ, giờ nghe phu nhân Vĩnh Bình Hầu nói thế, sắc mặt cũng hiện vẻ cổ quái, cong môi cười cười, chỉ có điều không cười ra tiếng.

Tô phu nhân cũng cười, “Được rồi, chắc là đùa thôi, không chết người đâu!”

“Cũng đúng!” Phu nhân Vĩnh Bình Hầu vui vẻ trở lại, căn dặn tiểu nha đầu: “Nhanh cho người đi thỉnh Vương đại phu vào phủ. Rơi xuống nước cũng nhiều nguy cơ lắm, không chừng bị cảm lạnh mất.”

Lại nói chuyện Lâm Mị chìa cây gậy trúc xuống ao, nàng vừa kêu to vừa quơ cây gậy trúc, kêu xong nàng chợt ngẩn ra: Ô, hình như cây gậy trúc chạm đáy ao. Tức là cái ao nuôi cá chép này không hề sâu.

“Này, này, ao này chưa sâu đến eo đâu, cô không cần giầy dựa, tóm lấy cây gậy trúc rồi đứng thẳng lên, bám vào thành ao là leo lên được.”

Khi Ngô Ngọc Y rơi xuống nước đã cảm thấy có chỗ không đúng, cô ta đã cảm giác được nước ao này không được sâu cho lắm! Đến khi giầy dựa một hồi vẫn không thấy ai nhảy xuống cứu, càng cảm thấy không ổn một cách nghiêm trọng.

Từ khi cô ta rơi xuống nước, nghe thấy rất nhiều tiếng la hét, nhưng tuyệt không nghe thấy tiếng của Liễu Vĩnh và Tô Trọng Tinh, biết chuyện đã thay đổi, không khỏi vừa tức vừa nôn nóng. Nếu không tóm lấy cây gậy trúc, vạn nhất Hầu phủ cho người hầu xuống cứu mình, không lẽ lại thành thê thiếp của kẻ hầu người hạ? Nếu kiên trì thêm một chút, liệu có thể chờ được Tô Trọng Tinh hoặc Liễu Vĩnh đến cứu không, hay là vẫn nên bám cây gậy trúc để lên?

Cuối cùng thì một trong số những chủ nhân là Chu Mẫn Mẫn cũng hỗn hển chạy đến, khi nhìn xuống ao, nhận ra người rơi xuống nước là Ngọc Y, liền hô: “Ngọc Y, nước ao rất cạn, dưới đáy rải một tầng đá cuội, không có bùn nhão, cô đừng hoảng, nhanh tóm lấy cây gậy trúc rồi đứng thẳng lên là lên bờ được”

Lâm Mị thấy Ngô Ngọc Y vẫn giầy dựa, hình như không nghe thấy những lời mọi người nói, không làm sao được, đành phải cởi giày, vịn lan can, đi xuống bậc thang dẫn xuống lòng ao, nàng cầm cây gậy trúc chống xuống lòng ao thăm dò và để làm điểm tựa, nàng dò dẫm đi tới gần Ngô Ngọc Y, giơ tay phải tóm tóc Ngô Ngọc Y lôi lên. Mượn lực đẩy của nước, nàng lôi Ngô Ngọc Y đến bên bờ. Giơ cây gậy trúc lên cho các tiểu thư cùng kéo lên.

Kiều Giai Như cũng kéo cây gậy trúc, trong lòng oán hận: Được đấy, Ngô Ngọc Y, cô đứng là khéo quá hóa vụng. Thật mất mặt! Trong thọ yến của Vĩnh Bình Hầu phu nhân mà rơi xuống nước, trò này mà cô cũng nghĩ ra được! Phiên lây sang ta mất thôi!

Khi người hầu của Hầu phủ chạy đến, các vị tiểu thư đã kéo được Ngô Ngọc Y lên bờ, cô ta đang vịn vào lan can nôn nước trong bụng, còn có tiểu nha đầu cầm xiêm y đến khoác cho cô ta, dìu cô ta vào một căn phòng gần đó thay quần áo.

Lâm Mị cũng xuống ao, đương nhiên là ướt từ eo trở xuống, rõ ràng là cũng phải đi thay quần áo, nàng tự nhủ thầm: Xem đi, thời khắc mấu chốt thì đàn ông chẳng có ai đáng tin cậy? Các tiểu thư ơi, ngàn vạn lần đừng dễ dàng nhảy cầu ah!

Chu Mẫn Mẫn đã sai người mang xiêm y khác vào. Lâm Mị thay xong, cài thắt lưng, quay lại tháo ngọc bội và túi hương trên bộ xiêm y bị ướt ra, thấy túi hương bị ướt, nàng đặt xuống, chỉnh áo xống cho đàng hoàng thẳng thớm trước.

Ngô Ngọc Y thay đổi xiêm y xong đi qua bình phong cảm ơn Lâm Mị. Hai người đang nói chuyện, đã có một tiểu nha đầu tiến vào thu dọn chỗ quần áo ướt của cả hai.

Lâm Mị quay lại lấy túi hương, theo thói quen đưa túi hương lên mũi ngửi, lại thấy có một mùi rất kỳ quái bay ra, cột sống như chảy ra, hai chân mềm nhũn, vội vàng đưa túi hương ra xa, lấy tay mở túi hương ra lục lọi. Nàng nhớ là nàng nhét lá bạc hà vào túi hương, đáng lẽ phải có mùi bạc hà. Sao lúc này lại bay ra một mùi khác?

“Ngô tiểu thư, cô có cầm nhầm túi hương không?” Lâm Mị nhớ Ngô Ngọc Y cũng đeo túi hương, mà kiểu dáng túi hương của cô ta khá giống kiểu dáng túi hương của nàng, lúc nàng xuống nước rồi bị lẫn lộn không biết chừng.

Ngô Ngọc Y đang tinh thần không yên, không nhìn liền đưa luôn túi hương cho Lâm Mị, đổi lấy túi hương Lâm Mị đang cầm, sau đó quay sang nói chuyện với tiểu nha đầu.

Lúc này, phu nhân Vĩnh Bình Hầu cùng Tô phu nhân đã tới phòng thay quần áo, nghe nha đầu bẩm báo xong, cười nói: “Nói như vậy, tức là khi Ngô tiểu thư rơi xuống nước, là do tiểu Mị không biết bơi cùng các vị tiểu thư hợp lực cứu lên?”

“Lúc đấy Trọng Tinh và Liễu Trọng nguyên cũng ở gần đấy, chẳng lẽ lại chạy không nhanh bằng tiểu Mị?” Tô phu nhân lặng lẽ kéo tay Mạc Song Kỳ hỏi nhỏ, có chút giận dữ, cái cô Ngô tiểu thư này không biết ở đâu chui ra, thủ đoạn kém cỏi đấy mà cũng dùng được? May là Trọng Tinh không chạy đến cứu người, nếu không, không cười Ngô tiểu thư về cũng khó.

“Liễu Trọng nguyên bị trật chân?” Phu nhân Vĩnh Bình Hầu vừa được kể tình hình lúc đó xong, không khỏi nhíu mày, mấy năm nay Liễu Trọng nguyên “không phiền lá dính thân”, cũng thật cao thủ.

(Bài thơ “Mẫu đơn đình” của Thang Hiến Tổ có câu “Vạn hoa từng trung quá, phiền diệp bất triêm thân” (đi qua vạn bụi hoa, không phiền lá dính thân), ở đây tả người lảng nhãng yêu đương khắp chốn mà không bị chịu trách nhiệm với ai)

Ở phòng ngoài, Chu Mẫn Mẫn đã dẫn Vương đại phu vào, mời Vương đại phu bắt mạch cho Ngô Ngọc Y và Lâm Mị.

Wương đại phu chẩn mạch cho Ngô Ngọc Y xong, chỉ kê hai thang trị cảm. Đến lượt Lâm Mị, nàng tìm mọi cách thoái thác.

Chu Mẫn Mẫn khuyên nhủ: “Tuy đang tiết xuân, nhưng nước ao vẫn rất lạnh. Cô vừa xuống nước, chỉ sợ hàn khí đã nhiễm vào người, để Vương đại phu bắt mạch một lần cho yên tâm đã. Y thuật của Vương đại phu là số một số hai toàn kinh thành. Người bình thường muốn thỉnh ông ấy cũng không thỉnh được đâu! Ông ấy thường đến để chẩn mạch ẹ ta, rất đáng tin. Nếu cô không có việc gì, để ông ấy chẩn mạch một lần cũng đâu mất miếng thịt nào.”

Y thuật số một số hai? Lâm Mị hỏi lại mới biết Vương đại phu đã ngoài sáu mươi, thế mới dám thở phào, đồng ý mời Vương đại phu vào chẩn mạch. Đợi Vương đại phu vào, nàng vội quay đầu nói với Chu Mẫn Mẫn: “Khi ta xem mạch thường chỉ có một mình, giờ có nhiều người thế này...”

“Được rồi, ta dẫn mọi người ra ngoài hết!” Chu Mẫn Mẫn mời Vương đại phu vào chẩn mạch cho Lâm Mị, lo ngày mai Lâm Mị sinh bệnh, chỉ sợ sẽ giận mà không quay lại Hầu phủ nữa. Bởi vậy thấy Lâm Mị nói thế liền dẫn mọi người lui ra hết.

Mọi người vừa đi, trong phòng chỉ còn lại Vương đại phu. Không biết là do Vương đại phu đã có tuổi, hay do nguyên nhân nào khác, Lâm Mị đối diện với ông ấy không có cảm giác xương cốt mềm nhũn như khi Tô

Trọng Tinh đến gần, lòng thầm thấy may mắn. Nhất thời nhớ lại khi nàng còn bé, khi đến chỗ đại phu cũng không có cảm giác kỳ quái gì. Nếu nàng nhớ không nhầm, bệnh mềm xương bắt đầu từ khi nàng mười hai tuổi, sau khi có nguyệt sự thì dần trở nên nghiêm trọng. Cho đến khi Tô Trọng Tinh đến gần thì nàng mới đến mức mềm như bún. Tình trạng, nguyên nhân đều vô cùng kỳ lạ.

Vương đại phu chẩn mạch cho Lâm Mị xong, vuốt râu nói “không có gì đáng ngại”, chỉ cần uống hai thang thuốc chống cảm là khỏe!

Lương y như từ mẫu, thấy Vương đại phu mặt mày hiền hậu, là người đáng tin. Lâm Mị khẽ cắn môi, hạ quyết tâm, đem hết bệnh mềm xương kể ra, cầu Vương đại phu chữa trị cho nàng.

Vương đại phu ngạc nhiên, hỏi kỹ Lâm Mị quá trình phát bệnh, nhất thời cười ha ha, “Tiểu cô nương, chứng đó không phải bệnh.”

“Nhưng cháu thế này...” Lâm Mị vừa nghe không phải bệnh, khối đá trong lòng như được nhắc ra, nhưng lại bắt đầu sầu lo. “Mỗi khi đàn ông trẻ tuổi đến gần, toàn thân cháu mềm như bún, lúc nào cũng vậy...”

“Cháu nhanh thành thân đi, người quen khí tức của phu quân, dần dần sẽ không còn bị nhũn người nữa.” Vương đại phu cất đồ đạc vào hòm thuốc, cười nói: “Tiểu cô nương đừng lo lắng, không biết chừng vì chứng bệnh này, phu quân cháu lại chỉ biết một mình cháu, nhìn cô gái khác lại thấy không vừa mắt.” Ông ấy nói xong, thấy Lâm Mị muốn nói lại thôi, nói tiếp: “Tiểu cô nương, chưa thành thân không được nói cho người khác biết cháu mắc chứng mềm xương, tránh để người khác hăm hại.”

Mắc chứng bệnh đáng xấu hổ như vậy, đương nhiên không thể nói cho người khác biết! Lâm Mị cúi đầu, suy nghĩ lời của Vương đại phu: Đúng vậy, phải nhanh thành thân, sau đó dần dần sẽ không còn bị nhũn người nữa?

11. Chương 11: Viên Hương Hoàn Màu Tím

Mọi chuyện diễn biến ngoài dự tính, Ngô Ngọc Y xấu hổ không chịu nổi, lặng lẽ kéo tay Kiều Giai Như nói: “Biểu tỷ, em muốn về trước! Nếu có người hỏi, chị nói hộ em một câu nhé.”

“Phu nhân Vĩnh Bình Hầu vẫn ở ngoài sảnh chính đấy, nếu cô muốn về cũng nên ra chào bà ấy một câu trước mới phải phép.” Kiều Giai Như nghĩ, tốt xấu gì Ngô Ngọc Y cũng là đi cùng cô ấy tới đây, lại là biểu muội của cô ấy, nay bị rơi xuống nước, tuy không có gì đáng ngại, nhưng nếu Ngô Ngọc Y về, về tình về lý, cô ấy thân làm biểu tỷ, cũng nên đưa Ngô Ngọc Y về. Nhưng tiệc này nhiều giai nhân tài tử như thế, sao đành lòng về sớm?

Ngô Ngọc Y thấy Kiều Giai Như nói thế, lòng liền hiểu ngay. Nếu cô ta đi chào phu nhân Vĩnh Bình Hầu, tất là bà ấy sẽ phái người hộ tống cô ta về nhà. Có người của Hầu phủ hộ tống cô ta rồi, đương nhiên là Kiều Giai Như có thể ở lại, không cần về sớm. Vì thế cô ta nói: “Biểu tỷ yên tâm, đương nhiên em phải chào phu nhân Vĩnh Bình Hầu một tiếng.”

Hai chị em đang nói chuyện, có một đại nha đầu vén rèm đi vào, tay bê một chén canh nóng bốc khói, cười nói: “Ngô tiểu thư, đây là canh gừng mới nấu, Vương đại phu dặn, phải uống ngay cho ra mồ hôi, chống hàn khí tích tụ.”

“Làm phiền tỷ tỷ!” Ngô Ngọc Y thấy đại nha đầu có dáng vẻ thành thạo, dường như là người hầu hạ thân cận của phu nhân Vĩnh Bình Hầu, nào dám lạnh nhạt? Liền bước về phía trước đón bát canh, nhấp một ngụm, nhưng vì canh nóng, đành thổi cho bớt nóng rồi uống từ từ.

Đại nha đầu lui xuống, Kiều Giai Như giúp Ngô Ngọc Y kiểm tra đồ đạc một lần nữa, thấy không thiếu thứ gì, mới yên tâm. Vì nhìn thấy túi hương bị ướt, Kiều Giai Như đưa tay sờ thử rồi nói: “Có cho hương hoàn vào trong không, chỉ sợ tan mất rồi.”

“A, thiếu chút nữa thì quên, trong túi có hai viên hương hoàn hiếm có, nếu tan thì tiếc lắm.” Ngô Ngọc Y vội cởi túi hương, thò tay vào trong túi tìm tòi, lấy ra một viên hương hoàn màu tím. Cô ta khẽ viên hương hoàn lên mũi ngửi, thấy có mùi thơm thoang thoảng, nhưng không giống viên hương hoàn cô ta đã cho vào

túi hương, không khỏi cảm thấy kỳ quái, “Viên hương hoàn này không giống viên hương hoàn của em, sao lại thế nhỉ?”

“Thế là...” Kiều Giai Như vừa ngửi loáng thoáng mùi của viên hương hoàn kia, ngực liền có cảm giác khó chịu, lùi lại một bước nói: “Cô có tháo túi hương ra lúc nào không? Sợ là nhầm với của người khác!”

Ngô Ngọc Y suy nghĩ một chút, “Vừa rồi khi thay y phục bị ướt, Lâm tiểu thư nói em cầm nhầm túi hương của cô ấy, em có đổi với cô ấy. Em cũng chưa nhìn xem thế nào. Chắc cô ấy nhìn nhầm rồi, đổi nhầm túi hương của em?”

“Nếu đã thế, chờ cô ấy ra rồi đổi lại.” Kiều Giai Như cảm thấy mùi hương kia có phần cổ quái, chỉ bảo Ngô Ngọc Y cất viên hương hoàn đi.

Ngô Ngọc Y sờ túi hương thấy vẫn ướt, không bỏ viên hương hoàn vào ngay, không nhịn được lại giơ viên hương hoàn lên ngửi, vừa cười vừa nói: “Uống canh gừng xong đúng là nóng rực cả người. Biểu tỹ cho em mượn khăn tay lau mồ hôi.”

“Y phục và khăn tay ướt mà cô thay ra nhớ cầm về, đừng để quên ở nhà người ta.” Kiều Giai Như vừa nói vừa đưa khăn tay cho Ngô Ngọc Y.

“Biểu tỹ, sao em lại cảm thấy khăn tay của chị tỏa nhiệt nhỉ?” Ngô Ngọc Y vừa lau vừa nói.

“Ngọc Y, cô bị sao đấy?” Kiều Giai Như vừa ngẩng mặt, đã thấy mặt Ngô Ngọc Y đỏ bừng, ánh mắt có chút mê loạn, không khỏi thất kinh, “Ta đi gọi Vương đại phu quay lại xem cho cô một chút.”

“Biểu tỹ, em nóng!” Ngô Ngọc Y đột nhiên nhảy ra khỏi ghế, lôi kéo cổ áo nói: “Nóng muốn chết, nóng muốn chết!”

“Ngọc Y, ngồi xuống trước đã.” Kiều Giai Như vừa đỡ vừa đưa tay sờ lên trán Ngô Ngọc Y, thấy trán cô ta nóng dọ người, Kiều Giai Như liền luống cuống, dồn sức ấn Ngô Ngọc Y ngồi xuống ghế, vén rèm thò đầu ra ngoài, ngoắc tay gọi một nha đầu tới, nhờ nha đầu nhanh đi thỉnh Vương đại phu quay lại đây.

Kiều Giai Như vừa sai nha đầu xong, quay người lại đã thấy Ngô Ngọc Y đỏ mặt tía tai, cởi giày cầm tay, mãnh liệt lao thẳng ra khỏi phòng, nhất thời Kiều Giai Như trợn mắt há mồm, quên cả ngăn cản.

Lâm Mị đang ngồi trong phòng nghiền ngẫm lời khuyên của Vương đại phu, thấy bên ngoài ồn ào lao xao, muốn ra ngoài lại sợ đụng mặt nhóm Tô Trọng Tinh thì phiền hà to, chỉ có thể đi lòng vòng trong phòng, chờ nha đầu đi vào hỏi chuyện.

Một lúc lâu sau, Mạc Song Kỳ thở hổn hển đi vào nói: “Tiểu Mị, không hay rồi, Ngô tiểu thư phát điên! Cô ta còn... còn...”

“Còn sao cơ?” Lâm Mị có cảm giác không lành, cái cô Ngô Ngọc Y này, thật là rắc rối quá!

“Ngô tiểu thư áo quần xộc xệch, giày rách trên tay, lao từ trong phòng ra. Phu nhân Vĩnh Bình Hầu và Tô phu nhân thấy thế sợ giật nảy người, vội vàng sai người ngăn cản. Ai ngờ cô ta khỏe bất ngờ, đẩy ngã hết người cản đường, chạy thẳng một mạch vào vườn hoa. Chúng ta cũng vội vàng chạy theo, thấy cô ta chạy thẳng về phía Liễu Trọng nguyên và Trọng Tinh đại ca. Liễu Trọng nguyên vốn trật chân, không biết vì sao, đột nhiên linh hoạt không ngờ, chỉ loáng một cái đã vọt ra sau lưng Trọng Tinh đại ca. Ta thấy rõ ràng, hần còn đẩy Trọng Tinh đại ca một cái. Thế là Ngô tiểu thư nhào thẳng lên người Trọng Tinh đại ca, sau đó ngất xỉu tại chỗ luôn.” Mạc Song Kỳ vốn ôm rất nhiều kỳ vọng về Liễu Vĩnh, trải qua một buổi tối hôm nay, cô ấy mơ hồ hiểu ra, Liễu Vĩnh nay không còn là Liễu Vĩnh của trước kia. Vì vậy không gọi hần là Liễu đại ca nữa, mà sửa lại thành Liễu Trọng nguyên, giờ đầu óc chỉ nghĩ mỗi chuyện hần vừa đẩy Tô Trọng Tinh một cái.

“Vô duyên vô cớ, sao đột nhiên Ngô tiểu thư lại nổi điên?” Lâm Mị sinh lòng cảnh giác, cắn răng nói: “Cô ta ngất xỉu trong lòng Trọng Tinh đại ca giữa bàn dân thiên hạ, vậy ...”

“Cô ta như vậy, danh tiết hủy hết, còn gả được cho ai sao?”

Lại nói chuyện Kiều Giai Như thấy Ngô Ngọc Y ngất xỉu trong lòng Tô Trọng Tinh, không khỏi lẩm bầm: “Ngất trong lòng Liễu Trọng nguyên, tốt xấu gì người ta cũng chưa đính hôn, có lẽ còn có cơ hội làm vợ cả.

Cô ngất xỉu trong lòng Tô thiếu gia, thật sự muốn làm thiếp sao? Cách này cũng dở ra được, vào nhà họ Tô rồi, liệu có người nào tôn trọng cô? Ngọc Y, những chuyện cô làm hôm nay, thật sự quá ngu ngốc.”

Khi Ngô Ngọc Y tỉnh lại, đã ở trong phòng. Cô ta thấy Vương đại phu nhìn mình với vẻ trịnh trọng, không khỏi kinh ngạc hỏi: “Cháu bị sao vậy?”

“Ngô tiểu thư, từ đâu cô có Tử Mạn Hoàn?”, Vương đại phu giờ ra một viên hương hoàn màu tím, nhú mảy nói: “Cô có biết, thuốc ấy tuy có tác dụng an thần, nhưng nếu ngửi cùng mùi hoa, sẽ khiến người ngửi gặp phải ảo giác? Cô đã vào vườn hoa một lúc, mùi hoa bám lên người, lại uống canh gừng, đổ mồ hôi, lỗ chân lông nở ra, vừa ngửi mùi Tử Mạn Hoàn, mùi hương liền xâm nhập, khiến cô mất thần trí, làm chuyện mà xưa nay dám nghĩ nhưng không dám làm.”

“Cháu đã làm chuyện gì?” Mọi người mồm năm miệng mười, kể lại chuyện cô ta vừa làm, mặt Ngô Ngọc Y càng lúc càng tái nhợt.

Khi cô ta rơi xuống nước, nếu Liễu Vĩnh hoặc Tô Trọng Tinh nhảy xuống cứu cô ta, ít nhiều gì cũng vẫn là trong sạch, Liễu Vĩnh cũng tốt, Tô Trọng Tinh cũng tốt, nhất định sẽ được một lời thỏa đáng, không được làm chính thê thì ít nhất cũng được làm bình thê. Sau này sinh được con trai, thì đứa con kia vẫn là con trai dòng trưởng. Hôm nay cô ta nhào vào lòng Tô Trọng Tinh, tự bôi tro trát trấu trước mặt bàn dân thiên hạ, nếu muốn về làm dâu nhà họ Tô, bình thê cũng đừng mơ. Nhưng nếu cô ta không chịu làm quý thiếp cho Tô Trọng Tinh, bằng vào hành vi ngày hôm nay, không thể mơ tưởng chuyện làm chính thê của người tử tế khác.

“Viên thuốc này không phải của cháu.” Ngô Ngọc Y ngồi dậy, quay đầu tìm bóng dáng Lâm Mị, chỉ vào Lâm Mị run run nói: “Lâm tiểu thư, vì có gì cô phải hại ta?”

Bảo sao khi ta rơi xuống nước, không thấy cả Tô Trọng Tinh lẫn Liễu Vĩnh xuất hiện, chỉ có một Lâm Mị xuống nước kéo ta lên, thì ra là cô ta đoán được ý đồ của ta. Cũng vì thế, mà cô ta không ngại đổi túi hương của ta, đặt Tử Mạn Hoàn bên người ta. Khiến ta mất thần trí, chạy đi tìm Liễu Vĩnh, tự làm trò cười cho thiên hạ. Nhưng cô ta không thể ngờ đến chuyện, Liễu Vĩnh nhanh nhẹn né được, người ta nhào vào, chính là Tô Trọng Tinh. Lâm Mị nguoi được lắm, hại ta như vậy, nếu ta về làm dâu nhà họ Tô, quyết không dễ yên.

“Ngô tiểu thư nói gì vậy?”

“Chẳng lẽ không đúng, người cố ý đổi túi hương hại ta?”

Lâm Mị vốn thông minh, Ngô Ngọc Y chất vấn, nàng liền cởi túi hương ra nhìn, đúng là không phải túi hương của nàng, lại nhìn túi hương trong tay Ngô Ngọc Y, lập tức hiểu rõ mọi chuyện. Túi hương của nàng đã bị đổi từ trước đó, mục đích của kẻ đổi túi hương của nàng, đương nhiên là muốn nàng tự bôi tro trát trấu, phá đám hôn sự của nàng và Tô Trọng Tinh.

Ngô Ngọc Y không tin lời giải thích của Lâm Mị, khẳng định là Lâm Mị hại cô ta, khóc lóc âm ỉ: “Ta không còn mặt mũi nào để sống trên đời này nữa.” Vừa nói vừa đứng lên lao về phía tường.

Đương nhiên là mọi người ngăn lại. Tô phu nhân thấy chẳng còn cách nào khác, đành phải nói: “Chuyện nếu đã như vậy, đương nhiên Trọng Tinh sẽ chịu trách nhiệm thỏa đáng với cô. Tối nay là thọ yến của phu nhân Vĩnh Bình Hầu, cô cứ đời sống đời chết, định làm khó mọi người sao?”

“Nhà họ Ngô cháu tuy không phải thế gia vọng tộc gì, nhưng cha cháu sẽ không đồng ý để cháu làm thiếp.” Tối nay là thọ yến phu nhân Vĩnh Bình Hầu, các người sợ chuyện này vỡ lở ra, tự nhiên là phải nhân nhượng, ta mất hết mặt mũi cũng được, vẫn phải mượn gió bẻ măng. Ngô Ngọc Y biết Lâm Mị đường xa lên kinh, không có họ hàng làm chỗ dựa, chỉ sợ đến cả hồi môn cũng không có. Lòng thầm nghĩ: Ngay cả Lâm Mị kia cũng có thể làm chính thê của Tô Trọng Tinh. Vậy ta làm bình thê thì quá đáng chỗ nào?

Lâm Mị nhìn Ngô Ngọc Y với vẻ chế giễu, lòng thầm than phục: Oa, tự cô phát điên nhào lên người Tô Trọng Tinh, giờ lại kể lể ra điều Tô Trọng Tinh sấm sớ bắt nạt cô. Còn đòi được bồi thường thỏa đáng? Người như cô mà về làm dâu nhà họ Tô, tương lai nào nhiệt phải biết.

Tô phu nhân thấy Ngô Ngọc Y nói thế, suýt thì phì cười. Không muốn làm thiếp, chẳng lẽ còn muốn làm vợ cả? Nếu nhân duyên tốt trong kinh thành đều thế này, vậy còn cần lệnh của cha mẹ, lời của mối mai để

làm cái gì?

“Ngô tiểu thư, chuyện hôm nay, ai nấy đều thấy, phạm sai lầm không phải Tô Trọng Tinh. Huống hồ, nam nhân nếu có phong lưu, truyền ra ngoài cũng là nhã sự. Nữ nhân thì khác, đi sai bước nhầm, khó lòng mà cứu vãn. Ngô tiểu thư nghĩ lại đi.”

Ngô Ngọc Y nước mắt tuôn rơi, “Phu nhân, nếu không phải Lâm tiểu thư đổi túi thơm của cháu, cháu sao có thể thành tự bôi tro trát trấu vào mặt mình.” Cô ta nói đến đây lại làm ra vẻ muốn lao đầu vào tường. Mọi người đành phải ngăn lại.

La Minh Tú đứng ở góc nghe thấy thế, thừa dịp không có ai để ý, lặng lẽ đi ra khỏi phòng, tức giận nghiêng rằng. Cô ta đổi túi thơm của Lâm Mị, lại dùng bạc mua chuộc một nha đầu của Hầu phủ theo dõi Lâm Mị, nhân lúc Lâm Mị mất thần trí, để Lâm Mị nhào lên người Liễu Vĩnh. Liễu Vĩnh là Trạng nguyên, dù cô ta có bầy mưu tính kế, Lâm Mị gả cho hắn cũng không tính là thiệt thòi. Không thể ngờ, khi cô ta và nha đầu căng mắt theo dõi Lâm Mị cũng là lúc Ngô Ngọc Y mất thần trí. Mĩa mai thay, khéo quá hóa vụng, không gạt bỏ được Lâm Mị thì chớ, lại nhiều thêm một Ngô Ngọc Y.

12. Chương 12: Kịch Hay Mở Màn

La Minh Tú cắn muống nát khăn tay, trái tim nhỏ máu.

Từ khi nghe được chuyện phu nhân Vĩnh Bình Hầu và mẫu thân Lâm Mị là bạn cũ, cô ta biết, chuyện này Tô phu nhân đưa Lâm Mị tới Vĩnh Bình Hầu phủ tất là muốn để phu nhân Vĩnh Bình Hầu nhận Lâm Mị làm nghĩa nữ gì đó, tương lai có thể nhờ vào thế diện của Vĩnh Bình Hầu phủ mà về làm dâu nhà họ Tô trong danh giá, nhà họ Tô cũng vẹn tròn danh tiếng. Nhìn thái độ phu nhân Vĩnh Bình Hầu dành cho Lâm Mị hôm nay, tất là chuyện sẽ thành. Trở về Tô phủ rồi, Tô phu nhân nhất định sẽ chính thức bắt đầu chuẩn bị hôn sự. Đến lúc đó, Lâm Mị chờ ngày lên kiệu hoa, sẽ không tham gia yến tiệc nữa, cũng không có cơ hội gặp gỡ đàn ông khác. Một cơ hội tốt như ngày hôm nay, sẽ không bao giờ tới lần nữa.

Trước khi Lâm Mị xuất hiện, cả kinh thành, có ai không nhận định cô ta và Tô Trọng Tinh là một đôi? Dù bây giờ cô ta không tranh giành, sau này nếu tìm một hôn sự khác, nếu đối phương biết cô ta từng sống nhờ ở Tô phủ suốt mười mấy năm, là thanh mai trúc mã với Tô Trọng Tinh, vì hôn thê của Tô Trọng Tinh đột ngột xuất hiện mà tìm người khác để lấy, sao tránh được khúc mắc trong lòng? Chính bản thân cô ta, liệu có thể quên Tô Trọng Tinh thật sao?

Không, cô ta không cam lòng. Cô ta không thể trở mặt nhìn hạnh phúc bản thân bị kẻ khác cướp đi một cách dễ dàng. Cô ta nghĩ ra một cách, bèn hẹn Tô Trọng Tinh ra chỗ kín đáo gặp riêng.

Gặp phải chuyện như thế, Tô Trọng Tinh ảo não vô cùng, thấy La Minh Tú đến, gọi một tiếng mới nói: “Cái ... cô kia thế nào rồi?”

“Chúc mừng biểu ca có thêm một cô vợ nhỏ.” La Minh Tú cắn răng, nhưng mặt vẫn bất động thanh sắc, thậm chí còn có chút vui mừng: “Đợi đến ngày lành, vợ lớn của biểu ca vào phủ, vợ nhỏ tự nhiên cũng vào phủ theo, đúng là song hỷ lâm môn!”

Tô Trọng Tinh phờ phạc nói: “Minh Tú, em biết rõ lòng anh, sao còn dằn vặt anh thế?”

“Em biết rõ lòng anh, nhưng ai biết cho lòng em?” La Minh Tú ầm ức đã lâu, lệ tràn khóe mi, nước mắt nói: “Những lời anh nói trước kia, em vẫn nhớ kỹ không quên. Chính vì nhớ kỹ không quên, mới không buông tay được. Nếu không thế, dù anh có lấy mười hay cả trăm cô vợ nhỏ thì có liên quan gì đến em?”

“Minh Tú, em nghe anh nói.” Tô Trọng Tinh nhìn quanh thấy bốn bề vắng lặng, cầm tay La Minh Tú, cúi đầu nói: “Mẫu thân anh chỉ có anh là con trai độc nhất, anh không đành lòng làm khó bà. Hôm nay tạm cưới Lâm Mị vào phủ, đợi ba năm sau, Lâm Mị không sinh được con, tự nhiên có thể hưu thê. Em chờ anh ba năm, ...”

“Chờ anh ba năm?” La Minh Tú cắt lời Tô Trọng Tinh, lệ ngừng rơi, kinh ngạc nói: “Ba năm sau, em đã mười tám, dù em chờ được, cha em cũng không cho chờ.”

La Minh Tú không nói ra ý nghĩ thực sự: một Ngô Ngọc Y anh còn đây không xong, đến lúc đó Lâm Mị đường đường chính chính trở thành vợ cả rồi, anh còn đây được sao? Chỉ sợ là em phải chờ đợi ba năm vô ích thôi!

“Có người đến!” Tô Trọng Tinh đang định nói nữa, lại nghe thấy tiếng bước chân, liền xoay người đi mất.

La Minh Tú thấy Tô Trọng Tinh đã đi xa, mới lặng lẽ đi về phía trước, rẽ vào một góc vắng vẻ, ở đó, có nha đầu của Hầu phủ là Bạch Đào đang đứng chờ.

Bạch Đào vốn là người hầu thân cận nhất của Chu Mẫn Mẫn, vì đến tuổi lấy chồng, nghĩ muốn trước khi xuất giá tranh thủ kiếm thêm chút hồi môn. La Minh Tú cũng thường lui tới thăm Chu Mẫn Mẫn, nhất thời nhận ra tâm tư của Bạch Đào, tất nhiên nhanh chóng lôi kéo được Bạch Đào.

Bạch Đào đã mười bảy, đã hiểu chuyện từ lâu. La Minh Tú nói mấy câu mật mờ, cô ta không phải hỏi nhiều cũng rõ. Huống hồ tuy chuyện này phát sinh tại Hầu phủ, nhưng không liên quan đến chủ nhân, cô ta cũng không tính là phản chủ. Nếu chuyện không thành, cô ta cùng lắm chỉ là vô tình nói mấy câu với mấy vị khách đến dự tiệc mà thôi, không thể đổ lỗi lên đầu cô ta. Chỉ không ngờ rằng, không đợi cô ta hành động, Ngô Ngọc Y đã mất thần trí. Càng không thể tưởng tượng ra, người bị Ngô Ngọc Y lao vào không phải Liễu Vĩnh, mà lại là Tô Trọng Tinh.

Thấy La Minh Tú đã tới, Bạch Đào lên tiếng: “La tiểu thư, chuyện này...”

La Minh Tú khoát tay nói: “Không cần nhiều lời, chuyện này chưa xong đâu.”

“La tiểu thư, thỉnh nói rõ.” Bạch Đào thăm cười lạnh, đúng vậy, không thể để yên, nếu cứ thế là xong, chính bản thân cô ta cũng không cam lòng!

Tháng trước, chính giữa tiết xuân, trăm hoa đua nở, tiểu thư của cô ta dẫn Liễu trạng nguyên vào vườn thưởng hoa, nói cười vui vẻ. Giữa biển hoa muôn màu muôn vẻ, nụ cười yếu ớt của Liễu Trạng nguyên so với hoa còn đẹp hơn, dù cô ta biết cân nhắc nặng nhẹ, vẫn không nhịn được, ngắm Liễu trạng nguyên thêm vài lần, lòng thầm nghĩ nếu tiểu thư có thể gả cho Liễu trạng nguyên, đến lúc đó cô ta tự nhiên thành nha hoàn hồi môn, tự nhiên sẽ ... (thành nàng hầu (ngũ)). Càng nghĩ lòng càng nóng, không khỏi đưa mắt nhìn Liễu Trạng nguyên thêm một lần. Ai ngờ ngày hôm sau, tiểu thư nói sẽ gả cô ta ột gã sai vặt hạ đẳng trong phủ, cô ta nghìn cầu vạn cầu, mới trì hoãn được chuyện đó một thời gian. Nhưng nếu muốn tiểu thư thu hồi ý định thì hoàn toàn không thể. Tiểu thư ơi, cô không niệm tình chủ tớ nhiều năm, tùy tiện gả tôi ột gã sai vặt không có tương lai, hủy một đời tôi. Nếu đã vậy, tôi giúp La Minh Tú, đẩy Liễu trạng nguyên cô luôn tâm tâm niệm niệm sang cô gái khác, cũng không thể tính là làm chuyện quá đáng, đúng không?

La Minh Tú không biết hết tâm tư của Bạch Đào, chỉ cho là cô ta tham tiền, liền dúm một tấm ngân phiếu vào tay cô ta, lúc này mới nói thắm vào tai cô ta mấy câu, thấy cô ta gật đầu, nhìn bốn phía thấy không người, lại lặng lẽ đi trở về.

Bây giờ tuy nhiều thêm một Ngô Ngọc Y, nhưng trên danh nghĩa, Tô Trọng Tinh đã có hôn thê, Ngô Ngọc Y cũng chỉ có thể làm thiếp. Tạm thời là Ngô Ngọc Y tự làm trò cười cho thiên hạ, dù có bước vào Tô gia, cũng sẽ không được tôn trọng, không có địa vị. Nói cách khác, Ngô Ngọc Y tuy có phiến hà một chút, nhưng cũng không có tính đe dọa, sau này từ từ dạy dỗ là được. Nhưng còn Lâm Mị, phải giải quyết gọn ghẽ ngay tối nay.

Bên kia, Chu Tư tìm thấy Liễu Vĩnh và Tô Trọng Tinh, thỉnh bọn họ cùng đi uống rượu. Chuyện tối nay, phu nhân Vĩnh Bình Hầu đã dặn kẻ hầu người hạ không được để lộ, những người khác vẫn chưa hay biết, nhưng Chu Tư đã nghe nói. Hắn lặng lẽ kéo Tô Trọng Tinh nói: “Trọng Tinh, chúc mừng nha! Diễm phúc không ít ah!”

Tô Trọng Tinh tất nhiên rõ ràng, phu nhân Vĩnh Bình Hầu nhận làm chỗ dựa cho Lâm Mị, hôn sự này không thể rút lui, hắn sẽ phụ bạc biểu muội. Đã thế, giờ còn nhiều thêm một Ngô Ngọc Y, hắn đang cảm thấy oan uổng uất ức khó tả. Vừa nghe Chu Tư nói thế, hắn buồn bã trả lời: “Hà có gì phải giấu cợt?”

Chu Tư cũng biết Tô Trọng Tinh và La Minh Tú là thanh mai trúc mã, tình cảm không tầm thường, thấy Tô Trọng Tinh ử rử bơ phờ, bèn cười nói: “Nói thật, vị hôn thê kia của cậu cũng xinh đẹp yêu kiều, so với biểu muội của cậu không hề thua kém, hà tất phải sầu lo thành bộ dạng này? Hơn nữa, nếu biểu muội của

cậu thật lòng thích cậu, hà tất cố chấp chuyện danh phận. Cưới cô biểu muội về làm bình thê, vẫn là hai người có nhau. Vợ cả ấy mà, chỉ là danh nghĩa thôi, cậu chỉ một lòng ân ái cùng biểu muội, có ai dám nói ra nói vào?”

Tô Trọng Tinh lắc đầu nói: “Đừng nói bừa!”

“Cậu thật là, chẳng hiểu lòng thiếu nữ gì cả!” Chu Tư chẹp chẹp rồi nói: “Chưa thử, sao biết biểu muội của cậu không chịu?”

Tô Trọng Tinh không khỏi thất thần.

Chu Tư là kẻ chỉ sợ thiên hạ không loạn, thấy Tô Trọng Tinh thất thần, âm thầm cười, nhắc một chén rượu ra uống với Liễu Vĩnh.

Liễu Vĩnh đang uống rượu ngâm thơ với mấy thiếu niên tài tử, bởi vì hắn là Trạng nguyên khoa trước, thế nên vừa ngồi, liền có mấy thanh niên sang năm đi thi đến hỏi thăm tham khảo, không thiếu được thỉnh giáo vài câu, cùng cười nói xôn xao.

Có mấy thanh niên không nhập nhóm đấy, thấy Chu Tư chỉ lo tiếp đãi Liễu Vĩnh, có chút ghen tuông, nhỏ giọng nói: “Liễu trạng nguyên dù có tài, nhưng có phải Trạng nguyên nào cũng được giao chức vị quan trọng đâu. Trạng nguyên khoa trước nữa, vì không thức thời, đắc tội Tể tướng đại nhân, còn bị đẩy đến chốn khỉ ho cò gáy, làm một viên quan lục phẩm nhỏ nhoi.”

“Nói đến Tể tướng đại nhân mới nhớ, nghe nói tiểu thư nhà ông ấy vẫn đang kén chồng. Tiểu thư kia nghe nói tài mạo song toàn, chỉ tiếc ta vẫn chưa có cơ hội chiêm ngưỡng.”

“Sinh thân Vĩnh Bình Hầu, phu nhân Tể tướng có đến, tiểu thư lại không đến, không biết vì nguyên nhân gì.”

Chu Tư là kẻ thính tai, thấy có người thảo luận về thiên kim nhà Tể tướng, chỉ lặng lẽ kéo Liễu Vĩnh hỏi: “Nghe nói Tể tướng đại nhân có ý kén anh làm rể, anh thật sự không động lòng?”

Liễu Vĩnh nhú mày, chọn một đề tài đánh trống lảng. Chu Tư thấy hắn không muốn đề cập đề tài đấy, cũng biết chuyện này vô cùng nhạy cảm, cầm chén rượu đi loanh quanh không nói gì nữa.

Trong góc, mấy nha đầu đang lặng lẽ thảo luận.

“Liễu Trạng nguyên tài hoa hơn người, có tài ăn nói, lại thêm tướng mạo tuấn mỹ, vì sao đến giờ vẫn chưa tính chuyện hôn nhân?”

“Hai năm trước khi Liễu Trạng nguyên đề tên bằng vàng, có rất nhiều bà mối tới cửa cầu hôn, có điều mỗi khi có người cầu hôn, ngay ngày hôm sau Liễu Trạng nguyên liền ngã bệnh, cả thượng triều cũng xin nghỉ. Sau đó có lời đồn rằng, bát tự của Liễu Trạng nguyên không giống kẻ bình thường, phải chờ hôn thê định mệnh xuất hiện mới có thể tính chuyện cưới xin. Chính vì thế, chuyện đó cứ trì hoãn đến giờ.”

“Vậy phải làm thế nào mới biết ai là hôn thê định mệnh của hắn?”

“Ồ, cô hỏi kỹ vậy làm gì?”

“Cô biết nhiều vậy, không lẽ cấm ta hỏi nhiều?”

“Hi hi, ta biết rồi, cô động lòng xuân, thấy Trạng nguyên người ta tuấn tú, liền mơ mộng chuyện viên vông.”

“Đừng nói lung tung, cẩn thận người khác nghe được.”

“Bọn họ bận uống rượu ngâm thơ, không chú ý câu chuyện của chúng ta đâu. Thật ra, với diện mạo này của cô, nếu có thể khiến Trạng nguyên chú ý đến, làm lẽ cũng không phải là không có khả năng.”

“Xùy, dám giễu cợt ta.” Nha đầu vừa nói là người mới vào phủ, bởi vì có vài phần nhan sắc, thường mơ tưởng xa vời, mọi người cũng thích trêu chọc cô ấy cốt để mua vui, cô ấy lại không nhận ra hàm ý trêu chọc, khiến mọi người càng thích trêu đùa. Gắt nha đầu bên cạnh một tiếng xong, cô ấy nhin không được lại nói: “Liễu Trạng nguyên như vậy, dù chưa lấy vợ, chắc hắn trong phủ đã có nhiều thiếp thất thông phòng rồi.”

“Cô nhầm to rồi. Về Liễu Trọng nguyên, nghe nói người hầu giới tính nữ duy nhất của hắn chính là bà vú của hắn. Còn lại toàn người hầu nam! Sao? Không tin ah? Khi ta mới nghe nói cũng không tin y như cô. Sau đó vô tình nghe được các phu nhân thảo luận, lúc đó mới tin. Lúc đầu, các phu nhân còn lặng lẽ nói, chẳng lẽ hắn là kẻ đồng tính, vì vậy mà không có nàng hầu (ngủ)? Sau đó thấy hắn cử chỉ hành vi đường hoàng đứng đắn, khi tiếp xúc với đàn ông con trai cũng chẳng có chỗ nào bất bình thường, lúc đó mới tin hắn muốn tìm hôn thê định mệnh.”

“Rốt cục là muốn tìm hôn thê định mệnh, hay là muốn bám ròng dựa phượng, vẫn chưa nói được.” Bạch Đào vừa mới đi vào, nhẹ nhàng buông một câu. Mộng đẹp theo Chu Mẫn Mẫn gả vào Trọng nguyên phủ của cô ta bị đập nát, lại phát hiện, thì ra, Liễu Trọng nguyên kia vừa ôm ở với thiên kim Tể tướng, vừa đang đưa với Chu Mẫn Mẫn. Nếu hắn không có ý đồ bám ròng dựa phượng thì mới là lạ đó!

Thấy tiểu nha đầu chỉ lo nhìn lén đám Liễu Vĩnh và Tô Trọng Tinh, không phát hiện sự xuất hiện của cô ta, Bạch Đào nhếch môi, thừa dịp không ai chú ý, gọi một tiểu nha đầu nhỏ tuổi lại, căn dặn vài câu, thấy tiểu nha đầu gật đầu, cô ta mới tránh sang một bên.

Một hồi sau, đúng như kế hoạch của cô ta, Liễu Vĩnh vội vã đi về phía kia.

Tốt lắm, màn kịch hay sắp mở màn.

13. Chương 13: Ba Thanh Niên Cạn Bã

Chờ Liễu Vĩnh đi ra ngoài, Bạch Đào bất động thanh sắc đuổi theo, đi theo tới nửa đường, thấy Liễu Vĩnh đúng là đi tới góc vườn Đông Bắc trồng rau dưa, cô ta mới rẽ về phía vườn hoa, gọi một nha đầu nhanh nhẹn lại, sai tiểu nha đầu lặng lẽ đi tìm Chu Tư, nói Liễu Vĩnh đợi ở góc vườn Đông Bắc. Nói xong, cô ta còn cẩn thận căn dặn tiểu nha đầu, không được để lộ cho người khác, tiểu nha đầu gật đầu lia lịa, thấy tiểu nha đầu đi rồi, Bạch Đào hừ một tiếng, xoay người đi tìm Chu Mẫn Mẫn.

Chu Mẫn Mẫn chứng kiến màn khóc lóc om sòm của Ngô Ngọc Y, không đành lòng nhìn Lâm Mị xấu hổ, kéo tay Lâm Mị ra khỏi phòng. Chu Mẫn Mẫn vừa thấy Bạch Đào đi tới, liền cười nói: “Người đi đâu giờ mới thấy mặt?” Không đợi Bạch Đào trả lời, Chu Mẫn Mẫn quay sang Lâm Mị nói: “Náo loạn nửa ngày, tóc cô cũng xộc xệch rồi, để Bạch Đào đưa cô đi sửa sang đầu tóc lại, ngay bên kia thôi! Chuyện ở đây sẽ có người xử lý ổn thỏa.”

Bạch Đào nghe thấy thế, tiến lên đỡ tay Lâm Mị, dẫn nàng đi về phía phòng thay quần áo ở bên kia, ở đó tự có người hầu hạ việc chải đầu rửa mặt.

Mới chải đầu búi tóc xong, đã có tiểu nha đầu đi vào cười nói: “Bạch Đào tỷ tỷ, tiểu thư nói tạm thời không cần ra chỗ bữa tiệc, tiện đường rẽ qua vườn dưa nhìn xem dưa chuột đã chín chưa, nếu chín rồi thì cho người hái một ít, để đây xem ai say quá thì ăn cho tỉnh rượu. Nếu Lâm tiểu thư muốn vào vườn dưa đi dạo một chút thì Bạch Đào tỷ tỷ hộ tống cô ấy.”

Tiểu nha đầu nói xong lui xuống, Bạch Đào quay sang Lâm Mị nói: “Nói đến mới nhớ, cách đây không xa có vườn trồng dưa chuột, không bằng cô qua đây tản bộ một chút?”

Chuyện xảy ra tối nay khiến Lâm Mị rất phiền lòng, có điều Tô phủ không phải nhà của nàng, nàng lại là do Tô phu nhân đưa tới, không thể ra về trước bà. Đương nhiên là muốn tìm Tô phu nhân cùng về. Nhiều người biết khó giữ chuyện, chuyện tối nay không biết đã có những ai hay rồi? Bây giờ nàng ra vườn hoa, khó tránh người khác chê cười. Không bằng đi dạo với Chu Mẫn Mẫn một chút, chờ đến giờ thì cùng Tô phu nhân trở về.

Lâm Mị nghĩ đến đó thì quay sang Bạch Đào nói: “Nghe nói Hầu phủ có một giống dưa chuột hải ngoại, chuyên dùng để giải rượu, rất có hiệu quả. Đúng là muốn nhìn một lần.”

Bạch Đào liền vừa miêu tả hình dạng mùi vị giống dưa chuột kia, vừa dẫn đường Lâm Mị đến vườn dưa.

Bên kia, Liễu Vĩnh vòng qua vườn hoa, rẽ vào cửa tròn, đi mất hai khắc đến góc vườn Đông Bắc trồng dưa. Giữa vườn dưa là một ngôi nhà bằng cỏ tranh, bên trái nhà cỏ là một thửa ruộng, được phân chia thành

từng khoảnh riêng biệt, có khoảnh trồng một giống khoai không biết tên, bên phải trồng các loại rau dưa ở các khoảnh khác nhau. Sát với với nhà cỏ thì trồng dưa chuột.

Liễu Vĩnh biết, bởi vì mẫu thân Vĩnh Bình Hầu nhớ quê nhà, nên cho người thiết kế ra một căn nhà cỏ, trồng rau dưa bên cạnh. Mỗi khi nhớ quê bà cụ lại đến ngồi một lúc. Ba năm trước, mẫu thân Vĩnh Bình Hầu tạ thế, ngôi nhà cỏ này không bị phá đi, mỗi khi rồi rã, Vĩnh Bình Hầu lại đến ngồi, còn tìm giống dưa chuột lạ về trồng. Giống dưa này nổi tiếng khắp kinh thành, là đồ giải rượu cao cấp. Hôm nay mở tiệc, người hầu trông vườn dưa chạy ra chỗ khác xem nào nhiệt, vườn dưa này mới thành nơi không người.

“Đúng là một nơi u nhã tĩnh mịch.” Liễu Vĩnh chấp tay đi vòng ra phía sau nhà cỏ một vòng xong mới đẩy cửa gỗ bước vào. Trong nhà cỏ có một giường một bàn hai ghế, tất cả đều sạch sẽ. Trên bàn còn có một bầu rượu, hai chén, mấy đĩa đồ nhắm nho nhỏ, dường như là được chuẩn bị tỉ mỉ.

Liễu Vĩnh nhìn trong nhà cỏ một lượt, sau đó dùng thanh gỗ chống cửa sổ lên, lúc này mới nhìn ra ngoài thăm dò, hơi có chút nghi hoặc, “Mẫu Mẫn hẹn ta đến đây, không lẽ vẫn bị người khác giữ chân?”

Hiện nay triều đình chia làm hai phe, một phe do Vĩnh Bình Hầu làm đại biểu gồm các nhân sĩ quyền quý, một phe do Tể tướng đại nhân cầm đầu gồm các thế gia đại tộc, hẳn xem xét thời thế, thấy cũng đã đến lúc phải đưa ra quyết định, không thể tiếp tục do dự nữa. Cây đại thụ như Vĩnh Bình Hầu, cần sớm dựa vào mới tốt.

Không phải hẳn cho rằng Vĩnh Bình Hầu đáng tin cậy hơn Tể tướng đại nhân, mà là do hẳn nhận thấy rất rõ ràng, đương kim Thánh thượng áp dụng “thuật cân bằng”, sẽ không để phe của Vĩnh Bình Hầu hay phe của Tể tướng đại nhân áp đảo phe kia. Thế nên bất kể phe Vĩnh Bình Hầu cũng tốt, phe Tể tướng đại nhân cũng tốt, đều là người được Thánh thượng trọng dụng. Lúc này hẳn quyết định chọn Chu Mẫn Mẫn, không phải vì dung mạo hay tài hoa của Chu Mẫn Mẫn trội hơn thiên kim nhà Tể tướng, trái lại, có những khía cạnh, Chu Mẫn Mẫn hoàn toàn không bằng thiên kim nhà Tể tướng.

Tể tướng đại nhân quyền nghiêng triều đình, trên phương diện định đoạt chuyện quốc gia đại sự, không ai so sánh được với ông ấy, ít nhất kẻ đó cũng chưa xuất hiện. Nhưng phải biết rằng, địa vị càng cao, tương lai ngã càng đau. Chung quy sẽ có một ngày Tể tướng đại nhân phải cáo lão hồi hương, nhưng tước vị của Vĩnh Bình Hầu lại là cha truyền con nối. Không đề cập đến chuyện năng lực của Vĩnh Bình Hầu, kẻ đồng trang lứa với hẳn là Chu Tư chính là một tên mạnh vì gạo, bạo vì tiền, nếu không có sự kiện gì bất ngờ nảy sinh, chắc chắn sự hưng thịnh của Vĩnh Bình Hầu phủ sẽ dài lâu hơn Tể tướng phủ.

Chỉ có từng đấy lý do thôi sao? Liễu Vĩnh tự cười giễu cợt bản thân một tiếng, đúng vậy, không đơn giản vì thế. Một nguyên nhân khác là, dù hẳn muốn vứt bỏ quá khứ bản thân, cũng không thể vứt bỏ hoàn toàn.

Hẳn vẫn nhớ, hai năm trước, khi hẳn lên kinh dự thi, có lần một thư sinh trọ cùng nhà trọ mời mọi người lên lầu lầu uống rượu, thư sinh kia đứng bên cửa sổ, thấy một thư sinh khác ở dưới đường đang tìm nơi nương tựa, thư sinh kia kích động xuống lầu, muốn gọi thư sinh dưới đường cùng lên lầu uống rượu. Mọi người trên lầu vừa trò chuyện vừa nhìn xuống đường, thấy thư sinh tìm nơi nương tựa đi mất, thư sinh xuống lầu tìm người, không để ý đụng phải một cô kiệu nhỏ hoa lệ mới dừng. Màn kiệu vén lên, một thiếu nữ xinh đẹp vênh váo bước xuống, tức giận nói gì đó. Sau đó, thư sinh kia cúi người xin lỗi. Khi thiếu nữ gần đi, còn ném lại một ánh mắt khinh thường miệt thị.

Thiếu nữ kia, chính là thiên kim nhà Tể tướng.

Sau đó hẳn đỗ Trạng nguyên, khi đến Tể tướng phủ thăm hỏi, thiên kim nhà Tể tướng nấp sau bình phong nhìn lên, tấm bình phong đổ xuống...

Tiếp nữa, hẳn và thiên kim nhà Tể tướng có mấy lần tình cờ gặp mặt, cô ta ám chỉ ngầm, Tể tướng đại nhân có chút tán thưởng hẳn, sau này, nếu được Tể tướng đại nhân nâng đỡ, tất là hẳn có thể thể hiện năng lực giữa triều đình.

Nhưng đáng tiếc một lẽ, hẳn không thể quên được ánh mắt khinh thường mà thiên kim Tể tướng nhìn thư sinh nghèo kia.

Liễu Vĩnh vẫn nhớ, sau khi phụ thân qua đời, mẫu thân dắt tay hẳn, đi khắp nơi cầu xin giúp đỡ, sau lưng, hẳn thường thấy thân thích và trưởng bối trong họ bỏ lại ánh mắt khinh thường. Khi đó, hẳn là đồng môn

với Mạc Song Bách, thường đến Mạc gia mượn sách, lão gia và phu nhân nhà họ Mạc mặc dù không nói gì, nhưng trong nhãn thần của những người khác trong nhà họ Mạc từng xuất hiện ánh mắt đó.

Trước khi hấn lên kinh dự thi, mẫu thân ngã bệnh, sợ không trụ được đến lúc hấn lấy vợ, hấn từng nghĩ tới chuyện hỏi cưới Mạc Song Kỳ, nhưng khả năng đó chỉ có thể thực hiện sau khi hấn công thành danh toại. Nếu hấn thi trượt, tất là nhà họ Mạc sẽ không gả Mạc Song Kỳ cho hấn. Nghĩ thông chuyện đó, hấn dùng thái độ dửng dưng đối diện ánh mắt Mạc Song Kỳ. Chút tình cảm thời niên thiếu, giờ không còn chút tung tích gì. Lần này gặp lại Mạc Song Kỳ, hấn không còn là Liễu Vinh trước kia, đương nhiên không nhắc nhở gì đến chuyện cũ với Mạc Song Kỳ.

Sau khi đỗ Trạng nguyên, hấn áo gấm về quê, thì đã là lúc mẫu thân bệnh đến liệt giường. Khi đó, mẫu thân cầm tay hấn nói: “Con ơi con, mẫu thân không chờ được đến lúc con lấy vợ rồi.”

Hấn nói: “Mẫu thân, mẹ thích con dâu như thế nào, con tìm một người để cưới ngay lập tức.”

“Con dâu ta muốn, đương nhiên là xuất thân danh môn, tài mạo song toàn,...” Mẫu thân mỉm cười nói nhỏ, thanh âm càng lúc càng yếu ớt.

Buổi chiều hôm đó, mẫu thân trút hơi thở cuối cùng.

Đúng vậy, Liễu Vinh hấn muốn kết hôn với một cô gái xuất thân danh môn, tài mạo song toàn, cũng muốn lấy nhà vợ làm bàn đạp cho sự nghiệp bản thân. Suốt hai năm, sao có thể không tìm thấy cô gái như thế? Nhưng tại sao hấn vẫn trì hoãn chuyện hôn nhân? Bất luận thế nào, hôm nay đến đây chờ Chu Mẫn Mẫn, chính là câu trả lời cho chuyện đó.

Quay lại với Tô Trọng Tinh, giờ hấn tâm tình ảm đạm, bất tri bất giác đã uống liền mấy chén. Chu Tư thấy hấn có phần khác thường, giật chén rượu nói: “Trước kia cậu cũng là một người có chủ kiến, sao lúc này lại lằng nhằng thiếu dứt khoát thế? Nếu đã không cưới biểu muội không được, tất sẽ có biện pháp, hà tất phải mượn rượu tiêu sầu?”

“Có biện pháp gì?” Tô Trọng Tinh ử rừ: “Nếu có biện pháp, tôi đã từ hôn từ lâu, việc gì phải rầu rĩ?”

“Vậy cậu thật sự không tiếc từ hôn với vị hôn thê xinh đẹp kia? Bị từ hôn rồi, nếu muốn tìm một đám khác, chỉ sợ trắc trở trăm bề?” Chu Tư đảo mắt, lặng lẽ kéo Tô Trọng Tinh vào góc, nói: “Nếu cậu không tiếc, tôi có biện pháp này.”

“Cậu nói đi.” Tô Trọng Tinh biết Chu Tư là tay lằng tử tình trường, đối với thiếu nữ, hấn rất có kinh nghiệm, không chừng lại có biện pháp khuyên được Lâm Mị chủ động từ hôn?

Không biết là do rượu hay vì lý do gì khác, mặt Chu Tư đỏ một cách rất khả nghi. Hấn thăm thò vào tai Tô Trọng Tinh mấy câu. Tô Trọng Tinh vừa nghe, hoảng sợ đến tỉnh cả rượu, trừng mắt nhìn Chu Tư nói: “Cách đây mà cậu cũng nói ra được.”

“Xem đi, tôi đã nói là cậu không đành lòng mà, quả không sai chút nào.” Đẳng nào cũng nói ra rồi, không thu lại được, Chu Tư bèn nói hết ra cho xong: “Tôi và cậu cùng là đàn ông, sao không hiểu lòng nhau. Cậu và biểu muội, tất nhiên là tình cảm sâu nặng, nhưng hai người lớn lên bên nhau, nào có cảm giác mới mẻ? Vị hôn thê kia của cậu, yếu điệu mềm mại như lá liễu trong gió, chắc hấn ... hờ hờ! Nếu có thể lưỡng mỵ kiêm thu, có gì để sầu?”

Tô Trọng Tinh tiếp tục lắc đầu, “Chưa nói đến chuyện biểu muội sẽ không đồng ý, ngay chính Lâm Mị cũng sẽ không đồng ý.”

“Nếu đã vậy, hãy làm theo biện pháp của tôi.” Chu Tư cúi đầu cười một tiếng, “Dù sao mẫu thân của tôi cũng có vẻ thích Lâm Mị. Rước nàng về Hầu phủ, đương nhiên sẽ không bạc đãi nàng, cậu cũng không cần phải áy náy.”

“Không được!” Tô Trọng Tinh thốt lên: “Tôi không thể làm ra chuyện đó.”

Chu Tư lườm nguýt Tô Trọng Tinh một cái: “Không bỏ được cũng không cam lòng, hà tất phải tìm cớ nữa? Nếu không bỏ được, cần gì phải rầu rĩ?”

Chẳng lẽ bản thân thật sự không bỏ được, Tô Trọng Tinh đột nhiên nhớ đến bộ dạng nhũn người của Lâm Mị, bụng dưới nóng lên, thực sự có cảm giác không cam lòng mơ hồ xuất hiện.

“Ồ, Trọng nguyên đi đâu rồi?” Chu Tư xoi mói Tô Trọng Tinh xong, quay đầu lại chẳng thấy Liễu Vĩnh đâu, một nha đầu nhanh nhẹn tiến lên bẩm báo: “Thiếu gia, khi nô tỳ vào thấy Liễu Trọng nguyên hình như đi về phía vườn dưa góc Đông Bắc.”

“Uống rượu xong đến đó ăn dưa giải rượu đúng là ý hay.” Chu Tư vừa nói vừa lôi kéo Tô Trọng Tinh: “Đi, đến vườn dưa ăn dưa giải rượu, nhân tiện nghĩ biện pháp cho cậu.”

14. Chương 14: Nó Là Dưa Chuột

Hoàng hôn ngả bóng, mặt trời xuống núi, những tia nắng cuối cùng rọi xuống nhân gian. Bạch Đào vừa nói chuyện với Lâm Mị, vừa giơ một cái mũ rộng vành ra đưa cho Lâm Mị, cười nói: “Lâm tiểu thư, đây là vườn dưa, không có cây bóng râm, cô đội tạm mũ này để che nắng.”

“Mặt trời đã xuống núi, sao còn phải đội mũ?” Dù Lâm Mị nói thế, nhưng thấy Bạch Đào cố chấp đội mũ cho nàng, không tiện cự tuyệt, chỉ có thể để yên để cô ta đội mũ.

Vì xiêm y bị ướt, Lâm Mị phải mượn xiêm y của Chu Mẫn Mẫn. Kiểu tóc mà Bạch Đào búi cho nàng cũng là kiểu tóc Chu Mẫn Mẫn thường búi. Lại thêm vóc người của nàng và Chu Mẫn Mẫn không khác biệt là mấy, nếu không đối diện trong cự ly gần, chỉ nhìn từ xa, có lẽ ai cũng nhận nhầm Lâm Mị chính là Chu Mẫn Mẫn.

Thấy Lâm Mị cứ từng bước từng bước sa chân vào bẫy, Bạch Đào cũng có chút áy náy. Nhưng chỉ một thoáng liền kiên định lập trường. La tiểu thư người ta và Tô thiếu gia là thanh mai trúc mã, vốn là một đôi trai tài gái sắc, cô đột nhiên chen vào, kẻ sai là cô. Đã biết mình chen ngang phá đám, lại không chịu từ hôn, cố tình chia uyên rẽ thụy, sai càng thêm sai. La tiểu thư người ta tuy có đặt bẫy cô, nhưng người ta cũng không gán cô với phường hạ lưu. Xem đi, người ta là an bài cho cô một Trọng nguyên. Nếu là Ngô Ngọc Y gì đó, chỉ sợ cầu còn không được! Về vấn đề bị bắt quả tang rồi, Liễu trọng nguyên sẽ để cô là vợ cả hay tiểu thiếp, chỉ có thể chờ xem vận may của cô đến đâu. Nhưng theo ta thấy, khả năng cô được làm vợ cả không lớn. Về phần tiểu thư nhà ta, chứng kiến chuyện này, đủ để cô ấy chết lòng, không chừng vì ta có công báo tin, còn có thể đồng ý không gả ta cho gã sai vật hạ đẳng nào đó nữa!

Dọc theo đường đi, Bạch Đào giới thiệu tên gọi của các loại rau dưa, lại miêu tả rau dưa đó làm ra các món ăn ngon miệng thế nào. Lâm Mị đi dạo nhằm giết thời gian rồi tìm Tô phu nhân cùng về, thấy Bạch Đào hăng say kể chuyện, cũng đành giả vờ lắng nghe. Hai người tản bộ một lúc thì trời tối hẳn.

“Sao không thấy tiểu thư nhà ngươi đâu?” Lâm Mị nôn nóng muốn đến nhà cỏ, tìm Chu Mẫn Mẫn rồi cùng về. Đến gần nhà cỏ rồi, vẫn không thấy bóng dáng Chu Mẫn Mẫn hay người hầu nào, nàng nhìn xung quanh, cười nói: “Khung cảnh đẹp thế này, không lẽ tiểu thư nhà ngươi chưa thưởng thức đã vào nhà cỏ ngồi?”

“Vườn này tuy đẹp, nhưng quanh đi quẩn lại cũng chỉ có thế này, tiểu thư nhà ta không lạ lắm gì, đương nhiên không còn cảm giác háo hức. Hẳn là đang ngồi nghỉ trong kia!” Bạch Đào cười dài tiến thêm mấy bước, ý đồ che bớt bóng dáng Lâm Mị, dẫn dắt Lâm Mị đi về phía nhà cỏ.

Liễu Vĩnh đứng ở trước cửa sổ nhìn ra, thấy xa xa có một thiếu nữ dáng vóc xinh đẹp mặc xiêm y đỏ đội mũ rộng vành chậm rãi đi đến, tuy không nhìn thấy mặt, nhưng theo xiêm y và kiểu tóc kia thì đúng là Chu Mẫn Mẫn. Nha hoàn đi bên cạnh cũng là Bạch Đào hăng hay gặp, liền có chút an tâm. Bạch Đào đột ngột rảo bước, Chu Mẫn Mẫn dường như muốn đuổi theo, cũng bước nhanh hơn, vòng eo lắc nhẹ, mép váy khẽ phất lên như bị gió thổi qua, vạt phần khiêu gợi, không khỏi cười khẽ, “Chẳng lẽ biết ta đứng bên cửa sổ nhìn, nên cố ý khiêu khích?”

Hắn cười yếu ớt, lùi lại mấy bước, ngồi xuống ghế, tự rót một chén rượu, chậm rãi nhấp một ngụm, hẳn không vội nuốt xuống mà nhắm nháp từ từ, đoán xem rượu này là rượu gì. Có mùi hoa hạnh lướt qua đầu lưỡi, hẳn liền tin tưởng đây là rượu Hạnh Hoa nổi danh.

Một chén rượu đi xuống, tứ chi liền rạo rực, tim đập thành thịch, loáng thoáng chút hưng phấn, hơi men bốc lên. Liễu Vĩnh cười khẽ, “Chẳng lẽ ‘Rượu không say người, người tự say’?”

(Tửu bất túy nhân nhân tự túy/ Sắc bất mê nhân nhân tự mê: Rượu không làm người say mà là người tự say, cái đẹp không làm mê người mà là người tự si mê cái đẹp.)

Cũng đúng, bao năm nay, hắn sống nghiêm khắc kham khổ, có đến thanh lâu cũng chỉ giới hạn ở uống rượu xã giao, tuyệt đối không ngủ lại, càng không giống các tài tử khác, lấy việc có một vài hồng nhan để kiêu ngạo. Trong Trọng Nguyên phủ, hắn không thuê mướn bất cứ nha hoàn hầu gái nào, chỉ giữ một bà vú chăm sóc từ khi hắn còn nhỏ đến giờ. Vì lẽ gì phải thế? Vì hắn muốn cưới một thiên kim nhà quyền quý, không thể để kẻ khác tóm được chút nhược điểm nào, một lòng chung sống với tiểu thư, yêu thương tiểu thư đến cuối đời. Nhưng chung quy hắn vẫn là thanh niên trai tráng, thi thoảng uống rượu cũng nảy sinh giấc mộng xuân. Lúc này, giai nhân ước hẹn, rượu ngon kẻ môi, bước chân phù phiếm, tinh thần nhộn nhạo, thật như cõi mơ.

Nhịn từng giây phút, cũng nên cưới vợ rồi. Chu Mẫn Mẫn, giống như đĩa cải xào này, chỉ cần hạ đĩa, là bị nuốt trọn.

Liễu Vĩnh giờ đưa lên, chậm rãi duỗi tay về phía đĩa cải xào, gấp một gấp lên, đang định cho vào mồm, lại thấy có tiếng động ngoài cửa, vội bỏ gấp cải xào xuống, buông đĩa, cười dài đứng lên, nấp ra sau cửa.

Sau khi quyết định xong, hắn rất có tâm trạng cùng cô bé nhà quyền quý này chơi vài trò lãng mạn cho cô bé đẹp lòng. Tương lai thành thân rồi, đây sẽ là những tháng ngày kỷ niệm tươi đẹp nhất, là những hồi ức khó quên nhất.

“Kèo kẹt” một tiếng, cửa gỗ bị đẩy ra một nửa, có tiếng Bạch Đào vang lên: “Tiểu thư, bụng ta có chút không ổn, ta phải đi chỗ này một lát.... Tiểu thư tự vào trong đi.”

“Sao không thấy ai nhỉ?” Cửa gỗ vừa mở, Lâm Mị đã thấy trên bàn bày rượu và thức ăn, nhưng không thấy người nào, không khỏi ngần ra. Nàng đang định trả lời, đã bị Bạch Đào đẩy ngã vào trong, không tránh khỏi việc lão đảo ngã chúi vào phòng. Lại nghe thấy giọng nam trầm vang lên: “Mẫn Mẫn!” Tiếp theo thân thể bị kẻ đó đỡ lấy. Khí tức đàn ông đập vào mặt, nàng không kịp bịt mũi, hai chân mềm nhũn, cột sống như chảy ra, không đứng được nữa, chỉ có thể liều mạng cắn môi, thẳm ra lệnh cho bản thân phải đứng thẳng rồi chạy trốn, nhưng càng giẫy dụa, thân thể càng thêm mềm nhũn. Trong phòng quá tối, người đàn ông trước mắt là ai, nàng thực sự không nhìn ra.

Liễu Vĩnh thấy cửa bị đẩy ra một nửa, lại nghe thấy tiếng Bạch Đào, liền rút đầu lại, để Chu Mẫn Mẫn vừa vào, hắn sẽ dùng tay bịt mắt cô bé, dịu dàng hỏi: “Đoán xem ta là ai?” Không ngờ Chu Mẫn Mẫn chẳng nói tiếng nào, lại bất ngờ ngã chúi vào phòng, hắn đương nhiên không chút nghĩ ngợi, vươn tay ra đỡ. Đỡ rồi, mới nhận ra cô gái này toàn thân mềm nhũn, hình như có chút bất thường. Hắn chưa kịp suy nghĩ gì, cửa gỗ bị đóng sập từ ngoài.

Phản xạ có điều kiện khiến hắn đẩy cửa, đã thấy không mở được nữa. Cô gái trong lòng lại như không còn chút sức lực nào, đứng cũng không vững, khiến hắn không có biện pháp đi xem xét tình huống ngoài cửa. Nhưng hắn mơ hồ cảm thấy có chuyện không ổn.

Như bị điểm phải huyết gì đó, máu huyết toàn thân hắn trào dâng, nóng rực cả người, địa phương luôn bị áp chế, giờ cũng rực rạch góc đầu dây. Cô gái trong lòng, thơm như kẹo đường, tỏa mát ra một mùi hương chết người, tựa như nói: “Tối ăn đi, tối ăn đi!”

Thân thể tuy đang vậy gọi, nhưng lý trí vẫn còn. Liễu Vĩnh biết bản thân bị kẻ khác hãm hại. Chỉ có thể cắn mạnh đầu lưỡi, nỗ lực tỉnh táo, khàn giọng hỏi cô gái trong lòng: “Cô là ai?” Không chờ cô gái đáp, hắn tháo mũ nàng ra, dưới ánh sáng leo lét, gương mặt nàng hồng rực, mũi nhọn như tơ, cắn môi thở gấp, rõ ràng là nàng cũng trúng mị được.

Bằng tốc độ sấm sét, Lâm Mị liền hiểu đây là một cái bẫy. Về chuyện do ai thiết kế, La Minh Tú hay là Tô Trọng Tinh, đã không còn quan trọng. Quan trọng là nàng phải nhanh chóng nghĩ cách ra khỏi nhà cổ.

“Buông ta ra!” Lâm Mị lên tiếng mà như tình nhân nỉ non, lại thêm thở dốc, vô cùng dụ hoặc.

Liễu Vĩnh vừa nghe thấy ngữ khí đấy, liền cảm thấy đến vành tai cũng cứng đờ. Trước giờ Liễu Vĩnh chưa từng hay biết, một cô gái trúng mị được có thể khiêu gợi đến mức này. Đường như người không xương, ôm

vào trong ngực, mềm mại như bông, thơm tho không thể tả. Nhưng hần cũng biết, việc khẩn cấp trước mắt, là phải rời khỏi nhà cở càng nhanh càng tốt, không thể trơ mắt đứng chờ kẻ khác đến bắt quả tang.

Cẩn nát làn môi, nhờ đau đớn, ý thức có chút tỉnh táo lại, Liễu Vĩnh mới buông được cô gái trong lòng ra, dùng toàn lực đi mở cửa. Nhưng cửa bị khóa trái kỹ càng, trong lúc nhất thời, sao có thể mở được?

Rời được vòng tay của Liễu Vĩnh, cột sống Lâm Mị cứng cáp hơn, thấy Liễu Vĩnh mở cửa không ra, vì tình thế cấp bách ngàn cân treo sợi tóc, nàng hô: “Nhảy ra bằng cửa sổ đi.”

“Cửa sổ quá nhỏ, ta không chui được.” Liễu Vĩnh cắn môi lần nữa, liếm liếm bờ môi rỉ máu, nhìn Lâm Mị nói: “Người cô mềm nhũn như không xương, nếu chui được đầu qua thì có thể ra ngoài.”

“Phiền anh giúp tôi một tay!” Lâm Mị cũng biết rõ, nếu để Liễu Vĩnh ra ngoài, mình nàng ở lại, vẫn nguy hiểm như cũ, không bằng nàng tự ra trước.

Ý chí phải mạnh mẽ nhường nào, mới có thể trong tình huống trúng mị được mà ôm một cô gái cũng trúng mị được đẩy ra ngoài cửa sổ? Liễu Vĩnh vừa đẩy Lâm Mị qua cửa sổ, vừa bội phục chính mình.

Cánh tay đàn ông vịn ngang hông, khí tức bao trùm toàn thân, Lâm Mị cảm thấy người như tan chảy đến nơi, mềm nhũn vô lực, chỉ có thể lẩm bẩm nói: “Có cây gậy chống cửa sổ chọc vào eo ta,...”

Thứ chọc vào eo nàng, không phải cây gậy chống cửa sổ, mà là một vật rất khác. Gương mặt tuần tú của Liễu Vĩnh đỏ bừng, máu nóng toàn thân dồn hết về một chỗ nào đó, cơ hồ muốn kéo Lâm Mị xuống khỏi cửa sổ, đi tìm lạc thú trước mắt rồi tính sau.

“Lấy cây gậy chống cửa sổ ra đi, ta khó chịu.” Lâm Mị đã thò được đầu ra ngoài, nhân lúc Liễu Vĩnh đẩy nàng qua khung cửa, nàng nói chuyện nhằm dời sự chú ý.

Cạnh cửa sổ có mấy dây leo, có mấy trái dưa chuột lủng lẳng, trong lúc luống cuống, Liễu Vĩnh duỗi tay ra ngoài ngắt một trái dưa chuột, đưa tới trước mặt Lâm Mị, nói: “Là nó chọc vào eo của cô. Cô...” Nghe nói mị được rất lợi hại, ta tự có biện pháp giải quyết, không biết nàng có biết cách giải quyết không? Nghĩ đến đó, hần nhét trái dưa chuột vào miệng Lâm Mị, nhét vội nửa trái rồi nhanh chóng nói: “Nếu có khó chịu, cắn nó để nén khó chịu xuống, chịu đựng một chút là ổn thôi. Bên ngoài có cây gậy trúc, cô tìm lấy một cây mà chống, đi khỏi đây càng nhanh càng tốt.”

Liễu Vĩnh nói dứt lời, đã đẩy được Lâm Mị ra ngoài hần, tiếp theo, hần đóng cửa sổ đánh rầm một cái, chốt chặt, ngồi chờ trong bóng tối.

Khí tức đàn ông dần tiêu tán, cột sống Lâm Mị dần cứng cáp, nàng cầm trái dưa chuột, đứng thẳng lên, thấy trời đã tối đen. Xa xa, có ánh sáng đèn lồng đi về phía này.

15. Chương 15: Thú Tính Sôi Trào

Tối nay gặp phải chuyện của Ngô Ngọc Y, Tô phu nhân vô cùng chán nản, nhưng bà vẫn muốn chờ xem lúc nào tiện để thương lượng với phu nhân Vinh Bình Hầu mấy câu, chính thức xác định hôn sự của Lâm Mị, nhân tiện dàn xếp chuyện của Ngô Ngọc Y, tránh việc cô ta dùng cái chết để uy hiếp bà.

La Minh Tú ngồi nói chuyện với Chu Mẫn Mẫn, lại có chút thấp thỏm trong lòng. Cho dù Liễu Vĩnh có uống rượu Hạnh Hoa hay không, có kiềm chế được hay không, chỉ bằng vào việc hần và Lâm Mị bị Tô Trọng Tinh và Chu Tư bắt quả tang cô nam quả nữ ở trong nhà cở, Lâm Mị ắt sẽ xấu hổ không chịu nổi, tự động đề xuất từ hôn. Không biết Bạch Đào đã xử lý đến đâu rồi?

Bạch Đào đang ở gần vườn hoa, lòng thầm suy nghĩ : thiếu gia là người thông minh, nếu để cậu ấy đi cùng Tô thiếu gia đến nhà cở, dù có thấy tình hình đấy, chỉ sợ vẫn đoán ra ít nhiều, đến lúc đó cậu ấy tra hỏi là đứa nào trợ giúp La tiểu thư thì mình đừng mong thoát tội. Không được, không thể để thiếu gia đi cùng Tô thiếu gia đến vườn dưa.

Bạch Đào cân nhắc xong, liền đi đường vòng, giả vờ tình cờ gặp Tô Trọng Tinh và Chu Tư, tiến lên hành lễ, bịa đặt mấy câu. Chu Tư nghe xong, quả nhiên dừng bước, cười nói với Tô Trọng Tinh: “Tạm thời cậu để Bạch Đào dẫn đường đến vườn dưa đi, tôi tránh mặt một lát, sẽ đến đó sau.”

Tô Trọng Tinh đang phiền muộn trong lòng, chỉ muốn tìm một nơi nào yên tĩnh ngồi một chút, chỉ khoát tay, ra hiệu Chu Tư muốn làm gì cứ làm, rồi đi theo Bạch Đào.

Đi được nửa đường, Bạch Đào giao đèn lồng vào tay Tô Trọng Tinh, cúi người nói: “Trời đã tối đen, chỉ sợ trong nhà có củ muối, để nó tỳ đi lấy chút củ thơm đến đốt trừ muỗi. Thỉnh Tô thiếu gia đến nhà củ ngồi trước một lát.”

Khi Tô Trọng Tinh cầm đèn lồng đến gần nhà củ, cũng là lúc Lâm Mị vừa chui từ cửa sổ ra ngoài. Về Liễu Vĩnh, hắn đã khép chặt cửa sổ ngồi chờ trong nhà.

Cửa sổ vừa đóng lại, nhà củ trở nên tối tăm, tầm mắt dần dần mơ hồ, chút hương thơm còn vương lại của người thiếu nữ càng thêm mê hoặc.

Liễu Vĩnh cảm mũi mà Lâm Mị vừa đội, ngửi thấy hương thơm từ mái tóc nàng còn vương trên mũi, thú tính trong người sôi trào, hắn nhe răng, hung hăng cắn một mảnh nón nhai nhai. Nếu mình và Lâm Mị bị bắt quả tang, ai là kẻ được lợi? Là Tô Trọng Tinh? Hay là La Minh Tú?

Đúng, đúng là như thế, Tô Trọng Tinh phần nộ đòi từ hôn, Lâm Mị có trăm miệng cũng không thể bào chữa. Về bản thân mình, hờ, nam nhân phong lưu có là gì đâu? Cùng lắm là nạp Lâm Mị làm thiếp, sau đó tận lực trấn an Chu Mẫn Mẫn, thế là có thể coi như chưa có chuyện gì phát sinh, đúng không? Chẳng lẽ bọn hắn không nghĩ đến chuyện, mình thân là Trạng nguyên, bị thiên hạ đem pha chuyện dụ dỗ vị hôn thê của người khác thì thể diện kẻ đọc sách thánh hiền sút mẻ đến thế nào?

Tô Trọng Tinh đã ra tay, Chu Tư ắt cũng có phần. Đúng là hai người “bạn tốt”! Liễu Vĩnh phun bã của cái nón trong miệng ra, đập một cái xuống ghế, cái ghế vỡ tan tành, hắn quăng cái nón, gơ cái ghế lên xem xét. Ah, mị được chẳng những có tác dụng mài mòn ý chí, còn có một tác dụng khác là kích thích tăng lực. Không biết đập ghế vào cửa có phá được cửa không? Mà thôi, chẳng may ghế lại vỡ trước cửa, chuyện gì xảy ra thì cũng xảy ra rồi, bản thân lại phí công uống nhầm mị được. Giữ sức đấy để đánh người vẫn hơn.

Ngoài cửa sổ, Lâm Mị vừa đói vừa khát, nàng cầm trái dưa chuột cắn một miếng, nước dưa chuột chảy xuống cổ họng, làm nguội được một chút lửa giận vì bị hãm hại. Nàng vừa cắn trái dưa chuột, vừa nhìn quanh tìm chỗ nấp, lúc này nàng mới phát hiện ra, vườn dưa chuột toàn đục đất thấp, trừ nhà củ và mấy cái lán cho người hầu trông dưa thì không còn chỗ nào để trốn.

Đèn lồng càng lúc càng gần, Lâm Mị lẩn vào bóng tối, trốn vào trong một lán trông dưa, lặng lẽ ngồi sau một dây dưa chuột. Lòng phần nộ ngút trời: La Minh Tú, Tô Trọng Tinh, các người muốn ép ta từ hôn, về tình có thể tha thứ, nhưng giờ đến loại thủ đoạn này, thì không thể tha thứ. Lâm Mị cắn răng, nghĩ xem phải làm thế nào mới có thể lén chạy về vườn hoa, nhìn xung quanh một lượt, nàng lại phát hiện, từ vị trí này của nàng, có thể nhìn thấy người cầm đèn lồng kia, hơn nữa còn nghe được tiếng của người đấy.

Lâm Mị nhận ra kẻ cầm đèn lồng đứng trước nhà củ là Tô Trọng Tinh. Lòng càng thêm phần nộ, đây chính là vị hôn phu của nàng, người nàng sắp gửi gắm cả đời sao?

Từ khi còn nhỏ, nàng đã nhận ra, dù mẹ nàng xinh đẹp giỏi giang, vẫn phải rơi lệ vì cha nàng hư hỏng chơi bời. Cha nàng còn như vậy, đàn ông trên đời, thử hỏi có ai đáng tin? Cũng vì chuyện đó, nàng đến kinh thành rồi vẫn không tìm nhà họ Tô ngay, mà cùng bà vú trọ ở một khách điểm, cẩn thận nghe ngóng phẩm chất người nhà họ Tô, nghe được Tô lão gia là con người đứng đắn, Tô Trọng Tinh cũng không tệ, mới hạ quyết tâm đến tìm.

Bước vào Tô phủ rồi, lại nghe được chuyện Tô Trọng Tinh và La Minh Tú có tình cảm với nhau, lúc đấy nàng cũng nghĩ đến chuyện từ hôn. Nhưng nàng chỉ là một cô bé mồ côi, nếu từ hôn rồi, không những không thể ở lại Tô gia, còn không có đường lui, vấn đề đó mới là vấn đề khiến nàng phân vân do dự. Nếu Tô Trọng Tinh và La Minh Tú dùng thái độ ôn hòa thương lượng với nàng, dàn xếp cho nàng một đường lui, đương nhiên nàng sẽ thành toàn cho hai người đó. Nhưng hai người họ vừa gặp đã lớn tiếng, không chịu nói chuyện cho đằng hoàng tử tế bao giờ.

Hôm nay bọn hắn làm ra chuyện này, tuy không thành công, nhưng cũng khó lòng đảm bảo là sau này sẽ không bày mưu tính kế với nàng nữa. Nếu nàng khẳng khái đòi gả cho Tô Trọng Tinh, thật chẳng khác nào lột da hổ dữ. Nhưng nếu từ hôn, cũng phải chọn cách nào còn giữ được thể diện, không thể để bọn hắn ức hiếp đến mức không còn chút mặt mũi nào.

Tô Trọng Tinh tay cầm đèn lồng đi đến gần nhà cỏ, không thấy tung tích Liễu Vĩnh đâu, cửa gỗ bị khóa bằng khóa đồng, hắn lơ đãng cầm đèn lồng tạt vào một chỗ nào đấy, duỗi tay kéo khóa, nhấc chân đạp cửa. Cửa vừa mở ra, trong bóng tối đặc quánh, đột nhiên có một vật gì đó hung hăng đập lên đầu hắn. Tô Trọng Tinh không hề đề phòng, không né tránh kịp, bị đánh ngất xuống đất.

Dưới ánh sáng đèn lồng, Liễu Vĩnh nhìn thấy rất rõ, kẻ bị mình đánh ngất là Tô Trọng Tinh. Rất tốt, không đánh nhầm người.

Hắn lập tức kéo Tô Trọng Tinh vào trong nhà cỏ, quăng lên giường, không chút hoang mang rót một chén rượu, bóp mũi Tô Trọng Tinh, rót rượu bắt uống. Thấy Tô Trọng Tinh sắc mặt một ngum, có dấu hiệu tỉnh lại, Liễu Vĩnh lại đấm một phát nữa, rót thêm một chén rượu, lúc này mới lui ra, thổi tắt đèn lồng, quay về nắp sau cửa tiếp.

Lâm Mị ngồi trong lán, thấy rất rõ ràng, Tô Trọng Tinh đạp cửa bước vào, sau đó nhà cỏ liền im ắng. Ngay sau đó, nàng thấy bóng Liễu Vĩnh thổi tắt đèn lồng, không khỏi suy đoán động cơ của Liễu Vĩnh, không rõ hắn muốn làm cái gì?

Vừa mới nghĩ, toàn thân liền vã mồ hôi lạnh. Trời ơi trời ơi, thì ra Liễu Vĩnh thích đàn ông! Bảo sao trong tình huống trúng mị được, vẫn có thể đẩy nàng ra ngoài bằng đường cửa sổ. Hắn đợi một nam thanh niên đến rồi thổi tắt đèn, đóng cửa, sau đó...

Quả nhiên, đàn ông trên đời không có người nào tốt. Trước kia là cha, giờ là Tô Trọng Tinh và Liễu Vĩnh. Uống cho tương mạo đường hoàng đẹp trai của hai bọn hắn, không ngờ lại...

Nàng đang nghĩ, lại thấy có một người nữa đi đến nhà cỏ, thấy là Chu Tư, không khỏi lẩm bẩm nói: “Ôi, lại tới thêm một người.”

Chu Tư thấy cửa ra vào khép kín, đương nhiên là cũng dùng chân đá cửa, cười nói: “Có ai không, đi đâu hết rồi?” Hắn vừa dứt lời, liền bị đập một phát, cũng ngất luôn tại chỗ.

Ai bảo các người bắt tay hại ta! Liễu Vĩnh thì thào nói nhỏ một câu, kéo Chu Tư vào nhà cỏ, quăng lên nằm cạnh Tô Trọng Tinh, cũng dùng cách khi nãy ép Chu Tư uống hai chén rượu, sau đó thở ra một hơi, “Đại công cáo thành!”

Trong nhà cỏ, là rượu có mị được và đồ nhắm. Ba nam thanh niên tắt đèn, không một tiếng động. Lâm Mị vừa nghĩ đến cảnh đó, liền đưa tay lên lau mồ hôi, lẩm nhẩm niệm Phật, tự răn bản thân ngàn vạn lần không được suy nghĩ lung tung. Lại nghe thấy tiếng mở cửa, một người bước ra. Lúc này có mấy vì sao lấp lánh, dưới ánh sáng mờ mờ, nàng nhận ra người đó là Liễu Vĩnh. Liễu Vĩnh đóng cửa, chốt cửa bấm khóa, phất tay áo xoay người, phóng khoáng bước đi.

Nơi này không nên ở lâu. Lâm Mị đang muốn đứng lên, lại thấy xa xa, có bốn năm đèn lồng đang đi tới, nàng không dám đi nữa, lại ngồi xồm xuống. Chờ đèn lồng đến gần chút, nàng nhận ra, đi trước là phu nhân Vĩnh Bình Hầu và Tô phu nhân, đi sau là La Minh Tú và Chu Mẫn Mẫn.

Lâm Mị nhếch môi cười. Từng này người đến bắt gian sao? Rất tốt, mọi người sẽ bắt quả tang hai tên đàn ông.

Lúc này, Liễu Vĩnh chạm mặt Bạch Đào giữa đường, ỷ vào tác dụng tăng lực của mị được, hắn đánh ngất Bạch Đào, kéo vào vườn hoa. Nhưng đến khi sắp làm, hắn lại có chút không cam tâm. Lần đầu tiên của hắn, chẳng nhẽ lại cứ thế này mà mất ột con hầu, chứ không phải cô gái mà hắn đem lòng thương nhớ?

16. Chương 16: Sự Quyến Rũ Chết Người

Trăng chưa mọc, vài vì sao lơ lửng lấp lánh nơi chân trời.

Đêm tối, mùi hoa.

Liễu Vĩnh ngồi xổm dưới đất, hai mắt sáng quắc, nhìn Bạch Đào nằm bên cạnh. Lúc này, khứu giác của hắn trở nên nhạy cảm vô cùng, mùi hoa, mùi thơm của thiếu nữ, lần lượt lần lượt đi vào trong khoang mũi.

Toàn thân hần run rẩy, lỗ mũi nóng lên, máu mũi rỏ xuống từng giọt từng giọt, rơi trên mu bàn tay. Mùi máu tươi xộc lên, dẫn tới toàn những ý nghĩ cay đắng.

Hai tay hần hung hăng xé áo ngoài của Bạch Đào, tay phải đang định thò vào ngực Bạch Đào, tay trái lại duỗi ra gạt mạnh tay phải, tâm lý giằng dụa không ngừng. Một mặt muốn bắt chắp tất cả mà xé xiêm y Bạch Đào, lý trí lại cảnh cáo, nha hoàn này là người hầu của Chu Mẫn Mẫn, bản thân còn chưa ngã bài với Chu Mẫn Mẫn, nếu dám làm bậy với nha hoàn của cô bé trước, nhất định sẽ rước lấy vô số phiền toái.

Nhảy xuống ao nuôi cá chép, nhờ nước hạ nhiệt chăng? Không được, chưa nói đến chuyện sương đã xuống, nước ao rét lạnh, viêm phổi phong hàn. Rơi xuống nước, tất sẽ kinh động đến người của Hầu phủ, không may rước phải rắc rối thì đừng mong thoát thân.

Liễu Vĩnh cắn rách da môi, nỗ lực khôi phục lý trí.

Hần vốn tự hào lý trí hơn người, trúng phải mị dược còn thế này, người khác trúng mị dược thì còn đến thể nào? Nghe nói một thiếu nữ trúng phải mị dược, nếu không giải mị dược kịp thời, sẽ bị thất khiếu trào máu (máu chảy ra hai tai, hai mũi, hai mắt, mồm, đến mức này thường là nguy kịch lắm rồi, chỉ còn chờ chết), không biết Lâm Mị có bị thế không?

Tô Trọng Tinh đã đặt bẫy hãm hại Lâm Mị và hần, sớm muộn gì hai người đó cũng giải trừ hôn ước. Nếu Lâm Mị đồng ý, hần nọp nằng làm thiệp cũng chẳng thua thiệt gì?

Liễu Vĩnh nghĩ đến đó, chống tay xuống đứng dậy, lưu luyến không rời, ép buộc bản thân tránh xa Bạch Đào.

Lâm Mị trúng mị dược, trong khoảng thời gian ngắn tất không thể chạy xa. Nàng lại không quen thuộc phương hướng trong Hầu phủ, nếu muốn đi ra sảnh chính sẽ phải vòng qua vườn hoa, vì cũng chỉ biết có đường đó. Lúc này ắt là đang ở đâu đó gần vườn hoa. Chỉ cần tìm được nàng, nàng là thuốc giải của mình, mà mình cũng là thuốc giải của nàng.

Ở sảnh chính, tiệc rượu đã tàn, bắt đầu có người cáo từ ra về.

“Tiểu Mị đi đâu rồi?” Mạc Song Kỳ tìm trong sảnh một vòng, vẫn không thấy bóng dáng Lâm Mị, không khỏi nghi ngờ, đang muốn nhờ nha đầu đi tìm giúp. Đã thấy mấy tiểu nha đầu vội vã chạy ra phía cửa, Mạc Song Kỳ bèn kéo một người lại hỏi: “Muộn thế này rồi, không lẽ vẫn có khách quý tới?”

“Là đại thiếu gia nhà chúng ta trở về.” Tiểu nha đầu vô cùng vui vẻ, “Đại thiếu gia linh thánh mệnh, ra ngoài làm việc, vốn tưởng tháng sau cậu ấy mới về. Không ngờ, cậu ấy có thể về kịp sinh thần phu nhân. Chúng ta phải nhanh chóng báo với phu nhân, để phu nhân biết còn vui.”

Mạc Song Kỳ từng nghe các tiểu thư khác thì thầm, nói phu nhân Vĩnh Bình Hầu sinh được hai trai một gái, con trai trưởng Chu Minh Dương đã ra làm quan, là Ngự tiền hành tấu của đương kim Hoàng đế, làm việc theo lệnh của Hoàng đế, rất được trọng dụng. Dù hần chưa thành hôn, nhưng các tiểu thư không ai dám tới gần. Có lời đồn, Hoàng đế nhìn trúng hần, tương lai sẽ gả công chúa cho hần. Ai dám tranh người của công chúa, bộ chán sống chắc?

(Ngự tiền hành tấu : chuyên thay mặt Hoàng đế đi thị sát tình hình dân chúng và làm việc dưới sự chỉ đạo trực tiếp của Hoàng đế, tuy chỉ là một bộ phận của thị vệ như Phúc Nhĩ Khang trong Hoàn Châu Cách Cách, nhưng là một chức quan rất danh giá, chỉ huy Cẩm Vệ Quân, chỉ dành cho con em hoàng tộc và các gia đình quyền quý)

“Trong hai anh em, nếu nói tuần tú, Chu Tư hơn một chút. Nhưng nếu nói nam tính đàn ông, Chu Minh Dương lại hơn.” Bên kia, hai vị tiểu thư nghe được tin Chu Minh Dương trở về, lại lặng lẽ thảo luận.

Một vị tiểu thư khác nói: “Chu Minh Dương và Liễu Trọng nguyên cùng là kẻ có tài, đều đã mười chín, nếu là người khác, chỉ sợ đã vợ con đầy nhà, vậy mà bọn hần vẫn độc thân, chỉ khiến người khác phải thắc mắc.”

“Ta nghe nói, tuy Chu Tư phong lưu thành tính, nhưng phẩm hạnh Chu Minh Dương không giống em trai chút nào?”

“Nghe nói giữ mình trong sạch, chờ công chúa đó mà!”

“Công chúa không dễ trêu đùa. Chu Minh Dương có không muốn giữ mình trong sạch cũng khó.”

“Công chúa phải năm sau mới đến tuổi cập kê, Chu Minh Dương còn phải chờ một năm nữa.”

“Anh tên Chu Minh Dương, tại sao em lại không có chữ ‘Minh’, chỉ là Chu Tư?”

“Bởi vì tên của Chu Minh Dương là Thái hậu ban cho, còn Chu Tư là do phụ thân Vĩnh Bình Hầu đặt tên.”

“Thì ra là vậy. Bảo sao người khác đồn Chu Minh Dương rất được lòng Thái hậu và Hoàng hậu!”

Người hầu chưa tìm thấy phu nhân Vĩnh Bình Hầu, Chu Minh Dương đã gặp Vĩnh Bình Hầu, hai cha con lâu ngày mới gặp, tình cảnh cảm động không nói nên lời. Lúc này, Chu Minh Dương quay sang nói với bọn người hầu: “Mẫu thân cũng không ngờ ta lại về gặp vào lúc đêm hôm khuya khoắt thế này. Các người không cần vội, lát nữa tìm cũng được. Ta mang về mấy chậu hoa quý, phải nhanh chóng chuyển vào trong vườn, kéo héo khô mất.”

Ai nấy đều biết Chu Minh Dương mê hoa cuồng si, hoa hán tìm về, phải do tự tay hán gieo trồng thì mới chịu được, tuyệt đối không cho người khác nhúng tay, khi hán cấy ghép hoa cũng tuyệt đối không cho phép kẻ nào đứng bên cạnh, bọn người hầu chỉ có thể mang khăn đến cho hán lau mặt, dâng trà để hán uống một ngụm, rồi để mặc hán bê chậu hoa vào trong vườn.

Chu Minh Dương bê chậu hoa vào vườn, cấy ghép xong không vội trở về, mà đi dạo một vòng xem hoa trong vườn đã nở chưa.

Lúc này đúng kỳ hoa nở, cơn gió nhẹ lướt qua, Chu Minh Dương lại ngửi thấy một mùi hương khác lạ. Hán đẩy bụi hoa ra nhìn, thấy dưới bụi hoa, là một cô gái mặc xiêm y màu trắng ngà đang nằm hờ hênh. Xiêm y cô gái xộc xệch, lộ ra áo lót màu đỏ. Dưới ánh sao, lồng ngực nhấp nhô lên xuống, quyến rũ chết người.

Chu Minh Dương chậm rãi ngồi xổm xuống, nhếch môi cười. Hán cũng không phải thánh nhân, từ khi mười lăm tuổi đã có thông phòng nha đầu (hầu gái nhưng hầu cả ngủ). Chỉ đáng hận một lẽ, từ khi có tin Hoàng đế muốn gả công chúa cho hán, không nói đến chuyện bọn nha đầu không dám tới gần hán, chính hán cũng chủ động tránh mặt bọn nha đầu. Hán lại không vô trách nhiệm như em trai, không thể sống trước tính sau. Nhưng công chúa sang năm mới đến tuổi cập kê, chẳng lẽ hán thật sự phải nhịn một năm nữa?

Thầy thuốc cũng nói, nam giới nhịn lâu rất có hại cho thân thể!

Gương mặt tao nhã của Chu Minh Dương chậm rãi cúi xuống ngực Bạch Đào.

Lúc này, Lâm Mị còn ngồi trong lán, nhìn phu nhân Vĩnh Bình Hầu mở khóa, “kéo kẹt” một tiếng, cửa gỗ bị đẩy ra, bà lạnh lùng nói: “Ai ở bên trong?”

La Minh Tú cho rằng, khi mọi người tới, Tô Trọng Tinh và Chu Tư ắt là đã bắt gian tại trận, Lâm Mị đang khóc lóc trong góc nhà, Liễu Vĩnh đang hết lời dằn xé, Tô Trọng Tinh đang phẫn nộ chỉ trích, Chu Tư đang khuyên nhủ đôi bên, tóm lại, tình huống đang rất âm ỉ. Tuyệt đối không tưởng tượng được, khi cô ta đến nơi, nhà cô tối om om, dường như bên trong không người, nhìn đến cửa thì đã khóa trái từ lúc nào.

Lòng La Minh Tú nặng trĩu xuống, một thoáng lại được buông ra, rõ ràng Bạch Đào đã nói, cô ta trông thấy tận mắt là Liễu Vĩnh đã vào nhà cô, còn tự tay đẩy Lâm Mị vào, tự tay khóa cửa. Chẳng qua mới được một khắc thời gian (15 phút), hai người đã có chạy đằng trời, nhất định là vẫn đang ở trong nhà cô. Về phần Chu Tư và Tô Trọng Tinh, có lẽ là khi tới đây, thấy cửa khóa trái, lười tìm người mở cửa, lại rẽ hướng khác rồi? Bất kể như thế nào, chỉ cần Lâm Mị và Liễu Vĩnh vẫn còn ở trong nhà, phu nhân Vĩnh Bình Hầu và Tô phu nhân bắt gặp rồi, bọn hán có trăm miệng cũng không thể bào chữa gì.

Liễu Vĩnh, không dưng người được một mỹ nhân, chớ có đem lòng oán ta. Lâm Mị, ta tìm cho người một Trạng nguyên, đối với người mà nói, cũng là một kết cục tốt.

Trong nhà cô tối om om, nhưng phu nhân Vĩnh Bình Hầu và Tô phu nhân đã nghe ra, có hai thanh âm, đang thở hổn hển một cách rất không bình thường.

“Thiếu nữ chưa chồng lui hết lại, không được đến gần!” Mặt phu nhân Vĩnh Bình Hầu biến sắc, bà cầm đèn lồng đích thân đi vào.

Tô phu nhân vốn không nguyên ý tin Lâm Mị có thể làm ra loại chuyện này, nhưng khi một tiểu nha đầu đến báo lại, đúng là bà tìm tới tìm lui cũng không tìm thấy bóng dáng Lâm Mị, càng không tìm thấy tấm hơi Liễu Vĩnh. Lúc này, nghe thấy tiếng thở dốc, lòng bà tức giận vô cùng. Rốt cuộc bất chấp tất cả, cầm đèn lồng xông vào theo phu nhân Vĩnh Bình Hầu.

Lâm Mị, xem ngươi còn lời gì để nói? La Minh Tú thính tai, đã nghe được tiếng thở dốc, lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm. Ngày mai, phải gửi cho phụ thân một lá thư, gợi ý để ông bàn bạc với bà ngoại và cậu (ở Trung Quốc, anh em trai của mẹ đều gọi là cậu), nhanh chóng tính chuyện hôn sự ỉnh và biểu ca. Cô ta đang nghĩ đến đó, lại nghe thấy nhà cỏ truyền ra hai tiếng đàn ông thét chói tai. Một trong hai tiếng hét đó, rõ ràng là Tô Trọng Tinh.

Biểu ca, anh ấy, anh ấy... sao lại ở trong nhà cỏ? La Minh Tú không chút nghĩ ngợi, lao vào nhà cỏ nhanh như cắt.

Chu Mẫn Mẫn đứng cạnh La Minh Tú, lại nhận ra một trong hai giọng nam rõ ràng là của anh trai Chu Tư. Anh trai hẹn ai đến đây yêu đương vụng trộm? Thấy La Minh Tú xông vào, đương nhiên cô ấy cũng xông vào cùng.

Chu Tư tỉnh lại từ trong cơn hôn mê, thân thể bị kích thích khiến hân liễu linh duỗi tay ôm bừa người bên cạnh. Người bên cạnh lại cũng liễu linh ôm chầm lấy hân. Hai người vừa muốn lấn át đối phương, lại vừa muốn cởi xé y phục đối phương, không hề phát hiện đối phương cũng là đàn ông. Đến lúc cửa bị mở ra, đèn lồng chiếu rọi, phu nhân Vĩnh Bình Hầu và Tô phu nhân la lên thất thanh, Chu Tư và Tô Trọng Tinh mới hơi hơi khôi phục được thần trí.

Liễu Vĩnh chỉ mới uống một chén, đã thiếu chút nữa là kiềm chế không xong, bọn hân mỗi người bị uống hai chén, lúc này, có thể dưới tiếng hét của hai bà mẹ mà đẩy được đối phương ra, kỳ thật cũng phải công nhận là khả năng kiềm chế rất cao.

“Mẹ, sự tình không phải như mẹ đang nghĩ?” Chu Tư nổi tiếng là có lối sống hoang đường, lúc này sợ phu nhân Vĩnh Bình Hầu trông vào cổ tội danh “đồng tính nam”, vội vàng biện bạch, “Chúng con bị kẻ khác hãm hại.”

“Ai hãm hại hai đứa?” Phu nhân Vĩnh Bình Hầu tức giận vô cùng, được đẩy, bảo sao không chịu cưới hỏi gì, thì ra là có sở thích bệnh hoạn này. Nói không chừng là chính người bày kế, lừa Tô Trọng Tinh vào tròng.

Giống phu nhân Vĩnh Bình Hầu, Tô phu nhân cũng đang phần nộ không thôi, Chu Tư được đẩy, người thích đàn ông thì ra ngoài kia tìm ai chẳng được, hà cớ gì phải lôi Tô Trọng Tinh xuống bùn cùng.

Lâm Mị thấy La Minh Tú và Chu Mẫn Mẫn cũng xông vào nhà cỏ, luống cuống đứng lên, xoa xoa đầu gối đang tê rần, không màng việc có thể bị phát hiện, tháo giày cầm tay, khom lưng lén lút ra khỏi lán. Nhờ ánh sao, nàng rón ra rón rén vòng qua nhà cỏ, chạy về phía trước.

Đây là lần đầu tiên nàng tới Hầu phủ, trong phủ tòa ngang dãy dọc, chỉ sợ lạc đường. Không làm sao được, đành đi về hướng vườn hoa. Chỉ cần đi được đến vườn hoa, là thấy đường ra sảnh chính, tìm thấy Mạc Song Kỳ, mượn cô ấy làm lá chắn, chuyện tối nay, có lẽ có thể đối gạt thiên hạ.

Dưới ánh sao, nàng ngửi thấy mùi hoa thơm ngát, chắc là đã gần đến vườn hoa rồi. Cơn gió nhẹ lướt qua, đưa tới một mùi hương khác, nàng cả kinh, hai chân mềm nhũn, dựa lưng vào một thân cây to, lòng thâm kêu khổ.

Từ phía đối diện, có một người chậm rãi đi ra, chính là... Liễu Vĩnh.

Liễu Vĩnh hai mắt sáng quắc, toàn thân tỏa ra mùi hương mà Lâm Mị sợ vô cùng, nàng nghe thấy hân lên tiếng bằng chất giọng trầm thấp khàn khàn đứt quãng: “Ta ở đây ôm cây đợi thỏ. Quả nhiên, con thỏ đã tới.”

17. Chương 17: Quyết Đoán Trộm Hương

Gió đêm mát lạnh, hoa tươi nở rộ, hương thơm ngào ngạt.

Chu Minh Dương ngửi thấy, trừ hương hoa thơm, mùi hương ngọt ngào của thiếu nữ, còn có chút mùi máu tươi như có như không.

Chu Minh Dương cúi đầu xuống, rồi lại chậm rãi ngẩng lên, đầu ngón tay gạt cổ áo Bạch Đào ra, nhưng không đi vào, chỉ xẹt qua lồng ngực Bạch Đào, sau đó kê lên mũi hít ngửi, nghiêng cứu một hồi, hần đột nhiên cười “phì” ra một tiếng: “Là máu mũi?”

Chuyện này mà đồn đến tai công chúa, chắc hần xấu hổ mất hai năm là ít. Có hôm Chu Tư sai nhà bếp hầm một tô canh đại bổ, không may bị bê nhầm đến phòng hần, hần uống xong, tối đó, một hầu gái ăn mặc hơi mát mẻ vào phòng hần dọn dẹp, hần chưa kịp làm gì đã chảy máu mũi. Đối với sự kiện đấy, hần vẫn âm thầm tức giận. Đối với chuyện chảy máu mũi, ký ức của hần vẫn còn rất mới mẻ.

Kỳ thật, hần không ham hố Công chúa chút nào. Dựa vào năng lực và gia thế của hần, thật sự không cần Công chúa đến dệt hoa trên gấm (làm chuyện thừa thãi). Huống hồ, Công chúa điều ngoa tùy hứng, không dễ hầu hạ. Có điều Thái hậu và Hoàng hậu lộ ra ý tứ đó, hần biết cự tuyệt thế nào? Có lẽ, nên nghĩ cách đẩy Công chúa đến với người khác. Nghe nói công chúa thích mỹ nam tử, có lẽ, nên để công chúa trông thấy em trai ruột Chu Tư, hoặc là Liễu Trọng nguyên, nếu không thì trông thấy Tô Trọng Tinh. Ba kiểu mỹ nam, tất sẽ có một người lọt mắt xanh của Công chúa!

“Bỏ đi, bị kẻ khác sờ qua rồi, cũng chẳng quý báu gì.” Chu Minh Dương nhấc tay ra, dùng ngón tay dính máu đỏ sẫm, bôi lên môi Bạch Đào, giống như thoa son. Thấy môi Bạch Đào đỏ màu máu, càng thêm kiều diễm, hần mới đứng lên phẩy phẩy y phục, xoay người đi.

Chu Minh Dương mới đi khỏi, tên sai vặt của hần đã tìm tới, vừa đi vừa lẩm bẩm: “Đại thiếu gia chuyển mấy chậu hoa, sao lại lâu như thế?”

Gã sai vặt Sừ Dực vòng qua vườn hoa, đẩy bụi hoa ra hai bên, dụi mắt, nhất thời hai chân tê dại. Cô gái nằm dưới đất áo ngoài xộc xệch, áo lót đã mở một nửa, bộ ngực sữa lộ ra một nửa, môi đỏ như máu, dưới ánh sao, khiến người khác khó lòng kháng cự. Cô gái này, chính là Bạch Đào tỷ tỷ bên cạnh tiểu thư đây mà!

Bạch Đào tỷ tỷ người cũng như tên, trắng bóc như quả đào, gã sai vặt to gan nhìn thấy cô ta như thế, nhìn lên một hai lần. Hần là gã sai vặt to gan nhất, nếu có cơ hội, đâu chỉ nhìn lên một hai lần, có nhìn lên ba bốn lần cũng là chuyện bình thường.

Sừ Dực đi theo Chu Minh Dương, là sai vặt trong phủ, thật ra cũng là hạng một hạng hai trong bọn người hầu, lòng liền tự cho là mình rất có tư cách ái mộ người hầu thân cận của tiểu thư, Bạch Đào chính là đối tượng hần ái mộ. Lần này theo Chu Minh Dương ra ngoài làm việc, Chu Minh Dương có đồng ý với hần, hồi phủ sẽ gả một hầu gái cho hần. Hần đã âm thầm quyết định, nhất định phải nghĩ cách để thiếu gia gả Bạch Đào cho hần.

Lúc này Bạch Đào nằm ngất hờ hênh thế này, Sừ Dực đoán, hần là có tên người hầu nào ăn nhằm gan báo, mang Bạch Đào đến đây định làm chuyện đồi bại, nhưng chưa kịp làm thì bị hần kinh động, kết quả bỏ chạy. Thật đáng giận, đây là vợ tương lai của hần, thế mà lại bị kẻ khác đưa tới đây định làm chuyện đồi bại, may là hần tới kịp.

Sừ Dực xoa xoa tay, do dự nhiều lần, cuối cùng không cưỡng lại được phần “con” trong đầu. Hần nghĩ: Bạch Đào đã bị thế này, mình nhìn thế chứ nhìn nữa cũng chẳng có gì khác biệt. Nếu dám làm tới, sau này lòng Bạch Đào tỷ tỷ nhất định sẽ hướng về phía mình. A ha, từng nghe nhị thiếu gia nói qua, nói cái gì mà “Chết dưới hoa mẫu đơn, làm quỷ cũng phong lưu”. Không ngờ một tên sai vặt như hần, cũng có cơ hội yêu đương vùng trộm!

Hần nhìn xung quanh một lượt, sau đó duỗi tay ôm Bạch Đào, kéo đến sau một bụi hoa khác. Quyết định nhân ngày lành tháng tốt, quyết đoán trộm hương.

Sừ Dực theo Chu Minh Dương ra ngoài đã lâu, không hề biết chuyện Chu Mẫn Mẫn đã hứa gả Bạch Đào ột tên sai vặt khác tên Hoa Thái. Gã Hoa Thái kia, là cháu gọi tổng quản phụ trách thu mua bằng chú, cực kỳ khó đối phó! Bây giờ Sừ Dực dám hót tay trên Bạch Đào, tương lai đấu tranh với Hoa Thái, sẽ cực kỳ thâm hiểm.

Trong nhà cỏ, La Minh Tú cơ hồ cần muốn rách môi, sao lại thế này? Tại sao không phải Liễu Vĩnh và Lâm Mị ở trong nhà, mà lại là Chu Tư và Tô Trọng Tinh? Cô ta vừa suy nghĩ, vừa giả vờ chân tay luống cuống, vụng về động vào bầu rượu trên bàn. Bầu rượu rơi đánh “cạch” một cái, bao nhiêu rượu còn lại ngấm hết xuống đất. Rượu với mị được là cô ta chuẩn bị, nếu bị tra ra, mất mặt chỉ còn nước tự tử.

Chu Tư và Tô Trọng Tinh sửa sang lại áo xống tử tế, ăn rất nhiều dưa chuột, mới tạm không chế được lửa dục trong người. Vì trong miệng có mùi rượu, đang muốn rót rượu xem xét kĩ càng, thì đã thấy La Minh Tú làm đổ bầu rượu, chỉ đành từ bỏ ý định đó.

Phu nhân Vĩnh Bình Hầu và Tô phu nhân không chịu tin tưởng vào lời giải thích của Chu Tư và Tô Trọng Tinh, giận đến mức không nói được tiếng nào.

Chu Tư nghi ngờ là Liễu Vĩnh đánh ngất bọn hần, nhân tiện quay sang hỏi Tô Trọng Tinh: “Trọng Tinh, cậu có kịp nhìn xem là ai đánh ngất cậu không?”

“Không kịp nhìn, còn cậu?”

“Tôi cũng không thấy rõ.” Chu Tư nói, cầm đèn lồng đi một vòng, tìm thấy ở góc nhà có một cái mũ rộng vành, vành nón còn bị cắn mất một miếng, không khỏi “hừ” một tiếng: “Chỉ cần tra xem mũ này là của ai, liền có thể tra rõ xem ai đã từng đến nhà cỏ tối nay.”

“A, mũ này là của em mà.” Chu Mẫn Mẫn cầm cái mũ, kinh ngạc cực kỳ, “Em chán cái mũ này từ lâu rồi, quăng vào góc nào cũng chẳng nhớ, sao lại lạc đến tận đây?”

“Tìm tiếp, không chừng vẫn còn manh mối khác.” Tô Trọng Tinh cầm đèn lồng đi ra ngoài nhà cỏ xem xét, cách nhà cỏ không xa, hần tìm thấy một trái dưa chuột bị cắn dở.

“Thật sự có người hãm hại hai đứa?” Phu nhân Vĩnh Bình Hầu nổi giận, “Điều tra cho rõ, xem kẻ nào to gan đến vậy. Được rồi, trời tối rồi, nhanh về sảnh chính, mai cho người tìm.”

Lúc này, cách vườn hoa không xa, Liễu Vĩnh chậm rãi tới gần Lâm Mị, thấy Lâm Mị vòng tay ôm cây, lồng ngực nhấp nhô, giống như sợ hãi, giống như yếu ớt, không khỏi dịu dàng nói: “Rất khó chịu phải không? Thả lỏng một chút, tôi sẽ giúp em xử lý.”

“Người đừng tới đây!” Lâm Mị cho rằng ngữ khí của mình nhất định là rất kiên quyết, nhưng lọt vào trong tai Liễu Vĩnh, thanh âm mềm mại pha lẫn tiếng thở dốc đó, thật giống mời mọc hần mau nhào tới đi.

Khi hần uống chén rượu có mị được là lúc hoàng hôn, giờ trời đã tối đen, sự nhẫn nại của hần đã đến giới hạn cuối cùng.

Nói thì lâu, nhưng diễn ra thì nhanh, Liễu Vĩnh nhảy chồm về phía trước, ôm lấy Lâm Mị một cách chuẩn xác.

Khí tức đàn ông đập thẳng vào mặt, Lâm Mị bủn rủn chân tay, từ đỉnh đầu đến gót chân, không còn chỗ nào gắng gượng được, mềm nhũn như một khối bông. Đến cả câu nói khiển trách, cũng tan chảy như nước, như câu tình ca của con hát ngân nga, khi ngân đến cuối, cổ họng rung rung, khiến người nghe càng thêm mê mẩn.

Liễu Vĩnh vừa ôm, đã thấy như ôm một khối bông ấm áp, rốt cuộc nhẫn không được, đang định làm tới, lại thấy Lâm Mị nỉ non như tình nhân: “Người dám cử động, ta liền tự tử, chết một mạng người.”

Thân thể đã yếu mềm, ý chí nhất định phải cứng rắn. Lâm Mị biết, phải nói thật tàn nhẫn, Liễu Vĩnh mới không dám mạo phạm nàng.

Liễu Vĩnh đột ngột bất động, nghĩ buông tay, lại nhận ra cô gái trong lòng mềm nhũn, căn bản không có cách nào đứng vững, hần dùng tay trái đỡ eo nàng, đang định nói chuyện, lại nghe thấy có tiếng bước chân, cũng có ánh sáng đèn lồng đi đến, rốt cục không dám làm bừa, che miệng Lâm Mị, nấp sau một cây cỏ thụ.

Người cầm đèn lồng, dường như là hai hầu gái. Hai hầu gái đi đến cây cỏ thụ Liễu Vĩnh và Lâm Mị nấp thì bắt đầu nói chuyện.

“Tối muộn thế này, các vị phu nhân muốn tìm phu nhân để nói một tiếng cáo từ, nhưng lật tung cả phủ cũng chẳng thấy bóng dáng phu nhân. Không biết đi đâu rồi?”

“Chắc là phu nhân uống quá chén, tìm chỗ yên tĩnh nghỉ ngơi một chút!”

“Nhưng đằng kia cũng có người đang tìm, chúng ta không thể lười biếng, đành đi lòng vòng vậy.”

“Nói mới nhớ, chẳng những không tìm thấy phu nhân, còn không tìm thấy nhị thiếu gia và tiểu thư nữa!”

“Người không nói thì thôi, đâu phải chỉ không thấy thiếu gia và tiểu thư, còn không thấy Liễu Trọng nguyên và Tô thiếu gia nữa kia!”

“A, người thật là, mới nói đến Liễu trọng nguyên và Tô thiếu gia liền chảy nước miếng.”

“Người mới chảy nước miếng.”

Hai hầu gái đuổi nhau cười chí chóa.

Liễu Vĩnh vừa đề phòng hai hầu gái đuổi đến chỗ mình, vừa cọ sát vào bắp đùi Lâm Mị. Không có cách nào khác, nhuyển ngọc ôn hương trong lòng, có bộ phận nào đấy đã cứng rắn không chịu sự kiểm soát của hắn, cứ thế hành động.

Đâm, chọc, ma sát, ngang, dọc ..., một cây trường thương dùng đủ kỹ năng trêu đùa nơi mềm mại. Cảm giác thật * *.

Toàn thân dâng lên một cảm giác khác thường, như muốn tan chảy. Lâm Mị xấu hổ giận dữ cùng lúc, nhưng lại không có khí lực đẩy Liễu Vĩnh ra, miệng thì bị hắn dùng tay bịt kín, nằng như muốn hết hơi.

Rốt cuộc hai cô hầu gái cũng trêu nhau xong, cầm đèn lồng đi xa. Liễu Vĩnh cũng đến giới hạn, liễu lĩnh đâm bừa vào bắp đùi Lâm Mị. Thừa dịp Liễu Vĩnh lỏng tay, Lâm Mị nhe răng cắn cổ tay hắn, cơ hồ muốn rút cả thịt. Liễu Vĩnh lúc này lại không thấy đau, chỉ hung hăng đâm vào bắp đùi mềm mại của Lâm Mị, hỏa khí kìm nén đã lâu, rốt cục phát tiết ra.

Lâm Mị lệ tràn khóe mi, tuy rằng chưa **, nhưng đã thế này, biết tính thế nào?

Liễu Vĩnh khôi phục lý trí, cúi người hôn lên nước mắt Lâm Mị, không làm gì nữa, chỉ thăm thì: “Em yên tâm, tôi nhất định sẽ chịu trách nhiệm.”

“Thật không?” Lâm Mị liếm liếm bờ môi, bờ môi có mùi máu tươi, là máu từ cổ tay Liễu Vĩnh, chắc là cắn sâu lắm. Dấu răng đó, sẽ nhắc nhở hắn, về những chuyện đã làm hôm nay.

“Buông ta ra đi!” Lâm Mị thấy Liễu Vĩnh rốt cục cũng cử động cổ tay, dường như lúc này mới biết đau, liền nói: “Nếu có người tới, không thể thoát thân đâu.” Nàng vừa dứt lời, lại nghe thấy có tiếng đàn ông truyền tới, “Ai trốn ở bên trong đây?”

Liễu Vĩnh nghe được thanh âm đó, mặt liền biến sắc. Lúc này, quyết không thể để Chu Minh Dương bắt gặp hắn và Lâm Mị. Trước hết cứ tạm tránh mặt một chút. Chu Minh Dương nhìn thấy Lâm Mị, biết là vị hôn thê của Tô Trọng Tinh, tự nhiên sẽ sai người hộ tống về, hắn cũng yên tâm.

Liễu Vĩnh buông nàng bước đi, Lâm Mị đành trả lời: “Là ta!”

Khí tức đàn ông còn quấn quanh trước mũi, thanh âm Lâm Mị quyến rũ mê người, trong đêm tối, chẳng khác nào ám hiệu mời mọc.

Chu Minh Dương vừa rồi thấy Bạch Đào hờ hênh, nhất thời hưng phấn, vốn chẳng có gì để làm, đi dạo một vòng, vẫn không đập được dục hỏa trong lòng, đang rất buồn bực, giờ nghe thấy thanh âm quyến rũ ngọt ngào này, cảm thấy rất có hứng thú, hắn hỏi: “Cô là ai?” Vừa nói, hắn vừa tiến về phía có giọng nói.

Khí tức Liễu Vĩnh vừa tiêu tán, lại gặp phải khí tức của một nam thanh niên khác. Lâm Mị kiên cường gồng cột sống, nhưng cột sống cứ mềm nhũn ra, nàng dựa thân cây không ngừng kêu khổ.

18. Chương 18: Là Ai Giở Trò

Cuối cùng thì bọn người hầu cũng tìm thấy phu nhân Vĩnh Bình Hầu ở vườn dưa, liền nói đại thiếu gia Chu Minh Dương mới về, các vị phu nhân ở ngoài kia cũng muốn cáo từ, tìm mãi không thấy phu nhân, thì ra phu nhân ở vườn dưa! Bọn họ nghĩ chắc phu nhân uống hơi quá chén, đến vườn dưa ăn dưa chuột giải rượu.

Chuyện khác không nói, vừa nghe con trai lớn Chu Minh Dương về gấp, phu nhân Vĩnh Bình Hầu vừa mừng vừa sợ, vội nói với Chu Tư: “Nếu lời con nói là thật, nhanh chóng điều tra xem rốt cục là ai đánh ngất hai đứa!” Trong lòng bà, thật sự không tin lời Chu Tư cho lắm. Đang yên đang lành, kẻ nào đến hãm hại hai tên đàn ông? Huống hồ, chỗ này là chỗ nào? Đây là Hầu phủ cơ mà, người lạ nào vào được đến đây. Cho dù suy luận rằng khách dự tiệc hôm nay bày trò nghịch ngợm, nhưng dàn cảnh hai tên đàn ông vào phòng kín thì kẻ đó được lợi gì? Nếu nói là con nhà mình hoang đường thành tính, tự nhiên muốn thử cảm giác cùng đàn ông thì bà tin tưởng tuyệt đối.

Tô phu nhân cũng bán tín bán nghi, nhưng tới lúc này vẫn không thấy tung tích Lâm Mị, lòng bà rất bất an, chỉ sợ Lâm Mị gặp phải chuyện gì, hoặc là bị người khác kéo vào chuyện gì. Bà đang muốn quay về sảnh chính tìm Lâm Mị, lại thấy người hầu nâng ba kiệu mềm đến, bèn ngồi lên một kiệu. Chu Mẫn Mẫn ngồi một kiệu, phu nhân Vĩnh Bình Hầu ngồi một kiệu, vậy là La Minh Tú hết phần.

La Minh Tú vốn không vội vã gì, thấy Chu Mẫn Mẫn tỏ ý nhường, tất nhiên là cô ta ra vẻ nhún nhường, nói cô ta đi bộ cũng được.

Trước khi Chu Minh Dương ra ngoài làm việc, có hứa với Chu Mẫn Mẫn, sẽ mang về cho cô bé mấy món đồ chơi vui lạ, Chu Mẫn Mẫn nghe thấy tin anh trai trở về, nóng lòng muốn gặp anh, thấy La Minh Tú khiếm nhường, cô ấy cũng không khách khí nữa.

Phu nhân Vĩnh Bình Hầu liền sai mấy người hầu đi theo hộ tống La Minh Tú. Lại dặn Chu Tư tìm xung quanh một lượt, xem có kiếm được kẻ hãm hại đang trốn không? Không thể bỏ qua chuyện này dễ dàng. Tìm được thì áp giải đến quan phủ. Nói xong, người hầu nhắc kiệu, nha hoàn cầm đèn lồng đi trước, đi về phía sảnh chính.

Khổ cực lắm mới thiết kế được cái bẫy này, giờ chẳng lẽ trở mắt nhìn mọi chuyện đâm vào ngõ cụt? La Minh Tú như kiến bò trên chảo nóng. Qua đêm nay, chỉ sợ cô ta chỉ còn cách trở mắt nhìn Tô Trọng Tinh cưới Lâm Mị. Không được, chuyện đã đến nước này, chỉ có thể Phá Phủ Trầm Chu (đập nồi dìm thuyền) (*), được ăn cả ngã về không.

Cô ta bảo bọn người hầu ra ngoài đứng chờ, chậm chạp cầm cái mũ trong tay Chu Tư, ậm ừ nói: “Lúc hoàng hôn, em có nhìn thấy Bạch Đào đưa Lâm Mị đi từ phòng thay quần áo ra, Lâm Mị nói muốn vào vườn dưa tản bộ, nhất thời lại ngại ánh nắng chiều, muốn tìm một cái mũ để che nắng. Không biết Bạch Đào tìm đâu ra một cái mũ đưa cô ta, em thấy rất giống cái mũ này! Chuyện này, tìm Bạch Đào hỏi một chút liền biết rõ.” Chỉ cần tìm Bạch Đào đến, có Bạch Đào làm chứng, Lâm Mị trốn không thoát.

“Nếu nói là Lâm Mị chờ trong nhà cỏ, cô ấy chẳng qua chỉ là một thiếu nữ chân yếu tay mềm, tuyệt đối không đủ sức lực đánh ngất hai bọn ta.” Tô Trọng Tinh nhớ lại tình huống khi ấy, “Kẻ đánh ngất ta, vóc người cao lớn, so với ta còn cường tráng hơn, hẳn phải là đàn ông.”

“Nếu trong nhà cỏ không chỉ có một mình Lâm Mị thì sao?” La Minh Tú cầm chặt móng tay vào lòng bàn tay, giận Tô Trọng Tinh không đứng về phía mình, cô ta đau khổ cay đắng thiết kế ra cái bẫy này, chỉ muốn để Lâm Mị tự động đề xuất từ hôn, biểu ca được đẩy, không hiểu cũng bỏ qua, còn lên tiếng nói đỡ cho Lâm Mị?

“Theo cảm giác của tôi, kẻ đánh ngất tôi ... có vẻ là Liễu Vĩnh.” Chu Tư nhớ lại tình hình lúc đó, tuy không có chứng cứ, nhưng có thể kết luận mơ hồ là Liễu Vĩnh đã đánh ngất hắn.

“Nhưng tại sao Liễu Vĩnh phải làm thế?” Tô Trọng Tinh buột miệng nói ra, ngay sau đó mặt biến sắc. Đúng vậy, Liễu Vĩnh và Lâm Mị ở trong phòng yêu đương vụng trộm, nghe thấy tiếng bước chân, liền trốn sau cửa, đánh ngất hắn và Chu Tư, kéo bọn hắn lên giường, sau đó lại chuốc rượu có mị dược cho bọn hắn, khiến mọi chuyện rối tung lên. Sau đó, Liễu Vĩnh liền cùng Lâm Mị thần không biết, quỷ không hay lên đi. Có tiểu nha đầu bắt gặp ra sảnh chính bẩm báo, phu nhân Hầu gia và vài người đến bắt gian, kết quả thành bắt quả tang hắn và Chu Tư. Mà Liễu Vĩnh và Lâm Mị, thành công né tránh tai mắt của mọi người, an toàn quay về sảnh chính.

“Lẽ nào lại như vậy!” Chu Tư cũng nghĩ đến khả năng này, hắn và Tô Trọng Tinh cùng đưa mắt nhìn nhau, hai người bốn con mắt hừng hực lửa giận: Liễu Vĩnh, người chết chắc rồi.

Liều Vĩnh cho là Tô Trọng Tinh và Chu Tư âm mưu hãm hại hắn và Lâm Mị, thế nên đưa ra kết luận, cho dù Tô Trọng Tinh và Chu Tư có bị hắn cho ăn quả đắng, cũng chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt, không dám tố cáo hắn. Vấn đề là ở chỗ Tô Trọng Tinh và Chu Tư tuy có ý, nhưng vẫn chưa làm, bọn hắn chưa làm gì đã bị Liều Vĩnh đổ oan, còn bị bề mặt trước mắt hai bà mẹ. Thù này không báo không phải quân tử.

Sắc mặt Tô Trọng Tinh càng lúc càng tối sầm. Vị hôn thê và kẻ khác làm ra chuyện bê bối cỡ này, bất kỳ thằng đàn ông nào cũng không thể chịu đựng được. Lúc này, hắn quên hết ý đồ muốn Lâm Mị mất mặt rồi tự động từ hôn lúc trước. Nghiến răng nói: “Một đôi cậu nam nữ.”

Chu Tư vịn vẹo hai tay, nghĩ về Lâm Mị, người cũng như tên, thật là kiêu my, khiến người khác nhìn mà thêm chảy nước miếng! Tô Trọng Tinh có ý muốn từ hôn, Lâm Mị rơi vào tình huống đấy, nếu được mình giang tay giúp đỡ, tự nhiên sẽ lấy thân báo đáp, thêm một mỹ nhân chung giường, thật là thú vị biết bao. Giờ thì hay rồi, chỉ lợi cho Liều Vĩnh. Đáng giận hơn ở chỗ, Liều Vĩnh được mỹ nhân còn hãm hại bằng hữu. Người như thế, không thể nhân nhượng, nhất định phải cho hắn hiểu rõ, bằng hữu ... không thể hãm hại một cách tùy tiện.

“Khi em đi cùng hai bác đến đây, cũng không nhìn thấy bóng dáng Liều Trọng nguyên và Lâm Mị.” La Minh Tú bóng gió xa gần, hắn là hai người đó vẫn chưa kịp quay về sảnh chính, chỉ cần nhanh chóng hành động, không chừng có thể tóm được hai người đó ở đâu đấy. Dù không bắt được, dựa vào Bạch Đào làm nhân chứng, chứng minh Lâm Mị từng đi cái mũ kia đến vườn dưa, vậy thì, Lâm Mị có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch tiếng nhơ.

Tô Trọng Tinh không chờ La Minh Tú nói xong, đã nhảy dựng lên, giật đèn lồng từ tay người hầu, phân công: “Minh Tú, em cùng người hầu đi về sảnh chính đi, anh tìm quanh đây một phen sẽ về.” Vừa dứt lời hắn đã cầm đèn lồng lao ra khỏi nhà cỏ. Liều Vĩnh, người dám đụng đến vị hôn thê của ta, ta sẽ cho người biết tay!

Chu Tư cũng không cam tâm bị bỏ lại phía sau, đi theo Tô Trọng Tinh ra ngoài.

Trong vườn hoa, ánh sao xuyên qua tàng cây lá, chiếu lên vạt trường bào màu trắng của người thanh niên đang tiến đến. Người thanh niên nở nụ cười tao nhã, thanh âm thân thiết, ai gặp cũng thấy thiện cảm.

Nhìn cốt cách cao quý của người thanh niên, Lâm Mị phán đoán, người này hẳn là khách quý của Hầu phủ, bằng trực giác cá nhân, nàng biết người thanh niên này không phải người xấu, sẽ không làm gì nàng. Nhưng giáp mặt trong tình cảnh này, thật không biết giải thích thế nào. Nàng nhất thời ngừng thở, cấp tốc nói: “Ta là vị hôn thê của Tô Trọng Tinh tên Lâm Mị, khi đang tản bộ, bất ngờ bị răn cản, toàn thân tê liệt, không thể động đậy, thỉnh cầu thiếu gia gọi một nha hoàn tới đây, dìu ta về sảnh chính.”

Dưới ánh sao, một thiếu nữ dáng người yếu điệu dựa lưng vào thân cây, tóc tai quần áo xộc xệch, giọng nói quyến rũ, sóng mắt mê mông, so vừa con hầu gái ngất ở kia, xinh đẹp hơn cả chục lần. Chu Minh Dương mỉm cười, “Ah, nơi này trồng nhiều hoa cỏ cây cối, quả thật từng có rắn xuất hiện. Nếu đã bị răn cản, không thể cử động bừa, để tránh độc chạy vào tim. Việc khẩn cấp trước mắt, là hút độc ra. Nhưng tôi không biết, tiểu thư bị răn cản vào chỗ nào? Nếu tiểu thư tự hút được, nên hút ngay. Tôi sẽ gọi nha đầu và thỉnh đại phu đến đây.”

“Con rắn đó không phải rắn độc, là ta quá sợ hãi nên bủn rủn chân tay, không tự đi được.” Lâm Mị ưu sầu, phải làm thế nào thì người thanh niên này mới chịu bỏ đi, gọi nha hoàn đến đây dìu mình, tình thế này về sảnh chính sớm lúc nào tốt lúc ấy?

Chu Minh Dương thấy thiếu nữ dùng tay áo che mặt, nửa ẩn nửa hiện càng thêm quyến rũ, sao có thể buông tha dễ dàng? Hắn tiến thêm hai bước, dịu dàng nói: “Dù sao cũng phải nhìn xem cắn ở đâu, miệng vết thương thế nào đã, mới có thể xác định là con rắn đó có độc không.”

Chịu áp lực cả buổi tối, Lâm Mị đã mệt mỏi lắm rồi. Lúc này, khí tức đàn ông càng lúc càng gần, tuy nàng đã bịt mũi, nhưng hai chân vẫn tự động mềm nhũn, dù có cố gắng thế nào, cũng đứng không nổi.

Nếu như ngất xỉu, phải chăng vẫn đỡ mất mặt hơn nhũn người? Lâm Mị cắn môi, khóc không ra nước mắt, nhận ra đến hàm cũng như mềm ra, không cắn môi được. Thôi, dứt khoát ngất xỉu đi cho rồi! Ngất xỉu rồi không cần nói chuyện, đỡ phải giải thích. Hơn nữa, chuyện phát sinh trong lúc ngất xỉu mặc nhiên là

nàng không hay không biết. Chuyện phát sinh trước lúc ngắt xỉu cũng có thể nói là vì ngắt xỉu nên quên rồi. Tóm lại, muốn đến đâu thì đến!

Chu Minh Dương lại tiến thêm một bước nữa, kết quả rất ngạc nhiên chứng kiến, thiếu nữ đang dựa lưng vào thân cây hai chân mềm nhũn, ngã ngối xuống đất, co thành một khối, ngắt xỉu một cách vô cùng hoa lệ.

“Ồ, nhất đến vậy sao? Ta dọa ngắt nàng sao?” Có những thời điểm, Chu Minh Dương rất chính nhân quân tử, như lúc này đây, hẳn cũng không muốn làm gì Lâm Mị. Nhân lúc lắc đầu, hẳn quyết định đi gọi hai nha hoàn đến dìu cô tiểu thư nhút nhát bị mình dọa ngắt.

Chu Minh Dương vừa đi, khí tức dần tiêu tán, Lâm Mị mở to hai mắt, nhanh chóng đứng lên, chỉnh lại áo xống đầu tóc một chút, sau đó nhấc váy, cẩn thận dè dặt đi về sảnh chính.

Chỉ cần thuận lợi trôi chảy trở về sảnh chính là được, những chuyện khác, từ từ nghĩ cách giải thích.

Nàng mới đi một đoạn ngắn, phía sau có ánh sáng đèn lồng di chuyển, có người đuổi theo, Tô Trọng Tinh quát lớn: “Lâm Mị, quả nhiên là người! Liễu Vĩnh đâu?”

“Đúng, Liễu Vĩnh đâu?” Chu Tư cũng lên tiếng.

Hai người đó vừa tới gần. Lâm Mị liền dừng bước, dựa lưng vào thân cây thở nhẹ. Lại nghe thấy một tiếng thét chói tai cách đây không xa, thanh âm có chút quen thuộc. Không đợi nàng có phản ứng, một người nghiêng ngã lao đảo chạy sầm sập đến, hét lên: “Ta không muốn sống nữa, không muốn sống nữa!”

“Bạch Đào!” Tô Trọng Tinh và Chu Tư quay người nhìn lại, Bạch Đào quần áo xộc xệch, vừa la hét chói tai vừa chạy loạn khắp nơi, không khỏi quát lên: “Làm cái gì đấy?”

“Liễu trạng nguyên, Liễu trạng nguyên, hẳn sầm sỡ ta, sau đó chạy mất!” Bạch Đào rất chắc chắn, Liễu Vĩnh đã đánh ngắt cô ta, đương nhiên Liễu Vĩnh đã làm tới. Cô ta phải nhanh chóng kêu gào lên, mới có thể bắt được Liễu Vĩnh chịu trách nhiệm. Bất kể như thế nào, so với việc bị gậy ọt gậy sai vặt vẫn tốt hơn nhiều.

“Người nói Liễu Vĩnh? Có bằng chứng gì?” Chu Tư rất kinh ngạc, con người Liễu Vĩnh như thế, căn bản sẽ không đi giở trò với một hầu gái, thế này là thế nào?

Tuy bị đối phương bịt mắt, không nhìn thấy gì. Nhưng Bạch Đào không phải đứa ngốc, đương nhiên sẽ tạo ra ký hiệu. Chỉ cần nói ra, chắc hẳn thiếu gia sẽ đòi công bằng cho cô ta.

Bạch Đào ngắt đầu, lớn tiếng nói: “Ta cắn rách môi hẳn, ngoài ra, còn cắn cổ tay hẳn. Hai vết thương đó, chính là chứng cứ.”

* * *

Phá phủ trầm chu (Chữ Phủ là chỉ nổi, còn chữ Chu là chỉ thuyền). Nguyên ý của thành ngữ này là đập vỡ nổi và đục thủng thuyền.

Câu thành ngữ này có xuất xứ từ “Sử ký – Hạng Vũ bản kỷ”. Vào những năm cuối triều nhà Tần, nước Tần xuất binh tấn công nước Triệu. Nước Triệu bị thất bại bèn lui về cố thủ ở Cự Lộc (Tức phía tây nam Bình Hương tỉnh Hà Bắc ngày nay) thì bị quân Tần bao vây chặt. Bấy giờ, Sở Hoài Vương của nước Sở bèn phong Tống Nghĩa làm thượng tướng, Hạng Vũ làm phó tướng cùng dẫn quân sang cứu viện nước Triệu.

Nhưng khi Tống Nghĩa đưa quân đến An Dương thì dừng lại không đi nữa và nán lại ở đó những 46 ngày. Hạng Vũ thấy vậy vô cùng sốt ruột, ông nhiều lần yêu cầu Tống Nghĩa đưa quân bắc tiến cùng quân Triệu hợp sức, trong đánh ra, ngoài đánh vào thì quân Tần tất bị thất bại. Nhưng Tống Nghĩa lại muốn chờ cho tới khi hai bên Tần Triệu đánh nhau mệt rồi mới tiến đánh thì ngư ông đắc lợi, nên ra lệnh nghiêm cấm quân sĩ không ai được tùy ý hành động. Sau đó, Tống Nghĩa mở tiệc mời khách ăn uống no say, mặc cho đám quân lính chịu đói khát.

Hạng Vũ không thể nhịn được nữa, bèn bày mưu hạ sát Tống Nghĩa, các tướng sĩ liền bầu Hạng Vũ lên làm chủ tướng. Sau đó, Hạng Vũ lệnh cho hai vị tướng dẫn hai vạn quân vượt sông sang giải cứu Cự Lộc trước. Sau khi đánh thắng vài trận nhỏ, Hạng Vũ liền ra lệnh cho toàn quân vượt sông sang cứu viện nước Triệu.

Sau khi quân đội đã qua sông, Hạng Vũ đã áp dụng một loạt hành động quả quyết, đục thủng hết chiến thuyền, đập vỡ hết nồi nấu cơm, đốt hết doanh trại, chỉ đem theo ba ngày lương khô, nhằm tỏ lòng quyết tâm chiến đấu đến cùng, ngoài ra không còn lối thoát nào khác. Cho nên toàn quân sau khi đến ngoại vi Cự Lộc, liền nhanh chóng vây chặt quân Tần, qua 9 ngày kịch chiến đã đánh bại được quân Tần.

Hiện nay, người ta vẫn thường dùng câu thành ngữ này để ví về lòng quyết tâm chiến đấu đến cùng, anh dũng tiến lên, quyết một trận tử chiến.

19. Chương 19: Sự Tình Bại Lộ

“Nói hươu nói vượn, Liễu Trọng nguyên là người thế nào, sao có thể làm ra chuyện như thế?” Đường đường là một Trọng nguyên, muốn nữ nhân là chuyện dễ như trở bàn tay, sao phải cưỡng bức một con hầu gái? Không may con hầu lu loa lên, không phải mất hết thanh danh sao? Lòng Chu Tư rất bức, không biết con hầu này nghe ai xui khiến, dám làm ra chuyện ngu xuẩn thế này.

Tô Trọng Tinh cũng không tin lời của Bạch Đào. Nếu nói Liễu Vĩnh gian dối với Lâm Mị ở nhà cỏ, vì muốn che dấu tai mắt mọi người, đánh ngất hấn và Chu Tư để thoát thân thì còn có khả năng. Nhưng nếu nói Liễu Vĩnh không giữ thể diện đi sàm sỡ một nha hoàn Hầu phủ thì thật khó tin.

Bạch Đào vốn tràn đầy tin tưởng rằng Chu Tư vừa nghe cô ta tố cáo, nhất định sẽ đòi công bằng cho cô ta, không ngờ được Chu Tư không tin tưởng chút nào, không khỏi nôn nóng. Cô ta bất chấp tất cả nói ra: “Nếu bình thường đương nhiên Liễu Trọng nguyên sẽ không thêm muốn ta, nhưng lúc đấy, Liễu Trọng nguyên đang trúng mị được, tự nhiên...”

Nếu nói Liễu Vĩnh là bởi vì trúng mị được mới ra tay với một con hầu, Tô Trọng Tinh và Chu Tư cũng thấy có chút đáng tin. Mị được đó có tác dụng rất ghê ghớm, hai người bọn hấn, suýt chút nữa thì mất hết thần trí, cởi áo đối phương, làm chuyện bê mặt.

Xem xét bộ dạng Bạch Đào, Chu Tư cười lạnh một tiếng: “Bạch Đào, lời người nói không đáng tin chút nào. Kẻ trúng mị được thần trí mơ hồ, đâu biết nương tay? Nhìn người đi, diện mạo rất tốt, không có chút thương tích nào. Xiêm y tuy có xộc xệch nhưng không rách nát.”

“Khi Liễu Trọng nguyên ra tay với ta, nhân thần tuy có chút đáng sợ, nhưng vẫn chưa mất thần trí, còn gọi tên ta! Ta vừa quay đầu thì bị đánh ngất, ta bất tỉnh, sau đó...” Lúc ấy Bạch Đào hôn mê, bị đối phương kéo đi mới tỉnh lại. Nhưng mắt bị bịt kín bằng một giải thắt lưng, miệng bị nhét một khăn tay, tay chân bị dè chặt, không thể giãy dụa, không thể kêu cứu. Đến khi đối phương đi rồi, cô ta mới tháo được thắt lưng bịt mắt, rút khăn tay nhét trong miệng ra, rồi la hét chói tai. Cô ta bần la hét chói tai nhưng vẫn không quên chỉnh lại áo xống, cầm khăn tay mà đối phương bỏ quên. Trên khăn thêu một đóa hoa thủy tiên. Cô ta vui buồn lẫn lộn, vội cất cái khăn vào trong người, lúc cần sẽ lấy ra làm bằng chứng. Lúc này đang do dự, không biết có nên lấy cái khăn ra không, nhất thời thần sắc có vẻ do dự.

Khi Bạch Đào đang biện bạch, La Minh Tú đã bỏ rơi người hầu, tự cầm đèn lồng đuổi theo Tô Trọng Tinh vào vườn hoa. Cô ta vừa bước vào vườn hoa, nghe thấy Bạch Đào đang nói những lời rất thiếu thận trọng, sợ Bạch Đào lỡ miệng, vội vàng nói chen vào, giờ cái nón ra nói: “Bạch Đào, lúc hoảng hốt, ta có thấy người cầm cái nón này. Vừa rồi ta tìm thấy trong nhà cỏ, không biết người muốn giải thích thế nào?” Cầm bạc rồi còn không làm xong chuyện, giờ lại muốn làm hỏng chuyện của ta đúng không? Không chịu nghĩ cho kỹ, xem có ai chịu đến giúp người không?

La Minh Tú tức muốn bốc khói. Cô ta tốn bao công sức mới gài bẫy được Lâm Mị và Liễu Vĩnh, Bạch Đào giỏi lắm, không ngoan ngoãn chờ làm nhân chứng, lại còn nói Liễu Vĩnh ra tay với cô ta. Nếu Liễu Vĩnh đã xuống tay với cô ta, tự nhiên không thể gian dối với Lâm Mị. Kết quả là, Lâm Mị vẫn là có khả năng thoát thân. Kế hoạch của cô ta thì tan thành mây khói.

Nhưng mà... vì sao Bạch Đào phải làm như vậy? Nếu điều tra ra là cô ta vu oan cho Liễu Vĩnh, bằng vào cái thân phận hầu gái thấp hèn của cô ta, Hầu phủ tuyệt đối không chấp nhận cô ta nữa. La Minh Tú suy nghĩ nửa ngày, đưa ra kết luận: ban đầu, Bạch Đào cũng không có ý định trở mặt, đã theo kế hoạch dẫn Liễu Vĩnh và Lâm Mị vào trong nhà cỏ. Đến khi Bạch Đào dẫn được Tô Trọng Tinh và Chu Tư đến nhà cỏ bất kể gian dân thì, Liễu Vĩnh lại giữ được lý trí, đánh ngất Tô Trọng Tinh và Chu Tư. Sau đó kéo Lâm

Mị chạy vào vườn hoa. Lâm Mị dùng kế thoát thân. Dưới tác dụng của mị được Liễu Vĩnh dần mất lý trí, chạm mặt Bạch Đào, không chừng thực sự ra tay với Bạch Đào. Hắn ra tay xong, còn chưa kịp đỡ dành Bạch Đào, bọn Tô Trọng Tinh Chu Tư đã đuổi tới vườn hoa. Thế là, sự tình thành thế này.

Mặc kệ Liễu Vĩnh có gian dúi với Lâm Mị hay không, cô ta nhất định phải khiến Bạch Đào tỉnh táo lại, lôi Lâm Mị vào chuyện này.

Bạch Đào vừa thấy La Minh Tú, đầu óc tỉnh táo hơn một chút, cân nhắc nặng nhẹ, biết rõ nếu không lôi Lâm Mị vào chuyện này, tất là La Minh Tú sẽ không bỏ qua, liền nói: “Nón này là tìm cho Lâm tiểu thư đội che nắng. Chắc Lâm tiểu thư vào nhà cỏ rồi để trong đây!”

“A, thì ra là Lâm tiểu thư đội mũ đi vào nhà cỏ?” La Minh Tú không muốn để Bạch Đào làm hỏng chuyện tiếp, quay đầu nhìn Lâm Mị, tựa tiểu phi tiểu nói: “Có người trốn trong nhà cỏ đánh ngắt biểu ca và Chu thiếu gia, trước khi chạy trốn để lại cái mũ này! Không biết ...”

Tô Trọng Tinh và Chu Tư đi mấy bước, xoay người khiển trách Bạch Đào, Lâm Mị lặng lẽ thở ra một hơi, lưng hơi cứng lại. Khoảnh khắc bị Bạch Đào đẩy ngã vào nhà cỏ, nàng đã biết, có người muốn hãm hại nàng. Nhưng Bạch Đào là người hầu của Chu Mẫn Mẫn, đây lại là Hầu phủ, mấy lẽ đó khiến nàng từng đoán chuyện có liên quan đến Chu Mẫn Mẫn. Chỉ có điều nàng và Chu Mẫn Mẫn mới gặp lần đầu, hai bên cũng chưa va chạm xích mích gì, hà tất Chu Mẫn Mẫn phải làm thế? Đến khi thấy La Minh Tú đi cùng nhóm phu nhân Vĩnh Bình Hầu đến nhà cỏ bắt gian tại trận, nàng liền hiểu ngay lập tức, chuyện này có liên quan đến La Minh Tú.

La Minh Tú và Tô Trọng Tinh có tình cảm với nhau, hẳn là cùng nhau lên kế hoạch ép nàng từ hôn, vì vậy mà cấu kết với Bạch Đào, để kế hoạch diễn ra thuận lợi. Chắc La Minh Tú nghĩ Liễu Vĩnh là Trạng nguyên, tướng mạo tài hoa không thua Tô Trọng Tinh, đến lúc bắt gian tại trận, mình sẽ cam tâm ủy thân cho Liễu Vĩnh làm thiếp, sau đó không náo loạn tìm chết, mọi sự coi như êm xuôi.

Bây giờ không bắt được quả tang Liễu Vĩnh và nàng gian dúi, La Minh Tú vẫn không cam tâm, muốn dùng cái mũ kia dồn nàng đến chân tường. Lâm Mị phần nộ ngút người, đứng thẳng dậy, gần từng chữ: “La Minh Tú, ngươi làm gì tự ngươi biết rõ. Coi như ngươi muốn ép ta từ hôn với Tô Trọng Tinh, cũng không cần dùng đến thủ đoạn này. Ngươi có dám nói, ngươi không xui khiến Bạch Đào dụ ta đội mũ, đẩy ta vào nhà cỏ không? Hiện tại, ta vẫn trong sạch đứng ở đây, trời cao có thể làm chứng cho ta, nếu có nửa câu dối trá, ta chết không có chỗ chôn. Về phần ngươi, ngươi có dám thề độc như ta vừa rồi không? Không dám đứng không? Không dám cũng không sao. Những kẻ thủ đoạn độc ác, sớm muộn gì trời cao cũng cho thiên lôi đánh chết.”

“Ngươi, ngươi nói bậy cái gì?” Mặt La Minh Tú biến sắc, xoay người với nói Tô Trọng Tinh: “Biểu ca đừng nghe cô ta xuyên tạc.”

Chu Tư vừa nghe Lâm Mị nói xong, lòng liền sáng tỏ. Đích thực là Lâm Mị và Tô Trọng Tinh có hôn ước, lần này đi theo Tô phu nhân đến Hầu phủ, quả thật không có lý do gì để gian dúi với Liễu Vĩnh. Nhưng nếu nói là La Minh Tú vì muốn ép Lâm Mị từ hôn, hãm hại Lâm Mị, không cần chứng cứ hẳn cũng tin hoàn toàn. Bây giờ Lâm Mị ở trước mặt mọi người phát lời thề độc, chắc hẳn, nàng ấy vẫn còn trong sạch. Vậy cũng khó trách Liễu Vĩnh manh động đi ra tay với Bạch Đào.

Chu Tư nghĩ được thế, đương nhiên Tô Trọng Tinh cũng đã đoán ra gần hết, nghĩ đến chuyện La Minh Tú vì mình mà làm ra từng đây chuyện, trong lòng đắng cay ngọt bùi đủ cả, nhìn La Minh Tú chằm chằm. La Minh Tú biết hẳn đã tin lời Lâm Mị, ứa nước mắt, nức nở nói: “Biểu ca!”

Làm chuyện bỉ ổi còn khóc lóc ra chiều ầm ức ầm? Lâm Mị vẫn chưa nguôi giận, lồng ngực đau nhức nhối, hai chân không nhũn ra, nàng tiến lên phía trước hai bước, quát lớn: “La Minh Tú, Tô Trọng Tinh, các ngươi không cần đóng kịch thêm nữa. Các ngươi không thấy mệt, nhưng ta thấy mệt mỗi lần. Bây giờ có mặt Chu thiếu gia đây, nói chuyện rõ ràng một phen đi, tránh chuyện ta chẳng may sơ ý, lại bị các ngươi âm mưu hãm hại.”

“Cô...” Tô Trọng Tinh vừa định mở miệng, đã bị Lâm Mị chặn họng: “Đừng cô ta ta, chẳng qua chỉ muốn từ hôn mà thôi, việc gì phải tự bôi tro trát trấu trước mặt mọi người. Đợi lát nữa ra sảnh chính, ta sẽ tự nghĩ cách nói với Tô phu nhân, để phu nhân Vĩnh Bình Hầu làm nhân chứng, rồi từ hôn trước bàn dân

thiên hạ. Còn nữa, ta không so đo chuyện hạ được với hai người, đương nhiên chuyện cái mũ ở trong nhà cỏ cũng không liên quan đến ta. Các người nghe rõ chưa?”

Vừa nghe Lâm Mị đồng ý chủ động từ hôn, La Minh Tú tự nhiên cũng không muốn chuyện tối nay vỡ lở ra, may mắn là tính cả Bạch Đào thì ở đây chỉ có năm người, cả năm người đều dính vào chuyện bề mặt xấu hổ, đều không muốn mọi chuyện rùm beng, giờ muốn giấu diếm cũng không phải việc khó. Cô ta liền mở miệng nói: “Lâm...”

“Ta không muốn nói chuyện với người, ngậm miệng lại.” Lâm Mị vẫn đang nổi cơn thịnh nộ, toàn thân đứng thẳng, khí thế dọa người, cất lời La Minh Tú xong, nàng lạnh lùng nói: “Nghe cho rõ, là Lâm Mị ta không cần tên Tô Trọng Tinh này nên chủ động từ hôn, không phải là do ta không tranh được với người. Người chớ có đắc ý.”

“Bộp bộp...” Tiếng vỗ tay giòn giã vang lên, một thanh niên đi tới. Dưới ánh sao, Chu Tư nhìn thấy rất rõ ràng, người đến là anh cả Chu Minh Dương của hắn, không khỏi cười hô một tiếng.

Chu Minh Dương cười đáp lại, chào Tô Trọng Tinh một câu, rồi quay sang Lâm Mị nói: “Lâm tiểu thư nói rất hay. Không biết sau này từ hôn rồi, có chỗ nào để đi?”

“Ta tính về quê trồng rau sống qua ngày!” Lâm Mị tức giận mắng Tô Trọng Tinh và La Minh Tú mấy câu, thấy Chu Minh Dương xuất hiện, bao tức giận đột nhiên trôi đi đâu hết, trong nháy mắt, khí tức đàn ông lại đập vào mặt, né không được, tránh không xong, mặt đỏ, tim đập loạn nhịp, hai chân mềm nhũn, toàn thân tê dại, “phịch” một tiếng, ngã luôn ra đất.

Bên kia, Mạc Song Kỳ tìm mãi vẫn không thấy Lâm Mị, lòng nóng như lửa đốt, đang lững thững đi ra sảnh chính, đứng ở cửa nhìn xung quanh, lại thấy Liễu Vĩnh đang ung dung đi tới, nhất thời gọi một tiếng, “Liễu đại ca!” Đến gần thấy môi Liễu Vĩnh rách đến rỉ máu, Mạc Song Kỳ cả kinh lên tiếng: “Môi anh bị sao kia?”

“Không cần thận cần phải môi.” Liễu Vĩnh thuận miệng đáp một câu, lòng thầm sợ đêm dài lắm mộng, nhân thấy bốn bề vắng lặng, thản nhiên nói: “Song Kỳ, nếu trước kia ta có nói gì khiến em hiểu lầm thì giờ cho ta xin lỗi. Nếu em đồng ý, ta sẽ coi em như em gái ruột.”

Mạc Song Kỳ choáng váng, quả nhiên, cô ấy đã mơ hão. Cũng tốt, chí ít đã được một lời rõ ràng, có thể chết lòng triệt để, không cần nhớ nhưng thêm nữa.

Liễu Vĩnh thấy Mạc Song Kỳ ngây ngốc, thầm thở dài một hơi, không tiện nói thêm, đi vào sảnh chính đèn đuốc sáng trưng trước.

Mạc Song Kỳ tinh thần chán nản, lại gặp ba cổ kiệu mềm dẽo dừng trước cửa, phu nhân Vĩnh Bình Hầu và Tô phu nhân cùng Chu Mẫn Mẫn xuống kiệu, cô ấy lau nước mắt, trốn sang một bên. Một bà già vội vàng đi tới, thì thầm mấy câu với phu nhân Vĩnh Bình Hầu, mặt phu nhân Vĩnh Bình Hầu biến sắc, quay đầu hỏi Chu Mẫn Mẫn: “Con hầu Bạch Đào của con đâu?”

Chu Mẫn Mẫn kinh ngạc, “Bạch Đào sao ạ?”

Phu nhân Vĩnh Bình Hầu cười lạnh nói: “Nó làm được một chuyện tốt lắm? Bây giờ, đang theo hai anh con đến sảnh phụ, chờ Liễu Trọng nguyên đến đối chất!”

* * *

Mắng thiệt là hay

20. Chương 20: Lòng Tham Không Đáy

Sau khi Lâm Mị ngắt xỉu, được hai tiểu nha đầu dìu đỡ đến sảnh phụ, đặt trên ghế dài.

Mọi người phỏng đoán, hẳn là Lâm Mị đã phải chịu rất nhiều đả kích về mặt tinh thần, mới dẫn đến ngắt xỉu, lần lượt ném cho Tô Trọng Tinh những ánh mắt chỉ trích.

Đến lúc này, Tô Trọng Tinh cũng bắt đầu có cảm giác hổ thẹn. Nghĩ đến chuyện Lâm Mị mò côi cả cha lẫn mẹ, chỉ là một thiếu nữ yếu đuối, nếu lúc này từ hôn, chỉ sợ chẳng còn nơi nào để đi. Nói thế nào, nàng cũng là hôn thê của hắn, sao hắn nỡ nhỡ tâm nhìn nàng lưu lạc bên ngoài? Vạn nhất rơi vào tay kẻ bất lương, lòng hắn cũng không thể bình an. Huống hồ, tuy nàng đồng ý từ hôn, chỉ sợ mẫu thân sẽ giận cá chém thớt sang biểu muội. Nếu có thể, tìm giải pháp nào vẹn cả đôi đường vẫn hơn.

Chu Minh Dương và Chu Tư thấy Lâm Mị ngắt xỉu, đáng vẻ mềm nhũn như con mèo nhỏ, thật là động lòng người, không kiềm chế được nhìn thêm vài lần, lòng thầm mắng chửi Tô Trọng Tinh là cái đồ không biết thương hoa tiếc ngọc, đối với thủ đoạn của La Minh Tú chỉ biết lắc đầu ngao ngán.

Ba thanh niên đứng trong khoảng cách gần khiến Lâm Mị toàn thân vô lực, hai gò má nóng bừng, không làm sao được, chỉ có thể tiếp tục giả vờ bất tỉnh. Nàng nghe thấy Chu Minh Dương sai người hầu đi thỉnh Vương đại phu, lại nghe thấy tiếng Bạch Đào khóc rầm rức, Tô Trọng Tinh và La Minh Tú đang nói gì đó, La Minh Tú ghen ngào trả lời, Chu Tư cười mấy tiếng âm hiểm, tóm lại, không gian đang rất lộn xộn. Nàng chỉ hận bản thân quá yếu, đứng cũng không xong, không thể tự đi khỏi cái nơi hỗn loạn này.

Một người hầu ngồi xuống mép ghế, nâng đầu nàng dậy, giúp nàng uống nửa chén nước, nhẹ giọng hỏi han: “Lâm tiểu thư, cô đã thấy khỏe hơn chút nào chưa?”

“Uhm!” Lâm Mị ngửi thấy người cô bé này có mùi bạc hà nhàn nhạt, lập tức cảm thấy khỏe hơn rất nhiều, bèn vịn cánh tay người hầu ngồi thẳng dậy, gục đầu vào vai người hầu nói: “Em có đeo túi thơm sao?”

“Có đeo ạ, nhưng không có hương hoàn, chỉ có mấy lá bạc hà để chống muỗi.” Cô bé thấy Lâm Mị có hứng thú với túi thơm của mình thì vội túi thơm đưa Lâm Mị xem.

Lâm Mị cầm túi thơm, kề lên mũi khẽ ngửi, cột sống liền cứng lại, không vô lực như vừa rồi nữa, hai tay thậm chí còn vì quá phấn khích mà run run, nàng chợt nhớ đến buổi tối tìm lá bạc hà trong vườn của Tô phủ, lúc ấy chạm mặt Tô Trọng Tinh, hắn đứng rất gần nhưng nàng cũng không cảm thấy có chút bất thường nào, cũng không yếu ớt hay nhũn người, lúc đấy nàng suy nghĩ mãi vẫn không tìm ra lý do, trong lúc nhất thời cho là chứng mềm xương tùy lúc mới phát bệnh. Hôm nay đã cho thấy một sự thật, chứng này lúc nào cũng phát bệnh. Nàng đang ưu sầu không biết giải thích với người khác thế nào về việc mình cứ ngắt xỉu đỏ mặt liên tục. Nghìn lần không nghĩ ra, thì ra lá bạc hà có thể xoa dịu chứng mềm xương.

“Tên của em là gì?” Lâm Mị ngửi túi thơm, nhỏ giọng hỏi người hầu, thấy cô bé trả lời là Bạc Hà, không khỏi bật cười, “Chả trách em đeo túi thơm có bạc hà, thì ra tên chính là Bạc Hà!”

Bạc Hà cười nói: “Tên cháu vốn không phải Bạc Hà, là do da cháu mỏng, mỗi lần bị muỗi đốt hay côn trùng cắn đều thâm rất lâu. Thế là mỗi lần đến hè, cháu liền mang lá bạc hà trong người để trừ muỗi và côn trùng, thiếu gia thấy người cháu lúc nào cũng có mùi bạc hà, liền bảo đổi tên cháu thành Bạc Hà.”

“Bạc Hà, em cho ta mượn túi thơm này dùng một lúc, ngày khác ta sẽ làm một túi thơm khác trả em.”

Thấy Lâm Mị thích túi thơm của mình, Bạc Hà cười, “Lâm tiểu thư không chê túi thơm của cháu thô kệch thì cứ cầm luôn đi.”

Bạc Hà đang nói, phu nhân Vĩnh Bình Hầu và Tô phu nhân đã vào. Chờ hai người hầu dìu Lâm Mị lui ra. Bạch Đào dừng khóc, quỳ lết đến bên chân phu nhân Vĩnh Bình Hầu xin bà làm chủ.

Phu nhân Vĩnh Bình Hầu tạm bỏ qua Bạch Đào, chỉ hỏi Chu Minh Dương lần này ra ngoài làm việc có thuận buồn xuôi gió không. Chu Minh Dương thấy bữa tiệc sinh thần này của mẹ hắn xảy ra nhiều chuyện thị phi quá, biết lòng bà chẳng vui về gì, bèn nghĩ cách khiến bà vui, tất nhiên là cười nói mọi chuyện đều vô cùng thuận lợi, thánh thượng nhất định sẽ khen thưởng. Lại nói hắn mang về rất nhiều đặc sản phương xa, bảo đảm bà rất thích.

Phu nhân Vĩnh Bình Hầu hỏi được chuyện công cán của con trai thuận lợi bình an mới yên lòng, quay sang Bạch Đào đang quỳ bà chỉ nói một câu, chờ Liễu Vĩnh đến đổi chất.

Tô phu nhân thấy Tô Trọng Tinh và La Minh Tú đứng trong góc nói chuyện riêng có vẻ rất thân mật, Lâm Mị lại ngồi trơ trọi một thân một mình, trong lòng có chút bực bội, không chờ Tô Trọng Tinh tới chào, bà ngồi xuống bên cạnh Lâm Mị, cầm tay nàng hỏi: “Con bị sao thế này?”

“Cháu đang đi trong vườn hoa thì gặp một con rắn, cháu sợ quá ngắt xỉu! Lúc này tay chân bủn rủn, toàn thân vô lực.” Lâm Mị giải thích lí do khiến mình mất tích cả buổi tối, thấy Tô phu nhân tin, nàng mới yên lòng.

Thấy Tô phu nhân có vẻ quan tâm đến mình, lòng Lâm Mị thấy chua chát, muốn nói là La Minh Tú hãm hại nàng, nhưng lời đã sắp ra khỏi mồm vẫn đành nuốt ngược lại. Nếu đề cập đến La Minh Tú, thì chuyện nàng và Liễu Vinh cô nam quả nữ ở trong nhà cỏ cũng giấu diếm không xong. Huống hồ La Minh Tú có Tô lão phu nhân và Tô Trọng Tinh che chở, cùng lắm thì Tô phu nhân cũng chỉ quở trách được cô ta mấy câu, về phần mình, chỉ sợ như nhuốc thanh danh.

Lâm Mị hít sâu một hơi, đứng lên, quay mặt về hướng Tô phu nhân cúi gập người, nói: “Phu nhân, từ ngày cháu lên kinh, vào Tô phủ, nhờ ơn phu nhân chiếu cố, thật sự không có gì báo đáp, cháu chỉ mong tương lai có thể được hầu hạ phu nhân thật tốt. Có điều cháu không có cái phúc được hầu hạ phu nhân. Cháu...” Nàng vừa nói, vừa nghĩ đến sự quan tâm chăm sóc của Tô phu nhân mấy ngày qua, không khỏi nghẹn ngào rưng rưng nước mắt.

“Tiểu Mị, con ầm ứ chuyện gì cứ nói, ta sẽ làm chủ cho con.” Tô phu nhân quay đầu thấy Tô Trọng Tinh và La Minh Tú đang nhìn nhau ra hiệu, phần nộ không thôi, ở trước mặt vị hôn thê, công khai cùng biểu muội liếc mắt đưa tình, chẳng trách tiểu Mị phải tủi thân phát khóc!

Lâm Mị cầm túi thơm, kề lên mũi hít hà, định thần rồi nói: “Lúc hoàng hôn, biểu tiểu thư có hẹn cháu trong vườn hoa, đau khổ cầu xin, mong cháu chủ động từ hôn, cô ấy nói cô ấy và Trọng Tinh lớn lên bên nhau, ai nấy đều cho rằng hai người bọn họ là một đôi, mong cháu thành toàn. Cháu nói chuyện hôn nhân vốn là lệnh của cha mẹ, lời của mỗi mai, quyền quyết định không nằm ở cháu. Nếu cô ấy muốn, nên đi thuyết phục phu nhân chứ không phải cháu. Biểu tiểu thư thấy cháu không đồng ý, giận dữ bỏ đi. Cháu định quay về sảnh chính thì gặp phải con rắn nên ngắt xỉu. Đến khi tỉnh lại đã nằm trong phòng này. Lúc này cháu mới được biết, có người đi qua vườn hoa, thấy cháu bất tỉnh dưới đất nên gọi người hầu đi cháu vào đây. Có điều khi cháu mới tỉnh lại, có nghe thấy rất nhiều chuyện. Hình như Trọng Tinh và Chu thiếu gia trong nhà cỏ ...”

“Phu nhân, cháu nghĩ thông suốt rồi, Trọng Tinh thích biểu tiểu thư, thậm chí thích đàn ông, nhưng không hề thích cháu. Từ khi còn nhỏ, cháu đã phải trơ mắt nhìn mẫu thân rơi lệ hàng đêm, không có ngày nào là vui vẻ. Cháu tình nguyện ở giá, cũng không nguyện sau này trải qua những tháng ngày giống mẫu thân. Bây giờ có mặt phu nhân Hầu gia ở đây, xin phu nhân thành toàn, rút lại hôn sự này.” Lâm Mị dứt lời thì quỳ sụp xuống.

Tô phu nhân vừa nghe Lâm Mị nói xong, cơn tức trong lòng liền trào dâng. Hay lắm, La Minh Tú và con trai nhà mình giỏi lắm! Một đứa thì gặp Lâm Mị để thuyết phục con bé từ hôn, một đứa còn giỏi hơn, dứt khoát thông đồng với Chu Tư, chạy vào nhà cỏ dàn cảnh đồng tính nam. Tuy khi Cố Khả Nhi bị Lâm Lỗi chọc tức mà chết, Lâm Mị vẫn còn nhỏ, nhưng chỉ sợ con bé vẫn nhớ mãi không quên. Bây giờ thấy con trai nhà mình như thế, chỉ cần con bé là người biết tự trọng, tự nhiên sẽ đề xuất từ hôn.

Con ơi là con, vì La Minh Tú, người không tiếc hủy hoại cả thanh danh của chính mình. Giỏi lắm, giỏi lắm! Tô phu nhân vừa cầm tay Lâm Mị, đang định nói gì, đã thấy Tô Trọng Tinh bước tới nói: “Mẹ, chuyện tối nay... kỳ thật là hiểu lầm.”

“Ô, chẳng lẽ ngươi không có ý định từ hôn?” Tô phu nhân gầm lên giận dữ, ném cho Tô Trọng Tinh một cái nhìn sắc lạnh.

“Không cần từ hôn. Chỉ cần Lâm Mị đồng ý về làm dâu cùng một lúc với La Minh Tú, hai người không phân lớn nhỏ là được.” Tô Trọng Tinh nhìn Lâm Mị với vẻ tự tin, gả vào Tô gia làm bình thê, so với việc từ hôn rồi không chỗ đi về thì tốt hơn rất nhiều, cách nào tốt hơn chắc cô tự biết lựa chọn.

La Minh Tú đứng trong góc, oán hận cắn môi, tự thuyết phục bản thân là dù sao tương lai biểu ca cũng sẽ nằm thê bầy thiếp, có thêm một Lâm Mị cũng không tính là nhiều. Dù sao bà ngoại và biểu ca cũng

thương yêu cô ta, chỉ cần cô ta tốn thêm chút công sức, nhất định biểu ca sẽ không màng đến nữ nhân khác. Huống hồ Lâm Mị thân cô thể cô, không có chỗ dựa, không lẽ lại làm khó được cô ta? Hơn nữa nếu lúc này để Lâm Mị lui hôn, biểu ca sẽ áy náy cả đời. Chuyện vỡ lở không hay, không chừng lại nảy sinh hoài niệm, càng thêm không ổn.

Tô phu nhân tuy không thích La Minh Tú, nhưng không thể phủ nhận, gia thế La Minh Tú rất môn đăng hộ đối với con trai bà, diện mạo cũng xinh đẹp nổi bật. Về phần Lâm Mị, tuy có hôn ước, nhưng nếu cân đo đong đếm tỉ mỉ, chỉ sợ không có chút tác dụng nào với tiền đồ làm quan của Tô Trọng Tinh sau này. Nếu có thể lưỡng mỹ kiêm thu, vừa tránh được chuyện hủy hôn bị người đời dèm pha, vừa thực hiện được tâm nguyện của con trai, thật sự cũng là một ý hay. Chỉ có điều... Lâm Mị có chịu không?

“Đại ca, anh nói xem, Lâm tiểu thư có chịu không?” Chu Tư cười hì hì hỏi Chu Minh Dương.

Chu Minh Dương nâng cằm, cười dài đáp: “Đương nhiên không chịu, cứ chờ mà xem!”

“Cháu không chịu!” Quả nhiên, Lâm Mị thẳng người, ngẩng đầu nói đồng dục: “Trừ phi biểu tiểu thư chịu làm thiếp, cháu mới cân nhắc chuyện này.”

“Lâm Mị, cô đừng có lòng tham không đáy.” Tô Trọng Tinh nhíu mày, khó khăn lắm hấn mới khuyên được La Minh Tú đồng ý để Lâm Mị cùng làm bình thê, không thể ngờ Lâm Mị lại cự tuyệt thẳng thừng, lẽ nào lại như vậy? Nếu không vì nghĩ đến chuyện nâng từ hôn rồi không có chỗ nào để đi, nàng muốn từ hôn cứ từ hôn, việc gì hấn phải mua dây buộc mình?

Ta lòng tham không đáy? Lâm Mị há hốc mồm, không thể tưởng tượng nổi nhìn Tô Trọng Tinh trân trời.

“Thật là náo nhiệt!” Cùng với việc đánh tiếng, Liễu Vĩnh tiến vào, trông thấy Lâm Mị và Tô Trọng Tinh cũng những người khác đều ở đây, mí mắt hấn giật giật, bất động thanh sắc vái chào Vĩnh Bình Hầu phu nhân nói: “Phu nhân gọi cháu đến đây, không biết có chuyện quan trọng gì?”

“Con hầu này nói cậu sàm sỡ nó, có bằng chứng thuyết phục.” Phu nhân Vĩnh Bình Hầu chỉ Bạch Đào đang quỳ trên sàn, quát: “Đứng lên mà nói!”

Bạch Đào vừa nghe thấy thanh âm Liễu Vĩnh, kỳ thật đã lén lút đưa mắt nhìn, trong lòng mừng thầm, quả nhiên môi Liễu Trọng nguyên bị cắn rách, hấn có muốn phủ nhận cũng không thể.

Liễu Vĩnh thấy Bạch Đào đứng lên, thẹn thùng e lệ liếc hấn nhìn hấn, lòng hơi kinh ngạc, ớ, tuy ta có đánh ngất con hầu này, nhưng chưa hề sàm sỡ cô ta, cô ta muốn gì đây?

Khi Bạch Đào kể đến chuyện cắn môi đối phương, còn to gan ** nhìn môi Liễu Vĩnh, hấn đưa tay sờ sờ môi mình, cau mày nói: “Môi ta tuy có vết rách, nhưng là do ta không cẩn thận tự cắn phải môi, con hầu nhà người...” Liễu Vĩnh mồm nói, mắt đã đảo một vòng, dừng lại trên mặt Lâm Mị, hơi có chút thiếu tập trung.

Bạch Đào thấy Liễu Vĩnh quyết không thừa nhận, không khỏi nôn nóng, đúng lúc Liễu Vĩnh nhấc tay, cô ta nhìn thấy nửa dấu răng ở cổ tay trái, rốt cục bất chấp tất cả, kêu lên: “Mọi người nhìn đi, trên cổ tay cũng có dấu răng, ta không hề nói láo.”

21. Chương 21: Gió Lại Đổi Chiều

Bạch Đào vừa dứt lời, mọi người đồng loạt dồn mắt vào cổ tay Liễu Vĩnh, mỗi người một vẻ mặt.

Ở vườn hoa, Chu Minh Dương đã được nghe Lâm Mị mắng nhiếc Tô Trọng Tinh và La Minh Tú, đối với chuyện nhà cô, hấn đoán cũng không sai là mấy, lúc này hấn nghiêng đầu, nhếch miệng mỉm cười, chà chà, khả năng là Liễu Vĩnh trúng mị được trong nhà cô, nhưng không muốn vướng vào tội danh “dụ dỗ vị hôn thê của người khác”, nên cố gắng kiềm chế không ra tay với Lâm Mị, sau đó đi đến vườn hoa thì gặp và đánh ngất Bạch Đào, chuẩn bị xuống tay lại bị mình đánh động, sợ quá chạy mất, sau khi mình đi hấn lại quay lại tiếp tục giữ trò? Con hầu này không muốn chọc giận tiểu thư, định tư lợi từ chuyện này sao? Gượm đã, nếu Liễu Vĩnh thực sự ra tay, dựa vào bản lĩnh của hấn, tự nhiên sẽ tìm được cách đối phó chu toàn, vì sao đến cả lời bào chữa cũng hoang đường thiếu sức thuyết phục đến vậy, thật khiến người khác khó lòng mà tin tưởng?

Lâm Mị thấy Bạch Đào tố cáo vết rằn trên cổ tay Liễu Vĩnh, vừa ngẩng đầu, đã thấy hắn đang nhìn nàng, tim nàng đập thình thịch, à, Liễu Vĩnh sẽ không lòi nàng ra ánh sáng chứ? Bình tĩnh bình tĩnh, không được mất tinh thần. Nếu Liễu Vĩnh lòi nàng ra chịu trận cùng, một chút ưu đãi cũng không có, chỉ khiến tình huống càng thêm rối tung rối mù, nhất định hắn sẽ không làm thế.

Phu nhân Vĩnh Bình Hầu cũng biết con gái Chu Mẫn Mẫn có tình cảm với Liễu Vĩnh, chỉ nghĩ dù sao Liễu Vĩnh cũng là kẻ có tài, gả con gái cho hắn cũng không thiệt thòi gì, không ngờ Liễu Vĩnh lại dám làm chuyện đòi bại thế ở ngay trong Hầu phủ, không khỏi nổi giận, ngữ khí nhạt nhẽo, “Liễu Trọng nguyên còn lời gì để nói?”

Liễu Vĩnh bị Bạch Đào vu oan, trước là sửng sốt, sau đó cười nhạt, vén tay áo lên lộ ra toàn bộ dấu tay, duỗi cổ tay áp lên môi nói: “Kỳ thật ... dấu rằn này là ...” Hắn nói, sau đó tựa tiểu phi tiểu nhìn lướt qua Lâm Mị.

Lâm Mị nắm chặt túi thơm, hai chân bần rần, lùi lại hai bước ngồi xuống ghế dài, cắn môi nhìn Liễu Vĩnh, chỉ sợ Liễu Vĩnh sẽ nói tên nàng ra.

Liễu Vĩnh nhe răng áp lên tay, làm động tác cắn giả, rồi mới buông cổ tay, tựa tiểu phi tiểu nói: “Kỳ thật dấu rằn này... là do cháu tự cắn.”

Ai rồi hơi đi tự cắn tay mình? Nói dối cũng không biết đường nói dối? Ai nấy đều khinh bỉ Liễu Vĩnh, đã thế này còn chối?

Chu Minh Dương lườm lườm Liễu Vĩnh, đang định nói cái gì, lại thấy người hầu bẩm báo: “Vương đại phu đến.” Chu Minh Dương vừa nghe, liền bảo mời vào, thấy Vương đại phu tiến vào, hắn cười chỉ vào Lâm Mị nói: “Vừa rồi cô ấy ngắt xiu, vì vậy mới cho người thỉnh lão nhân gia ngài tới đây.”

Vương đại phu tức giận, “Cũng chẳng phải bệnh tình nguy kịch gì, tùy tiện thỉnh đại phu nào chả được, lại sai người đến y quán của ta đập muốn vỡ cửa, người không biết còn tưởng vừa có tai nạn chết người.” Ông lão oán hận thì oán hận, nhưng vẫn đi tới bắt mạch cho Lâm Mị.

Lâm Mị có chút bối rối, thấp giọng nói: “Vương đại phu, vừa rồi cháu vào vườn hoa, gặp nhiều người nên bần rần chân tay, ngắt xiu. Lúc này ngửi lá bạc hà đã đỡ hơn nhiều rồi, chắc không có gì đáng ngại nữa.”

Vương đại phu vừa bắt mạch cho Lâm Mị buổi chiều, đương nhiên nhận ra nàng, nghe nàng nói thế liền hiểu, thật ra không phải ngắt xiu mà là ngửi phải khí tức của nam thanh niên nên ngửi người. Ông gật gật đầu, cầm túi thơm trong tay Lâm Mị đưa lên mũi ngửi rồi nói: “Lá bạc hà có tác dụng xua đuổi côn trùng và muỗi, cũng có thể kích thích để tỉnh táo, nhưng mùi hương quá nồng, nếu ngửi nhiều sẽ dẫn đến tê liệt khứu giác. Nếu không cần thiết thì không ngửi vẫn hơn.” Nói xong ông trả túi thơm lại cho Lâm Mị, rồi mới quay sang nói với Tô phu nhân: “Cô bé này chỉ là quá sợ hãi mà ngắt xiu, cũng không có gì đáng ngại. Nếu không yên tâm, bốc một thang thuốc an thần là được!”

Tô phu nhân nghe thấy thế cũng yên lòng, nói cảm ơn Vương đại phu.

Vương đại phu khoát tay, nhắc hòm thuốc đang muốn cáo từ. Liễu Vĩnh lại tới giữ tay Vương đại phu, cười nói: “Cháu uống hơi quá chén, tự cắn phải môi mình, còn vô ý cắn cả cổ tay. Thỉnh Vương đại phu xem một chút, kê cho cháu ít thuốc bôi chống sẹo.” Hắn nói, mũi lại ngửi thấy một mùi hương thoang thoảng, hơi thất thần, khom người ngồi xuống ghế dài.

Lâm Mị thấy Liễu Vĩnh ngồi xuống bên cạnh, giật nảy cả người, vội vàng đứng lên, nắm chặt túi thơm né sang chỗ khác.

Vương đại phu hướng cầm Liễu Vĩnh ra chỗ có ánh sáng để xem xét, cười nói: “Vết rách trên môi không cần thuốc, bôi dầu lạc lên là được. Dù không bôi thì ngày mai cũng tự liền miệng.” Dứt lời thì cầm cổ tay Liễu Vĩnh lên xem, lắc đầu nói: “Cậu say quá rồi, chắc tưởng cổ tay mình là chân gà thì mới cắn được như thế. Vết cắn sâu thế này, dù có bôi thuốc vẫn để lại sẹo.”

“Haizzz, để lại sẹo sao?” Liễu Vĩnh cất giọng buồn bã, “Không biết sau này vợ cháu có vì thế mà ghét bỏ cháu không? Vương đại phu, ông tài nghệ cao siêu tấm lòng nhân ái, chẳng lẽ không có thứ thuốc nào không để lại sẹo sao?”

Trước đây khi bà vú của Liễu Vĩnh sinh bệnh, cũng là thỉnh Vương đại phu đến bắt mạch, Vương đại phu và Liễu Vĩnh cũng tính là người quen, thấy hần ra vẻ than vãn, ông lão “hừ” một tiếng nói: “Nhìn lại đi, không giống tự căn lắm đâu, giống cô nương nhà ai căn hơn đấy.”

Lâm Mị đứng bên cạnh nghe thấy thế, sợ hãi nín thở, chỉ sợ Liễu Vĩnh sẽ nói, đúng vậy, chính là cô nương tên Lâm Mị kia căn.

“Phu nhân!” Bạch Đào thấy Liễu Vĩnh không bị sao mà vẫn thỉnh Vương đại phu xem vết thương, dường như không coi chuyện bị cô ta tố cáo ra gì, nhất thời âm ức, gọi phu nhân Vĩnh Bình Hầu một tiếng.

Phu nhân Vĩnh Bình Hầu cũng đang rất tức giận, Liễu Vĩnh giỏi lắm, đến Hầu phủ giả trò với người hầu, còn điệu bộ như thể không có chuyện gì, coi Hầu phủ là cái chợ sao?

“Liễu Trọng nguyên!” Phu nhân Vĩnh Bình Hầu phẫn nộ hô một tiếng, “Chuyện của Bạch Đào, cậu định như thế nào?”

Lúc này Liễu Vĩnh mới đưa mắt nhìn Bạch Đào, cười khê nói: “Bạch Đào, theo lời người nói, lúc đấy người bị đè xuống đất, không thể động đậy, thừa dịp đối phương lỏng tay, mới tóm tay đối phương rồi căn, đúng không?”

Bạch Đào xấu hổ đỏ mặt, nhớ lại chuyện xảy ra một lượt, chắc chắn là không nhớ lắm, mới khẳng định như chém đinh chặt sắt: “Vâng!”

“Như thế này sao?” Liễu Vĩnh gật gật đầu, đột nhiên nhảy dựng lên, hung hãn kéo Tô Trọng Tinh một cái, duỗi chân gạt Tô Trọng Tinh ngã xuống đất, trước mắt bao người, ngồi đè lên Tô Trọng Tinh, dùng hai chân kẹp chặt hai chân Tô Trọng Tinh, tay thì bóp chặt tay Tô Trọng Tinh, cúi mình xuống.

“Liễu Vĩnh, ngươi làm cái gì?” Tô Trọng Tinh bất ngờ không kịp đề phòng nên bị Liễu Vĩnh tập kích, tay chân đều bị khống chế chặt chẽ, không thể động đậy, lửa giận bùng lên, quay đầu ra sức giãy dụa, thừa dịp Liễu Vĩnh lỏng tay, Tô Trọng Tinh mãnh liệt bắt lấy cánh tay Liễu Vĩnh, không chút nghĩ ngợi, nhe răng cắn cổ tay Liễu Vĩnh.

“Ngừng!” Liễu Vĩnh gồng hai tay giữ chặt tay Tô Trọng Tinh, đồng thời né tránh miệng của Tô Trọng Tinh, hô: “Đừng khẫn trương, đây là ta làm mẫu ọi người xem, Bạch Đào căn đối phương như thế nào.” Hần nói, thấy Tô Trọng Tinh sưng sốt, mới ngẩng đầu hỏi Bạch Đào nói: “Bạch Đào, lúc người cắn đối phương, có phải tư thế này không?”

Tuy Bạch Đào nghi ngờ nguyên nhân Liễu Vĩnh làm thế, nhưng vẫn kiên định gật đầu, “Vâng!”

“Vậy rõ rồi, dấu răng trên cổ tay ta, tuyệt đối không thể là do người cắn.” Liễu Vĩnh cất cao giọng nói: “Ai nấy đều biết, trước kia ta có học chút võ công, tuy không phải cao thâm, nhưng hoàn toàn có thể đánh thắng hai ba người đàn ông lực lưỡng. Nếu muốn cưỡng bức một hầu gái trối gà không chặt, đương nhiên sẽ không để cô ta cắn được vào cổ tay, lưu lại dấu răng. Hơn nữa, mọi người xem đi, theo tư thế này, dù có thể cắn được cổ tay ta, cũng không thể cắn vào vị trí này, hình dạng dấu răng, cũng không phải thế này.”

Chu Minh Dương và Chu Tư tiến lên xem xét, đều phải kinh ngạc, quả đúng là như vậy, dấu răng trên cổ tay Liễu Vĩnh, là trên mu bàn tay trái nhưng hơi chệch vào trong, theo tư thế của Tô Trọng Tinh lúc này, trừ phi có đủ sức lực phản công Liễu Vĩnh, mới có khả năng cắn vào vị trí đấy. Bị đè giữa dưới đất mà tóm tay cắn, chỉ có thể cắn ở mặt ngoài cổ tay.

Vương đại phu cũng xác nhận, tư thế như của Tô Trọng Tinh khó lòng mà cắn được mặt trong cổ tay Liễu Vĩnh, trừ phi lúc đấy nhóm được người dậy, hoặc là có sức lực giữ chặt cánh tay đối phương, nhe răng cắn mạnh thì may ra. Nếu bằng không, chỉ có thể cắn được mặt ngoài cổ tay.

“Được rồi, sự thực chứng minh, kẻ bị Bạch Đào cắn không phải ta.” Liễu Vĩnh buông Tô Trọng Tinh ra, đứng dậy, khom người nhận lỗi nói: “Trọng Tinh, ngộ biến tòng quyền, xin hãy tha thứ cho sự vô lễ vừa rồi.” Nghiêm túc mà nói, người vì muốn từ hôn, không từ thủ đoạn hãm hại vị hôn thê của chính mình, còn dám lôi ta vào cuộc. Chuyện này, lòng người tự biết. Ta không đánh người một trận như tử, chỉ quật ngã người một lần, đã là nhân nhượng người lắm rồi. Chớ có trách ta.

Mặt Tô Trọng Tinh tím xanh rồi lại tái ngắt, đang muốn đánh Liễu Vĩnh, lại thấy La Minh Tú đưa mắt ra hiệu, không làm sao được, chỉ có thể áp chế lửa giận. Đúng vậy, là biểu muội dùng thủ đoạn bỉ ổi gài bẫy Liễu Vĩnh, nếu để Liễu Vĩnh công khai chuyện đó ra trước bàn dân thiên hạ, biểu muội đừng hòng bước chân vào làm dâu nhà họ Tô nữa. Cứ coi như sơ ý vấp ngã là được. Nhất thời cứ nhịn thế đã, tương lai tính sổ sau.

Phía bên kia, Bạch Đào thấy Liễu Vĩnh không thừa nhận, hai vị thiếu gia cũng đồng ý với lời Liễu Vĩnh, chỉ cảm thấy lòng trào dâng sự chua chát: chẳng lẽ hầu gái thì không phải là người? Hầu gái bị cưỡng bức thì không thể đòi công bằng cho bản thân? Hầu gái thì không được dùng thủ đoạn mưu cầu hạnh phúc? Dù sao chuyện cũng đã đến nước này, lành làm gáo vỡ làm muối. Cô ta gạt lệ, rút từ trong vạt áo ra một cái khăn tay, cầm góc khăn run run, nghẹn ngào nói: “Khi không chế ta, kẻ dấy còn nhét cái khăn này để bịt miệng ta. Tuy ta chỉ là hầu gái, nhưng cũng biết chiếc khăn này không phải thứ kẻ tầm thường có thể sở hữu. Trước đây ta từng nghe tiểu thư nói, khăn lụa tổ la giao này là cống phẩm. Cống phẩm năm nay, Hoàng thượng có ban thưởng xuống, hai vị thiếu gia và tiểu thư mỗi người được ban thưởng một cái, ngoài ra nghe nói còn ban thưởng cho cả Liễu Trọng nguyên và thiên kim nhà Tế tướng. Cái khăn quý hiếm này, không phải của Liễu Trọng nguyên, còn có thể là của ai?”

“Chà chà, người cũng nói, khăn này không chỉ ban thưởng ột mình ta, tại sao lại kết luận là của ta?” Liễu Vĩnh ngẩng đầu thấy cái khăn có mấy vết máu, không dám nhìn lâu, đưa mắt đi chỗ khác, khoát tay nói: “Khăn cống phẩm có mười hai cái, thêm các loại hoa khác nhau dựa theo mười hai tháng trong năm ở góc. Khăn ta được ban thưởng, tuy ta không dùng nhưng vẫn nhớ là thêm bốn đóa hoa mai nhỏ,…”

Bạch Đào sững sốt, gỡ khăn xem lại, mới phát hiện góc khăn thêu hoa thủy tiên. Khăn này, khăn này...

“Đây không phải là khăn của đại ca sao?” Chu Tư “ơ” lên kinh ngạc: “Đại ca, là anh?”

Chu Minh Dương ngẩng đầu nhìn, giật nảy cả người, tại sao khăn của mình lại ở trong tay Bạch Đào? Chẳng lẽ lúc đẩy cũi người nhìn ngó Bạch Đào rồi bị rơi khăn lúc nào không biết?

22. Chương 22: Tìm Ra Chân Tướng

Là đại thiếu gia? Bạch Đào trước là vui vẻ, sau lại cả kinh, tay và môi đại thiếu gia hoàn toàn lạnh lạnh, không thể là hắn. Có điều, tại sao cô ta lại bị bịt miệng bằng cái khăn này? Vừa ngẫm nghĩ cô ta liền toát mồ hôi lạnh, từ này đến giờ cô ta mồm tổ cáo Liễu Vĩnh, nhưng vật chứng cầm trong tay lại là của đại thiếu gia, có lẽ ai nhìn vào cũng cho là cô ta đang vu oan giá họa.

Liễu Vĩnh bước đến nhìn ngó cái khăn, trưng ra một vẻ mặt hết sức oan uổng, cười dài nói: “Minh Dương, cả khăn của cậu cũng rơi xuống rồi, đừng nên đổ mọi chuyện lên đầu tôi như thế?”

“Khăn thì sao, cũng chẳng phải khâu dính vào người, đi vào vườn chẳng may đánh rơi thôi mà.” Chu Minh Dương nhìn cái khăn đã nhàu đến không ra hình dạng gì với vẻ chán ghét, quay đầu nói với Liễu Vĩnh: “Nói đi thì phải nói lại, môi và tay tôi không có vết thương, so với Liễu Trọng nguyên thì cũng không đáng xiêm nghi hơn bao nhiêu.”

Chu Tư nhìn nhìn Chu Minh Dương, rồi lại quay sang nhìn nhìn Liễu Vĩnh, đầu thầm phác họa ra một hình ảnh phi thường tà ác: Liễu Vĩnh bất ngờ chạm mặt và đánh ngất Bạch Đào ngay tại chỗ. Trong vườn hoa, xiêm y Bạch Đào xộc xệch, ** ngang dọc, Liễu Vĩnh cúi thắt lưng Bạch Đào, bịt kín hai mắt cô ta, đè chặt chân tay, đang định giở trò thì nghe có tiếng bước chân, vội tránh sang một bên. Lúc này, ông anh Chu Minh Dương phải ngủ chạy đã hai năm xuất hiện, vừa thoáng nhìn, liền trào dâng hứng thú, bèn rút khăn tay ra nhét vào miệng Bạch Đào, đang muốn xuống tay, bỗng nhiên lại có bước chân truyền tới, cắt hết hứng thú, ông anh nhắc chân bỏ đi. Thế là, kẻ thủ ác thứ ba hoa hoa lệ lệ lên sân khấu, chiếm tiện nghi Bạch Đào, xong việc thừa lúc đêm tối, lặng lẽ lên mất tăm.

Nếu như vậy, vừa giải thích được tại sao Bạch Đào lại nhận định Liễu Vĩnh là hung thủ, mà lại bị bịt mồm bằng khăn của Chu Minh Dương. Nhưng vấn đề ở chỗ, kẻ thủ ác thứ ba ... là ai?

Chu Tư nghĩ ngợi đến nhập thần, mặt liền hiện vẻ gian tà. Chu Minh Dương nghi ngờ liếc nhìn hắn một cái, nếu không phải biết chuyện hắn và Tô Trọng Tinh “gian dúi” trong nhà cô, dựa vào cái vẻ mặt kia, nhất

định hung thủ đích thực là Chu Tư.

Thấy mọi chuyện trở nên rối tung rối mù, Bạch Đào run run làn môi như muốn nói gì, La Minh Tú sợ cô ta chó cùng rứt giậu, lộ chuyện hạ được Lâm Mị ra giữa bàn dân thiên hạ, bèn tiến lên thưa với phu nhân Vĩnh Bình Hầu: “Hôm nay là sinh thần phu nhân, những chuyện phiền lòng không bằng cứ tạm gác qua một bên, ngày mai xử lý sau!”

Phu nhân Vĩnh Bình Hầu thấy giờ đến cả Chu Minh Dương cũng bị lôi vào cuộc, nhú mào lo lắng, nghe thấy La Minh Tú nói như vậy, đương nhiên gật đầu, đang định phân công một bà già dẫn Bạch Đào lui xuống trước. Lại nghe thấy Chu Minh Dương nói: “Mẹ, mẹ cứ ra sảnh chính đi. Chuyện của Bạch Đào cứ giao lại cho con xử lý. Chuyện chỉ vừa mới phát sinh, Bạch Đào lại cần rách môi và cổ tay đối phương, có ký hiệu như thế, muốn tra cũng dễ thôi.”

“Đúng, thưa dịp tân khách chưa về, vừa tiện để tra xem là ai.” Liễu Vĩnh cũng thành thật không khách khí nói luôn: “Trùng hợp là ta sợ ý tự cần phải môi và cổ tay mình, vì muốn chứng minh trong sạch, cũng xin được dốc một phần sức lực!”

Phu nhân Vĩnh Bình Hầu vốn biết, con trai lớn của mình rất có năng lực, Liễu Vĩnh lại là trạng nguyên, cũng có tiếng giỏi giang, nếu hai người bọn hắn bắt tay hợp tác, tự có phương pháp tra ra chân tướng một cách nhanh chóng, bà liền gật đầu, chỉ hỏi xem có ai muốn đi cùng không. La Minh Tú chỉ sợ Bạch Đào khai ra lời nào bất lợi với cô ta, liền ở lại. Lâm Mị cũng sợ sự tình sẽ chuyển biến rồi lại dính dáng đến nàng, hơn nữa chân nàng vẫn còn chút bầm rún, ở lại đây ngồi nghỉ chân vẫn hơn.

Tô phu nhân thấy có chuyện nảy sinh chen vào việc Lâm Mị chủ động từ hôn, lòng bà cũng muốn trì hoãn rồi xử lý sau, liền cầm tay phu nhân Vĩnh Bình Hầu đi ra, tiện đường tiễn Vương đại phu ra về.

Thấy hai vị phu nhân và Vương đại phu đã đi, Chu Minh Dương ngồi xuống ghế chủ tọa, gọi người hầu vào rót trà, chờ người hầu lui ra, hắn vừa cầm tách trà vừa nói: “Uhm, tạm thời cho người ra sảnh chính rót rượu cho tân khách, lúc rót rượu chú ý quan sát xem môi và cổ tay có vết thương không.”

“Nếu đối phương đã có thể đè chặt Bạch Đào, không để cô ta nhúc nhích, tất phải là thanh niên trai tráng, những người già yếu không cần dò xét, đỡ tốn thời gian.” Liễu Vĩnh bổ sung một câu.

“Đối phương đi vào vườn hoa, còn có thể toàn thân lui ra mà không kinh động một ai, chắc hẳn là một kẻ rất quen thuộc đường đi lối lại trong Hầu phủ, những người lần đầu tiên tới Hầu phủ, vườn nằm ở hướng nào cũng không rõ cũng bỏ qua.” Chu Minh Dương đặt chén trà xuống, ngẫm nghĩ chuyện quen thuộc Hầu phủ, nếu nói đến chuyện quen thuộc đường đi lối lại trong vườn, không có ai hơn bọn người hầu. Chẳng lẽ?

Hai mắt Liễu Vĩnh cũng sáng ngời lên, “Nói rất đúng, liệu có thể là người hầu trong quý phủ không?”

Liễu Vĩnh vừa dứt lời, Chu Tư liền tiến lên phía trước nói: “Đại ca, để em ra lệnh tập trung hết bọn hầu trai tráng trong phủ lại, đích thân xem xét một phen.”

Lâm Mị thấy Chu Minh Dương và Liễu Vĩnh ba câu hai lời đã khoanh vùng thủ phạm, có chút kinh ngạc. Lòng thầm quyết định, sau này phải cách hai người đó xa một chút. Nếu bị hai người đó để tâm nhưng nhớ hoặc là gài bẫy tính kế, không mất mạng cũng bị lột da.

Bạch Đào ngơ ngác nghe Chu Minh Dương và Liễu Vĩnh suy luận, lòng cứ tự hỏi không ngừng, tại sao lại là một tên hầu? Tại sao lại là một tên hầu? Chẳng lẽ mệnh cô ta chỉ xứng với một tên hầu? Đến lúc này, cô ta mơ hồ cảm thấy, nếu cứ cố bấu víu lấy Liễu Vĩnh và Chu Minh Dương, cuộc sống sau này sẽ chẳng tốt đẹp gì. Nhưng đã âm ỉ đến mức này, nếu thật sự phải gả ột tên hầu, cô ta thấy thà chết còn hơn.

Rất nhanh sau đó, Chu Tư xách tai Sừ Dục lôi vào.

Mọi người thấy Sừ Dục bị rách môi, cổ tay in hằn dấu răng, so với những lời Bạch Đào miêu tả thì hoàn toàn trùng khớp, ai nấy đều thở dài nhẹ nhõm một hơi, tốt quá, bắt được thủ phạm rồi!

Sừ Dục thấy Bạch Đào với đôi mắt sưng đỏ, tay cầm cái khăn tay nhàu nhĩ đứng trong góc phòng, lòng vang lên mấy tiếng “bịch bịch”, rồi nhìn sang lại thấy Chu Minh Dương trầm mặt nhìn hắn, biết là sự tình bại lộ rồi, không dám ngụy biện nhiều lời, quỳ sụp xuống thừa nhận chuyện đã làm. Có chút run run nói: “Lúc đây Bạch Đào nằm ở dưới đất, xiêm y xộc xệch, ** vô hạn, trừ phi là tượng đất hoặc thần tiên mới

kiếm chế được. Tiểu nhân chẳng qua chỉ là một kẻ phàm phu tục tử, trong lúc nhất thời đã bất chấp tất cả.”

Tư thế hờ hênh đầy của Bạch Đào, dù là chính mình cũng thiếu chút nữa thì ..., huống chi tên Sừ Dực chưa trải sự đời này? Chu Minh Dương nghĩ đến đây, sắc mặt hòa hoãn thêm một chút, trầm giọng nói: “Đã như thế, tại sao người dám cầm khăn của ta nhét vào trong miệng Bạch Đào?” To gan dám vợ bữa đồ của bốn thiếu gia, chán sống rồi phải không?

“Lúc đấy sợ Bạch Đào hô hoán bị người khác bắt gặp, vừa lúc gió thổi đến một cái khăn tay, tiểu nhân không có thời gian nhìn kỹ, liền cầm khăn nhét vào trong miệng nàng. Tiểu nhân thật sự không biết đó là khăn của đại thiếu gia. Nếu tiểu nhân biết, quyết không dùng bữa.” Sừ Dực nghe được ngữ khí của Chu Minh Dương không quá nghiêm khắc, biết là sự tình có cơ xoay chuyển, nhanh chóng dập đầu nói: “Tiểu nhân thích Bạch Đào tỷ tỷ, cầu thiếu gia thành toàn!”

“Bạch Đào, hung thủ đã bắt được rồi. Người muốn làm thế nào mới gọi là đòi được công bằng?” Nghĩ cho cùng thì hôm nay là sinh thần phu nhân Vĩnh Bình Hầu, Chu Minh Dương cũng không muốn làm ra chuyện đầu rơi máu chảy, quỷ khóc sói gào gì. Huống hồ Bạch Đào lại là hầu gái của Chu Mẫn Mẫn, Sừ Dực cũng là kẻ được việc, nếu tha được vẫn hơn.

Bạch Đào vừa nghe Chu Minh Dương hỏi, liền dè xuống ý định đi tìm cái chết, nhanh chóng cân nhắc tình hình. Chỉ có thể trách bản thân, chưa xác định rõ ràng đã náo loạn om sòm. Bây giờ nghĩ lại, dù cho không phải tên hầu kia giả trò đồi bại, mà là Liễu Trọng nguyên hoặc thiếu gia xuống tay, nếu bọn hắn đã không muốn rêu rao, mà bản thân cô ta lại rêu rao, tương lai nhất định không lấy gì làm tươi sáng. Lúc này chọn Sừ Dực cũng là một giải pháp. Huống hồ Sừ Dực so với Hoa Thái thì không hề thua kém. Thứ nhất, Sừ Dực cao to hơn Hoa Thái; thứ hai, Sừ Dực là kẻ được Chu Minh Dương tin dùng, so với Hoa Thái thì hẳn có tiền đồ hơn rất nhiều; thứ ba, vừa rồi Sừ Dực đủ gan cầu Chu Minh Dương thành toàn, là kẻ can đảm dám làm dám chịu.

Sừ Dực liếc trộm Bạch Đào, thấy cô ta cắn môi không nói gì, nhanh chóng dập đầu nói: “Thiếu gia, hãy phạt tiểu nhân bị Bạch Đào tỷ tỷ đánh mắng mỗi ngày.” Chỉ cần thành thân, hắn sẽ để nàng đánh mắng mỗi ngày.

Chu Minh Dương thấy Bạch Đào không lên tiếng phản đối, liền nói: “Bạch Đào, nếu người gả cho hắn, tự nhiên có thể trách mắng mỗi ngày. Ý người thế nào?”

Thấy Bạch Đào che mặt khóc không nói lời nào, Sừ Dực lê gối đến bên cạnh cô ta, kéo tay áo cô ta nói: “Bạch Đào tỷ tỷ, nàng đánh ta mắng ta đều được, ngàn vạn lần đừng rơi nước mắt kéo hại đến thân thể.”

“Bốp” một tiếng, Bạch Đào hung hăng vung tay tát, mặt Sừ Dực hẳn rõ hình bàn tay, Bạch Đào lại khóc nói: “Đồ tồi!”

Chu Minh Dương thấy Bạch Đào vẫn cầm chặt cái khăn, có phần xót của, “Thôi được rồi, cái khăn ta tặng các người làm quà cưới!”

“Quà cưới chỉ có một cái khăn này thôi sao?” Sừ Dực kêu lên thảng thốt, hắn vốn cho rằng khi thành thân, nhất định thiếu gia sẽ thưởng mấy thứ đồ có giá trị, bây giờ lại thành ra chỉ một cái khăn nho nhỏ?

“Sao, người còn muốn thế nào nữa?” Chu Minh Dương hừ lạnh một tiếng, vỗ vỗ tay nói: “Hầu phủ là chỗ để người làm ầu ăh? Tội chết có thể miễn, tội sống khó tha. Trừ lương ba tháng, ngày mai nhớ tự đi lĩnh hai mươi roi phạt. Xong rồi, lui xuống hết đi!”

Bạch Đào dù không cam tâm, cũng chỉ có thể đi theo Sừ Dực lui ra. Trên đường đi, Sừ Dực bị cô ta trách mắng rất nhiều.

Phía bên kia, Hoa Thái nghe nói chuyện Bạch Đào tỷ tỷ vốn đã hứa gả cho hắn, giờ quay đi quay lại, lại thành gả cho Sừ Dực, sao có thể nuốt trôi? Liền mắng, “Đôi gian phu dâm phụ giỏi lắm, các người cứ chờ đấy, ta sẽ cho các người biết tay.”

Ngoài sảnh chính, phu nhân Vĩnh Bình Hầu đang tiễn các phu nhân ra về, đến khi chỉ còn lại Tô phu nhân, bà mới thở than, lắc đầu nói: “Sinh thần năm nay, thật là...”

Chuyện hôm nay cũng liên quan đến Tô Trọng Tinh, nhất thời Tô phu nhân cũng không có lời nào để an ủi. Hai người lại đi vào sảnh phụ, thấy Chu Minh Dương đã xử lý ổn thỏa chuyện Bạch Đào, cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

La Minh Tú thấy việc Lâm Mị đề xuất từ hôn bị chen ngang, lúc này sợ Lâm Mị đổi ý, liền lên tiếng gợi ý ngầm. Lâm Mị nghe mà bốc hỏa, thấy phu nhân Vĩnh Bình Hầu và Tô phu nhân đã vào, cũng nhắc lại luôn, nàng nói: “Dưa hái xanh không ngọt, thỉnh phu nhân đồng ý chuyện kia.”

“Tiểu Mị ah, nếu muốn từ hôn, cũng không nên gấp gáp lúc đêm hôm khuya khoắt thế này.” Tô phu nhân thở dài nói: “Huống hồ, con chỉ là một thiếu nữ yếu đuối, nếu như lui hôn, sau này biết tính thế nào?”

“Phu nhân yên tâm, cháu tới từ đâu, sẽ trở lại nơi đấy. Tín vật đính hôn năm xưa vẫn do bà vú của cháu giữ, ngày mai cháu sẽ nói bà vú lấy ra trả lại Tô gia.” Lâm Mị kiên quyết lập trường, đêm nay không về Tô phủ nữa, nàng quay sang thưa với phu nhân Vĩnh Bình Hầu: “Xin phu nhân đồng ý cho cháu ở nhờ Hầu phủ một đêm, sáng mai bà vú của cháu sẽ đến đón cháu về quê ngay.”

“Tiểu Mị, đứa bé này!” Phu nhân Vĩnh Bình Hầu thấy Lâm Mị như thế, lại có chút thương tiếc, đứa bé này thật sự rất giống Cố Khả Nhi. Nhớ lại năm đó.... bà vợ Cố Khả Nhi một món nợ ân tình rất lớn, không bằng hôm nay báo đáp cho con gái Cố Khả Nhi! Bà kéo tay Lâm Mị nói: “Sao lại nói là nhờ vả gì ở đây? Năm đó ta và mẹ con tình như tỷ muội. Giờ con đã tới, đương nhiên là phải ở lại Hầu phủ. Chờ chọn được ngày tốt, ta sẽ nhận con làm nghĩa nữ!”

Phu nhân Vĩnh Bình Hầu vừa nói vừa lườm Tô Trọng Tinh và La Minh Tú một cái, thản nhiên nói: “Nghĩa nữ của ta, lo gì không kiếm được tám chồng tốt? Hà cớ gì phải làm bình thê cho kẻ nào?”

23. Chương 23: Đôi Giày Thêu Mới

Phu nhân!” Lâm Mị sững sờ, run run làn môi, không nói nên lời. Lần này, là trong họa được phúc sao? Phu nhân Vĩnh Bình Hầu ôm nàng, cười nói: “Còn gọi phu nhân gì nữa? Mau gọi mẫu thân!”

Lâm Mị nhẹ nhàng quỳ lạy, nước mắt lưng tròng, nghẹn ngào gọi: “Mẫu thân!” Lần này từ hôn, nàng chỉ là một cô gái yếu đuối, thực sự cũng không biết phải tính thế nào, hoàn toàn không thể đoán trước tương lai rồi sẽ lưu lạc đến đâu. Trong lòng nàng, thật ra cực kỳ thê lương. Ngay lập tức, lại được phu nhân Vĩnh Bình Hầu nói nhận làm nghĩa nữ, sự vui mừng bất ngờ này thật sự là không có lời nào để diễn tả.

Phu nhân Vĩnh Bình Hầu hành sự quả quyết, liền cho người gọi quản gia đến sảnh phụ, căn dặn: “Người cho người lấy xe ngựa, đi tới Tô phủ, nói tiểu Mị đã là nghĩa nữ của ta, từ nay sẽ ở lại Hầu phủ. Dặn Cố mama thu dọn đồ đạc, đón về Hầu phủ ngay trong đêm. Cái gì có thể quên, tuyệt đối không được quên tín vật đính hôn của tiểu Mị, nhờ cầm về đây.” Bà nói, rồi quay sang phân công Bạc Hà: “Người đi báo người thu dọn sương phòng, để tiểu Mị ở tạm một đêm. Ngày mai gọi thầy phong thủy vào phủ, chọn một viện hợp với tiểu Mị, rồi sau đó sửa chữa trang hoàng một phen, chọn ngày vào ở.”

“Tiểu muội!” Chu Minh Dương và Chu Tư cười hì hì bước tới gọi một tiếng, thấy Lâm Mị uyển chuyển phủ phục xuống, hô một tiếng đại ca nhị ca, không khỏi đưa mắt nhìn nhau, trong nhà có thêm một cô em gái mỹ miều, không tệ không tệ!

Chu Mẫn Mẫn cũng đã chạy vào, Chu Mẫn Mẫn sinh cùng năm với Lâm Mị nhưng sinh trước mấy tháng, tự nhiên là tỷ tỷ, không khỏi lôi kéo Lâm Mị nói: “Thật tốt quá, ta vẫn buồn rầu vì mỗi khi có tâm sự không có ai chia sẻ, bây giờ có muội muội rồi, không lo tịch mịch nữa.”

Chờ bọn hầu gái ra mắt Lâm Mị hết, phu nhân Vĩnh Bình Hầu lại bảo Bạc Hà hầu hạ bên cạnh Lâm Mị, an bài thỏa đáng xong, Tô phu nhân lại tới cầm tay Lâm Mị, nghĩ muốn khuyên nàng hồi tâm chuyển ý, hủy chuyện từ hôn.

Lâm Mị thở dài nói: “Thực sự phu nhân không nên nói chuyện đó với cháu. Cháu lên kinh nào phải để từ hôn, cháu thật sự là vì nghĩ đến chuyện thành thân mới lên kinh. Bây giờ bắt buộc dĩ phải đề xuất từ hôn, tự nhiên là không thể vãn hồi. Nhưng sự chiếu cố phu nhân dành cho cháu trong suốt mấy ngày qua, cháu ghi nhớ trong lòng, trăm triệu lần không dám quên.”

Tô phu nhân thấy Lâm Mị đã quyết ý, đành nuốt ngược lời muốn nói vào, trong lòng bà cân nhắc nặng nề nhiều lần, cuối cùng nói với Lâm Mị: “Tuy là như thế, nhưng ta vẫn không đành lòng. Thế này đi, ta cũng nhận con làm nghĩa nữ. Sau này con lấy chồng, lại thêm một nhà mẹ đẻ cậy nhờ.”

Tô phu nhân bất động thanh sắc đưa mắt nhìn La Minh Tú, lòng thầm nghĩ rằng cảm giận: người cho rằng Trọng Tinh từ hôn với tiểu Mị rồi, thì sẽ đính hôn với người ngay lập tức sao? Chuyện này còn chưa xong đâu! Ta đau khổ cay đắng mới nuôi lớn được một đứa con, chẳng lẽ lại không có tư cách chọn vợ cho nó? Tiểu Mị là con dâu ta chọn, dù lúc này đã từ hôn, chỉ cần con bé còn qua lại Tô phủ, thì chuyện giữa con bé và Trọng Tinh đừng hòng chấm dứt. Dựa vào tài mạo của tiểu Mị, sau một thời gian, Trọng Tinh bỗng nhiên đem lòng tương tư cũng chưa biết chừng. Huống hồ trước là nghĩa nữ, sau thành con dâu không phải là chuyện chưa từng xảy ra.

Tô phu nhân còn một tâm tư kín đáo khác: phu nhân Vĩnh Bình Hầu sẽ chính thức nhận Lâm Mị làm nghĩa nữ, đến lúc đó, ai cưới Lâm Mị, tự nhiên cũng là người nhà với Hầu gia. Nếu thành người nhà danh chính ngôn thuận, cộng thêm tình bạn năm xưa thì giao tình giữa bà và phu nhân Vĩnh Bình Hầu sẽ càng thêm bền chắc. Nếu nói là cưới nghĩa nữ Hầu phủ, dù là Tô lão phu nhân cũng chẳng còn lời nào để phản đối.

Dù sao Lâm Mị cũng ở trong Tô phủ được một thời gian, được Tô phu nhân chiếu cố, lòng rất cảm kích, cũng cảm thấy không có gì để báo đáp. Thấy bà cũng muốn nhận mình là nghĩa nữ, không khỏi nhìn sang phu nhân Vĩnh Bình Hầu, thấy phu nhân Vĩnh Bình Hầu cười gật gật đầu, nàng mới thở phào một hơi nói: “Phu nhân có lòng yêu quý, sao có thể cự tuyệt?”

Tô phu nhân cũng không so đo chuyện Lâm Mị chưa sửa lại gọi bà là mẫu thân, chỉ sang Tô Trọng Tinh nói: “Trọng Tinh, còn không qua đây ra mắt muội muội?”

“Là con nên bái kiến Trọng Tinh đại ca mới phải.” Lâm Mị cầm túi thơm hít hà, tiến lên cúi chào Tô Trọng Tinh, hô một tiếng ca ca, sau đó lại nhanh chóng lui về đứng sau lưng phu nhân Vĩnh Bình Hầu.

Chu Mẫn Mẫn ngồi cạnh phu nhân Vĩnh Bình Hầu, mắt vẫn nhìn Liễu Vĩnh chăm chăm. Liễu Vĩnh lại có chút thiếu tập trung, không ngờ Lâm Mị chỉ là một cô gái mà lại có khí phách như vậy. Hắn thật sự muốn chịu trách nhiệm với nàng vì việc đã làm ở vườn hoa. Nhưng bây giờ Lâm Mị đã là nghĩa nữ nhà Vĩnh Bình Hầu, nếu đề nghị nàng là quý thiếp thì thật là hoang đường. Chuyện này đành tạm gác qua một bên. Hắn nghĩ đến đó, liền đứng dậy cáo từ.

Chu Minh Dương và Chu Tư thấy Liễu Vĩnh cáo từ, liền đứng dậy tiễn hắn ra về.

Phu nhân Vĩnh Bình Hầu nghĩ: một cô gái từ hôn, nói cho cùng cũng không phải chuyện về vang gì, liền cùng Tô phu nhân thương lượng xem phải nói với người ngoài thế nào để tránh lời dèm pha. Sau một hồi bàn bạc, liền quyết định sẽ nói trùng hợp là đến dự thọ yến có một vị huyền học đại sư, đại sư bầm đốt ngón tay tính toán, nói rằng Tô Trọng Tinh và Lâm Mị phu thê duyên bạc, huynh muội duyên thâm, tốt nhất là hủy hôn, nhận làm nghĩa huynh nghĩa muội. Thế là, Lâm Mị trở thành nghĩa muội của Tô Trọng Tinh. Cái cơ này tuy có nhiều điểm sơ hở, nhưng sẽ chẳng có kẻ nào sỗ sàng đến mức đến trước mặt các đương sự mà chất vấn, cũng tính là có thể che dấu nhất thời.

Đến khi bà vú mang theo hành lý và tín vật đính hôn năm xưa đến Hầu phủ, thì không khí sảnh phụ đã êm thấm trở lại.

Ngay trong tối đó, Lâm Mị trả tín vật đính hôn lại cho Tô phu nhân.

Ngày hôm sau, Tô lão gia Tô phu nhân cùng Tô Trọng Tinh đến Hầu phủ, thỉnh người làm chứng, bà mối, cùng sự chứng kiến của phu nhân Vĩnh Bình Hầu, trả lại tín vật của Lâm Mị, nói rõ từ nay về sau nam cưới vợ nữ lấy chồng, không ai liên quan đến ai. Đến lúc đấy, liền xem như chính thức từ hôn.

Mấy ngày tiếp theo, Lâm Mị bận rộn theo phu nhân Vĩnh Bình Hầu xã giao thăm hỏi, lại thêm chuyện dọn dẹp phòng ốc, đặt mua trang sức, bận đến mức chẳng có thời gian nào để âu sầu.

Về phía Tô Trọng Tinh, tâm tình hắn đang rất nặng nề. Thiên hạ có lời đồn, nói hắn đến Vĩnh Bình Hầu dự thọ yến, rồi phải lòng một tiểu thư họ Ngô, hai người đang lén lút tình tự thì bị vị hôn thê Lâm Mị bắt quả tang, Lâm Mị quá phần nộ rồi đề xuất từ hôn vân vân. Vì lời đồn đó, Tô lão gia đã quở trách hắn vài lần, hắn có trăm miệng cũng không thể bào chữa gì, lại không biết làm sao. Tuy Tô phu nhân đã tra ra là

có người cố ý tung tin đồn, nhưng vì sợ càng làm âm thì càng lớn chuyện, đành để bà mới tới Ngô gia, đàm phán điều kiện rồi rước Ngô Ngọc Y về làm quý thiếp.

Sau khi cưới Ngô Ngọc Y về, tuy Tô Trọng Tinh không đặt Ngô Ngọc Y trong lòng, càng không ngủ chung giường với cô ta, nhưng La Minh Tú thấy bên cạnh hần giờ thêm một nữ nhân, vẫn tức nổ đom đóm mắt. Thêm chuyện Tô phu nhân đối với cô ta càng thêm xa cách, Tô Trọng Tinh cũng chẳng thân mật như trước kia. Cô ta suy đoán Tô Trọng Tinh đang trách cô ta vì đã gài bẫy hãm hại Lâm Mị, lòng cảm thấy vô cùng ảm ức: cô ta vốn là con nhà tử tế, nếu không vì Tô Trọng Tinh, hà cớ gì phải làm ra những chuyện như thế? Chẳng lẽ cô ta không biết, nếu chuyện vỡ lở, sẽ mất hết thanh danh? Biết vậy mà vẫn phải làm, là vì lẽ gì chứ? Người khác không hiểu cũng thôi, chẳng lẽ đến cả Tô Trọng Tinh cũng không chịu hiểu!

Sáng hôm đó, cô ta đang do dự xem có nên chủ động đi tìm Tô Trọng Tinh nói chuyện hay không, chợt thấy rèm bị vén lên, tiểu nha đầu đi vào nói: “Tiểu thư tiểu thư, đại thiếu gia tới!”

“Hừ!” Vừa nghe Tô Trọng Tinh tìm tới, La Minh Tú liền ra vẻ ung dung, không đứng dậy đón chào, chỉ ngồi đối diện với cửa không nhúc nhích.

Tô Trọng Tinh vừa đi vào, liền vung tay bảo con hầu lui ra, ngồi xuống đối diện La Minh Tú, thấy La Minh Tú thậm chí còn không thèm nhìn hần, quay mặt vào tường, không khỏi cười khổ một tiếng. Biểu muội và hần lớn lên bên nhau, phẩm chất của nàng thế nào, hần rất rõ ràng, cũng bởi vậy, mới nhất mực trân trọng nàng, không tiếc vì nàng mà làm trái ý tứ của mẫu thân. Nhưng từ khi Lâm Mị vào phủ, biểu muội bỗng thay tính đổi nết, lời nói trở nên chanh chua cay nghiệt, lúc nào cũng chỉ chăm chăm gây sự. Lần này, còn dám xuống tay hạ được Lâm Mị. Hần chậm rãi nói: “Minh Tú, anh chỉ muốn hỏi một câu, mị được em dùng hôm đó, là lấy từ đâu?”

Vừa nghe Tô Trọng Tinh hỏi chuyện đó, tim La Minh Tú rơi đánh “bộp” một cái, có chút hoảng sợ, một lúc lâu sau mới lí nhí nói: “Bà vú đưa.”

“Cho bà vú đến trang trại dưỡng lão đi!” Tô Trọng Tinh đứng lên, nhắc chân đi hai bước, lại dừng lại, vẫn không quay lưng mà nói: “Tương lai chúng ta thành thân, nếu có người như vậy ở bên cạnh, anh thấy không yên tâm.” Dứt lời vén rèm đi thẳng.

La Minh Tú ngây người một chút, một hồi lâu sau mới nhận thức được để mà khóc. Bà vú chăm sóc cô ta từ nhỏ, không còn là quan hệ chủ tớ đơn thuần. Bây giờ biểu ca chỉ nói một câu, liền chặt đi một cánh tay của cô ta, bà vú cũng không còn chỗ dựa. Nhưng nếu không nghe theo biểu ca, theo tính tình của biểu ca, chỉ sợ, chỉ sợ

La Minh Tú ngồi trong phòng đau khổ, bên phía Tô lão phu nhân, bà cụ đã cho người thỉnh Tô phu nhân đến phòng mình, thương lượng muốn đính hôn cho La Minh Tú và Tô Trọng Tinh.

Tô phu nhân vừa nghe Tô lão phu nhân nói thế, liền đứng lên thưa: “Trọng Tinh vừa mới từ hôn không bao lâu, nếu vội vã đính hôn, thật sự quá nhanh, khó tránh người đời đàm tiếu. Hơn nữa, sang năm Trọng Tinh tham gia thi cử, nếu có thể thi đỗ rồi đính hôn, chính là song hỷ lâm môn.”

Lúc này, bà vú đang ở trong phòng nói chuyện với Lâm Mị, phỏng đoán xem lúc nào thì Tô Trọng Tinh sẽ chính thức đính hôn với La Minh Tú. Bà vú căm giận nói: “Tô Trọng Tinh thực là kẻ đui mù, tiểu thư tài mạo thế này, hần không muốn, lại đi thích cái loại yêu tinh chuyên hại người.”

Lâm Mị ngừng thêu, ngẩng đầu duỗi lưng nói: “Lúc trước cô hầu Quý Mai của Tô lão phu nhân còn nói chân trái Tô Trọng Tinh có một ngón dài hơn bình thường, làm giày cho hần rất khó, vì muốn lấy lòng hần, cháu không quản nhọc nhằn làm một đôi giày, đưa cho người hầu của hần. Sớm biết thế này thì chẳng nhọc công.”

“Đúng vậy, tiểu thư còn thức đêm làm giày cho hần. Không chừng, giày hần đang đi lúc này chính là đôi của tiểu thư làm.”

Hoàn toàn chính xác, đôi giày Tô Trọng Tinh đi lúc này chính là do Lâm Mị làm, ngón chân hơi dài của hần được duỗi thẳng, vô cùng thoải mái, hần cúi đầu nhìn, thấy mũi giày hơi vênh lên, hình thức độc đáo, liền hỏi người hầu: “Giày này ai làm? So với trước kia thì vừa chân hơn rất nhiều.”

“Là Lâm tiểu thư làm trước khi đi.” Người hầu cũng tán thưởng, “Lâm tiểu thư thật khéo tay, nhìn đôi giày này, hẳn là đã tốn không ít công phu.”

Tô Trọng Tình ngơ ngác sững sờ, đứng lên đi mấy bước rồi lại ngồi xuống, muốn đổi giày nhưng lại không đành lòng. Lòng thầm nghĩ: kể ra, biểu muội cũng khéo tay, từng thêu tặng hẳn túi thơm khăn tay, nhưng chưa từng làm giày cho hẳn.

24. Chương 24: Dư Hương Lượn Lờ

Phu nhân Vĩnh Bình Hầu chọn ngày hai tám tháng tư chính thức nhận Lâm Mị làm nghĩa nữ. Từ sáng, phu nhân và tiểu thư các phủ đã lục tục có mặt.

Em dâu phu nhân Vĩnh Bình Hầu tức Sử phu nhân đến rất sớm, dẫn theo con trai là Sử Bình Tá và con gái là Sử Bình Vân tới.

Phu nhân Vĩnh Bình Hầu được báo là Sử phu nhân tới, liền ra đón, kéo tay Sử Bình Vân ngấm nghĩa, cười nói: “Mấy tháng không gặp, xinh hơn nhiều đấy.”

Sử Bình Vân năm nay mười ba tuổi, tính tình ngây thơ, thấy Vĩnh Bình Hầu phu nhân khích lệ, cười nói: “Nghe nói nghĩa nữ mà bác muốn nhận còn xinh đẹp hơn? Cháu muốn đi gặp chị ấy!” Nói xong hào hứng bảo người hầu dẫn đường đi gặp Lâm Mị.

Chỉ còn lại hai người, Sử phu nhân hỏi phu nhân Vĩnh Bình Hầu: “Nghĩa nữ bác muốn nhận, là con gái Cố Khả Nhi?”

Phụ thân của phu nhân Vĩnh Bình Hầu là Sử Tử Quán, có lần cãi vã xung đột với Hoàng đế, kháng chỉ bất tuân, bị biếm đến Dịch Châu làm một chức quan nhỏ, lúc đấy, trong triều hay ngoài triều, ai nấy đều cho rằng, Sử Tử Quán lần này là có đi không về, vĩnh viễn không có cơ hội làm lại. Sử Tuyết Tình năm đó chỉ mới mười tuổi, chứng kiến cảnh nhà lao đao, tự nhiên lo sợ không yên. Cho đến khi đến Dịch Châu, cảm nhận được bầu không khí trong gia đình, lòng Sử Tuyết Tình luôn bất an, chỉ sợ cảnh thuyền chìm rồi đâm đập lên nhau, phụ thân sẽ càng lúc càng suy sụp.

Trong lúc đó, bà kết bạn với con gái của quan Đồng tri Dịch Châu là Cố Khả Nhi, hai người thành bạn tâm giao. Ba năm sau, tân hoàng lên ngôi, bạn học cùng thời thiếu niên của tân hoàng là Chu Cháp Văn, tức Vĩnh Bình Hầu hiện tại có việc rời kinh đến Dịch Châu làm nhiệm vụ, Sử Tuyết Tình liền nghĩ cách để cầu kiến Chu Cháp Văn, cầu hẳn nói hộ một hai câu trước mặt Hoàng đế, để Hoàng đế nhớ đến Sử Tử Quán, cho Sử Tử Quán hồi kinh.

Cố Khả Nhi biết được ý nghĩ của Sử Tuyết Tình xong, thuận miệng nói đùa: “Nghe nói Chu đại nhân vốn sẽ thành thân với công chúa, nhưng Tam Công chúa ốm yếu nhiều bệnh, thành ra trì hoãn mãi vẫn chưa thành hôn. Chờ đợi mấy năm. Bây giờ Tam công chúa ốm chết, Chu đại nhân đang muốn tìm vợ. Cô muốn lôi kéo sự chú ý của người ta, không gì bằng dùng mỹ nhân kế.”

“Mỹ nhân kế thì mỹ nhân kế.” Sử Tuyết Tình lại tưởng thật, lay tay Cố Khả Nhi nói: “Khả Nhi, cô giúp tôi đi!”

Vì Sử Tuyết Tình một lòng muốn được gặp Chu Cháp Văn, Cố Khả Nhi đành cầu xin cha mình. Cố Đồng tri cho rằng Sử Tử Quán là người vừa có kiến thức vừa có bản lĩnh, sớm muộn gì tân hoàng cũng sẽ nhớ đến ông ấy để triệu về kinh trọng dụng. Bèn quyết định giúp Sử Tuyết Tình một phen, thành bại thế nào, cũng không ảnh hưởng gì đến ông.

Dưới sự an bài tài tình của Cố Đồng tri, Sử Tuyết Tình được gặp Chu Cháp Văn như mong đợi. Sau đó Chu Cháp Văn hỏi kinh, quả nhiên nhắc đến Sử Tử Quán trước mặt tân hoàng. Nửa năm sau, Sử Tử Quán được triệu về kinh. Hai năm sau, Chu Cháp Văn nay đã thừa kế tước vị Hầu gia, đến Sử phủ cầu hôn Sử Tuyết Tình. Sử Tuyết Tình chính là phu nhân Vĩnh Bình Hầu hiện tại.

Mấy năm trước nghe tin Cố Khả Nhi tạ thế, phu nhân Vĩnh Bình Hầu cũng thương tâm rơi lệ. Lúc này Sử phu nhân hỏi, bà cười nói: “Chính là con gái Cố Khả Nhi tên Lâm Mị. Không thể ngờ Cố Khả Nhi tuy chán nản với chồng, vẫn chuẩn bị được cho tiểu Mị một vạn năm ngàn lượng bạc làm hồi môn. Tiểu Mị đã

kể hết với ta.” Phu nhân Vĩnh Bình Hầu nói, lại thở dài: “Cố Khả Nhi trước kia đã chọn nhầm chồng. Bây giờ có ta ở đây, nhất định sẽ thay tiểu Mị tìm một hôn sự thật tốt, nếu cô có gặp, nhớ lưu ý lại.”

“Đó là chuyện đương nhiên!” Sử phu nhân cười đáp ứng.

Trong chốc lát tất cả mọi người đã có mặt đầy đủ. Phu nhân Vĩnh Bình Hầu cho người dìu Lâm Mị ra, ở trước mặt mọi người, Lâm Mị quỳ xuống chính thức gọi mẫu thân, hoàn thành nghi thức, phu nhân Vĩnh Bình Hầu đưa bao lì xì, mọi người cùng tới chúc mừng, ai nấy đều có quà mừng, ồn ào chúc tụng một hồi rồi mới nhập tiệc.

Tô phu nhân bàn bạc với phu nhân Vĩnh Bình Hầu, nói bà ấy cũng sẽ chọn một ngày tốt để nhận Lâm Mị làm nghĩa nữ, đến lúc đó sẽ cho người đến đón Lâm Mị đến Tô phủ, hai người hoàn thành nghi thức sẽ hộ tống Lâm Mị về Hầu phủ. Đương nhiên là phu nhân Vĩnh Bình Hầu không phản đối, chỉ cười nói: “Tiểu Mị rất cảm động và nhớ nhung tình cảm cô đã dành cho con bé, giờ cô làm nghĩa mẫu càng thêm thân thiết.”

Ngày hôm sau, Tô phu nhân liền tìm Tô lão phu nhân thương lượng việc nhận Lâm Mị làm nghĩa nữ.

Tô lão phu nhân chỉ một lòng muốn đính hôn cho Tô Trọng Tinh và La Minh Tú, nhưng Tô Trọng Tinh mới hủy hôn cùng Lâm Mị không bao lâu đã vội vã đính hôn cùng La Minh Tú thì quả thật có phần khó ăn khó nói với người ngoài. Bà cụ nghĩ ngợi một hồi, lời Tô phu nhân nói là chờ năm sau thi đỗ rồi đính hôn cho song hỷ lâm môn cũng không sai. Dù sao Tô Trọng Tinh cũng một lòng một dạ với La Minh Tú, Minh Tú cũng biết rõ điều đấy, chờ thêm một năm cũng không có gì đáng ngại?

Tô lão phu nhân không hề hay biết, Tô Trọng Tinh gần đây có chút xao lòng. Hắn và La Minh Tú là thanh mai trúc mã, luôn cho rằng tương lai sẽ lấy La Minh Tú làm vợ, đối với sự xuất hiện đột ngột của Lâm Mị, hắn biểu hiện cực tuyệt là do bản năng kháng cự với sự thay đổi. Một ngày ngăn ngừa Lâm Mị ở trong Tô phủ, hắn một mực tâm niệm phải làm thế nào mới có thể giải trừ hôn ước, hề nhìn thấy Lâm Mị là to tiếng hăm dọa, lại thêm Lâm Mị bày tỏ thái độ kiên quyết không chịu từ hôn ngay từ phút ban đầu. Tối hôm kia tại Vĩnh Bình Hầu phủ hắn hết lời thuyết phục, La Minh Tú mới đồng ý để Lâm Mị cùng làm bình thê, hắn vốn vô cùng tự tin chắc chắn, rằng Lâm Mị nhất định sẽ đáp ứng. Không đoán được, Lâm Mị không những không đáp ứng, còn dứt khoát từ hôn. Trong phủ vắng bóng Lâm Mị, theo lý mà nói, hắn và La Minh Tú phải cảm thấy cao hứng mới đúng. Nhưng không biết vì sao, hắn đột nhiên cảm thấy những lúc ở chung với La Minh Tú, dường như có chút nhạt nhẽo, giống như thiếu cái gì đó.

La Minh Tú cũng phát hiện Tô Trọng Tinh không còn ân cần dịu dàng với cô ta như trước, cô ta tưởng rằng sự thay đổi đó là do Ngô Ngọc Y, nhưng khi thấy thái độ Tô Trọng Tinh dành cho Ngô Ngọc Y vẫn hờ hững lạnh nhạt như xưa, dựa vào trực giác phái nữ và sự hiểu biết về Tô Trọng Tinh, cô ta đưa ra kết luận, Tô Trọng Tinh không đành lòng chấm dứt với Lâm Mị.

Hôm nay Tô phu nhân đề cập muốn nhận Lâm Mị làm nghĩa nữ, Tô lão phu nhân cũng tán thành, La Minh Tú ở bên cạnh nghe thế, lòng ảm ức không thôi. Vừa về đến phòng, liền dùng kim đâm liên tục xuống mảnh vải, hung hăng nói: “Đã giải trừ hôn ước, còn làm âm hồn không tan? Đâm chết người, đâm chết người!”

Lại nói đến Lâm Mị, nàng vừa từ phòng phu nhân Vĩnh Bình Hầu đi ra, đột nhiên mí mắt giật giật, bèn đưa tay lên xoa mắt, chân vẫn bước đều, không để ý thành ra va phải một người, không khỏi “Ồ” một tiếng dừng lại, cuống quýt bám lấy vai Bạc Hà cho khỏi ngã, hai gò má đỏ hồng lên, yêu kiều nói: “Chào đại ca!” May mà Bạc Hà đeo túi thơm có lá bạc hà bên trong, nếu không đã thành trò cười rồi. Lâm Mị có chút vui mừng.

Chu Minh Dương thấy Lâm Mị xoa mắt đi tới, hắn không tránh đã đành, còn rảo bước nhanh hơn, đợi Lâm Mị va vào người, mới dừng bước lại, ra vẻ nghiêm túc nói: “Em gái ah, sau này nhớ chú ý nhìn đường! Lần này là va vào anh, anh em một nhà tự nhiên không thành vấn đề, nhưng nếu va phải người đàn ông khác thì biết làm sao bây giờ?” Hắn vừa nói vừa xoa mũi. Uhm, không biết em gái nuôi này dùng hương liệu gì, ngửi vào bần rần chân tay, rạo rạo toàn thân. Sau này phải nhớ nhờ Mẫn Mẫn hỏi một chút xem công thức phối chế thế nào.

Lâm Mị có chút sợ ông anh này, không trả lời câu hỏi, đánh trống lảng sang chuyện khác: “Hoa trong phủ trưởng công chúa đang kỳ nở rộ, có gửi thiệp mời các phu nhân tiểu thư đến phủ công chúa ngắm hoa, mẫu thân gọi em đến nói, để mấy anh em cùng đi với nhau!”

“Ồ!” Chu Minh Dương cũng biết rõ, mỗi lần trưởng công chúa mở tiệc rượu, không chỉ mời các phu nhân tiểu thư, còn mời cả các thiếu gia công tử đến tham dự. Tiệc rượu của trưởng công chúa, hẳn thấy gọi là đại hội mai mối mới đúng. Bây giờ Chu Mẫn Mẫn và Lâm Mị chưa đính hôn, phu nhân Vĩnh Bình Hầu đương nhiên muốn hai cô bé tích cực tham gia yến hội. Về phần hấn và Chu Tư, đương nhiên là muốn ngắm nhìn giai nhân.

Lâm Mị đi xa, dư hương vẫn như lượn lơ đâu đây. Chu Minh Dương mỉm cười nhìn bóng lưng nàng, không đi gặp phu nhân Vĩnh Bình Hầu nữa, quay đầu rẽ hướng khác, đến thư phòng Vĩnh Bình Hầu.

“Cha, nếu năm đó Tam Công chúa không tạ thế, cha cam tâm gả cho công chúa, làm một phò mã sao?” Chu Minh Dương không lòng vòng lâu la, trực tiếp đề cập thẳng vào vấn đề chính: “Nói thế nào, con cũng không cam tâm.”

Trở thành phò mã, vì để tránh hiềm nghi, sẽ không được giao những chức tước quan trọng. Huống hồ, con rể Hoàng đế nào phải dễ làm? Với gia thế của Vĩnh Bình Hầu, Chu Minh Dương không cần bị “gả” đến phủ Công chúa, mà là Công chúa gả đến Hầu phủ, nhưng cưới Công chúa rồi, trừ việc con cái không bị đổi theo họ mẹ, những phương diện còn lại không khác gì kẻ ở rể Hoàng gia, kể cả vị trí đương gia trong nhà, rồi lời ai nói có trọng lượng hơn, đương nhiên cũng là Công chúa, chứ không phải Phò mã.

Kỳ thật Vĩnh Bình Hầu cũng không tình nguyện để Chu Minh Dương cưới công chúa. Nhưng Thái hậu và Hoàng hậu lộ ra ý tứ đấy, tất nhiên là ông ấy không dám mai mối cho Chu Minh Dương. Cứ trì hoãn thế, Chu Minh Dương đã mười chín tuổi.

“Con không cam tâm thì như thế nào?” Vĩnh Bình Hầu thở dài.

“Nếu để công chúa gặp thêm mấy mỹ nam, không chừng sẽ thấy con chướng mắt.” Chu Minh Dương nói lời này, chính là để thăm dò ý tứ Vĩnh Bình Hầu, thấy Vĩnh Bình Hầu quả nhiên cũng không tình nguyện để hấn làm phò mã, mới nói tiếp, “Trưởng công chúa tổ chức “Thưởng hoa yến”, Nhị Công chúa là cháu gái tự nhiên sẽ đến dự, đến lúc đó bọn Liễu Vĩnh, Tô Trọng Tinh gì đó, cũng sẽ tham dự...” Triều Đại Chu từ trên xuống dưới, từ phu nhân đến tiểu thư, ai cũng thích thảo luận về mỹ nam tử. Còn bình ra Liễu Trọng nguyên, Tô Trọng Tinh, Chu Tư làm kinh thành tam đại mỹ nam. Hấn rất tin tưởng là Công chúa cũng hiếu kỳ tam đại mỹ nam là thế nào. Chỉ cần Công chúa ưng ý một người, là hấn liền thoát thân.

Luận tướng mạo, Chu Tư tuần tú hơn một chút, nhưng luận khí chất phong độ, Chu Minh Dương lại cao hơn một bậc. Vĩnh Bình Hầu nhìn Chu Minh Dương nói: “Em trai con tuy tuần tú, nhưng nói năng tùy tiện. Tô Trọng Tinh mặt mày sáng sủa, tư tưởng lại quá khô khan cứng nhắc. Về phần Liễu Vĩnh,...” Theo những gì Liễu Vĩnh thể hiện mấy năm qua, hẳn là một lòng được thể hiện năng lực trên chốn quan trường, cưới công chúa rồi sẽ thành kẻ nhàn rỗi nhất Hoàng gia, tự nhiên cũng sẽ không tình nguyện.

Liễu Vĩnh ở Trạng nguyên phủ bỗng dưng hắt hơi một cái, liền thấy bà vú cầm áo khoác đến: “Đêm qua đi ngủ không đắp chăn sao? Nhìn xem, hắt hơi sổ mũi rồi.”

Liễu Vĩnh bật cười, “Vú ơi, mới là đầu hạ, trời cũng nóng, sao có thể cảm lạnh được?”

Bà vú liền cần nắn, “Thiếu gia ơi, cậu cũng mười chín tuổi rồi, không thể trì hoãn chuyện hôn nhân được nữa đâu. Nếu có người đến cầu hôn nữa, nhất định không được giả vờ sinh bệnh.”

“Vú yên tâm, lòng cháu tự biết tính toán!”

“Nếu cậu biết thì đã sinh được mấy đứa con rồi, còn chờ tới bây giờ sao?” Bà vú bất mãn, ngồi xuống nói: “Đầu năm vú có đi cầu cho cậu một quả thẻ nhân duyên, xin được quả thượng thượng (quả tốt nhất)! Mỗi nhân duyên đó, chỉ sợ đã đến cửa lại bị chính người của mình đẩy ra thôi.”

Liễu Vĩnh trấn an bà vú mấy câu, chỉ suy nghĩ: Trưởng công chúa gửi thiệp mời đến “Thưởng hoa yến”, có nên đi hay không? Chuyện hôn nhân của mình chưa được xác định rõ ràng, thật lòng chỉ sợ đem dài lắm mộng. Có lẽ, nên mượn bữa tiệc này, nói chuyện ngả ngừ với Chu Mẫn Mẫn, sau đó chính thức nhờ bà mối đến Hầu phủ cầu hôn?

25. Chương 25: Mỹ Nam Hộ Hoa

Trưởng công chúa là chị gái ruột của đương kim Hoàng đế (trong trường hợp này có lẽ là chị gái cùng cha cùng mẹ luôn), tính thích náo nhiệt, hàng năm đều tổ chức một hai lần hội thi thơ hoặc hội thưởng hoa, những sự kiện đấy, tham dự không chỉ có công khanh phu nhân, thiên kim nhà quyền quý, trạng nguyên thám hoa, tài tử đương thời, còn có sự xuất hiện của công chúa hoàng tử. Bởi vậy thiệp mời không phải thứ ai cũng nhận được, không ít người vò đầu bứt tóc chỉ để nhận được một tấm thiệp mời.

Ngay khi nhận được thiệp mời, phu nhân Vĩnh Bình Hầu liền cho người đặt làm đồ trang sức mới cho Chu Mẫn Mẫn và Lâm Mị, bận rộn suốt ngày. Chu Mẫn Mẫn cầm thiệp, thấy viết mừng tám tháng năm, buổi tối, giờ Dậu một khắc (17h15???) nhập tiệc, không khỏi quay sang phu nhân Vĩnh Bình Hầu cười nói: “Nghe nói phủ trưởng công chúa năm trước cấy ghép được một giống hoa mới, chỉ nở khi trời tối, lộng lẫy kiêu diễm không nói thành lời, hương thơm ngào ngạt, chắc lần này là để thưởng giống hoa đó.”

Phu nhân Vĩnh Bình Hầu cười nói: “Lần trước khi ta tiến cung thỉnh an, có thấy Hoàng hậu nói qua, hoa đó tên gọi hoa quỳnh, vốn dĩ cuối hè mới đến kỳ hoa nở. Nhưng Trưởng công chúa thuê được một hoa tượng gỏi, không biết hoa tượng đó dùng phương pháp gì, lại thúc được hoa quỳnh nở sớm, chắc chắn tối mừng tám tháng năm sẽ nở hoa. Lúc đó ngồi trong vườn, để gió đêm đưa hương hoa đi khắp chốn, chắc hẳn là chuyện rất thú vị.”

“Chưa cần kể đến hoa quỳnh, hoa dạ hương khi nở cũng rất thơm.” Chu Mẫn Mẫn cười nói mấy câu, nghĩ đến chuyện khác, lại hỏi: “Mẹ, Tô phu nhân thật sự muốn nhận tiểu Mị làm nghĩa nữ sao?”

“Chẳng lẽ lại giả?” Phu nhân Vĩnh Bình Hầu cười nói: “Ngày tốt cũng chọn rồi, ngày mai sẽ cho người đón tiểu Mị đến Tô phủ.”

“Vừa từ hôn chưa bao lâu, lại vội vàng kết nghĩa, thật là lạ đời.” Chu Mẫn Mẫn lúc lắc đầu, “Nếu là con, đừng hòng con bước chân vào Tô phủ thêm một lần nào nữa.”

“Con được chiều quen rồi, sao hiểu được đạo lý đối nhân xử thế?” Phu nhân Vĩnh Bình Hầu cốc lên trán Chu Mẫn Mẫn một cái, “Ta đã nhận tiểu Mị là nghĩa nữ, con hãy đối xử với con bé thật lòng, phải xứng đáng làm chị, không được để người khác ức hiếp con bé.”

“Thế này đi, ngày mai người nhà họ Tô đến đón tiểu Mị, có cần con đi theo hù dọa không?”

Phu nhân Vĩnh Bình Hầu vừa nghe Chu Mẫn Mẫn nói thế liền cười sặc sụa, “Con tưởng con là Chung Quỳ ah? Hù dọa ai?” (Chung Quỳ là vị thần diệt yêu trừ ma trong truyền thuyết dân gian Trung Hoa)

Bên kia, bà vú đang nhìn Lâm Mị thêu, cười nói: “Bây giờ tiểu thư đã là thiên kim Hầu phủ, ngày mai đến Tô phủ, nên trang điểm phục sức lộng lẫy, đừng để mất thể diện của Hầu gia và phu nhân. Đến Tô phủ rồi cũng không cần kính cẩn như trước, cứ thoải mái hào phóng mà hành xử thôi!”

“Mama!” Lâm Mị hờn dỗi, “Cháu chẳng qua chỉ là nghĩa nữ Hầu phủ, sao có thể tự cao tự đại? Huống hồ ngày mai đến Tô phủ là để nhận nghĩa mẫu, không phải ra oai thể hiện.”

“Nếu không phải Tô phu nhân đối đãi với tiểu thư không bạc, thử hỏi chúng ta còn bước chân vào Tô phủ làm gì!” Bà vú nghĩ đến chuyện Tô Trọng Tinh dùng đủ cách ép Lâm Mị từ hôn, hừ hừ nói: “Vừa mới từ hôn không bao lâu, lại vội vàng kết nghĩa, chỉ có người tốt tính như tiểu thư, mới chịu đồng ý.”

“Chuyện khác không nói, nhưng nghĩ đến chuyện phải gọi Tô Trọng Tinh là đại ca, cháu lại cảm thấy có chút bức bối.” Lâm Mị cũng làm xong đôi giày, kéo thử mấy lần, cảm thấy đi vào sẽ thoải mái, mới cười nói: “Lúc nhận nghĩa mẫu, không thể làm gì khác hơn là dâng một đôi giày để hiếu kính rồi.”

Bà vú niệm Phật một câu: “Hôm qua cô dâng lên phu nhân Vĩnh Bình Hầu một đôi giày, đại thiếu gia và nhị thiếu gia suýt soa khen ngợi, không phải còn la hét muốn được một đôi sao? Bây giờ cô đã là muối muối, nếu rảnh rồi, cũng nên làm tặng họ mỗi người một đôi!”

“Hai anh ấy đùa cho vui thôi, không phải thật lòng thích thú đến vậy đâu?” Lâm Mị cúi đầu trầm tư, “Mama, lần trước tặng Tô Trọng Tinh đôi giày, tốn công sức không nói, cháu còn thêu sen tịnh để lên miếng lót giày,...” (Sen tịnh đế: một gốc 2 cành, ám chỉ ân ái vợ chồng)

Bà vú cả kinh, “Nếu thật vậy, ngày mai đến Tô phủ, phải nghĩ cách để lấy lại đôi giày.”

“Mama đừng hoảng. Đôi giày đó lót kép, trừ phi đi nhiều đến mức mòn cả lớp lót bên trên, mới có thể nhìn thấy sen tịnh để ở lớp lót bên dưới.” Lúc đấy Lâm Mị vẫn mong mỗi có thể khiến Tô Trọng Tinh thay đổi thái độ, bây giờ nghĩ lại mà đỏ mặt, “Nếu Tô Trọng Tinh biết đó là giày cháu làm, nhiều khả năng là sẽ không đi đâu. Ngày mai mama lặng lẽ nhờ hầu gái lấy hộ là được.”

Lúc này, Tô Trọng Tinh đang nói chuyện với Tô phu nhân trong phòng bà, Tô phu nhân bảo hẳn ngày mai đến Vĩnh Bình Hầu phủ đón Lâm Mị về đây, hẳn có chút mất tự nhiên, chỉ nói: “Mẹ, tuy sau khi nhận mẹ làm nghĩa mẫu thì cô ấy cũng là muội muội của con, nhưng giờ con gặp cô ấy cảm thấy rất bối rối. Không bằng để quản gia đi đón cô ấy.”

“Trọng Tinh ơi, hiện giờ tiểu Mị là thiên kim Hầu phủ, nếu để quản gia đi đón con bé thì thật quá mất lịch sự. Con là đại ca, đi đón con bé mới là ổn thỏa. Con bé đã không so đo chuyện cũ, chịu nhận ta làm nghĩa mẫu, thật là hiếm có khó tìm. Kẻ làm đại ca như con thì khó khăn chỗ nào?” Tô phu nhân nói, cúi đầu nhìn thấy đôi giày Tô Trọng Tinh đang đi, thuận miệng hỏi: “Giày này ai làm? Tinh xảo lắm.”

Tô Trọng Tinh vô thức rút chân lại, đối với nhân thân nghiên cứu của Tô phu nhân, hẳn cảm thấy rung mình, bỗng nhiên cảm thấy bản thân thật ngu xuẩn, chẳng qua chỉ là một đôi giày, có gì phải hoảng hốt?

Chờ Tô Trọng Tinh ra về, Tô phu nhân vẫy một bà già tâm phúc đến, căn dặn: “Người nghe ngóng một chút, xem đôi giày Trọng Tinh đi là ai làm? Còn nữa, sáng sớm mai, cùng Trọng Tinh đến Vĩnh Bình Hầu phủ đón tiểu Mị về đây, phải hầu hạ thật chu đáo, không được sai sót gì.”

Sáng sớm hôm sau, Tô phu nhân cho người chuẩn bị chu đáo mọi sự, rồi để Tô Trọng Tinh dẫn bà già hầu gái và xe ngựa đến Vĩnh Bình Hầu phủ đón Lâm Mị.

Lâm Mị vừa nghe là Tô Trọng Tinh tới đón nàng, liền lấp bắp kinh hãi, nói với bà vú: “Sao hẳn lại tới? Nếu để người khác biết, không phải là làm đề tài đàm tiếu cho thiên hạ sao?”

Chu Tư vừa nghe là Tô Trọng Tinh tới đón Lâm Mị, vội vàng chạy đến phòng của phu nhân Vĩnh Bình Hầu nói: “Mẹ, để con hộ tống em gái đến Tô phủ đi, sau đó lại hộ tống về, đảm bảo không để nhà họ Tô ức hiếp dù chỉ là nửa điểm.”

“Ta cũng đi!” Chu Minh Dương đứng ở ngưỡng cửa, cười yếu ớt, “Em gái nhà ta nhận Tô phu nhân làm nghĩa mẫu, là để mặt mũi cho nhà họ Tô, đừng để người khác hiểu lầm, cho rằng trong phủ này em gái không có địa vị gì, còn phải đợi bái Tô phu nhân làm nghĩa mẫu mới có người nâng đỡ.”

“May có hai đứa suy nghĩ chu đáo.” Phu nhân Vĩnh Bình Hầu vừa nghe liền cười, “Có hai đứa đi hộ tống tiểu Mị qua đó, trên dưới Tô phủ tự nhiên rõ ràng về địa vị hiện tại của tiểu Mị, không dám khinh thường. Được rồi đi đi, đừng nán ná lâu, làm xong nghi lễ thì về ngay!”

Tô Trọng Tinh đứng chờ ngoài cửa, nghĩ đến chuyện sắp phải giáp mặt Lâm Mị, liền cảm thấy có chút mất tự nhiên, đành nghĩ hôm nay nàng là em gái nuôi rồi, nhưng đi giày nàng tặng, rốt cục có nên nói một câu “cảm ơn” không? Hắn vừa nghĩ đến đó, liền nghe thấy tiếng cười nói xôn xao, Chu Minh Dương và Chu Tư đi trước, người hầu dìu Lâm Mị đi sau. Lâm Mị nhìn thấy hắn, cúi chào từ xa rồi lên xe luôn, không đi tới chào hỏi, hắn thấy Lâm Mị trang điểm lộng lẫy yêu kiều, có chút sững sờ, lòng dâng lên một cảm giác không thể diễn tả bằng lời.

Chu Tư cười ngựa đi tới chào hỏi Tô Trọng Tinh, cười nói: “Thế nào, nhìn cậu có vẻ hối hận, chẳng lẽ hối hận vì đã từ hôn với em gái nhà tôi?”

“Chớ có nói bậy!” Tô Trọng Tinh và Chu Tư tuy là bạn tốt, nhưng lúc này Lâm Mị đã là em gái nuôi của Chu Tư, hẳn chẳng thể nói với Chu Tư lời đang canh cánh trong đáy lòng, chỉ rầu rĩ nói: “Tiểu Mị giống như vẫn còn trách tôi?”

Chu Tư lườm nguýt Tô Trọng Tinh, “Không lẽ cậu hy vọng tiểu Mị dành cho cậu thái độ thân mật thắm thiết? Như thế nguyên cớ gì mà con bé phải từ hôn chưa từng phát sinh?”

“Tiểu Mị ở Hầu phủ ... có quen không?” Tô Trọng Tinh vốn không định hỏi nhiều, nhưng trước giờ có chuyện gì cũng nói với Chu Tư, giờ chỉ vừa không lưu ý, miệng thốt ra lời luôn.

“Thế nào, nhớ nhung tiểu Mị sao?” Chu Tư cười đắc ý, “Còn nói không hối hận? Nói thật nhé, so với biểu muội của cậu thì tiểu Mị tốt hơn nhiều. Nếu cậu thật lòng hối hận, thì đừng để con bé nhận nghĩa mẫu nữa, nhanh chóng về nhà nói rõ ràng với biểu muội, sau đó đến Hầu phủ cầu thân, không chừng tiểu Mị niệm tình xưa, sẽ đáp ứng cậu không biết chừng!”

“Mỡm chó không mọc được ngà voi.” Tô Trọng Tinh xoay đầu, thúc ngựa tiến lên mấy bước, không thèm để ý đến Chu Tư nữa.

Bà vú vén rèm nhìn ra, thấy Chu Tư nói chuyện với Tô Trọng Tinh, bèn kề tai Lâm Mị nói thầm: “Kinh thành tam đại mỹ nam, hai người thành anh trai cô. Một người còn lại, không chừng sẽ thành anh rể. Thật đáng tiếc!”

Lâm Mị ngich tui thơm, nghĩ đến chuyện có tui thơm rồi có giáp mặt thanh niên trẻ cũng không bị nhũn người, thuận miệng nói: “Đáng tiếc cái gì ạ?”

Bà vú cười nói: “Không có gì.”

Hai người mãi nói chuyện, chẳng mấy chốc đã đến Tô phủ.

Tô phu nhân đứng chờ ở cổng, thấy Lâm Mị vừa đến liền bước đến đón, không chờ Lâm Mị xuống xe, đã kéo tay nàng cười nói: “Đừng đa lễ, nhanh vào nhà đi.”

Những chuyện thế này, Ngô Ngọc Y không có tư cách lộ diện, chỉ có thể ở trong phòng nghiêng răng cằm hận. La Minh Tú thấy Chu Minh Dương và Chu Tư đích thân hộ tống Lâm Mị tới đây, Tô Trọng Tinh cũng thu xếp an bài như một ông anh đích thực, cô ta bất an vặn xoắn khay tay, nhưng nhanh chóng tỉnh ra, làm như thể không có chuyện gì, còn mỉm cười bước tới cầm tay Lâm Mị hỏi han.

Thân quyến nhà họ Tô tuy đã quen mắt dung mạo Tô Trọng Tinh, nhưng lúc này thấy Chu Minh Dương và Chu Tư vẫn không dời được mắt, ai nấy đều nghĩ thầm: chẳng trách ai nấy đều nói hai công tử nhà Hầu gia có tướng mạo rất khôi ngô tuấn tú, cả công chúa cũng phải xiêu lòng, đúng là danh bất hư truyền!

Tô phu nhân nhận Lâm Mị làm nghĩa nữ, không phô trương như phu nhân Vĩnh Bình Hầu, chỉ mời mấy người họ hàng đến dự, nghi thức cũng đơn giản, mọi chuyện diễn ra rất suôn sẻ.

Chỉ có bà vú tìm cách lấy lại đôi giày Lâm Mị làm tặng Tô Trọng Tinh là không thuận lợi. Người hầu của Tô Trọng Tinh ba lần bảy lượt từ chối, chỉ nói đôi giày đó bị Tô Trọng Tinh lấy đi rồi, không thể lấy lại nữa. Bà vú sợ làm ầm lên thì lộ chuyện, không dám hăm dọa con hầu, chỉ đành nói chuyện ôn tồn. Con hầu kia thấy Tô Trọng Tinh dường như rất thích đôi giày, từ lúc đó đến giờ vẫn đi liên tục, kiên quyết không chịu đưa ra. Kết quả, bà vú đành ra về tay trắng.

Thấy bà vú không mang được đôi giày về, Lâm Mị khó tránh khỏi có chút buồn bực, trở về Hầu phủ rồi mà vẫn cứ mất tập trung. Chu Mẫn Mẫn thấy Lâm Mị như thế, lòng liền hiểu lầm, cho rằng Lâm Mị không dứt được lòng với Tô Trọng Tinh, ngược lại còn thấy thương xót nàng hơn. Bởi vì sắp đến tiết Đoan Ngọ, bận rộn nhiều việc, chuyện đó tạm gác sang một bên.

Qua tiết Đoan Ngọ, đảo mắt đã đến mừng tám tám tháng năm, phu nhân Vĩnh Bình Hầu một lòng mong muốn Chu Mẫn Mẫn và Lâm Mị có thể nổi bật trong hội thưởng hoa của Trưởng công chúa, không tiếc công sức trang điểm phục sức cho hai người, bà nói với Lâm Mị: “Tính ra, kinh thành cũng có mấy cô gái tài mạo song toàn, nổi bật nhất trong số đó là thiên kim nhà Tể tướng – Nhậm Hiểu Ngọc. Mẫn Mẫn nhỏ hơn Nhậm Hiểu Ngọc một tuổi, mỗi lần có yến tiệc, đều thua kém mấy phần. Con trang điểm lông lấy hấn sẽ rất nổi bật, nếu cả hai tỷ muội xuất hiện cùng một chỗ, nhất định sẽ nổi bật hơn Nhậm Hiểu Ngọc!”

Nói về thiên kim nhà Tể tướng Nhậm Hiểu Ngọc, Chu Mẫn Mẫn có chút nghiêng răng, hừ, lần nào cũng ra vẻ kiêu sa mỹ miều, thu hút hết bọn đàn ông con trai, chờ xem em gái ta có đánh bại cô được không? Giỏi thì cô cứ kiêu sa mỹ miều đi, xem có hơn được nữa không! Chu Mẫn Mẫn nghĩ đến đó, không có tâm trạng trang điểm cho chính mình, chỉ hào hứng trang điểm cho Lâm Mị.

26. Chương 26: Kiều Diễm Vô Song

Đến khi Chu Mẫn Mẫn trang điểm cho Lâm Mị xong, đẩy ra trước mặt phu nhân Vĩnh Bình Hầu, phu nhân Vĩnh Bình Hầu vô cùng kinh ngạc, lẩm bẩm nói: “Ồi, không hề thua kém mẹ con năm xưa!” So với Cố Khả Nhi kém chút thanh thuần, nhưng lại thêm phần kiều diễm. Nếu không phải vấn đề xuất thân, có làm vương phi cũng xứng đáng.

“Mẹ, tiểu Mị thế này có phải còn đẹp hơn Nhậm Hiểu Ngọc mấy phần không?” Chu Mẫn Mẫn cực kỳ hưng phấn, vỗ tay nói: “Đến lúc đó, xem Nhậm Hiểu Ngọc còn dám làm ra vẻ kiêu sa nhất hội không?”

Lâm Mị mặc xiêm y màu đỏ tươi, đầu cài bộ trang sức bằng hổ phách mà Mẫn Mẫn rất yêu thích. Nàng đỏ mặt, hơi có chút ngại ngùng, nhỏ giọng nói: “Hình như hơi diễm dúa quá? Không bằng đổi thứ khác nữa nhận hơn.”

“Sao thế được?” Chu Mẫn Mẫn gào lên, “Thưởng hoa buổi tối, có ai không phục sức lóng lánh? Chỉ sợ tối quá nhìn không ra! Yên tâm yên tâm, thưởng hoa buổi tối cơ mà, nếu là ban ngày thì đúng là có hơi chói mắt. Nhưng buổi tối thì thế này là rất vừa vặn.”

Phu nhân Vĩnh Bình Hầu xem thời gian, đã là giờ Thân hai khắc, liền cười nói: “Tuy nhà ta không xa phủ của Trưởng công chúa, nhưng cũng mất hai khắc ngồi xe ngựa mới đến. Hai chị em trang điểm thế là đẹp rồi, không cần đổi nữa, đi đi cho kịp!”

Chu Minh Dương và Chu Tư nhìn thấy Lâm Mị thì lóa hết cả mắt, nhưng ngại có phu nhân Vĩnh Bình Hầu đứng bên, không dám nhìn nhiều.

Chờ ra khỏi phủ, Chu Tư thúc ngựa chạy tới bên cạnh Chu Minh Dương, thấp giọng nói: “Đại ca, tiểu Mị xinh đẹp như vậy, sau này gả cho nhà khác thật là đáng tiếc.”

Chu Minh Dương liếc xéo Chu Tư, “Em ấy là em nuôi!”

“Nhưng cũng không phải em ruột!” Chu Tư phản bác, “Đại ca, em nói trước, nếu mẹ cho phép, anh không được phá đám chuyện của em.”

“Mẹ sẽ không cho phép.” Chu Minh Dương thấp giọng cười nhẹ, “Ta cũng sẽ không cho phép.” Dứt lời thúc ngựa đi trước.

“Em biết mà, không chừng anh cũng động lòng rồi!” Chu Tư thì thào một câu, thúc ngựa lên muốn nói với Chu Minh Dương mấy câu, nhưng Chu Minh Dương lăm lè không nói gì, đành chuyển đề tài khác.

Khi anh em nhà họ Chu đến phủ Trưởng công chúa, là lúc giờ Dậu một khắc, không sớm không muộn. Người hầu của phủ Trưởng công chúa nghênh đón phu nhân Vĩnh Bình Hầu và bốn anh em vào trong. Chu Minh Dương và Chu Tư được quản gia dẫn đường đến bàn dành nam. Phu nhân Vĩnh Bình Hầu dẫn Chu Mẫn Mẫn và Lâm Mị đi gặp Trưởng công chúa, sau đó mới vào đại sảnh. Trong đại sảnh tiếng cười nói râm ran, phu nhân Vĩnh Bình Hầu vừa bước vào, liền yên lặng như tờ, mấy vị phu nhân nhìn thấy Chu Mẫn Mẫn và Lâm Mị liền suýt xoa: “Ồi, đúng là hai chị em xinh đẹp!”

Chu Mẫn Mẫn chỉ lo tìm kiếm bóng dáng Nhậm Hiểu Ngọc, thấy Nhậm Hiểu Ngọc đang ngồi nói chuyện với người khác, khi ngược đầu nhìn Lâm Mị nhãn thần hiện rõ vẻ kinh ngạc, Chu Mẫn Mẫn mới cảm thấy hả lòng hả dạ, Nhậm Hiểu Ngọc, xem ngươi còn độc chiếm sự chú ý được không?

Lâm Mị đi tìm Tô phu nhân, thấy Tô phu nhân và La Minh Tú, Mạc Song Kỳ đang ngồi cùng một bàn, nàng liền tới ngồi cùng.

“Con trang điểm thế này thật giống mẹ con.” Tô phu nhân có chút cảm thán.

Mạc Song Kỳ “Oa” một tiếng kéo Lâm Mị nói: “Chúng ta đang thảo luận, xinh đẹp nổi bật nhất là thiên kim nhà Tể tướng. Ai ngờ em còn hơn thế,...” Mạc Song Kỳ chỉ nói đến đó rồi ngừng, cười với vẻ thần bí: “Nghe nói cô gái nào xinh đẹp nhất tối nay, sẽ được Trưởng công chúa tặng một món quà bí mật. Đến lúc em được tặng nhớ cho ta mở rộng tầm mắt với.”

La Minh Tú tự nhận tài mao song toàn, cũng tốn không ít công sức trang điểm, vẫn tự cho rằng có thể áp đảo Lâm Mị, nhưng lúc này nhìn thấy Lâm Mị, lồng ngực như bị ai cào, hết sức khó chịu. Trong lúc nhất thời, cười cũng gượng gạo.

Chu Mẫn Mẫn đi tới cười nói: “Tiểu Mị, chúng ta về bàn!” Vừa nói vừa kéo tay Lâm Mị, đặc biệt vòng qua bàn Nhậm Hiểu Ngọc đang ngồi, dường như cảm thấy chưa đủ nổi bật, còn đứng lại chào hỏi mấy vị phụ nhân.

Nhậm Hiểu Ngọc bị hành vi khiêu khích của Chu Mẫn Mẫn chọc giận, ngẩng đầu nhìn Lâm Mị một lượt, lòng thầm cười lạnh: chẳng qua chỉ là một đóa hoa đại không có lai lịch, cũng dám vọng tưởng áp đảo được ta? Cứ chờ đấy!

Chu Mẫn Mẫn cảm giác được cái nhìn của Nhậm Hiểu Ngọc, giống như có mấy mũi tên bắn phập vào lưng, nhất thời quay ngoắt đầu lại nhìn Nhậm Hiểu Ngọc, quả nhiên thấy Nhậm Hiểu Ngọc đang hung hăng trừng mắt nhìn qua, Mẫn Mẫn ung dung cười một tiếng thị uy, kéo Lâm Mị ngồi xuống.

Thấy khách đến đã gần như đông đủ, Trưởng công chúa đi ra chào hỏi.

Sau khi dùng xong tiệc rượu, người hầu bày hoa quả trà bánh trong vườn, Trưởng công chúa dẫn đường mời khách vào vườn thưởng hoa.

Cuối giờ Dậu, trời nhá nhem tối, hoa cỏ trong vườn như thêm phần mộng ảo, lung linh khác thường. Một nhóm hầu gái đi trước, thấp sáng đèn lồng, mấy hoa tượng nhìn lại thấy đã an bài thỏa đáng, mới thanh thản lui xuống.

Mọi người tùy ý chọn chỗ mình thích để ngồi ngắm cảnh, gió mát, hương hoa, không gian lung linh ánh đèn lồng, xa xa có tiếng tiêu da diết, bên này có tiếng đàn êm tai, vô cùng thư thái.

Lâm Mị nghe được một lúc thì nhập thần khẽ nhịp chân xuống đất, lúc đấy mới phát hiện dưới chân có luồng nhiệt khí, không khỏi ngạc nhiên, giật nhẹ tay áo Chu Mẫn Mẫn nói: “Trời đã tối rồi, đây lại là vườn trồng cây cối hoa cỏ, theo lý mà nói, dưới đất không có nhiệt khí, tại sao lại thế này?”

Chu Mẫn Mẫn kề tai Lâm Mị nói thầm: “Chị mới lặng lẽ nhờ đại ca đi nghe ngóng, nghe được là hoa tượng vì muốn thúc hoa nở sớm, đốt rơm rạ lấy tro rồi chôn xuống gốc cây hoa, tro rơm rạ khó tản nhiệt, khiến đất trồng hoa nóng rất lâu.”

Đang nói, thì có người hầu vào bẩm báo, “Hoa Quận vương giá đáo, Nhị Công chúa giá đáo!”

Mọi người đều đứng dậy nghênh đón, Lâm Mị đứng khá xa, thấy Nhị Công chúa khoảng mười bốn mười lăm tuổi, xinh đẹp dị thường, mắt sáng long lanh. Hoa Quận vương tay phe phẩy cây quạt, mày kiếm mắt sao, khoảng mười bảy mười tám tuổi, đang nở nụ cười có vẻ rất thân thiện dễ gần.

Chu Mẫn Mẫn đã từng gặp Nhị Công chúa, lúc này thấy Công chúa giá đáo liền kéo Lâm Mị tiến lên cầu kiến.

Nhị Công chúa cười tươi cầm tay hai người, ngắm nghía Lâm Mị một hồi, Nhị Công chúa cười nói: “Nghe nói phu nhân Hầu gia mới nhận một nghĩa nữ, chính là cô sao? Xinh thật đấy!” Vừa nói còn vừa vươn tay véo má Lâm Mị, lại tấm tắc: “Oa, da mịn ghê!”

Lâm Mị giật nảy mình, còn chưa phản ứng kịp, Nhị Công chúa đã kéo ống tay áo nàng hít hà, kêu lên: “Thơm quá ah!”

Lâm Mị choáng váng, thiếu điều ngất xỉu tại chỗ.

Chu Mẫn Mẫn cũng sững sờ, nhưng nhớ ra tính Nhị Công chúa hay trêu đùa kiểu này, vội vươn tay kéo Lâm Mị lại, cười nói: “Công chúa điện hạ, em gái nhà ta nhất gan lắm, cô đừng dọa thế.”

“Này, cháu trêu người khác thế là không đúng đâu.” Trưởng công chúa đi tới ngăn cản Nhị Công chúa làm điều xằng bậy, quay sang Lâm Mị nói: “Cô bé đừng sợ, Di Nhiên đùa cháu thôi.”

“Di Nhiên thích nhất là trêu những cô bé xinh đẹp.” Hoa Quận vương đang nói chuyện với người khác quay lại ngắm nghía Lâm Mị, mỉm cười với Chu Mẫn Mẫn nói: “Đây là em gái nhà em?”

“Dạ vâng!” Chu Mẫn Mẫn vừa thấy Hoa Quận vương, bao hoạt bát như bốc hơi hết lượt, khấn trương giặt nhẹ tay áo Lâm Mị, chờ Lâm Mị chúc phúc Hoa Quận vương xong, liền bối rối kéo Lâm Mị lui xuống.

“Tỷ tỷ, Hoa Quận vương và Nhị Công chúa...” Lâm Mị lần đầu được gặp gia đình Hoàng gia, thấy hoàn toàn không giống như nàng đã tưởng tượng, không khỏi lặng lẽ nhìn thêm vài lần.

“Tiểu Mị, em đừng thấy hai người đó tuấn nam mỹ nữ rồi trông mặt mà bắt hình dong, họ gian tà lắm!” Chu Mẫn Mẫn ngẩng đầu, lại thấy Hoa Quận vương đang cười hì hì nhìn qua, sợ hãi vội vàng nhìn ra chỗ khác, lặng lẽ nói thầm với Lâm Mị: “Dù sao Nhị Công chúa cũng là con gái, có bị cô ấy véo má cũng không có vấn đề gì. Cái cần chú ý là, ngàn vạn đừng để bị Hoa Quận vương véo má.”

“Tỷ tỷ bị Hoa Quận vương véo má rồi sao?” Lâm Mị mau mồm mau miệng, vừa nói xong thấy Chu Mẫn Mẫn mở miệng, vội nói: “Em biết rồi, em không hỏi nữa.”

“Haizzz, sớm muộn gì em cũng biết thôi.” Chu Mẫn Mẫn thở dài, “Hai năm trước chị vẫn còn thấp bé, hai má phúng phính. Kết quả Hoa Quận vương vừa thấy liền nói chị như quả táo tròn, trước bàn dân thiên hạ công khai véo má một cái. Từ đấy về sau, chị thấy hấn liền né. Vậy mà đến giờ vẫn có người lôi chuyện đó ra trêu chị!”

Thấy Lâm Mị không rõ Hoa Quận vương có vai vế thế nào, Chu Mẫn Mẫn giải thích: “Hoa Quận vương là cháu ruột gọi đương kim Thánh thượng bằng chú, Thái hậu rất sủng ái hấn và Nhị Công chúa. Không có ai dám đắc tội với hấn!”

Hai người đang nói chuyện thì thấy tiếng mọi người trầm trồ thán phục, liền quay đầu nhìn vườn hoa. Tất cả hoa quỳnh chung một gốc đồng loạt nở rộ, từng đóa hoa trắng tinh khôi, rung động trong gió, kiều diễm vô song, có hương hoa thoang thoảng đâu đây.

“Thật đẹp!” Lâm Mị kinh ngạc thán phục.

Lâm Mị không hề biết, khi nàng đang ngắm hoa, có Tô Trọng Tinh và Liễu Vĩnh đang nhìn nàng.

Bên kia, Nhậm Hiểu Ngọc nhìn Liễu Vĩnh, La Minh Tú nhìn Tô Trọng Tinh. Hoa Quận vương và Nhị Công chúa nhìn Chu Mẫn Mẫn và Chu Minh Dương.

27. Chương 27: Những Phút Xao Lòng

Chu Minh Dương vừa đưa mắt nhìn quanh, liền đụng phải ánh mắt đắm đuối ẩn tình của Nhị Công chúa, hấn lạnh hết sống lưng, biểu tình trên mặt liền thay đổi, ra vẻ e lệ thẹn thùng xoay đầu đi, lòng thầm la hét: các vị mỹ nam bằng hữu, xin hỏi, ai có đủ bản lĩnh nhận củ khoai bồng này?

Chu Tư đưa mắt chung quanh, đã ngắm nghía các thiếu nữ xinh đẹp được mấy lượt, thu hồi ánh mắt lưu luyến khỏi Lâm Mị, nhìn thấy dáng vẻ thẹn thùng của Chu Minh Dương, hấn rùng mình nói: “Đại ca, anh...”

“Nhị Công chúa sống trong cung, từ sáng đến tối chỉ nhìn thấy cung nữ thái giám, cung nữ còn đỡ, cái đám thái giám kia giọng nói the thé, so với đàn bà con gái còn ẻo lả hơn. Nghe nói, Nhị Công chúa rất chán ghét bọn thái giám có phong thái ẻo lả nữ tính đấy, từng thuận miệng tuyên bố, muốn tìm một Phò mã nam tính mạnh mẽ nhất thế gian. Cứ bắt gặp ta ẻo lả thế này, từ từ sẽ ghét ta.”

“Nhị Công chúa có vẻ rất thân thiện, dung mạo lại xinh đẹp, anh thật sự không muốn?” Chu Tư nghi ngờ.

“Tiểu Tư, chú có muốn không? Nếu muốn thì nói một câu thôi, đại ca giúp chú ngay.” Chu Minh Dương ưỡn ngực vênh mông, yểu điệu ôm lấy bờ vai Chu Tư, kề tai nói thầm: “So với anh chú còn nam tính đẹp trai hơn, nhất định Nhị Công chúa sẽ thích.”

Chu Tư bị dáng vẻ của Chu Minh Dương làm buồn nôn, đẩy hấn ra nói: “Không muốn không muốn!” Đờm đùa, nếu ngon ăn đời nào anh nhường cho em dễ dàng vậy? Khẳng định là có chỗ nào nuốt không trôi, mới vội vã tìm con tốt thế mạng.

Chu Minh Dương lại thấy Nhị Công chúa liếc mắt nhìn, chu môi có vẻ rất tủi thân, “Tiểu Tư, đại ca chỉ muốn tốt cho chú thôi mà!”

“Đại ca, đừng giả vờ nữa, em nổi da gà rồi!” Chu Tư quệt quệt cánh tay, lạnh mặt nói: “Giả vờ quá, cẩn thận người ta nghi ngờ.”

“Nói có lý!” Chu Minh Dương nhanh chóng giảm bớt độ khoa trương, thẹn thùng e lệ nhìn Nhị Công chúa một cái, rồi mới xoay đầu, nói với Chu Tư: “Tiểu Tư ah, chú thật sự không muốn Nhị Công chúa? Chẳng lẽ để kẻ khác được lợi sao?”

“Được lợi thế nào?” Chu Tư là kẻ chỉ sợ thiên hạ không loạn, vừa nghe Chu Minh Dương nói có phần ẩn ý, liền tỉnh cả người, hưng phấn hỏi: “Có cần em giúp một tay không?”

“Phi thường cần!” Chu Minh Dương ôm cổ Chu Tư, nói thầm vào tai hắn mấy câu.

Chu Tư vừa nghe, vừa gật đầu liên tục, xoa xoa tay nói: “Đại ca, xong chuyện thì em được lợi gì?”

“Chú ưng ý vị cô nương nào, anh sẽ giúp chú một phen.” Chu Minh Dương nhếch miệng, “... ngoại trừ tiểu Mị.”

Chu Tư phẫn nộ, “Đại ca, đừng nói là anh ưng ý tiểu Mị rồi?”

“Cấm nói, em ấy là em nuôi.” Chu Minh Dương đưa tay lên suýt, liếc mắt nhìn Lâm Mị đứng cách đó không xa, giống như tiếc nuối nói: “Thật đáng tiếc!”

“Đúng vậy, thật đáng tiếc!” Chu Tư cũng than thở, bây giờ là em gái nuôi rồi, không tiện giở trò!

Lại nói đến chuyện Nhị Công chúa và Chu Minh Dương “liếc mắt đưa tình”, thấy hắn lại giở trò thẹn thùng như nàng dâu mới, Nhị Công chúa rất bất mãn, nói với Hoa Quận vương: “Mỗi lần tình cờ gặp hắn, hắn đều trưng ra cái dáng vẻ đấy, thật ngứa mắt!”

Ánh mắt Hoa Quận vương vốn dính chặt lên người Chu Mẫn Mẫn, vừa nghe Nhị Công chúa nói thế, liền làm ra vẻ anh minh, suy đoán: “Có lẽ hắn cho rằng em thích kiểu đấy.”

“Hừ, không có đâu, em thích là kiểu nam tính phong độ, ghét nhất kiểu ảo lả đấy. Hắn làm thế để em ghê tởm sao?”

Hoa Quận vương nghe Nhị Công chúa than phiền mấy câu, thần thờ nói: “Em ghê tởm, anh lại thương tâm. Nhìn tiểu Mẫn Mẫn đi, trước kia khả ái bao nhiêu, dạo gần đây lúc nào thấy anh cũng lấm lét như chuột sợ mèo. Anh đã cố gắng tươi cười, thân thiết ân cần, nàng vẫn có vẻ sợ sệt. Hỏi phải làm sao bây giờ?”

“Anh thực sự thích Chu Mẫn Mẫn?” Nhị Công chúa kinh ngạc, quay đầu nói: “Không nói đến khía cạnh khác, chỉ bàn về dung mạo, tiệc tối nay không hề thiếu tiểu thư xinh đẹp hơn Chu Mẫn Mẫn. Chẳng nói đâu xa, em gái nuôi của cô ấy cũng là thiên kiều bá mị. Anh...”

Hoa Quận vương ho khan một tiếng: “Phụ vương anh năm xưa từng rước về nhà không ít mỹ nữ, người nào người nấy đều thích gây sự lục đục, rất là nhức đầu. Mẫn Mẫn không giống thế, em ấy rất hồn nhiên! Bắt đầu từ lúc véo má em ấy, anh liền quyết định, chỉ chờ em ấy đến tuổi cập kê, liền cầu Hoàng thượng tứ hôn, rước em ấy về Quận vương phủ làm Quận vương phi.”

“Chả trách Thái hậu nương nương ba lần bảy lượt muốn chỉ hôn cho anh, anh đều kiếm cớ từ chối, thì ra là có dự định rồi.” Nhị Công chúa rất thân thiết với ông anh họ này, thấy hắn âu sầu, cười nói: “Nếu anh đã thích người ta, thì phải nói rõ ràng với cô ấy, thế mới dễ tiến tới.”

“Di Nhiên, em đúng là một câu đánh thức người trong mộng.” Hoa Quận vương đã nhìn thấy mục tiêu, liền đưa mắt nhìn quanh một vòng, suy nghĩ xem phải làm thế nào mới hẹn được Chu Mẫn Mẫn ra chỗ vắng người nói chuyện.

Chu Minh Dương đưa mắt nhìn Nhị Công chúa thăm dò, thấy Nhị Công chúa vẫn đang chú ý tới hắn, bèn nháy mắt với Nhị Công chúa, chỉ ra hướng hòn giả sơn, lúng túng bước đi.

“Ô, hẹn ta ra hòn giả sơn sao?” Nhị Công chúa xoa cằm, quay sang Hoa Quận vương nói: “Tiếp tục ngắm Mẫn Mẫn của anh đi nhé, em đi trước!”

Chu Mẫn Mẫn dồn hết chú ý lên người Liễu Vĩnh, lần này tới ngắm hoa, vốn muốn tìm cơ hội gặp Liễu Vĩnh nói chuyện riêng, nhưng Hoa Quận vương cũng tới, Mẫn Mẫn rất sợ Hoa Quận vương lại làm ra chuyện

đường đột gì với mình, trong lúc nhất thời có chút thất thần, vừa thoáng thấy Hoa Quận vương đang nhìn mình, Mẫn Mẫn liền thấy hoảng hốt, giả vờ ngắm hoa, chỉ suy nghĩ xem phải làm thế nào mới tránh được tầm mắt của Hoa Quận vương để lặng lẽ tìm Liễu Vĩnh nói chuyện.

Lâm Mị chỉ lo ngắm hoa, không nhận ra thái độ khác thường của Mẫn Mẫn, than thở: “Cây hoa này thật đáng thương, chưa tới kỳ nở đã bị thúc phải nở sớm.” “Nở sớm nở muộn gì cũng bị người ngắt thôi mà.” Chu Mẫn Mẫn thuận miệng nói một câu, lấy một miếng trái cây nhấm nháp, lại lấy một miếng đặt vào tay Lâm Mị, cười nói: “Phủ Trưởng công chúa không chỉ có giống hoa quý hiếm, cả trái cây đãi khách cũng là loại khó tìm, nhà bình thường đừng nói đến ăn, chưa chắc đã được thấy ấy chứ. Em cũng nếm thử đi!”

Tô phu nhân đang nói chuyện cùng phu nhân Vĩnh Bình Hầu, nhìn sang thấy Chu Mẫn Mẫn đưa trái cây cho Lâm Mị ăn, không khỏi cười nói: “Mẫn Mẫn thật ra đáng làm chị, thật không ngờ.”

“Kể ra, tuy Mẫn Mẫn hơn tiểu Mị mấy tháng, nhưng so với tiểu Mị thì tính tình trẻ con hơn nhiều.” Phu nhân Vĩnh Bình Hầu mỉm cười, “Tôi cũng không ngờ hai đứa lại yêu thương nhau thế.”

Tô phu nhân có tâm sự trong lòng, nói: “Không biết hôn sự của tiểu Mị đã có triển vọng gì chưa?” Bà hỏi xong mới ý thức được là mình hỏi thế có phần đường đột, vừa từ hôn chưa bao lâu, sao đã có thể tìm được người để mai mối nhanh thế?

Phu nhân Vĩnh Bình Hầu nghe thế lại cười nói: “Kỳ thật đã tìm thấy một ứng cử viên rồi, cô cũng là nghĩa mẫu của tiểu Mị, tôi cũng đang muốn tìm cô thương lượng chuyện đấy!”

Hôm kia Tô phu nhân đã thăm dò ra, đôi giày Tô Trọng Tinh đi dạo gần đây là Lâm Mị làm. Lòng bà thầm nghĩ chờ lúc nào rảnh rồi đón Lâm Mị đến Tô phủ ở mấy ngày, xem xem Lâm Mị và Tô Trọng Tinh có khả năng dính hôn lần nữa không, lúc này thấy phu nhân Vĩnh Bình Hầu nói thế, không khỏi kinh ngạc nói: “Ứng cử viên là ai? Tôi cũng biết sao?”

“Nói ra cô cũng biết đấy.” Phu nhân Vĩnh Bình Hầu cười nói: “Chính là cháu ruột Sử Bình Tá của tôi. Bình Tá năm nay mười bảy tuổi, tôi tận mắt chứng kiến nó trưởng thành, tướng mạo của nó tuy không bằng được tiểu Tư, nhưng tính tình ôn hoà hiền hậu, rất giàu lòng nhân ái. Giao tiểu Mị cho nó, tôi cảm thấy rất yên tâm.”

Tô phu nhân nghe thế không nói được lời nào. Tuy nhà họ Sử không so sánh được với Vĩnh Bình Hầu, cũng không bằng nhà họ Tô, nhưng Sử lão gia cũng làm quan trong triều, nếu Sử Bình Tá muốn tìm vợ, cũng có rất nhiều lựa chọn. Huống hồ Sử Bình Tá chứng chạc ổn định, xem ra rất thành thật đáng tin. Nếu Lâm Mị gả cho hắn, đúng là có thể yên tâm. Chỉ có điều...

Phu nhân Vĩnh Bình Hầu thấy Tô phu nhân vừa nghe là Sử Bình Tá thì không nói câu gì, cho rằng bà có cách nghĩ khác, liền nói: “Trước kia Cố Khả Nhi có ơn với nhà họ Sử, em trai và em dâu tôi vừa nghe là con gái Cố Khả Nhi thì đều gật đầu đồng ý. Cưới về rồi tuyệt đối không bạc đãi. Bây giờ chỉ chờ hỏi ý kiến tiểu Mị thôi.”

Tô phu nhân vốn cũng hi vọng Lâm Mị có thể tìm được một nhà chồng tốt, nếu đã là Sử Bình Tá thì đâu còn lời nào để nói. Bà đành nói: “Như vậy cũng tốt, Khả Nhi trên trời có thiêng cũng có thể an tâm.”

Phu nhân Vĩnh Bình Hầu gật gù đầu, nhìn Lâm Mị ngồi cách đó không xa, rồi lại đặt nàng lên bàn cân so sánh với Nhậm Hiểu Ngọc một phen, cười nói: “Tối nay thiên kim nhà Tể tướng có phần thua kém tiểu Mị, cứ nhìn cái dáng ngắt hoa kia là biết, hẳn là lúc này lòng đang khó chịu lắm!”

Nhậm Hiểu Ngọc vốn nhìn Liễu Vĩnh, thấy Liễu Vĩnh đang nhìn thứ gì đó rất tập trung, cũng đưa mắt nhìn theo, thì thấy đối tượng Liễu Vĩnh nhìn là Chu Mẫn Mẫn và Lâm Mị, không tự chủ được ngắt bẻ một bông hoa, rồi vò nát trong lòng bàn tay, đến khi bông hoa nát bét cô ta mới giật mình nhận ra vì có cảm giác dính dính, liền đứng lên tìm chỗ rửa tay.

Cô ta vừa đứng lên thì có tiểu nha đầu đến hỏi thăm, trước đó cô ta từng đến phủ Trưởng công chúa thưởng hoa mấy lần, biết chỗ rửa tay ở đâu, chỉ lắc đầu nói: “Đi có vài bước thôi, ta tự đi được.” Tiểu nha đầu nghe cô ta nói thế, liền lui xuống.

Nhậm Hiểu Ngọc không chịu tin tưởng rằng Liễu Vĩnh không chọn cô ta mà lại đi chọn Chu Mẫn Mẫn. Luận quyền thế, cha cô ta là Tể tướng, ảnh hưởng trong chuyện triều chính hơn hẳn Vĩnh Bình Hầu. Luận

tài mạo, cô ta càng tự tin hơn, cô ta đẹp hơn Chu Mẫn Mẫn rất nhiều. Mấy năm trước Chu Mẫn Mẫn vẫn là một con bé con mập mập, năm ngoái mới bắt đầu dậy thì trở mã, có vẻ thiếu nữ, năm nay mới nhìn ra dung mạo, làm sao có thể so sánh cùng cô ta? Tối nay, nhất định phải để Liễu Vĩnh thổ lộ thực lòng!

Liễu Vĩnh cảm thấy quả thật cũng đã đến lúc phải ngã bài, ý định là nhân bữa tiệc này tìm Chu Mẫn Mẫn nói chuyện ngã ngũ, nhưng đến khi tìm bóng dáng Chu Mẫn Mẫn thì lại không tự chủ được mà nhìn Lâm Mị. Đêm hôm đó, tuy là vườn ngát hương hoa, nhưng mũi hắn ngửi thấy một hương thơm khác một cách rất rõ ràng, sau đó hắn đến tiệm hương liệu tìm kiếm cả ngày trời, vẫn chẳng thể tìm ra thứ hương liệu có hương thơm như thế. Không lẽ là hương liệu bí chế độc nhất vô nhị?

Liễu Vĩnh muốn dời ánh mắt khỏi Lâm Mị, nhưng lưu luyến một hồi vẫn dời không nổi. Hắn khẽ giơ tay trái lên, khẽ lên chớp mũi, dường như chỗ có dấu răng vẫn lưu lại chút hương thơm. Nhất thời duỗi tay phải đè tay trái xuống, nhẹ nhàng vuốt ve dấu răng. Lúc đấy, trừ việc nhe răng cắn hắn, toàn thân nàng mềm nhũn, bắp đùi không khác gì bông vải, vừa đâm liền lồm xuống, lún trong đó thật là * *. Đêm khuya nằm mộng, khó tránh mơ lại chuyện đêm đó. Bắp đùi đấy, nếu bóp, hay sờ...

Liễu Vĩnh đang trong phút xao lòng, lại giật mình nhận ra có bộ phận nào đó bướng bỉnh ngửa đầu lên, không khỏi tỉnh hồn, hít sâu một hơi, dùng lý trí đè bộ phận manh động xuống. Lòng thầm suy nghĩ: đêm tối, hoa thơm, cảnh đẹp, mỹ nhân, quả nhiên chỉ khiến ý chí bạc nhược.

Hắn đang nỗ lực trấn tĩnh tinh thần, lại thấy hầu gái của Nhậm Hiểu Ngọc đi tới chào, nói Nhậm Hiểu Ngọc đang chờ ở ao sen, thỉnh hắn qua nói chuyện.

Liễu Vĩnh ngẩn ra. Thời gian gần đây hắn ân cần thăm hỏi Hầu phủ, chính là để cho Nhậm Hiểu Ngọc thấy rõ sự lựa chọn của hắn, nhưng Nhậm Hiểu Ngọc vẫn không bỏ ý định. Chẳng lẽ, Nhậm Hiểu Ngọc nhất định phải chính tai nghe thấy hắn nói lời cự tuyệt thì mới buông tay sao? Cũng được, dù gì thì ý hắn đã quyết, gặp mặt trực tiếp rồi nói một câu thẳng thắn cũng là chuyện đúng đắn, ai nấy đều được rõ ràng.

Chu Mẫn Mẫn đang nói chuyện với Lâm Mị, ngẩng đầu đã không thấy tung tích Liễu Vĩnh đâu, thấp thỏm không yên, vội vàng kéo Lâm Mị nói: “Tiểu Mị, đất chỗ này nóng quá, chúng ta qua bên kia át!”

Hoa Quận vương thấy Chu Mẫn Mẫn lôi kéo Lâm Mị đi về phía ao sen, hắn liền lặng lẽ đi theo.

28. Chương 28: Bộ Ngựa Rình Ve

Giữa mùa hạ, hương sen thoang thoảng.

Chu Mẫn Mẫn lôi kéo Lâm Mị, dựa theo hương sen, đi đến hồ sen, đưa mắt nhìn quanh, không tìm thấy bóng dáng Liễu Vĩnh.

Thấy Chu Mẫn Mẫn như thế, Lâm Mị hiểu ngay lòng Mẫn Mẫn nghĩ gì, muốn nói Liễu Vĩnh chẳng phải đáng phu quân tốt nhưng lời cứ nghẹn ở cổ họng, không thể thốt ra. Mẫn Mẫn quen Liễu Vĩnh trước khi quen nàng, hắn là tin hắn hơn tin nàng. Nếu lúc này nàng nói Liễu Vĩnh không phải người tốt, Mẫn Mẫn có thể xa lánh nàng không? Nhưng Mẫn Mẫn là chị nuôi, nàng sao có thể trơ mắt nhìn Mẫn Mẫn bị lừa dối mà không nhắc nhở.

“Tỷ tỷ, nghe nói Liễu Trọng nguyên thân cận với thiên kim nhà Tể tướng. Hắn...” Lâm Mị cân nhắc từ ngữ: “Hắn chỉ sợ... không phải người tốt.”

“Tiểu Mị!” Chu Mẫn Mẫn cười, xoa chớp mũi Lâm Mị, “Mẹ nói, thế gian này không giống sân khấu kịch, cứ không phải kẻ gian tất là người ngay. Liễu Trọng nguyên thân mật với ta, có thể là vì ưng ý gia thế của ta, nhưng đâu chắc kẻ khác sẽ không đến với ta vì gia thế như hắn. Huống hồ Liễu Vĩnh độc thân đến giờ, đừng nói đến tiểu thiếp, cả hầu gái cũng không có. Tương lai gả cho hắn, không có tiểu thiếp nàng hầu, không phải chịu cảnh mẹ chồng nàng dâu, không có bà cô bên chồng bắt nạt, chỉ hai người sống bên nhau, không nói cũng biết sẽ rất thoải mái.”

“Nhưng mà...” Chuyện trong vườn hoa, Lâm Mị đương nhiên không dám kể, nửa ngày sau mới đành nói: “Tỷ tỷ đừng dễ tin người.”

“Biết rồi, chúng ta vào lương đình kia nghỉ chân một chút.” Chu Mẫn Mẫn phán đoán, Liễu Vĩnh hần là đang ở đâu đó gần đây, cô ấy cứ đợi ở đây là được. Đến khi nói chuyện với Liễu Vĩnh, có thể nhờ Lâm Mị canh chừng. Cũng để Lâm Mị thấy rằng Liễu Vĩnh đáng tin cậy.

Gió đưa hương sen, tâm tình Chu Mẫn Mẫn rất tốt, đột nhiên nhớ đến tiết Đoan Ngọ, tình cờ nghe mẹ và mợ nói chuyện, hình như nói tiểu Mị và Bình Tá rất xứng đôi gì đó. Sau đó Mẫn Mẫn hỏi, mẫu thân cũng nói, Bình Tá là một ứng cử viên tốt, chỉ là tiểu Mị từ hôn chưa bao lâu, không biết tâm tư thế nào, chỉ bằng tìm cơ hội hỏi qua xem có bằng lòng không.

Bình Tá ca ca chừng chặc, tính tình không tệ. Chu Mẫn Mẫn nghĩ đến đó, uyển chuyển lựa lời: “Tiểu Mị, tiết Đoan Ngọ, mợ có đưa Bình Tá ca ca và Bình Vân muối muối đến chơi, em cảm thấy Bình Tá ca ca và Bình Vân muối muối có dễ sống chung không?”

Lâm Mị gật gật đầu, “Rất tốt!”

Chu Mẫn Mẫn thăm dò, “Em cảm thấy Bình Tá ca ca thế nào?”

Lâm Mị nhanh chóng ngẩng đầu, chớp chớp hàng mi, khe mỉm cười nói: “Bình Vân nhờ em chỉ giáo chuyện kim chỉ, thân thiết như chị em một nhà. Về phần anh họ Bình Tá, chỉ là nhìn thấy từ xa, gật đầu chào một cái rồi thôi.” Chẳng lẽ phu nhân Vĩnh Bình Hầu có ý gả nàng cho Sử Bình Tá? Nếu không, Mẫn Mẫn sẽ không hỏi như vậy.

Lâm Mị nỗ lực nhớ lại ngoại hình của Sử Bình Tá, chỉ nhớ được hần có miệng rộng, không câu nệ nói cười, xem ra rất chừng chặc.

Chu Mẫn Mẫn thấy Lâm Mị nghe đến ba chữ Sử Bình Tá mặt cũng không có thần sắc kháng cự, mới yên lòng, cười nói: “Ta có nhìn thấy Bình Tá ca ca tới dự bữa tiệc này, chắc đang nói chuyện với nhóm tú tài sắp thi. lát nữa chúng ta về chỗ cũ, nhất định anh ấy sẽ đến tìm.”

“Tại sao lại là Bình Tá?” Lúc này, không xa hòn giả sơn, Chu Tư đang nói chuyện với Chu Minh Dương, vô cùng thắc mắc.

Bởi vì mẹ chuẩn bị gả tiểu Mị cho Bình Tá, mà ta, muốn giữ tiểu Mị lại Hầu phủ. Chu Minh Dương tự trả lời trong đầu, sau đó mới nói: “Bình Tá chừng chặc ổn định, rất có khí khái nam tử, rất phù hợp với sở thích của Nhị Công chúa.”

“Vạn nhất Nhị Công chúa không ưng, trách tội thì sao?” Chu Tư không yên tâm, “Đừng quên là Nhị Công chúa không phải người dễ trêu đùa.”

“Nếu dễ trêu vào, ta có phải chịu ngủ chay vô duyên vô cớ suốt hai năm không?” Chu Minh Dương cười xấu xa, “Ta thăm dò đã lâu, Nhị Công chúa có chứng sợ bóng tối. Yên tâm, lần này nhất định có thể thành công thoát khỏi cô ta.”

Trong lúc hai anh em Chu Minh Dương đang nói chuyện, Sử Bình Tá lại tìm tới tìm lui ở chỗ hòn giả sơn mà chẳng thấy bóng dáng Chu Tư, hần nghi ngờ Chu Tư hẹn nhầm chỗ, đang định xoay người đi, lại thấy một bóng người đột ngột đi ra từ sau gốc đại thụ, hô: “Minh Dương!”

Sử Bình Tá nghe thấy giọng con gái, tim rơi đánh “bộp” một cái, mượn ánh đèn xa xa, thấy người tới là một cô nương mười bốn mười lăm tuổi, trang điểm hoa mỹ, hai mắt sáng long lanh, không khỏi giật mình.

Vừa rồi khi Công chúa giá đáo, thứ nhất là do đứng xa, thứ hai là do quá nhiều người, Sử Bình Tá không nhìn thấy rõ mặt mũi Nhị Công chúa. Chỗ này âm u, Nhị Công chúa lại không mang cung nữ theo, Sử Bình Tá hoàn toàn không nhận ra cô ấy, chỉ cau mày, cho rằng đây là cô nương Chu Minh Dương tán tỉnh. Hần suy nghĩ: Chu Minh Dương đã là người của Công chúa, tiệc này Công chúa cũng tham dự, bây giờ hần lại hẹn một cô nương đến đây tình tự, nếu lộ chuyện thì biết làm sao bây giờ?

“Người là ai?” Nhị Công chúa vừa hỏi vừa tìm kiếm bóng dáng Chu Minh Dương, không khỏi khe lắc đầu, hic, không lẽ “tiểu thẹn thùng” thấy có người lạ, xấu hổ trốn đi đâu rồi?

Sử Bình Tá thấy Nhị Công chúa giống như đang tìm người, đành nói: “Ta tới đây một lúc rồi, không có ai nữa đâu.”

“Nhất định là trốn sau hòn giả sơn!” Nhị Công chúa thấy đằng sau hòn giả sơn như vừa thoáng qua thứ gì, nhắc váy tiến về phía trước.

“Cẩn thận!” Sử Bình Tá nghiêng đầu, thấy có mấy hòn đá lăn từ trên đỉnh hòn giả sơn xuống, hấn nhanh tay nhanh mắt, không suy nghĩ nhiều, duỗi tay kéo Nhị Công chúa. Nhị Công chúa bị hấn lôi kéo, vấp chân vào gấu váy, ngã về phía sau. Sử Bình Tá bị Nhị Công chúa đập vào, mới lùi lại dựa vào hòn giả sơn. Góc hòn giả sơn mà hấn chạm vào bất ngờ lõm vào, “rầm” một tiếng, hấn và Nhị Công chúa cùng ngã vào trong lòng hòn giả sơn.

“Thế này là thế nào?” Sử Bình Tá giật mình, ngẩng đầu, thấy lối vào giờ đã khép kín, bên trong lòng hòn giả sơn tối đen.

Nhị Công chúa ngã bên cạnh chân Sử Bình Tá, hét lên một tiếng sau đó bò dậy, duỗi tay đi đẩy hòn đá, nhưng sao có thể đẩy ra?

“Đỡ ta đẩy cho!” Sử Bình Tá tiến đến bên cạnh Nhị Công chúa, dùng lực đẩy, nhưng vẫn không thể khiến hòn đá nhúc nhích, nhất thời sờ mó tìm tòi một hồi, lẩm bẩm nói: “Chẳng lẽ có bẫy ngầm.” Hấn đang đẩy, lại nghe thấy Nhị Công chúa đứng cạnh hét chói tai liên tục, đành nói: “Đừng sợ, đợi một chút sẽ có người đến cứu thôi.”

“Nhưng ta sợ, ta sợ!” Nhị Công chúa tiếp tục hét chói tai, “Đều tại người, đều tại người. Nếu không phải người kéo tay ta, ta làm sao có thể rơi vào đây?”

“Tại sao cô lại không phân rõ phải trái như thế?” Sử Bình Tá có chút tức giận.

“Không phân rõ phải trái thì sao?” Nhị Công chúa hét chói tai, đột nhiên khóc òa lên, vừa khóc vừa mếu máo: “Ta sợ tối!” Dứt lời ôm lấy cánh tay Sử Bình Tá, lau hết nước mắt nước mũi vào áo hấn.

“Này, cô...” Sử Bình Tá choáng váng.

“Ta sợ tối!” Thanh âm Nhị Công chúa nhỏ dần, ôm cánh tay Sử Bình Tá run rẩy.

“Đừng sợ, có ta ở đây!” Trong bóng tối, Sử Bình Tá do dự, cuối cùng không đẩy Nhị Công chúa ra, chỉ dịu dàng nói: “Chúng ta ngã vào đây là do hòn đá lơ lửng, khẳng định là có kẻ hở ở đâu đó.” Hấn vừa nói vừa đưa tay lần mò, hòn đá bị hấn đẩy ra một khe hở nhỏ, một tia sáng ở ngoài rọi vào, hấn đang định dùng sức đẩy khe hở to hơn, lại nghe thấy hình như bên ngoài có tiếng người nói chuyện, không khỏi ngạc nhiên, há mồm định hô hoán, nhưng vừa mở miệng đã có một bàn tay bịt miệng hấn lại. Cô gái bên cạnh lên tiếng: “Là Nhậm Hiểu Ngọc và một thanh niên, nghe xem bọn hấn nói gì.”

“Cô không sợ nữa sao?” Sử Bình Tá ngạc nhiên. “Có ánh sáng là ta hết sợ liền!” Nhị Công chúa kéo ống tay áo Sử Bình Tá, lau hết nước mắt nước mũi lên áo hấn, thì thào: “Người đoán xem, Nhậm Hiểu Ngọc hẹn hò với ai đấy?”

Nhậm Hiểu Ngọc sống mười sáu năm trên cõi đời này, trước giờ chưa từng phải phần nộ như tối nay. Trong bóng tối, nhân thân cô ta sắc lạnh như dao, không ngừng rạch rạch lên mặt Liễu Vĩnh.

Hai người không thích hợp? Nếu đã cho rằng không thích hợp, tại sao còn chờ đến lúc cô ta phải lòng rồi mới nói? Tại sao còn chờ đến khi cả kinh thành này đều biết cô ta đang chờ hấn đến Tế tướng phủ cầu hôn rồi mới nói? Chỉ một câu không thích hợp, bảo cô ta lùi vào đâu?

Nhậm Hiểu Ngọc tài mao song toàn, nổi danh khắp kinh thành, khi chưa gặp Liễu Vĩnh, không thiếu thanh niên tài tuấn đến nhà cầu hôn. Năm cô ta mười bốn tuổi, đoán đo mãi mới quyết định đính hôn, đúng lúc đó tân khoa Trạng nguyên Liễu Vĩnh đến thăm hỏi Tế tướng, từ giây phút nấp sau bình phong nhìn lên, cô ta liền quyết định, tạm thời không vội vàng quyết định chuyện chung thân. Nhưng Liễu Vĩnh trơn như trạch, cô ta muốn nắm chắc hấn trong tay, vì thế không để lộ tình ý, để Liễu Vĩnh phải dốc sức chinh phục cô ta.

Sau đó, Nhậm Hiểu Ngọc mấy lần gặp Liễu Vĩnh, luôn có thái độ cao cao tại thượng, cố ý vô tình để lộ ra, kỳ thật cô ta có rất nhiều lựa chọn tốt, phụ thân cô ta cũng chuẩn bị cho cô ta rất nhiều lựa chọn tốt không kém, chỉ có điều cô ta thấy ưng Liễu Vĩnh nhất? Vì Liễu Vĩnh, cô ta bằng lòng hy sinh những lựa chọn tốt kia, cũng bằng lòng sẽ dùng quyền lực của phụ thân, trợ giúp Liễu Vĩnh trên chốn quan trường. Cái gọi là ân ái, trước có ân, sau mới có ái. Cô ta sẵn lòng dùng ân, hy vọng Liễu Vĩnh hồi báo bằng ái.

Đúng, Liễu Vĩnh một lòng muốn tìm một nhà vợ quyền quý làm chỗ dựa, để làm bàn đạp cho sự nghiệp bản thân, nhưng không hề đồng nghĩa với việc, hắn có thể chấp nhận cái thái độ ban phát ân huệ của Nhậm Hiểu Ngọc. Cũng không đồng nghĩa với việc, hắn chỉ có một sự lựa chọn duy nhất là Nhậm Hiểu Ngọc. Tuy là Chu Mẫn Mẫn có rất nhiều mặt không bì được với Nhậm Hiểu Ngọc, nhưng Chu Mẫn Mẫn sẽ không lên mặt cho rằng mình đang ban ân huệ cho hắn. Tương lai, cũng sẽ không tìm cách đè đầu cưỡi cổ hắn.

Khi còn nhỏ hắn học võ lòng, Kinh Thi có viết “Yếu diệu thực nữ, quân tử hảo cầu”, hắn từng ước ao, tương lai có thể gặp một cô gái mà lòng hắn thương nhớ, sống cuộc sống thần tiên của hai người. Nhưng phụ thân mất sớm, mẫu thân ốm yếu, cảnh nhà sa sút, hắn chợt nhận ra, nam nhân phải lấy chuyện kiến công lập nghiệp làm đầu, chứ không phải là mê muội trong cuộc sống thần tiên mà thơ ca miêu tả. Tuy là như vậy, hắn vẫn thận trọng tìm kiếm, hy vọng người vợ hắn cưới vừa có thể giúp hắn đường quan lộ, lại có thể tôn trọng hắn như đạo làm vợ thường tình, hoàn toàn không mong muốn cưới một cô vợ lúc nào cũng có thái độ kiêu kỳ trịnh thượng, làm gì cũng bắt hắn phải hồi báo tương đương.

Chờ Liễu Vĩnh đi khuất, Nhậm Hiểu Ngọc sắc mặt không chút thay đổi hô: “Đào Tâm!”

Phụ thân Đào Tâm là đội trưởng đội thị vệ của Tể tướng, võ công cao cường. Đào Tâm cũng học võ mấy năm, sau đó được phân công hầu hạ Nhậm Hiểu Ngọc, mỗi lần có yến tiệc, Nhậm Hiểu Ngọc đều do cô ta hộ tống bảo vệ. Nghe thấy Nhậm Hiểu Ngọc gọi, cô ta đi ra từ góc tối, thấp giọng nói: “Tiểu thư có gì sai bảo?”

Nhậm Hiểu Ngọc kề tai Đào Tâm nói thầm mấy câu, cười lạnh: Liễu Vĩnh, người lựa chọn Chu Mẫn Mẫn phải không? Chờ mà xem, Chu Mẫn Mẫn của người sẽ cùng em gái nuôi trở mặt thành thù, về phần người, cứ chờ mà thân bại danh liệt đi.

* * *

“Bọ ngựa rình ve, chim sẻ đứng sau” (đường lang bộ thiên, hoàng tước tại hậu): bọ ngựa rình ve, sau lưng có chim sẻ, dưới đất lại có thợ săn. Ý bảo về cái chuyện ham lợi trước mắt quên nguy hiểm đằng sau. Chương 29 tên là “Chim sẻ đứng sau”.

Thời Xuân Thu, Ngô Vương là một vị vua vô cùng ngang ngược, các vị đại thần đều khó mà thuyết phục được ông.

Một lần, Ngô Vương chuẩn bị tấn công nước Sở, nói rằng nếu ai can gián thì sẽ giết chết người đó. Các vị đại thần biết được tin này đều rất lo lắng, bởi nếu nước Ngô đem quân đi đánh giặc nước khác thì chính nước Ngô có thể bị một nước khác mạnh hơn tấn công. Thế nhưng, không vị đại thần nào dám can ngăn Ngô Vương.

Trong số các vị đại thần, có một người tính tình chính trực. Trở về nhà, ông vẫn lo lắng không yên về chuyện này, nhưng không biết phải can ngăn vua như thế nào. Ông sốt ruột đi đi lại lại trong hoa viên. Bỗng nhiên, ông nhìn thấy một con bọ ngựa đang rình bắt một con ve sâu, đằng sau bọ ngựa có một con chim sẻ đang nhìn chăm chăm vào nó. Nhìn cảnh ấy, ông liền nghĩ ra một cách để khuyên can vua.

Sáng sớm hôm sau, vị đại thần đến ngự hoa viên. Khi Ngô Vương đi tới, ông giả vờ không trông thấy, trong tay cầm một cái súng bắn chim, nhìn chăm chú vào một cái cây. Ngô Vương rất tức giận, hỏi:

- Mới sáng ra khanh đã đến đây làm gì? Tại sao nhìn thấy bản vương mà không quỳ?

Vị đại thần làm ra vẻ vừa nhìn thấy nhà vua, vội vàng nói:

- Vừa rồi thần mãi nhìn con ve sâu và bọ ngựa trên cây nên không biết bệ hạ đến. Xin bệ hạ thứ tội.

Ngô Vương tha tội vô lễ cho ông ta, tò mò hỏi:

- Con ve sâu và bọ ngựa trên cái cây này có gì đáng để xem vậy?

Vị đại thần đáp:

- Thần nhìn thấy một con ve sâu đang uống sương, không đề phòng một con bọ ngựa đang cong mình chuẩn bị tấn công nó. Nhưng con bọ ngựa không ngờ rằng có một chú chim sẻ cũng đang rình bắt mình, còn con chim sẻ lại không biết rằng trong tay thần đang cầm súng bắn chim định bắn nó.

Ngô Vương nghe xong, ngẫm nghĩ rồi cười:

- Ta đã hiểu ý của khanh rồi.

Cuối cùng, Ngô Vương quyết định không tấn công nước Sở nữa.

Lời bàn:

Nếu chỉ nhìn thấy cái lợi trước mắt mà không tính đến cái họa ẩn nấp phía sau thì sẽ khiến mình rơi vào cái thế hiểm nguy.

29. Chương 29: Chim Sẻ Đứng Sau

Nhị Công chúa và Sử Bình Tá nhìn qua khe hở, thấy một cách vô cùng rõ ràng, gương mặt xinh đẹp của Nhậm Hiểu Ngọc có phần vụn vặt, hết sức dọa người.

Đợi Nhậm Hiểu Ngọc và Đào Tâm đi khỏi, Nhị Công chúa thở ra một hơi, quay sang hỏi Sử Bình Tá: “Người có nghe được Nhậm Hiểu Ngọc nói gì không?”

Sử Bình Tá lắc lắc đầu, “Không nghe rõ lắm, nhưng có thể đoán được ít nhiều.” “Ồ, nói nghe một chút coi!”

“Đương nhiên là gài bẫy trả thù Liễu Trọng nguyên, để Liễu Trọng nguyên hối cũng không kịp.” Sử Bình Tá nhú mày, “Đắc tội nữ nhân quả là không hay ho gì.” Nhị Công chúa ở trong cung ngọt ngào lâu ngày, khó khăn lắm mới được ra ngoài, lại thấy một vở kịch hấp dẫn thế này, hưng phấn đến mức quên khuấy việc mình đang kẹt trong lòng hòn giả sơn, hét lên: “Chúng ta mau đi ra, xem xem Nhậm Hiểu Ngọc muốn giở thủ đoạn gì để hại người.” May là Sử Bình Tá sức khỏe tốt, rốt cục đẩy được hòn đá ra, hai người chui ra khỏi lòng hòn giả sơn, lặng lẽ tìm kiếm bóng dáng chủ tớ Nhậm Hiểu Ngọc để bám theo.

Sử Bình Tá sang năm đi thi, thời gian gần đây hay gặp gỡ với nhóm tú tài cũng thi năm tới, nhóm tú tài đó rất khâm phục sự uyên bác của Trọng nguyên khoa trước là Liễu Vĩnh, mỗi khi nói đến ai nấy đều có vẻ mặt vô cùng hâm mộ khiến Sử Bình Tá cũng dần hâm mộ Liễu Vĩnh theo, bây giờ thần tượng sắp bị kẻ khác hâm mộ, tự nhiên muốn đuổi theo, tìm thời cơ thích hợp nhắc nhở một câu.

Nhị Công chúa cũng muốn xem một màn náo nhiệt, chờ Liễu Vĩnh rơi vào hoàn cảnh không thể đảo ngược tình thế, cô ấy sẽ ra tay hành động, cứu một mạng người, thể hiện sự thông minh tài trí của công chúa. Chu Minh Dương đứng cách đó không xa nhìn qua ống nhòm, thấy Liễu Vĩnh và Nhậm Hiểu Ngọc gặp riêng, không khỏi giận dữ, “Tên khốn nạn một chân đạp hai thuyền, cẩn thận không té sông chết đuối, chờ về nhà ta sẽ nói với mẹ, không thể gả Mẫn Mẫn cho hắn.” Chu Tư giật ống nhòm của Chu Minh Dương để nhìn, cũng nổi giận, “Liễu Vĩnh giỏi lắm, ngoài sáng thì ân cần với Mẫn Mẫn, trong tối lại thân mật với Nhậm Hiểu Ngọc, hôm trước đề cập đến Nhậm Hiểu Ngọc, hắn còn làm ra vẻ không muốn nhắc đến, em còn tưởng hắn đã nói chuyện dứt khoát với Nhậm Hiểu Ngọc rồi!”

Hai anh em nói chuyện, thấy Liễu Vĩnh đứng nói chuyện với Nhậm Hiểu Ngọc một hồi rồi đi trước, Nhậm Hiểu Ngọc gọi một tỷ nữ tới thì thầm mấy câu rồi cũng đi, liền quyết định nhất định phải cho Liễu Vĩnh và Nhậm Hiểu Ngọc biết tay.

“Đại ca, Bình Tá và Nhị Công chúa tự ra khỏi hòn giả sơn rồi.” Chu Tư nhìn qua ống nhòm, “chep” một tiếng: “Bình Tá bộ dạng thật thà, không ngờ cũng thủ đoạn thế, chưa gì Nhị Công chúa đã như chim nhỏ nép vào bên người rồi.”

“Để ta xem nào!” Chu Minh Dương giật ống nhòm nhìn lên, ha ha cười nói: “Đại công cáo thành! Đi, chúng ta bám theo, chờ thời cơ thích hợp thì đẩy một cái, tác thành đến cùng cho bọn hắn.” “Thời gian tốt thế này, vậy mà chúng ta lại chỉ có thể rình mò người khác hẹn hò!” Chu Tư than vãn, nhất thời lại nghĩ đến Liễu Vĩnh và Nhậm Hiểu Ngọc, co tay thành nắm đấm nói: “Đại ca, chúng ta phải nghĩ cách để Mẫn Mẫn nhìn rõ bản chất Liễu Vĩnh, tránh việc Mẫn Mẫn không dứt được lòng.”

Chu Minh Dương búng búng ngón tay nói: “Đương nhiên không thể nhân nhượng Liễu Vĩnh.” “Đại ca, anh nóng lòng thoát khỏi Nhị Công chúa, hay là phải lòng cô nương nhà ai rồi?” Chu Tư lại không kiềm chế

được hỏi han thăm dò: “Dạo này mải chú ý tiểu Mị, em ít để mắt đến các cô nương khác, chưa thấy có ai vừa mắt, không biết đại ca có ai để giới thiệu không?”

“Có chuyện nói thẳng, đừng lòng vòng mất thời gian của ta.” Chu Minh Dương liếc xéo Chu Tư, “Vây em nói thẳng!”, Chu Tư cười hề hề nói: “Đại ca ưng ý tiểu Mị cũng không sai, chỉ có điều tiểu Mị tuy tốt, nhưng nếu muốn làm chính thất chỉ sợ mất lòng Thái hậu, nhưng nếu làm thiếp, tiểu Mị tự nhiên là không chịu, bây giờ đại ca nghĩ cách để tiểu Mị không gả đi được, kéo dài thêm một thời gian nữa, tiểu Mị bị bỏ rơi, nôn nóng sốt ruột, đại ca chỉ vừa giang tay, mỹ nhân liền nhào vào lòng, đến lúc đó, vợ lớn vợ bé gì đều do đại ca định đoạt, thiên hạ còn xuýt xoa khen ngợi, rằng đại ca xót xa cô gái yếu đuối, không nhẫn tâm nhìn nàng sống bơ vơ nửa đời còn lại, về phần tiểu Mị cũng cảm kích đại ca, toàn tâm toàn ý ái mộ đại ca, không có suy nghĩ khác.”

Nhân thần Chu Minh Dương lóe lóe, cười xấu xa, duỗi ngón tay cốc lên trán Chu Tư nói: “Sai hoàn toàn, ta chỉ coi tiểu Mị như em gái, một lòng suy nghĩ cho em ấy thôi.”

Điều tặc hòng, Chu Tư trợn mắt, nhìn Sử Bình Tá và Nhị Công chúa bắt đầu đi, liền cùng Chu Minh Dương bám theo.

Lúc này, Hoa Quận vương đã đi sang phía bên kia của ao sen, hần gập cây quạt đánh bộp, vẩy tay về phía góc tối, quả nhiên có thị vệ đi ra hỏi hần có gì sai bảo, hần vừa nói mấy câu, thị vệ liền tỏ vẻ khó xử, hần nói: “Phủ Trưởng Công chúa là chỗ nào chứ, chẳng lẽ có tên thích khách nào bất ngờ đột nhập được sao? Có vị tiểu thư đến đây tản bộ, vô ý làm rơi đồ xuống ao, không phải còn có ta ở đây sao? Kêu các người lui xuống thì lui xuống đi, sau nửa canh giờ nữa hãy đến, có chuyện gì ta chịu trách nhiệm.” Đùa, ta tìm Mẫn Mẫn tâm sự, nếu Mẫn Mẫn có phản ứng gì, các người liền nhảy ra, vậy ta còn làm ăn gì nữa?

Chờ thị vệ lui xuống, Hoa Quận vương mới đi về phía lương đình, cao giọng hô: “Mẫn Mẫn!”

Chu Mẫn Mẫn nghe tiếng thì giật nảy mình, vội cùng Lâm Mị đứng lên, thi lễ, “Bái kiến Quận vương!”

“Không cần đa lễ!” Hoa Quận vương khoát tay, vào lương đình, nói với Lâm Mị: “Ta muốn nói chuyện riêng với Mẫn Mẫn, cô hãy tạm tránh mặt!” Nói chuyện riêng? Chu Mẫn Mẫn sợ run cầm cập, duỗi tay nắm chặt tay áo Lâm Mị, ra sức kéo kéo, ra hiệu cho Lâm Mị đừng đi: “Quận vương có gì xin cứ nói đi.” Hoa Quận vương nhìn thấy động tác đó của Chu Mẫn Mẫn, nở nụ cười thân thiết, ầm giọng nói: “Bảo em gái em tránh đi rồi nói.”

Chu Mẫn Mẫn không còn cách nào, đành buông tay, nhỏ giọng dặn Lâm Mị: “Em đi loanh quanh gần đây thôi, nghe ta gọi thì quay lại ngay, không được chậm trễ.” Lâm Mị đáp lại một tiếng, nhanh chóng nhìn Hoa Quận vương một lượt, Hoa Quận vương đứng lý hợp tình đi đến, nói muốn nói chuyện riêng với Chu Mẫn Mẫn, lại quang minh chính đại bảo nàng tránh mặt, chắc cũng chẳng làm chuyện đồi bại kinh khủng gì. Lâm Mị vừa suy nghĩ vừa cất bước đi, quay đầu nhìn lên, mới phát hiện ao sen thật quá lớn, bờ ao trồng cây đại thụ, không xa là mấy lương đình nằm ở các hướng khác nhau, lương đình Chu Mẫn Mẫn nói chuyện với Hoa Quận vương chỉ còn thấp thoáng không rõ ràng, không nghe thấy tiếng hai người đó nữa, chỉ còn tiếng tiêu vẳng đến từ xa.

Chợt nhớ trước kia, nhà nàng cũng có ao sen, mỗi lần đến tiết Đoan Ngọ, hoa sen nở rộ, hương sen say lòng người, mẹ thường sai người hái lá sen để bọc bánh tét. Tuy cha thường vắng nhà, nhưng không bao giờ vắng mặt vào tiết Đoan Ngọ, đến tối, nhất định mẹ sẽ bày một bàn ăn cạnh ao sen, cả nhà vừa ngắm ao sen vừa ăn bánh tét, phụ thân còn thổi tiêu, thậm chí làm thơ, tuy là lúc ấy nàng còn nhỏ, nhưng vẫn cảm nhận được những tháng ngày đầy thật hạnh phúc biết bao. Sau đó mẹ mất, cha không đi đâu nữa, cũng không bao giờ thổi tiêu hay ngâm thơ, cảnh nhà ngày một sa sút... Lâm Mị khẽ thở dài một cái, phụ nhân Vĩnh Bình Hầu nhớ tình xưa, nhận nàng làm nghĩa nữ, Chu Mẫn Mẫn cũng đối xử với nàng như chị em ruột thịt, nhưng Hầu phủ chỉ là nơi ăn nhờ ở đậu, chung quy nàng sẽ phải gả đến nhà khác, chỉ hy vọng không xuất hiện một Tô Trọng Tinh thứ hai thôi!

Liều Vĩnh đứng ở chỗ hẻo lánh, ngửa đầu nhìn trời, có lẽ là do tối nay quá náo nhiệt, lại có lẽ là do vừa nói chuyện với Nhậm Hiểu Ngọc, không hiểu sao hần cảm thấy rất cô đơn, muốn tìm Chu Mẫn Mẫn ngỏ lời, lại phát hiện bản thân không chút vui mừng, hần khẽ thở dài, xem xét phương hướng, đi về phía ao sen. Vòng qua rặng liễu, nhìn quanh thăm dò, thấy dưới ánh đèn lồng sáng ngời, trong lương đình có một đôi nam nữ

đang nói chuyện. Liễu Vĩnh dừng bước, hẩn nhìn thấy rất rõ ràng, Hoa Quận vương đang nói gì đó với Chu Mẫn Mẫn, Chu Mẫn Mẫn cúi mặt, hai tay nắm chặt vạt áo, rõ ràng là vô cùng hồi hộp.

Liễu Vĩnh mặt không đổi sắc nhìn cảnh tượng trong lương đình, thấy đầu Chu Mẫn Mẫn càng lúc càng cúi thấp hơn, đột nhiên ngẩng phắt lên, bối rối như con thỏ bị đuổi, chẳng thèm nhìn phía trước mà xông ra ngoài, thành ra thiếu chút nữa là va vào cây cột, Hoa Quận vương giống như khấn cấp, lại nói một câu gì đó, duỗi tay kéo tay áo Chu Mẫn Mẫn, Chu Mẫn Mẫn bị kéo lại, tránh không kịp, đứng sững đó rồi Hoa Quận vương đi vòng đến trước mặt cô ấy nói chuyện, Chu Mẫn Mẫn lùi lại phía sau một bước, đột nhiên ngất xỉu, Hoa Quận vương kéo Chu Mẫn Mẫn ôm vào trong ngực, vừa vỗ nhẹ lên mặt cô ấy vừa nói gì đó.

Bà vú thật sự cầu được cho ta quẻ thể hôn nhân tốt lành nhất? Liễu Vĩnh tự cười chua chát, nhẹ nhàng xoay người, men theo ao sen đi về hướng ngược lại. Thất vọng sao? Hình như không phải thế. Thương tâm? Càng không giống. Duy nhất có, là cảm giác hoang đường.

Đào Tâm đứng ở trong góc tối, chờ Liễu Vĩnh chậm rãi đi tới, thỉnh thoảng đi ra chúc phúc, “Bái kiến Liễu Trạng nguyên!” Trong lúc nói thì tay áo giương lên, ngón tay giấu trong tay áo nhú lại, một tia bột phấn vô thanh vô tức bắn vào tay áo Liễu Vĩnh, thoáng cái liền tiến sâu vào trong tay áo.

“Uhm!” Liễu Vĩnh nhận ra Đào Tâm là tỷ nữ bên cạnh Nhậm Hiểu Ngọc, sinh lòng cảnh giác, khoát tay đi trước. Liễu Vĩnh đi thêm một hồi chợt thấy một bóng dáng yêu kiều dựa trên lan can, ngơ ngẩn ngắm hoa sen, giống như lòng đầy tâm sự, ra là Lâm Mị.

“Lâm tiểu thư!” Liễu Vĩnh thấy Lâm Mị đứng một mình, đột nhiên muốn trò chuyện với nàng, nhưng vừa gọi được một tiếng thì lại cảm thấy như lỡ lời, thấy Lâm Mị quay đầu lại, bèn nói: “Chỗ này vắng vẻ, cẩn thận kéo rơi xuống nước, em về chỗ đông người đi vẫn hơn!” ‘

Thấy Liễu Vĩnh đột nhiên xuất hiện, Lâm Mị không khỏi vô thức nhìn về phía Chu Mẫn Mẫn ở trong lương đình, đang muốn nói chuyện, lại thấy Liễu Vĩnh lên tiếng trước: “Chu tiểu thư có Hoa Quận vương chiếu cố, tự nhiên sẽ về sau, em không cần lo lắng.”

Không phải hẩn vẫn thân mật gọi là Mẫn Mẫn sao, sao đột nhiên lại đổi cách xưng hô, gọi bằng Chu tiểu thư? Lâm Mị ngẩn ra, nghĩ đến thái độ vừa rồi của Hoa Quận vương, không lẽ Hoa Quận vương có ý với Mẫn Mẫn? Không lẽ Liễu Vĩnh đã bắt gặp cảnh gì? Nàng nghĩ phải nhanh quay về lương đình, bèn chúc phúc Liễu Vĩnh, vòng qua rặng liễu đi về phía lương đình.

Liễu Vĩnh thở dài khe khẽ, đứng ở chỗ Lâm Mị vừa ngồi ngắm hoa sen, không khí như còn vương chút hương thơm từ người Lâm Mị, hẩn khẽ cười, nhất thời cúi đầu, lại thấy dưới chân có một vật gì, cúi đầu nhặt lên nhìn, là một túi thơm tương đối tinh xảo, tỏa ra mùi hương bạc hà, hẩn nhẹ nhàng vuốt ve túi thơm, khẽ lên mũi ngửi, dây đeo của túi thoang thoảng một mùi thơm như hoa lan mà lại không phải hoa lan, mà mùi quyền rũ giống hệt hương thơm hẩn ngửi được đêm đó, hẩn bèn nhét túi thơm vào trong áo.

Lâm Mị vừa đi vừa vô thức sờ sờ túi thơm, sờ không thấy liền giật mình kinh hãi, đêm nay đông người, nếu đột nhiên nhũn người ra đó thì biết làm sao bây giờ?

30. Chương 30: Lưới Giăng Lòng Lộng

Tuy là Đào Tâm bám theo Liễu Vĩnh, nhưng vì góc nhìn khác nhau, nên vì thế Đào Tâm hoàn toàn không biết Liễu Vĩnh chứng kiến cảnh Chu Mẫn Mẫn và Hoa Quận vương nói chuyện riêng trong lương đình, cũng không thấy rõ ràng cảm xúc sau đó của Liễu Vĩnh, vì thế cô ta nhanh chóng đi tìm Nhậm Hiểu Ngọc chờ trong một địa điểm bí mật, đang báo cáo thì do dự một chút nói: “Tiểu thư, Liễu Trạng nguyên và Lâm tiểu thư là trai chưa vợ gái chưa chồng, chỉ dựa vào một cái túi thơm, tối đa là tổn hại đến khuê dự của Lâm tiểu thư, khiến Lâm tiểu thư và Chu tiểu thư vốn dành tình cảm cho Liễu Trạng nguyên trở mặt thành thù, sao có thể khiến Liễu Trạng nguyên thân bại danh liệt?”

“Hứ!” Nhậm Hiểu Ngọc cười một tiếng nham hiểm, một hồi lâu sau mới nói: “Đào Tâm, vậy ngươi cho rằng chuyện sẽ diễn biến thành thế nào?”

Tuy Đào Tâm theo sự chỉ đạo của Nhậm Hiểu Ngọc, đã cắt đứt túi thơm của Lâm Mị, lại bắn bột phấn vào cánh tay Liễu Vĩnh, nhưng cô ta cũng không hiểu lắm, bây giờ nghe thấy Nhậm Hiểu Ngọc hỏi thế,

không kiềm chế được mà nói: “Tiểu thư, Lâm tiểu thư tuy chỉ là nghĩa nữ nhà Hầu gia, nhưng nếu làm âm lên, không chừng Liễu Trọng nguyên sẽ không thể làm gì khác hơn là bỏ rơi Chu tiểu thư, thành hôn với Lâm tiểu thư thật, đến lúc đó tuy Lâm tiểu thư phải chịu chút ảm ức, nhưng vẫn là một cuộc hôn nhân tốt đẹp...”

Nhậm Hiểu Ngọc không ngờ Liễu Vĩnh không hề tiện tay ném túi thơm của Lâm Mị đi, mà thực sự cất túi thơm đẩy vào trong ống tay áo, như vậy càng tốt. Nhậm Hiểu Ngọc cười lạnh, tháo một cái vòng trên cổ xuống, lấy từ trong túi ra một vật, đặt vào tay Đào Tâm nói: “Khi Liễu Vĩnh ra chỗ đông người, bị ngứa sẽ thò tay vào gãi, đến lúc đó túi thơm sẽ rơi ra ngoài, người thừa cơ ném viên Tị hân châu (ngọc ngăn mồ hôi) này xuống chân hắn, tạo thành chứng cứ cho sự giả dối của hắn. “

Đào Tâm nhận viên Tị hân châu, vừa chạm vào đã thấy lòng bàn tay mát rượi, liền nói: “Tiểu thư, Tị hân châu này là Thánh thượng ban thưởng, vô cùng quý giá, ném bừa như vậy, không may bị nứt vỡ, cô không sợ Tướng gia trách phạt sao?”

“Có ta đây, người sợ cái gì?” Nhậm Hiểu Ngọc đeo lại vòng, thấp giọng nói: “Viên Tị hân châu này là Thành thượng ban thưởng cho cha ta dịp tiết Đoan Ngọ trước mặt bá quan văn võ, nếu viên Tị hân châu này rơi ra từ trong người Liễu Vĩnh, dù là ai, cũng sẽ cho rằng, cha ta vô cùng coi trọng hắn, nếu không đã chẳng đem cả vật của Thánh thượng ban thưởng ra tặng, vấn đề ở chỗ, hắn lại làm rơi cả túi thơm của Lâm Mị cùng một lúc, như thế tức là hắn vừa bám víu Tướng gia, vừa ỡm ờ với thiên kim nhà Hầu gia Chu Mẫn Mẫn, mặt khác lại lén cất giấu túi hương của nghĩa nữ nhà Hầu gia Lâm Mị, kẻ vô liêm sỉ như thế, người thấy sẽ có kết cục gì?” Nhậm Hiểu Ngọc nói đến đó cúi đầu cười khoái trá, “Qua một đêm nay, Liễu Vĩnh sẽ thành kẻ thân bại danh liệt. “

“Tiểu thư...” Đào Tâm tưởng tượng đến cảnh ngộ bi đát của Liễu Vĩnh khi đó, có chút cắn rứt lương tâm, khuyên nhủ: “Không bằng, tìm Liễu Trọng nguyên nói chuyện một lần nữa, không chừng hắn sẽ hồi tâm chuyển ý?”

“Không cần!” Nhậm Hiểu Ngọc xoa xoa ngực, có chút mệt mỏi, thấp giọng nói: “Đào Tâm, ta đối với hắn thế nào, chẳng lẽ hắn còn không biết? Nếu hắn nói sớm hơn một chút, có lẽ ta sẽ không oán hận nhiều như thế, nhưng tại sao hắn cứ hàm hồ trì hoãn, giằng co đến lúc này mới nói? Hắn cho rằng ta là kẻ dễ ức hiếp sao?”

“Đúng vậy, tại sao Liễu Trọng nguyên không chịu nói sớm hơn chứ?” Đào Tâm nói, đột nhiên nảy sinh nghi ngờ, ngập ngừng ấp úng nói: “Tiểu thư, người Liễu Trọng nguyên phải lòng, không chừng chính là Lâm tiểu thư nghĩa nữ nhà Hầu phủ? Từ lúc phu nhân Hầu gia nhận Lâm tiểu thư làm nghĩa nữ, Liễu Trọng nguyên mới xuất hiện biểu hiện bất thường.”

Nhậm Hiểu Ngọc lắc đầu nói: “Lâm Mị tuy xinh đẹp, nhưng không phải con ruột của Hầu gia, hơn nữa lại từng giải trừ hôn ước, Liễu Vĩnh không thể vì cô ta mà gạt bỏ ta được.” Tuy cô ta nói vậy, nhưng lòng cũng bắt đầu nảy sinh hoài nghi, không chừng, Liễu Vĩnh thực sự bị sắc đẹp làm mê mẩn? Không cần biết tâm tư Liễu Vĩnh thế nào, qua ngày mai thôi, hắn sẽ có tâm trạng “chẳng có cái đại nào như cái đại này”, “biết trước đã không làm”.

Dưới một tàng liễu khác, Nhị Công chúa và Sử Bình Tá thò đầu ra theo dõi Liễu Vĩnh.

“Con hầu kia chào Liễu Trọng nguyên một câu rồi đi luôn, rốt cuộc là làm gì đây?” Nhị Công chúa suy tư, trợn mắt nhìn Liễu Vĩnh, thấy hắn nhặt một vật kê lên mũi khẽ ngửi, rồi lại cất vào trong ống tay áo, cau mày nói: “Tên ngốc này, ở kia gặp người hầu của Nhậm Hiểu Ngọc, ở đây lại cầm túi thơm, không biết suy nghĩ gì cả, chưa gì đã cất vào trong lòng?”

“Ta đi nhắc nhở một chút!” Sử Bình Tá nhìn nửa ngày, cũng không nhận ra Đào Tâm nhúng tay thế nào, nhưng trực giác mách bảo Liễu Vĩnh cất túi thơm đó không phải là chuyện đúng đắn, nhất thời cất bước định đi, rồi lại dừng lại, “O” một tiếng: “Liễu Trọng nguyên định ném túi thơm đi sao?”

Liễu Vĩnh lẳng lặng ngắm hoa sen trong ao, duỗi tay thò vào trong ống tay áo tìm tòi, rồi lại lấy túi thơm ra, khẽ vuốt ve hoa văn trên túi thơm mấy lượt, giờ tay lên định ném túi thơm xuống ao, nhưng tay đã gờ lên lại thu trở về, mắt lóe tinh quang, lẩm bẩm: “Muốn khiến Chu Mẫn Mẫn ghét ta, ra tay trên người Lâm Mị, đúng là sự lựa chọn không tệ, chỉ không ngờ, Chu Mẫn Mẫn đã ở trong lòng Hoa Quận vương như thế,

thử hỏi cái túi thơm này còn chút lực sát thương nào?” Hấn tự thì thầm với bản thân, lại cất túi thơm vào trong ống tay áo.

Sử Bình Tá không hiểu nổi hành vi của Liễu Vĩnh, nghi ngờ nói: “Ném hay không đây, tính làm gì đây?”

Nhị Công chúa thích nghe ngóng chuyện đồn đại tầm phào, đối với lời đồn trong kinh thành cũng hơi biết rõ, liền cười nói: “Vốn nghe nói Liễu Trọng nguyên uyên bác tài trí, lại là một trong kinh thành tam đại mỹ nam, khi Hoàng thượng mở tiệc chúc mừng tam khôi (ba người đỗ đầu, lần lượt là Trọng nguyên, Bàng nhân, Thám hoa), ta phải tháp tùng bà nội đi chơi, chưa được gặp mặt, bây giờ diện kiến đúng là danh bất hư truyền, chả trách ai nấy đều hết lời ca ngợi, Nhậm Hiểu Ngọc và Chu Mẫn Mẫn đều có ý với hấn, chỉ có điều hấn lúc gần lúc xa, cũng không đặc biệt thân cận ai, giờ hấn lại từ chối khéo Nhậm Hiểu Ngọc, hấn là đã quyết định đến Hầu phủ cầu hôn, có điều Nhậm Hiểu Ngọc đời nào bỏ qua? Túi thơm này, nhiều khả năng chính là Nhậm Hiểu Ngọc dùng để phá hoại hôn sự.”

Nhị Công chúa nói xong che miệng cười, cực kỳ vui sướng khi người gặp họa, “Con hầu của Nhậm Hiểu Ngọc không chứng kiến cảnh tình cảm trong lương đình, nhưng Liễu Trọng nguyên lại thấy, Liễu Trọng nguyên bên này từ chối khéo tiểu thư nhà Tể tướng, bên kia tiểu thư nhà Hầu gia lại ngã vào vòng tay người khác, cảm giác của hấn, không nghĩ cũng biết, lúc này hấn cất túi thơm của Lâm Mị, tuy biết có khả năng là do Nhậm Hiểu Ngọc gài bẫy, không chừng hấn đang tương kế tựu kế bẫy lại cô ta!”

“Chu Mẫn Mẫn nghe Hoa Quận vương thổ lộ xong thì sợ quá ngất xỉu, tỉnh lại thì hiển nhiên là đón nhận được tình cảm của Hoa Quận vương, chuyện Liễu Vĩnh và Lâm Mị cô ấy chẳng quan tâm, cũng không có tâm trạng mà ghen ghét Lâm Mị vì Liễu Vĩnh, Lâm Mị người cũng như tên, ngoại hình kiều mỹ, lại là nghĩa nữ Hầu gia, chẳng lẽ lại không phải một hôn sự tốt?”

Sử Bình Tá cũng không phải người ngu, nghe Nhị Công chúa phân tích mấy câu cũng hiểu, cười nói: “Nếu đã như vậy, không cần ta phải nhiều chuyện nữa.”

“Nhưng ta không thuận mắt với hành vi của Liễu Vĩnh, ta muốn nhiều chuyện.” Nhị Công chúa nở nụ cười yêu kiều, “Nhậm Hiểu Ngọc phạm sai lầm, ta sẽ giúp cô ta chỉnh sửa.”

Sử Bình Tá âm thầm lau mồ hôi, “Cô nương, hà tất phải mua việc vào người?”

“Hừ, trọng nguyên tài mao song toàn thì sao? Thiếu nữ quyền quý trong kinh đều để mặc hấn ta chọn lựa sao? Ta muốn thay mặt Nhậm Hiểu Ngọc, Chu Mẫn Mẫn và Lâm Mị xả giận.” Nhị Công chúa một tay chống nạnh, tay phải chỉ thẳng vào mũi Sử Bình Tá, “Người, nghĩ cách đi lấy túi thơm của thiên kim nhà Tả Thị lang là Tả Phì Phì cho ta, sau đó tiếp cận Liễu Vĩnh, đối túi thơm đẩy vào người hấn.”

Tả Phì Phì – thiên kim nhà Tả Thị lang tên thật là Tả Lê, mong to lại không có eo, thân hình giống như một quả lê, nhưng cô ấy ý là cha ruột làm Thị lang, một lòng một dạ muốn tìm một thanh niên tuấn tú học giỏi làm chồng, vì vậy mà quá lứa lỡ thì đến giờ đã mười tám tuổi, vẫn chưa hứa hôn được với ai, nếu có thể làm phu nhân Trọng nguyên, nhất định Tả Phì Phì sẽ vui đến nhảy dựng lên luôn.

Sử Bình Tá vừa nghe Nhị Công chúa nói thế, hấn liền sầm mặt, “Sao làm thế được?”

Nhị Công chúa đã phát hiện chuyện Sử Bình Tá không hề nhận ra cô ấy là công chúa, lúc này chớp mắt, giọng uy hiếp: “Nếu người không làm, ta sẽ đến trước mặt Trưởng công chúa tố cáo, nói người đẩy ta vào trong lòng hòn giả sơn, muốn giở trò đồi bại.”

Thấy Sử Bình Tá đấu tranh tâm lý, Nhị Công chúa giáng thêm một đòn, chọn lời thành khẩn: “Liễu Trọng nguyên trì hoãn chuyện hôn nhân, không chừng Tả Phì Phì mới thật là người vợ định mệnh của hấn! Còn nữa, cưới vợ phải chọn người hiền, nghe nói Tả Phì Phì rất là hiền lành, trừ chuyện béo phì, những mặt khác tuyệt đối xứng đáng với Liễu Trọng nguyên, hấn cưới hiền thê xong vẫn có thể nạp mỹ thiếp, nào có tổn thất gì? Người ra tay đối túi thơm hấn đang giữ, không chừng chính là thuận theo ý trời!”

Dưới một tàng liễu khác, Chu Minh Dương thấy Nhị Công chúa và Nhị Công chúa nghiêng đầu thăm thì, cười nói với Chu Tư: “Đến lúc hoàng cung có tin, rằng Nhị Công chúa muốn gả cho Sử Bình Tá, không muốn gả cho anh nữa, chú nhớ tiến cung chúc mừng thay anh, thuận đường đến trước mặt Thái hậu nương nương bẩm báo một chút, nói anh cảm thấy tổn thương sâu sắc, không còn mặt mũi nào tiến cung.”

“Rồi sau đó, Thái hậu nương nương sẽ bồi thường cho anh.” Chu Tư cười hềnh hếch, “Đại ca, không chừng lại tặng anh hai mỹ nữ trong cung! Đến lúc đó nhớ chia cho em một người.”

Chu Minh Dương vỗ vỗ đầu Chu Tư, “Liễu Vĩnh gặp Nhậm Hiểu Ngọc bên hòn giả sơn, sau đó lại vội vã đến ao sen gặp Mẫn Mẫn, xem ra là nói chuyện dứt khoát với Nhậm Hiểu Ngọc, hạ quyết tâm muốn ngỏ lời với Mẫn Mẫn!”

Chu Tư tiếp lời: “Đáng tiếc, Mẫn Mẫn đã theo Hoa Quận vương rồi, Liễu Vĩnh lần này mất cả chì lẫn chài.”

“Chỉ sợ Mẫn Mẫn không đành lòng làm Quận vương phi.” Chu Minh Dương trầm ngâm nửa buổi, “Kể duy nhất lúc này, chỉ có khiến Mẫn Mẫn chết lòng với Liễu Vĩnh.”

“Nhị Công chúa đã giải quyết rồi, phía Liễu Vĩnh không thành vấn đề.” Chu Tư nghĩ đến chuyện Liễu Vĩnh nhốt hần và Chu Tư trong nhà cỏ lần trước, liền hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, bèn kiến nghị: “Liễu Vĩnh trì hoãn đến giờ vẫn chưa hứa hôn, lại không có vợ nhỏ nàng hầu, có người đồn hần bị đồng tính, bây giờ chúng ta an bài cho hần một tên đàn ông đi, em thấy có một ứng cử viên rất phù hợp, chính là Tô Trọng Tinh.”

“Được, đúng là lựa chọn tốt.” Chu Minh Dương cũng tán thành, “Liễu Vĩnh phụ bạc Mẫn Mẫn, Tô Trọng Tinh từng phụ bạc tiểu Mị, ghép hai kẻ đó vào một đôi, rất hợp ý ta!”

Lại nói đến chuyện Lâm Mị rơi túi thơm, nàng bình tâm suy nghĩ, lúc mới ngắm ao sen rõ ràng là vẫn sờ thấy túi thơm, nhất định là rơi lúc ở ao sen, nàng vừa suy nghĩ, vừa men theo lối cũ quay lại hồ sen, nhất thời nghĩ túi thơm nàng buộc rất chặt, sao không dừng lại rơi được?

Trong lòng nàng nghi ngờ, liền rón rén bước đi, vát cả lăm mới đi hết rặng liễu, mới đi được một bước, liền nghe thấy giọng nam: “Sao có thể làm chuyện tồi tệ thế được?”

Giọng nữ cất lên vui mừng khôn xiết: “Chờ Nhậm Hiểu Ngọc ra tay bóc mẽ, mọi người nhận ra túi thơm kia của Tả Phì Phì, ta sẽ cùng anh họ ra mặt, làm chủ cho Tả Phì Phì, định hôn sự cho Tả Phì Phì và Liễu Vĩnh, ha ha ha, Tả Phì Phì, người chờ làm phu nhân Trạng nguyên đi!”

31. Chương 31: Bệnh Mềm Xương Tái Phát

Gió đêm lướt qua cành liễu. Lâm Mị dựa lưng vào thân cây, ngón cái và ngón trỏ bấu chặt đến nỗi đứt cả cành mềm. Ngực như bị chèn đầy bùn nhão, vô cùng khó chịu.

Không chỉ khó chịu cho bản thân, mà còn khó chịu cho Liễu Vĩnh.

Nàng mồ côi cha mẹ, không nơi nương tựa, từ Dịch Châu ngàn dặm xa xôi lên kinh, tìm đến Tô gia yêu cầu thành hôn, chẳng qua chỉ là mong nửa đời sau có nơi nương tựa, an ổn sống qua ngày. Không ngờ rằng mọi chuyện lại biến hóa đến nước này. Bây giờ sống ở Hầu phủ, mục đích vẫn là tìm kiếm một hôn sự tốt, tương lai có người bảo vệ chu đáo, không phải chịu cảnh lưu lạc.

Vừa nãy, Chu Mẫn Mẫn hỏi nàng về ấn tượng với Sử Bình Tá, ý tại ngôn ngoại, cho thấy phu nhân Vĩnh Bình Hầu và Sử phu nhân đã thương lượng qua, chỉ cần nàng gật đầu, là có thể đính hôn. Từ lúc đó đến giờ, nàng cũng từng cân nhắc cẩn thận một phen, đưa ra kết luận Sử Bình Tá là một lựa chọn không tệ. Nhưng lúc này, lại nhìn thấy Sử Bình Tá và Nhị Công chúa nói chuyện thân thiết, rõ ràng đã là một đôi.

La Minh Tú vì muốn ép nàng từ hôn với Tô Trọng Tinh, không từ cả những thủ đoạn đê hèn nhất để hãm hại. Bây giờ Nhị Công chúa lại là một đôi với Sử Bình Tá, nếu biết phu nhân Vĩnh Bình Hầu đang muốn gả nàng cho Sử Bình Tá, không biết sẽ còn trêu ghẹo thế nào.

Lúc này nghe được câu chuyện của Sử Bình Tá và Nhị Công chúa, thì ra là Nhị Công chúa chướng mắt chuyện Liễu Vĩnh kén cá chọn canh các thiếu nữ quyền quý, muốn trêu chọc Liễu Vĩnh, đem con gái của Tả Thị lang là Tả Phì Phì gán ghép với Liễu Vĩnh. Nếu kẻ kén cá chọn canh thiếu nữ quyền quý trong kinh, không phải Liễu Vĩnh, mà là một công tử danh gia vọng tộc tài mạo song toàn, hoặc là Hoa Quận vương, Nhị Công chúa liệu có cảm phần ngút trời thế không? Nhất định sẽ không. Sẽ chỉ cho rằng, đó là chuyện đương nhiên phải thế.

Lúc trước La Minh Tú ép nàng từ hôn, vì cô ta là con nhà quyền quý, nàng không dám tính toán nhiều, tại sao đến cả Liễu Vĩnh cũng bị liên lụy? Hay là bởi vì, Liễu Vĩnh tuy là Trạng nguyên, nhưng không được trọng dụng, ở kinh thành không có nền tảng, thân cô thế cô, một khi có chuyện, trong phủ chẳng có thân quyền nào lo liệu dàn xếp cho hắn. Nếu Liễu Vĩnh là con rể Tế tướng hoặc con rể Hầu gia, dạng như La Minh Tú, liệu có dám hăm hại hắn không? Nếu Liễu Vĩnh là thiếu gia Tướng phủ hoặc thiếu gia Hầu phủ, liệu Nhị Công chúa còn có thể luôn miệng liến thoắng, là vì muốn “thấy chuyện bất bình chẳng tha” không? Hoặc giả chính vì như thế, Liễu Vĩnh mới nuôi ý định tìm một nhà vợ quyền quý để làm chỗ dựa sau này?

Bây giờ Liễu Vĩnh vất vả thực hiện kế hoạch, lại bị Nhị Công chúa đùa cợt ghán ghép với Tả Phi Phi, tiếp theo sẽ như thế nào, thật khó mà dự đoán được. Công chúa cao quý, thì có thể coi hôn nhân đại sự của người khác như trò đùa, tùy ý bắt chẹt, ác ý trêu đùa sao?

Nhị Công chúa rất nóng lòng thực hiện kế hoạch, đã kéo Sử Bình Tá đi.

Lâm Mị ngồi dưới một gốc liễu, cầm cành liễu đâm xuống đất, nhìn Nhị Công chúa và Sử Bình Tá biến mất khỏi tầm mắt, nhất thời có chút thất thần. Vì cớ gì nàng lại muốn khuyên giải Liễu Vĩnh? Là bởi vì lúc trong nhà cỏ, dù trúng mị được, Liễu Vĩnh vẫn có thể khống chế bản thân nhét nàng ra ngoài cửa sổ, bảo vệ nàng chu đáo? Hay là bởi vì trong vườn hoa, Liễu Vĩnh ôm nàng, đụng chạm bấp bừa, nhưng cuối cùng vẫn không hủy hoại danh tiết của nàng? Có lẽ chỉ là vì nàng và Liễu Vĩnh có chút đồng cảnh ngộ, đồng bệnh tương liên?

Bất kể như thế nào, túi thơm của nàng đã bị Liễu Vĩnh nhặt được, nói thế nào cũng phải đòi lại. Không có túi thơm, kế hoạch của Nhị Công chúa sẽ phá sản. Không chừng Liễu Vĩnh sẽ tránh được kiếp nạn này.

Lâm Mị đang muốn đứng lên, lại nghe thấy tiếng người nói chuyện từ cách đây không xa, Chu Minh Dương và Chu Tư từ góc tối đi ra. Nàng chợt nhớ đến chuyện người trong phủ có nói, Nhị Công chúa sẽ gả cho Chu Minh Dương. Vừa rồi Nhị Công chúa lại đi cùng Sử Bình Tá, vậy Chu Minh Dương thì sao đây?

“Đại ca, hơi xa quá, em nghe không rõ, chỉ nghe được mấy chữ ‘túi thơm!’” Chu Tư nhìn ngó bốn phía, cho rằng không có ai quanh đây, nên không tận lực thì thảo nữa, cười nói: “Có vẻ là Liễu Vĩnh nhặt được túi thơm, Nhị Công chúa muốn đổi cái túi thơm đó.”

“Quan tâm chuyện cô ta đổi túi thơm của ai để làm gì?” Chu Minh Dương tâm tình sáng khoái, ngửa đầu cười nói: “Nhìn cô ta và Sử Bình Tá thương lượng có vẻ tâm đầu ý hợp, thật không uống công ta khổ công dàn xếp. Hai năm qua bởi vì cô ta, ta bị kìm nén sắp thành ‘nàng dâu mới’ thật rồi. Chờ đến lúc cô ta đề nghị chọn Sử Bình Tá làm phò mã, ta liền thoát nạn triệt để.”

Chả trách Sử Bình Tá lại đi cùng Nhị Công chúa như hình với bóng, thì ra là Chu Minh Dương nhúng tay tác động. Lâm Mị chấn động. Chờ Chu Minh Dương và Chu Tư thì thầm mấy câu rồi bỏ đi, nàng mới vịn cây liễu từ từ đứng lên, thận trọng quan sát một hồi, chắc chắn là không có người, mới đi về phía lương đình Chu Mẫn Mẫn đang ngồi.

Chu Mẫn Mẫn nghe Hoa Quận vương thổ lộ xong, quả thật là sợ đến ngất xỉu, đến khi tỉnh lại, thấy Hoa Quận vương vẫn ở đây, mặt đỏ tim đập, không biết lấy dũng khí từ đâu nói: “Em muốn được bình tĩnh suy nghĩ một lát!”

“Tôi hiểu, tôi hiểu, em cứ từ từ suy nghĩ, không cần gấp.” Hoa Quận vương cũng sợ nếu cứ nóng nảy ép buộc, Chu Mẫn Mẫn sẽ không chút nghĩ ngợi, thẳng thừng cự tuyệt hẳn, nếu thế thì khó lòng mà xoay chuyển. Bèn nói: “Tôi đi ra ngoài kia, em nghĩ xong cũng nên ra đó! Chỗ này gió lùa, không nên ở lâu.”

Đang giữa hè, gió nào lùa ở đây? Chu Mẫn Mẫn đang muốn phản bác, ngẩng đầu thấy Hoa Quận vương lùi lại vài bước, đến góc lương đình lưỡng lự một hồi, thiếu chút nữa thì trượt chân, nhất thời quên cả thẹn thùng, gờ tay áo lên cười khê.

“Mẫn Mẫn, em cười đẹp lắm!” Hoa Quận vương thấy Chu Mẫn Mẫn đỏ bừng hai má, kéo tay áo thẹn thùng che nụ cười, sóng mắt mênh mông, nở nụ cười rạng rỡ, nhất thời quên bém mắt sau lưng mình chính là cây cột, mồm nói chân bước, xoay người đi ra, kết quả rầm một tiếng, va vào cột theo một góc độ hết sức quỷ dị.

Chu Mẫn Mẫn thấy hấn va vào cột thì đã giật mình, nhưng chưa hô ra tiếng, ai dè hấn còn ôm cột rồi từ từ quay đầu lại. Đến lúc này, rốt cuộc Chu Mẫn Mẫn không kiềm chế được nữa, ôm bụng cười ngặt nghèo.

Khi Lâm Mị chạy tới gần lương đình thì nghe thấy Chu Mẫn Mẫn đang cười lớn, nhất thời yên lòng, lại thấy Hoa Quận vương ôm cột dường như nói gì đó, sau đó mới lưu luyến đi ra khỏi lương đình.

Lâm Mị sợ bệnh nhũn người tái phát, đành trốn sang một bên, Hoa Quận vương đi được mấy bước vẫn quay đầu lại dặn Chu Mẫn Mẫn nhớ về sớm, nhờ vậy mà Lâm Mị thấy rất rõ ràng, mắt phải Hoa Quận vương bầm tím, giống như bị ai đó đấm một phát.

“Tỷ tỷ, Hoa Quận vương hấn...” Lâm Mị ra khỏi chỗ nấp, thắc mắc hỏi Chu Mẫn Mẫn, đang nói chuyện tử tế, sao đột nhiên lại bầm tím con mắt thế kia? Tốt xấu gì người ta cũng là Quận vương, tấm thân ngàn vàng, bây giờ bị mặt mũi bầm tím như thế, nếu bị truy cứu, Chu Mẫn Mẫn khó lòng mà giải thích thỏa đáng.

Chu Mẫn Mẫn lườm lườm bóng dáng Hoa Quận vương đã đi xa, thẹn thùng e lệ, tiếp lời Lâm Mị: “Hoa Quận vương hấn... hấn nói hấn thích ta, hi vọng ta làm Quận vương phi của hấn.”

“Chị không bằng lòng, thế nên vung tay đấm hấn, khiến mắt hấn bầm tím?” Lâm Mị há hốc mồm, kinh ngạc vạn phần.

“Tiểu Mị...” Chu Mẫn Mẫn xoa bụng, cười muốn ngừng thở, “Em... em nghĩ đi đâu vậy?”

Anh trai chị còn dám gài bẫy cả Nhị Công chúa, ai dám đảm bảo chị không đủ gan đấm Hoa Quận vương một quyền? Lâm Mị chớp chớp mắt, thấy Chu Mẫn Mẫn cười không ngồi thẳng được, đành hỏi: “Chẳng lẽ không phải chị đánh?”

“Ta nào có gan như thế?” Chu Mẫn Mẫn đứng lên kéo Lâm Mị ngồi xuống, cười nói: “Hấn không cẩn thận va phải cột, vì thế mà bị bầm tím mặt mũi.”

“Đèn đuốc sáng trưng thế này, hấn có thể không nhìn thấy cây cột mà va vào? Thậm chí còn bầm tím mặt mũi?” Lâm Mị nhìn nhìn đèn lồng, nhìn nhìn cây cột, lắc đầu nói: “Quá là tâm thần bất ổn!”

Mặt Chu Mẫn Mẫn lại đỏ thêm một chút, cầm tay Lâm Mị lắc lắc, nói bằng ngữ điệu buồn rầu: “Tiểu Mị, em bảo ta phải làm sao bây giờ?”

Lâm Mị nhìn Chu Mẫn Mẫn, thấy cô ấy mắt ướn long lanh, từ đầu mày đến cuối mắt như ẩn chứa nụ cười, không có vẻ gì là buồn rầu, nhất thời ngơ ngẩn nói: “Vầy còn Liễu Vĩnh?”

Chu Mẫn Mẫn vừa nghe Lâm Mị nói thế, cũng cảm thấy có chút mơ hồ. Cô ấy vẫn cho là, cô ấy thích Liễu Vĩnh, tối nay đi đến lương đình này, cũng chỉ vì muốn chờ Liễu Vĩnh nói chuyện rõ ràng. Vì lẽ gì Hoa Quận vương thổ lộ, mà cô ấy lại không thấy phản cảm, không hề kháng cự, còn quên luôn Liễu Vĩnh? Chẳng lẽ cô ấy thật sự không thích Liễu Vĩnh? Không, không thể, tướng mạo Liễu Vĩnh như thế, tài hoa như thế, sao có thể không thích.

Tim Chu Mẫn Mẫn đập thành thịch nửa ngày, đúng vậy, cô ấy có thích Liễu Vĩnh, nhưng Liễu Vĩnh lần khần không có phản ứng, khiến cô ấy không dám dành hết tâm trí cho hấn. Huống hồ, khi Liễu Vĩnh nhìn thấy cô ấy, tuy có tế nhị ám chỉ bằng ánh mắt, nhưng hấn chưa từng có biểu tình mừng rỡ, càng không có biểu hiện tâm thần bất ổn, tinh thần hoảng hốt. Không giống như Hoa Quận vương, vừa thấy cô ấy cười, liền ngẩn ngơ va vào cây cột, thiếu chút nữa thì thành mù. Khi Hoa Quận vương nói thích cô ấy, khuôn mặt tuấn tú đỏ bừng, như trứng tôm luộc chín, tuy cô ấy có bị dọa đến hôn mê bất tỉnh, nhưng khi tỉnh lại lại cảm thấy ngọt ngào một cách kỳ quái, giống như từ trước đến giờ vẫn chờ hấn thổ lộ.

“Chỉ có thể chọn một người!” Lâm Mị thấy Chu Mẫn Mẫn giống như đang lưỡng lự giữa Hoa Quận vương và Liễu Vĩnh, cảm thấy khẩn trương, xiết tay Chu Mẫn Mẫn nói: “Chị nhanh quyết định đi, đừng để đêm dài lắm mộng.”

Lòng Chu Mẫn Mẫn đã lặng lẽ nghiêng về phía Hoa Quận vương, nhưng đối với Liễu Vĩnh vẫn có chút không nở buông tay, bèn nhỏ giọng nói: “Tiểu Mị, em nói ta chọn ai mới tốt?”

Lâm Mị cầm tay Chu Mẫn Mẫn, kiên định nói: “Chọn Hoa Quận vương.”

Chu Mẫn Mẫn thấy Lâm Mị cũng nghiêng về hướng Hoa Quận vương, lòng không khỏi thả lỏng một hơi, nhưng mồm lại nói: “Bởi vì điều kiện của Hoa Quận vương tốt hơn Liễu Vĩnh, thế nên chọn hắn?”

Lâm Mị lắc đầu, “Không, bởi vì Hoa Quận vương đối với chị tương đối quan tâm. Xem ra là thật lòng thích chị, vì thế nên chọn hắn.”

Chu Mẫn Mẫn lặng im suy nghĩ, đúng vậy, chẳng lẽ cô ấy lại không biết, thứ Liễu Vĩnh nhắm tới không phải cô ấy, mà là gia thế của cô ấy sao? Không phải cô ấy vẫn muốn hỏi Liễu Vĩnh một câu, nếu cô ấy không phải thiên kim nhà Hầu gia, mà là con gái một gia đình bình thường, liệu hắn có thèm nhìn đến cô ấy một cái? Kỳ thật không cần hỏi, đáp án đã rõ như ban ngày? Đến lúc này, cô ấy thật sự nên tỉnh táo lại, lựa chọn người thật lòng thích mình.

“Được, vậy chọn Hoa Quận vương.” Chu Mẫn Mẫn nghĩ đến quãng thời gian mập mờ với Liễu Vĩnh, lại sợ Liễu Vĩnh sẽ tìm mình nói chuyện trong tối nay, nếu bị Hoa Quận vương phát hiện thì thật là không hay ho gì, nhưng chuyện này không thể để người ngoài biết được, do dự một chút, mới nói: “Tiểu Mị, em có thể thay chị nhắn với Liễu Trọng nguyên một câu được không,...”

Lâm Mị vẫn đang suy nghĩ phải làm thế nào mới có thể lấy lại túi thơm, nghe thấy Chu Mẫn Mẫn nói thế, liền gật đầu đáp ứng, nói khẽ: “Nếu đã như vậy, chúng ta nhanh về chỗ cũ, may ra thì ngăn được hắn tỏ bày gì đó.”

Chu Mẫn Mẫn buông lỏng một hơi, khẽ cười, Liễu Vĩnh, anh đối với em vẫn không nóng không lạnh, nếu biết em đã lựa chọn, liệu anh có hối hận không?

Hối hận không? Có lẽ có một chút. Liễu Vĩnh đi qua rặng liễu, có chút thở than, hai năm nay tốn biết bao thời gian giao thiệp với thiên kim nhà quyền quý, kết quả lại thành công Dã Tràng. Vốn dĩ với năng lực của hắn, chỉ cần làm việc cho tốt, chịu khó phấn đấu mấy năm, nhất định sẽ có ngày ngẩng mặt với đời. Nhưng hắn đợi không kịp, muốn nhanh chóng làm nên sự nghiệp, nhanh chóng cưới một tiểu thư quyền quý tài mạo song toàn, sau đó chờ tiết Thanh Minh, đến trước mộ phụ thân mẫu thân báo cáo: “Nhi tử, không cô phụ sự kỳ vọng của hai người.”

Hắn nhắc chân, phất tay áo mà đi, hương bạc hà từ tay áo bay ra, có thêm một hương thơm tinh tế kèm theo. Liễu Vĩnh gạt sự ảo não sang một bên, tâm trí hiện ra một nụ cười nhợt nhạt.

“Liễu Trọng nguyên thỉnh dừng bước!” Sau lưng, một giọng nữ yêu kiều truyền tới, Liễu Vĩnh xoay đầu, thấy Lâm Mị đang chậm chậm bước tới, dù sắc trời đen kịt, nhưng dáng người yếu điệu của nàng vẫn hiện lên lờ mờ, vòng eo thon nhỏ so với cành liễu còn mềm mại hơn.

Khi còn cách một khoảng, Lâm Mị liền dừng lại, đôi mắt trong veo ướm át nhìn Liễu Vĩnh, nói khẽ: “Mẫn Mẫn nói, lòng chị ấy đã có chủ, nhờ em nhắn với Liễu Trọng nguyên điều đó.”

Liễu Vĩnh gật đầu, “Tôi biết rồi!”

Nghe tin đấy mà có thể bình tĩnh như vậy? Lâm Mị hơi kinh ngạc, liếm liếm môi, dịch sang mấy bước, tựa vào một cây liễu, xoay bàn tay bầu chắt lấy thân cây, cố gắng ổn định thân thể, rồi mới nói: “Em bị rơi một túi thơm, bên trong nhét lá bạc hà. Khi đến những chỗ đông người, em dễ bị chóng mặt, phải ngửi mùi bạc hà mới đỡ...”

“Phủ này tôi đã tới mấy lần, vẫn nhớ cách đây không xa có trồng bạc hà, Lâm tiểu thư có thể theo tôi đến đây ngắt mấy lá.” Liễu Vĩnh nói, xoay người bước đi.

Trả ta túi thơm, trả ta túi thơm! Lòng Lâm Mị thâm hò hét, nhưng môi lại mím chặt. Biết rõ Liễu Vĩnh giấu túi thơm của nàng, nhưng lại không có bằng chứng, lại không thể nói ra, không làm sao được đành phải đuổi theo Liễu Vĩnh, hữu khí vô lực nói: “Không biết ai nhặt được túi thơm của em. Nếu vì một cái túi thơm mà để xảy ra chuyện gì thì thật là tai bay vạ gió.” Không trả ta túi thơm thì cứ chờ để lấy Tả Phì Phì đi! Lòng Lâm Mị hung hăng oán hờn, gió thổi đến mang theo khí tức Liễu Vĩnh, trong lúc nhất thời hai chân nàng mềm nhũn, rốt cuộc không bước đi nổi.

“Lâm tiểu thư chóng mặt lắm sao?” Liễu Vĩnh vừa quay đầu lại, đã thấy Lâm Mị có dáng vẻ choáng váng, không khỏi nhíu mày quay lại, muốn xem xét một phen.

“Đừng tới đây!” Lâm Mị nóng nảy, nhưng giọng nói thật là yêu kiều ngọt ngào, nỉ non như mời mọc.

Liễu Vĩnh dừng bước, vô cùng phần nộ. Lần trước là La Minh Tú hạ mị được hãm hại Lâm Mị và hấn. Lần này, là ai hạ được Lâm Mị đây?

32. Chương 32: Mơ Màng Quyên Rũ

Lâm Mị đã giải trừ hôn ước với Tô Trọng Tinh, chưa hứa hôn với ai, bản thân hấn cũng chưa đính hôn, nếu bị người nào bắt gặp, cùng lắm thì sáng mai đến Hầu phủ cầu hôn là được. Liễu Vĩnh mím chặt môi, tiến lên một bước nhìn kỹ Lâm Mị, thấy nàng hai má đỏ bừng, mị nhân như tơ, đôi môi hé mở như đóa hoa, quả thật là tình trạng của người trúng mị được, không khỏi trầm giọng nói: “Kẻ nào hại em?”

Người hại chứ ai! Lâm Mị thâm trả lời trong lòng, giơ tay áo lên che mũi, giấy giụa lết sang bên cạnh, tựa vào một thân cây liễu, hô hấp có phần gấp gáp: “Không biết ai lấy túi thơm của em, tìm được túi thơm là em sẽ ổn.”

Đã bị hại thế này mà chỉ biết nhớ đến túi thơm! Liễu Vĩnh vừa bực mình vừa buồn cười, tiến thêm mấy bước, nhẹ giọng hỏi han: “Lần trước, em dùng thứ gì để chịu đựng?”

Liễu Vĩnh hỏi xong, dù hấn là kẻ mặt dày, cũng thấy máu nóng dồn lên mặt. Lần trước hấn cũng trúng mị được, mặt đỏ tím đập là chuyện đương nhiên, nhưng lần này không trúng thứ gì, tại sao lại thấy nóng hằm hập thế này?

Lâm Mị sững sốt, trong nhất thời không thể hiểu được ý tứ của Liễu Vĩnh, hỏi ngược lại: “Là sao?”

“Chính là, chính là...” Liễu Vĩnh cân nhắc từ ngữ, tiếc rằng lần này hấn không bị hạ được, đầu óc tỉnh táo, thành ra không thể nói chuyện thẳng thắn như lần trước, một hồi sau mới nói một câu mờ昧: “Lần trước em nhưn người trong nhà cổ, sau đó ăn cái gì?”

Liễu Vĩnh nói chuyện, khí tức đập thẳng vào mặt Lâm Mị, người nàng càng lúc càng bủn rủn, chỉ còn có thể liều chết bám lấy cây liễu, miệng lẩm bẩm nói: “Lần trước nhưn người xong em cắn một miếng dưa chuột, không ăn gì khác.”

Dưa chuột có tác dụng đó sao? Liễu Vĩnh nghi ngờ nhìn nhìn Lâm Mị, thấy nàng ngả đầu dựa vào thân cây, mị nhân như tơ, khe thở dốc, một hương thơm tinh tế lan tỏa, nhất thời thấy cổ họng khô khốc, vội lui lại hai bước rồi nói: “Giờ tối quá, chỉ sợ tìm không ra dưa chuột.”

Triều Đại Chu từng có một nữ hoàng đế, lúc ấy xã hội rất cởi mở, trai gái ra vào có đôi là chuyện bình thường. Bây giờ xã hội có nghiêm khắc quy củ hơn một chút, nhưng trong một số trường hợp nhất định thì nam nữ vẫn có thể gặp mặt tiếp xúc, ví dụ như yến hội, ví dụ như Thuởng Hoa hội. Nhưng giờ trời đã tối, đưa một cô gái trúng mị được đi khắp nơi tìm thuốc giải không phải chuyện ổn thỏa cho lắm. Liễu Vĩnh trầm ngâm nửa buổi nói: “Nếu không, tôi điu em đi kiểm chỗ nào nấp tạm, sau đó tôi sẽ đến nhà bếp hỏi xin dưa chuột?”

Ý tứ gì đây? Lâm Mị thấy Liễu Vĩnh vừa nâng tay, liền có mùi bạc hà bay ra, chỉ hận không thể đưa tay mò vào trong ống tay áo của Liễu Vĩnh để lấy lại túi thơm, nàng không thềm trả lời Liễu Vĩnh, chỉ nói: “Trả em túi thơm!”

“Túi thơm gì?” Liễu Vĩnh quyết phủ nhận tới cùng, buông tay nói: “Tôi trước giờ không dùng túi thơm, chỉ dùng túi tiền.”

Liễu Vĩnh vừa nâng cánh tay, mùi bạc hà lại bay ra, Lâm Mị kéo tay áo hấn, muốn thò tay vào trong lấy túi thơm, nhưng cánh tay quá mềm yếu, bị Liễu Vĩnh hất nhẹ liền tuột tay.

“Lâm tiểu thư, em thật sự muốn?” Liễu Vĩnh nghĩ đến lần trước mình trúng mị được, có cảm giác rạo rức thôi thúc khó mà chịu đựng, chắc hấn Lâm Mị bây giờ cũng đang trong tình trạng đấy, chỉ có điều chỗ này đèn đuốc sáng quá, thật sự không nên.... Tạm thời không rõ nàng chỉ cần ăn dưa chuột như lần trước là đỡ, hay là phải tiến thêm một bước nữa? Thôi, Chu Mẫn Mẫn đã là hoa có chủ, hấn đến Hầu phủ cầu hôn Lâm Mị thì cũng vẫn vui vẻ cả làng. Nếu đã vậy, chuyện đêm nay, có lẽ, khả năng.....

“Đương nhiên muốn!” Lâm Mị vô cùng phần nộ, túi thơm là của ta, tại sao lại không muốn?

“Vậy chúng ta qua bên kia rồi... muốn!” Liễu Vĩnh thấp giọng, khuôn mặt tuần tú đỏ bừng, có chút ngại ngùng. Làm thế này, khiến hắn có chút cảm giác mượn gió bẻ măng, thừa nước đục thả câu. Nhưng nếu không làm, Lâm Mị biết làm sao bây giờ? Nhất thời lại băn khoăn, lần trước bận tâm chuyện Lâm Mị là vị hôn thê của Tô Trọng Tinh, chính hắn cũng muốn ngả bài với Chu Mẫn Mẫn, nên không chế được. Lần này, rõ ràng không trúng mị được, vì sao lại cảm thấy không thể chờ đợi nổi?

Liễu Vĩnh dứt lời, thấy Lâm Mị khép mắt mơ màng, môi hồng đào hé mở, toàn thân mềm nhũn, dường như cả nói chuyện cũng không còn đủ sức, chỉ thấy lồng ngực đập “thình thịch” đầy khoan khoái, hắn vòng tay qua nách đỡ Lâm Mị, khẽ tai thăm thì: “Rất khó chịu sao?”

“Vâng!” Khí tức dần ông đập vào mặt, Lâm Mị liếm môi, muốn đẩy Liễu Vĩnh ra, nhưng cánh tay chống vào hông Liễu Vĩnh nào có mạnh mẽ gì cho cam, thật giống như cổ tình đụng chạm.

“Đừng gấp!” Liễu Vĩnh đã miệng đắng lưỡi khô, nhưng lại nghĩ nếu bị người khác bắt gặp, sẽ tổn hại đến khuê dự của Lâm Mị, liền nhẹ nhàng đỡ tay Lâm Mị xuống, hỏi lại lần nữa: “Em xác định là thật sự muốn?”

Giết tôi đi còn hơn, Lâm Mị thầm khóc hu hu, mềm nhũn trong vòng tay Liễu Vĩnh, dùng lực cắn môi, quờ quạng muốn thò tay vào trong ống tay áo Liễu Vĩnh để lấy túi thơm, lại bị Liễu Vĩnh nhẹ nhàng gạt ra, thổi hơi vào tai rồi nói: “Yên tâm, sáng mai tôi sẽ đến Hầu phủ cầu hôn.”

Cầu cái đầu người ấy! Lâm Mị hung tợn trừng mắt với Liễu Vĩnh, nghiêm khắc nói: “Túi thơm!”

Lâm Mị tự cho là giọng điệu của mình rất ghê ghớm, rành mạch rõ ràng, kỳ thật lại là nỉ non quyến rũ. Liễu Vĩnh nghe xong, chỉ cảm thấy lần này nàng trúng mị được còn lợi hại hơn lần trước, nhất thời nhìn ngó xung quanh một lượt, nhanh chóng ôm Lâm Mị lên, vội vã chạy đến một chỗ bí mật.

“Không được, không được!” Lâm Mị uốn éo người muốn giãy ra, không ngờ nàng vừa động, đã có một vật cứng rắn chống vào thân thể mềm nhũn của nàng, nhiệt lượng xuyên qua xiêm y, nhanh chóng phát tán toàn thân, chỉ trong nháy mắt, toàn thân nóng rực, như một khối bông mềm ấm áp.

Liễu Vĩnh cũng không phải thánh nhân quân tử, rốt cuộc không chịu nổi, đặt Lâm Mị xuống đất, nằm sấp lên, nhẹ nhàng nói: “Nếu em chịu đựng được, thì hãy cố chịu đựng, nếu không chịu đựng được, tôi sẽ...”

Cha mẹ qua đời, không nơi nương tựa, ông trời còn bắt nàng mắc chứng mềm xương này. Lâm Mị xấu hổ giận dữ muốn chết, nước mắt nhạt nhòa, dùng hết khí lực lắc đầu liên tục.

Liễu Vĩnh cảm thấy khí huyết toàn thân như dồn về một chỗ, giống hệt như hôm đó trúng mị được, đang muốn hăm hở tiến lên, duỗi tay vừa sờ liền chạm vào gương mặt giàn giụa nước mắt của Lâm Mị, không khỏi sững người, kiên định ý nghĩ tách khỏi Lâm Mị, lui về sau mấy bước, thở hổn hển nói: “Nếu đã thế này, tôi tìm quanh đây xem có thứ gì làm giải được được không. Em đừng lên tiếng, cũng đừng nhúc nhích, kéo có người tìm thấy.” Dứt lời, vội vã xoay người, đi về phía trước.

Thì ra hắn cho rằng mình trúng mị được! Sự đồng cảm vừa bị hắn giết chết giờ từ từ hồi sinh, nàng khẽ thở dài, oán khí tan theo gió, nước mắt cũng ngừng rơi.

“Liễu Trọng nguyên!” Thấy Liễu Vĩnh đã cách một khoảng, Lâm Mị chống tay xuống đất ngồi dậy, gọi: “Anh trả túi thơm cho em, em gửi lá bạc hà là ổn ngay.”

Liễu Vĩnh đưa trả túi thơm, Lâm Mị khẽ lên mũi hít sâu, chậm rãi nói: “Liễu Trọng nguyên, em mắc bệnh mềm xương, xin anh đừng tiết lộ với người khác.”

Một lúc sau, Lâm Mị mới từ góc tối đi ra, chậm rì rì đi về phía mọi người đang ngắm hoa quỳnh. Phía bên kia, Tô Trọng Tinh thấy Lâm Mị biến mất đã lâu giờ xuất hiện trở lại, nhất thời nhìn lâu hơn một chút, vừa quay đầu, đã thấy La Minh Tú nhìn hắn ai oán, không khỏi chột dạ, quay đầu nói chuyện với Mạc Song Bách.

Chờ Liễu Vĩnh đi ra chỗ ngắm hoa quỳnh, Nhậm Hiểu Ngọc đưa mắt gật đầu với Đào Tâm, Đào Tâm hiểu ý, thừa dịp không ai phát hiện, kín đáo bắn một hòn đá nhỏ vào chén trà của Liễu Vĩnh, chờ nước trà bắn lên tay áo Liễu Vĩnh, cô ta mới lặng lẽ nói với Nhậm Hiểu Ngọc: “Tiểu thư, nước trà thấm vào da tay, chỉ nửa khắc sau, Liễu Vĩnh sẽ ngứa đến không chịu nổi, không thể giữ phép lịch sự mà cho tay vào gãi.”

33. Chương 33: Trí Thông Minh Của Tả Lê

Liễu Vĩnh ngắm hoa quỳnh, có chút xuất thần. Nếu không ngửi lá bạc hà, sẽ dễ phát bệnh, lúc phát bệnh toàn thân mềm nhũn, giống như trúng mị được! Sao trên đời lại có chứng bệnh kỳ quái thế? Về phủ, hẳn nhất định sẽ tra y thư, xem có phương pháp nào khả dĩ không.

Hắn suy nghĩ, đang định nâng chén trà lên, chưa kịp duỗi tay, đã nghe thấy “tôm” một cái, có vật gì đó rơi vào trong chén, nhất thời nước trà sóng sánh, ướt một mảng áo hắn.

Trước đổi túi thơm, sau lại làm ướt quần áo, để tiện đường xuống tay chẳng? Liễu Vĩnh cười ung dung, bắt động thanh sắc nhìn xung quanh chén trà, quả nhiên có một hòn đá nhỏ ở sát mép bàn. Hắn bèn giữ phẳng tay áo, ngồi thẳng lưng như cũ, tiếp tục ngắm hoa quỳnh. Tâm trí tập trung suy nghĩ, theo lời Lâm Mị, Nhị Công chúa nhìn thấy hắn cất túi thơm của nàng vào người, nói muốn vì các thiếu nữ kinh thành đòi lại công bằng, nhất thời liền uy hiếp Sử Bình Tá nghĩ cách cầm túi thơm của Tả Lê tới đổi.

Chỉ có điều tại sao Nhị Công chúa không đi cùng với Chu Minh Dương, mà lại đi cùng với Sử Bình Tá? Hồi trước, Chu Tư có tiết lộ, nói Chu Minh Dương không cam lòng lấy Công chúa, nhưng mà Thái hậu và Hoàng hậu chọn hắn, Chu Minh Dương không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ có thể nhẫn nại. Chẳng lẽ, đêm nay Nhị Công chúa đi cùng Sử Bình Tá, là do Chu Minh Dương sắp xếp?

Liễu Vĩnh nghĩ nửa buổi, đưa ra kết luận, hành động của Nhị Công chúa, có lẽ có liên quan với Chu Minh Dương. Nhiều khả năng là Chu Minh Dương không muốn Chu Mẫn Mẫn và Lâm Mị bị hắn tán tỉnh ỡm ờ, mới tìm cách để Nhị Công chúa tới “chủ trì chính nghĩa”. Mục đích là gán ghép Tả Lê làm vợ hắn, đồng thời khiến Chu Mẫn Mẫn và Lâm Mị đều chết lòng.

Bên kia, Sử Bình Tá rất rầu rĩ. Trước mắt bao người muốn thần không biết quỷ không hay lấy trộm túi thơm của Tả Phi Phi, sau đó lại tráo đổi với túi thơm trong người Liễu Vĩnh, nhiệm vụ này, không thể dùng hai chữ “khó khăn” để mà miêu tả nữa rồi.

Tiết Đoan Ngo, Sử phu nhân đã đề cập với Sử Bình Vân là có ý định dạm hỏi Lâm Mị, cô bé cũng rất thích Lâm Mị, nói Lâm Mị dịu dàng thân thiện, kết duyên với đại ca ôn hòa hiền hậu thật là xứng đôi vô cùng. Muốn nhân bữa tiệc tối nay, thay mẫu thân dò hỏi ý nghĩ của Lâm Mị, ai ngờ quay qua quay lại, đã không thấy tăm hơi Lâm Mị và Chu Mẫn Mẫn, cả anh trai cũng mất hút. Hồi lâu sau, rốt cục anh trai cũng xuất hiện, nhưng lại có dáng vẻ ủ rũ âu lo. Chẳng lẽ chị họ Mẫn Mẫn an bài cho anh trai gặp mặt Lâm Mị? Sử Bình Vân nghĩ tới nghĩ lui, lại thấy anh trai cứ lăm lét nhìn trộm, nhưng đối tượng không phải Lâm Mị, mà là bàn nhà Tả Thị lang, nhất thời không kiềm chế được lòng hiếu kỳ, mới gọi Sử Bình Tá một câu, cười nói: “Anh nhìn gì vậy?”

“Em gái, anh gặp đại họa rồi.” Sử Bình Tá nghĩ nhà họ Sử và Tả Thị lang có qua lại, em gái cũng quen biết Tả Lê, chuyện này, không thể làm gì khác hơn là nói với em gái. Nhất thời thừa dịp không ai chú ý, kéo Sử Bình Vân vào góc khuất kể chuyện.

Sử Bình Vân nghe Sử Bình Tá kể xong, sợ tái mặt, khẽ nói: “Khi về đến đây, anh thấy có người đến thỉnh an gọi Công chúa, mới biết cô ấy là Nhị Công chúa?”

“Nếu là người khác uy hiếp, anh có thể kiếm cớ né tránh. Nhưng cô ấy là Nhị Công chúa, nếu trái ý cô ấy, chỉ sợ...” Sử Bình Tá giận dữ nói tiếp: “Nếu Tả tiểu thư và Liễu Trạng nguyên thực sự là một đôi trời sinh, đổi túi thơm đúng là thúc đẩy lương duyên, nhưng đã biết rõ hai người chẳng phải một đôi, làm như thế chẳng phải hại họ một đời sao?”

“Bây giờ phải làm thế nào?” Sử Bình Vân cũng khẩn trương, thấy Sử Bình Tá vò đầu bứt tai, nhất thời cắn răng nói: “Ca ca, thế này đi, để em đi lấy túi thơm của Tả tiểu thư...” Càng nói càng nhỏ giọng hơn, thấy Sử Bình Tá gật đầu, mới lặng lẽ bước đi.

“Tả tỷ tỷ!” Sử Bình Vân tìm đến Tả Lê, kéo Tả Lê vào góc khuất, mềm mỏng tỏ bày hoàn cảnh của Sử Bình Tá hiện giờ, rầu rĩ nói: “Anh trai em cũng không muốn làm thế, nhưng nếu làm Nhị Công chúa phát lòng, lại sợ cô ấy tìm một tội danh nào đó đổ lên đầu, liên lụy cả nhà. Hơn nữa cũng sợ nếu anh ấy không làm, Nhị Công chúa sẽ sai khiến người khác đi làm, suy cho cùng thì vẫn tổn hại đến tỷ tỷ.”

Tả Lê nghe xong, giận đến không thở được. Theo lý mà nói, Trọng nguyên trẻ tuổi tài mạo song toàn, ai mà không ái mộ? Nhưng nếu thành đôi trong tình huống này, tất là vợ chồng sẽ bất hòa mãi mãi. Từ đó về sau, cô ấy sẽ chỉ có thể thấy chồng nhìn mình bằng con mắt xem thường thậm chí khinh bỉ, tự ti mặc cảm cả đời, đây hoàn toàn không phải điều cô ấy mong muốn.

Phải chứng kiến chị họ em họ lần lượt đi lấy chồng, vậy mà bản thân vẫn chưa hứa hôn được với ai, không phải là Tả Lê không nôn nóng. Nhưng chẳng lẽ chỉ vì thân thể béo phì, mà phải chọn bừa một tấm chồng sao? Tuy cô ấy béo, nhưng cũng là thiếu nữ, cũng muốn tìm kiếm một hôn nhân mỹ mãn, cũng muốn tìm một người chồng thương yêu quan tâm mình, thử hỏi có gì là sai trái? Nhưng không sai trái cũng đâu có ý nghĩa gì, căn bản là không có thanh niên tài tuấn nào chịu nhìn đến cô ấy. Bằng vào gia thế của cô ấy, đương nhiên cũng có người đến dạm hỏi. Có điều, nhà nào môn đăng hộ đối thì cha sợ họ không nề mặt, hiếm hoi có thư sinh nghèo hay chữ, tướng mạo bình thường tới cửa cầu hôn, miệng nói toàn những lời ngon tiếng ngọt, nhưng nhân thân nào có chút âu yếm tình cảm nào? Đúng, cô ấy béo phì, cô ấy không trông mong có người thầm thương trộm nhớ mình, nhưng ít ra cũng phải có ba phần tôn trọng, chí ít cũng phải coi cô ấy như những thiếu nữ bình thường.

Lúc này Nhị Công chúa nói muốn xả giận cho phái nữ, dồn Liễu Vĩnh vào chỗ khó xử. Nhưng chẳng lẽ cô ấy không phải phái nữ? Nhị Công chúa vì muốn xả giận thay các cô nương xinh đẹp, có thể hy sinh một cô nương béo như cô ấy?

“Bình Vân muội muội, cảm ơn em nói cho ta biết.” Tả Lê không chế lửa giận, lạnh lùng liếc nhìn Nhị Công chúa đang được một đám người sẵn đón vây quanh, tháo túi thơm ở eo, đặt vào tay Sử Bình Vân: “Cứ đưa cho anh trai em trao đổi đi.” Tả Lê người béo, túi thơm cũng to hơn bình thường, đặt vào tay Sử Bình Vân, thật giống như tay Sử Bình Vân teo nhỏ.

“Tả tỷ tỷ, thế này là...?” Sử Bình Vân nói chuyện này với Tả Lê, tự nhiên là hi vọng nhiều người có thể bàn nhau vạch ra một đối sách nào đó không làm mất lòng công chúa, để Tả Lê không bị dồn vào tình huống khó xử, bây giờ Tả Lê đưa túi thơm, khiến Sử Bình Vân cảm thấy mơ hồ.

Tả Lê nhìn thần sắc Sử Bình Vân, liền kề tai nói thầm: “Em nghĩ xem, Liễu Trọng nguyên như thế, sao có thể lén cất giấu túi thơm của ta? Đến lúc đó thấy túi thơm của ta rơi ra từ tay hắn, ai nấy sẽ chỉ nghĩ, hắn bị kẻ khác hãm hại. Đến khi Nhị Công chúa muốn phân xử cho ta, ta sẽ giả bộ hồ đồ, để ai nấy cùng rõ ràng, người hãm hại Liễu Trọng nguyên, chính là Nhị Công chúa. Về phần ta và anh trai em, cũng không bị liên lụy.”

Sử Bình Vân cười rạng rỡ, nhanh chóng cất túi thơm, thấp giọng nói: “Tả tỷ tỷ thật thông minh!” Ngừng một chút lại nói: “Đáng tiếc đàn ông chỉ biết chú ý đến dung mạo, không nhìn ra bấu vật!”

“Được rồi, đi nhanh đi, đừng để Nhị Công chúa phát hiện sơ hở.” Tả Lê nhìn Sử Bình Vân đi về phái Sử Bình Tá đang đứng, xoay người đi tìm mẫu thân là Tả phu nhân.

Tả phu nhân vì chuyện Tả Lê vẫn chưa hứa hôn được với ai, sầu muốn bạc cả tóc, mỗi lần có yến hội, đều tích cực nói chuyện với các phu nhân khác, tìm mọi cơ hội để mai mối cho Tả Lê. Trong tiệc tối nay, có mấy phu nhân mới theo chồng về kinh nhận chức, các phu nhân dẫn theo con trai con gái đến mở rộng quan hệ, đang ngâm thơ làm câu đối cười đùa với nhóm thanh niên năm sau đi thi. Tả phu nhân ưng ý hai thanh niên, chỉ có điều, hỏi đến ai cũng có hôn ước rồi, chỉ đành từ bỏ ý định. Vừa ngẩng đầu, lại thấy Tả Lê đi đến, bà đưa mắt nhìn các thiếu nữ yếu điệu khác, không khỏi oán giận nói: “Chỉ tại cha con, khi con chào đời, đúng lúc có người tặng một sọt lê ngọt, ông ấy thuận miệng đặt tên con là Lê, con càng lớn thân hình càng giống quả lê. Nếu ông ấy đặt tên con là Tả Trúc, không chừng bây giờ đáng người lại yếu điệu mảnh mai!”

Tả Lê nghe Tả phu nhân oán hận những lời này đã nhiều, chỉ cười, ngồi xuống cạnh Tả phu nhân, hỏi: “Không phải vừa rồi mẹ nói chuyện với nhóm Tô phu nhân sao? Sao bây giờ lại ngồi một mình ở đây?”

“Chỗ này cảnh đẹp, lại ngắm được tất cả các thanh niên.” Tả phu nhân vừa nói, vừa hận không thể lôi một thanh niên tài tuấn về làm con rể ngay lập tức, bà lại nói: “Lê nhi ơi, chi bằng con hạ thấp tiêu chuẩn một chút, kiếm một người chồng ở ngoài kinh thành được không?”

“Mẹ, ngoài kinh hay trong kinh cũng vậy thôi, đàn ông ở đâu chả giống nhau. Chuyện này không phải cưỡng

cầu.” Tả Lê bị Nhị Công chúa làm cho bức mình, càng chán nản, nhìn xung quanh không có ai, liền thuật lại câu chuyện của Sử Bình Vân cho Tả phu nhân nghe.

Tả phu nhân nghe xong, cũng có chút tức giận. Một lúc sau lại nói: “Sử Bình Tá là một người không tệ, để hẳn đổi túi thơm, Nhị Công chúa đứng ra làm chủ, cũng có thể thuận nước đẩy thuyền.”

Sử Bình Tá nhận túi thơm Sử Bình Vân đưa, cau mày khó hiểu, nhất thời quay đầu nhìn Tả Lê, thấy Tả Lê gật đầu với hắn, hắn quay đầu nhìn Sử Bình Vân nói: “Tả tiểu thư tuy có béo phì, nhưng có trí tuệ, tháo gỡ được khốn cảnh của anh.” Hắn đang nói, lại thấy Nhị Công chúa đứng đằng kia nhìn hắn, biết không trì hoãn được nữa, vội ra về mới làm được hai bài thơ, muốn thỉnh Liễu Vĩnh bình luận.

Liễu Vĩnh nghe thấy có tiếng người đến, ngẩng đầu cười nói: “Sử huynh có chuyện gì?”

“Đêm nay hoa quỳnh sớm nở tối tàn, lòng trào dâng cảm xúc, làm được hai bài thơ, muốn thỉnh Liễu Trọng nguyên bình luận một phen!” Vừa nói, vừa đưa tới một tờ thi cảo (bản thảo chưa chỉnh sửa gì).

Liễu Vĩnh nhận tờ thi cảo, thơ tuy tinh tế, nhưng không có chỗ nào đặt sắc, hắn vẫn khen: “Không tồi, tả cảnh thật tài tình.” Hắn nói, vung tay áo, túi thơm rơi xuống đất, mắt vẫn dán chặt trên tờ giấy, không hề dời mắt.

Thật là trời cũng giúp ta! Sử Bình Tá xưa nay vụng về, tự dừng nhanh nhẹn khác thường, tay trái nhặt túi thơm, tay phải dùng một tờ thi cảo khác che chắn, nhanh chóng thò vào trong ngực áo, lôi ra túi thơm lớn khác, giơ đến trước mặt Liễu Vĩnh nói: “Liễu Trọng nguyên, anh rơi túi thơm!” Dứt lời, không chờ Liễu Vĩnh nhìn cho rõ ràng, nhanh chóng kéo ống tay áo Liễu Vĩnh ra, thả túi thơm vào trong.

Tô Trọng Tinh thấy Liễu Vĩnh và Sử Bình Tá xem thi cảo, bèn đi tới hỏi: “Tả huynh làm thơ gì vậy?”

“Ồ, tự dừng ngựa ghê!” Liễu Vĩnh đột nhiên đứng lên, trả thi cảo lại cho Sử Bình Tá, tay phải thò vào trong ống tay áo gần, vừa gần túi thơm liền rơi ra, không đợi Sử Bình Tá và Tô Trọng Tinh phản ứng kịp, hắn lùi lại một bước, duỗi hai tay dồn sức đẩy Tô Trọng Tinh và Sử Bình Tá, sau đó nhanh chóng vọt đến bên một cái bàn khác.

Tô Trọng Tinh bị đẩy, đứng không vững, đang loạng choạng lại đập phải một vật tròn tròn, làm hắn ngã sòng soài, vật tròn tròn khiến hắn trượt chân, lăn thẳng vào lòng bàn tay phải đang mở ra của hắn.

Sử Bình Tá cũng ngã sấp xuống đất, cảm thấy lồng ngực cộm cộm, hắn đưa tay lên sờ, lôi ra một túi thơm, hắn giơ ra trước mặt để nhìn cho rõ, thấy chính là cái túi thơm cỡ lớn mà hắn thả vào tay áo Liễu Vĩnh.

Mọi người nghe thấy có tiếng va chạm, nhanh chóng vây quanh.

Có người lên tiếng: “Ồ, đây không phải là Tị hân châu sao? Trọng Tinh có bảo bối này, chẳng trách không sợ nóng! Ta nghe nói Tị hân châu này chỉ có ba viên, hai viên ở trong cung, một viên được Thánh thượng ban thưởng cho Tướng gia. Không rõ viên Tị hân châu trong tay Trọng Tinh là từ đâu mà tới?”

Một người khác lên tiếng: “Trời ơi, đây là túi thơm của Tả Lê em gái ta, Bình Tá, cậu lấy như thế nào?”

34. Chương 34: Hoàn Béo Yến Gầy

Túi thơm trong tay Sử Bình Tá lớn hơn bình thường, mặt trên thêu hình quả lê, người quen của Tả Lê chỉ cần nhìn một cái là nhận ra ngay túi thơm của Tả Lê

So với chuyện Tô Trọng Tinh có Tị hân châu từ đâu, mọi người quan tâm chuyện tại sao túi thơm của cô béo Tả Lê lại ở trong tay Sử Bình Tá hơn nhiều. Bởi vậy anh trai Tả Lê là Tả Sâm vừa dứt lời, ai nấy đều dồn mắt nhìn Sử Bình Tá, muốn nghe hắn giải thích.

Nhậm Hiểu Ngọc và Nhị Công chúa thấy đám đông lao xao, cũng nhanh chóng chạy đến, kết quả tức muốn xịt khói.

Nhậm Hiểu Ngọc: Tại sao túi thơm của Lâm Mị lại đổi thành túi thơm của Tả Lê? Còn nữa, tại sao Liễu Vĩnh lại tránh né nhanh như vậy? Chẳng lẽ cử chỉ của Đào Tâm khiến hắn sinh lòng hoài nghi? Nhưng nói

thế nào thì nói, đáng ghê tởm nhất là Tô Trọng Tinh, đang yên đang lành, người chạy tới đây làm gì? Sợ đời quá bình yên ah?

Nhị Công chúa: Sử Bình Tá ơi là Sử Bình Tá, chưa từng thấy ai dằn như người. Bảo người tráo có một cái túi thơm, thế mà giờ cái túi thơm lại quay về tay người rồi. Nếu người giải thích không xong, thì yên phận mà cưới Tả Lê đi.

Đào Tâm thấy Tị hân châu rơi vào tay Tô Trọng Tinh, kế hoạch của Nhậm Hiểu Ngọc bị phá sản không nói làm gì, đáng lo nhất là, có thể khiến bàn dân thiên hạ hiểu lầm rằng Nhậm Hiểu Ngọc và Tô Trọng Tinh hẹn thề trao nhận, sợ Nhậm Hiểu Ngọc quở trách, Đào Tâm liền linh chen vào đám người nói: “Tô thiếu gia, thì ra cậu nhặt được Tị hân châu! Tiểu thư nhà ta bảo ta cầm, ta tuột tay để rơi, tìm mãi chưa thấy!”

Khi Tô Trọng Tinh bị Liễu Vĩnh đẩy ngã, trong một tích tắc, vẫn kịp thấy có một viên ngọc bắn thẳng đến, rõ ràng là có kẻ cố ý ném, sao có thể nói là không cẩn thận tuột tay bị rơi? Hắn đang muốn tìm chủ nhân của viên ngọc để lý luận một phen, lại thấy Đào Tâm ra mặt, mà lại chỉ là một con hầu, hắn nổi cơn thịnh nộ: “Viên ngọc quý giá thế này, sao có thể để một con hầu như người cầm rồi còn tuột tay rơi mất?”

“Là nô tì không làm tròn bổn phận.” Đào Tâm nóng lòng muốn lấy Tị hân châu lại, thế thọt thưa gửi: “Xin Tô thiếu gia cho xin lại Tị hân châu!”

Nhậm Hiểu Ngọc thấy Đào Tâm thất bại, liền giận lây sang Tô Trọng Tinh, lại thấy Tô Trọng Tinh trách mắng Đào Tâm, cô ta cũng nổi giận, tiến lên phía trước nói: “Ta đưa đồ của ta cho người hầu của ta cầm, nó cất giữ thế nào không cần người ngoài bình luận.”

“Nhậm tiểu thư không hổ là thiên kim của Tể tướng, cả Tị hân châu Thánh thượng ban thưởng cũng có thể tùy tiện giao cho người hầu để ném loạn khắp vườn, thất kính.”

La Minh Tú thấy Nhậm Hiểu Ngọc đôi co với Tô Trọng Tinh, Tô Trọng Tinh là đàn ông con trai, không tiện tranh cãi với đàn bà con gái, lại càng không thể lời qua tiếng lại với Nhậm Hiểu Ngọc, liền tiến lên phía trước nói: “Xem ra là do biểu ca ta quá tuần tú rồi, lúc trước cũng từng có con hầu tiểu thư ném khăn tay túi thơm để lời kéo sự chú ý của anh ấy, giờ thì cả Tị hân châu cũng được ném vào người.”

Nhậm Hiểu Ngọc nghe xong tức đến tái mặt, trừng La Minh Tú nói: “La tiểu thư có ý gì?”

Tô Trọng Tinh cũng thấy lời La Minh Tú thiếu lịch sự, liền nói: “Nhậm tiểu thư nguôi giận, là biểu muội ta ăn nói lung tung. Nhưng hầu gái của cô ném Tị hân châu bừa bãi như thế, quả thật có chút không thỏa đáng.”

La Minh Tú cũng chợt nhận ra, Nhậm Hiểu Ngọc chính là thiên kim nhà Tể tướng, kiêu ngạo có tiếng, đắc tội cô ta không phải chuyện hay ho gì, cũng đành ngậm miệng.

Nhậm Hiểu Ngọc hăm hại Liễu Vĩnh thất bại, đã uất ức sẵn thì chớ, lại được La Minh Tú chọc giận, cô ta phần nộ cần răng, đưa mắt tìm Liễu Vĩnh, thấy hắn đang đứng cạnh một cái bàn cách đấy không xa, ung dung ngồi xuống, thần thái thảnh thơi, nhất thời lồng ngực sôi trào, thiếu chút nữa thì thổ huyết tại chỗ.

Lại nói đến Sử Bình Tá bị mọi người bao vây, đã lồm cồm đứng dậy, chột dạ hoảng sợ. Trước mắt bao người, nếu nói túi thơm này rơi ra từ trong người Liễu Vĩnh, liệu có ai chịu tin? Chuyện thành thế này, liệu Nhị Công chúa có trong cơn tức giận, kiên quyết làm chủ cho Tả Lê, gả cô bé đó cho hắn không? Tuy cổ nhân nói “cưới vợ phải chọn người hiền”, nhưng hắn cũng luôn hy vọng có thể cưới được một thực nữ yêu kiều, chứ không phải một cô bé ế chồng!

Cái khó ló cái khôn, Sử Bình Tá trao túi thơm vào tay Tả Sâm, nói: “Vừa rồi tôi qua chỗ kia ngắm hoa, nhặt được túi thơm này, vì thấy hơi to, nên nghĩ là của thiếu gia nhà ai, đang định nhờ người hầu đi hỏi xem có ai rơi túi thơm, không ngờ lại là của Tả tiểu thư. Nếu đã vậy, trả lại cho Tả huynh cũng không khác biệt gì.”

Tả Sâm nghe thế thì lấy làm phật lòng. Người nhặt được túi thơm ở kia, thì nên bảo người hầu hỏi xem ai rơi ngay lúc đó, cầm túi thơm chạy đến tận đây để làm cái gì? Còn nữa, nhặt được thì nhặt được, bày ra dáng vẻ do dự lưỡng lự, ngập ngừng ấp úng, về mặt khó xử để làm cái gì? Ai không biết, còn cho rằng em gái ta không biết tự trọng, cố ý đánh rơi túi thơm để người nhặt được, nhưng người không ưng em gái ta, vất vả lắm mới tìm được ta để trả túi thơm, muốn thoát nạn phải không!

Tả Sâm cảm thấy không thoải mái, sa sầm nét mặt nói: “Em gái ta tuy hơi béo chút, nhưng là con người biết tự trọng, sẽ không làm rơi túi thơm một cách tùy tiện, Sử huynh nói thế là không đúng rồi!”

Một người anh họ xa của Sử Bình Tá thấy không thuận mắt, xen lời: “Nếu là thế, tại sao túi thơm lại ở trong tay Bình Tá? Chẳng lẽ lại là Bình Tá lấy trộm?” Tả Phi Phi ế chồng, muốn ép uống Bình Tá sao? Không ngờ cách đây mà nhà họ Tả các người cũng nghĩ ra được.

Đám đông xì xào, chẳng mấy chốc đã hình thành mấy lời đồn khác nhau.

Phiên bản Nhậm Hiểu Ngọc:

“Biết chuyện gì chưa, con hầu Đào Tâm của Nhậm Hiểu Ngọc động lòng xuân, lộ liễu ném Tị hân châu xuống chân Tô Trọng Tinh, hại Tô Trọng Tinh trượt chân ngã sóng soài. Biểu muội của Tô Trọng Tinh là La Minh Tú sinh lòng ghen tuông, chỉ mặt Đào Tâm mắng sa sả, loạn như một cái chợ!”

“Ấy, không chừng là Nhậm Hiểu Ngọc phải lòng Tô Trọng Tinh, sai con hầu cầm Tị hân châu đi thăm dò đó! Người nghĩ mà coi, nếu Tô Trọng Tinh cũng có ý, sẽ nhặt Tị hân châu, sau đó tiến tới đưa trả cho Nhậm Hiểu Ngọc, ba câu hai lời, không phải là bắt chuyện được sao? Hoặc là do Tô Trọng Tinh đã đóng chặt lòng, chỉ dành tình cảm cho biểu muội, khiến Nhậm Hiểu Ngọc sinh lòng phẫn nộ!”

“Không phải mọi người vẫn đồn Nhậm Hiểu Ngọc ái mộ Liễu Vĩnh sao? Sao giờ lại thành Tô Trọng Tinh?”

“Liễu Vĩnh ái mộ Chu Mẫn Mẫn, Nhậm Hiểu Ngọc đương nhiên là muốn tìm một đám khác tài mạo tương đương để còn ngăn cao đầu trước mặt Liễu Vĩnh.”

“Suyt suyt, đừng đoán già đoán non thế!”

“Khụ, chúng ta nói thầm thôi, đâu tổn hại đến khuê dự của bọn họ.”

Tả Lê phiên bản:

“Trời ơi, Tả Phi Phi đánh rơi túi thơm cho Sử Bình Tá nhặt, Sử Bình Tá vì tránh hiềm nghi, cứng rắn đem trả cho Tả Sâm, Tả Sâm then quá hoá giận, nổi giận với Sử Bình Tá, nói em gái hắn sẽ không đánh rơi túi thơm một cách bừa bãi. Nhưng mà anh họ của Sử Bình Tá miệng lưỡi lợi hại, chỉ một câu ‘Chẳng lẽ là Bình Tá trộm túi thơm?’, Tả Sâm liền nghẹn lời.”

“Nói vậy, Tả Phi Phi lại lỡ duyên thêm một lần?”

“Tất nhiên, Tả Phi Phi béo phì như thế, nếu gã được ột thanh niên tài tuấn, ta tự móc mắt mình luôn đó.”

“Ô, nhớ mồm đấy, không chừng lại có lúc phải tự móc mắt thật! Triều Đại Chu ta tuy xã hội có phần cởi mở, đôi khi cũng có chuyện tự chọn người kết duyên, nhưng đừng quên, đại đa số vẫn là phụ mẫu chủ hôn. Nếu mẫu thân một thanh niên tài tuấn nào đó ưng ý Tả Phi Phi, cho rằng đáng người cô ấy phúc hậu, dễ dễ nuôi, gây sức ép bắt con trai cầu hôn thì sao?”

“A, lỡ lời lỡ lời. Vậy thì cùng chờ xem Tả Phi Phi sau này có đi lấy chồng được không!”

Tuy mọi chuyện diễn ra rất nhanh, nhưng Chu Minh Dương ngồi ở trên cao, chăm chú quan sát Sử Bình Tá và Nhị Công chúa, chuyện Sử Bình Tá đổi túi thơm, hắn nhìn không sót chút nào. Cũng thấy rất rõ việc Sử Bình Tá bị Liễu Vĩnh đẩy một cái, thậm chí không ổn, quả nhiên sự tình thành thế này, không khỏi trợn mắt. Khó khăn lắm mới ghép được Nhị Công chúa và Sử Bình Tá vào với nhau, nhìn hai người cũng có vẻ thân mật, nếu giờ vì một cái túi thơm mà Sử Bình Tá phải làm rể nhà họ Tả, không phải là uống công hắn vất vả bao lâu sao?

“Mọi người đừng ồn ào, Tị hân châu và túi thơm, kỳ thật là rơi ra từ trong người... Liễu Trọng nguyên.” Chu Minh Dương giơ tay trấn áp, thấy mọi người yên lặng, liền cười dài nói: “Ta đứng ở trên kia thấy rất rõ ràng, Liễu Trọng nguyên bị ngựa cánh tay, vừa gãi thì mấy thứ đó rơi ra, đúng lúc đó Trọng Tinh và Bình Tá đi tới, Liễu Trọng nguyên lui lại một bước, Trọng Tinh và Bình Tá vô ý đâm vào nhau cùng ngã nhào, một người đè lên Tị hân châu, một người đè lên túi thơm. Hai người bọn hắn sợ giải thích không rõ, đành câm nín không lên tiếng bào chữa. Trọng Tinh, Bình Tá, hai người nói có phải không?”

Tô Trọng Tinh và Sử Bình Tá cùng gật đầu như bồ củ.

Mọi người đều há hốc vì kinh ngạc, bắt đầu nghị luận. Nhậm Hiểu Ngọc tự tặng Tị hân châu cho Liễu Vĩnh, cái này có thể hiểu được, nhưng nói Liễu Vĩnh giấu giếm túi thơm của Tả Lê, thật là vô lý làm sao.

Nhị Công chúa vốn thâm mắng Sử Bình Tá là đồ đàn, vừa thấy Chu Minh Dương xuất hiện làm chứng, không khỏi vui mừng nhường mây, tiến lên vỗ vỗ tay nói: “Liễu Trọng nguyên tài mạo song toàn, có người ái mộ là chuyện rất bình thường. Có điều lại giữ tín vật của tặn hai cô gái, thật là khó giải quyết!”

Chu Minh Dương tiếp lời nói: “Đàn ông nắm thê bấy thiệp cũng là chuyện hết sức bình thường, Nhậm tiểu thư và Tả tiểu thư cùng về làm dâu là được.” Kể từ đó, đối với Liễu Vĩnh, Mẫn Mẫn sẽ dứt lòng triệt để. Liễu Vĩnh đồng thời được cả thiên kim nhà Tể tướng và thiên kim nhà Tả Thị lang, chắc sẽ phấn khởi lắm.

“Ha ha, nhân tới nay cảnh đẹp ngày lành, được sự chứng kiến của mọi người, không bằng hứa hôn đi?” Nhị Công chúa nhanh chóng phụ họa, vẫy tay gọi Hoa Quận vương, hưng phấn nói: “Nhậm tiểu thư và Tả tiểu thư cùng ái mộ Liễu Trọng nguyên, đó là chuyện tốt, chúng ta sẽ làm chủ cho hai cô, định ra hôn sự này. Ngày mai ta sẽ bấm với Phụ hoàng, chính thức hạ thánh chỉ tứ hôn xuống.”

“Hảo ý của Nhị Công chúa ta xin lĩnh.” Nhậm Hiểu Ngọc hít sâu một hơi, cười nói: “Tị hân châu thật sự là do con hầu bắt cắp làm rơi, không liên quan gì tới Liễu Trọng nguyên.” Liễu Vĩnh vừa mới cự tuyệt ta, nếu lúc này ta không nói rõ ràng, quá là để Liễu Vĩnh hiểu lầm ta vẫn muốn níu kéo hắn, không màng thể diện đòi gả cho hắn?

“Ý cô là, thật ra Liễu Trọng nguyên chỉ tâm đầu ý hợp với Tả tiểu thư? Tả thiếu gia, ta và đường ca sẽ làm chủ cho lệnh muội.” Nhị Công chúa thấy mặt Liễu Vĩnh đổi sắc, thâm lấy làm vui vẻ, lớn tiếng nói: “Mau mời lệnh muội tới đây!”

“Ta đây!” Tả Lê đẩy đám người túm tụm tiến vào, thản nhiên nói: “Dám hỏi Nhị Công chúa, vì sao cảm thấy ta và Liễu Trọng nguyên tâm đầu ý hợp? Người nào có mắt cũng đều nhận ra, Liễu Trọng nguyên là bị vu oan giá họa. Còn ta, là tai bay vạ gió. Đúng, ta béo phì, nhưng cô béo cũng có tự trọng của riêng mình. Thỉnh Nhị Công chúa tra rõ một chút, xem rốt cục là ai hãm hại ta và Liễu Trọng nguyên? Làm thế nhằm mục đích gì?”

Ồ, Tả Phì Phì có cơ hội làm phu nhân trọng nguyên mà lại không muốn? Nhị Công chúa kinh ngạc.

Túi thơm trong người Liễu Vĩnh, rõ ràng là của Lâm Mị, sao giờ lại thành túi thơm của Tả Lê? Nhậm Hiểu Ngọc nhanh chóng xâu chuỗi mọi chuyện lại một lượt, ah, Sử Bình Tá đổi túi thơm Liễu Vĩnh? Cũng hay, đơn giản chỉ cần vạch trần chuyện Liễu Vĩnh cất giấu túi thơm của Lâm Mị, vừa có thể khiến Chu Mẫn Mẫn sinh lòng ác cảm với Liễu Vĩnh, vừa có thể khiến tính toán của Liễu Vĩnh tan thành mây khói.

Nhậm Hiểu Ngọc ngập ngừng ấp úng mở miệng, “Kỳ thật ta nhìn qua ống nhòm, có thấy Sử thiếu gia ngồi xuống cạnh Liễu Trọng nguyên.”

35. Chương 35: Túi Thơm Của Ai?

Sử Bình Tá lại đỏ mặt, quả thật hắn có tráo túi thơm trong người Liễu Vĩnh, hơn nữa, hắn còn tặn mắt trông thấy Liễu Vĩnh cất túi thơm của Lâm Mị, túi thơm hắn đang giữ, chính là của Lâm Mị. Cô gái nào cũng thù ký hiệu riêng trên túi thơm, để tạo sự khác biệt với người khác, túi thơm trong người hắn, nếu không thừa nhận là tráo đổi từ người Liễu Vĩnh với mục đích vu oan giá họa, chính là thừa nhận bản thân lén cất giấu túi thơm của Lâm Mị, đằng nào cũng là thể kệt.

“Thế nào, Sử thiếu gia không dám đưa ra ọi người cùng nhìn sao?” Nhậm Hiểu Ngọc quyết không buông tha, “Cũng đúng thôi, nếu trong người không có túi thơm, hoặc túi thơm trong người là của bản thân, nếu nghe thấy ta nói thế, đã phần nộ phần bác ngay từ đầu.”

Nhị Công chúa nhìn Sử Bình Tá, lòng thâm mắng mỗ: đàn ơi là đàn, một chút năng lực ứng biến cũng không có! Nghe Nhậm Hiểu Ngọc nói thế, không bực tức đã đành, lại còn đỏ mặt như kẻ trộm bị bắt quả tang, đừng nói đến chuyện tráo đổi túi thơm, cho dù không làm cũng quá đủ để ai nấy nghi ngờ rồi! Chết tiệt, thật là xoi hỏng bống không.

Chu Mẫn Mẫn kéo Lâm Mị đến xem náo nhiệt, thấy Nhậm Hiểu Ngọc chất vấn Sử Bình Tá, không khỏi nhíu mày, nói với Lâm Mị: “Bình Tá biểu ca xưa nay thận trọng đứng đắn, không lý nào lại đi tráo đổi túi thơm của Liễu Trọng nguyên?”

Sử Bình Vân thấy Nhậm Hiểu Ngọc đột nhiên quay sang bắt anh trai cô ấy đưa túi thơm ra đối chất, không khỏi ngây người. Cha mẹ đã bàn bạc, sẽ chọn ngày đến Hầu phủ cầu hôn Lâm Mị cho anh trai, giờ xảy ra chuyện này, không biết Lâm Mị có thay đổi thái độ với anh trai không? Trong tiếng xì xào, cô ấy nghe thấy giọng của Chu Mẫn Mẫn, liền gạt đám đông đi về phía Chu Mẫn Mẫn, khẽ tai nói thầm: “Anh trai em bị Nhị Công chúa ép phải tráo túi thơm trong người Liễu Trọng nguyên, Mẫn tỷ tỷ giúp anh em một tay với.”

“Á!” Chu Mẫn Mẫn giật mình, Sử Bình Tá thật sự tráo đổi túi thơm trong người Liễu Vĩnh? Bây giờ Nhậm Hiểu Ngọc bắt hắn đưa túi thơm ra, không phải là thành tội danh trộm cắp sao? Trước mắt bao người, không đưa ra thì lại thành giấu đầu hở đuôi, càng khiến thiên hạ nghi ngờ hơn.

Lâm Mị thấy Sử Bình Vân bồn chồn lo lắng, mềm lòng, cầm tay Sử Bình Vân, thì thầm: “Bình Vân muội muội, em bảo anh em, cứ đưa túi thơm ra đi.” Đừng nói là Liễu Vĩnh, dù có là bất cứ ai, trong lúc vô tình nhặt được túi thơm của một cô gái, giờ lại thấy chuyện như thế này, có thể chối bỏ đương nhiên sẽ chối bỏ, đời nào thừa nhận túi thơm đó được tráo đổi từ trong người hắn? Lúc này Liễu Vĩnh không chút liên quan đứng bên lề làm khán giả, thừa nhận cái túi thơm đó được tráo từ trong người hắn để làm gì? Nếu Liễu Vĩnh không thừa nhận túi thơm là của hắn, tự nhiên là Sử Bình Tá không vướng tội danh trộm cắp. Về phần túi thơm trong người Sử Bình Tá, có thể là nhặt được, có thể là cô nương nào đó tặng riêng, cũng không phải là chuyện quá hoang đường.

Sử Bình Vân tuy nghi ngờ, nhưng chuyện đã đến nước này, anh trai cô ấy không lấy túi thơm ra là chuyện bất khả kháng, chỉ có thể còn nước còn tát, vì thế chen lên, giật nhẹ tay áo Sử Bình Tá, thì thào: “Anh ơi, Mẫn tỷ tỷ và Mị tỷ tỷ đều nói, anh cứ lấy túi thơm ra đi!”

Sử Bình Tá tính tình thật thà, nhưng cũng không phải kẻ ngu, lúc này cũng đã suy nghĩ rõ ràng, so với việc mang tội trộm cắp, thì việc cất giữ túi thơm chỉ là tư tình nam nữ, không cấu thành tội danh, nếu chọn cách đó, cũng chỉ có thể công nhận là hắn giữ túi thơm của Lâm Mị. Về vấn đề sẽ tổn hại đến khuê dự của Lâm Mị, nếu mẫu thân đồng ý, tự nhiên sẽ đến Vĩnh Bình Hầu phủ cầu thân. Nếu Lâm Mị sẽ là vị hôn thê của hắn, thì lúc này hắn giữ túi thơm của nàng cũng chẳng phải chuyện gì to tát. Hắn nghĩ đến đó, cũng vừa lúc Sử Bình Vân thì thào với hắn, Chu Mẫn Mẫn và Lâm Mị đã bảo hắn cứ đưa túi thơm ra, hắn ngẩng đầu nhìn lên, thấy Lâm Mị nhìn hắn gật đầu, tim hắn chợt loạn nhịp: Lâm Mị nàng, nàng chẳng lẽ đã biết túi thơm hắn đang cầm là của nàng? Nàng bảo em gái chuyển lời, là muốn ta không phải khó xử nữa, cứ thừa nhận túi thơm do nàng tặng là được?

Nếu đã là chàng có tình, thiếp có ý, ít ngày nữa hứa hôn, lúc này trao nhận túi thơm, chẳng qua chỉ khiến kẻ khác phải thêm phần hâm mộ. Sử Bình Tá kiên định, thò tay vào trong ngực, lấy ra một cái túi thơm, đưa về phía Liễu Vĩnh hỏi: “Liễu Trọng nguyên, túi thơm này có phải của anh không?”

Sử Bình Tá cầm túi thơm, có chút khấn trương, nghĩ nếu Liễu Vĩnh nhận túi thơm này là của Liễu Vĩnh, thì hắn phải thật kiên định, khẳng định túi thơm này là của một cô nương chứ không phải của Liễu Vĩnh.

Liễu Vĩnh nghe xong những lời chất vấn của Nhậm Hiểu Ngọc thì liền hiểu ngay lập tức, thì ra lúc Đào Tâm chào hắn ở gần ao sen, là lấy cớ làm gì đó, chẳng trách cánh tay hắn đột nhiên ngứa ngáy. May mắn có Lâm Mị tố giác chuyện Nhị Công chúa muốn đổi túi thơm, nếu không, hắn chỉ vừa gãi, liền rơi ra túi thơm của Lâm Mị và Tị hân châu do kẻ khác ném đến, quả thật là khó lòng biện bạch.

Thấy Sử Bình Tá có thái độ trịnh trọng, Liễu Vĩnh mặt không đổi sắc cầm túi thơm lên xem xét, sau đó giơ lên đi một vòng ọi người cùng được nhìn kỹ, cười dài nói: “Nhậm tiểu thư, cô nói túi thơm trong tay Sử huynh đây là tráo từ trong người ta ra?” Nhậm Hiểu Ngọc, cô thông minh như thế, sao lúc này lại hồ đồ quá vậy? Ta đang không chút liên quan, hà cớ gì lại phải nhận túi thơm của một cô gái? Đương nhiên, nếu túi thơm Sử Bình Tá cất trong người là của Lâm Mị, có lẽ ta sẽ tổn chút bản lĩnh để bảo toàn khuê dự cho Lâm Mị. Nhưng vấn đề ở chỗ, cái túi thơm này không phải của Lâm Mị! Càng không phải của ta.

Nhậm Hiểu Ngọc thấy Liễu Vĩnh bình tĩnh hỏi thế, cũng tính ngộ lại, xem ra Liễu Vĩnh đã nhìn thấy ý đồ của cô ta, sao có thể thừa nhận túi thơm này là của hắn? Chỉ cần hắn quyết không thừa nhận, kế hoạch của cô ta sẽ đổ bể hoàn toàn.

Thấy mặt Nhậm Hiểu Ngọc biến sắc, Liễu Vĩnh thở dài nói: “Nhậm tiểu thư, có phải cô có xích mích gì với Sử huynh không, mới bất chấp tất cả hủy hoại danh dự của hắn trước bàn dân thiên hạ, đổ tội danh trộm cắp lên đầu hắn? Tuy lòng ta thầm ngưỡng mộ tài mạo của Nhậm tiểu thư, nhưng chuyện hãm hại người vô tội thế này, ta quyết không thể tiếp tay cho cô.”

Mọi người liền xì xào bàn tán, haizzz, thiên hạ vẫn đồn thiên kim nhà Tể tướng tuy tài mạo song toàn, nhưng không thân thiện, lúc này chiêm ngưỡng tận mắt, hình như còn hơn cả thế... Liễu Trọng nguyên cũng thật là con người lương thiện, thà rằng đắc tội thiên kim của Tể tướng, cũng không nguyện “giúp Trụ làm điều ác”, không uổng sự ngưỡng mộ mà nhóm thí sinh năm sau dành cho hắn!

Giữa ánh mắt ngưỡng mộ của đám đông, Liễu Vĩnh giơ tay một cách đầy phóng khoáng, “Mọi người, túi thơm trong tay Sử huynh, không phải của ta.”

“Ô, túi thơm trong tay Sử huynh thật là tinh xảo hoa lệ, xem ra là túi thơm của cô gái, không biết là giai nhân nào đưa tặng?” Có mấy thanh niên tài tuấn thấy không khí có vẻ căng thẳng, nghĩ cách dàn xếp ổn thoả, bèn lái chủ đề sang hướng khác, cười nói: “Xem ra Sử huynh sắp có chuyện vui rồi!”

“Đúng vậy, là giai nhân nào tặng?” Mấy người nữa cũng hòa theo hỏi han.

Tả Sâm cầm túi thơm của Tả Lê trong tay, thờ ơ theo dõi sự việc, đến lúc này, không kiềm chế được nữa, lớn tiếng nói: “Sử huynh đã có giai nhân đưa tặng túi thơm, xin hỏi, túi thơm của em gái ta đến tay Sử huynh như thế nào? Đừng nói là tình cờ nhặt được. Khi Chu thiếu gia nói rơi từ trong ống tay áo Liễu Trọng nguyên ra, cậu gật đầu lia lịa. Nhưng đến khi Nhậm tiểu thư nói là cậu tráo đổi của Liễu Trọng nguyên, Sử huynh lại không thể giải thích cho thỏa đáng.” Em gái ta tuy béo, nhưng hai người các người lại âm thầm hủy hoại nó, trước thì lấy túi thơm của nó làm vật chứng cho tội danh ăn cắp, giờ không nói một câu xin lỗi, cũng không đưa ra một câu trả lời thỏa đáng. Thử hỏi có tôn trọng em gái ta không?

Tả Sâm dứt lời, đám đông liền nín lặng, dồn mắt về phía Sử Bình Tá.

Sử Bình Tá lại không thể khai ra Nhị Công chúa, nhất thời vã mồ hôi lạnh, nửa ngày sau vẫn chẳng nói được tiếng nào.

“Thế nào, sao không phản bác?” Tả Sâm hừ lạnh nói: “Dám làm dám chịu. Không dám chịu, vậy mà cũng học đòi làm chuyện xấu.” Hôm nay, nhất định phải mặt sát đến cùng, không các người lại cho rằng nhà họ Tả ta dễ ức hiếp.

Tả Lê thầm thở dài, kéo Tả Sâm nói: “Anh, thôi, bỏ đi!”

“Cứ thế này mà đi, sau này lại gặp chuyện tương tự thử hỏi xử lý thế nào? Hôm nay nhất định phải làm rõ đến cùng.” Tả Sâm không nhúc nhích, ném cho tất cả mọi người một cái nhìn lạnh lẽo.

Nhị Công chúa ngửa mặt nhìn trời mấy cái, rốt cục tiến lên nói: “Là ta ép Sử Bình Tá đổi túi thơm của em gái người, người có gì muốn nói không?”

“Là Nhị Công chúa!” Ai nấy đều hít sâu một hơi, Tả Lê đắc tội Nhị Công chúa sao?

Tả Sâm thấy Nhị Công chúa ra mặt, lắp bắp kinh hãi, tuy có thấp giọng xuống, nhưng vẫn kiên trì chất vấn: “Em gái ta đắc tội Nhị Công chúa lúc nào? Thỉnh Nhị Công chúa chỉ rõ, chúng ta sẽ trách phạt con bé thỏa đáng.”

Nhị Công chúa chán nản, mở miệng nói: “Ta cũng chỉ là có lòng hảo tâm, muốn giúp em gái người làm phu nhân Trọng nguyên thôi mà.”

Mọi người vừa nghe, liền há hốc mồm, thế mà cũng nói được sao?

Hoa Quận vương khấn trương, Hoàng thượng và Hoàng hậu tuy thương yêu Nhị Công chúa, nhưng nếu biết cô ấy làm điều quá trớn thế này, nhất định sẽ trách phạt, giờ...

“Được rồi, Tả tiểu thư, cho ta xin lỗi!” Nhị Công chúa thấy thần sắc Hoa Quận vương, cũng biết Phụ hoàng đối xử với thân tử rất thành tâm, nếu Tả Thị lang tiến cung khóc lóc kể lể, cô ấy nhất định sẽ bị phạt nặng, nếu bị cấm túc thì thật là thảm hại, nghĩ đến đó cúi gập người xin lỗi Tả Lê.

“Không dám!” Tả Lê giải tỏa được sự uất ức, từ nay về sau, sẽ không còn ai dám đùa cợt cô ấy nữa, liệu có tính là trong họa được phúc không?

Liễu Vĩnh vỗ tay, đáng vẻ đỡ khóc đỡ cười: “Dám hỏi Nhị Công chúa, vì lẽ gì mà cho rằng Tả tiểu thư bằng lòng làm phu nhân Trạng nguyên?” Hừ hừ, thật ra là vì lẽ gì cho rằng ta bằng lòng rước Tả tiểu thư về làm phu nhân Trạng nguyên? Nếu nói là vì cô muốn “chủ trì chính nghĩa”, thì thật quá hoang đường.

Ai nha, vừa tán tỉnh tiểu thư Hầu phủ vừa ôm ờ tiểu thư Tướng phủ, lại còn nhặt túi thơm của Lâm Mị cất giấu, người có tư cách hỏi ta câu đó sao? Nhị Công chúa cam tâm xin lỗi Tả Lê, chứ không cam tâm xin lỗi Liễu Vĩnh, bèn nói: “Dám hỏi Liễu Trạng nguyên, có nhặt một cái túi thơm bên cạnh ao sen cất vào trong người không?” Ta chỉ nói thế thôi, người làm thì người tự biết, đừng để ta phải nói nhiều?

Liễu Vĩnh lắc đầu nói: “Không có!”

A, còn dám ngụy biện? Nhị Công chúa nổi giận, quay đầu tìm Lâm Mị, vẫy tay gọi nàng đi đến, hỏi: “Cô có bị rơi túi thơm không?”

“Nhị Công chúa, túi thơm của tôi vẫn ở đây, không hề rơi.” Lâm Mị tháo túi thơm từ trên eo xuống, đưa lên mũi khê ngửi, cười nói: “Túi thơm của tôi buộc rất chặt, lại không hề tháo ra, trừ phi có kẻ xấu bụng hãm hại, cố ý cắt dây thì mới rơi được.”

Nhậm Hiểu Ngọc liền đưa mắt nhìn Đào Tâm, Đào Tâm cũng ngẩn ra, rõ ràng đã cắt đứt dây treo túi thơm của Lâm Mị, sao lại vẫn treo ở eo Lâm Mị? Lâm Mị nói như vậy, chẳng lẽ đã phát hiện có người cắt dây?

Nhị Công chúa cũng ngẩn ra, chẳng lẽ cô ấy nhìn lầm?

Sử Bình Tá nhìn túi thơm trong tay Nhị Công chúa, lòng cũng bắt đầu hoang mang, túi thơm kia là của ai? Ngàn vạn lần đừng nói là Tả Lê. Nếu vì một cái túi thơm mà phải bắt ngờ thành thân, hẳn tình nguyện túi thơm là của Lâm Mị.

Liễu Vĩnh cười thầm, hì hì, ta cũng đâu biết cái túi thơm đó của ai. Lâm Mị cầm túi thơm của nàng đi rồi, ta lại nhặt được cái này trên đường.

Lâm Mị thầm lấy làm vui mừng, may mà nàng đòi được túi thơm từ tay Liễu Vĩnh, nếu không, thị phi tối nay, nàng đừng hòng thoát thân!

Mọi người đang nghi ngờ, bỗng một giọng nói yêu kiều vang lên, “Ây, không phải túi thơm của ta đấy sao?”

36. Chương 36: Quốc Sắc Vô Song

Hoa quỳnh đang khoảnh khắc nở rộ nhất, đẹp hút hồn. Cô gái vừa lên tiếng như bước ra từ giữa một đóa hoa, xiêm y màu ánh trắng khê phát phơ, bước chân uyển chuyển, hoa cài đầu rung rinh, giống như hoa tiên giáng trần.

Nhậm Hiểu Ngọc tự nhận xinh đẹp, nhưng nhìn thấy cô gái này cũng hổ thẹn không bằng. Chu Mẫn Mẫn cũng thầm suy nghĩ: tiểu Mị tuy kiều mỹ, nhưng so với nàng này thì thua mấy phần thướt tha.

“Cô ấy là tiểu thư nhà ai?” Lâm Mị sợ hãi than, “Đây mới là hoa nhường nguyệt thẹn chân chính.”

“Cô ấy là Thiên Phương Công chúa, chị gái của Nhị Công chúa.” Chu Mẫn Mẫn lặng lẽ nói: “Nghe nói cô ấy về kinh, không ngờ lại tham dự thưởng hoa yến.” Nói xong kéo Lâm Mị tiến lên bái kiến.

Nhất thời mọi người cũng nhao nhao tiến lên bái kiến.

“Hoàng tử, chị cũng tới!” Nhị Công chúa và Hoa Quận vương cũng đã đi tới, cười nói: “Em cứ tưởng muộn thế này chị sẽ không tới!”

“Vừa đến thôi mà, nhưng vừa vào vườn thì giày bị dính bùn, phải đi thay giày.”

Thiên Phương Công chúa là trưởng nữ của đương kim Thánh thượng, mười mấy tuổi đã nổi tiếng xinh đẹp, mười lăm tuổi hạ gả cho con trai của Uy Vũ Tướng quân là Thượng Du. Thượng Du cưới được quốc hoa,

nhưng lại thường buồn bực, được một năm lặng lẽ theo quân xuất chinh, nghĩ muốn lập chút công lao, thể hiện với Công chúa, không ngờ tên bay đạn lạc, mất mạng trong một trận chiến nhỏ.

Khi phó tướng đưa thi thể Thượng Du về kinh, Thiên Phương Công chúa khóc ngất mấy lần. Sau đó mang theo người hầu, hộ tống linh cữu về Giang Nam. Thiên Phương Công chúa có tình có nghĩa, ở Giang Nam để tang Thượng Du đủ ba năm. Trong ba năm này, Uy Vũ Tướng quân mấy lần đại thắng, khiến Đại Hạ Quốc phải sợ hãi, dâng thư nghị hòa, lúc này ông ấy mới về kinh.

Thiên Phương Công chúa tài mạo song toàn mà hôn nhân lại trắc trở, ai nhắc đến cũng đau lòng kính trọng. Hoàng Thái hậu và Hoàng thượng, Hoàng hậu ngợi khen không ngớt, ban thưởng vô số, lần này Công chúa hồi kinh, Hoàng thượng ban ột phủ riêng, Hoàng thái hậu, Hoàng hậu thì nghĩ đến chuyện kén một người chồng khác cho Công chúa. Trưởng Công chúa rất thương yêu cô cháu này, sợ cô ấy ở góa tịch mịch, mỗi lần mở tiệc đầu cho người mời. Thiên Phương Công chúa từ chối khéo mấy lần, không ngờ tối nay lại đến.

Thiên Phương Công chúa xua tay ra ý bảo mọi người không cần đa lễ, nhận túi thơm từ tay Nhị Công chúa, hiền hòa hỏi: “Ai nhặt được?”

“Hắn!” Mọi người chỉ vào Sử Bình Tá.

“Hắn!” Nhị Công chúa chỉ vào Liễu Vĩnh.

“Ồ, hai người các người cùng nhặt được sao?” Thiên Phương Công chúa cười khê.

Sử Bình Tá và Liễu Vĩnh đỏ mặt, không biết giải thích thế nào, thầm hận Liễu Vĩnh, Liễu Trang nguyên ơi, túi thơm của Thiên Phương Công chúa mà anh cũng lấy? Tội lên cất giữ túi thơm của Công chúa, không đỡ nghiêm trọng hơn tội danh trộm cắp một chút nào!

Liễu Vĩnh lại cười nói: “Đúng là hai người chúng ta cùng nhặt được, không biết Công chúa muốn thưởng gì cho chúng ta?”

“Thưởng các người thiệp mời Quần phương yến!” Thiên Phương Công chúa quay đầu căn dặn Hoa Quận vương, “Sùng Hoa, tháng sau ta mở tiệc, đến lúc đó nhớ gửi thiệp mời đến hai vị thiếu gia này.”

“Tạ ơn công chúa!” Sử Bình Tá và Liễu Vĩnh cùng khom người cảm tạ, âm thầm thở phào, thật là may, cuối cùng cũng xong.

Thiên Phương Công chúa từng gặp Chu Mẫn Mẫn, nhìn ngấm một hồi rồi nói: “Em là tiểu thư nhà Vĩnh Bình Hầu? Ba năm không gặp, thế mà đã thành thiếu nữ xinh đẹp rồi.” Nói xong lại chỉ vào Lâm Mị hỏi: “Đây là em gái em?”

“Em ấy là người mẫu thân em nhận làm nghĩa nữ, tên Lâm Mị.” Chu Mẫn Mẫn giới thiệu.

Thiên Phương Công chúa kéo tay Lâm Mị nhìn ngấm cho kỹ, khen: “Xinh đẹp lắm, có điều hơi nhút nhát, nếu không sẽ còn xuất chúng hơn.”

“Tạ công chúa khen ngợi!” Lâm Mị thầm kinh ngạc, tính cách Thiên Phương Công chúa và Nhị Công chúa khác nhau hoàn toàn.

Thiên Phương Công chúa khê mỉm cười nói: “Tháng sau ta mở Quần phương yến, em và Mẫn Mẫn phải đến đấy! Ta muốn bảo họa sư vẽ một bức Mỹ Nhân Đồ, em đẹp thế này, rất hợp để vẽ lại chân dung.”

Chu Mẫn Mẫn vội đáp: “Nhất định chị em em sẽ tới.” Nếu có thể vẽ chân dung cùng Thiên Phương Công chúa, bức tranh sẽ được lưu giữ trong cung, là chuyện lưu danh thiên cổ!

Đến khi Nhị Công chúa kéo Thiên Phương Công chúa sang nói chuyện với Trưởng Công chúa, vẫn có mấy thiếu niên công tử nhìn bóng lưng Thiên Phương Công chúa một cách say đắm, thầm hận không có duyên được nói mấy câu với cô ấy.

Chu Tư ngậy ngốc ngấm nhìn, lẩm bẩm nói: “Mỹ nhân như thế, đáng tiếc lại là công chúa, nếu không ...”

Chu Minh Dương cắt lời hắn, “Chớ có mơ tưởng hão huyền. Năm đó chính vì mê muội, Thượng Du mới phải mất mạng.”

“Thượng Du không phải chết trên chiến trường sao?”

Chu Minh Dương không muốn nói nhiều, chỉ lắc đầu, nhìn Lâm Mị nói: “Tiểu Mị còn nhỏ, nét duyên dáng chưa thể hiện được nhiều, chờ thêm vài năm, chắc gì đã không bằng Thiên Phương Công chúa.”

Vì sự xuất hiện của Thiên Phương Công chúa, mọi người xôn xao bình luận đến tận lúc tàn tiệc rượu, nhất thời lại hâm mộ Liễu Vĩnh và Sử Bình Tá chiếm được tiên cơ, lọt vào mắt xanh của Thiên Phương Công chúa, được gửi thiệp mời đến Quần phương yến.

Năm xưa, Thiên Phương Công chúa cũng từng tổ chức Quần phương yến một lần, trong bữa tiệc cảm kỳ thi họa, đối thơ bình văn, giai nhân tài tử,... Tóm lại, nếu người lộ diện trong Quần phương yến của Thiên Phương Công chúa, mọi người liền công nhận người tài mao hơn người. Bây giờ Thiên Phương Công chúa chuẩn bị mở tiệc lần nữa, ai lại không muốn nhận được thiệp mời?

Trưởng Công chúa cùng các phu nhân ngấm hoa, kỳ thật cũng nghe thấy xôn xao ồn ào vọng đến, nhưng Trưởng Công chúa nói thanh niên thích ồn ào, không có ai đến cáo trạng thì cứ mặc bọn chúng, không gây ra hậu quả gì đáng tiếc là được. Đám phu nhân Vĩnh Bình Hầu và Sử phu nhân nghe thấy thế, cũng không tiện đi tới xem có sự vụ gì.

Tàn tiệc, phu nhân Vĩnh Bình Hầu dẫn các con trở về, nói đến Thiên Phương Công chúa, bà trầm ngâm một hồi mới nói: “Dù là Nhị Công chúa, hay là Thiên Phương Công chúa, đều không phải người dễ đối phó, tránh được nên tránh.”

“Mẹ, Nhị Công chúa không nên tiếp xúc nhiều là chuyện đương nhiên, nhưng Thiên Phương Công chúa xinh đẹp ôn hòa, ai cũng thích nói chuyện,...” Chu Mẫn Mẫn mới nói một nửa, đã thấy phu nhân Vĩnh Bình Hầu xua tay, liền hỏi: “Mẹ, chẳng lẽ không phải thế?”

“Sau khi tiên Hoàng hậu tạ thế, Hoàng thượng muốn chọn trong số các phi tử một người để tấn phong Hoàng hậu, vì lẽ gì mà đương kim Hoàng hậu được chọn? Luận tài hoa gia thế, đương kim Hoàng hậu không phải lựa chọn hàng đầu.”

Phu nhân Vĩnh Bình Hầu nhìn Chu Mẫn Mẫn và Lâm Mị, hạ giọng nói: “Bởi vì lúc ấy, Thiên Phương Công chúa đột nhiên quyết định hạ gả cho con trai Uy Vũ Tướng quân là Thượng Du, mà Uy Vũ Tướng quân lại đang chiến đấu nơi biên cương. Vì muốn lung lạc Uy Vũ Tướng quân, Hoàng thượng đương nhiên là phong mẫu phi của Thiên Phương Công chúa làm Hoàng hậu. Có điều không ai ngờ được rằng, Thượng Du lại chết trẻ...”

Chu Mẫn Mẫn và Lâm Mị rốt cục cũng hiểu ra, Thiên Phương Công chúa vì muốn giúp mẫu phi làm Hoàng hậu, không ngại hy sinh thân mình, gả cho Thượng Du là một kẻ tâm thường từ bản lĩnh đến tướng mạo. Về phần Thượng Du tự thấy hổ thẹn, nghĩ muốn lập chút quân công để thể hiện với Thiên Phương Công chúa, lén lút chạy đến chiến trường, không ngờ lại táng mệnh nơi sa trường. Khi Uy Vũ Tướng quân muốn giận cá chém thớt lên Thiên Phương Công chúa, cô ấy kịp thời theo linh cữu về Giang Nam, để tang Thượng Du, khiến Uy Vũ Tướng quân dần nguôi giận. Cuối cùng, Uy Vũ Tướng quân dốc toàn lực chiến đấu với địch. Mẫu phi của Thiên Phương Công chúa, tức đương kim Hoàng hậu nương nương, cũng ngồi vững trên phượng ỷ.

Phu nhân Vĩnh Bình Hầu kết luận: “Thế mới nói, Hoàng hậu có ngày hôm nay, hoàn toàn là nhờ vào cô con gái Thiên Phương Công chúa.”

Lâm Mị lần đầu tiên được nghe truyện thâm cung bí sử, vô cùng kinh ngạc, về đến tận phòng vẫn thất thần suy nghĩ. Khi nói chuyện với bà vú thì giấu nhem chuyện túi thơm và hai lần gặp Liễu Vĩnh.

Trời đã tối khuya, bà vú và Bạc Hà hầu hạ nàng nghỉ ngơi. Đến khi tháo túi thơm, Lâm Mị đột nhiên đỏ mặt, vì sợ bà vú sinh nghi, vội vàng thổi tắt đèn lên giường.

Trong giấc mộng, nàng mơ thấy cùng Liễu Vĩnh ra vào từng cõi mơ, hẳn thật dịu dàng.

Sáng hôm sau, khi Lâm Mị tỉnh lại, tim đập thành thịch, một lúc sau mới đứng dậy rửa mặt chải đầu được. Đến khi sửa soạn xong xuôi, Bạc Hà sợ hãi chạy vào nói: “Tiểu thư, có người tới cầu hôn!”

37. Chương 37: Người Tính Không Bằng Trời Tính

“Ai tới cầu hôn? Cầu hôn ai?” Lâm Mị vừa nghe Bạc Hà nói xong, lòng liền hoảng hốt.

“Tất nhiên là cầu hôn tiểu thư rồi! Vì vợ báo cho tiểu thư, chưa kịp nghe ngóng nhà trai là ai.” Bạc Hà che miệng cười, “Phu nhân đích thân tiếp đón, nhất định là một đám tốt. Để em đi nghe ngóng một chút.” Dứt lời không chờ Lâm Mị trả lời, vội vén rèm đi mất.

Sẽ là ai chứ? Tim Lâm Mị đập thành thịch trong lồng ngực. Tối hôm qua, dưới tình huống đó, Liễu Vĩnh vì muốn nàng an tâm, đã nói sẽ cầu hôn, nhưng hắn cũng không làm gì đi quá giới hạn, chẳng lẽ vẫn tới cầu hôn? Huống hồ trong mắt người ngoài, hắn có ý với Chu Mẫn Mẫn, dù Chu Mẫn Mẫn đã có người khác, hắn cũng không thể vừa quay đầu đã cầu hôn nàng?

Quan trọng nhất là, nếu quả thực là Liễu Vĩnh tới cầu hôn, liệu bản thân nàng có nhận lời không? Liễu Vĩnh tuy tài mao song toàn, cơ trí bản lĩnh, nhưng hắn dây dưa không rõ ràng với cả Chu Mẫn Mẫn lẫn Nhậm Hiểu Ngọc, người như hắn, liệu có thể thật lòng dành tình cảm cho riêng một người sao? Có thể phớt lờ chung thân sao? Không, không, Liễu Vĩnh không phải người tốt! Nếu là hắn tới cầu hôn, tuyệt đối không thể nhận lời.

Mẫu thân năm xưa tài mao song toàn, còn bị phụ thân phụ bạc, nàng không thể dẫm vào vết xe đổ của mẹ. Lâm Mị nghĩ đến đây, thấy lòng chua chát, Liễu Vĩnh như thế, đương nhiên là được các thiếu nữ hoan nghênh, nhưng nàng thì không được phép như thế.

Bà vú nghe thấy có người tới cầu hôn, cũng vội vàng đi nghe ngóng, không lâu sau trở về, kéo tay Lâm Mị thăm thò: “Tiểu thư, là nhà họ Sử.”

“Sử Bình Tá?” Lâm Mị không biết vì sao, chợt cảm thấy trong lòng trống trải, có chút cảm giác không vui, cúi mặt nói: “Mama cảm thấy hôn sự này thế nào?”

Cổ nhũ mẫu nói: “Nhà họ Sử tuy không danh giá bằng nhà họ Tô, nhưng cũng là nhà làm quan, họ Sử lại là nhà mẹ đẻ của phu nhân Vĩnh Bình Hầu, thân càng thêm thân, hai nhà đều trông chờ. Còn nữa, trước kia mẹ cô có ơn với nhà họ Sử, Sử phu nhân nhất định sẽ ưu ái cô. Về phần Sử Bình Tá, tài mao tuy không bằng Tô Trọng Tinh, nhưng có ưu điểm thành thật điềm đạm, bên cạnh lại không có biểu muội hay nàng hầu, cũng là đám tốt.”

Nếu nói là trước kia Lâm Mị chỉ có một ấn tượng mơ hồ về Sử Bình Tá, thì trải qua một buổi tối ngày hôm qua, nàng đã rõ ràng hơn rất nhiều, nhất thời do dự phân vân. Quả thật, Sử Bình Tá là một người thành thật, nhưng nếu chuyện tối qua lại lặp lại một lần nữa, Sử Bình Tá và Liễu Vĩnh đổi chỗ cho nhau, liệu hắn có thể bảo vệ nàng chu đáo như Liễu Vĩnh đã làm không?

Thế gian đều cho rằng, người thành thật điềm đạm là người đáng tin cậy. Kỳ thật người thành thật điềm đạm, chỉ ưu điểm là không chủ động chọc vào rắc rối thôi, nhưng nếu gặp chuyện khó giải quyết, bọn hắn có thể tùy cơ ứng biến, dàn xếp gọn gàng trôi chảy như Liễu Vĩnh không? Hơn nữa những người thật thà điềm đạm rất cứng nhắc cổ hủ, thường nghe lời mẫu thân. Trong mắt những người đó, thê tử chỉ để nối dõi tông đường, hầu hạ song thân phụ mẫu. Người như thế, có thể yêu thương chăm sóc nàng sao?

Bà vú thấy Lâm Mị có vẻ do dự, liền hỏi han: “Chẳng lẽ tiểu thư cảm thấy Sử Bình Tá không phải người thích hợp?”

Lâm Mị sực tỉnh, có chút kinh ngạc với những điều vừa nảy ra trong đầu mình. Đúng vậy, sao nàng lại xoi mói Sử Bình Tá như vậy chứ? Nàng nào phải con ruột của phu nhân Vĩnh Bình Hầu, có thể được nhà họ Sử cầu hôn, kỳ thật đã là tèo cao, sao có thể xoi mói?

“Tiểu thư sợ Sử Bình Tá giống Tô Trọng Tinh, tuy không cãi lời mẫu thân, nhưng sẽ hăm dọa khiến tiểu thư phải khó xử?” Bà vú suy đoán: “Theo lý mà nói, tiểu thư tài mao thế này, lại là thiên kim Hầu phủ, Sử Bình Tá sao có thể không yêu thương? Nhưng mà đúng là hỏi rõ vẫn hơn.”

Lâm Mị gật đầu, đúng vậy, tuy nói Sử Bình Tá được tiếng thành thật, nhưng ai biết liệu lòng hắn đã có người nào chưa? Nếu có thể hỏi cho rõ ràng trước khi quyết định hôn sự thì càng thêm phần thỏa đáng.

Bên kia, Vĩnh Bình Hầu phu nhân tuy hơi kinh ngạc nhà họ Sử cầu hôn quá vội vã, nhưng vừa nghĩ là hiểu. Thiên Phương Công chúa tháng sau tổ chức Quân phương yến, tên là yến hội, kỳ thật chỉ sợ là mượn yến hội để kén phò mã! Thiên Phương Công chúa đã đích thân dẫn Hoa Quận vương gửi thiệp mời cho Liễu Vĩnh và Sử Bình Tá, chính là nói lên, hai người này lọt mắt xanh của nàng. Tuy nói phò mã là hoàng thân quốc thích, tốt xấu gì cũng là ước mơ của nhiều thanh niên trẻ. Nhưng nhà họ Sử không có quân công, không có binh quyền như Uy Vũ Tướng quân năm xưa, đương nhiên là không thể hạ gả Công chúa đến nhà họ Sử. Nói cách khác, một khi Sử Bình Tá được chọn, sẽ phải ở rể hoàng gia, “gả” vào phủ công chúa. Sử phu nhân sao đành lòng? Bây giờ, nhanh chóng hứa hôn cho Sử Bình Tá, thì sẽ không có gì để sầu não nữa.

Phu nhân Vĩnh Bình Hầu suy nghĩ, bảo bà mối để thiệp canh lại, nói chờ đi tìm thầy xem xem bát tự hai người có hợp không rồi nói tiếp.

Tiến bà mối đi, phu nhân Vĩnh Bình Hầu liền cho người thỉnh Lâm Mị, chính thức nói: “Tiểu Mị, nhà họ Sử cầu hôn, cầu hôn cho Bình Tá, con nghĩ thế nào? Tuy con không phải con gái ruột của ta, nhưng chuyện cưới xin vẫn phải lo lắng thỏa đáng.”

“Con...” Lâm Mị biết rõ hôn sự này không tệ chút nào, nhưng bảo nàng đồng ý ngay lúc này, nàng không làm được.

Chu Mẫn Mẫn nghe phong phanh có bà mối đến cầu hôn, liền tới tìm, lúc này cười nói: “Tiểu Mị, Bình Tá biểu ca đối xử với mọi người rất tốt, em yên tâm đi!”

Đứa bé đáng thương, nhất định là lần trước bị Tô gia từ hôn, ám ảnh tâm lý, giờ vẫn chưa hồi phục! Phu nhân Vĩnh Bình Hầu thở dài một tiếng, nói: “Tiểu Mị, chuyện này không gấp, con cứ cân nhắc kỹ rồi nói.”

Ngoại trừ Sử Bình Tá, liệu nàng còn lựa chọn khác sao? Lâm Mị ngắc đầu nói: “Không biết Bình Tá biểu ca nghĩ thế nào?”

Phu nhân Vĩnh Bình Hầu ngăn ra, rồi hiểu ngay lập tức, cười nói: “Ta tận mắt chứng kiến Bình Tá trưởng thành, nó có thâm thương trọng nhớ ai không, chẳng lẽ ta lại không biết? Con yên tâm đi, sẽ không có cô biểu muội nào nhảy ra ép con từ hôn đâu.”

“Nếu đã vậy, chuyện này xin tùy mẫu thân quyết định!” Lâm Mị nói xong đứng dậy xin cáo từ, cúi đầu về phòng.

“Ha ha, thẹn thùng sao!” Phu nhân Vĩnh Bình Hầu thấy Lâm Mị nói thế mới thở phào, tuy là nghĩa nữ, nhưng bà cũng thật lòng suy nghĩ cho Lâm Mị, nhà họ Sử thật sự là một sự lựa chọn không tồi.

Lâm Mị về phòng, rầu rĩ không vui. Bà vú ôm nàng nói: “Tiểu thư ơi, Sử thiếu gia tuy không ưa nhìn như Tô Trọng Tinh, nhưng cũng sáng sủa dễ coi, là một người đàn ông đoan chính.”

“Mama cho rằng cháu ngại ngần chuyện tương mạo Sử Bình Tá không bằng Tô Trọng Tinh sao?” Lâm Mị cười khổ một tiếng, “Nào phải chuyện đó.”

“Vậy cô buồn chuyện gì?” Bà vú vỗ vỗ lưng Lâm Mị, một lúc sau mới nói: “Tiểu thư ... có ý nghĩ khác?”

Nếu là Liễu Vĩnh cũng tới cầu thân, liệu mình có thay đổi chủ ý không? Mũi Lâm Mị cay cay, đặt Liễu Vĩnh và Sử Bình Tá lên bàn cân so sánh, lý trí nói phải chọn Sử Bình Tá, nhưng tâm lý cứng rắn không cam lòng. Tại vì lẽ gì?

Chu Minh Dương hạ triều, nghe tin nhà họ Sử tới cầu hôn, liền tìm phu nhân Vĩnh Bình Hầu nói: “Tối hôm qua, Bình Tá và Nhị Công chúa thân mật như hình với bóng, sau đó Thiên Phương Công chúa còn nói sẽ gửi cho hắn một tấm thiệp mời, Bình Tá đã lọt mắt xanh của hai vị Công chúa. Đang lúc nước sôi lửa bỏng này, sao mẹ có thể nhận lời hôn sự đây?”

“Thiên Phương Công chúa như thế, không chắc sẽ chọn trúng Bình Tá, nhưng ngộ nhỡ thì sao?” Chu Minh Dương thần nhiên nói: “Mẹ, dù có muốn gả tiểu Mị cho Bình Tá, cũng phải chờ xong Quân phương yến mới bàn tiếp được.”

Phu nhân Vĩnh Bình Hầu thở dài: “Mợ con chính là lo sợ Thiên Phương Công chúa sẽ chọn trúng Bình Tá, mới vội vàng hứa hôn cho nó. Cũng được, ngày mai so bát tự rồi bàn tiếp.”

Nói đến Liễu Vĩnh, vốn dĩ hần định chờ Hoa Quận vương đến Hầu phủ cầu hôn, không ngờ chưa gì đã có tin nhà họ Sử cầu hôn trước. Chỉ cần Hoa Quận vương và Chu Mẫn Mẫn hứa hôn, trong mắt phu nhân Vĩnh Bình Hầu, hần sẽ là kẻ bị Chu Mẫn Mẫn phụ tình. Phu nhân Vĩnh Bình Hầu đối với hần cảm thấy cần rút lương tâm rồi, hần mới đến Hầu phủ cầu hôn Lâm Mị, không lo phu nhân Vĩnh Bình Hầu từ chối. Có điều suy tính chán chê, không hề nghĩ đến chuyện nhà họ Sử cầu hôn. Đang lúc thế này, dù hần có cầu hôn ngay lập tức, Hầu phủ cũng sẽ không vì hần mà khước từ lời cầu hôn của nhà họ Sử.

Liễu Vĩnh suy nghĩ thật lâu, nhớ ra chuyện Viên Tuệ đại sư của Linh Ẩn Tự giỏi xem lá số tử vi, các mệnh phụ phu nhân rất tín nhiệm ông ấy chuyện so bát tự. Nhất định phu nhân Vĩnh Bình Hầu cũng sẽ tìm đến ông ấy. Chỉ cần tìm được Viên Tuệ đại sư, thỉnh ông ấy giúp đỡ một chút, mới có thể cản trở hôn sự này của Lâm Mị. May là bình thường hần vẫn hay chơi cờ với Viên Tuệ đại sư, có thể coi là có giao tình, việc này muốn nhờ cậy chắc không khó.

Buổi chiều hôm đó, Viên Tuệ đại sư lần lượt nhận được hai lễ vật. Một là bộ cờ bằng đá đen của Liễu Trọng nguyên gửi tặng. Lễ vật còn lại là chặn giấy bằng bạch ngọc của đại thiếu gia nhà Vĩnh Bình Hầu.

Vì vậy, khi phu nhân Vĩnh Bình Hầu cầm bát tự của Lâm Mị và Sử Bình Tá đến so, Viên Tuệ đại sư một mực khẳng định như đinh đóng cột là hai người này bát tự không hợp, tuyệt đối không thể đính hôn, nếu kết hôn nhất định là vợ chồng bất hòa, tai họa kéo nhau đổ xuống đầu.

Viên Tuệ đại sư: hai người tặng lễ vật cho lão nạp đều không phải kẻ dễ trêu vào. Bọn hần đã không muốn chuyện hôn nhân này thành công, thì dù bát tự có hợp cũng là tai họa. Về vấn đề này, lão nạp không hề lừa đảo!

Phu nhân Vĩnh Bình Hầu không ngờ so bát tự lại ra kết quả thế này, về phủ nghĩ một hồi liền sai người hầu: “Cho người đến Sử phủ, chuyển lời của ta, hôm nay đẹp trời, muốn làm gia yến, thỉnh phu nhân tới đây hàn huyên!”

Vì là chuyện cưới xin của Lâm Mị, Tô phu nhân là nghĩa mẫu, cũng nên thông báo một tiếng, phu nhân Vĩnh Bình Hầu nghĩ nghĩ một chút, lại cho người thỉnh cả Tô phu nhân.

Tô phu nhân và Sử phu nhân đến rất nhanh.

Sử phu nhân vừa nghe phu nhân Vĩnh Bình Hầu thuật lại, thật không cam lòng, nói: “Đại sư của Linh Ẩn Tự cũng có thể có lúc nhầm lẫn? Hay ta đến Lan Nhược đạo quan, nhờ đại sư ở đó xem hộ.”

Chu Minh Dương nghe nói các vị phu nhân bàn bạc đến Lan Nhược đạo quan thỉnh đại sư khác so bát tự, gật gù nói: “Haizzz, lại tốn kém rồi, bảo đại sư phán hai người là một đôi vợ chồng bất hòa tiếp đi.”

Ngày hôm sau, mấy vị phu nhân đặc biệt dậy sớm, hẹn gặp ở Lan Nhược đạo quan, đại sư đạo quan xem bát tự của Lâm Mị và Sử Bình Tá, quả nhiên lại lắc đầu.

Sử phu nhân thở dài nói: “Chúng ta nhìn rất xứng đôi, không ngờ bát tự lại không hợp.”

Tô phu nhân tiếc nuối, hôn sự tốt như vậy, thế mà không thành.

Ba vị phu nhân xoay người ra về, lại gặp phu nhân Tả Thị lang dẫn Tả Lê tới dâng hương, nhất thời đứng lại hàn huyên mấy câu.

Tả phu nhân thường xuyên tới đạo quan, vừa đưa mắt liền nhìn sưng sốt kinh ngạc: “Tại sao không phải Vân Phương đại sư so bát tự, đổi người sao?”

“Không phải Vân Phương đạo nhân?” Phu nhân Vĩnh Bình Hầu nhìn người vừa so bát tự: “Đều là râu tóc bạc phơ, thảo nào không phát hiện ra.”

Vừa nói đến đây, lại thấy một đạo nhân trắng kiện đi tới, đánh ngã đạo nhân vừa so bát tự, giật chồm râu giả, giận dữ nói: “Nói, người là ai? Tại sao lại đóng giả Vân Phương đại sư?”

“Có người cho ta bạc, nói có mấy vị phu nhân tới so bát tự, chỉ cần phán mấy câu theo ý hần là xong việc.”

“Á?” Các phu nhân ngây người, thế này là thế nào?

Lúc này, Chu Minh Dương đang uống trà ở một nơi gần đó, có chút thở than: haizzz, Vân Phương đại sư không chịu ăn gian nói dối, không làm sao được đành phải lén cho ông ấy uống dầu cây bã đậu, khiến ông ấy không ra khỏi nhà vệ sinh được, mặt khác dùng bạc thỉnh một đạo sĩ tha phương giống Vân Phương đại sư đóng giả ông ấy.

38. Chương 38: Yêu Diệu Thực Nữ

Rốt cuộc là ai cho người bạc, sai người nói láo?” Phu nhân Vĩnh Bình Hầu vô cùng tức giận, trừng mắt nhìn đạo sĩ tha phương: “Người nói ra, ta cho người gấp đôi.” “Người kia uy hiếp ta, nói nếu ta dám khai hẳn ra, dù có bạc cũng chẳng còn mạng để hưởng thụ.” Đạo sĩ tha phương thừa dịp mấy đạo sĩ kia lỏng tay, vùng lên chạy mất, chỉ thoáng cái đã xuống núi. Mấy vị đạo sĩ đuổi theo, không tìm thấy bóng dáng đạo sĩ tha phương, đành bỏ cuộc.

Nhóm phu nhân Vĩnh Bình Hầu hỏi đi hỏi lại các đạo sĩ về tung tích của đạo sĩ tha phương, lừa đảo bọn họ vì mục đích gì? Nhưng các đạo sĩ của Lan Nhược đạo quan làm sao biết mà trả lời. Tả phu nhân thấy thế cười nói: “Sợ là có kẻ nào đó không muốn Lâm tiểu thư và Sử thiếu gia đính hôn, thế nên mới làm ra hạ sách này!”

Mọi người nghe thế gật gù, nhưng nhất thời lại hoang mang, là ai không muốn Lâm Mị và Sử Bình Tá đính hôn?

Vân Phương đại sư biết y thuật, sau nửa canh giờ tiêu chảy, ông ấy cố gắng xuống núi tìm thảo dược. Đến khi ông ấy xuất hiện, mọi người liền mồm năm miệng mười kể lại chuyện có kẻ đóng giả ông ấy lừa đảo.

Vân Phương đại sư nghe xong, biết ngay là Chu Minh Dương phá rồi, nhất thời sa sầm nét mặt, trịnh trọng ngồi xuống trước bàn, nói với phu nhân Vĩnh Bình Hầu: “Phu nhân muốn so bát tự cho ai? Thỉnh mang lên, lão đạo tuyệt đối không dối trá nửa lời.”

Phu nhân Vĩnh Bình Hầu vội đưa thiệp canh ra, cười nói: “So bát tự cho nghĩa nữ Lâm Mị của ta và cháu trai Sử Bình Tá.”

“Tham kiến các vị phu nhân!” Hai giọng nói truyền tới, đều ôn nhuận như ngọc.

Tô phu nhân quay đầu, thấy Liễu Vĩnh và Mạc Song Bách song song đi tới, liền cười với Mạc Song Bách nói: “Khi ta đi thấy mẹ cháu nói cùng cháu tới Trạng nguyên phủ bái phỏng Liễu Trạng nguyên, không ngờ giờ cũng lại tới đạo quan.”

Mạc Song Bách cười nói: “Cháu và Liễu Trạng nguyên nói chuyện về thư pháp của các danh nhân các triều đại trước, Liễu Trạng nguyên nói trên vách thạch bích của Lan Nhược đạo quan có bút tích của ba vị đại sư thư pháp tiền triều, nhất thời cao hứng, liền cùng nhau tới chiêm ngưỡng.”

Liễu Vĩnh đưa mắt nhìn thiệp canh trong tay Vân Phương đại sư, cười hỏi: “Ồ, không lẽ nhà vị phu nhân nào có chuyện vui, đến đây so bát tự?”

Phu nhân Vĩnh Bình Hầu gật đầu nói: “Đúng là thế!”

Vân Phương đại sư bấm đốt ngón tay tính toán một hồi, ngẩng đầu lên nói: “Phu nhân, luận bát tự, Lâm tiểu thư và Sử thiếu gia, đúng là ông trời tác hợp.”

“Thật sao?” Sử phu nhân đại hỉ, buột miệng nói: “Nếu như thế, tại sao Viên Tuệ đại sư của Linh Ẩn Tự lại nói bát tự không hợp?” Viên Tuệ đại sư thường ra mặt giảng kinh, rất nhiều người biết mặt ông ấy, nếu có người đóng giả ông ấy lừa đảo, phu nhân Vĩnh Bình Hầu sẽ phát hiện ra ngay.

Vân Phương đại sư đập tay xuống bàn, “Không lẽ phu nhân hoài nghi khả năng của ta?”

“Ta không có ý đó.” Sử phu nhân quay sang nhìn phu nhân Vĩnh Bình Hầu, thì thào: “Bây giờ nên tin ai?”

Phu nhân Vĩnh Bình Hầu thở dài, đứng vậy, tin ai bây giờ?

Liễu Vĩnh bỗng nhiên lên tiếng: “Khi so bát tự, nếu người này nói hợp, người khác lại nói không hợp, lại thêm có kẻ thù tay phá hoại, tức là phải thận trọng. Tuy là ông trời tác hợp, nhưng sau khi đính hôn khó tránh chuyện trắc trở gặp ghềnh, càng khó tránh tai họa đổ lên đầu.”

Liễu Vĩnh là Trạng nguyên, tinh thông Tứ thư Ngũ kinh, về vấn đề huyền học tử vi, cũng biết sơ qua, lời hắn nói, Vân Phương đại sư cũng không thấy có chỗ nào sai trái. Huống hồ Lâm Mị và Sử Bình Tá còn chưa hứa hôn, đã có người âm mưu phá hoại, chưa gì đã thấy trắc trở. Tương lai nếu thật sự đính hôn, không chừng gặp tai họa thật. Vân Phương đại sư nghĩ đến đây, trầm giọng nói: “Lời của Liễu Trạng nguyên, đúng là rất có đạo lý.”

Phu nhân Vĩnh Bình Hầu thấy Vân Phương đại sư lại tán thành ý kiến của Liễu Vĩnh, nhất thời nghĩ tới một chuyện khác, mặt hơi biến sắc, muốn nói rồi lại thôi, bà lấy ra một thỏi bạc gói trong túi nhỏ đặt lên bàn trước mặt Vân Phương đại sư, thở dài kéo mọi người nói: “Về thôi!”

Tô phu nhân và Sử phu nhân ngơ ngác nhìn nhau, nhìn phu nhân Vĩnh Bình Hầu, nhất thời cũng thở dài, theo phu nhân Vĩnh Bình Hầu ra về.

Đúng lúc thấy Tả phu nhân và Tả Lê dâng hương xong xuôi, phu nhân Vĩnh Bình Hầu liền nói: “Tả phu nhân Tả tiểu thư, tương xứng không bằng ngẫu ngộ, cùng đến Hầu phủ uống chén trà đi!”

Tả phu nhân cũng không khách khí, gật đầu nói: “Nếu đã như thế, xin được làm phiền.”

Đến Vĩnh Bình Hầu phủ, mọi người ngồi xuống, vì Chu Mẫn Mẫn đang ốm, không thể gặp khách, phu nhân Vĩnh Bình Hầu cho người đi thỉnh Lâm Mị ra nói chuyện với Tả Lê.

Lâm Mị gặp lại Tả Lê, nhớ đến sự trí tuệ mà Tả Lê đã thể hiện trong thưởng hoa yến, cười nói: “Em và Mẫn tỷ tỷ nói chuyện liên tục nhắc đến chị, nói Tả tỷ tỷ là người dám đảm đương, có trách nhiệm, rất đáng ngưỡng mộ.”

Tả Lê người béo, các tiểu thư xinh đẹp trong kinh thành không thân thiện với cô ấy, lúc này thấy Lâm Mị thành tâm muốn kết bạn, tự nhiên cũng đối xử thật lòng.

“Lâm tiểu thư xông hương gì vậy? Rất thơm.” Tả Lê ngồi gần Lâm Mị, ngửi thấy người Lâm Mị có một mùi thơm tựa hương hoa lan mà không phải hương hoa lan, không khỏi cười nói: “Ta người béo, dễ toát mồ hôi, nếu có xông hương, mùi đó hòa quyện với mùi mồ hôi còn khủng khiếp hơn, vì vậy trước giờ không dám xông hương.”

Lâm Mị thấy Tả Lê nói chuyện chân thành, trò chuyện thật vui vẻ, cười nói: “Tả tỷ tỷ cứ gọi em tiểu Mị là được rồi! Em không xông hương, chắc là buổi sáng đi dạo trong vườn, hương hoa bám lên áo.”

“Không hề giống hương hoa.” Tả Lê cười nói: “Không lẽ em là thân thể tỏa hương? Ta đọc sách, thấy nói thời cổ có một mỹ nhân người tự tỏa hương thơm, hương thơm lan tỏa theo từng bước đi uyển chuyển, đàn ông con trai ngửi hương thơm đó đều phải ngã nghiêng. Lúc đấy còn cười nói sách chỉ bịa đặt, bây giờ nhớ lại, không chừng mỹ nhân đó là thật!”

“Tả tỷ tỷ thật hài hước!” Lâm Mị không khỏi bật cười, “Tả tỷ tỷ xưa nay hay đọc sách gì? Có thể giới thiệu cho em vài quyển không!”

“Ta ah, thích xem nhất là sách linh tinh.” Tả Lê cười đọc mấy tên sách, thấy Cổ nhũ mẫu đích thân châm trà, vội cúi người nói: “Làm phiền mama!”

Cổ nhũ mẫu thấy Tả Lê khiêm nhường, tất nhiên là vui mừng, nhất thời tìm chiếu trúc đến: “Nếu Tả tiểu thư sợ nóng, nên ngồi chiếu trúc.”

Tả Lê vội đứng dậy, để Cổ nhũ mẫu trải chiếu trúc xuống ghế, cười nói: “Người béo, nên phiền hà hơn người khác.”

Cổ nhũ mẫu thấy Tả Lê sáng sủa, nói chuyện không lẫn tránh, liền nói: “Vai Tả tiểu thư không hề rộng quá, khung xương cũng không thể tính là to, nếu giảm được mấy cân, nhất định cũng là một yếu điệu thực nữ!”

“Mama có phương pháp sao?” Tả Lê sáng ngời hai mắt, “Cháu đã thử qua rất nhiều phương pháp giảm béo, nhưng đều không hiệu quả.”

“Ta biết phương pháp này, nhưng cần kiên trì bền bỉ, sau ba tháng sẽ bắt đầu thấy hiệu quả. Nếu Tả tiểu thư có thể kiên trì, chỉ bằng thử một lần.” Cố nữ mẫu vẫn lo lắng Lâm Mị tuy đã là nghĩa nữ Hầu phủ, nhưng không giao du nhiều, các tiểu thư qua lại thăm hỏi đa phần đều là tìm đến Chu Mẫn Mẫn, chỉ có Mạc Song Kỳ vì quen biết từ lúc còn ở nhà họ Tô nên có thân thiết hơn một chút, nếu có thể kết giao với người thẳng thắn khẳng khái như Tả Lê thì là chuyện rất tốt. Bèn nói rõ phương pháp giảm béo, còn tự mình làm mẫu mấy động tác.

Bên kia, Tô phu nhân đang than thở: “Dù là Nhị Công chúa hay là Thiên Phương Công chúa ra tay, tiểu Mị cũng không thể hứa hôn với Sử Bình Tá. Như Liễu Trạng nguyên nói đấy, cho dù bát tự hai đứa là ông trời tác hợp, dù cố đính hôn, cũng sẽ nảy sinh tai họa.”

Phu nhân Vĩnh Bình Hầu thở dài, “Sai khiến Viên Tuệ đại sư lừa đảo, lại tìm người đóng giả Vân Phương đại sư, thủ đoạn thế rất giống tác phong của Nhị Công chúa. Chỉ không rõ Nhị Công chúa làm thế với mục đích cá nhân, hay là Thiên Phương Công chúa bày mưu tính kế bảo em làm?”

Sử phu nhân buồn bực, các Công chúa thật là ngang ngược, nếu Bình Tá bị Công chúa chọn trúng, nhất định là không còn đường sống. Giờ thì hay rồi, chẳng qua Thiên Phương Công chúa mới mở miệng nói gửi một tấm thiệp mời, ở trong mắt mọi người, Bình Tá đã thành ứng cử viên cho vị trí phò mã, lẽ nào lại như vậy. Liền hỏi Tả phu nhân: “Rốt cục lý do gì đã khiến Thượng Du chạy đến chiến trường? Thỉnh phu nhân cho biết lý do thật sự. Bình Tá nhà tôi rất thật thà hiền lành, nếu ... nếu ...”

Tả phu nhân chính là em gái của Uy Vũ Tướng quân. Thượng Du, là cháu ruột của bà ấy. Về cái chết của Thượng Du, đương nhiên là bà ấy tố tưởng. Nhưng sao có thể để lộ chuyện năm ấy?

“Thượng Du... đương nhiên là muốn lập chiến công lấy lòng Thiên Phương Công chúa, vì thế mới chạy đến chiến trường.” Tả phu nhân biết Sử phu nhân là sợ Sử Bình Tá lặp lại vết xe đổ của Thượng Du, đành nói: “Thiên Phương Công chúa cũng mười chín tuổi rồi, chắc hẳn muốn tìm một phò mã để ổn định cuộc sống từ nay về sau thôi.”

Không, không, Bình Tá không thể làm phò mã! Sử phu nhân nhìn thấy người hầu đã lui xuống hết, nơi này chỉ còn bốn vị phu nhân, bèn đứng lên, cúi người hành lễ với ba vị phu nhân còn lại, “Chuyện liên quan trực tiếp đến Bình Tá, tôi lo lắng vô cùng. Cùng là người làm mẹ, xin các phu nhân nghĩ hộ một phương pháp.”

“Ai nha, đừng đa lễ!” Tả phu nhân ngồi gần Sử phu nhân nhất, giơ tay kéo Sử phu nhân ngồi xuống, giận dữ nói: “Hoàng gia không thể đắc tội.”

“Vì thế, mới phải tìm một phương pháp không đắc tội.” Phu nhân Vĩnh Bình Hầu nói tiếp: “Các cô cũng biết đấy, hai năm trước, trong cung truyền ra tin tức, sẽ chọn Minh Dương làm phò mã cho Nhị Công chúa, vừa nghe thấy tin đó, nhà tôi liền không dám mai mối cho Minh Dương nữa, trì hoãn đến giờ, Minh Dương đã mười chín tuổi, không biết rồi sẽ đi đến đâu. Chỉ cần có phương pháp, tôi cũng không mong Minh Dương làm phò mã.”

Trong số bốn vị phu nhân, phu nhân Vĩnh Bình Hầu không hi vọng Chu Minh Dương làm phò mã; Sử phu nhân sợ Sử Bình Tá bị công chúa chọn trúng; Tả phu nhân có cháu ruột là Thượng Du chết trong tay Thiên Phương Công chúa; phụ thân Tô phu nhân vì nói đỡ cho Uy Vũ Tướng quân nhiều lần, khiến quan lộ trắc trở, gián tiếp hại Tô phu nhân không ngăn được mặt với mẹ chồng; nay bốn người cùng nhắc lại chuyện năm đấy, tự nhiên là bất bình chồng chất.

“Trừ một cách hi vọng công chúa đột nhiên ưng ý người khác, còn phương pháp nào khác không?” Sử phu nhân buồn rầu, “Bình Tá tư tưởng cứng nhắc, nếu phải làm phò mã, chỉ sợ về sau...”

Phu nhân Vĩnh Bình Hầu trầm ngâm nói: “Điều Công chúa tìm kiếm, cũng chỉ là tìm được một người chồng như ý muốn. Trong kinh thành có rất nhiều thanh niên tài俊 mong được làm phò mã, nếu bọn chúng có cơ hội làm đẹp lòng công chúa, thì chúng ta không cần lo âu nữa.”

“Công chúa không phải người tầm thường, không thể dùng những phương pháp tầm thường.” Tô phu nhân nói: “Nếu phải nghĩ một phương pháp khéo léo làm đẹp lòng công chúa, ngay cả chúng ta chưa chắc đã nghĩ ra.”

“Những thanh niên muốn làm phò mã có rất nhiều phương pháp, chỉ là không có cơ hội thôi.”

Quay trở lại Lan Nhược đạo quan, sau khi các phu nhân ra về, Liễu Vĩnh ngồi xuống đàm đạo về lĩnh vực huyền học với Vân Phương đại sư, hai người có những kiến giải riêng, khiến đối phương khâm phục.

Vân Phương đại sư đàm đạo hăng say, lỡ lời nói: “Cái gọi là người tính không bằng trời tính, chính là nói chuyện hôm nay, phu nhân Vĩnh Bình Hầu đến so bất tự cho nghĩa nữ và cháu trai, vốn là ông trời tác hợp, sao ngờ đến chuyện có kẻ phá hoại, bắt ta phải nói lời dối trá, đây chính là ngoài ý muốn, kể ra đúng là trắc trở, nếu cứ như vậy, tuy bất tự không có vấn đề gì nhưng cũng không hề thuận lợi.”

Liễu Vĩnh mặt không đổi sắc, giống như thuận miệng hỏi: “Ai to gan như thế, dám ép đại sư nói láo?”

“Còn ai ngoài con trai lớn của phu nhân Vĩnh Bình Hầu...” Vân Phương đại sư bỗng nhiên giật mình lỡ lời, vội ngừng, khoát tay nói: “Không nói chuyện đó nữa!”

Đàm đạo thêm một hồi, Liễu Vĩnh chấp tay chào Vân Phương đại sư, cùng Mạc Song Bách đi xem bút tích trên vách thạch bích.

Mạc Song Bách cùng Liễu Vĩnh bình luận về bút tích cổ mấy câu, rốt cục nói: “Thời tiết nóng nực, Liễu huynh đưa tôi đến đây, chắc không chỉ vì muốn phá hoại nhân duyên người khác?”

“Không, là vì nhân duyên của bản thân tôi.” Liễu Vĩnh cười nhợt nhạt, “Song Bách, cậu không cần thăm dò tôi đâu. Tôi hỏi cậu câu này, năm đó tôi chưa có công danh gì, nếu đến nhà cậu cầu hôn, liệu cha mẹ cậu có chịu gả Song Kỳ cho tôi không?”

Mạc Song Bách là bạn tốt từ hồi thiếu niên của Liễu Vĩnh, cũng biết em gái Mạc Song Kỳ có tình cảm với Liễu Vĩnh, lần này lên kinh, biết rõ Liễu Vĩnh chưa hứa hôn với ai, dĩ nhiên muốn thăm dò tâm tư Liễu Vĩnh thay em gái, bây giờ nghe Liễu Vĩnh nói thế lòng cũng chùng xuống, quả thật, nếu năm đó Liễu Vĩnh đến Mạc gia cầu hôn, cha mẹ nhất định sẽ từ chối. Cha mẹ năm đó khinh thường người ta, sao có thể yêu cầu người ta đổ Trọng nguyên rồi, lại quay đầu hỏi cưới em gái?

Thấy Mạc Song Bách không nói gì, Liễu Vĩnh vỗ vỗ lên vai hắn, không nói gì nữa.

Mạc Song Bách quay đầu ngấm một bút tích khác, một lúc sau mới nói: “Liễu huynh vừa mới nói, lần này không phải phá hoại nhân duyên, mà là vì nhân duyên của bản thân, chẳng lẽ...”

Liễu Vĩnh gật đầu, “Đúng, tôi có ý định đến Hầu phủ cầu hôn. Có điều lúc này không phải lúc thích hợp.”

“Không biết Liễu Trọng nguyên để ý em gái nào nhà tôi?” Chu Minh Dương đột ngột đi ra từ sau một thạch bích khác, cười dài nói: “Mẹ tôi ưa thích nhất là so bất tự, nếu bất tự không hợp, tuyệt đối không có cơ hội.”

39. Chương 39: Hải Hùng Khiếp Vía

Chu huynh thích “tai vách mạch rừng” sao?” Liễu Vĩnh cười ha ha, chỉ chỉ thạch bích nói: “Thì ra đây chính là xuất xứ của cụm thành ngữ đấy!” (ngoài nghĩa “xuất xứ”, còn có nghĩa “từ quan” “thôi việc” “ở ẩn”, có lẽ là Liễu Vĩnh tranh thủ cạnh khóe Chu Minh Dương vô công rồi nghề đi nghe lén) Chu Minh Dương gập cây quạt lại, vỗ vỗ vai Liễu Vĩnh nói: “Liễu Trọng nguyên bác học, tất nhiên là hiểu biết nhiều.”

Liễu Vĩnh cười, đang định trả lời, lại nghe thấy ngoài cửa lao xao, giống như các đạo sĩ đang đuổi người, còn có một giọng nói the thé vang lên: “Người không phận sự, tránh đi chỗ khác!”

“Ai mà phô trương thế, đến dâng hương mà cũng phải dẹp đường?” Liễu Vĩnh thắc mắc.

“Chất giọng the thé, chắc là người trong cung.” Chu Minh Dương tập trung lắng nghe, gật gù nói: “Là giọng của Úc công công.”

Chu Minh Dương vừa dứt lời, một tiểu đạo sĩ chạy tới: “Úc công công truyền lời, có quý nhân trong cung đến dâng hương, thỉnh mấy vị thiếu gia tránh mặt.”

Liễu Vĩnh và Chu Minh Dương vừa nghe là người trong cung thì cũng chẳng có ý định nán ná, lập tức gật đầu, chỉnh xiêm y rồi đi ra cổng đạo quan.

Úc công công đang thúc giục dọn sân tinh mắt, thấy Liễu Vĩnh và Chu Minh Dương, Mạc Song Bách đi ra ngoài, nhanh nhẹn đi tới, cười nói: “Ồ, là Liễu Trọng nguyên và Chu Ngự tẩu đây mà! Hai vị từng gặp Công chúa rồi, không cần tránh mặt.” Dứt lời quay sang Mạc Song Bách, “Vị thiếu gia này đi cùng Liễu Trọng nguyên và Chu Ngự tẩu, cũng ở lại đi!”

Thời tiết nóng nực, sao tự dưng Công chúa lại đến đạo quan? Liễu Vĩnh và Chu Minh Dương hơi kinh ngạc, đang nghĩ cách thoái thác, không chờ bọn hắn mở miệng, một thanh âm trong trẻo truyền tới: “Không lẽ Liễu Trọng nguyên và Chu thiếu gia biết tỷ muội ta sẽ tới đạo quan, cố ý tới chờ?”

Cùng lúc, tám tỷ nữ tiến vào xếp làm hai hàng, Nhị Công chúa và Thiên Phương Công chúa chậm rãi đi tới.

“Tham kiến Thiên Phương Công chúa, Nhị Công chúa.” Liễu Vĩnh và Chu Minh Dương Mạc Song Bách biết không tránh được rồi, chỉ đành khom mình hành lễ.

“Không cần đa lễ!” Thiên Phương Công chúa duyên dáng tuyệt trần, khoát tay ra hiệu không cần đa lễ, cười nói: “Ta ở trong cung nói chuyện với muội muội nhắc đến thạch bích ở đây có bút tích cổ rất đẹp, nhất thời cao hứng, không ngờ lại gặp mấy người ở đây. Đã gặp rồi, ta rất muốn nghe bình luận của mấy người.”

Có thể cùng Công chúa bình luận bút tích cổ, thật là vinh dự vô cùng. Chu Minh Dương và Liễu Vĩnh đương nhiên là biết điều không từ chối, bèn đi theo Nhị Công chúa và Thiên Phương Công chúa chiêm ngưỡng thạch bích.

Vì sự có mặt của Thiên Phương Công chúa, Chu Minh Dương không bày ra bộ dạng e thẹn nhằm khiến Nhị Công chúa ghê tởm. Nhị Công chúa thấy thế nhìn hắn chăm chú. Chu Minh Dương bị cô ấy nhìn đến hãi hùng khiếp vía.

Sự thật là, tuy Thiên Phương Công chúa và Nhị Công chúa xinh đẹp cao quý, người người quý mến, nhưng các nàng là công chúa, vĩnh viễn có tư thế cao cao tại thượng, nếu cưới các nàng, không bao giờ có thể áp chế các nàng, chỉ có thể trở thành kẻ phụ thuộc vào các nàng. Cho dù Nhị Công chúa nghĩ thế nào thì Chu Minh Dương cũng tìm trăm phương ngàn kế để thoát khỏi cô ấy. Chu Minh Dương định thần, khom lưng bước chậm, để Liễu Vĩnh đứng mũi chịu sào trước.

Liễu Vĩnh rất khẳng định, Thiên Phương Công chúa đã một đời chồng, nhất định lần này sẽ cân nhắc cẩn thận, không đưa ra quyết định một cách dễ dàng. Mà ánh mắt Nhị Công chúa, rõ ràng là dính chặt lấy Chu Minh Dương. Thế nên, tỷ lệ hắn sẽ bị Công chúa chọn trúng rất thấp, cực kỳ thấp, tạm thời không cần thiết phải hủy hoại hình tượng bản thân.

Có đạo sĩ dâng trà đá lên, cung nữ đi theo quạt, nhờ vậy không có cảm giác quá nóng. Thiên Phương Công chúa khẽ vuốt ve chữ trên thạch bích, khẽ thở dài: “Tiền triều nhân tài đông đảo, ngay đến chữ viết cũng khí khái mười phần.”

Nhị Công chúa quay sang Chu Minh Dương và Liễu Vĩnh nói: “Hoàng tỷ không quản trời nóng, tới đây ngắm bút tích, kỳ thật là vì nhận được một phong thư.” Vừa nói, vừa lấy từ trong vạt áo ra một phong thư, đưa cho Chu Minh Dương.

Chu Minh Dương lấy thư ra xem, nhướn mày, thần nhiên nói: “Viết cũng được đấy, nhưng chẳng qua chỉ là bất chúc bút pháp của triều Đại Chu chúng ta, có gì đáng để đặc ý đâu?” Nói đem chìa lá thư cho Liễu Vĩnh, “Liễu Trọng nguyên, chữ thể này, tôi tin là cậu cũng viết được!”

Liễu Vĩnh nhận thư xem, thấy nét chữ rồng bay phượng múa, khí thế mười phần, so với bút pháp trên thạch bích thì một chín một mười, bèn xem xét tỉ mỉ một phen, sau đó mới đọc nội dung. Phong thư này, là do Nhị Hoàng tử của Đại Hạ Quốc là Hạ Như Phong tự tay viết, ý tứ đại khái là Đại Hạ Quốc đã cùng Đại Chu Quốc kết hiệp ước đồng minh, vì để củng cố quan hệ giữa hai nước, tình nguyện đưa Như Nguyệt Quận chúa của Đại Hạ Quốc tiến cung Đại Chu Quốc làm phi, còn có hai cô gái quyến rũ là con gái quan đại thần ngưỡng mộ triều Đại Chu đi theo, nguyện cùng bề tôi Đại Chu Quốc kết tình trăm năm. Lần này Hạ Như Phong làm sứ giả đưa dâu, ít ngày nữa sẽ tới, hy vọng đến lúc đó có cơ hội được cùng thanh niên tài tuấn của Đại Chu cạ sát học hỏi văn học võ đạo.

Khi Đại Hạ Quốc và Đại Chu Quốc ngừng chiến ký hiệp ước đồng minh, Đại Hạ Quốc đã đề nghị kết quan hệ thông gia, còn phái sứ giả cầu hôn Thiên Phương Công chúa cho Nhị Hoàng tử Hạ Như Phong. Phò mã

của Thiên Phương Công chúa chết bởi người Đại Hạ, vì trọn đạo với chồng, đương nhiên là Công chúa cự tuyệt lời cầu thân.

Sau đó, Thiên Phương Công chúa nghe được tin thật ra Hạ Như Phong đã có chính phi, càng thêm phần nộ không thôi, không nói đến chuyện phò mã của cô ấy chết dưới tay người Đại Hạ, cô ấy tuyệt đối không gả cho người Đại Hạ, cô ấy đường đường là đại công chúa của Đại Chu Quốc, hà cớ gì phải đến một quốc gia hoang dã làm trắc phi cho kẻ nào?

Bây giờ Hạ Như Phong sắp đến, Thiên Phương Công chúa sao có thể không nghiêng răng căm hận? Đương nhiên là muốn dùng hết tất cả các khả năng chèn ép ngạo khí của Hạ Như Phong, khiến Hạ Như Phong phải tối tăm mặt mũi. Hạ Như Phong không phải là vì muốn khoe ta đây chữ đẹp, mới cố ý âm thầm đưa lá thư này tới sao? Cô ấy nhất định phải tìm được một người còn giỏi thư pháp hơn, để áp đảo Hạ Như Phong.

“Nếu chỉ luận về bút pháp, dĩ nhiên tôi không thua hẳn, nhưng nếu luận về khí thế, chỉ có thể nhận thua.” Liễu Vĩnh biết người biết ta, trầm ngâm nói: “Hạ Như Phong thân là hoàng tử, nét chữ không chút do dự, khí thế trời sinh. Người tầm thường khó lòng mà có được khí thế này.”

“Sang năm mở khoa thi, hiện nay có rất nhiều thư sinh đã lên kinh, chỉ cần tỉ mỉ điều tra nghe ngóng, không chừng có thể tìm được một bậc thầy thư pháp không biết chừng.” Chu Minh Dương trầm tư một chút, nói: “Tài tử mà có tài thư pháp, thường có sở thích du ngoạn những nơi chùa chiền miếu mạo có bút tích của cổ nhân...”

“Đã thế, việc hỏi thăm tìm kiếm đại sư thư pháp, giao hết ấy người xử lý.” Thiên Phương Công chúa cắn môi cười một tiếng, “Không chỉ thư pháp, kể cả thi võ cũng phải áp đảo hẳn.”

Khi Chu Minh Dương và Liễu Vĩnh lĩnh mệnh hỏi thăm tìm kiếm đại sư thư pháp, phu nhân các phủ lại nghe ngóng được một tin tức, khiến dư luận xôn xao.

“Oa, đã nghe nói chưa, Nhị Hoàng tử của Đại Hạ Quốc hộ tống ba người con gái đến Đại Chu Quốc ta, một trong số đó muốn tiến cung làm phi, hai người còn lại muốn thỉnh hoàng thượng tứ hôn, gả vào nhà quyền quý.”

“Thật kinh khủng, tôi cũng nghe nói thế. Ngần vạn lần đừng gả nữ nhân dã man đó vào phủ nhà tôi!”

“Yên tâm yên tâm, không đến lượt phủ nhà cô. Tôi có tin mật, nói là sẽ gả một người vào Tướng phủ, một người vào Vĩnh Bình Hầu phủ.”

“Thật sao? Có ai biết nữ nhân Đại Hạ ngoại hình thế nào không?”

“Mùa thu năm ngoái, tôi theo tướng công đi sứ sang Đại Hạ Quốc, đàn bà phụ nữ nước họ lỗ mãng y hệt bọn đàn ông, hề tiện là xắn tay áo, uống rượu bằng bát, ăn thùng uống vại. Ba nữ nhân kia, chỉ nghĩ cũng biết không thể nho nhã được chút nào?”

“Kỳ thật, tôi rất hoài nghi, phải chăng, hoàng tử Đại Hạ Quốc không phải hộ tống nữ nhân đến liên hôn, mà là đưa nữ nhân đến quấy rối.”

Đến khi sứ thần Đại Hạ Quốc đến kinh thành, tiến cung bái kiến hoàng đế, phu nhân Vĩnh Bình Hầu rốt cục cũng nghe ngóng được tin tức chính xác, hoàng tử Đại Hạ Quốc quả thật là đưa Như Nguyệt Quận chúa tiến cung làm phi, hai tiểu thư Đại Hạ Quốc, quả thật là yêu cầu hoàng đế gả cho nhà quyền quý của Đại Chu.

Vĩnh Bình Hầu lại nghe được một tin khác, nói Hoàng thượng quyết định giữ hai tiểu thư phong phi, Như Nguyệt Quận chúa mới là ban hôn cho nhà quyền quý.

Phu nhân Vĩnh Bình Hầu: “Tại sao lại lưu tiểu thư đại thần trong cung, còn Như Nguyệt Quận chúa lại muốn ban hôn?”

Vĩnh Bình Hầu: “Người đẹp giữ làm của riêng, xấu xí ban kẻ bề tôi.”

Phu nhân Vĩnh Bình Hầu: “Như Nguyệt Quận chúa dù có tướng mạo tầm thường đến đâu, tốt xấu thế nào cũng là một quận chúa, nếu ban hôn rồi, liệu có ai dám ghê lạnh hắt hủi? Nhất định sẽ phải tôn làm chính thất. Các thiếu niên chưa vợ thật thắm.”

Vĩnh Bình Hầu: “Vì thế phải hứa hôn cho Minh Dương và tiểu Tư càng nhanh càng tốt! Tránh việc phải rước về nhà một cô con dâu dị quốc xấu xí dã man.”

40. Chương 40: Như Nguyệt Quận Chúa

Sau một cơn mưa đêm, không khí trong lành, mát mẻ, ngát hương hoa. Cổ nhũ mẫu và Bạc Hà dậy thật sớm hầu hạ Lâm Mị rửa mặt chải đầu trang điểm. Bạc Hà vừa chải đầu cho Lâm Mị, vừa nói: “Đây là lần đầu tiên tiểu thư tiến cung, phải trang điểm thật đẹp mới được.”

Theo lệ thường, mỗi tháng phu nhân Vĩnh Bình Hầu sẽ dẫn Chu Mẫn Mẫn tiến cung thỉnh an Thái hậu và Hoàng hậu một hai lần, lúc này Chu Mẫn Mẫn mới ốm dậy, không tiện tiến cung, nên phu nhân Vĩnh Bình Hầu quyết định đưa Lâm Mị tiến cung thỉnh an.

Cổ nhũ mẫu biết, phu nhân Vĩnh Bình Hầu dẫn Lâm Mị tiến cung, nếu được Thái hậu hoặc Hoàng hậu tán thưởng mấy câu, sau này có bàn chuyện cưới xin với ai sẽ rất có lợi, bởi vậy âm thầm cao hứng. Bấy giờ nghe thấy Bạc Hà nói thế, Cổ nhũ mẫu cũng gật đầu cười nói: “Bây giờ tiểu thư là nghĩa nữ Hầu phủ, nhất định phải trang điểm nổi bật, không thể để mất mặt Hầu gia và phu nhân.”

Dứt lời thì cũng trang điểm xong, phòng bếp đưa điểm tâm tới, vội vàng ăn điểm tâm, phu nhân Vĩnh Bình Hầu đích thân đến kiểm tra áo xống của Lâm Mị, vì cho rằng nàng ăn mặc giản dị quá, bà bảo Lâm Mị thay áo khoác màu đỏ, treo túi thơm ngọc bội gần tua lưng lưng, lúc đấy mới cười nói: “Con xinh đẹp như thế, nếu không phục sức lộng lẫy thì thật là hoài phí.”

Đang nói thì người hầu vào bẩm là kiệu đã chuẩn bị xong. Phu nhân Vĩnh Bình Hầu thấy cũng không còn sớm, vội dẫn Lâm Mị lên kiệu đi ra cửa.

Chu Mẫn Mẫn tuy mới ốm dậy, nhưng kỳ thật đã khỏe lắm rồi, chẳng qua sợ tiến cung chạm mặt Hoa Quận vương, nên mới thoái thác là mình chưa khỏe. Chờ phu nhân Vĩnh Bình Hầu đi, cô ấy liền như sinh long hoạt hổ, cho người đi thỉnh Sử Bình Vân đến nói chuyện.

Sử Bình Vân đã được nghe Sử phu nhân kể lại, rằng trong cung có người không muốn Sử Bình Tá và Lâm Mị đính hôn, hôn sự này không muốn cũng phải từ bỏ. Tối Thường hoa hội, Nhị Công chúa ức hiếp Sử Bình Tá, ép buộc Sử Bình Tá đi đổi túi thơm trong người Liễu Vinh, khiến Sử Bình Vân chán ghét vô cùng. Nghe Sử phu nhân kể lại chuyện so bát tự, Sử Bình Vân liền khẳng định, đây là trò quỷ rối của Nhị Công chúa, đơn giản chỉ là lấy chuyện phá hoại hôn nhân đại sự của người khác làm thú vui. Đến Vĩnh Bình Hầu phủ, Sử Bình Vân đuổi hầu gái lui ra, kể tắt tắt chuyện đổi túi thơm hôm Thường hoa hội. Chu Mẫn Mẫn chấn động, nửa ngày sau mới nói: “Nhị Công chúa xưa nay thích trêu chọc người khác, không ngờ giờ lại quá trớn đến thế. Nếu cô ấy thành chị dâu của ta, anh trai ta nhất định là không có ngày nào được yên thân.”

Sử Bình Vân rầu rĩ nói: “Thiên Phương Công chúa gửi cho anh trai em một tấm thiệp mời, khiến họ hàng đến nhà ai cũng cho rằng anh trai nhất định sẽ ‘gả’ cho Thiên Phương Công chúa. Mẹ em đã hải hùng khiếp vía suốt mấy ngày nay, chỉ sợ đồn nhiều hóa thật. Anh trai em và Mị tỷ tỷ chỉ mới so bát tự, đã gặp chuyện như thế, nói không phải Nhị Công chúa nhúng tay quỷ rối thì chẳng ai tin được.”

Chu Mẫn Mẫn thở dài nói: “Tạm thời không nói đến chuyện Nhị Công chúa và Thiên Phương Công chúa, bây giờ lại thêm Như Nguyệt Quận chúa Đại Hạ Quốc ở trong cung chờ gả, không biết Hoàng thượng sẽ ban chỉ gả cho nhà đại thần nào? Lòng mẹ ta run sợ không yên, chỉ sợ phải rước vào nhà một cô con dâu dị quốc. Hôm nay tiến cung, kỳ thật là để dò la tin tức.”

Sử Bình Vân cắn răng nghĩ nửa ngày, nói: “Đêm Thường Hoa hội, Tả tỷ tỷ vì chuyện túi thơm, cũng đem lòng hận Nhị Công chúa. Chị ấy tuy béo phì, nhưng nhiều tuổi hơn chúng ta, cũng nhiều ý tưởng hơn chúng ta, không bằng thỉnh chị ấy tới đây cùng thương nghị một chút? Không thể để Nhị Công chúa mặc sức phá rối, chúng ta lại cứ bó tay đứng nhìn?”

“Cũng đúng!” Chu Mẫn Mẫn gật gật đầu, sai người hầu đi thỉnh Tả Lê đến Vĩnh Bình Hầu phủ.

Rất nhanh sau đó, Tả Lê tới, nghe Sử Bình Vân và Chu Mẫn Mẫn nói xong, cô ấy thở dài một tiếng nói: “Công chúa thủy chung là công chúa, nếu ta đắc tội, không chỉ chúng ta gặp rắc rối, chỉ sợ người nhà cũng bị liên lụy.”

Chu Mẫn Mẫn và Sử Bình Vân nghe thế thì trầm mặc. Đúng vậy, hai cô ấy sợ anh trai phải làm phò mã, nên mới vội vã muốn tìm kiếm nhược điểm của Công chúa, nhưng anh trai Tả Lê không bị Công chúa nhìn trúng, gặp cái nỗi gì? Đang yên đang lành, việc gì cô ấy phải mua dây buộc mình?

Tả Lê thấy Sử Bình Vân và Chu Mẫn Mẫn thế, cười nói: “Ta chỉ nói không thể đắc tội Công chúa, không hề nói là không thể nghĩ ra phương pháp nào tránh đắc tội Công chúa.”

“Tả tỷ tỷ, chị thật sự có phương pháp?” Sử Bình Vân mừng rỡ, trong lòng cô ấy, Thiên Phương Công chúa thật sự là cao không thể chạm đến, nếu anh trai làm phò mã, nhất định chỉ là vật trang trí, tuyệt đối không thể làm vợ chồng bình thường với Thiên Phương Công chúa. Bởi vậy, lòng của Sử Bình Vân còn nôn nóng hơn Chu Mẫn Mẫn mấy lần, nghe được Tả Lê nói thế, không kiềm chế được hỏi: “Tả tỷ tỷ, em tình nguyện chị làm chị dâu của em, cũng không nguyện Thiên Phương Công chúa làm chị dâu.”

“Nói bậy gì đấy? Cẩn thận người khác nghe được.” Tả Lê gơ tay bịt miệng Sử Bình Vân, đỏ mặt trừng mắt nói: “Ta béo thế này, thư sinh nhà nghèo còn không vừa mắt, nữa lại là anh trai em.”

Chu Mẫn Mẫn vốn không lưu ý chuyện thân hình Tả Lê, lúc này mới để tâm nhìn, ngạc nhiên nói: “Ồ, hình như Tả tỷ tỷ gầy hơn trước!”

“Thật sao? Ngày nào ta cũng soi gương nên không nhìn ra được.” Tả Lê vui mừng cười nói: “Sáng nay khi mặc áo, cảm thấy eo rộng, không chật căng như trước kia, ta còn tưởng bộ này bị may rộng.”

Đang nói đến đây, một hầu gái hấp tấp tiến vào: “Tiểu thư, có chuyện rồi!”

“Xảy ra chuyện gì? Kích động thế ra thể thống gì nữa?” Chu Mẫn Mẫn nhíu mày.

“Nghe được tin phu nhân và nhị tiểu thư trở về, nô tỳ vội ra đón, lại thấy trước cổng có tận ba cỗ kiệu, phu nhân và nhị tiểu thư còn chưa hạ kiệu, kiệu đi sau cùng đã vén rèm, một cô nương da ngăm đen nhảy xuống. Nô tỳ giật nảy mình, không biết xưng hô thế nào, phu nhân xóc màn kiệu, bảo nô tỳ mau đỡ Như Nguyệt Quận chúa. Đến lúc đó nô tỳ mới biết, thì ra cô nương da đen đó là Như Nguyệt Quận chúa Đại Hạ Quốc! Phu nhân gọi tiểu thư ra nói chuyện!”

Chu Mẫn Mẫn vừa nghe, không khỏi kinh ngạc, “Như Nguyệt Quận chúa tới?” Dứt lời đứng dậy, nhanh chóng đi ra sảnh.

Phu nhân Vĩnh Bình Hầu thật là bức bối, dẫn Lâm Mị tiến cung thỉnh an, ai biết được lại thành phải rước cả Như Nguyệt Quận chúa về? Nhất định phải báo cho hai đứa con trai tạm lánh không về phủ, tránh phát sinh chuyện bất trắc.

Chu Mẫn Mẫn đi ra đại sảnh, thấy phu nhân Vĩnh Bình Hầu và Lâm Mị đang nói chuyện với một cô nương lạ mặt, liền biết ngay đây chính là Như Nguyệt Quận chúa.

Như Nguyệt Quận chúa làn da ngăm đen, vóc người khá cao, trán hơi thấp, màu rậm mắt to, tướng mạo tuy không đẹp, nhưng không xấu xí như lời đồn. Chu Mẫn Mẫn đánh giá một chút, đi lên chào hỏi.

Phu nhân Vĩnh Bình Hầu đã sai người đi quét tước sương phòng, sau đó sai người chuyển hành lý của Như Nguyệt Quận chúa vào. Như Nguyệt Quận chúa lại kêu lên: “Không cần phiền toái, ta sẽ ở cùng tiểu Mị.” Nói xong kéo Lâm Mị đi nói: “Tiểu Mị, dẫn ta đi tham quan Hầu phủ cho quen đường.”

Thấy Lâm Mị bị Như Nguyệt Quận chúa lôi kéo, Chu Mẫn Mẫn há hốc mồm, đến khi phu nhân Vĩnh Bình Hầu vẫy tay, mới sực tỉnh đi đến ngồi xuống cạnh bà, gơ tay chỉ lên đầu, lặng lẽ hỏi: “Mẹ, Như Nguyệt Quận chúa này có phải có vấn đề ở đây không?”

“Haizzz!” Phu nhân Vĩnh Bình Hầu giận dữ nói: “Khi chúng ta tiến cung thỉnh an, Như Nguyệt Quận chúa vừa gặp tiểu Mị, liền giữ chặt không buông, nói tiểu Mị giống người mẹ đã mất của cô ta, còn sai người lôi ra một bức tranh chân dung, nữ tử trong bức tranh kia, quả thật là có phần giống tiểu Mị. Vì thế, cô ta liền dính chặt lấy tiểu Mị, còn cầu Thái hậu nương nương, nói muốn tới Hầu phủ ở cùng tiểu Mị vài ngày.”

Lâm Mị lúc này khóc không ra nước mắt, đang yên đang lành, sao nàng lại giống mẫu thân người Hồ?

41. Chương 41: Giao Ước Lấy Chồng

Tin tức Như Nguyệt Quận chúa chuyển đến ở Vĩnh Bình Hầu phủ lan ra rất nhanh, các phu nhân âm thầm thở phào nhẹ nhõm, tốt rồi, nhà ta vô sự. Như Nguyệt Quận chúa kia đến Vĩnh Bình Hầu phủ, chắc chắn là ưng ý con trai Vĩnh Bình Hầu, đến ở là vì muốn đi sâu đi sát, nghiên cứu lối sinh hoạt nhà Vĩnh Bình Hầu! Có điều không biết, người mà Như Nguyệt Quận chúa chọn, rốt cục là Chu Minh Dương, hay là Chu Tư? Nếu là Chu Minh Dương, không chừng còn cùng Nhị Công chúa làm một màn “Tranh phu ký” náo nhiệt ồn ào, chúng ta bức bối đã lâu, giờ có kịch hay để xem, thật tuyệt vời!

Chu Minh Dương và Chu Tư còn chưa về đến nhà đã nghe thấy tin sét đánh giữa trời quang, nhất thời sững sờ, đành đến biệt trang ở tạm. Một mặt nghĩ cách dò la lai lịch của Như Nguyệt Quận chúa.

Thì ra mẫu thân của Như Nguyệt Quận chúa là người Đại Chu Quốc, năm đó hai nước giao chiến, Vương gia Đại Hạ Quốc cầm quân ra trận, bắt cóc mẫu thân cô ấy về làm trắc phi. Khi Như Nguyệt Quận chúa lên năm, mẫu thân cô ấy tạ thế, chỉ lưu lại một bức chân dung tự họa. Có lẽ là do thiên tính mẹ con, từ nhỏ Như Nguyệt Quận chúa đã thích những thứ liên quan đến triều Đại Chu, thậm chí còn nói lưu loát ngôn ngữ Đại Chu. Lần này Nhị Hoàng tử muốn tuyển người đi hòa thân, cha không quan tâm, lại mở côi mẹ, Như Nguyệt Quận chúa không xinh đẹp liền bị đẩy ra chịu trận. Như Nguyệt Quận chúa cũng không phản kháng, vui vẻ theo Nhị Hoàng tử lên đường.

Phu nhân Vĩnh Bình Hầu kiên quyết không cho Như Nguyệt Quận chúa ở cùng một viện với Lâm Mị, nhưng không thể ngăn cản Như Nguyệt Quận chúa đến tìm Lâm Mị mỗi ngày. Sau hơn mười ngày chung sống, Lâm Mị phát hiện Như Nguyệt Quận chúa rất thẳng thắn, đối với nàng có sự lưu luyến không thể giải thích. Lâm Mị hỏi thì mới được biết chuyện Quận chúa mồ côi mẹ khi mới lên năm, từ đó bị cả Vương phủ hắt hủi, lần này vì đi hòa thân, mới có người nhớ đến cô ấy, không khỏi có chút đồng bệnh tương liên. Nghĩ đến chuyện bản thân là tha hương lên kinh, Như Nguyệt Quận chúa là đến nơi đất khách quê người, so với nàng còn có phần thảm hơn. Nàng muốn lấy chồng còn có phu nhân Vĩnh Bình Hầu giúp đỡ mưu đồ, Như Nguyệt Quận chúa thì hoàn toàn là vật hy sinh cho vãn cơ chính trị, lại thêm dung mạo không được mỹ miều, khiến mọi người tránh như tránh tà, dù có được Hoàng thượng tứ hôn, chỉ sợ cũng bị nhà chồng gạt qua một bên, nói thế nào thì cũng không phải một cuộc sống vui vẻ. Nghĩ đến đây, Lâm Mị không đành lòng bỏ rơi Quận chúa, bất tri bất giác lại quan tâm Quận chúa hơn một chút. Chỉ quan tâm hơn một chút, Như Nguyệt Quận chúa liền cảm nhận được ngay lập tức, càng thêm quấn quýt Lâm Mị, một mực nói là Lâm Mị giống mẫu thân trong trí nhớ của Quận chúa như đúc.

Sớm hôm nay, Như Nguyệt Quận chúa lại tìm tới đây, cực kỳ vui vẻ nói với Lâm Mị: “Tiểu Mị, ta nghĩ một đêm, nghĩ ra một biện pháp này rất hay, ta quyết định tiến cung cầu Hoàng thượng của cô tứ hôn, gả ta đến Hầu phủ, như vậy thì có thể ở cùng cô vĩnh viễn.”

“Á!” Lâm Mị đang thêu, nghe thế giật nảy người, suýt nữa thì đâm kim vào tay, lúng túng một hồi lâu mới nói: “Ta không phải con trai, cô gả vào Hầu phủ cũng không phải gả cho ta, sao có thể ở cùng nhau vĩnh viễn được?”

Cổ nhũ mẫu vừa bực mình vừa buồn cười nói: “Tiểu thư nhà ta rồi sẽ phải xuất giá, không phải ở Hầu phủ mãi mãi.”

Như Nguyệt Quận chúa ủ rũ, “Hic, nếu ta là đàn ông thì tốt rồi. Nếu thế có thể cưới tiểu Mị làm vợ, bên nhau mỗi ngày.”

Cổ nhũ mẫu nhìn Quận chúa dò xét, gật đầu nói: “Đúng thật, nếu Quận chúa là đàn ông thì tốt!” Nhìn ngoại hình của cô đi, nếu không biết rõ, còn cho là nam mặc đồ nữ. Nếu không phải ta tận mắt chứng kiến cô thay quần áo, xác định cô không phải đàn ông, bản thân ta cũng muốn hoài nghi.

Như Nguyệt Quận chúa chán nản một hồi, đột nhiên hai mắt sáng ngời, hỏi Lâm Mị: “Tiểu Mị, cô có ý định gả cho ai không?”

Lâm Mị đỏ mặt không đáp, lại thấy Cố nhũ mẫu đáp: “Ô, Như Nguyệt Quận chúa hỏi chuyện này làm gì đó?”

“Tiểu Mị chuẩn bị gả cho ai, ta có thể thỉnh cầu Hoàng thượng Đại Chu tứ hôn, cũng gả ta cho người đó luôn!” Như Nguyệt Quận chúa nói như thể đó là một chuyện rất hợp tình hợp lý: “Ở nước ta, tỷ muội tốt nếu cùng gặp người đàn ông tốt, sẽ giao ước cùng lấy một chồng, như vậy vẫn có thể sống cùng nhau.”

Tay Lâm Mị run lên, đâm thẳng vào ngón tay, kêu “ái” một tiếng, Lâm Mị bỏ kim chỉ xuống đi rửa tay, quay sang Bạc Hà nói: “Nhìn xem Mẫn tỷ tỷ đã dậy chưa? Để ta còn sang chỗ chị ấy nói chuyện.”

Thấy Lâm Mị chạy trốn, Như Nguyệt Quận chúa giật áo Cố nhũ mẫu hỏi: “Ma ma, ta nói sai cái gì sao? Hình như tiểu Mị giận rồi.”

Cố nhũ mẫu lau mồ hôi, muốn nói gì nhưng lại thôi. Đàn ông đều năm thê bảy thiếp, Như Nguyệt Quận chúa cũng đâu có nói sai?

Lại nói đến chuyện Liễu Vĩnh đi khắp nơi tìm đại sư thư pháp mà không ra, nhất thời nghe được tin Như Nguyệt Quận chúa đến Vĩnh Bình Hầu phủ ở, quần quít lấy Lâm Mị từ sáng đến tối, không tránh khỏi ngạc nhiên. Đến khi biết chuyện Chu Minh Dương và Chu Tư đã chuyển ra biệt trang, hẳn liền thúc ngựa đến biệt trang bái phỏng.

“Nhị Hoàng tử Hạ Như Phong của Đại Hạ Quốc lần này đưa Quận chúa đến hòa thân, chính là thả con săn sắt bắt con cá rô. Hẳn tổng cho ta một cô Quận chúa mà bọn hần hất hủi, chỉ sợ sắp dâng tấu cầu hôn một Quận chúa hoặc tiểu thư đại thần Đại Chu Quốc làm vợ. Hoàng thượng đã tiếp nhận cô gái bọn hần đưa đến, chờ đến lúc bọn hần dâng tấu cầu hôn, tự nhiên là không tiện cự tuyệt.” Liễu Vĩnh tuy không có vị trí gì trong triều, nhưng đối với chính trị hần có sự nhạy cảm bẩm sinh, mơ hồ nghĩ được mục đích chuyến đi sứ này của Hạ Như Phong, nhất thời liệt kê tiểu thư các phủ, cau mày nói: “Nếu Hạ Như Phong yêu cầu được cưới tiểu thư Hầu phủ hoặc Tướng phủ, Hoàng thượng liệu có cự tuyệt không?”

Nguyên Tông Hoàng đế nặng nhất là hai thần tử, đó chính là Vĩnh Bình Hầu và Tể tướng đại nhân. Nếu Hạ Như Phong lấy lý do liên hôn để củng cố mối bang giao, yêu cầu được cưới tiểu thư của một trong hai nhà, Hoàng thượng có thể không bằng lòng sao? Nếu Hoàng thượng bằng lòng, mà thần tử lại không tình nguyện, nhưng không thể kháng chỉ, vậy thì, tình vua tôi tự nhiên rạn nứt.

Nói đi cũng phải nói lại, hai nước vừa ký hiệp ước đồng minh không bao lâu, Hạ Như Phong đã đích thân hộ tống đường muội là Như Nguyệt Quận chúa và hai tiểu thư xinh đẹp đến Đại Chu Quốc, hẳn cũng không to gan cầu hôn Công chúa, chỉ cầu hôn một tiểu thư nhà đại thần, thử hỏi lấy lý do nào để từ chối?

Nếu sự tình rơi xuống Tướng phủ, chắc hẳn Tể tướng sẽ đẩy một cô con gái dòng thứ ra. Nhưng nếu rơi xuống Vĩnh Bình Hầu phủ, Hầu gia chỉ có một cô con gái dòng chính, một cô nghĩa nữ, đến lúc đó lựa chọn thế nào, không cần nghĩ cũng biết?

Liễu Vĩnh không vòng vo tam quốc, trực tiếp nói: “Chu huynh, Hoa Quận vương đã sai Khâm Thiên Giám chọn ngày tốt, chắc hẳn không lâu nữa sẽ đến Hầu phủ cầu hôn em gái nhà huynh. Chờ hần cầu hôn rồi, tôi cũng sẽ đến Hầu phủ cầu hôn nghĩa muội của huynh, chỉ cần Chu huynh ở trước mặt Hầu gia và phu nhân, nói tốt giúp tôi mấy câu, tất là chuyện sẽ thành. Đến lúc đó Hạ Như Phong muốn nói gì cũng được, hai cô con gái của Hầu gia đều đã hứa hôn, Hầu gia và Hoàng thượng không có cơ hội để rạn nứt tình cảm.”

Chu Minh Dương cũng biết rõ, một khi Nguyên Tông Hoàng đế chính thức tứ hôn cho Như Nguyệt Quận chúa, chắc chắn sau đó Hạ Như Phong sẽ cầu hôn tiểu thư nhà đại thần. Chu Mẫn Mẫn là em gái ruột của hần, đương nhiên không thể để Mẫn Mẫn đến tận Đại Hạ Quốc làm dâu, về phần Lâm Mị, tuy là em gái nuôi, hần cũng sẽ không trơ mắt nhìn nàng lấy chồng xa. Chỉ có điều....

“Hạ Như Phong được lắm, tính toán hay lắm! Đưa một ả xấu xí đến, lại muốn đổi lấy một mỹ nhân mang về.” Chu Tư rất bất mãn, nói thâm: “Chúng ta nhiều người như vậy, chẳng lẽ chịu thua hần sao? Nghe nói hần mới hơn hai mươi, dù có lợi hại, thì có thể lợi hại cỡ nào chứ?”

“Tiểu Tư, không thể khinh thường hần.” Chu Minh Dương gõ ngón tay xuống bàn, hừ hừ nói: “Hạ Như Phong chẳng qua chỉ đưa đến một Quận chúa xấu xí, lại khiến anh em ta có nhà mà không thể về, phu nhân các phủ phải hoảng loạn, cho thấy hần rất thủ đoạn.”

Lại nói đến các phu nhân và tiểu thư nhà khác, ai nấy đều cho rằng Như Nguyệt Quận chúa đã chọn sẽ gả vào Vinh Bình Hầu phủ, nhất thời lời lỏng cảnh giác, chỉ vội vàng chuẩn bị tham gia yến hội của Thiên Phương Công chúa.

Vườn của Thiên Phương Công chúa cũng giống nhà khác, trồng cây trồng hoa, đến ngày mở tiệc, Công chúa cho người trải thảm dưới cây cổ thụ, kê nhiều bàn nhỏ, trên bàn bày rượu ngon thức nhắm, trà thơm bánh ngọt, xung quanh đầy lần lượt là bàn cờ họa đài đàn sáo. Ngoài rìa có bọn con hát, luân phiên hát xướng.

Mặt trời còn chưa xuống núi, mọi người liên tục kéo đến, kẻ biết ngâm thơ vẽ tranh, dĩ nhiên ngồi bên họa đài, người thạo đánh cờ, thì đi đến bên bàn cờ, ai giỏi đánh đàn, lại tụ tập bên cây đàn, chờ cơ hội để diễn tấu một khúc.

Đến khi Như Nguyệt Quận chúa cùng Chu Mẫn Mẫn và Lâm Mị xuất hiện, có mấy người kéo nhau bàn tán: “Ồ, không phải nghe nói Như Nguyệt Quận chúa đến ở Vinh Bình Hầu phủ, lần này sẽ dự tiệc cùng tiểu thư Hầu phủ sao? Sao không thấy bóng dáng đâu, lại thay bằng một tên đàn ông?”

“Xuyt, nhỏ giọng thôi, cái người mặc quần áo đàn ông, lông mày rậm, da ngăm đen kia, chính là Như Nguyệt Quận chúa.”

“Trời, vậy ‘tên đàn ông’ kia là Như Nguyệt Quận chúa? Là nữ giả nam? Một cô gái mà lại có ngoại hình như vậy, chẳng trách hai vị thiếu gia Hầu phủ không dám về nhà, trốn đến tận biệt trang để lánh mặt!”

Như Nguyệt Quận chúa thấy các cô gái khác liếc trộm mình, xì xào bàn tán, không khỏi cười kéo tay Lâm Mị, mừng thầm nói: “Tiểu Mị, ta mặc đồ nam có phải là rất khôi ngô không? Bọn họ liếc nhìn ta liên tục.”

“Đúng vậy, khôi ngô ngậy người!” Chu Mẫn Mẫn trợn mắt, đi đến bên họa đài trước.

Khi Lâm Mị, Như Nguyệt Quận chúa đến ngồi cạnh Chu Mẫn Mẫn bên họa đài, mấy thiếu gia quyền quý ngồi cách đây không xa vui mừng khôn xiết nói: “Nếu Chu Minh Dương cưới người vợ thế kia, nhất định là tương lai sẽ có nhiều trò hay để xem.”

“Cậu khoan hãy nói, nếu Chu Minh Dương hóa trang thiếu nữ đến đây, nhất định xinh đẹp hơn người, cùng với cái cô ‘đàn ông’ kia, thật là xứng đôi vừa lứa. Chẳng qua là đổi giới tính cho nhau thôi. Ha ha!”

Như Nguyệt Quận chúa không biết người khác đang giễu cợt cô ấy, chỉ đưa mắt nhìn quanh, kể tai Lâm Mị nói thầm: “Tiểu Mị, cô ưng ý ai thì nói với ta nhé.”

“Tại sao phải nói với cô?” Lâm Mị lườm một cái đúng lúc thấy Tô Trọng Tinh tiến tới, đang đưa mắt nhìn nàng tha thiết, nàng liền cúi đầu, thuận miệng nói: “Chẳng lẽ ta ưng ý ai, thì cô có thể làm chủ cho ta?”

“Chính xác!” Như Nguyệt Quận chúa nhếch miệng cười cười, “Ta có thể xin Hoàng thượng tứ hôn cho cô.”

Lâm Mị vừa nghe, nghĩ đến chuyện Quận chúa nói sẽ cùng gả một chồng, không khỏi vã mồ hôi lạnh, vội lắc đầu nói: “Ta không ưng ý ai hết.”

“Ta không tin.” Như Nguyệt Quận chúa nói chuyện, thấy Lâm Mị ngẩng đầu nhìn ai đó, cũng đưa mắt nhìn theo, thấy hai thanh niên bảnh bao đang nói chuyện, liền hạ giọng hỏi: “Cô để ý hai người kia?”

“Xùy xùy, nói gì đó?” Lâm Mị gắt giọng: “Đừng nói lung tung!” Nàng vừa dứt lời, ngẩng đầu, lại bắt gặp ánh nhìn của một người, nhất thời vội cúi đầu, gò má ửng đỏ, không biết vì sao tim đập loạn nhịp.

Như Nguyệt Quận chúa đưa mắt một cái, bắt gặp một thanh niên cực kỳ tuấn mỹ đang nhìn phía này, không nhanh không chậm ngồi xuống bàn cờ, không khỏi cười khoan khoái, xem xem, đây không phải là tiếp xúc bằng ánh mắt sao? Chỉ cần biết người Lâm Mị thích là ai, thì có thể thỉnh cầu Hoàng thượng tứ hôn, sau đó chúng ta cùng xuất giá.

“Mẫn Mẫn, thanh niên đẹp trai kia là ai?” Chờ Lâm Mị đứng dậy nói chuyện với Sử Bình Vân, Như Nguyệt Quận chúa nhanh chóng kéo Chu Mẫn Mẫn dò la, hạ giọng nói: “Hắn có vợ chưa?”

“Hắn là Liễu Trọng nguyên Liễu Vinh, chưa có vợ.” Chu Mẫn Mẫn vừa mừng vừa sợ, quá tốt, Như Nguyệt Quận chúa chọn trúng Liễu Vinh, Hầu phủ nhà ta thoát nạn. Liễu Trọng nguyên bản lĩnh đầy mình, tự có phương pháp khống chế Như Nguyệt Quận chúa.

Như Nguyệt Quận chúa cực kỳ vừa lòng, “Trạng nguyên trẻ tuổi, tài mao song toàn, tuyệt vời!”

42. Chương 42: Liễn Mất Đưa Tình

Trời nhá nhem tối, hàng loạt đèn lồng treo trên cây được thắp lên, chiếu rọi khắp vườn. Có mấy tài tử đã làm được mấy bài thơ, mọi người đang xôn xao bình luận, có người giỏi âm nhạc đã phổ được mấy khúc nhạc, đang bảo con hát xướng lên. Vì có bài thơ xuất sắc đặc biệt, Thiên Phương Công chúa cũng đích thân bình luận, chỉ một hồi sau, liền có hai bài thơ được mọi người truyền tay tán thưởng. Ai nấy đều biết, qua đêm nay, hai thiếu niên viết ra bài thơ này sẽ nổi tiếng khắp kinh thành.

Mạc Song Kỳ cực kỳ vui vẻ, bởi vì một trong hai bài thơ đang được truyền tay là của Mạc Song Bách, anh trai cô ấy viết ra. Đến khi bài thơ truyền đến tay Chu Mẫn Mẫn và Lâm Mị, Mạc Song Kỳ không nhịn được chạy đến khoe mấy câu. Chu Mẫn Mẫn cười nói: “Lúc trước vẫn nghe mọi người nói, Liễu Châu địa linh nhân kiệt, rất nhiều tài tử giai nhân. Bây giờ mới biết không phải bịa đặt. Liễu Trạng nguyên tài hoa thế nào ai nấy đều đã công nhận, giờ anh trai em làm bài thơ này, lại thêm một truyền thuyết cho tài tử Liễu Châu.”

Như Nguyệt Quận chúa cũng nhòm sang xem bài thơ thế nào, nhưng cô ấy không biết nhiều chữ của Đại Chu, ngắt đầu bỏ đuôi, chỉ đọc hiểu hai chữ, vì vậy thì thào: “... Tương... tư...”

Vì giọng nói của cô ấy có phần khác lạ, mọi người nghe thì bật cười, nhất thời nói: “Như Nguyệt Quận chúa bình thơ thật là chí lý, điều mà bài thơ này bày tỏ, không phải chính là hai chữ ‘tương tư’ đó sao?”

Lúc này, Mạc Song Bách đang ngồi cạnh Liễu Vĩnh bên, cười nói: “Tối nay cảnh đẹp người mê, vì sao Liễu huynh không làm một bài thơ ọi người được mở rộng tầm mắt?”

Liễu Vĩnh cười nói: “Người buồn cảnh có vui đâu bao giờ. Từ khi mẫu thân tạ thế, tôi vất vả âu lo một mình, không tìm lại được tinh hoa năm ấy. Ngẫu nhiên làm một hai bài thơ chỉ là đối phó cho xong, hiếm nổi câu từ nhuốm màu trần tục, không dám nhận hay. Nếu có thể tôi cũng không muốn làm thơ.”

Liễu Vĩnh nói chuyện, phát hiện Mạc Song Bách nhiều lần đưa mắt nhìn Thiên Phương Công chúa, không kiềm chế được hỏi: “Song Bách, cậu cũng mười tám tuổi, vì sao vẫn chưa đính hôn?”

“Năm trước tôi đã hứa hôn với một tiểu thư họ Cao, mới so bát tự chưa bao lâu, nhà họ Cao hỏa hoạn giữa đêm. Trận hỏa hoạn đó tuy không để lại hậu quả gì nghiêm trọng, nhưng lại khiến Cao tiểu thư xuống tóc đi tu, hôn sự không thành. Sau chuyện đó, mẫu thân được một đạo sĩ mách bảo, nói nhân duyên của tôi ở trong kinh thành, không nên tảo hôn, vì vậy không bàn chuyện mối mai gì nữa.”

Liễu Vĩnh nghe Mạc Song Bách kể thế thì gật đầu. Cô Cao tiểu thư kia nếu không phải bị bỏng, thì chắc là trang phục chưa chỉnh trang, chưa khoác áo chưa đi giày đã ra khỏi phòng, bị mất thể diện trước mặt kẻ hầu, nên mới đi tu. Phát sinh chuyện như vậy, Mạc Song Bách đương nhiên không tiện cầu hôn tiểu thư nhà khác ngay lập tức.

Mạc Song Bách nói chuyện, thấy Lâm Mị và Sử Bình Văn giống như nhìn phía này, nghĩ đến những lời đồn đại thời gian gần đây, hơi lo lắng cho Liễu Vĩnh, nhất thời nói: “Liễu huynh, chúng ta là bạn đồng môn, không có lời nào không thể nói với nhau, giao tình không cạn. Lần này tôi lên kinh, Liễu huynh đối đãi vẫn như trước kia, không hề thay đổi. Tôi đối với Liễu huynh, tình cảm cũng vẫn như xưa. Chỉ có điều...”

“Song Bách, cậu có lời gì nói đi, không cần ngập ngừng ấp úng.” Liễu Vĩnh cười nói: “Nếu là trước kia, cậu đã nói thẳng, sẽ không rào trước đón sau như vậy. Cho thấy đã có điểm khác biệt rồi.”

Mạc Song Bách suy nghĩ một chút, không kiêng dè nữa, nói trực tiếp: “Tôi nghe có người đồn đại, Liễu huynh chưa hứa hôn, là vì muốn tìm một nhà vợ quyền quý để dựa dẫm, lấy đó làm bàn đạp cho sự nghiệp bản thân. Tôi cho rằng, Liễu huynh là người có thực tài, không cần dựa vào hôn nhân để tiến thân. Chẳng hạn như nghĩa nữ Hầu phủ Lâm Mị, vốn là vị hôn thê của Trọng Tĩnh, tuy sau khi từ hôn đã kết nghĩa huynh muội, nhưng thiên hạ vẫn xì xào không thôi. Thời điểm này, nếu Liễu huynh cầu hôn cô ấy, không tránh được miệng lưỡi thế gian, nói Liễu huynh đến với cô ấy vì thân phận nghĩa nữ Hầu phủ...”

Liễu Vĩnh vừa nghe, biết ngay là Mạc Song Bách ở Tô phủ nghe thiên hạ đàm tiếu, mới lên tiếng khuyên can mình, liền vỗ vỗ lên vai Mạc Song Bách, cười nói: “Ý tốt của Song Bách, tôi rất hiểu. Nhưng mà chuyện này...”

Liễu Vĩnh ngừng nói, hơi xuất thần. Lúc trước dù là Nhậm Hiểu Ngọc hay là Chu Mẫn Mẫn, hẳn mãi đắn đo chẳng thể hạ quyết tâm cầu hôn. Tại sao lần này với Lâm Mị, hẳn lại động tâm? Là Lâm Mị hai lần thân mật vì âm thầm dương sai khiến lòng hẳn nảy sinh tình cảm? Hay là vì Lâm Mị nói cho hẳn biết chuyện có người âm mưu đối túi thơm, ngữ khí dịu dàng thương tiếc của nàng khi ấy khiến hẳn động lòng?

Liễu Vĩnh suy nghĩ, ánh mắt không tự chủ được tìm kiếm bóng dáng Lâm Mị, nhìn nàng duyên dáng yêu kiều, lúm đồng tiền ẩn hiện cười nói với Sử Bình Vân, khiến hẳn không dời được mắt đi chỗ khác.

Lâm Mị đang nói chuyện, nhất thời ngẩng đầu lên, vừa lúc chạm phải ánh mắt nóng bỏng của Liễu Vĩnh, vội xoay đầu, nhưng vẫn thấy tim đập loạn nhịp trong lồng ngực.

Như Nguyệt Quận chúa và Chu Mẫn Mẫn lặng lẽ thảo luận chuyện liên quan đến Liễu Vĩnh, không quên quan sát Lâm Mị, thấy nàng và Liễu Vĩnh nhìn nhau rồi lại vội vã quay đầu, Quận chúa không nhịn được hỏi Chu Mẫn Mẫn: “Mẫn Mẫn, nếu có một nam một nữ, tôi lén lút nhìn anh một cái, anh lén lút liếc tôi một cái, có nghĩa là sao?”

“Ồ, cái này, chúng ta gọi là ‘liếc mắt đưa tình’, chàng hữu tình, thiếp có ý.” Chu Mẫn Mẫn giải thích một chút, nhìn Như Nguyệt Quận chúa một lượt, thấy rầu rĩ thay cho Quận chúa, nếu Quận chúa lén lút nhìn ai, kẻ đó nhất định sẽ chạy trốn chết, nào có chuyện “liếc mắt đưa tình” với Quận chúa.

Như Nguyệt Quận chúa gật gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu. Suy nghĩ: tiểu Mị và thanh niên đẹp trai kia “liếc mắt đưa tình”, rõ ràng là có tình ý với nhau. Chờ hỏi rõ tâm tư của tiểu Mị, ta sẽ cầu Hoàng thượng tứ hôn.

Bên kia, Thiên Phương Công chúa đang cười nói xã giao với mấy vị tiểu thư, chờ các tiểu thư đi hết, mới hỏi Nhị Công chúa: “Di Nhiên, trong số các thanh niên tài tuấn ở đây, em cảm thấy ai xứng đáng làm anh rể?”

Hiện nay mẫu hậu đã ngồi vững vị trí Hoàng hậu, em trai mười hai tuổi cũng đã được phong Thái tử, cô ấy không còn phải hy sinh hạnh phúc bản thân để củng cố thế lực ấu hậu. Thế nên lần này phải chọn được một người thật ưng ý. Không cần gia thế quá tốt, không cần quá xuất sắc tài hoa, thậm chí, không cần ngoại hình quá tuấn mỹ, nhưng... nhất định phải là thật lòng! Chỉ có điều, đàn ông có điều kiện, muốn tìm một người con gái thật lòng với mình, không phải chuyện gì quá mức nan giải. Nhưng đàn bà con gái có điều kiện, muốn tìm một người đàn ông thật lòng với mình, nói dễ hơn làm!

Tuy trước giờ Nhị Công chúa tùy tiện qua loa, nhưng đối với chị gái thì rất kính trọng, cũng biết được một phần những gì chị gái đang nghĩ, lập tức nói: “Hoàng tỷ, nếu chúng ta chỉ là tiểu thư của một gia đình quyền quý bình thường, bằng vào tài mạo của chúng ta, nếu muốn tìm một người chồng như ý có khi cũng thuận lợi. Nhưng chúng ta lại là công chúa, thật sự muốn lựa chọn không dễ chút nào.”

Đúng vậy, hý kịch thường diễn rằng có vị thư sinh bần hàn trúng Trạng nguyên, được Công chúa nhìn trúng, sau đó một bước lên mây. Nhưng trong thực tế, cho dù thư sinh bần hàn đó có tài hoa hơn nữa, các nàng cũng không để vào mắt. Không phải e ngại xuất thân của thư sinh, mà là ở chỗ, xuất thân bần hàn thì khí độ, cách nói năng, cử chỉ v.v..., sẽ kém cỏi, khó tránh thái độ sợ hãi rụt rè, khó tránh lòng dạ nhỏ nhen. Ngẫu nhiên có một kẻ trời sinh khí độ hơn người, lại khó tránh khỏi chuyện lòng ôm chí lớn, hoài bão làm rạng rỡ tổ tông, được thể hiện bản lĩnh trên chốn quan trường, đã như thế thì sẽ không cam tâm ở rể Hoàng gia. Thân là công chúa, nếu có thể tự mình lựa chọn, ai lại đi chọn một kẻ không tình nguyện làm phò mã?

Thiếu niên bần hàn đã không thể kết duyên, chỉ có thể chọn lựa trong đám con em quý tộc. Nhưng con em quý tộc hưởng thụ đã quen, vốn được cung phụng, cho dù ái mộ công chúa, cũng không cam tâm cúi đầu với Công chúa. Nếu muốn kiếm được cái gọi là thật lòng từ đám đó, thật là khó hơn lên trời.

Thiên Phương Công chúa xoay xoay chén trà, một hồi lâu sau mới nói: “Trong số các thanh niên ở đây, nếu luận xuất sắc, không ai hơn được Chu Minh Dương và Liễu Vĩnh. Nhưng hai người đó quyết không phải lương phôi. Đầu óc bọn hắn quá thâm sâu, không thể cam phận làm phò mã cho chúng ta. Hoặc là, chúng ta hạ gả đến phủ nào đó, rửa tay nấu canh, cúi đầu thừa bầm với chồng. Hoặc là, chọn lấy một người đặt

ta trong lòng, hắn không cảm thấy đang hạ mình nhận chiếu cố, ta cũng không cần chiếu cố hắn. Có thể, mới có được hạnh phúc.”

Vừa nhắc tới Chu Minh Dương, Nhị Công chúa tức giận nghiêng răng, hừ hừ nói: “Từ lúc mẫu hậu lộ ra ý tứ muốn chọn hắn làm phò mã, hắn vừa gặp em, liền làm bộ làm tịch như một “nàng dâu nhỏ”, khiến ai nhìn cũng thấy ghê tởm, vì cái gì chứ? Ai mà không biết vì hắn không muốn làm phò mã. Tuy hắn xuất sắc, nhưng không có nghĩa là em phải bất chấp thủ đoạn ép hắn làm phò mã. Trong cung có bao cảnh người tranh ta đấu, chen ép kèn cựa nhau, không phải vì muốn giành giật sự sủng ái của phụ hoàng sao? Em không muốn biến mình thành người như thế. Điều em muốn, là một phò mã toàn tâm toàn ý với em.”

Nếu là mấy năm trước, Thiên Phương Công chúa tuyệt đối sẽ cho rằng, vô luận là Chu Minh Dương hay Liễu Vĩnh, chỉ cần trở thành phò mã của cô ấy, sớm muộn gì cô ấy cũng thuận phục được. Nhưng sau cái chết của Thượng Du, cô ấy cảm thấy rất mệt mỏi, chỉ muốn tìm một người để ổn định cuộc sống, không muốn tốn công cho việc thuận phục đàn ông.

“Thế gian vẫn cho rằng, con gái Hoàng đế không lo ế. Không hề biết rằng, số công chúa có người chồng tốt, có cuộc sống hạnh phúc là một con số rất nhỏ nhoi. Thân là công chúa, có rất nhiều chuyện có thể mặc sức lựa chọn, nhưng chọn một người chồng tốt không nằm trong số đó?”

Nhị Công chúa biết rõ Thiên Phương Công chúa nói lời này, kỳ thật là oán hận chuyện năm đó ông cậu ép cô ấy phải lấy Thượng Du. Nhưng mà năm ấy, nếu cô ấy không hạ gả cho Thượng Du, phụ hoàng sao có thể hạ quyết tâm phong mẫu hậu làm Hoàng hậu! Nếu muốn trách, chỉ có thể trách Thượng Du không nên nghe kẻ khác khiêu khích, một lòng muốn lập chiến công, kết quả bỏ mạng sa trường.

“Hoàng tử, chị xem Như Nguyệt Quận chúa đi, hình như đang nhìn Liễu Trọng nguyên say đắm!” Nhị Công chúa thấy Thiên Phương Công chúa ngừng nói, sợ chị gái lại nhớ đến chuyện của Thượng Du rồi xúc động, nhất thời đảo mắt một vòng, khi nhìn đến Như Nguyệt Quận chúa thì không nín được cười, kể tai Thiên Phương Công chúa thầm thì: “Nếu cái cô Như Nguyệt Quận chúa kia nhìn trúng Liễu Trọng nguyên, tiến cung cầu phụ hoàng tứ hôn, phụ hoàng nhất định sẽ bằng lòng, đến lúc đó nhất định có kịch hay để xem.”

Thiên Phương Công chúa nhìn nhìn Liễu Vĩnh, rồi lại nhìn nhìn Như Nguyệt Quận chúa, không biết vì sao, tâm tình đột nhiên vui vẻ, thầm thì với Nhị Công chúa chuyện gì đó, cả hai cùng cười có vẻ rất xấu xa.

Liễu Vĩnh cũng phát hiện có ai nhìn hắn chấy bóng, ngẩng đầu nhìn lên, vừa lúc đụng phải ánh mắt của Như Nguyệt Quận chúa, hắn giật nảy cả người, thiếu chút nữa thì đánh rơi chén trà trong tay.

Mạc Song Bách cũng phát hiện ra chuyện đó, nhất thời khần trương, nói với Liễu Vĩnh: “Liễu huynh, chúng ta đừng ngồi đây để người khác nhòm ngó nữa, qua bên kia hơn!”

Như Nguyệt Quận chúa thấy Liễu Vĩnh và Mạc Song Bách nói đi qua bên kia, chớp chớp mắt, kéo Lâm Mị đứng lên, cười nói: “Tiểu Mị, ta muốn đi ngắm vườn, cô đi cùng ta đi.”

Lâm Mị nghĩ đến chuyện lần trước, nào dám rời khỏi chỗ này, nàng giật tay lại nói: “Quận chúa, nếu cô muốn ngắm vườn thì gọi người hầu dẫn cô đi! Chân ta hơi mỏi, không đi dạo được!”

“Tiểu Mị, đi nào!” Như Nguyệt Quận chúa lại lôi kéo Lâm Mị. Quận chúa khỏe hơn, Lâm Mị không tránh được, nơi đông người cứ lúi lúi kéo kéo mãi chẳng ra thể thống gì, bất đắc dĩ đành đi theo Quận chúa.

Chu Mẫn Mẫn vội vàng chạy đi tìm Chu Tư và Chu Minh Dương, nhỏ giọng nói: “Anh, Như Nguyệt Quận chúa ưng ý Liễu Trọng nguyên, vừa đuổi theo hắn vào vườn, chắc là muốn tìm cơ hội nói chuyện riêng. Cô ta không tìm được Liễu Trọng nguyên còn đỡ, nếu tìm được chỉ sợ Liễu Trọng nguyên có sự đề phòng, từ chối được hôn sự.”

“Nếu đã vậy, chúng ta cũng qua đó, tìm cách chặn đường Như Nguyệt Quận chúa.” Chu Minh Dương vừa nghe nói gió đã đổi chiều, nguy hiểm chĩa vào Liễu Vĩnh, giống như mở cờ trong bụng, cười nói: “Mẫn Mẫn, em tìm lời cổ động Như Nguyệt Quận chúa, khuyên Quận chúa cầu Hoàng thượng tứ hôn càng nhanh càng tốt.”

Lại nói đến chuyện Lâm Mị bị Như Nguyệt Quận chúa kéo đi, phát hiện Quận chúa bám theo hai người, nhìn kỹ thì chính là Liễu Vĩnh và Mạc Song Bách, Lâm Mị vùng vẫy muốn giật tay lại, nhưng Quận chúa không buông tay, trong lúc giằng co Lâm Mị lão đảo ngă, lỡ lời “ôi” một tiếng. Như Nguyệt Quận chúa

nhANH tay nhanh mắt, tay trái vòng qua lưng Lâm Mị, tay phải kéo nàng, cúi đầu xuống hỏi han: “Tiểu Mị, cô không sao chứ?”

Liễu Vĩnh nghe có tiếng người, quay đầu nhìn lại, dưới ánh đèn mờ ảo, thấy Lâm Mị ngã vào vòng tay một người đang mặc quần áo đàn ông, thật ra chính là Như Nguyệt Quận chúa, Như Nguyệt Quận chúa cúi đầu xuống, giống như giả trò khiếm nhã, nhất thời nổi cơn phẫn nộ, xoay người quát to: “Người làm trò gì đấy?”

43. Chương 43: Tê Đại

Tuy biết rõ thân phận Như Nguyệt Quận chúa, nhưng giờ phút này thấy cử chỉ đó, Mạc Song Bách cũng phải hoang mang, buột miệng nói: “Như Nguyệt Quận chúa thật sự là con gái sao?”

Liễu Vĩnh sa sầm nét mặt, hồi hải chạy đến bên Như Nguyệt Quận chúa, thấy Quận chúa vẫn ôm lấy Lâm Mị không buông, hần cổ kiểm chế nói: “Buông nàng ra!”

Lâm Mị ở trong vòng tay Như Nguyệt Quận chúa, vốn đã đứng vững lại, muốn vùng ra, nhưng Liễu Vĩnh đột ngột tiếp cận, hần phần nộ khiến khí tức đàn ông đập thẳng vào nàng, trong nháy mắt, hai gò má nàng nóng bừng, sống mắt như thủy, toàn thân nhũn ra, nàng hốt hoảng, vội lần mò tìm túi thơm ở eo, vừa sờ, lại chạm phải tay Như Nguyệt Quận chúa. Thì ra khi Như Nguyệt Quận chúa duỗi tay ôm nàng, oái oăm là tay Quận chúa lại đặt lên túi thơm, bịt kín khiến mùi bạc hà không thể tỏa ra.

Như Nguyệt Quận chúa phát hiện thân thể Lâm Mị mềm nhũn như bún, da thịt nóng bỏng, dường như đứng không vững, cánh tay vốn định buông lỏng lại xiết chặt hơn, thấp giọng hỏi: “Tiểu Mị, cô gặp vấn đề gì ah?”

“Quận chúa, cô buông ra ta!” Lâm Mị lắp bắp nói, mị nhãn như tơ, nỉ non cầu khẩn.

Như Nguyệt Quận chúa vì có tướng mạo tương đối nam tính, từ nhỏ đến lớn, không có ai đối xử với cô ấy như con gái, cô ấy cũng giống như quên luôn chuyện mình là con gái, còn học tập phong cách đàn ông, đi lấy lòng che chở một vài cô gái xinh đẹp yếu đuối. Lúc này Lâm Mị yếu đuối dựa vào cánh tay cô ấy, khiến cô ấy trào dâng bản lĩnh anh hùng khí khái muốn được bảo vệ Lâm Mị, trong lúc nhất thời còn ôm chặt hơn, cúi đầu nhìn Lâm Mị.

Những hành động đó của Lâm Mị và Như Nguyệt Quận lọt vào trong mắt Liễu Vĩnh, trở thành một người muốn gỡ tay đối phương để thoát thân, một người dùng vũ lực cưỡng ép. Nhất thời lửa giận bùng lên, quên bém chuyện Như Nguyệt Quận chúa là con gái, hần xông đến, tay trái hung hãn lôi Như Nguyệt Quận chúa ra, tay phải kéo Lâm Mị về phía mình.

Cánh tay Như Nguyệt Quận vốn quàng ngang hông Lâm Mị, bất ngờ bị Liễu Vĩnh gỡ ra, ngón tay vướng vào túi thơm rồi kéo luôn túi thơm rơi xuống đất. Nhất thời tiến lên một bước, dẫm thẳng lên túi thơm, Quận chúa lại duỗi tay lôi kéo tay Lâm Mị.

“Buông tay!” Lâm Mị căn bản là đứng không vững, lả người vào cánh tay Liễu Vĩnh, cảm thấy giận dữ, cũng không rõ là khiển trách Liễu Vĩnh, hay là khiển trách Như Nguyệt Quận chúa. Đáng tiếc giọng nói của nàng chẳng có chút ghê gớm nào, tựa như nỉ non tình tự, hoàn toàn vô dụng.

Liễu Vĩnh vừa chạm vào tay Lâm Mị, liền có cảm giác mềm mại không xương, phẳng phất như bông vải, liền hiểu ngay lập tức, haizzz, thì ra là bệnh mềm xương tái phát. Thứ bệnh này, thật không nên để người khác biết. Hần nhìn eo Lâm Mị, không thấy túi thơm nào, đảo mắt một vòng cũng không thấy túi thơm nào trên đất, lòng biết không ổn, cái khó ló cái khôn, hần quay sang trách móc Như Nguyệt Quận chúa: “Tiểu Mị trúng độc rồi, mau buông tay!” Việc khẩn cấp trước mắt, là đưa tiểu Mị đến một nơi hẻo lánh, sau đó tìm túi thơm cho nàng.

Túi thơm, túi thơm của ta! Lâm Mị lần mò bên hông, vẫn không thấy túi thơm đâu, chỉ mò phải cánh tay Liễu Vĩnh. Trong lúc nhất thời khóc không ra nước mắt, giãy dụa nói: “Buông ta ra!”

Lâm Mị muốn né tránh vòng tay của Liễu Vĩnh, nhưng không biết rằng, nàng giằng co qua lại, dần dứ tới lui, lại tạo ra một hiệu ứng khác, gương mặt tuần tú của Liễu Vĩnh đỏ bừng, rốt cục hần bắt chấp tất cả, duỗi tay ôm trọn Lâm Mị, phân bua với Mạc Song Bách đang trợn mắt há mồm: “Song Bách, tiểu Mị trúng

độc, chuyện này không nên để lộ cho nhiều người. Cậu lặng lẽ ra ngoài kia tìm người hầu hỏi nhỏ hộ tôi trong phủ Công chúa có lá bạc hà không, nếu có nhanh chóng mang lại đây mấy lá.” Chờ Mạc Song Bách hỏi hả chạy đi, Liễu Vĩnh lại quay sang Như Nguyệt Quận chúa nói: “Thỉnh cầu quận chúa tìm xung quanh đây một lượt, xem túi thơm của tiểu Mị rơi vào góc nào. Trong túi thơm kia có thuốc giải độc. Nếu cô tìm thấy thì mang cho tôi.”

Như Nguyệt Quận chúa vừa nghe Lâm Mị trúng độc, la lên thảng thốt, “Sao lại như thế? Vừa rồi vẫn không sao mà.” Chưa dứt lời thì Liễu Vĩnh đã ôm Lâm Mị đi mất hút, đành cúi đầu tìm quanh, lẩm bẩm: “Phải tìm được túi thơm!”

Vườn này của Thiên Phương Công chúa do chuyên gia thiết kế, điểm nhấn nằm ở chín đoạn rẽ, mười tám đoạn quay đầu, từng chi tiết cũng rất tinh tế đẹp đẽ. Liễu Vĩnh ôm Lâm Mị xuyên qua mấy thân cây, quả nhiên tìm thấy một bụi hoa yên tĩnh, hần bèn ôm nàng chui vào trong bụi hoa, trấn an: “Yên tâm đi, Song Bách hành sự rất ổn thỏa, chắc chắn sẽ tìm được lá bạc hà.”

Anh đừng gần tôi như vậy, là tôi tự đi tìm túi thơm được. Lâm Mị chỉ hận lúc trước không ám chỉ nhiều thêm một chút, cho Liễu Vĩnh hiểu rằng, bệnh của nàng không thể để đàn ông trẻ tuổi đến gần.

Liễu Vĩnh thấy Lâm Mị mấp má môi, nhưng không nghe ra, liền kề sát môi nàng, thấp giọng hỏi han: “Em nói gì?”

“Em...” Lâm Mị chớp chớp làn mi, môi hé mở, tiếng nói mơ hồ không rõ ràng, nàng nhú mào, cố gắng nghiêng đầu, hy vọng tránh được khí tức của Liễu Vĩnh, nhất thời miệng đắng lưỡi khô, lưỡi vươn ra liếm môi một lượt, đang muốn liếm môi trên thì đúng lúc Liễu Vĩnh kề mặt xuống, lưỡi nàng chạm vào môi trên Liễu Vĩnh rồi lại rút lại ngay lập tức, cảm giác mềm mại ấm áp khiến toàn thân tê dại, chút lý trí ít ỏi còn lại biết rõ chuyện nguy kịch lắm rồi, nhất thời nàng hạ quyết tâm, cắn chặt đầu lưỡi, hung hăng nghiêng mặt sang một bên, thở gấp nói: “Đừng tới đây!”

Môi Liễu Vĩnh bị một vật mềm mại non nớt lại thơm mát chạm nhẹ lại thôi, toàn thân như bị sét đánh, hô hấp dồn dập lên, hồi lâu sau vẫn nguyên một tư thế cúi người đấy, biết rồi ra kiểu gì? Hần chột cảm thấy hơi hơi hiểu, chả trách hần tra bao quyển y thư, cũng không tra được chứng bệnh của Lâm Mị, thì ra chứng bệnh này là như thế.... Nếu có người mắc chứng này, liệu có để người khác ghi vào y thư thông thường không?

Lúc này, Như Nguyệt Quận chúa tìm kiếm mấy vòng, rốt cục cũng thấy túi thơm ở dưới chân, liền men theo mấy cây đại thụ, hô gọi: “Tiểu Mị, tiểu Mị!”

“Ở đây!” Liễu Vĩnh nghe thấy tiếng của Quận chúa, chui ra từ trong bụi hoa, giơ tay lấy túi thơm, dặn dò: “Cô canh chừng hộ ta, nếu có người tới, phải báo ngay lập tức.”

“Tiểu Mị như thế nào rồi?” Như Nguyệt Quận chúa nôn nóng vạn phần, định chui vào bụi hoa xem tình hình Lâm Mị, lại nghe thấy Lâm Mị lên tiếng: “Quận chúa, tôi không có chuyện gì.”

“Người chữa cho cô ấy sao?” Như Nguyệt Quận chúa hoan hỉ, nói với Liễu Vĩnh: “Mắt nhìn người của tiểu Mị quả nhiên tinh tường.”

“Uhm!” Về mặt và thái độ của Liễu Vĩnh trở nên ôn hòa hơn rất nhiều. Cô Quận chúa này nói là mắt nhìn người của tiểu Mị tinh tường, mà lại nói với ta, chứng tỏ là đại diện tiểu Mị nói câu đấy, về tình có thể tha thứ.

Như Nguyệt Quận chúa thấy Liễu Vĩnh chui vào trong bụi hoa, liền vung nắm đấm lên trời, toét miệng cười, tiểu Mị thích thanh niên đẹp trai này, thanh niên này cũng có ý với tiểu Mị, mấy ngày nữa ta sẽ tiến cung cầu tứ hôn. Khi ba cô gái chúng ta đến Đại Chu Quốc, trên đường đi đã thương lượng, sau này sẽ cùng tiến cung, hầu chung một chồng, chăm sóc bảo bọc nhau. Không ngờ hai người kia gả vào cung, một mình ta lại lẻ loi trở trọi bị ra rìa. May mà mẫu thân trên trời linh thiêng, đưa đến một tiểu Mị xinh đẹp dịu dàng bầu bạn với ta. Sau này ta sẽ cùng tiểu Mị gả cho thanh niên đẹp trai này,....

Như Nguyệt Quận chúa nghĩ tới tương lai tốt đẹp, tâm trạng rất tốt, chắp tay vái vái hướng lên trời, thành tâm cảm tạ trời cao ưu đãi.

Liều Vĩnh cầm túi thơm, giúp Lâm Mị buộc vào thắt lưng, đỡ nàng ngồi thẳng lên, lại nói: “Mấy ngày nữa, tôi sẽ đến Hầu phủ cầu thân.”

Vì lẽ gì mà ba lần y hẹn gặp chuyện thế này, lại đều bị hấn chứng kiến? Lâm Mị một mặt thống hận bệnh mềm xương của bản thân, một mặt quyết định, sau này quyết không tham gia những yến hội mà nam nữ lẫn lộn thế này nữa. Nghe thấy Liều Vĩnh nói thế, nàng chợt ngẩn ra. Lần thứ nhất, trong vườn hoa tại Vĩnh Bình Hầu phủ, hấn nói sẽ chịu trách nhiệm, nhưng hấn đã lên kế hoạch sẽ cầu hôn Chu Mẫn Mẫn, thế nên, cái gọi là chịu trách nhiệm, hấn là muốn nàng làm thiếp. Sau đó nàng được phu nhân Vĩnh Bình Hầu nhận làm nghĩa nữ, việc chịu trách nhiệm không cần thiết phải nhắc lại nữa. Lần thứ hai, cạnh ao sen ở phủ Trưởng công chúa, khi hấn phủ xuống người nàng đã nói sẽ đến Hầu phủ cầu hôn. Nhưng Sử Bình Tá lại cầu thân ngay sau đó, không chờ được hấn cầu hôn, bản thân nàng cũng biết rõ, lời nói đó của hấn chỉ có hiệu lực trong trường hợp hấn hủy đi sự trong sạch của nàng. Nếu hấn không hủy đi sự trong sạch của nàng, thì cũng không cần tới Hầu phủ cầu hôn. Lần này,...

“Em chỉ là nghĩa nữ Hầu phủ, anh không cần thiết phải làm thế.” Lâm Mị cúi đầu ngửi hương bạc hà từ túi thơm, thản nhiên nói: “Mấy lần gặp chuyện cũng không phải lỗi lầm của anh, chỉ là số phận em không tốt thôi!”

Trước là Nhậm Hiểu Ngọc, sau là Chu Mẫn Mẫn, rất rõ ràng, Liều Vĩnh muốn mượn hôn nhân làm bàn đạp cho sự nghiệp. Nhưng nàng chẳng qua chỉ là nghĩa nữ Hầu phủ, nhờ phu nhân Vĩnh Bình Hầu đem lòng thương xót, mới có chút thể diện như bây giờ. Một khi gả cho Liều Vĩnh, lấy gì ra để trợ giúp hấn? Một người đàn ông đã có ý nghĩ cậy nhờ hôn nhân, một khi không thành công, liệu có thể oán hận người vợ quá vô dụng?

Lâm Mị đã đắn đo trăn trở chuyện tương lai suốt mấy ngày nay, nghĩ đến Liều Vĩnh và Sử Bình Tá, cuối cùng thở dài, Sử Bình Tá tính tình kiên định, nhưng không chắc chắn có thể bảo vệ nàng. Liều Vĩnh bản lĩnh đầy người, nhưng không chắc chắn sẽ một lòng một dạ với nàng. Nếu không muốn dẫm lại vết xe đổ của mẫu thân, không muốn xuất hiện thêm một Tô Trọng Tinh, có lẽ, nên tìm một người chồng trong đám thư sinh nhà nghèo thi đỗ năm tới. Thứ nhất là, nàng có thân phận nghĩa nữ Hầu phủ, thứ hai là, nàng có một món hồi môn không ít. Hai điều này, quá đủ để trấn áp một thư sinh nhà nghèo. Sau đó, chỉ cần nàng lên kế hoạch cẩn thận, tự nhiên có thể ổn định sống hết nửa đời sau.

Liều Vĩnh nghe Lâm Mị nói thế, mặt biến sắc. Xem ra, Song Bách nói không sai, nàng cũng cho rằng hấn đến với nàng vì thân phận nghĩa nữ Hầu phủ. Nàng không hề biết, ngoại trừ Chu Mẫn Mẫn, ngoại trừ Nhậm Hiểu Ngọc, từng có không ít thiên kim quyền quý ám hiệu ngầm với hấn. Bất cứ ai cũng cao quý hơn hấn cái thân phận nghĩa nữ Hầu phủ của nàng. Nếu hấn chăm chăm dựa dẫm nhà vợ, thì đã thành thân từ lâu, sao phải dè dặt đến giờ? Đúng, lúc trước hấn muốn mượn thể lực nhà vợ, tạo chỗ đứng trong kinh thành, để thể hiện sở trường trên triều đình. Nhưng đó là bởi vì hấn chưa rung động với bất kỳ cô gái nào, mới tìm kiếm một người có thể trợ giúp trên con đường sự nghiệp. Nếu đã rung động, đương nhiên yếu tố kia chỉ là thứ yếu.

Dựa vào năng lực của hấn, chỉ cần chịu khó vất vả mấy năm, tự nhiên cũng có thể tạo được chỗ đứng. Chỉ cần trong mấy năm gian khó, có một người vợ hết lòng ủng hộ hấn, vậy là quá đủ rồi. Phải làm thế nào, mới có thể khiến Lâm Mị tin tưởng thành ý của hấn đây?

“Hình như có người đến!” Như Nguyệt Quận chúa ở ngoài bụi hoa hô nhỏ: “Các người mau ra đây!”

Nghe thấy Như Nguyệt Quận chúa báo thế, Liều Vĩnh định thần, kề tai Lâm Mị thì thầm: “Vừa rồi em đã làm chuyện thân mật với tôi, không thể gả cho người khác, chỉ có thể gả cho tôi.” Dứt lời chui ra khỏi bụi hoa, nói nhanh với Như Nguyệt Quận chúa: “Chuyện tối hôm nay, không được kể với bất kỳ ai khác.”

“Không nói thì không nói.” Như Nguyệt Quận chúa vừa dứt lời, đã thấy Liều Vĩnh vòng qua một thân cây mất hút, vội chui vào bụi hoa đỡ Lâm Mị đứng dậy. Hai người đang muốn chui ra, lại nghe thấy tiếng của Tô Trọng Tinh: “Không cần trốn tránh, ta nhìn thấy hết rồi.”

“Em đã nói mà, cô ta nào có đức hạnh gì cho cam, chỉ có anh mới mù quáng không tin.” La Minh Tú mỉa mai: “Giờ anh còn bao che cho cô ta không?”

Mấy ngày nay, tuy La Minh Tú vẫn cùng Tô Trọng Tinh cùng cười cùng nói, dường như trở lại thời kỳ

không chút khúc mắc trước đây, nhưng trong những lúc Tô Trọng Tinh thất thần ngẫu nhiên, La Minh Tú cảm nhận được, Tô Trọng Tinh không còn tin tưởng cô ta như trước đây. Nếu không vì Lâm Mị, tình cảm giữa cô ta và Tô Trọng Tinh sẽ không rạn nứt, nếu không vì Lâm Mị, Tô Trọng Tinh đã hứa hôn với cô ta, nếu không vì Lâm Mị, Tô phu nhân sẽ không chán ghét cô ta đến mức này. Tối hôm nay, từ lúc Lâm Mị xuất hiện, Tô Trọng Tinh liền mất tập trung. Đến khi Lâm Mị và Liễu Vĩnh không thấy tăm hơi, cô ta liền cười lạnh kéo Tô Trọng Tinh đi xem chuyện gì sẽ xảy ra.

Tuy rằng lúc đầu, là cô ta gài bẫy Lâm Mị và Liễu Vĩnh ở Vĩnh Bình Hầu phủ, nhưng hôm nay, làm gì có ai gài bẫy, không phải hai kẻ đó vẫn lén lút đến đây tình tự sao.

Lần này, xem Lâm Mị còn mặt mũi nào nhìn người?

44. Chương 44: Lỡ Tay Chạm Ngực Con Gái

Lâm Mị nghe thấy Tô Trọng Tinh và La Minh Tú nói chuyện cứ như đang bắt gian tại giường, không khỏi kinh ngạc, không phải nàng đã giải trừ hôn ước với Tô Trọng Tinh sao? Hắn lại muốn diễn vở gì đây? Ngày đó La Minh Tú hãm hại nàng, Tô Trọng Tinh thừa cơ ép nàng từ hôn, khiến nàng suýt thì lâm vào bước đường cùng, cũng chẳng phải quá khứ xa xôi gì, đến tận lúc này hai kẻ này vẫn muốn làm khó nàng sao?

Tuy trời tối khiến không thể nhìn rõ trong bụi hoa là ai, nhưng qua khe hở của cành lá, vẫn thấy mờ mờ một người đi giày đàn ông, một người đi giày thêu tinh xảo, rõ ràng là một nam một nữ ôm nhau ngồi ở bên trong.

Tâm tình Tô Trọng Tinh đang rất phức tạp, vừa buồn bực vừa áy náy. Nói thế nào, Lâm Mị cũng từng là vị hôn thê của hắn, lúc trước cũng không làm gì sai trái, là vì hắn mới bị từ hôn. Cho dù phu nhân Vĩnh Bình Hầu đã nhận nàng làm nghĩa nữ, nhưng một cô gái từng giải trừ hôn ước, nếu muốn tìm một hôn sự tốt, nói dễ hơn làm? Chẳng lẽ vì chuyện đó, mà nàng có suy nghĩ không còn gì để mất, dứt khoát bầu vú lấy Liễu Vĩnh? Nếu đã như vậy, khi hắn đề nghị nàng làm bình thê, tại sao cứ miệng cự tuyệt?

Lâm Mị thấy Như Nguyệt Quận chúa muốn thò đầu ra nói chuyện, duỗi tay bịt miệng Quận chúa, kéo Quận chúa ngồi xuống, nàng vén bụi hoa, hơi hé mặt ra, “ô” một tiếng: “Là Tô đại ca và La tiểu thư sao? Đêm hôm khuya khoắt, hai người đến đây hẹn hò đúng không? Yên tâm đi, chúng ta sẽ không nói ra.”

“Người nói vớ vẩn gì đấy?” La Minh Tú và Tô Trọng Tinh lớn lên cùng nhau, ra vào có đôi, trước giờ không kiêng dè, không nghĩ đến chuyện cô ta kéo Tô Trọng Tinh đi như thế cũng sẽ khiến người khác xì xào, nghe thấy Lâm Mị nói thế, cô ta đỏ mặt, lạnh giọng nói: “Ta và biểu ca luôn giữ quan hệ trong sạch, không giống như kẻ nào đó, rõ ràng ở chỗ này làm chuyện mờ ám, còn dám nói lý lẽ.”

Tô Trọng Tinh thở dài nói: “Tiểu Mị, có những người không thể trao thân gửi phận, tại sao em lại làm thế? Thôi, nếu có người hỏi, ta sẽ nói là chúng ta hẹn nhau ra đây đi dạo.” Dù thế nào, cũng là hãm hại nàng, nếu không, hà cớ gì nàng phải chịu lưu lạc thế này?

Lâm Mị nghe thấy Tô Trọng Tinh ra vẻ như nàng gây ra tội lỗi sai lầm, nhưng hắn sẽ tha thứ và bao che cho nàng, không khỏi buồn cười, đáp: “Tô đại ca, em và anh đã từ hôn rồi, dù thanh danh em có sút mẻ, cũng không hề liên quan tới anh? Huống hồ, em muốn ở bên ai, không tới lượt anh quản lý? Còn La tiểu thư cô, có gì mà cô nói chuyện với thái độ ‘bắt kẻ gian dâm’? Kỳ quái!”

La Minh Tú thấy Tô Trọng Tinh tuy là cùng cô ta tới “bắt kẻ gian dâm”, nhưng thái độ dành cho Lâm Mị không hề chán ghét như cô ta mong chờ, ngược lại còn có phần che chở, không khỏi đổ kỵ, buột miệng nói: “Đồ mặt trời trán bóng giỏi lắm!”

“Người mới mặt trời trán bóng!” Như Nguyệt Quận chúa rút cuộc nhìn không được, lôi kéo Lâm Mị ra khỏi bụi hoa, thân mật đứng chắn trước mặt Lâm Mị, giơ tay chỉ vào mặt La Minh Tú nói: “Tiểu Mị ngồi đây tâm sự với ta, không được sao?”

“Á!” La Minh Tú không hề ngờ đến chuyện người đi ra không phải Liễu Vinh, mà là một người đàn ông cao lớn khác, nhất thời kêu một tiếng thất thanh, sợ hãi lùi lại một bước, đến khi ngẩng lên nhìn kỹ mới biết là Như Nguyệt Quận chúa, không khỏi buột miệng nói: “Quý mới biết người là nam hay nữ?”

“Vậy người tới sở dĩ!” Như Nguyệt Quận chúa nghe thấy La Minh Tú nói thế, tuy không rõ tình huống lắm, nhưng cũng cảm thấy lơ mơ rằng nếu mình bị nhầm thành đàn ông, sẽ rất bất lợi cho Lâm Mị, nhất thời kích động lên, tiến về phía trước giữ chặt La Minh Tú, cầm tay cô ta áp lên ngực.

La Minh Tú bị Như Nguyệt Quận chúa lôi kéo, la hét chói tai, liều chết giãy giụa.

Chỉ trách Như Nguyệt Quận chúa thật sự rất giống đàn ông, cô ấy tóm chặt La Minh Tú áp tay lên ngực, nói thế nào thì nói, rất giống một người đàn ông đang cột nhả một cô gái, thấy La Minh Tú hét chói tai, Tô Trọng Tinh cũng sinh lòng hoang mang, bất chấp tất cả, duỗi tay gỡ Như Nguyệt Quận chúa ra. Vừa lúc La Minh Tú giãy được tay ra khỏi Như Nguyệt Quận chúa, Tô Trọng Tinh vươn tay tới, Như Nguyệt Quận chúa phản xạ có điều kiện cầm tay hắn ấn lên ngực mình,...

Quần áo mùa hạ mỏng manh, cảm nhận được rất rõ ràng dưới bàn tay là một khối thịt mềm mại,.... Tô Trọng Tinh đầu óc trống rỗng, quên cả chuyện rút tay về, chỉ đứng sững người.

Như Nguyệt Quận chúa vốn định tóm tay La Minh Tú, không nghĩ đến chuyện sẽ cầm phải tay Tô Trọng Tinh, cũng rất sững sốt.

La Minh Tú thoát được Như Nguyệt Quận chúa, lao đảo lùi lại, đến khi ngẩng đầu, đã thấy Như Nguyệt Quận chúa cầm tay Tô Trọng Tinh, ấn lên ngực, không khỏi sững sốt.

Lâm Mị đứng sau lưng Như Nguyệt Quận chúa, nhất thời há hốc mồm, không biết phản ứng thế nào.

Lại nói đến chuyện Chu Mẫn Mẫn, Chu Minh Dương, Chu Tư cũng lần mò tới đây, nghe thấy tiếng nói chuyện, đi đến thì đúng lúc bắt gặp cảnh này, cả ba anh em cùng giật nảy mình.

Nói thì lâu nhưng diễn ra thì nhanh, Như Nguyệt Quận chúa hất mạnh tay Tô Trọng Tinh, vung tay tát một cái, kêu lên: “Sao người dám làm thế?”

Như Nguyệt Quận chúa tuy rằng tùy tiện cẩu thả, nhưng bị làm thế thì cũng cảm thấy không ổn, ngẩng đầu, thấy Chu Mẫn Mẫn và hai thanh niên đẹp trai đang kinh ngạc đi tới, vội vàng giải thích: “Mẫn Mẫn, ta và tiểu Mị ngồi ở đây tâm sự, đôi trai gái này đột nhiên đi tới, cứ rần nói tiểu Mị và ta ở đây tình tự. Còn không chịu tin tưởng ta là nữ. Ta cuống quá, mới bảo vị tiểu thư này tới sở, kiểm chứng xem ta có phải con gái không. Kết quả vị tiểu thư này không sờ, lại thành vị thiếu gia này tới sở.”

“Không phải như vậy.” Tô Trọng Tinh hỗn hển, mặt tái mét, “Là cô cầm lấy tay ta...”

“Trọng Tinh, đây là lỗi của cậu. Người ta đường đường là một hoàng hoa khuê nữ, bị cậu sờ soạng như vậy, về sau lấy chồng thế nào?”

Chu Minh Dương cắt lời Tô Trọng Tinh, nói có vẻ chân thành: “Cô ấy chính là Quận chúa Đại Hạ Quốc, nếu tiến cung cáo trạng, họ Tô nhà cậu...”

“Quận chúa, cô bị hấn cột nhả, phải bắt hấn chịu trách nhiệm.” Chu Mẫn Mẫn biết rõ tâm tư Chu Minh Dương, Như Nguyệt Quận chúa đang ở trong Vĩnh Bình Hầu phủ, nhiều khả năng sẽ được gả vào Vĩnh Bình Hầu phủ. Việc khẩn cấp trước mắt, đương nhiên là tìm cơ hội đem Như Nguyệt Quận chúa gả đi. Mặc kệ là Tô Trọng Tinh chủ động sờ, hay là bị Như Nguyệt Quận chúa kéo tay dí vào, dù sao cũng là đụng chạm. Chỉ cần Như Nguyệt Quận chúa mở miệng, Tô Trọng Tinh chạy lên trời cũng không thoát.

Tô Trọng Tinh xanh mặt, muốn nổi giận, nhưng nghĩ đến chuyện đối phương là Quận chúa, nếu tiến cung cáo trạng, Tô gia nhà hắn không gánh nổi trách nhiệm. Lập tức cắn răng đè nén lửa giận, trầm giọng hỏi Như Nguyệt Quận chúa: “Cô muốn thế nào?”

Như Nguyệt Quận chúa còn chưa đáp, Chu Mẫn Mẫn đã cướp lời: “Quận chúa là một cô gái trong trắng, trước mắt bao người bị người làm thế, còn có thể như thế nào? Chỉ có thể chịu thiệt thòi hạ gả. Quận chúa thấy đúng hay không?”

La Minh Tú đứng ở một bên nghiêng răng nghiêng lợi, lần trước ta gài bẫy Lâm Mị, nhất định là Lâm Mị ghi hận trong lòng, lúc này mượn Quận chúa trả đũa lại ta, mục đích chia rẽ biểu ca và ta. Ta sao có thể e ngại cô ta chứ? Cô ta nghĩ đến đây, tiến về phía Lâm Mị, hung hăng nói: “Lâm Mị, ngươi muốn thế nào, mới chịu buông tha cho biểu ca? Rõ ràng đã từ hôn, ngươi còn bám riết không buông? Người khác không biết tâm tư của ngươi, nhưng ta còn lạ lắm gì? Nếu ngươi đã không thể dứt lòng với biểu ca, khi biểu ca đề nghị ngươi làm bình thê, ngươi đừng có giở trò giả mù sa mưa chối từ.” Cô ta nói xong quay sang Như Nguyệt Quận chúa: “Quận chúa, trước kia Lâm Mị có hôn ước với biểu ca của ta, vì biểu ca từ hôn mà cô ta ghi hận trong lòng, nay mượn tay Quận chúa để báo thù, Quận chúa đừng để trúng kế.”

Như Nguyệt Quận chúa không hiểu gì, băn khoăn nói: “Tiểu Mị, cô ta đang nói gì vậy?”

Lâm Mị đỏ khóc đỏ cười, thở dài nói: “La tiểu thư, cô cả nghĩ rồi.”

Tô Trọng Tinh vừa nghe La Minh Tú nói thế, liền hồi phục tinh thần, tiếp lời: “Tiểu Mị, ta cũng biết trước kia thật có lỗi với em, nhưng lúc này em đã là nghĩa nữ Hầu phủ, đã có chỗ dựa rồi, sao phải làm thế này?”

Khả năng tự biên tự diễn của hai người này thật quá ghê ghớm! Lâm Mị khẽ nhếch miệng, một lúc sau mới nói với Như Nguyệt Quận chúa: “Quận chúa, nếu cô cảm thấy bị ức hiếp, thì đi đòi công bằng cho bản thân đi!”

“Phải làm thế nào?” Như Nguyệt Quận chúa cảm thấy cô ấy và Lâm Mị đều bị ức hiếp, có chút tức giận, lại thấy Lâm Mị quay người né tránh, liền kéo Chu Mẫn Mẫn nói: “Mẫn Mẫn, bọn hấn ức hiếp tiểu Mị!”

Chu Mẫn Mẫn thấy Chu Minh Dương đưa mắt ra hiệu, liền nói: “Quận chúa, ngày mai cô tiến cung bẩm báo chuyện này, Hoàng thượng sẽ làm chủ cho cô và tiểu Mị.”

Tô Trọng Tinh vừa nghe liền hoảng hốt, quên cả giải thích, buột miệng nói: “Quận chúa, ta và biểu muội dù chưa đính hôn, nhưng đã hứa sang năm sẽ cưới nàng, vô luận thế nào sẽ không bội ước.”

“Trọng Tinh ah, đàn ông năm thê bẫy thiếp, nếu biểu muội thật lòng yêu cậu, tự nhiên sẽ không so đo danh phận, lúc đó về làm dâu với Quận chúa cùng một lúc là được.” Chu Minh Dương lại cười nói: “Ấy, cung hỷ trước!”

“Tiểu Mị, lúc đầu là ta không đúng, em...” Tô Trọng Tinh bỗng nhiên đi đến trước mặt Lâm Mị, khom mình hành lễ, trầm giọng nói: “Ta biết em vẫn hận ta, cũng biết một cô gái đã từng từ hôn khó lòng mà tìm được hôn sự tốt. Nếu em đồng ý về làm dâu cùng biểu muội, ta sẽ đến Hầu phủ cầu thân. Về phần Quận chúa, thỉnh em biện bạch hộ ta.”

Lâm Mị cười ra nước mắt, dịu dàng nói: “Đến lúc này, tôi vô cùng lấy làm vui mừng vì đã từ hôn với anh. Ngoài ra, tôi không muốn nói thêm bất cứ lời nào nữa.”

La Minh Tú khẳng khái nhận định đây là kế hoạch của Lâm Mị, nếu không bằng lòng để Lâm Mị làm dâu nhà họ Tô, Tô Trọng Tinh sẽ bị ép phải lấy Như Nguyệt Quận chúa, nhất thời cố dè nén sự căm hận, tiến lên một bước nói: “Lâm tiểu thư, biểu ca đã nói sẽ đến Hầu phủ cầu thân, tất là lấy ngươi làm vợ lớn, ngươi vẫn chưa hài lòng sao?”

Lâm Mị cười dài nói: “La tiểu thư, ta đường đường là nghĩa nữ Hầu gia, vì có gì phải chung chồng với cô? Cô cho rằng ngoại trừ biểu ca của cô, ta không còn ai để lựa chọn sao?”

Con gái cãi nhau, Chu Minh Dương và Chu Tư không tiện nhúng mũi, chỉ đưa mắt ra hiệu với Chu Mẫn Mẫn, để Mẫn Mẫn giúp một tay, Chu Mẫn Mẫn bèn cười nói: “Minh Tú, mấy ngày trước đã có người đến Hầu phủ nhà ta cầu hôn tiểu Mị rồi, hai nhà sắp bàn chuyện cưới xin, sao tiểu Mị có thể tranh giành biểu ca với cô?”

La Minh Tú đáp: “Lúc trước Lâm tiểu thư không dứt được lòng với biểu ca của ta, lúc này...”

Như Nguyệt Quận chúa nghe La Minh Tú cứ lằng nhằng, rốt cục nhẫn nại không được, gào lên: “Nhà người sao mà cố chấp thế không biết? Người bị biểu ca của người đụng chạm không phải tiểu Mị, là ta được không? Nếu người muốn van cầu thì phải van cầu ta, quấy rầy tiểu Mị làm cái gì?” Cô ấy dứt lời, không chờ La Minh Tú đáp, kéo lấy Lâm Mị, chỉ tay vào Tô Trọng Tinh: “Tiểu Mị, cô thích tên này không? Nếu thích, ta tiến cung cầu Hoàng thượng tứ hôn ngay lập tức, chúng ta cùng nhau xuất giá.”

Lâm Mị dịu dàng nói: “Ta không thích hấn. Nhưng cô bị hấn đụng chạm, ta đề nghị cô gả cho hấn đi.”

45. Chương 45: Để Ngắm Thêm Một Lần

“Đúng đúng, Quận chúa tiến cung cầu tứ hôn ngay lập tức đi!” Chu Mẫn Mẫn thấy hai ông anh ra hiệu, nhanh chóng đổ thêm dầu vào lửa, giới thiệu lý lịch Tô Trọng Tinh cho Như Nguyệt Quận chúa biết rõ, “Tô gia là thư hương thế gia, phụ thân Tô thiếu gia giữ một chức vụ trong Hàn Lâm Viện, rất có tiếng tăm. Bản thân Tô thiếu gia cũng là cử nhân, sang năm đi thi, không chừng sẽ đỗ Trạng nguyên. Thanh niên tài mạo song toàn thể này, thật là xứng đôi với Quận chúa.”

Dưới ánh đèn chiếu rọi, Tô Trọng Tinh và La Minh Tú sắc mặt trắng bệch. Nếu là Hoàng thượng tứ hôn, Như Nguyệt Quận chúa đương nhiên là chính thất, vì mỗi bang giao hai nước, muốn nạp thiếp cũng phải được Như Nguyệt Quận chúa đồng ý mới có thể cưới về. Đến lúc đó thì La Minh Tú đừng nghĩ đến chuyện bình thê, có khi muốn làm thiếp cũng không được.

Rõ ràng là Lâm Mị cùng anh em nhà họ Chu liên thủ gài bẫy biểu ca, mục đích chính là đẩy cô Quận chúa này vào nhà họ Tô. Tại sao ta lại không đề phòng chứ, để biểu ca cứ thế chui đầu vào lưới? La Minh Tú tràn đầy phẫn nộ. Cô ta và Tô Trọng Tinh tuy tình cảm sâu đậm, nhưng nếu bảo cô ta không so đo chuyện danh phận làm vợ lẽ, cô ta không làm được. Từ khi Lâm Mị xuất hiện, kỳ thật cô ta và biểu ca đã có dấu hiệu rạn nứt. Suốt mấy ngày nay, cô ta lao tâm khổ tứ, nghĩ cách lôi kéo trái tim biểu ca, bây giờ lại xảy ra chuyện thế này,....

Suốt mấy ngày nay, Lâm Mị phải nghe Như Nguyệt Quận chúa nhắc đi nhắc lại là sẽ lấy cùng một chồng với nàng, mặc kệ nàng giải thích thế nào, Như Nguyệt Quận chúa cũng phản bác được, chỉ cho rằng hai người là tỷ muội tốt, nên cùng gả một chồng, giúp đỡ lẫn nhau, không để người chồng ức hiếp. Lúc này nghe Như Nguyệt Quận chúa hỏi, nhịn không được liền đề nghị Như Nguyệt Quận chúa gả cho Tô Trọng Tinh. Nói dứt lời, ngẩng đầu thấy sắc mặt của Tô Trọng Tinh và La Minh Tú, lòng thấy rất hả hê. Nhưng chỉ trong phút chốc, nàng lại nghĩ đến Tô phu nhân, Tô phu nhân nhất định không tình nguyện để con trai cưới một Quận chúa dị quốc. Nói thế nào, trước kia Tô phu nhân cũng đối xử với nàng không bạc, bây giờ bà là nghĩa mẫu, cũng thường xuyên cho người sang hỏi han nàng muốn gì cần gì, cực kỳ quan tâm. Khả năng là do tiếp xúc trước, trong đấy lòng nàng, thậm chí còn cảm thấy Tô phu nhân có phần thân thiết hơn cả phu nhân Vĩnh Bình Hầu. Nếu có khả năng, cũng muốn tận hiếu với bà. Thế mà lúc này....

Như Nguyệt Quận chúa căn bản không quan tâm đến màn giới thiệu nhiệt tình của Chu Mẫn Mẫn, chỉ lo hỏi Lâm Mị: “Tiểu Mị, ở Đại Chu các cô, nữ tử bị kẻ nào đụng chạm, thì nhất định phải gả cho kẻ đó sao?”

Lâm Mị thấy Như Nguyệt Quận chúa ngây thơ khờ khạo, lại nghĩ đến tình cảm Quận chúa dành ỉn, nhất thời mềm lòng, hạ giọng nói: “Quận chúa, việc cô bị đụng chạm, tự cô không nói, Tô thiếu gia và La tiểu thư khẳng định sẽ không nói, ta cũng sẽ không nói. Cho nên, chỉ cần Mẫn tỷ tỷ và hai anh không nói, thì không người hay biết. Không có ai biết thì cô không cần gả.”

Như Nguyệt Quận chúa mân mê hai tay, nhỏ giọng nói: “Dù sao, ta cũng muốn lấy chung một chồng với cô, cô đã không thích hấn, ta cũng sẽ không gả.”

Lâm Mị nghe Như Nguyệt Quận chúa nói thế, thiếu chút nữa thì hộc máu: trời ạ, biết sớm thì đã không mềm lòng, nên khuyên Như Nguyệt Quận chúa gả cho Tô Trọng Tinh mới đúng!

La Minh Tú thấy Lâm Mị và Như Nguyệt Quận chúa thấp giọng thương nghị, tâm trạng chán chường, bấm chặt móng tay vào lòng bàn tay, oán hận nhìn Lâm Mị, lại thấy Như Nguyệt Quận chúa đột nhiên lớn tiếng nói: “Ê, nếu nhà người chịu nhận lỗi với tiểu Mị, ta sẽ không gả cho biểu ca của người nữa. Còn nữa, từ nay về sau không được vô duyên vô cớ hăm hại tiểu Mị.”

Cũng tốt, Lâm Mị lại không hối hận vì chuyện đã mềm lòng. Kể ra, Như Nguyệt Quận chúa ngoại trừ một việc luôn đòi chung một chồng với nàng, đối đãi với nàng rất chân thành chu đáo. Nàng sao có thể để Quận chúa gả cho Tô Trọng Tinh chứ?

Chu Minh Dương và Chu Tư vừa nghe Như Nguyệt Quận chúa nói muốn cùng Lâm Mị lấy chung một chồng, nhất thời vừa vui vừa tiếc, vui mừng là, chỉ cần Lâm Mị chưa xác định sẽ gả cho ai, thì bọn hấn vẫn an

toàn. Đáng tiếc là, gặp phải người như cô Như Nguyệt Quận chúa này, dù muốn có ý đồ với Lâm Mị, cũng... Chẳng lẽ thực sự để tên tiểu tử Liễu Vĩnh kia được lợi? Không cam tâm!

Thấy La Minh Tú ngoan ngoãn nhận lỗi, Lâm Mị tuy chán ghét cô ta, nhưng nghĩ đến chuyện cô làm khó nàng chẳng qua cũng chỉ vì sợ mất Tô Trọng Tinh, nhất thời thở dài, nhỏ giọng để chỉ mình La Minh Tú nghe được: “La tiểu thư, cô cảm thấy biểu ca của cô mặt nào cũng tốt, nhưng không có nghĩa là người khác cũng có cảm nhận như thế. Ví dụ như Quận chúa, cô ấy thấy biểu ca của cô không vừa mắt chút nào. Ví dụ như ta lúc này, cũng thấy hấn không vừa mắt ta. Một người con trai nếu thật lòng thương yêu cô, sẽ không quản khó khăn hứa hôn với cô, cưới cô làm vợ, chứ không phải để cô lo lắng hãi hùng, vì hấn mà dần dần làm chuyện bỉ ổi. Ta cũng chỉ có thể nói thế, hy vọng La tiểu thư tự thu xếp ổn thỏa.”

Mặt La Minh Tú chuyển trắng xanh, há mồm định nói gì lại thôi, nổi cảm hận dành cho Lâm Mị, bỗng chốc tiêu tan quá nửa, nhường chỗ cho sự tủi thân, vừa cúi đầu, lệ tràn khóe mi, đành giả vờ như vén tóc, lén dùng tay áo lau khóe mắt. Cố ra vẻ mạnh mẽ nói: “Lâm tiểu thư cho rằng mình có tư cách giáo huấn ta sao?”

Lâm Mị còn chưa trả lời, đã thấy một cung nữ vội vàng chạy tới, hỏi: “Ai là nghĩa nữ Hầu phủ Lâm tiểu thư?”

“Là ta!” Lâm Mị nghi hoặc, đứng dậy hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Có một thiếu gia họ Mạc, nói hấn là cử nhân Liễu Châu, vì tìm một loại thuốc...” Cung nữ chợt dừng lời: “Đại Công chúa thỉnh Lâm tiểu thư qua nói chuyện.”

Lâm Mị tái mặt. Vừa rồi Liễu Vĩnh bảo Mạc Song Bách đi tìm lá bạc hà, chẳng lẽ Mạc Song Bách vì thế mà va chạm với Thiên Phương Công chúa?

“Mạn phép xin hỏi, đã xảy ra chuyện gì?” Lâm Mị rất bất an, hy vọng hỏi được manh mối từ cung nữ.

Cung nữ chỉ lắc đầu im lặng.

Thì ra Mạc Song Bách quay về chỗ đông người, tìm được một cung nữ hỏi xin ít lá bạc hà, sau đó hấn xếp lá bạc hà vào trong một ống trúc nhỏ vẫn mang trong người, cầm trên tay đi vào rừng tìm Liễu Vĩnh, nhất thời nghe thấy tiếng cười khúc khích của Thiên Phương Công chúa, bèn dừng bước, nấp trong góc tối si ngốc ngẩn nhìn Thiên Phương Công chúa. Thị vệ phát hiện hấn tay cầm ống trúc, hành tung khả nghi, nhưng khách dự tiệc tối nay, không phải người giàu có thì là kẻ quyền quý, không thể tùy tiện đắc tội, nên không đánh rần động cở, chỉ lặng lẽ báo cáo lên trên.

Thời gian này có Nhị Hoàng tử Đại Hạ Quốc là Hạ Như Phong đang làm sứ thần sang thăm, lại có Như Nguyệt Quận chúa cũng dự yến tối nay, Thiên Phương Công chúa vừa nghe có người trốn trong bóng tối rình rập cô ấy, tự nhiên sinh lòng cảnh giác, cũng không muốn làm rùm beng, lấy cớ thay áo để rời tiệc, cho người thỉnh Mạc Song Bách đến phòng thay quần áo hỏi chuyện.

Mạc Song Bách gặp Thiên Phương Công chúa, biết giấu giếm vô dụng, liền khai thật chuyện Liễu Vĩnh nhờ hấn tìm lá bạc hà giải độc cho Lâm Mị, hoàn toàn không có ý đồ gì khác.

Quản sự cô cô nghe thế, vội sai cung nữ đi thỉnh Lâm Mị và Liễu Vĩnh đến đối chất.

Lâm Mị theo cung nữ đến gian ngoài của phòng thay quần áo, có một vị quản sự cô cô ra hỏi mấy câu, Lâm Mị phỏng đoán, không dám nói lung tung, chỉ thuật lại sự thực là nàng cùng Như Nguyệt Quận chúa đi dạo trong rừng, đột nhiên bệnh tình tái phát, lại đúng lúc Liễu Vĩnh đi đến, hấn biết nàng chỉ cần ngủ lá bạc hà là đỡ, nên nhờ Mạc Song Bách quay về tìm lá bạc hà. Nàng nói xong, dè dặt hỏi quản sự cô cô: “Xin hỏi cô cô, Mạc thiếu gia gây ra chuyện gì?”

Quản sự cô cô còn chưa trả lời, một cung nữ khác dẫn Liễu Vĩnh đi tới, Liễu Vĩnh cũng trả lời y hệt Lâm Mị. Thần sắc quản sự cô cô không còn căng thẳng, mời hai người ngồi, tự mình đi vào bẩm báo với Thiên Phương Công chúa.

Thiên Phương Công chúa nghe xong quản sự cô cô báo cáo, gật đầu nói: “Nói như vậy, tức là chúng ta đã hiểu lầm? Nếu đã thế, mời hấn ra đây, nhớ xoa dịu mấy câu.”

Khi Mạc Song Bách đi tới, Thiên Phương Công chúa thấy chàng thanh niên mặt cúi gằm, đến lỗ tai cũng đỏ bừng, không tránh khỏi mỉm cười, hỏi hần: “Bài thơ ‘Tương tư’ khi nãy, là do cậu viết?”

“Vâng!” Vừa nhắc đến bài thơ, Mạc Song Bách cảm thấy yên tâm, lấy can đảm ngẩng đầu nói: “Hai năm trước, ta cùng đồng môn đến Giang Nam thăm bạn, nhất thời cao hứng đến Minh Tịnh Miếu nghe giảng kinh, nghe được một nửa, hòa thượng ra báo là có quý nhân đến dâng hương, thỉnh chúng ta tạm lánh mặt. Chúng ta mất hứng thú, liền xuống núi. Đi đến chân núi, thấy thị vệ san sát, một cỗ kiệu chậm rãi dừng lại, chúng ta tránh sang một bên. Không ngờ đột nhiên có một con mèo vằn nhảy ra khỏi kiệu, nhảy đến dưới chân ta. Ta thuận tay tóm được con mèo, tiến lên giao trả một thị nữ. Người trong kiệu vén rèm, sai người ban thưởng, ta khước từ,... Sau đó ta mới biết người trong kiệu chính là Công chúa.”

Thiên Phương Công chúa tập trung suy nghĩ, nhớ ra chuyện hai năm trước đến Giang Nam, thường đến Minh Tịnh Miếu nghe giảng kinh, nhưng chàng thanh niên này, có thật là đã từng gặp hay không? Nếu từng gặp, bản thân cô ấy cũng không hề để tâm. Nhưng, khi hỏi về bài thơ, hần lại nói hần từng gặp cô ấy, là có ý gì?

Có thiếu niên nào là chưa từng phong lưu? Lúc đấy, Mạc Song Bách và bằng hữu đi khắp Giang Nam, tự nhận là gặp hết mỹ nữ của Giang Nam, có khi cười đùa, liền mài mực cầm bút, nói muốn vẽ ra một bức “Mỹ nữ đồ” lưu truyền thiên cổ. Ở Minh Tịnh Miếu, khi màn kiệu vén lên, Mạc Song Bách được chiêm ngưỡng người con gái tuyệt sắc nhất thế gian Thiên Phương Công chúa, lúc ấy lòng tự nhủ: “Mỹ nữ đồ” gì chứ, trên thế gian này có mỹ nữ nào sánh được với mỹ nữ trong kiệu kia? Đến khi biết người trong kiệu là Thiên Phương Công chúa, hần đoạn tuyệt nhớ nhung. Nhưng hai năm sau, Mạc phu nhân lại nhờ người mai mối cho hần, hần không ưng ý được người nào. Dù Cao tiểu thư không xuống tóc đi tu, hần cũng sẽ cự tuyệt. May mắn là sự kiện đó phát sinh, lại cho hần cơ hội tìm một đạo sĩ đến để trì hoãn chuyện hôn nhân. Lần này lên kinh, tuy biết vô vọng, nhưng lòng không nguôi mong nhớ, nếu có thể gặp lại người trong mộng, kiếp này coi như không uổng.

Thưởng hoa hội ở phủ Trưởng Công chúa, thoáng nhìn một giây, khiến hần trần trọc trần trở, thì ra, sau khi gặp lại, điều ta suy nghĩ, là phải làm thế nào mới có thể gặp lần nữa, chứ không phải là kiếp này không uổng. Đêm nay, lẫn trong đám người, hần đưa mắt nhìn biết bao lần rồi lại thôi, lòng tự biết cứ nhìn thế sẽ bị kẻ khác nhìn ra manh mối, khi Liễu Vĩnh né tránh Như Nguyệt Quận chúa, hần khó khăn lắm mới dời được mắt đi, để cùng Liễu Vĩnh vào rừng tản bộ.

Lúc Liễu Vĩnh nhờ hần đi tìm cung nữ hỏi xin lá bạc hà, đáng lẽ hần không nên, hoàn toàn không nên lên lút nắp chỗ tối tăm, chỉ để được nhìn nàng lâu thêm một chút.

Thấy Mạc Song Bách to gan ngẩng đầu, đầu mày cuối mắt như ẩn chứa thiên ngôn vạn ngữ, ngàn mối tương tư, Thiên Phương Công chúa nhẹ nhàng cười, nhất thời đọc thầm bài thơ “Tương tư”. Nội dung bài thơ, là có vị thiếu niên tình cờ gặp một vị cô nương đẹp rồi nhất kiến chung tình, nhưng nhớ không nguôi, lại tự biết tình cảm này là vô vọng, ngày ngày tự dằn vặt bản thân. Đến khi gặp lại cô nương đó lần hai, tình cảm dạt dào, nhưng lại không thể tỏ bày, mượn thơ gửi gắm tâm trạng, diễn tả mối tương tư triền miên này.

Hần trốn trong góc tối, chẳng lẽ chỉ để nhìn ta thêm một chút? Thiên Phương Công chúa nhẹ nhàng cắn môi, hỏi: “Cô nương được nhắc đến trong bài thơ, chính là ta sao?”

“Vâng!” Mạc Song Bách đỏ mặt, run giọng nói: “Nếu Công chúa cảm thấy bị mạo phạm, ta cam nguyện chịu trách phạt.”

“Đương nhiên sẽ phạt, nhưng không phải lúc này.” Thiên Phương Công chúa cười khê, duyên dáng tuyệt trần.

Trong đầu Mạc Song Bách lúc này, chỉ có một câu thơ có phần bất nhã: Chết dưới hoa mẫu đơn, làm quỷ cũng phong lưu.

46. Chương 46: Tình Thế Hiểm Nghèo

Tòa phủ đệ này của Thiên Phương Công chúa có diện tích rất lớn, ngay cả phòng thay quần áo đặt trong vườn, cũng có ba gian nhà trong, ba gian nhà ngoài, tương đương một tiểu viện nhỏ. Liễu Vĩnh và Lâm Mị

được dẫn đến một gian bên trái để hỏi chuyện.

Lâm Mị nghĩ Mạc Song Bách chung quy là đi tìm lá bạc hà cho nàng mới va chạm với Thiên Phương Công chúa, đáy lòng cực kỳ bất an, quần sự cô cô vừa đi, vội hỏi Liễu Vĩnh: “Liễu Trọng nguyên, anh nói Mạc thiếu gia liệu có gặp chuyện gì không?”

“Hắn là không có chuyện gì.”

Mạc Song Bách gia thế trong sạch, lại là cử nhân, Thiên Phương Công chúa chỉ cần cho người điều tra, nhất định sẽ biết tất cả chỉ là hiểu lầm. Về phần cử chỉ của Mạc Song Bách đêm nay..., Liễu Vĩnh đang suy tư, có một cung nữ dâng trà bánh lên, hành lễ rồi lui xuống, nhất thời lại cười, nói với Lâm Mị: “Chúng ta đã có trà uống, lại có bánh ăn, cho thấy, dù Song Bách có gặp chuyện, thì cũng là chuyện vui.”

Lâm Mị nghe thế, hơi hơi yên lòng. Lại thấy Liễu Vĩnh cười nham nhở: “Tiểu Mị, vừa rồi em một câu Liễu Trọng nguyên hai câu Liễu Trọng nguyên, thật quá xa lạ.”

Không gọi anh là Liễu Trọng nguyên, vậy gọi anh là gì? Lâm Mị thấy Liễu Vĩnh như thế, nhất thời trấn tĩnh, cười nói: “Cũng không thể gọi anh bằng tục danh?”

“Khi phụ thân mẫu thân tôi còn sống, vẫn gọi tôi bằng tên thân mật.” Liễu Vĩnh ra vẻ thần bí: “Muốn biết tên thân mật của tôi không? Nhìn kia, tai vểnh lên rồi, nhất định là rất muốn biết. Tới đây, tôi nói cho em nghe! Tên thân mật của tôi là...” Liễu Vĩnh nói đến cuối câu thì chỉ mấp máy môi, không nói thành tiếng.

Lâm Mị nhin không được vểnh tai lên nghe, nhưng không nghe thấy gì, đang định lên tiếng, lại thấy quần sự cô cô chậm rãi đi tới, mỉm cười thi lễ với hai người nói: “Công chúa đã biết chuyện tối nay chỉ là hiểu lầm, lúc này đang cùng Mạc thiếu gia đàm luận thi từ, hai vị cứ tự nhiên.” Quần sự cô cô đang nói, lại có một tiểu cung nữ vội vàng đi vào: “Cô cô, có người từ trong cung đến tìm!” Nói đến đó thì kẻ tai quần sự cô cô nói thầm.

“Nhanh ra nghênh đón!” Quần sự cô cô không dám xem thường, nhất thời lại sợ Liễu Vĩnh và Lâm Mị đi ra ngoài lỡ gặp ai lại mất công giải thích, quay người nói: “Thỉnh Liễu Trọng nguyên và Lâm tiểu thư ngồi chờ ở đây thêm một lát, một lát nữa sẽ có người tới dẫn hai người ra ngoài.”

Liễu Vĩnh đoán hẳn là Thiên Phương Công chúa cho người điều tra thân phận của Mạc Song Bách, lại không muốn kinh động nhiều người, chuyện tối nay tìm hắn và Lâm Mị đến đối chất, giấu được vẫn hơn, tránh nhiều sự phức tạp hơn. Hắn bèn nói: “Cô cô có việc cứ đi, một lát nữa chúng ta tự đi được, nếu có người hỏi, sẽ nói là vào rừng đi dạo.”

Quần sự cô cô gật đầu nói: “Nếu đã như vậy, khoảng một khắc nữa Liễu Trọng nguyên hãy đưa Lâm tiểu thư đi theo phía này ra khỏi cửa nhỏ là được.” Nói xong quay sang cung nữ căn dặn: “Còn không đổi trà cho Liễu Trọng nguyên và Lâm tiểu thư?”

Tiểu cung nữ vội đi lấy trà, rót trà xong, khom người rồi cũng lặng lẽ lui xuống.

Tới lúc này, Lâm Mị mới thở phào nhẹ nhõm, tốt quá, không sao rồi! Nàng ngẩng đầu, lại thấy Liễu Vĩnh nhoài người sang, hai mắt sáng quắc, nàng mới phát hiện hai người chỉ cách nhau bởi một cái bàn nhỏ, khí tức như giao hòa, nàng hoảng hốt thò tay lấy túi thơm, nhất thời lại hơi kinh ngạc, rõ ràng túi thơm vẫn ở đây, vì sao chỉ mới bị hắn nhìn mà đã hốt hoảng lúng túng, chân tay bủn rủn?

Liễu Vĩnh thấy Lâm Mị luống cuống, cười nham nhở nói: “Tiểu Mị có biết tôi là người ở đâu không?”

“Nghe Song Kỳ nói qua, anh là đồng hương với cô ấy, đều là người Liễu Châu.”

Liễu Vĩnh gật gật đầu, lại cười nham nhở: “Thế tiểu Mị có biết năm nay tôi bao nhiêu tuổi không?”

“Nghe Mẫn Mẫn nói qua, năm nay anh mười chín tuổi.” Lâm Mị xoay đầu, hừ một cái, trừ Mạc Song Kỳ, Nhậm Hiểu Ngọc, Chu Mẫn Mẫn, không biết anh còn tán tỉnh ồm ờ với những ai?

Thấy Lâm Mị “hừ” một cái, Liễu Vĩnh ngẩn ra, một lúc sau mới nói: “Phụ thân tôi năm ấy từng là tiến sĩ, làm quan ở kinh thành. Khi tôi lên bảy, ông đắc tội với một người quyền quý, bị biếm vùng khác, sau đó ngã bệnh, từ quan về quê, nhưng trong gia tộc không ai đón chào. Khi phụ thân tạ thế, là lúc tôi chín tuổi. Hai năm sau, nhà họ Lý, một nhà giàu ở Liễu Châu vốn hứa hôn với tôi, cho người tới cửa yêu cầu từ hôn.

Cuối cùng giải trừ hôn ước. Vì chuyện đó mẫu thân tôi uất ức sinh bệnh, sau đó bệnh đến liệt giường. Sau khi mẫu thân qua đời, tôi vẫn nghĩ nhất định phải cưới một tiểu thư quyền quý danh giá tài mao song toàn, nắm tay nàng, đến trước mộ mẫu thân, để mẫu thân có thể chứng kiến, con dâu bà so với con gái nhà họ Lý kia tốt hơn mọi bề.”

Lâm Mị ngơ ngẩn nói: “Ông nội em tuy từng là Đồng tri Dịch Châu, nhưng phụ thân em không làm nên trò trống gì. Em không thể tính là xuất thân quyền quý danh giá.”

Liễu Vĩnh cười nói: “Suốt mấy ngày nay, tôi đã nghĩ, nếu mẫu thân còn sống, người con dâu mà bà mong muốn, nhất định là giống như em, chứ không phải như Nhậm Hiểu Ngọc hay Chu Mẫn Mẫn.”

Lâm Mị đỏ mặt, xoay đầu, không nói gì nữa.

“Tiểu Mị, em chỉ là nghĩa nữ, nếu phu nhân Vĩnh Bình Hầu muốn gả chồng cho em, nhất định sẽ hỏi ý kiến em rồi mới định đoạt. Chờ mấy ngày nữa, tôi sẽ đến Hầu phủ cầu thân, chỉ cần em đồng ý, phu nhân Vĩnh Bình Hầu nhất định sẽ không ngăn cản.” Liễu Vĩnh thấp giọng nói: “Tiểu Mị, em...”

“Em mồ côi cha mẹ, chỉ là nghĩa nữ Hầu phủ, đối với con đường sự nghiệp của anh hoàn toàn vô tác dụng. Vì có gì mà anh...” Lâm Mị rút cục cũng đưa nỗi băn khoăn trong lòng ra, đúng vậy, luận gia thế luận tài mao, nàng đều không phải sự lựa chọn tốt nhất, Liễu Vĩnh thích nàng ở điểm nào?

“Em muốn hỏi, tôi thích em vì có gì, đúng không?” Liễu Vĩnh nghiêm trang, trịnh trọng nói: “Tôi thích, thích...”

“Không nói được đúng không?” Lâm Mị hừ hừ nói: “Liễu Trọng nguyên, em không phải đùa cả tin đâu.”

“Được, vậy thì nói thật với em vậy!” Liễu Vĩnh nhoài người, hạ giọng nói một câu.

Dưới ánh đèn chiếu rọi, mặt Lâm Mị đỏ bừng, nũng nịu giận hờn, hai mắt long lanh ướt át, gắt Liễu Vĩnh một cái, dậm chân nói: “Anh, anh...” Lẽ nào lại thế, lẽ nào lại thế, lại còn nói thích đáng về nhũn hết cả người của nàng! Vì chứng bệnh đó, nàng đã khóc không biết bao nhiêu lần, hần còn lấy thế để trêu.

Liễu Vĩnh tựa tiểu phi tiểu nhìn Lâm Mị chăm chú, “Tiểu Mị, em cứ khẳng khẳng bắt tôi nói lý do, tôi nói rồi em lại giận, thật là làm khó tôi.” Cô bé ngốc này, lúc này vẫn chưa biết, chỉ cần là đàn ông, thì đều thích chứng mềm xương đó.

Tức chết ta! Lâm Mị phùng mang trợn má, vươn tay cầm tách trà để uống hạ hỏa, không ngờ nước trà vẫn còn nóng, nàng nhanh tay, kêu “ái” một tiếng, vội vã đặt chén trà xuống, chu môi hít hơi để đầu lưỡi đỡ nóng, nhất thời hốc mắt đỏ hoe.

“Nóng sao? Tôi thổi giúp em!” Liễu Vĩnh thấy Lâm Mị cố hít hơi để lưỡi dễ chịu, thì bủn rủn mất nửa người, giống như lưỡi Lâm Mị lại lướt qua môi hần một lần nữa, nhất thời thất thần, đứng lên ngồi xuống bên cạnh Lâm Mị, xoay người phủ lên, tay chống vào lưng ghế, thổi hơi lên môi nàng.

“Đừng...” Lâm Mị tuy vẫn đeo túi thơm, vẫn ngửi thấy mùi bạc hà, nhưng làm sao chịu đựng nổi việc Liễu Vĩnh kề sát để thổi hơi, nhất thời mặt đỏ bừng, cột sống như chảy ra, lòng biết là không ổn rồi, chỉ có thể chống tay xuống ghế, hy vọng không nhũn ra đây. Trong lòng vừa ầm ục lại vừa xấu hổ giận dữ. Ầm ục vì, Liễu Vĩnh biết nàng mắc chứng mềm xương, còn cố tình trêu ghẹo. Xấu hổ giận dữ vì, Liễu Vĩnh hành động thế này rõ ràng là đang cợt nhả nàng, tại sao nàng lại không thấy hận hần?

Ngọn đèn chớp chờn khi tỏ khi mờ, gió khe mơn man, hương hoa lan tỏa, Liễu Vĩnh lại không hề ngửi thấy mùi hoa, hương thơm hần ngửi thấy rõ ràng là hương thơm từ người Lâm Mị. Hần hít sâu một hơi, chân tay rạo rực, nhịn không được kề môi Lâm Mị thổi một hơi. Thấy Lâm Mị giãy dụa quay mặt đi, nhưng toàn thân mềm nhũn, chỉ có thể chống tay xuống ghế, làn áo mỏng căng ra, lồng ngực đầy đặn lên xuống nhấp nhô, trong lúc nhất thời huyết mạch trào dâng, không kiềm chế được cúi đầu xuống, mút lên cổ Lâm Mị một cái.

“Á!” Lâm Mị kêu lên, tự cho là một tiếng kêu rất ghê ghớm, nhưng lọt vào tai Liễu Vĩnh chỉ là rên rỉ nỉ non, Liễu Vĩnh vòng tay qua lưng ghế, áp cả người xuống, chậm rãi tiến đến bờ môi Lâm Mị, hàm hồ nói: “Tiểu Mị, tôi giống như trúng mị được, phải làm thế nào đây?”

Hơi thở nóng bỏng, hô hấp dồn dập, quả thật rất giống tình trạng của người trúng mị được. Lâm Mị hồn phi phách tán, rốt cục không chống đỡ được nữa, nhũn người xuống lưng ghế.

Môi Liễu Vĩnh chợt hệt hắng, hần đưa tay vòng qua eo nàng, bàn tay lại che kín túi thơm, không ừi bạc hà tỏa ra, miệng nói: “Em đồng ý gả cho tôi, tôi sẽ buông em ra!”

Lâm Mị vừa giận dữ lại vừa ngọt ngào. Giận dữ là, Liễu Vĩnh dùng thủ đoạn này ép nàng gặt đầu, thật quá vô sỉ. Ngọt ngào là, Liễu Vĩnh làm thế này, liệu được mấy phần thật lòng. Dưới tình cảnh này, nàng có thể không gặt đầu sao?

Thấy Lâm Mị khê gặt đầu, Liễu Vĩnh buông túi thơm, vươn nốt tay kia ra ôm lấy Lâm Mị, xoay người ngồi xuống ghế, đặt Lâm Mị ngồi lên đùi, thở sâu nói: “Em đã đồng ý rồi, từ nay trở đi là vị hôn thê của tôi, chúng ta làm thế này không hề tính là vượt quá lễ giáo.”

“Buông em ra!” Lâm Mị cuối cùng cảm được túi thơm lên hít hà, giẫy dụa nói: “Anh, anh quá vô lễ!”

“Đừng nhúc nhích, đừng nhúc nhích!” Liễu Vĩnh thấp giọng nói: “Em nhúc nhích nữa thì không xong đâu.”

Lâm Mị cắn răng vì giận, gờ tay hung hăng đẩy Liễu Vĩnh, không ngờ Liễu Vĩnh đột nhiên đưa tay kéo vạt áo hơi hé ra, tay Lâm Mị trượt thẳng vào trong vạt áo, cảm giác nóng bỏng khiến nàng hoảng sợ, vội vàng rút tay lại, lại bị Liễu Vĩnh giữ tay, dịu dàng nói: “Em thích sờ chỗ nào thì sờ đi, tôi tuyệt đối không chống cự, cũng không kêu cứu.”

“Anh bắt nạt em, anh bắt nạt em!” Lâm Mị xấu hổ, lồng ngực nhấp nhô, van xin: “Buông em đi mà!”

Liễu Vĩnh giữ chặt tay Lâm Mị không buông, ép cung: “Em không thích tôi? Em thích người khác?”

Lâm Mị lắc đầu.

“Vậy tức là em thích tôi!” Liễu Vĩnh xiết chặt tay hơn, giọng chợt khàn đi: “Chỉ cần em gọi một tiếng Vĩnh ca ca, tôi sẽ buông em ra ngay.” Hần nói, không kiên nhẫn giật giật bắp đùi, khuôn mặt tuấn tú đỏ bừng, hai mắt sáng quắc đến đáng sợ.

Liễu Vĩnh vừa nhích đùi, Lâm Mị liền cảm nhận rất rõ ràng có một vật cứng đang kề sát đùi nàng, sợ không dám nhúc nhích nữa, mấp máy môi gọi một tiếng Vĩnh ca ca, chỉ hy vọng Liễu Vĩnh nhanh chóng buông nàng ra.

“Gọi lớn tiếng một chút, tôi không nghe thấy.” Liễu Vĩnh sao có thể buông tha dễ dàng?

“Vĩnh ca ca!” Lâm Mị đành gọi to hơn, xấu hổ muốn tìm cái lỗ nẻ để chui xuống.

Tiếng gọi nũng nịu yêu kiều, như đổ thêm dầu vào lửa, Liễu Vĩnh như tên đã lên cung, mãnh liệt đâm về phía trước, rồi lại dừng lại, dụi dụi ở bắp đùi mềm mại.

Lâm Mị chỉ thấy đầu óc nổ “ầm” một tiếng, trống rỗng, tay run lên, túi thơm rơi xuống, toàn thân mềm nhũn, không còn sức đâu để chống cự, chỉ lảm bảm nói: “Đừng như vậy, đừng như vậy!”

“Tiểu Mị, tiểu Mị!” Thanh âm Như Nguyệt Quận chúa đột nhiên truyền tới, tiếp theo, có tiếng bước chân từ phía gian giữa.

Tác giả có lời muốn nói: Như Nguyệt Quận chúa tới thật đúng lúc!

47. Chương 47: Leo Lên Lưng Cọc

Thiên Phương Công chúa là chủ nhân của Quần phương yến, vậy mà đi thay áo hai khắc sau vẫn không thấy xuất hiện, mấy cô tiểu thư tinh ý lặng lẽ nhìn quanh, thấy mấy thanh niên xuất sắc như Chu Minh Dương Liễu Vĩnh cũng không thấy tăm hơi, trong lúc nhất thời phỏng đoán không ngừng. Một người nhanh mồm nhanh miệng nói ra, “Này, sao Công chúa đi thay áo lâu vậy? Liễu Trọng nguyên và Chu thiếu gia một câu thơ cũng chưa làm, vậy mà đã mất hút?”

“Kể ra, trong tất cả các thanh niên có mặt ở đây, Liễu Trọng nguyên và Chu thiếu gia là xuất sắc nhất. Nhưng không biết rốt cục hai người bọn hần để ý tiểu thư nhà ai?”

“Lúc trước nghe nói Liễu Trọng nguyên ái mộ Nhậm Hiểu Ngọc nhà Tể tướng, ai nấy đều tự hỏi không biết lúc nào hần mới đến Tể tướng phủ cầu hôn. Không ngờ tối Thường Hoa hội ở phủ Trưởng Công chúa, Liễu Trọng nguyên tuyên bố công khai là tuy hần ái mộ Nhậm Hiểu Ngọc, nhưng không thể cùng cô ta vu oan giá họa cho Sử Bình Tá. Nói như thế, tức là Liễu Trọng nguyên và Nhậm Hiểu Ngọc không thể thành đôi rồi.”

“Ô, tôi lại nghe nói kỳ thật là Liễu Trọng nguyên ái mộ tiểu thư Hầu phủ Chu Mẫn Mẫn.”

“Nếu thật như thế, thì Liễu Trọng nguyên phải thất vọng rồi. Mọi người đều biết, cậu ruột tôi là quan Phó giám chính của Khâm Thiên Giám, theo lời ông ấy, Hoa Quận vương đã sai Khâm Thiên Giám chọn ngày tốt, đến lúc đó sẽ đến Hầu phủ cầu hôn Chu Mẫn Mẫn. Liễu Trọng nguyên có tài mạo song toàn hơn nữa thì cũng làm sao mà so sánh với Hoa Quận vương được?”

“Nói như vậy, cái gọi là nhân duyên trời định của Liễu Trọng nguyên vẫn chưa đến sao?”

“Lại chả thế!”

“Liễu Trọng nguyên tướng mạo đẹp mắt, nhưng ở kinh thành hần không có nền tảng. Chưa biết chừng kỳ thật là Nhậm Hiểu Ngọc và Chu Mẫn Mẫn không để hần vào mắt ấy chứ?”

“Nói cũng đúng, thế còn Chu Minh Dương, so sánh với Chu Tư, hần khí chất nổi bật, có phần ngạo nghễ, vì sao mỹ nam kinh thành lại không có tên hần, chỉ có Liễu Vĩnh, Tô Trọng Tinh, Chu Tư, không hề đề cập đến Chu Minh Dương?”

“Ô, cô không biết thật sao? Để tôi giải thích cho, mấy năm trước, Chu Minh Dương rất ít khi tham gia yến hội, lúc đó khí chất của hần cũng chưa thể hiện ra ngoài, tướng mạo lại không tuấn mỹ bằng Chu Tư, khi bàn luận về mỹ nam, đương nhiên không đề cập đến hần. Suốt mấy năm như thế, nhưng đến khi đứng cạnh Chu Tư, mọi người mới dần nhận ra, hần còn thu hút hơn cả Chu Tư.”

“Xuyt xuyt, nhỏ giọng một chút, người ta đứng kia kia!” Một tiểu thư tinh mắt thấy ba anh em Chu Minh Dương vừa đi vừa cười nói, không khỏi thốt lên: “Thì ra anh em nhà họ tìm chỗ vắng vẻ nói chuyện riêng.”

Nhậm Hiểu Ngọc ngồi cạnh cây đàn, giương mắt nhìn ba anh em nhà họ Chu, không gặp Lâm Mị trong số đó, nhếch miệng cười nhạt, lại thấy hầu gái Đào Tâm đi đến, liền quay sang cười nói với tiểu thư ngồi cạnh, không nhìn Chu Mẫn Mẫn nữa.

Chu Chu Mẫn Mẫn lo lắng cho Lâm Mị, nói với Chu Minh Dương, Chu Tư: “Cung nữ kia nói có Mạc thiếu gia tìm thuốc thì liên quan gì đến tiểu Mị? Sao anh không đi dò la một chút?”

“Họ Mạc, lại là cử nhân Liễu Châu, chắc chắn là cái cậu Mạc Song Bách đang ở nhờ nhà họ Tô. Mạc Song Bách kia là họ hàng của Tô Trọng Tinh, lại có giao tình với Liễu Vĩnh, nếu xảy ra chuyện gì, hai người kia còn khẩn trương hơn anh em ta. Bây giờ không thấy bọn hần đến đây hỏi gì, tất là chuyện không nghiêm trọng.” Chu Minh Dương cười nói: “Huống hồ, cung nữ kia mời tiểu Mị đi trước mặt chúng ta, cho thấy không phải chuyện đại sự gì. Tốt nhất là không rêu rao.”

“Em cũng đâu muốn rêu rao, chỉ tại Như Nguyệt Quận chúa đáng hận kia, mới đợi một lúc đã nóng ruột đi tìm. Chỉ sợ cô ta lại làm rùm beng liên lụy đến tiểu Mị.” Chu Mẫn Mẫn đang nói, thấy Sử Bình Vân đi tới, đành dừng lời, cười hỏi: “Chúng ta mới đi ra kia một lúc, đã có bài thơ hay nào được sáng tác sao?”

“Là Nhậm Hiểu Ngọc làm một bài thơ, ” Sử Bình Vân cười đọc thơ của Nhậm Hiểu Ngọc một lần, chớp mắt nói: “Các tiểu thư đều tán thưởng là bài thơ này hay, đang trầm trồ thán phục!”

Chu Mẫn Mẫn hừ một tiếng: “Hay lắm sao? Sao ta không thấy.”

Chu Minh Dương đứng bên cạnh gật đầu: “Đúng là Nhậm Hiểu Ngọc có chút tài làm thơ, đáng tiếc cô ta ỷ tài mạo, không coi đàn ông con trai kinh thành ra gì, lúc nào cũng có vẻ vênh váo kiêu ngạo. Một cô gái như thế, sớm muộn gì cũng ném mùi khổ sở.”

Tối hôm Thường hoa hội, khi Liễu Vĩnh bị đối túi thơm, Nhậm Hiểu Ngọc không những không giúp đỡ, còn ném đá xuống giếng, Chu Mẫn Mẫn liền hiểu, quan hệ giữa Nhậm Hiểu Ngọc và Liễu Vĩnh đã đoạn tuyệt từ đó. Lòng thâm hă hê, hừ, người tài mạo song toàn thì cũng sao chứ, Liễu Vĩnh cũng đâu thèm muốn người? Lúc này nghe thấy Chu Minh Dương đánh giá, cũng không dè bủ thơ Nhậm Hiểu Ngọc làm nữa,

xem xét kỹ càng, thấy trong thơ có tâm trạng tịch liêu, không nhận được đưa mắt nhìn Nhậm Hiểu Ngọc. Lại thấy Nhậm Hiểu Ngọc vẫn chẳng khác gì, lộng lẫy nổi bật giữa đám đông, nhất thời hụt hẫng, cô ta đã chẳng nhớ, Mẫn Mẫn này còn thương vay khóc mướn để làm gì?

Nhậm Hiểu Ngọc phát hiện ánh mắt của Chu Mẫn Mẫn, nhếch môi cười nhạt, lại quay sang bình luận mấy câu với mấy tiểu thư ngồi đó, rồi mới đứng dậy, ung dung ngồi xuống trước đàn, đàn một khúc nhạc mới phổ ra, nhất thời cả sảnh cùng vỗ tay. Cô ta hơi gật đầu, lấy cớ muốn rửa tay, vẫy tay gọi Đào Tâm đi theo, đi về phía bồn rửa tay.

Thấy xung quanh không người, Nhậm Hiểu Ngọc mới nói: “Được rồi, người nói đi!”

Đào Tâm đưa khăn cho Nhậm Hiểu Ngọc lau tay, nói: “Khi Như Nguyệt Quận chúa kia ôm lấy Lâm tiểu thư thì bị Liễu Trọng nguyên giằng ra, nói Lâm tiểu thư trúng độc, bảo Như Nguyệt Quận chúa tìm túi thơm, lại nhờ Mạc thiếu gia kiếm người hầu hỏi xin lá bạc hà, nô tỳ bám theo thì nghe thấy tiếng người đến, là Tô thiếu gia và La tiểu thư đi đến. Một lúc sau lại có Chu thiếu gia Chu tiểu thư đi đến. Theo lời Chu nhị thiếu gia, thì Chu tiểu thư đang nghĩ cách gán ghép Như Nguyệt Quận chúa với Liễu Trọng nguyên. Chu đại thiếu gia biết vô, tai thính mắt tinh, nô tỳ sợ hấn phát hiện, đành phải quay lại.”

Đào Tâm khuyên nhủ: “Tiểu thư, đang yên đang lành, thật sự không nên gây chuyện.”

Nhậm Hiểu Ngọc tuy kiêu căng với đàn ông con trai, nhưng đối với hầu gái rất ôn hòa, thấp giọng nói: “Đào Tâm, không trả được cơn giận này, ta sẽ không làm người. Người đừng khuyên ta nữa!”

“Nhưng mà...”

Nhậm Hiểu Ngọc ngắt lời Đào Tâm, cười lạnh: “Chuyện Hoa Quận vương đã bảo Khâm Thiên Giám chọn ngày tốt, sẽ nhanh chóng đến Hầu phủ cầu hôn Chu Mẫn Mẫn đã chẳng còn là chuyện gì bí mật. Ta chỉ không ngờ rằng Liễu Vĩnh lại quần lấy Lâm Mị. Cũng phải công nhận là Lâm Mị xinh đẹp hơn Chu Mẫn Mẫn rất nhiều. Nhưng có ta ở đây, Liễu Vĩnh đừng hòng cưới xin trôi chảy.”

“Ý tiểu thư là?”

“Anh em nhà họ Chu không phải muốn làm mối cho Như Nguyệt Quận chúa kia với Liễu Vĩnh sao? Ta chỉ tìm thời cơ tát nước theo mưa thôi. Về phần Lâm Mị, ghép cô ta với Nhị Hoàng tử Hạ Như Phong của Đại Hạ Quốc thật là xứng đôi.”

Nhậm Hiểu Ngọc cắn răng trầm tư, nghe phụ thân nói, Hạ Như Phong từng cầu hôn Thiên Phương Công chúa mà không được, hấn bị từ chối xong lại hộ tống Như Nguyệt Quận chúa và hai tiểu thư đến kết quan hệ thông gia. Nhưng Hoàng thượng cũng không giữ Như Nguyệt Quận chúa lại, chỉ giữ hai tiểu thư xinh đẹp. Đến lúc đó nếu Hạ Như Phong mở miệng cầu hôn một cô gái Đại Chu, tất là Hoàng thượng sẽ không thoái thác, chỉ chưa biết tiểu thư nhà nào sẽ bị chọn trúng. Người như Hạ Như Phong, chẳng lẽ lại cam tâm chọn một cô con gái nhà tầm thường, chắc chắn sẽ chỉ chọn một trong hai nhà là Tế tướng phủ hoặc Vĩnh Bình Hầu phủ. Nếu Hạ Như Phong đề xuất được chọn ở Tế tướng phủ, phụ thân nhất định sẽ lấy cớ rằng mình bệnh tật yếu ớt để né tránh. Chỉ khổ ấy cô em dòng thứ, nhất định sẽ có một cô phải chịu trận. Chị em gái với nhau, dù do vợ cả hay vợ lẽ sinh ra, đều là cốt nhục của phụ thân, sao tránh được việc phụ thân đau lòng. Nếu có thể tìm một kẻ sách chu đáo, không khiến các cô em gái phải lấy chồng xa, không chỉ các em gái cảm kích mình, còn khiến phụ thân thêm thương yêu mình.

“Đào Tâm, khi Lâm Mị phát bệnh, triệu chứng thế nào?” Nhậm Hiểu Ngọc nghiêng ngẫm lời Đào Tâm, nhíu mày nói: “Lá bạc hà có thể chữa bệnh đó?”

Đào Tâm vừa nghe Nhậm Hiểu Ngọc hỏi thế, lại thuật lại tỉ mỉ thêm một lần, dứt lời cũng cảm thấy kỳ quái, “Lâm tiểu thư kia đang yên đang lành, đột nhiên lả người vào vòng tay Như Nguyệt Quận chúa, không thể nhúc nhích dù chỉ một chút.”

“Nếu là bệnh tim, chỉ mấy lá bạc hà làm sao chữa được. Nhưng nếu nói không phải, thì có chứng bệnh nào có thể khiến người ta tê liệt toàn thân?” Nhậm Hiểu Ngọc suy đoán: “Đã có bệnh, tất sẽ tìm thầy xin thuốc, người dò la đi.”

Quay về với phòng thay quần áo, bước chân càng lúc càng gần. Liễu Vĩnh nóng rực toàn thân, mặt đỏ tím đập, như tên đã lên cung, trong lúc nhất thời không thể che giấu. Hấn không hốt hoảng, ôm gọn Lâm Mị,

đứng lên nấp sau cánh cửa, nghe thấy tiếng chân không tiến vào mà chỉ đi qua, Như Nguyệt Quận chúa giống như bị người khác dẫn ra ngoài.

Tình huống lén lút là tình huống kích thích ứ đọng nhất, khiến người ta mê mẩn nhất, khiến người ta muốn dừng mà không dừng được. Huống hồ nữ tử trong lòng Liễu Vĩnh lại mịn màng như tơ, mềm như bún...

Liễu Vĩnh dương cung lần nữa, ấn Lâm Mị vào tường, kề sát thân thể, dụi dụi chỗ quan trọng. Thấy Lâm Mị toàn thân run rẩy, vô lực phản kháng, nửa chống cự nửa phối hợp, lệ tràn mi, Liễu Vĩnh mãnh liệt dừng lại, nhẹ nhàng liếm nước mắt Lâm Mị, bàn tay giữ chặt túi thơm của nàng cũng thả ra, kề lên mũi nàng cho nàng đỡ buồn.

Hương bạc hà át khí tức Liễu Vĩnh, Lâm Mị đứng vững lại, cảm thấy vừa thẹn vừa cáu vừa bực vừa hận, gơ tay lên hung hăng tát “bốp” một cái, mặt Liễu Vĩnh in hằn năm ngón tay.

“Được đấy, lúc trước cần tôi lời xương, giờ lại tát tôi một cái, tôi phải trả thù em như thế nào đây?” Liễu Vĩnh cũng không cáu, tựa tiểu phi tiểu cầm tay Lâm Mị, kề lên môi, hôn chụt một cái.

“Buông tay!” Lâm Mị ra sức rút tay, vừa dùng lực, lại phát hiện nửa người Liễu Vĩnh đang đè lên nàng, không khỏi cứng đờ người, không dám nhúc nhích nữa, chỉ nức nở nói: “Anh làm thế với em, sau này em còn mặt mũi nào?”

Liễu Vĩnh ngẩn ra, lau nước mắt cho Lâm Mị, giọng nói khàn khàn đứt quãng: “Tiểu Mị, tôi không hề cố ý cột nhả em, thật sự là... thật sự là không kiềm chế được. Lúc trước cho dù trúng mị được, vẫn có thể không chế được, nhưng từ khi có em trong lòng, không còn cách nào để không chế.”

“Nhưng anh cũng không thể như vậy.” Lâm Mị lại thút thít.

“Đừng khóc, tôi không làm thế nữa!” Liễu Vĩnh buông tay Lâm Mị, nghe tiếng động hình như có người đi về phía này, tập trung lắng nghe thì là tiếng của quản sự cô cô, bèn gơ tay lên chống vào tường, ghì chặt Lâm Mị, cúi đầu hung hăng hôn một chút, sau đó hăng hái rút lui, vừa xoay người, đã vén rèm, mất hút vào màn đêm.

Lâm Mị toàn thân tê dại, gục vào tường, một lúc sau mới vỗ vỗ lên môi, vừa giận vừa hờn, “Còn nói không làm thế nữa, kết quả vẫn thế!”

48. Chương 48: Đến Cửa Cầu Hôn

Liễu Vĩnh lẳng lặng đứng ở dưới một tàng cây, mượn bóng đêm để nấu mình, hít sâu vài cái, mới ổn định được sự hưng phấn. Một bên mặt bóng râm, không cần soi gương, hắn cũng biết hằn rõ hình năm ngón tay, hằn nhếch miệng lắm lắm: “Tiểu yêu tinh không xương, đến lúc tát người lại mạnh tay thế!”

Liễu Vĩnh tuy bị tát một cái, nhưng đáy lòng lại có phần vui vẻ. Nói thế nào, Lâm Mị cũng là một cô nương biết tự trọng, tình thế hiềm nghèo, xương cốt tuy mềm, nhưng vẫn giữ được cốt khí. Hắn nghĩ đến đó, bụng dưới lại nóng lên, vừa kiềm chế được chút, lại nghĩ đến lúc thân mật với Lâm Mị, từ khi sinh ra, đó là lần đầu tiên hắn có cảm xúc yêu thương với một cô gái. Hắn vươn tay, nhẹ nhàng phủ lên một chồi non, dường như gương mặt Lâm Mị hiện ra trước mắt, dịu dàng vô hạn. Đáy lòng như mặt hồ đang gợn sóng, có địa phương mà hắn khó khăn lắm mới không chế được, giờ rục rịch ngẩng đầu thêm lần nữa.

“Hừm, thời gian gần đây, người càng lúc càng thiếu tự chủ, như vậy rất không được.” Liễu Vĩnh cúi đầu, dùng ngón tay phải phải “tiểu đệ đệ” không nghe lời, lại thuận tay bứt một chiếc lá, cuộn tròn, dùng nó ngoáy ngoáy lỗ tai, quả nhiên, lỗ tai bị ngứa, khiến phân tán sự chú ý, “tiểu đệ đệ” cũng chịu an tĩnh.

Bên kia, Như Nguyệt Quận chúa vừa đi vừa nói: “Tiểu Mị, cô ở trong phòng, tại sao ta gọi mấy lần mà cô không đáp?”

Cô bảo ta đáp thế nào? Lâm Mị cười khổ một tiếng, nói: “Chắc tại ta nói nhỏ quá, cô không nghe thấy thôi!”

“Ta thỉnh tai lắm, sao có thể không nghe thấy được?” Như Nguyệt Quận chúa lớn tiếng phản bác, lại kêu lên: “Chẳng lẽ cô cùng Liễu...”

“Đúng rồi, tại sao cô lại đến đây? Vườn này rộng thế, sao cô biết đường đi?” Lâm Mị cắt lời Như Nguyệt Quận chúa, không để Quận chúa hỏi tiếp, không chờ Như Nguyệt Quận chúa trả lời, nàng đứng lại, kéo tiểu cung nữ dẫn đường nói: “Cô nương chỉ cần dẫn đến đây thôi, ta biết đường đi tiếp.”

Phía trước đèn đuốc sáng trưng, tiếng đàn và tiếng cười nói lao xao. Chỉ cần đi theo tiếng lao xao là được, đúng là không cần lo lắng. Tiểu cung nữ khom người chúc phúc, sau đó đi về hướng ngược lại.

Dưới bóng đêm, Liễu Vĩnh nhìn thấy rất rõ ràng, có hai người đang đi tới, chính là Lâm Mị và Như Nguyệt Quận chúa, chờ hai người tới gần chút, hần mới ung dung đi đến, quay sang Như Nguyệt Quận chúa nói: “Thỉnh Quận chúa canh chừng hộ ta, ta có chuyện muốn nói với tiểu Mị.”

Như Nguyệt Quận chúa và Lâm Mị còn cách chỗ đông người một lùm cây, Liễu Vĩnh lù lù xuất hiện như thế, Như Nguyệt Quận chúa cũng phải giật mình, nhưng đến khi thấy rõ là Liễu Vĩnh, nghe hần nói thế Quận chúa quay sang nhìn Lâm Mị, thấy Lâm Mị mím môi không nói gì, Quận chúa trở hai ngón tay vào nhau, cười hì hì nói: “Hai người cứ nói từ từ, nói tỉ mỉ, nói cho rõ ràng.” Vừa nói vừa lui lại mấy bước, thực sự chống nạnh làm nhiệm vụ “hộ vệ”.

Có Như Nguyệt Quận chúa ở đây, Lâm Mị không sợ Liễu Vĩnh lại làm chuyện càn rỡ, thấp giọng nói: “Xin hỏi Liễu Trạng nguyên có lời gì muốn nói?”

Thấy Như Nguyệt Quận chúa quay lưng không dòm ngó, Liễu Vĩnh ghé sát vào Lâm Mị nói: “Tiểu Mị, em còn giận sao?” Hần dứt lời, thấy Lâm Mị đỏ mặt, như vừa thoa phấn hồng, biết ngay là nàng cũng liên tưởng đến chuyện vừa rồi, hần nhẹ giọng hỏi: “Em đang nghĩ gì? Sao lại đỏ mặt?”

“Ghé tởm!” Lâm Mị ngẩng đầu, thấy Liễu Vĩnh tựa tiểu phi tiểu, nàng dùng vẻ mặt ghé tởm nhìn hần, xoay người định đi, lại bị Liễu Vĩnh kéo tay áo, không khỏi hoảng hốt la lên: “Anh... anh lại muốn làm gì?”

“Em đừng đi, nghe tôi nói xong đã.” Liễu Vĩnh lỏng tay, thấp giọng nói: “Em đã bị chứng mềm xương đó, từ nay về sau, phải cẩn thận hơn. Ví dụ như túi thơm, tốt nhất là mang theo vài cái, một cái nhét trong ngực áo, một cái buộc ngang hông, một cái xỏ dây đeo cổ. Còn nữa, vạt áo có thể may hai lớp, giữa hai lớp nhét lá bạc hà, viền cổ tay áo cũng có thể làm khe hở, nhét vài lá bạc hà vào, để giày cũng có thể nhét vài lá. Thậm chí có thể đem lá bạc hà phơi khô nghiền thành bột, cho vào bình nhỏ mang theo người khi đi ra ngoài, phòng khi có chuyện. Cây trầm em vẫn thường cài, cũng có thể nhờ thợ thủ công làm cho rộng ruột, đổ ít phần bạc hà vào trong. Còn...”

Lâm Mị ngơ ngác nghe, theo ý tứ của Liễu Vĩnh, toàn thân trên dưới của nàng, từ đỉnh đầu đến gót chân, có thể nói là dùng bạc hà vũ trang tận răng, một phân một tấc đều không sợ hở.

Liễu Vĩnh nói xong tất cả những phương pháp hần nghĩ ra, lại có chút trách móc Lâm Mị nói: “Lại nói như yến hội tối nay, em không nên chỉ mang theo một túi thơm. Nếu không phải tôi, em đã gặp sự cố rồi.”

Nếu không phải anh, tôi đã bình an rồi! Lâm Mị thầm oán hận một câu, biện bạch: “Vốn dĩ em có cho lá bạc hà vào vạt áo, trong người cũng cất một túi thơm. Đến lúc đi, Mẫn tỷ tỷ nhìn lại một lần, nói vạt áo em căng phồng như thế rất khó coi, tìm một cái áo khác bảo em thay. Túi thơm cất trong người cũng bị chị ấy quăng đi, nói trong túi thơm toàn lá bạc hà, mùi bạc hà gắt quá làm chị ý khó chịu. Khó khăn lắm em mới giữ được túi thơm đeo ở hông. Nhất thời cũng cảm thấy không thỏa đáng, muốn thoái thác không đi, nhưng thoái thác không được.”

Lâm Mị nói xong, đột nhiên bịt miệng, có chút hối hận, hần là cái gì của nàng? Tại sao nàng phải dài thịch dài dòng như vậy? Huống hồ toàn thân trên dưới toàn lá bạc hà, chưa nói đến chuyện người bên cạnh khó chịu, bản thân nàng ngửi lá bạc hà lâu cũng bị mất khứu giác, chỉ sợ nếu để lâu dài, sẽ đúng như lời Vương đại phu nói, khứu giác tê liệt hoàn toàn. Nếu làm như lời hần, hể ra khỏi nhà là người toàn bạc hà, đến chỗ nào cũng sặc mùi bạc hà, cứ như vậy....

Liễu Vĩnh cũng nghĩ ngợi, một thiếu nữ như nàng, trên người không có mùi son phấn, lại toàn mùi bạc hà, người khác thấy thế sẽ nghĩ thế nào? Huống hồ hương bạc hà cay độc, ngửi nhiều cũng không phải biện

pháp thỏa đáng. Hắn suy nghĩ một chút nói: “Nếu yển hội không có tôi tham dự, em phải tìm có thoái thác không đi. Để tôi nghĩ được cách chữa cho chứng bệnh của em mới nói tiếp.”

Lâm Mị cúi gầm, sống mũi cay cay. Từ khi biết bản thân mắc chứng này, nàng thấy nhục nhã đến mức mấy đêm không ngủ, ngay cả bà vú cũng không dám kể, đến khi nghe Vương đại phu nói, bệnh này không có thuốc chữa, càng thêm tuyệt vọng. Bây giờ nghe được Liễu Vĩnh nói thế, phần nộ vì hành động vô lễ của hắn tiêu tan mấy phần. Nhất thời nói: “Khi phu nhân Vĩnh Bình Hầu tìm đại phu bắt mạch cho em vào tối sinh thần của bà, em có lạng lẽ hỏi Vương đại phu, Vương đại phu nói chứng này không tính là bệnh, nên không có thuốc chữa trị.”

“Kinh thành có rất nhiều người y thuật inh, không chỉ có một mình Vương đại phu.” Liễu Vĩnh cười nói: “Không cần lo lắng, chuyện này giao cho tôi là được. Nếu thật sự không có thuốc chữa, em nhanh chóng gả cho tôi làm phu nhân Trạng nguyên, có tôi che chở cho em, dù em có yếu đuối hơn nữa cũng không sao.”

Lâm Mị nghe nửa trước có chút cảm động, nghe đến nửa sau thì xấu hổ giận dữ, không chút nghĩ ngợi, giơ tay định tát. Liễu Vĩnh lần này nhanh mắt tránh được, vươn tay tóm tay Lâm Mị, tựa tiểu phi tiểu nói: “Còn chưa thành thân, em đã động tay động chân, như thế không hay đâu!” Hắn vừa nói, vừa dùng ngón cái vuốt ve lòng bàn tay Lâm Mị, hạ giọng nói: “Đừng gấp, sau khi thành thân, em muốn động tay động chân ở đâu cũng được, tôi cam đoan sẽ không phản kháng.”

“Vô sỉ!” Lâm Mị thấy Liễu Vĩnh nói đến hai chữ “ở đâu” thì ngữ điệu trở nên quái dị, như có ngụ ý, nhất thời hai má đỏ bừng, lửa giận dâng lên, cúi đầu há miệng muốn cắn tay Liễu Vĩnh.

Liễu Vĩnh thấy thần sắc Lâm Mị như thế, biết là chọc giận nàng rồi, liền buông tay Lâm Mị, lui về sau nửa bước, nhanh chóng nhận lỗi: “Tiểu Mị, tiểu Mị, em đừng giận. Từ nay tôi không nói linh tinh nữa.” Lại duỗi tay giả vờ tự tát, miệng nói: “Đường đường là Trạng nguyên, tại sao vừa gặp Lâm Mị tiểu thư lại thành kẻ không biết tự trọng, đáng chết!”

Lâm Mị vốn đang rất giận dữ, thấy hắn như thế, nhịn không được cười “phì” một tiếng, cười xong lại hất hàm nói: “Về sau còn dám ức hiếp em nữa, em sẽ mách với mẫu thân. Cho anh biết thế nào là lễ độ.”

“Xin chờ!” Liễu Vĩnh thấy Như Nguyệt Quận chúa mấy lần quay đầu lại, đành lên giọng: “Quận chúa, cô phải che chở cho tiểu Mị. Tiểu Mị không khỏe, cô phải trông chừng thật kỹ, không được để đàn ông con trai đến gần, biết không?”

“Biết rồi!” Như Nguyệt Quận chúa gật đầu, cực kỳ vui mừng. Thanh niên đẹp trai này và tiểu Mị đều có tình cảm với nhau, hắn nói thế, là sợ đàn ông khác đến gần tiểu Mị, phá rối nhân duyên của hắn, muốn ta nhìn hộ hắn! Dù sao ta cũng muốn xuất giá cùng tiểu Mị, đương nhiên sẽ giúp hắn.

Lâm Mị thấy Như Nguyệt Quận chúa đồng ý một cách rất dễ dàng, còn nhìn Liễu Vĩnh, tìm giật thót một cái, không khỏi lườm Liễu Vĩnh, tốt xấu gì người ta cũng là Quận chúa, sao anh dám sai bảo người ta như thế? Nhất thời vừa buồn vừa rối trí, đã thế này thì đừng hòng giấu được Như Nguyệt Quận chúa. Phải nhanh chóng tìm cách đập vỡ cái ý tưởng chung chồng của Quận chúa.

Liễu Vĩnh vẫn không yên tâm, dặn dò Lâm Mị: “Em đến chỗ đông người thì đừng đi lại nhiều, sau này đi đâu nhớ mang thêm một túi thơm. Tôi không tiện ở đây nữa, phải cáo từ hồi phủ trước.”

Lâm Mị thấy Liễu Vĩnh có vẻ nghiêm túc, chỉ đành gật đầu. Ngược mắt lên, thấy Liễu Vĩnh vỗ về gò má trái, nàng hiểu ngay lập tức, trên mặt hắn in hằn năm ngón tay, nếu đi ra chỗ đông người, có ai hỏi biết trả lời thế nào, đành cáo từ trước. Ma xui quỷ khiến thế nào, nàng buột miệng: “Anh có đau không?”

Liễu Vĩnh vốn đang có vẻ rất nghiêm túc, nghe Lâm Mị nói thế, mắt liền ươn ướt, chớp chớp mắt nũng nịu: “Nếu em sờ một chút thì không đau nữa.”

Lâm Mị nghe ngữ điệu của hắn, lập tức hối hận vì bản thân nhiều chuyện, quay ngoắt người lại, kéo Như Nguyệt Quận chúa đi.

Liễu Vĩnh đứng ở chỗ cũ, hai mắt sáng quắc trừng Lâm Mị, thấy nàng đi chậm, thân hình mảnh mai, đáng vẻ thướt tha mềm mại, không khỏi lăm lăm: “Đêm nay mất ngủ rồi!”

Trong vườn cười nói xôn xao, Nhậm Hiểu Ngọc tìm một chỗ hẻo lánh ngồi, thấy Như Nguyệt Quận chúa và Lâm Mị lại xuất hiện, nhất thời hỏi Đào Tâm: “Đào Tâm, người nói xem, ta có chỗ nào thua kém Lâm Mị?”

Luận gia thế, Lâm Mị mồ côi cha mẹ, cùng lắm chỉ là nghĩa nữ Hầu phủ, tự nhiên không thể so sánh với Nhậm Hiểu Ngọc là thiên kim nhà Tể tướng. Luận tướng mạo, Lâm Mị thon thả mảnh mai, khả ái động lòng người, nhưng Nhậm Hiểu Ngọc cũng là một mỹ nhân hiếm có, nổi danh người đẹp bằng giá, nếu đặt lên bàn cân, hai người không ai hơn ai. Luận tài hoa, Lâm Mị chưa làm một bài thơ bài từ nào mà thiên hạ trầm trồ, Nhậm Hiểu Ngọc mười hai tuổi đã nổi danh thơ phú.

Đào Tâm cũng không hiểu tại sao Liễu Vĩnh lại không chọn Nhậm Hiểu Ngọc, mà đi chọn Lâm Mị, giờ nghe Nhậm Hiểu Ngọc hỏi thế, buột miệng nói: “Khía cạnh nào tiểu thư cũng hơn hẳn cô ta. Nếu kết luận, cũng chỉ có thể nói Liễu Trọng nguyên mắt mờ, có mắt như mù, không phân tốt xấu.”

“Thật sao?” Nhậm Hiểu Ngọc đón một cánh hoa bay lạc đến, nắm chặt tay kê lên mũi ngửi, đột nhiên buông tay, để cánh hoa rơi xuống đất, dùng chân dẫm nát, vừa dồn lực xuống chân vừa cười lạnh trong lòng: hừ ta một lúc, ta hừ hẳn cả đời. Nói với Đào Tâm: “Một lát nữa sẽ có họa sĩ cung đình ra vẽ bức ‘Hành nhạc đồ’ cho Công chúa. Ai xinh xắn khả ái, Công chúa nhất định sẽ sắp xếp ngồi gần. Lâm Mị như vậy, chắc chắn sẽ được ngồi cạnh Đại Công chúa. Người tặng viên trân châu ta mang tới cho họa sư, bảo ông ấy phải vẽ Lâm Mị thật đẹp, ít nhất cũng phải có ba phần giống Đại Công chúa.”

“Tiểu thư...” Đào Tâm có chút kinh ngạc, nếu tiểu thư không muốn Lâm Mị nổi bật, không phải nên bảo họa sư chấm thêm vào khóe mắt bờ môi Lâm Mị một hai nốt ruồi, khiến Lâm Mị có tướng xấu sao?

Nhậm Hiểu Ngọc thấy sắc mặt Đào Tâm, cười nhạt: “Người chỉ cần biết làm theo lời ta bảo thôi.” Hạ Như Phong ngưỡng mộ Thiên Phương Công chúa đã lâu, mà Thiên Phương Công chúa tuyệt đối sẽ không đến Đại Hạ Quốc làm dâu. Lâm Mị tướng mạo kiều mỹ, khí chất cũng có mấy phần tương tự Thiên Phương Công chúa, nếu khiến họa sư bỏ thêm chút công phu, trau chuốt nét bút, muốn Lâm Mị giống Thiên Phương Công chúa, hoàn toàn không phải việc gì khó khăn.

Sau Quân phương yến, Hành Nhạc Đồ và thơ phú vân vân sẽ được các cung phi truyền tay. Đến lúc đó tự nhiên sẽ truyền đến tay hai cô tiểu thư Đại Hạ, chuyện Lâm Mị có tướng mạo giống Thiên Phương Công chúa, tự nhiên cũng có thể nhờ hai cô tiểu thư kia mà truyền đến tai Hạ Như Phong. Hạ Như Phong cầu không được Thiên Phương Công chúa, tự nhiên sẽ cầu hôn người có tướng mạo giống Thiên Phương Công chúa là nghĩa nữ Hầu phủ Lâm Mị. Đến lúc đó dù phu nhân Vĩnh Bình Hầu có yêu thương Lâm Mị đến đâu, sẽ không vì cô nghĩa nữ không nơi nương tựa mà kháng chỉ bất tuân.

Liễu Vĩnh, đến khi người trong lòng người sang Đại Hạ Quốc ngàn dặm xa xôi làm vợ người khác, ta sẽ chờ xem người sẽ có cảm xúc gì?

Liễu Vĩnh lúc này đang ngồi trong kiệu, tâm tình rất sáng khoái, miệng còn huýt sáo một thủ khúc nghe được hồi nhỏ, huýt một hồi lâu, mới nhớ ra, ở Liễu Châu, khi tân lang nghênh đón tân nương vào nhà, đội kèn sẽ thổi thủ khúc này.

Khi kiệu về đến Trọng nguyên phủ, Liễu nữ mẫu ra đón, cười nói: “Thiếu gia tối nay về sớm quá.” Dứt lời thì nữ mẫu nhìn thấy hình bàn tay trên má Liễu Vĩnh, không khỏi cả kinh, chỉ chỉ nói: “Đây là, đây là...”

“Đây là cháu không cẩn thận va phải cây liễu.” Liễu Vĩnh cười lảng sang chuyện khác, “Sao mama lại đích thân ra đón?”

Liễu nữ mẫu không bị lừa, trừng mắt nhìn Liễu Vĩnh nói: “Va vào cây liễu lại thành hình bàn tay được sao?”

Thấy phu kiệu đã lui xuống, Liễu Vĩnh mới nói: “Haizzz, đây là con dâu tương lai nhà ta đánh.”

Liễu nữ mẫu nghe thế vừa mừng vừa sợ, sợ là, còn chưa thành thân, đã động thủ đánh người? Mừng là, rốt cục thiếu gia cũng chịu lấy vợ?

“Thiếu gia, là tiểu thư nhà ai? Khi nào đi cầu hôn?”

Liễu Vĩnh đi thẳng vào trong nhà: “Là nghĩa nữ Vĩnh Bình Hầu tên Lâm Mị. Mấy ngày nữa cầu hôn.”

Liều nãi nương vui vẻ thốt lên: “Thiếu gia, ngày mai vú sẽ dậy sớm, đi chùa xin quẻ, sau đó nhờ sư cụ chọn ột ngày tốt!” Nói đến đó Liều nữ mầu lại đổi vui thành buồn, ưu sầu nói: “Thiếu gia, đã như vậy, tiểu thư kia vì sao lại đánh cậu?”

Liều Vĩnh cười nham nhở: “Đánh là yêu, mắng là thương!” Dứt lời thì vào phòng đóng cửa, bỏ lại Liều nữ mầu gặm nhấm bản khoán.

Mấy ngày sau Quần phương yến, kinh thành lan truyền hai tin khiến dân tình xôn xao: tin thứ nhất, là Thiên Phương Công chúa chọn cử nhân Liều Châu Mạc Song Bách làm phò mã, quan Giám chính của Khâm Thiên Giám đang chọn ngày tốt. Tin thứ hai, là Hoa Quận vương chuẩn bị đến Vĩnh Bình Hầu phủ cầu hôn thiên kim Hầu gia Chu Mẫn Mẫn làm Quận vương phi.

Khi tin Hoa Quận vương muốn đến Hầu phủ cầu hôn, truyền đến tai phu nhân Vĩnh Bình Hầu, bà chẳng hề cao hứng, chỉ sợ Chu Mẫn Mẫn vẫn dành tình cảm cho Liều Vĩnh, đến lúc đó không chịu đồng ý hôn sự với Hoa Quận vương. Tạm thời chuyện này vẫn chưa chính thức, không thể rêu rao, càng không thể hấp tấp nói với Chu Mẫn Mẫn.

Chuyện của Hoa Quận vương, Liều Vĩnh cũng đã nghe ngóng được rõ ràng, hần thềm tính toán trong lòng, nói với Liều nữ mầu: “Mama, chúng ta không cần chọn ngày tốt, cứ cầu hôn cùng một ngày với Hoa Quận vương là được.”

Liều nữ mầu dò la Hoa Quận vương sẽ cầu hôn ngày hai tám tháng bảy, không khỏi nói thầm: “Thiếu gia, cầu hôn nên vào tháng chẵn, không nên tháng lẻ. Chúng ta chờ thêm mấy ngày, đến tháng tám hãy đến Hầu phủ cầu hôn!”

Liều Vĩnh cười nói: “Chậm thêm một ngày, không chừng Hầu phủ sẽ nhận lời người khác.” Nếu trì hoãn, chỉ sợ đem dài lắm mòng, nảy sinh sự cố.

Về phần nhà gái, phu nhân Vĩnh Bình Hầu không tiện dò la chuyện Hoa Quận vương sẽ chính thức cầu hôn hôm nào, lòng bà rất nôn nóng, chỉ suy nghĩ phải nói thế nào mới có thể thuyết phục Chu Mẫn Mẫn nhận lời Hoa Quận vương.

Lại thêm, bà cho rằng Hoa Quận vương dù muốn cầu hôn, cũng phải chờ đến tháng tám mới cầu hôn, không ngờ sáng ngày hai tám tháng bảy, vợ của quản gia thỏ phỉ phò chạy vào: “Phu nhân, có hai nhà cho bà mối đến cầu hôn!”

“Ngoài Hoa Quận vương còn có ai?” Phu nhân Vĩnh Bình Hầu có cảm giác không hay, vội vàng nói: “Hỏi rõ ràng chưa?”

“Hỏi phu nhân, một bà mối là Hoa Quận vương nhờ, một bà mối là Liều Trọng nguyên nhờ.”

Một nhà là Vương phủ quyền thế, một nhà là Liều Trọng nguyên mà Mẫn Mẫn ái mộ, biết làm thế nào đây?

49. Chương 49: Lúc Vui Lúc Buồn

Sau Quần phương yến, Lâm Mị ngơ ngẩn mất tập trung suốt mấy ngày liên tục, nghĩ đến thái độ của bản thân khi bị Liều Vĩnh cự nể, vừa giận lại vừa xấu hổ. Nhớ đến lời dặn dò của Liều Vĩnh, lòng trào dâng trăm ngàn cảm xúc, không phân biệt được là chua hay là đắng. Lâm Mị cứ lúc vui lúc buồn, làm sao giấu được Cố nữ mầu? Cố nữ mầu chỉ hỏi xa gần mấy câu, liền suy đoán được, trịnh trọng nói: “Tiểu thư, cô thích ai đúng không?”

“Mama!” Lâm Mị tuy đã nhận phu nhân Vĩnh Bình Hầu là nghĩa mẫu, nhưng thời gian tiếp xúc chưa lâu, tình mẹ con cũng chưa lấy làm sâu sắc, người thân thiết nhất vẫn là bà vú, nhất thời đành cân nhắc từ ngữ, cuối cùng thuật lại cho bà vú nghe chuyện mấy lần nhữn người đều gặp phải Liều Vĩnh.

Cố nữ mầu thở dài, duỗi tay ôm Lâm Mị nói: “Tiểu thư là trẻ sinh non, xương vốn mềm hơn bình thường, khi những đứa trẻ sinh cùng lúc với tiểu thư biết đi, tiểu thư còn đứng chưa vững. Cả nhà thấy thế lo lắng vô cùng, chỉ sợ tiểu thư bị chứng sụn hóa. May là khi được mười tám tháng, tiểu thư bắt đầu lúc lắc tập đi. Cả nhà mới được thở phào một hơi. Chỉ không ngờ, khi cô lớn lên, người được khí tức đàn ông lại.... May là

vẫn chưa xảy ra chuyện gì nghiêm trọng, bây giờ nhanh chóng quyết định chuyện chung thân, nhanh chóng về nhà chồng là được.”

Lâm Mị gạt lệ nói: “Mama, cháu cũng muốn đoan trang như mẫu thân, nhưng nỗ lực mãi vẫn không xong.”

“Tội nghiệp tiểu thư!” Cố nhũ mẫu lấy khăn tay lau nước mắt cho Lâm Mị: “Liễu Trọng nguyên kia tuy không có nền tảng như nhà họ Tô, nhưng hấn tài mạo song toàn, thông minh lanh lợi giỏi giang, so với Tô thiếu gia còn hơn một chút. Kể ra cũng là một người đáng để kết duyên. Chỉ có điều, hấn không nạp thiếp từng đây năm, cũng không có nàng hầu. Đến khi cưới vợ, chỉ sợ sẽ không khống chế được, tiểu thư nên cẩn thận.”

“Mama có phương pháp chưa?” Lâm Mị buột miệng hỏi, nhất thời lại đỏ mặt, còn chưa mồi mai gì, đã nghĩ cách khống chế Liễu Vĩnh, nàng không luống cuống, đánh trống lảng sang chuyện khác: “Nếu mama có phương pháp, sao lúc trước không giúp mẹ cháu đưa ra vài chủ ý?”

Cố nhũ mẫu nghe được Lâm Mị hỏi thế, đau lòng quay mặt đi, chấm nước mắt, một lúc sau mới nói: “Nếu lúc trước vú có nhiều phương pháp thế, sao có thể để mẹ cô phải chịu khổ?”

“Những phương pháp đó là có sau khi mẹ cô qua đời.” Cố nhũ mẫu lau nước mắt, quay đầu nói: “Khi đó cha cô cũng ngã bệnh, cô còn quá nhỏ, chỉ một mình vú túc trực bên linh cữu. Suốt bảy ngày vú không được ngủ. Ngày thứ tám vú gục xuống giường, mơ một giấc mộng thật ly kỳ. Trong mộng vú là một người khác, ngồi trong một cái hộp cổ quái, cái hộp kia còn chuyển động về phía trước. Xung quanh cũng toàn những người kỳ quái, nói những chuyện kỳ quái. Sau khi tỉnh lại quên hơn phân nửa. Nhưng từ đó về sau thường nảy ra những chủ ý rất kỳ quái, giống như trước đây đã từng nghĩ đến, đã từng làm rồi. Nhưng muốn nắm bắt thì lại không nắm bắt được.”

Lâm Mị nghe thế há hốc mồm, xoa ấn Ấn Đường cho Cố nhũ mẫu, lẩm bẩm nói: “Mama đừng lo lắng!”

Chủ tớ hai người thì thảo tâm sự, đến quá nửa đêm mới nghỉ ngơi. Sáng hôm sau, Lâm Mị dậy muộn hơn mọi hôm một chút, rửa mặt chải đầu xong, đang định đến phòng phu nhân Vĩnh Bình Hầu thỉnh an, lại thấy người hầu vội vàng đi vào nói: “Nhị tiểu thư, có bà vú đến phủ ta, đang ngồi ở ngoài sảnh. Phu nhân bảo tiểu thư không cần đi thỉnh an.”

“Là bà mối nhà ai?” Tim Lâm Mị bỗng nhiên đập “thình thịch”, Liễu Vĩnh tới cầu hôn sao?

Người hầu cười hì hì nói: “Một người là Hoa Quận vương, một người là Liễu Trọng nguyên.”

Lâm Mị nhất thời vừa mừng lại vừa lo, mừng là, Liễu Vĩnh thật sự tới cầu hôn. Lo là, tối hôm trước Quận chúa còn nói muốn ở cạnh mình cả đời, nếu hôn sự này thực hiện được, Như Nguyệt Quận chúa mà cố chấp đòi gả cùng, thì biết làm thế nào? Không được, phải nhanh chóng nói rõ với Quận chúa, nếu cô ấy muốn chung chồng, từ đó về sau hai người sẽ là kẻ thù, không làm tỷ muội nữa.

Nhất gia hữu nữ bách gia cầu (một nhà có con gái mà trăm nhà hỏi), phu nhân Vĩnh Bình Hầu không thể nào mà cao hứng cho nổi. Nhà quyền quý ở kinh thành, trước khi mồi mai có ai là không đến hỏi han thăm dò, nói chuyện bóng gió trước, tự quyết định thế, còn nhờ bà mối làm gì? Lỡ mồi tới cửa, nếu nhà gái không đồng ý, hoặc là có quyết định khác, cự tuyệt nhà trai, đối với cả hai bên mà nói, đều là mất thể diện. Truyền ra ngoài chỉ khiến thiên hạ chê cười.

Hoa Quận vương ý vào quyền thế, tự nhận là mười phần chắc chắn, không thêm nhờ người đến tìm bà nói chuyện, thương lượng một chút cũng không làm, cứ thế lù lù tới cửa. Liễu Vĩnh kia lại càng bất thường, một viên quan nhỏ không có nền tảng gì, muốn đến Hầu phủ cầu hôn, vậy mà không nhờ nữ quyền đến hỏi han thăm dò gì hết, cứ thế cho bà mối đến?

“Tiếp đãi hai bà mối cho tốt, nói chờ ta một chút.” Phu nhân Vĩnh Bình Hầu căn dặn vợ của quản gia mấy câu, sau đó nhanh chóng cho người gọi Chu Mẫn Mẫn đến nói chuyện.

“Mẫn Mẫn, Hoa Quận vương và Liễu Trọng nguyên đều nhờ bà mối đến cầu hôn, đang ngồi ngoài sảnh. Mẹ hỏi con, rốt cục con nghĩ thế nào?” Phu nhân Vĩnh Bình Hầu vì nhà mẹ để từng chịu cơn suy sụp, khi gả cho Vĩnh Bình Hầu tính là trào cao, vì chuyện đó, bà bị mẫu thân Vĩnh Bình Hầu làm khó dễ không ít lần, cũng từng sống chật vật suốt một thời gian. Đối với hôn sự của con gái, bà có chủ ý của chính mình. Huống hồ hiện nay Vĩnh Bình Hầu quyền cao chức trọng, nếu muốn Chu Mẫn Mẫn có một tương lai tốt đẹp, không

cần treo cao đến hoàng thân quốc thích. Nếu Chu Mẫn Mẫn kiên trì muốn gả cho Liễu Vĩnh, bà sẽ nghĩ cách giúp Mẫn Mẫn.

Chu Mẫn Mẫn cúi đầu một hồi, đỏ mặt nói: “Xin tùy mẫu thân định đoạt.”

“Nếu ta định đoạt, ta sẽ chọn Hoa Quận vương.” Phu nhân Vĩnh Bình Hầu trịnh trọng nói: “Mẫn Mẫn, ta nuôi con bao nhiêu năm nay, chẳng lẽ con có điều gì không thể nói với ta?”

“Mẹ!” Chu Mẫn Mẫn thấy phu nhân Vĩnh Bình Hầu nói thế, không khỏi ngoài ý muốn, không lẽ nếu cô ấy chọn Liễu Vĩnh, mẹ cũng sẽ đồng ý sao? Nhất thời nhích lại, ôm cánh tay phu nhân Vĩnh Bình Hầu, ngả đầu vào vai bà, nói: “Mẹ nhận lời Hoa Quận vương đi.”

“Con nói thật cho ta, có phải đã xảy ra chuyện gì rồi hay không?” Phu nhân Vĩnh Bình Hầu nâng mặt Mẫn Mẫn lên, nói: “Lúc trước, mỗi khi Liễu Trọng nguyên đến, con đều cho người hầu đi nghe ngóng hành tung của hắn, con tưởng ta không biết sao? Tại sao lúc này lại quyết định khác?”

“Mẹ, chẳng lẽ mẹ không hy vọng con chọn Hoa Quận vương?”

“Chính là vì hy vọng con chọn Hoa Quận vương mà phải hỏi cho rõ ràng.” Phu nhân Vĩnh Bình Hầu nói chân thành: “Một cô gái không nên một dạ hai lòng, không nên nhất là cưới một người, nhớ nhưng một người.”

Chu Mẫn Mẫn thấy không thể giấu giếm, đành thuật lại chuyện tối hôm Thường hoa hội ở phủ Trưởng Công chúa, Hoa Quận vương đã nói những gì. Lại đem những lời khuyên của Lâm Mị kể hết ra, sau đó nói: “Tiểu Mị cũng nói, Liễu Trọng nguyên không phải người dễ trao thân gửi phận, khuyên con không nên chọn hắn. Con so sánh hai người, cũng cảm thấy Hoa Quận vương thật lòng hơn.”

Phu nhân Vĩnh Bình Hầu nghe được thế, thở phào một cái: “Nếu thật thế, chuyện cũng dễ xử lý hơn. Ta chỉ sợ con vẫn dành tình cảm cho Liễu Trọng nguyên, thì khó mà dứt xé!” Nghĩ đến đó phu nhân Vĩnh Bình Hầu vô cùng vui vẻ, Hoa Quận vương rất được Thái hậu và Hoàng thượng sủng ái, so sánh với những kẻ cùng lứa, hắn là người có bản lĩnh, Mẫn Mẫn gả cho hắn, thật sự hơn hẳn gả cho Liễu Vĩnh.

Chu Mẫn Mẫn thổ lộ tâm sự xong, rất thẹn thùng, vội xin cáo từ về phòng, nhưng không kiềm chế được, lại cho người đi nghe ngóng. Một lúc sau, người hầu quay về nói: “Tiểu thư tiểu thư, em thừa dịp châm trà, nghe rõ ràng, trong số hai bà mối, có một người cầu hôn Nhị tiểu thư.”

“Cái gì?” Chu Mẫn Mẫn thất thanh: “Một người cầu hôn tiểu Mị?”

“Đúng vậy! Hoa Quận vương cầu hôn tiểu thư. Liễu Trọng nguyên cầu hôn Nhị tiểu thư.”

Liễu Vĩnh không cầu hôn ta, mà là cầu hôn tiểu Mị? Chu Mẫn nhảy dựng lên, vội vàng nói: “Người nhanh chóng ra dấu với người hầu của mẫu thân, để bà về phòng chờ ta nói chuyện.” Lúc trước thật là ma xui quỷ khiến mới thích Liễu Vĩnh? Xem đi, trước là dây dưa không rõ ràng với Nhậm Hiểu Ngọc, sau là ôm ở với mình, bây giờ lại quay sang cầu hôn tiểu Mị? Hắn có mục đích gì? Nhất định phải nói với mẫu thân, không thể để Liễu Vĩnh lừa gạt đưa tiểu Mị đi.

Được người hầu nói thăm, phu nhân Vĩnh Bình Hầu vội có tránh mặt một chút, nhanh chóng về phòng, đã thấy Chu Mẫn Mẫn đang lo lắng bồn chồn, bà hỏi: “Thế này là thế nào? Tại sao Liễu Vĩnh lại cầu hôn tiểu Mị? Hai đứa nó chỉ mới gặp mặt có hai ba lần.”

Chu Mẫn Mẫn nói: “Mẹ, tối Thường hoa hội, theo ngữ khí của tiểu Mị thì có vẻ chán ghét Liễu Trọng nguyên, không cần hỏi ý kiến em ấy đâu, trực tiếp cự tuyệt Liễu Trọng nguyên là được.”

Phu nhân Vĩnh Bình Hầu gật đầu nói: “Lần trước Sử gia tới cầu hôn, ta đã hỏi tiểu Mị, con bé ngượng ngùng nói tùy ta quyết định, tự nhiên là bằng lòng nhà họ Sử. Hôm trước mẹ con còn lằng lằng nói, Bình Tá và Bình Vân nghe ngóng được mẹ con muốn dạm hỏi tiểu Mị, bày tỏ rằng rất vui mừng. Chuyện đó coi như đã quyết định.”

Lúc trước khi nhà họ Sử cầu hôn, vì lúc so bát tự gặp trắc trở mà tạm gạt qua một bên. Giờ biết là Đại Công chúa đã chọn Mạc Song Bách, Sử Bình Tá không còn liên quan, hôn sự này đương nhiên là bàn tiếp. Về phần Liễu Vĩnh, hắn nay Tần mai Sở, sao có thể phó thác chung thân?

Phu nhân Vĩnh Bình Hầu nghĩ sẽ gả Lâm Mị cho Sử Bình Tá, chuyện Liễu Vĩnh tới cầu hôn Lâm Mị thật sự không nên rêu rao, bèn nói: “Tiểu Mị tính hay ngượng ngùng, nhớ không đề cập chuyện này với con bé. Dặn bọn người hầu không được để lộ.”

Chu Mẫn Mẫn vẫn đang băn khoăn tại sao đối tượng Liễu Vĩnh cầu hôn không phải cô ấy mà lại là Lâm Mị.

Phu nhân Vĩnh Bình Hầu cau mày nói: “Chắc hẳn là tin Hoa Quận vương bảo Khâm Thiên Giám chọn ngày tốt bị lộ ra ngoài, Liễu Vĩnh biết bản thân không tranh giành được với Hoa Quận vương, dứt khoát quay sang cầu hôn tiểu Mị. Mục đích là muốn tỷ muội bất hòa?”

“Nếu hẳn có mục đích đó, thì tiểu Mị càng không thể gả cho hẳn. Mẹ cứ tuyệt thẳng thừng luôn đi!”

Phu nhân Vĩnh Bình Hầu cười, “Tốt xấu gì hẳn cũng là Trạng nguyên tài mạo song toàn, đối tượng cầu hôn cũng là nghĩa nữ Hầu phủ, sao có thể cự tuyệt thẳng thừng? Thật sự cũng nên để cho hẳn đường lui. Ta sẽ tìm lời xã giao, nói chờ so bát tự rồi bàn tiếp. Đến lúc đó, chỉ cần nói bát tự không hợp là được.”

Tin hai bà mới đến Vĩnh Bình Hầu phủ cùng một ngày nhanh chóng truyền ra ngoài, không đến trưa, Tô phu nhân cũng nghe nói, bà hỏi Tả phu nhân: “Tin tức có chính xác không? Nói cho cùng, tôi cũng là nghĩa mẫu của tiểu Mị, cũng sẽ chuẩn bị hồi môn cho con bé. Nếu bàn chuyện cưới xin cho tiểu Mị, phu nhân Vĩnh Bình Hầu cũng nên hỏi ý kiến tôi mới phải.”

“Là phu nhân Vĩnh Bình Hầu cho người nói với Sử phu nhân, tất nhiên chính xác.” Tả phu nhân cười nói: “Nghe kể khi hai bà mới tới cửa, ai nấy đều cho rằng cả hai đều cầu hôn đại tiểu thư Chu Mẫn Mẫn, phu nhân Hầu gia rất khó xử. Ai ngờ bà mới mở lời, thì ra, Hoa Quận vương tất nhiên là muốn cầu hôn Mẫn Mẫn, nhưng Liễu Trạng nguyên thì ngoài dự đoán mọi người, không phải cầu hôn Mẫn Mẫn, mà là cầu hôn Lâm Mị.”

Tô phu nhân nói: “Liễu Trạng nguyên tài mạo song toàn, cả kinh thành đều nói hẳn muốn tìm một nhà vợ để dựa dẫm, tại sao không cầu hôn thiên kim đích thực của Hầu phủ, lại ngược đời đi cầu hôn một nghĩa nữ? Có mục đích gì?”

“Chính là thế đấy.” Tả phu nhân vỗ tay một cái nói: “Phàm cứ chuyện khác thường tất là có vấn đề. Phu nhân Vĩnh Bình Hầu nói, tiểu Mị từng nói với Mẫn Mẫn, Liễu Trạng nguyên không phải người có thể trao thân gửi phận, không hỏi cũng biết, tiểu Mị sẽ không đồng ý lời cầu hôn đó. Phu nhân Hầu gia cũng nói, tiểu Mị tuy không phải con gái ruột của bà ấy, nhưng chuyện hôn nhân bà ấy vẫn sẽ cân nhắc. Nghĩ đi nghĩ lại, nhà họ Sử vẫn là ổn thỏa nhất.”

Tô phu nhân gật gù, nếu đặt Liễu Vĩnh và Sử Bình Tá lên bàn cân để chọn, nói thế nào thì Sử Bình Tá cũng đáng tin hơn.

Tả phu nhân cười nói: “Với Hoa Quận vương, bà ấy nhanh chóng đưa thiệp canh để Khâm Thiên Giám so bát tự. Xong lễ nạp thái, là sẽ nhanh chóng quyết định chuyện cưới xin. Về phần Liễu Trạng nguyên, phu nhân Hầu gia chỉ nói so bát tự rồi sẽ trả lời. Có lẽ ngày mai sẽ thỉnh cô đến thương nghị.”

Nói đến Liễu Vĩnh, nghe bà mới báo lại hẳn không hề kinh ngạc, nếu phu nhân Vĩnh Bình Hầu nhanh chóng bằng lòng thì hẳn mới thấy quái dị đấy!

Liễu nữ mẫu nghe thuật lại tình hình cụ thể và tỉ mỉ xong, có vẻ rất lo âu, “Thiếu gia, trước khi nhờ bà mới đến cầu hôn, thường nhờ nữ quyến hoặc người quen đến hỏi han thăm dò trước, đáng tiếc phủ chúng ta không có nữ quyến, càng không quen vị phu nhân nào đủ thân, hôm nay cầu hôn, quả thật có chút đường đột. Bây giờ phu nhân Hầu gia nói chờ so bát tự rồi nói tiếp, dường như có ý từ chối. Giờ phải làm thế nào?” Hic, vậy là thiếu gia chịu tất uống công rồi!

“Mama yên tâm.” Liễu Vĩnh cười nói: “Tiểu Mị chỉ là nghĩa nữ, hôn sự của nàng, phu nhân Hầu gia dù sao cũng phải hỏi ý tứ của nàng. Chỉ cần tiểu Mị tỏ ý bằng lòng, có thế nào, phu nhân Hầu gia cũng không cần đâu. Huống hồ thiếu gia nhà ta đường đường là một Trạng nguyên, tài mạo song toàn, tiền đồ rộng lớn, rất đáng để trao thân gửi phận. Phu nhân Hầu gia sẽ không mù quáng cố chấp chia duyên rẽ thụy đâu.”

Liễu Vĩnh đang nói, lại có quản sự của phủ Thiên Phương Công chúa tới, hỏi Liễu Vĩnh đã tìm được đại sư thư pháp chưa, lại cười nói: “Hạ Như Phong kia nghe nói Lan Nhược đạo quan có bút tích của đại sư thư

pháp tiền triều, đã đi chiêm ngưỡng, còn ngông cuồng tuyên bố, nói ngày kia sẽ khiêu chiến ở Lan Nhược đạo quan, nếu có ai giỏi thư pháp hơn hẳn, hẳn sẽ hành lễ đệ tử. Nếu không có ai hơn, thì bút tích ở Lan Nhược đạo quan, thuộc về hẳn tất cả.”

“Hoang đường! Bút tích ở Lan Nhược đạo quan là của các bậc đại sư thư pháp tiền triều để lại, sao có thể thuộc về Hạ Như Phong?” Lòng mảy Liễu Vĩnh đứng đứng, cả giận nói: “Vẫn còn thời gian hai ngày, ta nhất định sẽ tìm được một người.” Nếu trong hai ngày không tìm được người, hẳn sẽ nghĩ biện pháp kéo dài thời gian, có thể nào cũng phải khiến Hạ Như Phong biết khó mà lui!

Tiến quân sự đi, Mạc Song Bách lại tới. Liễu Vĩnh cười nói: “Vừa rồi có quân sự của Đại Công chúa ghé thăm, không ngờ giờ lại là phò mã gia quang lâm. Gần đây hỉ sự buông xuống, quả nhiên là mặt mày xuân sắc!”

“Được rồi, Liễu huynh đừng giễu cợt tôi!” Mạc Song Bách ngồi xuống, nói: “Liễu huynh, có phải anh nhờ bà mối đến Hầu phủ cầu hôn?”

“Tin tức của cậu thật nhanh nhạy, chuyện vừa buổi sáng, giờ đã biết rồi.” Liễu Vĩnh cười nói: “Thế nào, tôi chúc mừng tôi?”

“Không, tôi báo cho Liễu huynh một tin này.” Mạc Song Bách nói: “Em gái tôi nghe được, phu nhân Vĩnh Bình Hầu muốn gả Lâm tiểu thư cho thiếu gia nhà họ Sử Sử Bình Tá. Liễu huynh sẽ thất bại.”

“Tiểu Mị nàng...” Liễu Vĩnh vẫn giữ được sự minh mẫn, phản ứng được ngay lập tức, chắc chắn là Lâm Mị vẫn chưa biết chuyện này. Nhưng nếu để phu nhân Vĩnh Bình Hầu chính thức bàn chuyện cưới xin với nhà họ Sử thì mọi chuyện ván đã đóng thuyền.

“Song Bách cậu tạm thời giúp tôi một việc.” Liễu Vĩnh ngẫm nghĩ một chút, định thần nói: “Cậu nhờ Song Kỳ thay tôi hẹn tiểu Mị ra ngoài gặp mặt.” Vừa dứt lời, lại nhớ đến chuyện cũ với Mạc Song Kỳ, lúc này nhờ Mạc Song Kỳ hẹn Lâm Mị, thật là khó xử cả đôi bên, nhất thời lại nói: “Thôi, để tôi tự nghĩ cách.”

Mạc Song Bách hoàn thành tâm nguyện với người trong mộng, lòng rất vui sướng, cũng muốn người khác được hoàn thành tâm nguyện như mình. Tối đó thấy Liễu Vĩnh ôm Lâm Mị, hẳn biết là Liễu Vĩnh thật sự rung động. Bèn nói: “Nghe nói ngày kia Hạ Như Phong sẽ thách đấu thư pháp ở Lan Nhược đạo quan, đến lúc đó chắc chắn thiếu gia tiểu thư Hầu phủ sẽ đến. Hôm đó Liễu huynh tìm cơ hội gặp riêng Lâm tiểu thư, chẳng lẽ không được?”

“Đến lúc đó còn tận hai ngày, chỉ sợ sự tình có biến.” Liễu Vĩnh đứng lên đi qua đi lại, cau mày nói: “Không được, ta phải nhanh chóng hẹn gặp tiểu Mị.”

50. Chương 50: Được Voi Đòi Tiên

Vì có bà mối đến phủ, Lâm Mị không tiện ra mặt, đến tận trưa, mới nghe ngóng được là đã đưa bát tự của Mẫn Mẫn cho Hoa Quận vương, về phần Liễu Vĩnh không dò la được tin tức gì, Lâm Mị cảm thấy kỳ quái, đành nhờ bà vú đi nghe ngóng.

Cổ nhũ mẫu không dò la được manh mối nào từ người hầu, trở về nói với Lâm Mị: “Phu nhân đã nhận thiệp canh của Liễu Trọng nguyên, chỉ nói chờ so bát tự rồi nói tiếp. Có vẻ suôn sẻ, tiểu thư chờ tin vui là được.”

Lâm Mị lại có chút bất an, cảm thấy sự việc có chút không hợp lý, rất băn khoăn không biết có nên tìm Chu Mẫn Mẫn dò la một chút không, đúng lúc đó lại có người hầu của Tả phủ gửi tấm thiệp mời. Lâm Mị mở thiệp mời ra xem, là Tả Lê mời nàng, thiệp viết là mới biết một kiểu giày mới, nếu làm được thì rất đẹp.

Cổ nhũ mẫu vốn âu sầu là Lâm Mị giao thiệp không rộng, giờ biết Tả Lê mời, tự nhiên là khuyến khích Lâm Mị đi, chỉ cười nói: “Một thời gian nữa, tiểu thư sẽ chính thức quyết định chuyện chung thân, bao thời gian tâm sức sẽ dành cho việc chuẩn bị đồ cưới cả, sao còn thời gian rảnh ra khỏi nhà? Bây giờ Tả tiểu thư có thịnh tình, đương nhiên phải nhận lời.”

Lâm Mị nghe Cổ nhũ mẫu nói có lý, vì vậy thay quần áo đi, lại sai người bẩm báo với phu nhân Vĩnh Bình Hầu. Phu nhân Vĩnh Bình Hầu thấy Lâm Mị muốn đến Tả phủ, bèn sai người chuẩn bị kiệu, lại cười nói: “Tả tiểu thư đã có lòng, con đừng từ chối người ta, cứ đi đi.”

Lâm Mị và Như Nguyệt Quận chúa đến Tả phủ không bao lâu, Liễu Vĩnh liền được tin, lập tức thưởng cho tên hầu đi dò thám, trầm ngâm nói: “Lúc này đến Tả phủ báỉ phỏng, liệu có đường đột quá chăng?”

Mạc Song Bách nghe thế, cười nói: “Tả Sâm là quan Lễ Bộ, mấy ngày nay vì chuyện của Công chúa, có tìm tôi nhiều lần, tôi cùng tới báỉ phỏng thì không hề đường đột.”

“Đã vậy thì mau đi!” Liễu Vĩnh nghe được thế, nhanh chóng bảo người hầu chuẩn bị ngựa xe.

Tả Sâm được báo Mạc Song Bách và Liễu Vĩnh tới chơi, quả nhiên chẳng hề kinh ngạc, ra đón tận nơi, cười nói: “Cơn gió nào thổi hai vị tới?”

“Tất nhiên là gió lành!” Liễu Vĩnh cười, ngồi xuống liền có người dâng trà, ba người bắt đầu đàm luận phong hoa tuyết nguyệt (bốn đối tượng mà văn học cổ điển dùng để miêu tả thiên nhiên).

Lâm Mị lúc này đang ở trong phòng riêng của Tả Lê, thấy bài trí trong phòng rất nhẹ nhàng đơn giản, trên bàn có rất nhiều sách, không khỏi cười nói: “Nếu không biết, em còn tưởng vào phòng đàn ông!” Vừa nói vừa cầm cây quạt trên bàn lên, xòe ra phe phẩy, nhìn đến chữ trên quạt thì tấm tắc khen: “Quạt này không những tranh đẹp, mà thơ cũng hay.”

“Ta cũng thích bài thơ này, vì thế mới đề lên quạt.” Tả Lê cười nói: “Nếu em thích, cây quạt này tặng em.”

“Vậy em không khách sáo đâu.” Lâm Mị bắt chước dáng vẻ của đàn ông con trai, gập quạt rồi lại xòe ra xoành xoạch, cười hỏi: “Cầm thêm cây quạt cảm giác phong nhã hơn rất nhiều!”

Hai người cười đùa vui vẻ.

Quay trở lại phòng khách, Liễu Vĩnh thấy câu chuyện đã đến hồi ăn ý, dừng dậy thi lễ nói: “Chuyến này tôi tới, có một chuyện xin được làm phiền Tả huynh.”

“Liễu Trạng nguyên xin nói đi!”

Liễu Vĩnh tóm tắt câu chuyện mình nhờ bà mối đến Hầu phủ cầu hôn, phu nhân Vĩnh Bình Hầu cảm thiệp canh, bảo chờ so bát tự rồi nói tiếp, không ngờ lại dò la được tin, rằng phu nhân Vĩnh Bình Hầu đã quyết định, sẽ gả nghĩa nữ Lâm Mị cho Sử Bình Tá, sáng mai sẽ đến Linh Ẩn Tự so bát tự. Mà đến tận lúc này Lâm Mị vẫn không hề hay biết. Hắn nghe nói Lâm Mị đến Tả phủ, mới nhờ Mạc Song Bách đi cùng, muốn được gặp riêng Lâm Mị một chút.

Con người Tả Sâm tương đối cảm tính, nghe Liễu Vĩnh kể thế, lại nhớ đến chuyện ở phủ Trưởng Công chúa, Sử Bình Tá đối đãi thô bạo của Tả Lê, nhất thời tức giận, hừ hừ nói: “Sử Bình Tá chỉ là một con ngỗng ngốc nghếch, sao xứng với Lâm tiểu thư?” Nói xong, liền dẫn Liễu Vĩnh và Mạc Song Bách đến một lương đình yên tĩnh trong vườn, rồi mới bảo người hầu đi mời Tả Lê và Lâm Mị.

Chỉ một lát sau, Tả Lê dẫn Lâm Mị vội vàng đi tới. Tả Sâm và Mạc Song Bách tránh đi chỗ khác nói chuyện, Tả Lê cũng tự đi dạo một mình, để Liễu Vĩnh và Lâm Mị nói chuyện riêng.

Liễu Vĩnh vừa gặp Lâm Mị, buột miệng liền nói: “Tiểu Mị, em gầy đi!”

Lâm Mị lườm Liễu Vĩnh, “Không phải anh tìm em có chuyện gì sao?”

“Gặp em quên cả chuyện muốn nói.” Liễu Vĩnh đùa dai mấy câu, rồi mới nói chuyện.

Lâm Mị nghe thấy phu nhân Vĩnh Bình Hầu muốn gả nàng cho Sử Bình Tá, không khỏi giật nảy mình, lẩm bẩm nói: “Chỉ tại anh. Nếu không phải trước kia anh quá hoang đường, mẫu thân sao đến nỗi không tìm em thương lượng một tiếng đã từ chối? Bây giờ bảo em mở lời với bà thế nào? Dù có nói cũng chỉ sợ bà sẽ có cách phản bác rồi thuyết phục em nghe lời. Chuyện không thành đã đành, lại rạn vỡ cả tình cảm mẹ con. Em phải làm thế nào đây?”

“Tiểu Mị, em nghe tôi nói.” Liễu Vĩnh giơ tay lấy cây quạt trong tay Lâm Mị, xòe ra quạt quạt cho nàng, chậm rãi nói kế hoạch của mình.

Lâm Mị nói: “Viên Tuệ đại sư thật sự sẽ giúp anh sao?”

“Vận mệnh là của ta.” Liễu Vĩnh cười nói: “Chứng kiến tình cảm chân thành của tôi, chắc chắn ông ấy sẽ giúp.”

Lâm Mị đỏ mặt, nhưng lòng cảm thấy rất ngọt ngào, một lúc sau mới nói: “Nếu như thế, làm theo lời anh.”
“Tiểu Mị, tiểu Mị!” Liễu Vĩnh gọi hai tiếng, không chờ Lâm Mị trả lời, thì thào: “Mấy ngày nay tôi khó ngủ, đêm nào cũng gọi tên em đến khuya mới ngủ được, em có nghe thấy không?”

“Ghé tởm, đây là nhà người khác mà, anh...”

Liễu Vĩnh thấy Lâm Mị hờn dỗi, nhất thời được voi đòi tiên, cầm cây quạt che ngang mặt Lâm Mị, vờn người kẻ sát hít hà: “Thật thơm quá!”

Lâm Mị sợ hấn làm ra chuyện càn rỡ gì, nhỏ giọng nói: “Trả em cây quạt.”

“Trả thì trả!” Liễu Vĩnh gấp cây quạt, đột nhiên lại mở ra xem.

Ở chỗ Tả Sâm Mạc Song Bách, có người hầu tìm tới, thì ra là phu nhân Vĩnh Bình Hầu cho người đến đón Lâm Mị về phủ.

Linh Ẩn Tự xây ở lưng chừng núi, là khai quốc Hoàng đế hạ chỉ xây dựng, sau mấy lần tu bổ, trở thành ngôi chùa linh thiêng nhất kinh thành. Các phu nhân tiểu thư nhà quyền quý, xưa nay đều chuộng đến Linh Ẩn Tự dâng hương.

Sáng sớm ngày hai chín tháng bảy, có ba cỗ kiệu dừng trước Linh Ẩn Tự, bước ra khỏi kiệu là một phu nhân cao sang và hai tiểu thư xinh đẹp. Chủ trì nghe tin tức đó, chỉ bảo tiểu hòa thượng cho những người không liên quan tránh mặt hết, rồi cho người ra đón ba phu nhân tiểu thư vào.

Ba người này, tất nhiên là phu nhân Vĩnh Bình Hầu và Lâm Mị Chu Mẫn Mẫn. Lâm Mị vừa xuống kiệu, lại thấy hai kiệu nữa cũng đến, là Tô phu nhân và Sử phu nhân, bèn quay đầu hỏi Chu Mẫn Mẫn: “Mẫn tỷ tỷ, không lẽ mẫu thân và hai vị phu nhân hẹn nhau cùng tới dâng hương. Nếu không, không lẽ không tết, sao có thể trùng hợp như thế?”

“Tất nhiên là hẹn nhau rồi.” Chu Mẫn Mẫn cười cười, cùng Lâm Mị ra chào Sử phu nhân Tô phu nhân, sau đó để ba vị phu nhân đi trước, Chu Mẫn Mẫn đi sau nói nhỏ với Lâm Mị: “Hôm nay ngoài tới xin quế, còn muốn thỉnh Viên Tuệ đại sư so bát tự cho chúng ta!”

Lâm Mị cắn môi, tuy nói phu nhân Vĩnh Bình Hầu và Chu Mẫn Mẫn đối xử với nàng rất tốt, nhưng chuyện hôn nhân đại sự không hỏi nàng một tiếng, đã quyết định thay nàng, tóm lại.... Bây giờ chỉ hy vọng biện pháp của Liễu Vĩnh có tác dụng.

Phu nhân Vĩnh Bình Hầu cho rằng Viên Tuệ đại sư ngày nào cũng so bát tự cho cả chục người, chắc chắn không thể nhớ được cụ thể mỗi bát tự đã xem qua. Nên tính toán là lần này không ra mặt, để Tô phu nhân cầm bát tự của Sử Bình Tá và Lâm Mị nhờ Viên Tuệ đại sư so, xem xem lần này ông ý phán thế nào?

Lúc này, Viên Tuệ đại đang trừng mắt nhìn hai món đồ trên bàn, hơi có chút ngao ngán. Trong tối qua, trước có Chu Minh Dương, tới tặng lễ vật, sau đó muốn ông ấy nói dối thêm lần nữa, lại nửa thật nửa giả cười nói: “Đại sư, lần trước ông đã nói láo là Sử Bình Tá và Lâm Mị bát tự không hợp, nếu lần này nói hợp, đối phương sẽ chất vấn, há không phải tự dòn mình vào thế kẹt sao? Thế nên, ông nhất định phải nói dối thêm lần nữa, khẳng định hai người đó bát tự không hợp thêm một lần nữa. Có thể mới giữ được thanh danh!”

Viên Tuệ đại sư tức giận nói: “Linh Ẩn Tự người đến kẻ đi, số người được ta so bát tự không ai đếm nổi, làm sao nhớ được lần trước đối gạt về bát tự của ai!”

“Chuyện này dễ thôi, cháu báo trước cho đại sư là được.” Chu Minh Dương cười hì hì đọc tên Lâm Mị và bát tự, lại bổ sung: “Trong số những người tới so bát tự ngày mai, chỉ cần có bát tự thể này, bất kể là so với ai, đại sư đều phải nói không hợp, tuyệt đối không hợp. Đại sư nhớ kỹ nhé!” Định đứng dậy ra về Chu Minh Dương lại ngồi xuống, nói thâm vào tai Viên Tuệ đại sư: “Cháu mới tìm được một quyển tàn kinh, chữ viết trong đó có vẻ rất giống bút tích của Đạo Minh đại sư, tối ngày mai cháu sẽ mang đến cùng đại sư giám định và thưởng thức.” Đương nhiên là nếu ông không chịu nói dối, kinh thư do đích thân Đạo Minh đại sư chấp bút ông không có duyên để xem.

Đạo Minh đại sư là sư thúc tổ của Viên Tuệ đại sư, vào ngày tròn một trăm tuổi, sau khi ăn chay và đọc kinh một lượt, Đạo Minh đại sư nói với các đệ tử: “Sống đến một trăm tuổi, lão nạp đã viên mãn. Các con giúp ta chuẩn bị hậu sự đi!” Dứt lời thì đại sư viên tịch, trở thành truyền thuyết. Kinh sư do tự tay đại sư chấp bút, liền trở thành trấn tự chi bảo của các chùa chiền được sở hữu.

Viên Tuệ đại sư nghe Chu Minh Dương nói thế, nhần nại không được, nhưng vẫn nói: “Cậu năm lần bảy lượt phá hoại hôn sự của con gái nhà người ta, rốt cuộc là có ý định gì?” Nếu không phải ý tốt, lão nạp tình nguyện không xem cuốn kinh thư đó.

“Đại sư!” Chu Minh Dương ra vẻ bên lên, xoa xoa tay nói: “Cháu lao tâm khổ tứ quấy rối hôn sự của nàng, đương nhiên là, đương nhiên là.... Haizzz, cô gái đó là nghĩa muội của cháu, như người đời nói, cháu phải đối đãi với nàng ấy như em gái ruột. Nhưng mà.... Nếu nàng ấy năm lần bảy lượt không hợp được bát tự với ai, mà lại hợp với cháu, vậy thì...”

Chu Minh Dương trưng ra bộ dạng thất tình rất đạt, các cung bậc cảm xúc khổ sở âu sầu, cuồng si vô cùng, Viên Tuệ đại sư nhìn mà cực kỳ kinh ngạc, Chu Minh Dương tuy tuấn lãng kiệt xuất, nhưng đầu mũi hơi khoằm, đôi môi cũng mỏng, không phải dạng người dễ rung động, chẳng lẽ hần?

Viên Tuệ đại sư còn bất ngờ hơn, là Chu Minh Dương vừa đi, Liễu Vĩnh lại đến.

“Liễu Trọng nguyên đêm hôm khuya khoắt tới tìm lão nạp, có chuyện gì quan trọng sao?”

“Có một chuyện muốn nhờ đại sư!” Liễu Vĩnh trực tiếp vào thẳng vấn đề: “Cháu và Lâm Mị tình đầu ý hợp, nếu bị người khác chia rẽ lương duyên thì thật không cam lòng. Xin nhờ đại sư giúp một tay, ở trước mặt phu nhân Vĩnh Bình Hầu, nói cháu và Lâm Mị là nhân duyên trời ban là được.”

“Hả?” Viên Tuệ đại sư thẳng thốt, đưa mắt dò xét Liễu Vĩnh, đánh giá một phen, Liễu Vĩnh hai mắt đen láy, lông mày lười mác, sách tướng số nói, loại người này ham muốn chiếm hữu rất mạnh, không dễ rung động, chẳng lẽ hần?

“Đại sư, cháu đối với nàng là tình cảm chân thành, nếu không cưới được Lâm Mị, cháu quyết không cưới ai khác, cầu đại sư thành toàn.” Liễu Vĩnh vừa nói vừa thi lễ.

Sách tướng số có nói, những người không dễ rung động, một khi rung động với ai, đến chết cũng không thay đổi. Vấn đề ở chỗ, cho dù bọn hần là rung động thật sự. Nhưng cũng chỉ có một Lâm Mị, giúp Chu Minh Dương, hay là giúp Liễu Vĩnh?

Viên Tuệ đại sư rồi bởi một đêm, sáng sớm lại được báo nhóm phu nhân Vĩnh Bình Hầu đang vào chùa, không khỏi trừng mắt nhìn hai lễ vật trên bàn, ngửa đầu thở dài một hơi, quả nhiên không có việc gì thì không nên dính dáng với người phạm tục, một khi dính vào, liền nảy sinh những chuyện phạm tục, muốn bỏ cũng không xong.

Ngoài đại điện, phu nhân Vĩnh Bình Hầu đang dâng hương, đưa tiền công đức, lại lấy cớ bảo Chu Mẫn Mẫn Lâm Mị qua bên kia nghe giảng kinh, rồi mới cùng nhóm Sử phu nhân chậm rãi đến chỗ Viên Tuệ đại sư so bát tự. Gặp Viên Tuệ đại sư thư thả đi ra, phu nhân Vĩnh Bình Hầu vội đưa thiếp canh vào tay Tô phu nhân, cười nói: “Cô chỉ cần nói so bát tự cho nghĩa nữ và Sử thiếu gia là được, ông ấy không nhớ được từng so bát tự cho hai đứa đâu.” Dứt lời, ba vị phu nhân ngồi xuống trước bàn Viên Tuệ đại sư.

“Đây là bát tự của nghĩa nữ của ta, đây là bát tự của Sử thiếu gia đến cầu hôn, thỉnh đại sư so bát tự cho hai đứa.” Tô phu nhân đưa thiếp canh đến trước mặt Viên Tuệ đại sư.

Viên Tuệ đại sư nhìn thiếp canh một lượt, quả nhiên thấy một trong hai là bát tự của Lâm Mị, tiện tay đặt thiếp canh của Sử Bình Tá xuống bàn, cầm chặn giấy đề lên, chỉ xem thiếp canh của Lâm Mị rồi nói: “Bát tự tốt lắm,...” Ông ấy còn chưa nói xong, liền thấy Liễu Vĩnh đi vào, nhìn thấy phu nhân Vĩnh Bình Hầu thì kêu lên: “Phu nhân hãy khoan, thiếp canh kia bị sai.”

Các vị phu nhân ngẩn ra, thế là thế nào?

Liễu Vĩnh ngó lơ thần tình kinh ngạc của các vị phu nhân, đi vèo cái đến trước bàn Viên Tuệ đại sư, lấy từ trong ống tay áo ra một tờ thiếp canh, đặt vào tay Viên Tuệ đại sư, rồi mới quay sang cười với phu nhân Vĩnh Bình Hầu: “Hôm qua bà mới cháu nhờ trở về có nói, phu nhân Hầu gia bảo là chờ so bát tự rồi nói

tiếp. Hôm nay cháu phát hiện, trong lúc rối ren đã cầm nhầm thiếp canh đến Hầu phủ. Đây mới là bát tự của cháu.” Hấn vừa nói, vừa ân cần nhận khay trà từ tay tiểu hòa thượng, mời từng vị phu nhân một, sau cùng mời Viên Tuệ đại sư. Viên Tuệ đại sư nhấp một ngụm, tiện tay đặt cốc trà xuống bàn. Đại sư nhìn hai tờ thiếp canh trong tay, lại duỗi tay còn lại ra lấy chặn giấy, nhưng hơi sơ ý khiến chặn giấy đập vào cốc trà, “cách” một tiếng, nước trà đổ đầy bàn.

“Ồi!” Một vị phu nhân đều ăn mặc chỉnh tề, thấy nước trà đổ tung tóe thế, đương nhiên là lùi về phía sau, để tiểu hòa thượng vào lau dọn. Sử phu nhân khẽ vươn tay muốn lấy thiếp canh của Sử Bình Tá, lại thấy tờ thiếp canh đã ướt đẫm nước trà.

Liễu Vĩnh giống như lơ đãng cũng giơ tay lấy tờ thiếp canh, Sử phu nhân và hấn mỗi người cầm một đầu, tờ thiếp canh vốn ướt vì nước trà, hấn vừa cầm vào liền rách làm hai mảnh, hấn liền nói: “Phu nhân không cần tự trách bản thân. Tờ thiếp canh này viết sai, rách thì thôi.”

Sử phu nhân tái hết cả mặt. Khi so bát tự mà thiếp canh rách làm hai chính là điềm báo xúi quẩy. Lần trước vì Thiên Phương Công chúa, Viên Tuệ đại sư đã nói dối, lần này lại gặp chuyện thế này, hôn sự này có thể nào bà ấy cũng không dám bàn nữa.

Mặt phu nhân Vĩnh Bình Hầu cũng biến sắc. Bát tự còn chưa so mà thiếp canh đã rách làm đôi, bất cứ ai cũng không dám bàn tính tiếp.

“Liễu Trạng nguyên...” Phu nhân Vĩnh Bình Hầu ngậm bực, muốn trách cứ Liễu Vĩnh, nhưng lời đã đến bờ môi lại phải nuốt trở lại. Quả thật, khi bà mồi của Liễu Vĩnh nhờ đến Hầu phủ cầu hôn, bà đã trả lời là chờ so bát tự rồi nói tiếp. Sáng sớm nay, bà không cầm bát tự của Liễu Vĩnh đi so, lại cầm bát tự Sử Bình Tá tới đây, nói ra, là bà đuối lý. Bây giờ thiếp canh của Sử Bình Tá bị rách, nếu bà làm rùm beng chỉ tổn thương thanh danh của Lâm Mị. Một khi lộ chuyện Sử Bình Tá và Lâm Mị hai lần so bát tự, một lần bị lừa đảo, một lần thì rách thiếp canh, không cần nghĩ cũng biết, ai nấy đều nhận định bát tự Lâm Mị xúi quẩy sát phu, không gả cho ai được. Rồi lại muốn tìm một hôn sự tốt, thật là muôn vàn chông gai.

Tô phu nhân cũng á khẩu, bên này chưa chính thức từ chối Liễu Vĩnh, bên kia lại đã so bát tự với Sử Bình Tá, vỡ lở ra thì là các phu nhân làm chuyện vô lý. Lúc này không thể nói tờ thiếp canh bị rách kia là của Sử Bình Tá. Bà suy nghĩ một chút, thấy sắc mặt của phu nhân Vĩnh Bình hầu và Sử phu nhân không được dễ nhìn cho lắm, sợ hai phu nhân nổi cáu, đành lấp liếm cho qua: “Đây gọi là cái cũ không đi thì cái mới không tới được. Tờ thiếp canh này rách rồi, giờ lại có tờ thiếp canh mới, cũng là nhân duyên tốt.”

“Rất tốt, bát tự của đôi trai gái này là ông trời tác hợp, lương duyên trời ban.” Viên Tuệ đại sư nghiên cứu bát tự của Liễu Vĩnh và Lâm Mị một hồi, thấy quả thật là lương duyên, nhất thời thở phào một cái, may là lần này không phải nói láo.

Liễu Vĩnh cũng thầm thả lỏng tinh thần, quay đầu nhìn phu nhân Vĩnh Bình Hầu nói: “Phu nhân, so bát tự xong rồi...”

“Chờ đã!” Phu nhân Vĩnh Bình Hầu cười nhạt, “Tiểu Mị chung quy không phải con gái ruột của ta, hôn sự của con bé, phải do chính nó gặt đầu.”

“Phu nhân, phu nhân, trong cung có người tìm, triệu phu nhân và Nhị tiểu thư tiến cung.” Một quản sự thở hổn hển đi vào, vội vàng tiến lên báo với phu nhân Vĩnh Bình Hầu.

Lúc này, Nhậm Hiểu Ngọc đang ở trong thư phòng châm trà cho Nhậm Tể tướng, nói: “Hôm nay là ngày nghỉ, sáng sớm phụ thân vẫn phải vào cung, thật là vất vả.”

Nhậm Tể tướng cười “ha ha”: “Nghe nói Hạ Như Phong chọn hôm nay cầu kiến hoàng thượng, ta đương nhiên cũng phải tiến cung cầu kiến. Quả đúng như con gái tính toán, Hạ Như Phong kia nghe nói nghĩa nữ Hầu phủ Lâm Mị rất giống Thiên Phương Công chúa, đã tiến cung xin tứ hôn. Lúc này nhất định là phu nhân Vĩnh Bình Hầu và Lâm Mị đã được triệu tiến cung rồi. Chỉ sợ Hầu phủ bị mất oan một cô nghĩa nữ xinh đẹp yêu kiều.”

51. Chương 51: Tặng Một Đồi Một

Quan viên của triều Đại Chu, trừ được nghỉ vào các tiết lễ trong năm, còn có nghỉ cuối tuần, một tháng ba mươi ngày chia làm ba tuần, mỗi tuần mười ngày, lần lượt là thượng, trung và hạ tuần, mỗi tuần được nghỉ một ngày. Đến khi Nguyên Tông Hoàng đế lâm triều, Hoàng đế rất quan tâm đến các quan viên, đặc biệt hạ chỉ, những tháng hè quá nóng bức hàng năm, cuối tuần được nghỉ thành hai ngày.

Giờ là cuối tháng bảy, hiếm có lúc được nghỉ ngơi tận hai ngày liên tục, các vị quan viên rảnh rỗi an nhàn, hoặc là tìm mỹ nữ bầu bạn, hoặc là tụ tập bằng hữu, hoặc là ngâm gió nguyệt trắng, bình thơ phổ nhạc. Nếu không có chuyện gì quan trọng, Hoàng đế rất hạn chế việc triệu kiến người khác vào buổi sáng ngày nghỉ, nay đột nhiên triệu kiến phu nhân Vĩnh Bình Hầu và Lâm Mị, Vĩnh Bình Hầu cũng lấy làm kinh ngạc vô cùng, cũng tìm lời để moi thông tin từ viên quan nội thị. Nhưng viên quan nội thị này quá kín miệng, không moi được chút manh mối nào.

Khi phu nhân Vĩnh Bình Hầu và Lâm Mị Chu Mẫn Mẫn hỏi phủ, vội vàng hỏi mấy câu, cũng không biết Nguyên Tông Hoàng đế đột ngột triệu kiến vì lý do gì, vì cũng không còn sớm, phu nhân Vĩnh Bình Hầu không dám trì hoãn thêm, sửa soạn một chút rồi lập tức tiến cung.

Vĩnh Bình Hầu tuy cảm thấy nghi ngờ, nhưng ông cho rằng Như Nguyệt Quận chúa đang sống ở Hầu phủ, có thể là Nguyên Tông Hoàng đế triệu kiến vì hôn sự của Quận chúa cũng không biết chừng. Trước giờ Như Nguyệt Quận chúa phát ngôn bừa bãi, từng nói nếu để ý ai, sẽ tự động tiến cung xin tứ hôn, hiện giờ Hoàng đế triệu kiến, cùng lắm chắc chỉ hỏi han về Quận chúa một chút, chắc không thể tứ hôn ngay lập tức. Không được, đợi phu nhân trở về, phải bảo bà ấy nhanh chóng nghĩ cách cho hai đứa con trai, có thể nào, Hầu phủ cũng không thể rước một Quận chúa xấu xí đến từ dị quốc về làm dâu.

Ngoài sảnh, thấy Chu Minh Dương bận khoản, Chu Mẫn Mẫn lại nói: “Như Nguyệt Quận chúa thích quần quít tiểu Mị, cô ta ở nhà ta từng đẩy thời gian cũng không muốn đi, đến giờ vẫn chưa quyết định chuyện cưới xin. Hay là Hoàng hậu nương nương muốn hỏi mẫu thân và tiểu Mị chuyện của Như Nguyệt Quận chúa, để xác minh cho chắc chắn!”

Nhắc tới Như Nguyệt Quận chúa, Chu Minh Dương lại nghĩ đến Hạ Như Phong, mặt biến sắc: “Người đâu, nhanh chóng đến dịch quán dò la, xem có phải Hạ Như Phong đã tiến cung hay không?”

“Chuyện gì xảy ra thế? Mới sáng sớm mà tiểu Mị đã đi đâu rồi?” Vì trời quá nóng, tối hôm qua, Như Nguyệt Quận chúa một mình ăn hết nửa quả dưa hấu, giữa đêm phải rời giường nhiều lần, khiến sáng dậy muộn. Nghe thấy ngoài sảnh tiếng nói lao xao, vội ra nghe ngóng, thấy Chu Minh Dương và Chu Tư đều đang sa sầm nét mặt, vội hỏi: “Tiểu Mị xảy ra chuyện gì sao?”

Chu Minh Dương nhìn nhìn Như Nguyệt Quận chúa, đột nhiên nói: “Nghe nói Quận chúa có tâm nguyện chung chồng với tiểu Mị?”

Như Nguyệt Quận chúa đỏ mặt, biện bạch: “Ta chẳng hề thích lấy chồng. Nhưng ta muốn được ở cùng tiểu Mị. Tiểu Mị dịu dàng lại xinh đẹp, giống mẹ đẻ của ta như đúc. Nếu có ta ở cùng nhà, người chồng sẽ không dám bắt nạt nàng. Nàng cũng không phải qua đời sớm như mẫu thân ta.”

Trong ấn tượng của Như Nguyệt Quận chúa, mẫu thân của cô ấy là bị phụ thân và những người đàn bà khác ức hiếp mà phải chết. Cô ấy vẫn áy náy, nghĩ rằng nếu mình có thể lớn thêm mấy tuổi, sẽ có thể bảo vệ mẫu thân, không để bà bị người khác bắt nạt. Hiện nay có Lâm Mị, bất kể là tướng mạo hay tính tình, đều rất giống mẫu thân trong kí ức của Quận chúa, cô ấy liền cho rằng đây là ông trời cho cô ấy cơ hội chuộc lỗi, phải cô ấy tới bảo vệ Lâm Mị. Nếu muốn bảo vệ Lâm Mị cả đời, cũng chỉ có cách chung chồng mới là bảo đảm.

Chu Minh Dương nghe Quận chúa nói thế, sắc mặt ôn hòa hơn một chút, cao giọng nói: “Không biết vì sao, gần đây có lời đồn, rằng tướng mạo tiểu Mị rất giống Thiên Phương Công chúa. Chỉ sợ Hạ Như Phong nghe đồn thế sẽ tiến cung xin tứ hôn.”

Như Nguyệt Quận chúa sững sờ nói: “Tiểu Mị xinh đẹp, Thiên Phương Công chúa cũng xinh đẹp, xem ra đúng là có phần tương tự. Nếu anh họ trông thấy tiểu Mị, nhất định sẽ thích nàng.”

Chu Mẫn Mẫn hiểu kỳ nói: “Quận chúa, tại sao anh họ cô lại đối với Thiên Phương Công chúa nhớ mãi không quên vậy?”

Như Nguyệt Quận chúa buột miệng kể: “Mấy năm trước, có một thương nhân châu báu người Đại Hạ Quốc tới Đại Chu Quốc, trong một lần yến hội được trông thấy Thiên Phương Công chúa từ xa. Khi trở về, cho người vẽ một bức họa, sau đó đem bức họa tiến cung. Người nào trông thấy bức họa cũng đều trầm trồ vẻ đẹp của con gái Đại Chu. Các anh em họ của ta liền đánh cược với nhau, nếu ai cưới được cô gái đẹp như trong bức họa, những người còn lại sẽ viết một chữ ‘phục’ tặng hẳn. Sau đó hai nước giao tranh, còn có người kêu gào muốn đánh cho Đại Chu Quốc phải đầu hàng, cống nạp Đại Chu Quốc để nhất mỹ nữ Thiên Phương Công chúa đi hòa thân!”

Chu Mẫn Mẫn tức giận nói: “Kết quả là Đại Hạ Quốc đưa cô tới đây!”

Như Nguyệt Quận chúa tủi thân nói: “Mẫn Mẫn, mẫu thân ta là người Đại Chu Quốc, ta cũng có thể coi là một nửa người dân Đại Chu Quốc, ta lần này là hồi hương, không phải...” Vừa nói, vừa nghĩ đến mẫu thân, hốc mắt Quận chúa đỏ hoe.

Chu Mẫn Mẫn thấy Quận chúa như thế, không tiện chỉ trích nữa, chỉ trợn mắt nói: “Được rồi, hoan nghênh cô hồi hương!”

Một lúc sau, thị vệ Chu Minh Dương phái đi thúc ngựa trở về, tiến tới bẩm báo: “Thiếu gia, Hạ Vương gia Đại Hạ Quốc đã tiến cung cầu kiến Hoàng thượng từ sáng sớm, tới giờ vẫn chưa xuất cung.”

Chu Minh Dương gật đầu, phát tay cho thị vệ lui ra, xoay người đi vào đại sảnh, hẳn gọi người hầu đến, trầm giọng nói với Như Nguyệt Quận chúa: “Quận chúa, bây giờ chỉ có cô mới có thể giúp được tiểu Mị thôi.”

Khi Đại Chu Quốc và Đại Hạ Quốc ký hiệp ước đồng minh, đã tuyên bố sẽ coi nhau như huynh đệ, giờ Hạ Như Phong đích thân hộ tống hai tiểu thư và một quận chúa đến hòa thân, dù hẳn không dễ nghị, Nguyên Tông Hoàng đế cũng nên có qua có lại, tặng vài mỹ nữ Đại Chu mới phải đạo. Lúc này nếu Hạ Như Phong cầu hôn nghĩa nữ Hầu phủ, nói đi nói lại, Hoàng thượng hoàn toàn không có đạo lý nào để cự tuyệt. Chu Minh Dương nhưu mày nhìn Như Nguyệt Quận chúa, nếu muốn giữ tiểu Mị ở lại Hầu phủ, cũng phải chứa chấp cả cô Quận chúa này, dù có phiền phức hẳn cũng bất chấp.

Trong Thiên Điện ở phía Tây Hoàng cung, phu nhân Vĩnh Bình Hầu đang đánh giá Hạ Như Phong, Hạ Như Phong khoảng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, trán rộng mũi to, tướng mạo uy vũ, cũng là một nhân tài vượt trội, nếu hẳn không phải người Đại Hạ Quốc, gả Lâm Mị cho hẳn cũng không bị bề mặt.

Hạ Như Phong cũng đang đánh giá Lâm Mị, thấy Lâm Mị lông mày lá liễu, mắt to ướt át như hồ thu, môi như cánh hoa, quả nhiên có ba phần kiều diễm của Thiên Phương Công chúa, lòng rất ngứa ngáy, đang định lên tiếng, lại thấy phu nhân Vĩnh Bình Hầu đứng lên nói: “Bẩm Hoàng thượng, hai nước liên hôn, tất nhiên là chuyện tốt, lại thêm Hạ Vương gia thân phận cao quý, tướng mạo đường hoàng, gả cho cậu ấy sẽ được phong trắc phi, lấy lễ đối đãi, kể ra, thật là tiểu nữ trèo cao. Chỉ có điều sáng hôm nay thần phụ đã hứa gả tiểu nữ cho Liễu Trọng nguyên Liễu Vĩnh, đã đến Linh Ẩn Tự nhờ Viên Tuệ đại sư so bát tự, thẻ ước trước Phật tổ, cầu phúc cho tiểu nữ và Liễu Trọng nguyên. Thần phụ tuyệt đối không dám lừa gạt Hoàng thượng, đem một cô gái đã hứa hôn gả cho Vương gia Hạ quốc, làm tổn hại đến thanh danh Đại Chu.”

Lẽ nào lại như vậy, ta vừa mới cầu hôn, bà lại nói hứa gả sáng nay rồi, gạt con nít ah? Hạ Như Phong vừa nghe phu nhân Vĩnh Bình Hầu nói thế, không khỏi bực ngấm. Đứng lên nói: “Phu nhân nói thế thật khiến người khác nghi ngờ. Không lẽ là nghĩ cách thoái thác? Nếu như thế, chính là tội khi quân.”

“Tuyệt đối không dám khi quân, quả thật là đã hứa gả lúc sáng rồi.” Phu nhân Vĩnh Bình Hầu thấy Hạ Như Phong to tiếng, trán vã mồ hôi, vội vàng nói: “Chuyện này có Viên Tuệ đại sư của Linh Ẩn Tự và Sử phu nhân Tô phu nhân có thể làm chứng.”

Lâm Mị ngồi bên cạnh phu nhân Vĩnh Bình Hầu, hai tay co chặt, mặt cúi gằm, không dám lộ chút thái độ gì, cảm thấy nôn nóng vạn phần, chỉ sợ sự tình có biến. Một mặt lại cực kỳ cảm kích phu nhân Vĩnh Bình Hầu dám ra mặt vì nàng, lòng thầm nghĩ, nhất định sau này phải coi phu nhân như mẹ ruột, không giấu giếm gì nữa, khiến mẹ con hiểu lầm nhau.

Hạ Như Phong lườm lườm Lâm Mị, suy luận rằng việc hấn tiến cung xin ban hôn có Nhậm Tế tướng biết, không chừng là ông ta mật báo, khiến phu nhân Vĩnh Bình Hầu vội vàng hứa hôn cho Lâm Mị. Bèn hướng lên Nguyên Tông Hoàng đế nói: “Hoàng đế bệ hạ, khi ta tiến cung cầu hôn, có Nhậm Tế tướng biết. Chắc hẳn phu nhân đây cũng biết. Chỉ sợ phu nhân đây không muốn con gái phải đi lấy chồng xa, vội vàng tìm người hứa hôn, lừa gạt Hoàng thượng mà thôi.”

“Là bàn chuyện hôn nhân từ trước, hay là sáng nay mới vội vàng hứa hôn, điều tra là biết ngay thôi.” Nguyên Tông Hoàng đế đã giữ hai cô tiểu thư Đại Hạ trong cung, hai cô tiểu thư này tính tình hoạt bát, cực kỳ phóng khoáng, ông ấy được hưởng thụ tư tưởng dị quốc, vô cùng hài lòng. Nghe thấy Hạ Như Phong đề nghị cầu hôn một cô tiểu thư, lại chỉ là một cô nghĩa nữ nhỏ nhoi của Hầu phủ, đương nhiên sẽ không từ chối. Lúc này thấy hai bên tranh luận, bèn cho người triệu Viên Tuệ đại sư và Sử phu nhân Tô phu nhân tiến cung chứng thực.

Liễu Vĩnh vốn tưởng rằng chỉ cần thông đồng với Viên Tuệ đại sư, thì hấn và Lâm Mị có thể đến với nhau, không ngờ lại có người của Hầu phủ báo Hoàng thượng triệu phu nhân và Nhị tiểu thư tiến cung. Phu nhân Vĩnh Bình Hầu nóng lòng trở về, dĩ nhiên chưa kịp gọi Lâm Mị đến để nói câu gì, hấn và nàng chỉ kịp nhìn nhau rồi đành trở mắt nhìn nàng ra về theo phu nhân Vĩnh Bình hầu. Nhất thời cũng không có tâm trạng nào về phủ, bèn ngồi lại tán gẫu cùng Viên Tuệ đại sư, tranh thủ suy nghĩ xem phải làm thế nào mới có thể cầu hôn thành công.

Không bao lâu sau, lại có người trong cung đến triệu Viên Tuệ đại sư tiến cung, chỉ nói phu nhân Vĩnh Bình Hầu có chuyện muốn ông ấy làm chứng, không nói thêm bất cứ lời dư thừa nào.

Phu nhân Vĩnh Bình Hầu có chuyện muốn Viên Tuệ đại sư làm chứng? Liễu Vĩnh ngẩn ra, xâu chuỗi một loạt manh mối, mặt hấn biến sắc. Mấy ngày gần đây, có lời đồn nói nghĩa nữ Hầu phủ Lâm Mị tướng mạo rất giống Thiên Phương Công chúa, Hạ Như Phong kia vốn ái mộ Thiên Phương Công chúa mà không được, giờ Thiên Phương Công chúa đã xác định chuyện hôn nhân, chờ thêm một thời gian ngắn nữa sẽ chính thức đính hôn với Mạc Song Bách, Hạ Như Phong kia liệu có quay sang cầu hôn Lâm Mị hay không? Nếu Hạ Như Phong cầu hôn Lâm Mị, phu nhân Vĩnh Bình Hầu nhất định sẽ tìm cách thoái thác, cách tốt nhất chính là nói đã hứa gả cho hấn rồi. Nếu như thế, lúc này mới phải triệu Viên Tuệ đại sư vào cung làm chứng.

Lại nói đến Viên Tuệ đại sư và hai vị phu nhân đi vào đại điện, Nguyên Tông Hoàng đế liền nói: “Đại sư kể lại chi tiết chuyện buổi sáng có người nhờ so bát tự, chỉ kể chuyện liên quan, những lời thừa thãi không cần nói.”

Viên Tuệ đại sư giả vờ hồ đồ, làm như không biết đang xảy ra chuyện gì, hắng giọng nói: “Bẩm Hoàng thượng, sáng sớm nay có mấy vị phu nhân mang thiệp canh đến nhờ lão nạp so bát tự, nói là so bát tự cho nghĩa nữ, lão nạp vừa nhận thiệp canh, thì đúng lúc Liễu Trọng nguyên tới, nói là hôm qua đưa nhầm thiệp canh, lại đưa cho lão nạp một tờ thiệp canh khác. Lão nạp so bát tự hai tờ thiệp canh mà phu nhân Vĩnh Bình Hầu và Liễu Trọng nguyên đưa thấy là lương duyên trời ban, sau khi nghe thế phu nhân Vĩnh Bình Hầu và Liễu Trọng nguyên bắt đầu bàn chuyện cưới hỏi. Những chuyện khác lão nạp không biết.”

Sử phu nhân và Tô phu nhân cũng ậm ừ: “Buổi tối hôm qua phu nhân Vĩnh Bình Hầu cho người sang, hẹn là sáng nay cùng đến Linh Ẩn Tự, cùng bà ấy so bát tự cho nghĩa nữ Lâm Mị và nhà trai. Không dám lừa dối nửa lời.” Đúng là so bát tự cho Lâm Mị mà, nhưng Hoàng thượng không hỏi so với ai, nên chúng ta tự khai làm chi. Trả lời thế không thể tính là khi quân.

Hạ Như Phong sáng sớm nay mới tiến cung xin tứ hôn, trước đó không nói lộ với ai, mà hai vị phu nhân này lại nói phu nhân Vĩnh Bình Hầu hẹn họ đến Linh Ẩn Tự so bát tự từ tận tối hôm qua rồi. Nói như vậy, tức là phu nhân Vĩnh Bình Hầu không hề gả vợ Lâm Mị vì biết tin hấn cầu hôn? Hạ Như Phong biết là tình thế bất lợi ình, liền mở miệng nói: “Phu nhân mới chỉ so bát tự, vẫn chưa chính thức hứa gả tiểu thư đi,...”

Phu nhân Vĩnh Bình Hầu nghe Hạ Như Phong nói thế, cũng không buông tay, không khỏi buột miệng nói: “Đại Chu Quốc chúng ta, nếu so bát tự mà hợp, liền coi như hôn sự đã định.”

“Dù là chính thức đính hôn, cũng có thể giải trừ hôn ước! Huống chi mới chỉ so bát tự.” Hạ Như Phong quyết tâm phải có được Lâm Mị, hướng lên Nguyên Tông Hoàng đế chấp tay nói: “Cầu hoàng đế bệ hạ tứ hôn!”

Đây là ép duyên ah? Nhóm phu nhân Vĩnh Bình Hầu cả kinh hít một hơi lạnh.

Lâm Mị cũng giật nảy mình, ngẩng phắt đầu lên, hai bàn tay nắm chặt, lấy hết can đảm đứng lên, run rẩy nói: “Bẩm Hoàng thượng, mẫu thân đã so sánh tự cho tiểu nữ với Liễu Trọng nguyên, tiểu nữ đã là vợ chưa cưới của Liễu Trọng nguyên, không thể vì tham vinh hoa phú quý mà gả cho Hạ Vương gia làm trắc phi được.”

Cô gái này rất có khí phách! Hạ Như Phong mặc dù lưu luyến tướng mạo của Lâm Mị, nhưng chỗ này đông người, không tiện dùng vũ lực, bèn nói: “Lâm tiểu thư nghĩ như thế, nhưng không biết liệu Liễu Trọng nguyên có chung cách nghĩ đó không?”

“Người đâu, tuyên Liễu Trọng nguyên!” Nguyên Tông Hoàng đế thấy Lâm Mị tuy giọng nói run run, nhưng cả người thẳng tắp, thần thái cực kỳ kiên định, nhất thời âm thầm gật đầu, con gái Đại Chu Quốc có khí phách như thế, coi như là cho Hạ Như Phong mở rộng tầm mắt.

Liễu Vĩnh cũng đang chờ ở ngoài cung, vừa nghe tuyên hân tiến cung, liền xuất hiện ở đại điện rất nhanh sau đó.

Chàng tới rồi, chàng tới rồi! Lâm Mị vừa thấy Liễu Vĩnh, sống mũi liền cay cay, nhưng lòng kiên định, chỉ cần Liễu Vĩnh dám tranh giành với Hạ Như Phong, coi như nàng không chọn lầm người. Chỉ cần tranh thắng Hạ Như Phong, quá khứ Liễu Vĩnh thế nào, phu nhân Vĩnh Bình Hầu cũng sẽ không để ý nữa, chỉ còn có thể vui vẻ gả nàng cho Liễu Vĩnh, tác hợp ối lương duyên này.

Cùng lúc đó, Chu Minh Dương đã được Chu Mẫn Mẫn kể lại chi tiết, rằng sáng sớm nay phu nhân Vĩnh Bình Hầu đến Linh Ẩn Tự không chỉ để dâng hương, mà là vì muốn so sánh tự cho Lâm Mị và Sử Bình Tá, ai ngờ Liễu Vĩnh chen vào phá đám.

Chu Minh Dương nghe thế, khoe miệng giật giật. Nếu đã thế, chắc chắn mẫu thân sẽ ở trước mặt Hoàng thượng nói tiểu Mị đã hứa gả cho Liễu Vĩnh rồi, chỉ cần Liễu Vĩnh dám thừa nhận chuyện này trước mặt Hoàng thượng, thì hẳn liền ôm được mỹ nhân về. Hừ hừ, không dễ vậy đâu!

Quả thật Liễu Vĩnh lúc này đang đứng trước mặt Nguyên Tông Hoàng đế, bày tỏ hân ái mộ Lâm Mị, không phải Lâm Mị không cưới, nếu Lâm Mị gả cho người khác, suốt đời này hẳn sẽ không lấy ai.

Liễu Vĩnh một bên không tiếc dùng ngôn từ thổ lộ sự cuồng si hân dành cho Lâm Mị, một bên oán thầm, xem các người mù quáng cố chấp muốn chia lìa đôi lứa như thế nào? Nếu hôm nay chia cắt đôi uyên ương mạng khổ chúng ta, Hoàng thượng mất thể diện đã đành, Hạ Như Phong cũng bị người đời bêu riếu.

Hạ Như Phong thấy Liễu Vĩnh là một người đàn ông trang nghiêm đĩnh đạc, lại dám đứng trước bao người tuyên bố không phải Lâm Mị không cưới, cưới không được thì ở vậy cả đời, không khởi đồ dẫn, tên này thật sự cuồng si thế sao? Chỉ sợ là không muốn Lâm Mị phải lấy chồng xa, nên khua môi múa mép phóng đại lời lẽ? Chứ đâu có lẽ nào lại thế!

“Liễu Trọng nguyên giỏi tài ăn nói, nói lời này thật giống như ta hoành đao đoạt ái. Có điều vẫn luôn nghe nói ở Đại Chu Quốc, chuyện cưới xin là lệnh của cha mẹ, lời của mối mai, nếu không chính là tư tình lén lút. Lúc này hai người vẫn chưa chính thức hứa hôn, đã ái mộ đối phương như thế, không lẽ đã gặp và lén lút tình tự rồi? Nếu như vậy, Hạ mỗ quả thật không dám cưỡng cầu.”

Tiếng nhe này hắt xuống đầu, nếu thừa nhận, cho dù có thành thân, Lâm Mị cũng không thể ngẩng đầu trước những người khác. Liễu Vĩnh liếc xéo Hạ Như Phong, lòng thầm cười lạnh, kẻ nào nói người Đại Hạ Quốc ngay thẳng, tên Hạ Như Phong này tâm tư đâu có đơn giản chút nào.

“Chắc là Hạ Vương gia chưa từng đọc Kinh Thi của Đại Chu Quốc chúng ta. Kinh Thi có viết: ‘Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu.’ Ý là cô gái yêu kiều, quân tử gặp rồi sinh lòng ái mộ. Thế mới biết, ái mộ không nhất định phải là tư tình nam nữ. Hạ Vương gia ngài thật quá thô tục!”

Nguyên Tông Hoàng đế thấy Hạ Như Phong bị Liễu Vĩnh làm cho á khẩu, khẽ mỉm cười. Nhất thời lại nhớ đến kỳ thi Đình hai năm trước, Liễu Vĩnh cũng là nhờ tài ăn nói, mới được ông ấy khâm điểm làm Trọng nguyên. Sao có thể lãng quên một nhân tài như hắn nhỉ? Không đúng, là do Tể tướng chưa từng nhắc đến hắn trước mặt ông, khiến hắn không có cơ hội thể hiện bản lĩnh, nên ông mới không trọng dụng hắn.

Nguyên Tông Hoàng đế có lòng thành toàn cho Liễu Vĩnh và Lâm Mị, đang định lên tiếng tứ hôn. Lại thấy nội thị tiến vào bẩm báo: “Hoàng thượng, Chu Ngự tẩu và Như Nguyệt Quận chúa cầu kiến!”

Như Nguyệt Quận chúa đã bị Chu Minh Dương dọa nạt một phen, chỉ sợ Hạ Như Phong cầu hôn thành công, sẽ mang Lâm Mị đi xa mãi mãi, vì quá nôn nóng, vừa bước vào đã quỳ sụp xuống: “Như Nguyệt là tới cầu Hoàng thượng tứ hôn.”

“Như Nguyệt, người chọn được ý trung nhân rồi sao?” Nguyên Tông Hoàng đế dịu giọng nói: “Cứ việc bẩm lên, trẫm sẽ làm chủ cho người.”

“Bẩm Hoàng thượng, Như Nguyệt và tiểu Mị tình như tỷ muội, đã cùng thề độc với nhau, tương lai sẽ lấy chung một chồng. Nay Liễu Trạng nguyên đã đến Hầu phủ cầu thân, Như Nguyệt xin được cùng tiểu Mị gả vào Trạng nguyên phủ, hai người không phân lớn nhỏ, chỉ làm tỷ muội ngang hàng. Cầu Hoàng thượng thành toàn!” Anh họ, giờ anh nghe em và tiểu Mị thề độc sẽ lấy chung một chồng rồi, chắc sẽ không ép hôn tiểu Mị nữa chứ? Có thể nào, em sẽ không để tiểu Mị gả cho anh để rồi bị ức hiếp đâu!

Nghe thấy Như Nguyệt Quận chúa nói thế, mọi người ngơ ngác nhìn nhau.

Lâm Mị trợn mắt há mồm.

Trời ơi, sét đánh giữa trời quang! Liễu Vĩnh không dám tin vào tai mình quay sang nhìn Lâm Mị, rồi lại nhìn Như Nguyệt Quận chúa, vẻ mặt có phần dờ dẫm.

About these ads

52. Chương 52: Tranh Giành Người Yêu

Như Nguyệt Quận chúa tuy không xinh đẹp, nhưng có thân phận Quận chúa, dĩ nhiên sẽ có hồi môn kếp xù, đến khi lấy chồng, Hoàng thượng sẽ ban thưởng dinh thự vườn tược, nếu Liễu Vĩnh cưới Quận chúa, hoàn toàn không thiệt thòi gì. Huống hồ Như Nguyệt Quận chúa đã nói xin được gả cùng Lâm Mị, không phân lớn nhỏ, chỉ làm tỷ muội ngang hàng. Nói cách khác là, chỉ cần Liễu Vĩnh đồng ý, hẳn vừa có chế độ đãi ngộ dành cho Quận mã, lại vừa ôm được mỹ nhân Lâm Mị về nhà, đúng là vẹn cả đôi đường. Chưa nói đến chuyện với tính cách của Như Nguyệt Quận chúa, cô ấy sẽ không tranh giành tình cảm với Lâm Mị, cho dù cô ấy muốn tranh giành, tướng mạo của cô ấy hoàn toàn không có cơ hội. Còn nữa, có Như Nguyệt Quận chúa trấn thủ ở Trạng nguyên phủ, Liễu Vĩnh không còn khả năng nạp thiếp. Lâm Mị nếu nghĩ thông được chuyện này, bằng lòng với Quận chúa, thì vừa có được sự chuyên sủng của Liễu Vĩnh, vừa không phải bận tâm về người đàn bà khác, lại được hưởng thụ ưu đãi mà Như Nguyệt Quận chúa mang về cho Trạng nguyên phủ, thật là nhất cử tam tiện.

Phu nhân Vĩnh Bình Hầu và Tô phu nhân nhanh chóng phân tích tình thế, cả hai đều cho rằng Liễu Vĩnh sẽ không cự tuyệt cơ hội tốt như thế.

Lâm Mị trầm mặc nhìn Như Nguyệt Quận chúa, nếu ở trước mặt Nguyên Tông Hoàng đế và Hạ Như Phong mà nàng lại phủ nhận lời của Như Nguyệt Quận chúa, hậu quả sẽ ra sao, thật sự không thể dự liệu. Nhưng nếu bảo nàng đồng ý cùng Như Nguyệt Quận chúa chung chồng, thì nàng không tình nguyện cả vạn lần.

“Quận chúa, những lời đó, chỉ là nói đùa, sao có thể coi là thật?” Lâm Mị cái khó ló cái khôn, cướp lời: “Huống hồ Quận chúa là người tôn quý, đương nhiên phải chọn một người chồng tương xứng, sao có thể chung chồng với tiểu Mị?”

Như Nguyệt Quận chúa nghĩ đến lời dọa nạt của Chu Minh Dương, không dám buông tay, vội vàng nói: “Tiểu Mị, đã thế sao có thể là nói đùa?”

“Quận chúa không phải người Đại Chu Quốc, có lẽ đã hiểu sai rồi.” Lâm Mị quỳ xuống bên cạnh Như Nguyệt Quận chúa, xoa đầu Quận chúa nói: “Tiểu Mị rất cảm kích tình cảm của Quận chúa, nhưng có thể nào,

cũng không thể bắt Quận chúa chịu thiệt thòi chung chồng với tiểu Mị. Nếu Quận chúa vẫn cố kiên trì, tiểu Mị không dám lấy chồng.”

“Tiểu Mị, ta...” Như Nguyệt Quận chúa đang định nói, đã thấy Hạ Như Phong lên tiếng: “Lâm tiểu thư, con gái Đại Hạ Quốc chúng ta, vẫn có tục lệ tỷ muội tốt cùng gả một chồng, Như Nguyệt đã xem cô như chị em ruột thịt, mới đề nghị được gả cùng. Tại sao Lâm tiểu thư cứ tìm cớ khước từ? Nói thật, nếu Như Nguyệt xuất giá cùng cô, Liễu Trọng nguyên không tiện nạp thiếp, với tính cách của Như Nguyệt, sẽ không tranh giành tình cảm với cô, từ đó về sau cô vừa là chủ mẫu của Trọng nguyên phủ, vừa được Liễu Vĩnh chuyên sủng, tại sao còn không bằng lòng?”

“Hạ Vương gia nói thế sai rồi!” Liễu Vĩnh nghe Lâm Mị nói chỉ là nói đùa, đã thầm thở phào, không ngờ Hạ Như Phong lại lên tiếng, nóng lòng đứng lên nói: “Họ Liễu nhà ta xưa nay luôn vợ chồng thương yêu nhau, rất ít khi nạp thiếp. Phụ thân ta năm đó, cũng chỉ có một mình mẫu thân là vợ. Ta cũng chỉ nguyện cưới được người mình thương nhớ, bên nhau đến bạc đầu.”

Phu nhân Vĩnh Bình Hầu vẫn canh cánh vì quá khứ của Liễu Vĩnh, chỉ sợ Lâm Mị gả cho hắn rồi sẽ khổ vì tính trăng hoa của chồng, giờ nghe thấy hắn nói thế, bà cũng lên tiếng: “Ý của Liễu Trọng nguyên là, đời này sẽ chỉ lấy một mình tiểu Mị, cho dù tiểu Mị như thế nào, cũng không có suy nghĩ khác?”

Liễu Vĩnh hơi do dự, lòng suy nghĩ: cha hắn năm đó chỉ lấy có một mình mẹ hắn, lại thêm mẹ hắn thể chất yếu ớt, chỉ sinh được một mình hắn. Sau khi cha mẹ qua đời, hắn không có anh chị em nào giúp đỡ chia sẻ, ngày tết ngày nhất cô độc một mình, vô cùng lạnh lẽo. Nếu tiểu Mị cũng chỉ sinh được một đứa con, liệu hắn có thể không nạp thiếp?

Liễu Vĩnh tuy chỉ do dự trong thời gian một cái nháy mắt, nhưng Lâm Mị lại giận, đột nhiên quay sang Như Nguyệt Quận chúa nói: “Nếu Quận chúa thích Liễu Trọng nguyên, tiểu Mị cũng không dám tranh chấp. Chúc hai người bạch đầu giai lão, làm một đôi vợ chồng ân ái.”

Câu này khiến Liễu Vĩnh và Như Nguyệt Quận chúa luống cuống, hai người như một: “Tiểu Mị, tôi/ta chỉ muốn được ở bên em/cô, không muốn ở bên cô/hắn ta.”

Như Nguyệt Quận chúa và Liễu Vĩnh đồng thanh, thoát nhìn rất giống hai người đàn ông đang tranh giành một người con gái. Nguyên Tông Hoàng đế cười lặng lẽ, nhớ lại những tháng năm tuổi trẻ, ông lên tiếng: “Hai người các ngươi đều muốn ở bên Lâm tiểu thư, nếu đã vậy, trăm ban hôn cho cả ba!”

“Hoàng thượng, một đời này thần chỉ nguyện lấy một mình Lâm Mị, nếu không phải nàng thần thà ở vậy.” Liễu Vĩnh không thể không thể hiện thái độ quyết tuyệt. Được rồi, dù cho tiểu Mị có giống mẫu thân ta, chỉ sinh được một đứa con, ta cũng cam lòng.

“Nếu Như Nguyệt đã cùng Lâm tiểu thư phát thệ là gả chung chồng, giờ phản bội lời thề, chỉ sợ không ổn.” Người Đại Hạ Quốc rất coi trọng chuyện thề thốt, sợ nhất là phản bội lời thề rồi bị trời phạt, mặc dù Hạ Như Phong không biết Như Nguyệt Quận chúa đã thề thốt thế nào, nhưng nhìn thái độ không muốn rời xa Lâm Mị của cô em họ, hắn đoán lời thề không đơn giản, bèn nói: “Liễu Trọng nguyên, chẳng lẽ ngươi e ngại vì tướng mạo Như Nguyệt không đẹp? Nếu Như Nguyệt là một giai nhân xinh đẹp, liệu ngươi có cự tuyệt không?”

Không phải giai nhân xinh đẹp đều do dự, nếu là giai nhân xinh đẹp, hắn thật sự sẽ cự tuyệt sao? Lâm Mị không biết vì sao, lại đột nhiên nhớ đến mẫu thân Cố Khả Nhi. Nghe nhũ mẫu kể lại, năm đó khi phụ thân theo đuổi mẫu thân, đâu chỉ có thề non hẹn biển? Đâu chỉ có những lời đường mật? Kết quả là mẹ đã gặp phải kết cục gì chứ? Nếu tin được đàn ông thì heo nái cũng biết leo cây. Không có Như Nguyệt Quận chúa, sau này cũng sẽ có người khác, hà tất khổ sở bảy mư tính kế? Nàng nghĩ đến đó, cõi lòng lạnh ngắt, không nói thêm tiếng nào.

Nguyên Tông Hoàng đế thấy bọn họ ồn ào, không còn nhẫn nại được nữa, nặng nề vỗ bàn: “Người đâu, soạn chỉ, ban hôn cho Liễu Trọng nguyên và Lâm tiểu thư, chọn mùa thu để thành hôn. Về phần Như Nguyệt Quận chúa, làm tỷ muội hồi môn của Lâm tiểu thư, cùng Lâm tiểu thư đến Trọng nguyên phủ. Liễu Trọng nguyên phải đối đãi với Như Nguyệt Quận chúa như em vợ, tìm cho cô ấy một hôn sự tốt, để cô ấy vui vẻ đi lấy chồng.”

Không thể không nói, ý chỉ này của Nguyên Tông Hoàng đế chu toàn mọi mặt. Tác hợp cho Liễu Vĩnh và Lâm Mị, lại không để Như Nguyệt Quận chúa phản bội lời thề, đồng thời lại giao quyền quyết định hôn sự của Như Nguyệt Quận chúa cho Liễu Vĩnh, khiến Như Nguyệt Quận chúa tránh được hôn nhân chính trị.

Liễu Vĩnh và Như Nguyệt Quận chúa vừa nghe ý chỉ thế, cả hai mừng rỡ, vội vàng tạ ơn.

Liễu Vĩnh: Hoàng thượng ban hôn, vậy thì hôn sự này không thể thay đổi nữa, cuối cùng cũng có thể an tâm rước tiểu Mị về nhà. Còn Như Nguyệt Quận chúa, đến lúc đó tự có biện pháp tổng cô ta đi lấy chồng.

Như Nguyệt Quận chúa: nếu ta làm tỷ muội hồi môn cùng tiểu Mị về nhà chồng, thì cũng chỉ là người của tiểu Mị, không cần phụ thuộc vào Liễu Trọng nguyên kia, chỉ cần biết đến tiểu Mị thôi. Còn việc hôn nhân, chỉ cần ta không muốn, bọn hắn có thể ép buộc ta sao? Dù sao, có ta ở đây, đừng ai nghĩ đến chuyện bắt nạt tiểu Mị.

Lâm Mị: tốt thôi, về nhà chồng mà còn phải mang theo một “đứa con riêng” lớn chừng như Như Nguyệt Quận chúa. Kỳ thật ta nên nghe lời bà vú, không nên rung động với đàn ông, có thể mới tránh được tương lai thảm thương. Thật ra nếu phải hạ quyết tâm, để Như Nguyệt Quận chúa đi hầu hạ Liễu Vĩnh, cũng không phải chuyện bất khả thi.

Tin Nguyên Tông Hoàng đế ban hôn cho Liễu Vĩnh và Lâm Mị truyền ra rất nhanh, khi hai người ra khỏi cung, đã có rất nhiều người quen đang chờ ở nhà.

Chờ ở Trọng nguyên phủ, ngoài Mạc Song Bách, Tả Sâm, còn có Tô Trọng Tinh, Chu Tư v.v.... Trước kia Liễu Vĩnh vẫn miễn cưỡng kết giao với đám con em quyền quý như Tô Trọng Tinh, Chu Tư, cũng từng xưng huynh gọi đệ, từ khi Lâm Mị xuất hiện, hắn và Chu Tư, Tô Trọng Tinh dần nảy sinh hiềm khích, từ từ xa lánh. Nhưng giờ hôn sự của hắn và Lâm Mị đã định, Chu Tư và Tô Trọng Tinh là nghĩa huynh của Lâm Mị, cũng là anh vợ tương lai, không thể đối xử lạnh nhạt, đành tươi cười chào hỏi.

Đến khi tiễn hết khách khứa, Liễu Vĩnh đã có chút đứng ngồi không yên, hắn nhớ đến sắc mặt không lấy gì làm tươi tắn của Lâm Mị, cũng không thèm nhìn hắn lấy một cái, nhưng không biết là giận hắn vì chuyện gì?

Lâm Mị gặp lại Cố nữ mẫu kể hết chuyện hôm nay, nhấn mạnh: “Ngày đó cha cháu cũng thề sẽ toàn tâm toàn ý với mẹ cháu, không tơ tưởng người khác, sau đó không phải vẫn nạp thiếp sao? Mẹ cháu là vì quá tin cha, mới thương tâm đến ngã bệnh. Đàn ông thiên hạ, thật sự có người có thể toàn tâm toàn ý với một người vợ sao?”

“Nhà nho nghèo có thêm ba đầu thóc cũng ngại vợ già ở nhà xấu xí, huống chi lại là người như Liễu Trọng nguyên?” Cố nữ mẫu nói: “Tiểu thư không trao lòng cho đối phương là rất đúng.”

Lâm Mị im lặng, lúc trước nàng vẫn cho rằng nếu có thể hứa hôn với Liễu Vĩnh, thì sẽ không còn chuyện gì để ưu phiền, hôm nay xem ra, con đường phía trước vẫn còn nhiều gian nan.

“Tiểu thư, Liễu Trọng nguyên đến!” Bạc Hà cười hì hì đi vào báo: “Nghe nói là đang bàn bạc với phu nhân khi nào đưa sinh lễ.”

Gấp đến thế sao? Cố nữ mẫu sững sờ, trong phủ hắn không có nữ quyền, thành ra chẳng theo trình tự nào.

Lại nói đến Liễu Vĩnh đang bàn chuyện với phu nhân Vĩnh Bình Hầu, hắn nói: “Ngày mai con phải tới Lan Nhược đạo quan chủ trì thi đấu thư pháp, không có thời gian đến đây. Ngày kia lại phải lên triều, phải mười ngày nữa mới được nghỉ tiếp. Thế nên nhân còn nửa ngày, vội vàng tới tìm phu nhân thảo luận chuyện sinh lễ. Còn chuyện tìm thợ trang trí sắp đặt phòng tân hôn, con không biết tiểu Mị thích trang trí kiểu nào, hy vọng có thể được gặp nàng để hỏi một chút?”

53. Chương 53: Khó Lòng Kiềm Chế

Vì hôm nay trên đại điện Liễu Vĩnh biểu hiện xuất sắc, khiến Hạ Như Phong ra về tay trắng, lại được kim khẩu ngọc ngôn của Hoàng thượng ban hôn, gả con gái cho hắn thì Hầu phủ vẫn có thể diện, cho dù lúc trước phu nhân Vĩnh Bình Hầu có chút không hài lòng với hắn, nhưng lúc này cũng thấy thuận mắt hơn rất

nhiều, thấy hấn nói vậy, cũng thông cảm trong phủ hấn không có nữ quyến lo liệu hộ, liền nói: “Chuyện bố trí phòng tân hôn không cần vội, ngày mai ta sẽ phái vợ của quản gia sang Trạng nguyên phủ giúp đỡ xem xét, cụ thể thế nào thì tìm tiểu Mị bàn bạc sau!”

Liều Vĩnh nghe ngữ khí phu nhân Vĩnh Bình Hầu, giống như không cho hấn gặp Lâm Mị, cảm thấy nôn nóng, đành nói trực tiếp: “Phu nhân có điều không biết, hôm nay sự tình phát sinh đột ngột, con vẫn chưa rõ tiểu Mị suy nghĩ thế nào, bởi vậy...”

Phu nhân Vĩnh Bình Hầu nghĩ đến chuyện Lâm Mị từng nói Liều Vĩnh không phải người có thể trao thân gửi phận, bản thân bà vốn cũng không có ý định gả Lâm Mị cho Liều Vĩnh, không ngờ hôm nay âm mưu dương sai, không thể không gả Lâm Mị cho Liều Vĩnh. Khi hồi phủ, sắc mặt Lâm Mị cũng không được vui mừng cho lắm, có thể là do chưa tin tưởng Liều Vĩnh, cũng có thể là do Như Nguyệt Quận chúa cứ đòi gả cùng, khiến Lâm Mị không được thoải mái. Lúc này cho hai vợ chồng trẻ gặp mặt, nói chuyện rõ ràng cũng là điều nên làm.

Ở phòng riêng, Lâm Mị nghe nói Liều Vĩnh tới, có chút đứng ngồi không yên, ngón tay ôm lấy túi thơm, vừa thất thần vừa đỏ mặt. Đúng lúc đó có người hầu tới thỉnh nàng ra gặp Liều Vĩnh, nàng không khỏi giật nảy mình, hỏi người hầu: “Mẫu thân...”

“Là phu nhân dặn dò, nói là Trạng nguyên phủ không có nữ quyến, có nhiều chuyện phải thương lượng với Nhị tiểu thư mới được, Nhị tiểu thư cũng không cần sợ điều tiếng, cứ bàn bạc cho thỏa đáng đi là được.”

Lâm Mị nghe vậy, đành sửa soạn để đi theo người hầu đến sảnh phụ.

Người hầu tương đối tinh ý, thấy Lâm Mị tới, đều lặng lẽ lui xuống.

“Tiểu Mị!” Liều Vĩnh chờ người hầu lui hết, không vội nói gì, chỉ nhìn Lâm Mị chăm chú.

Lâm Mị nghiêm mặt nói: “Nhìn cái gì?”

Liều Vĩnh cười nói: “Ngắm cảnh!” Rồi hấn nghiêm túc nói: “Tôi có chuyện này muốn hỏi em, tại sao cô Như Nguyệt Quận chúa kia lại nói là thề thốt với em, rằng sẽ gả chung một chồng?”

Khi Lâm Mị mới về phủ, cũng tức giận chất vấn Như Nguyệt Quận chúa, Như Nguyệt Quận chúa ấp úng nói sợ nàng phải đến Đại Hạ xa xôi làm dâu, liền nghĩ ra cách này, nếu Hạ Như Phong thấy có Như Nguyệt Quận chúa gả cùng, sẽ không cầu hôn nàng nữa v.v ...

“Chỉ sợ không đơn giản như thế đâu.” Liều Vĩnh trầm ngâm một hồi, nhớ lại khi Như Nguyệt Quận chúa tiến cung, có cả Chu Minh Dương đi cùng, không lẽ.... Thôi bỏ đi, giờ Chu Minh Dương là anh vợ tương lai, tránh voi chằm xấu mặt nào.

Hai người nói chuyện một hồi, Liều Vĩnh thấy thái độ Lâm Mị không phải giận nhưng cũng không niềm nở, nhoài người sang hỏi: “Hôm nay khi xuất cung, tại sao em không chịu nhìn tôi đến một cái? Dù em có giận tôi, cũng nên nói cho tôi biết, cho tôi một cơ hội giải thích.”

Lâm Mị ngửi thấy khí tức của Liều Vĩnh, duỗi tay lấy túi thơm, Liều Vĩnh lặng lẽ vươn tay, ôm lấy lòng bàn tay nàng, nhẹ nhàng vuốt ve, vô cùng dịu dàng, nàng đỏ mặt, tim đập loạn nhịp, mềm nhũn nửa người. Nhẹ nhàng nói: “Thời gian em biết anh rất ngắn, trong lòng em có cảm giác bất an thôi, không phải giận anh chuyện gì.”

“Tiểu Mị, em yên tâm, tôi sẽ không phụ bạc em.” Liều Vĩnh cam đoan nghiêm túc một cách hiem hoi, lại thấy Lâm Mị ngẩng đầu nhìn hấn, ánh mắt như vui mừng mà lại như không phải, gò má đỏ bừng, đôi môi đỏ mọng mấp máy, đáng vẻ bản khoản không biết nên tin hay không, bèn nhoài người lần nữa nói: “Tôi...”

Lâm Mị cho rằng Liều Vĩnh định thề thốt gì đó, liền mềm lòng, lời dặn của Cố nữ mẫu bỗng quên sạch, vội vươn tay che miệng hấn, sáng giọng: “Em tin anh rồi!”

Tay Lâm Mị mềm mại như không xương, ấm áp, có hương thơm tựa hương hoa lan nhưng lại không phải, môi Liều Vĩnh chạm vào lòng bàn tay, không kiềm chế được day nhẹ một cái, sau đó lại hôn lòng bàn tay nàng, giọng khàn đi: “Tiểu Mị, tiểu Mị.”

“Đừng như vậy!” Mặt Lâm Mị đỏ bừng, chỉ sợ người hầu đi vào bắt gặp, hoang mang rút tay lại, nói: “Không phải anh có chuyện muốn nói sao?”

Liễu Vĩnh tóm ống tay áo Lâm Mị khẽ cười, nói: “Thì ra ống tay áo có lá bạc hà, bảo sao em...” Hắn vươn người sang, phả hơi vào tai nàng, nhẹ nhàng nói: “Tôi vẫn thích bộ dạng yếu đuối của em hơn.”

“Có tin tôi tát anh một cái ngay bây giờ không?” Lâm Mị làm ra vẻ hung ác, nhưng thanh âm yêu kiều ngọt ngào, chỉ như đang làm nũng, khiến Liễu Vĩnh bị kích thích, bất chấp mà tóm tay nàng ve vuốt lòng bàn tay, hận không thể ôm vào lòng, nhất thời rên rỉ một tiếng: “Tiểu Mị, hay là em tát tôi một cái đi!”

Lâm Mị chỉ sợ Liễu Vĩnh làm tới, giương tay lên tát thật, nhưng khi sắp đến đích thì lại giảm lực, cuối cùng thành vuốt lên mặt Liễu Vĩnh, ma xui quỷ khiến thế nào nàng lại xoa xoa mặt hắn, đến khi muốn rút tay về thì đã bị hắn giữ chặt, Lâm Mị gắt lên: “Buông ra!”

Liễu Vĩnh liếc mắt ra cửa, thấy bốn người hầu vẫn chưa có dấu hiệu sẽ đi vào, gan lớn bằng trời, duỗi tay ra định ôm Lâm Mị đặt lên đùi, đã thấy Lâm Mị đứng phắt lên, lùi vào một góc nói: “Chúng ta chưa thành thân, anh đừng như vậy.”

Liễu Vĩnh mếu máo rút tay về, lại nghe thấy bên ngoài truyền đến giọng nói của Như Nguyệt Quận chúa, vội ra vẻ đoan chính ngồi xuống, trịnh trọng, nghiêm túc nói: “Như Nguyệt Quận chúa dù sao cũng là người Đại Hạ Quốc, em phải đề phòng một chút.” Rồi lại nhấn mạnh: “Gã anh họ Hạ Như Phong của cô ta cũng không đơn giản, lần này đến Đại Chu Quốc, tất là không chịu ra về tay trắng đâu, em phải đề phòng.”

Nguyên Tông Hoàng đế lúc này đã cho người điều tra Liễu Vĩnh, sau khi nghe báo cáo, ông gật đầu nói: “Chuyện này mặc dù không lớn không nhỏ, nhưng hắn xử lý ổn thỏa, cũng là một kẻ có bản lĩnh.”

Người đời tổng kết, “ba mươi tuổi đậu Minh kinh đã là già, bốn mươi đậu Tiến sĩ vẫn là trẻ”, đỗ Tiến sĩ không phải chuyện đơn giản, huống chi lại là Trạng nguyên đứng đầu tam giáp? Trải bao triều đại, phần đông là đỗ Trạng nguyên khi đã quá ba mươi, rất ít người như Liễu Vĩnh, chưa đến hai mươi đã đỗ đầu. Ngay cả trong những thiếu niên thi đỗ, cũng hiếm người có được khí độ tương mạo như Liễu Vĩnh.

Người vừa báo cáo lại bẩm: “Sau khi Liễu Vĩnh đỗ Trạng nguyên, áo gấm về quê, trong gia tộc có người tự nguyện muốn đi theo giúp đỡ hắn, làm tâm phúc cho hắn, nhưng đều bị hắn từ chối khéo. Vì bên cạnh không có ai đắc lực để tin dùng, hắn chưa làm nên sự nghiệp gì ở kinh thành, chuyện gì cũng chỉ có một thân một mình, hai năm qua chưa từng được thăng chức.”

“Vì sao hắn lại cự tuyệt người trong gia tộc?” Nguyên Tông Hoàng đế biết rõ, cử nhân lên kinh mà đỗ, nhất định sẽ về quê tìm mấy người cùng gia tộc đưa đi theo, coi là tâm phúc. Vĩnh thì cùng vinh, họa thì cùng họa. Ví dụ như Nhậm Tế tướng, người cùng gia tộc với ông ta giờ trải rộng khắp nước, một số chức quan trọng yếu cũng là tâm phúc của ông ta nắm giữ, khiến ông ta quyền nguyên thiên hạ, dưới một người trên muôn người. Bây giờ ông ấy vẫn áp đảo được Nhậm Tế tướng, nhưng còn ngày mai? Thái tử nhỏ tuổi, Thái sư lại bất hòa với Nhậm Tế tướng, tình thế lúc này thật là đau đầu. Biện pháp giải quyết, dĩ nhiên là bồi dưỡng một người trung thành với Hoàng gia.

Người kia lại bẩm: “Theo lời Mạc Song Bách, phụ thân Liễu Vĩnh và phụ thân Mạc Song Bách là tiến sĩ đỗ cùng khoa, gặp chuyện nên bị giáng chức, sau đó ngã bệnh hồi hương, nhưng gia tộc không có ai đón chào. Đến khi mẫu thân Liễu Vĩnh ngã bệnh, gia tộc không có ai chìa tay giúp đỡ. Có lẽ vì lý do đó, mà sau khi đỗ Trạng nguyên, Liễu Vĩnh từ chối sự trợ giúp của gia tộc.”

“Có điều tra tại sao gia tộc không giúp đỡ gia đình Liễu Vĩnh không?”

“Bẩm Hoàng thượng, điều tra rồi, tộc trưởng họ Liễu có một người cháu trai từng phạm tội, người trong tộc khẩn cầu phụ thân Liễu Vĩnh thiên vị, phụ thân Liễu Vĩnh chỉ nói người kia lăng nhục phụ nữ, trừng phạt thể là đúng tội, không chịu giúp đỡ, bởi vậy đắc tội người trong tộc.”

Nguyên Tông Hoàng đế gật đầu, cho người lui xuống, lúc này mới lật xem tư liệu về Liễu Vĩnh. Rồi lại gọi người vào, dặn dò: “Hạ Như Phong hôm nay cầu hôn không thành, nhất định sẽ bày mưu tính kế, nhớ theo dõi chặt.”

“Cạch” một tiếng, Hạ Như Phong đập cốc xuống bàn, tức giận nói: “Lúc trước là kẻ nào đề nghị đưa Như Nguyệt đến Đại Chu Quốc? Con ranh thành sự không đủ, bại sự có dư.”

Hai vị mưu sĩ thấy Hạ Như Phong nổi cơn thịnh nộ, không dám nói gì, chỉ đưa mắt nhìn nhau. Bọn hần đưa Như Nguyệt Quận chúa và hai tiểu thư xinh đẹp tới đây, đều cho rằng Nguyên Tông Hoàng đế vì muốn tạo hình tượng minh quân suốt không hao sắc, sẽ giữ Như Nguyệt Quận chúa ở trong cung, tìm một địa phương khuất nẻo để an bài. Về phần hai tiểu thư xinh đẹp, sẽ ban thưởng cho đại thần có công. Ai ngờ Nguyên Tông Hoàng đế chỉ giữ lại hai tiểu thư xinh đẹp? Giờ thì hay rồi, Như Nguyệt Quận chúa thành tỷ muội hồi môn của nghĩa nữ Hầu gia. Chẳng bao lâu sẽ theo nghĩa nữ Hầu phủ đến Trạng nguyên phủ, quyền quyết định hôn sự lại rơi vào tay Liễu Vĩnh, chuyện này mà truyền về đến Đại Hạ, thật khiến cả Đại Hạ bẽ mặt.

Hạ Như Phong nổi cơn thịnh nộ xong, trầm mặt nói: “Chúng ta đưa ba người tới, chẳng lẽ lại ra về tay trắng? Các người cũng phải đưa ra ý kiến gì đi chứ!”

Một vị mưu sĩ bẩm: “Tin Vương gia cầu hôn nghĩa nữ Hầu phủ không thành vừa truyền ra, thuộc hạ liền cho người dò la tin tức về thiên kim các nhà khác, lại nghe được tin thiên kim nhà Tể tướng đột ngột gặp một chứng bệnh quái lạ. Lúc này...”

“Hay lắm, ta còn chưa cầu hôn, thiên kim nhà Tể tướng đã ngã bệnh rồi?” Hạ Như Phong không chờ mưu sĩ nói xong, giận dữ hét lên: “Khinh người quá đáng!”

“Vương gia nguôi giận, có lẽ thiên kim nhà Tể tướng kia là thật sự ngã bệnh không biết chừng.” Mưu sĩ thuật lại tin tức nghe được: “Hai năm trước, Liễu Vĩnh đỗ Trạng nguyên, sau khi hần đến Tể tướng phủ thăm hỏi, liền có tin tức, rằng Tể tướng có ý định kén Liễu Vĩnh làm rể. Kinh thành cũng có lời đồn, rằng khi Nhậm Hiểu Ngọc đến tuổi cập kê, Liễu Vĩnh chắc chắn sẽ đến Tể tướng phủ cầu thân. Hôm nay lại đột nhiên truyền ra tin Liễu Vĩnh tranh giành Lâm Mị với Vương gia trên Kim Loan Điện, thử hỏi Nhậm Hiểu Ngọc sao mà nuốt trôi được? Con gái Đại Chu Quốc coi trọng nhất là danh tiết, Nhậm Hiểu Ngọc bị Liễu Vĩnh trêu đùa như thế, sao tránh được việc lửa giận bốc lên đầu? Trước giờ Tể tướng phủ vốn bất hòa với Hầu phủ, giờ càng thêm chông chênh.”

Hạ Như Phong nghe xong, hai mắt sáng lên, vỗ bàn nói: “Nếu đã thế, chỉ cần nhúng tay một chút, không chừng có thể trả được cơn giận của ta, lại có thể ôm được mỹ nhân về!”

“Ý Vương gia là?”

“Đương nhiên là khiến bọn hần trai cò đánh nhau, ta làm ngư ông hưởng lợi.” Hạ Như Phong đổi giận thành vui, ha ha cười nói: “Lần này, ta sẽ khiến một mũi tên trúng ba con chim.” Hần nói, gọi một tên thị vệ ngấm vào, phân công rất lâu, sau đó giao cho tên thị vệ ngấm một túi vàng bạc, chờ tên thị vệ ngấm lui xuống, hần liền nói: “Đối với Liễu Vĩnh, Nhậm Hiểu Ngọc ghi hận trong lòng, nhất định sẽ giở trò mờ ám, chúng ta chỉ cần đổ thêm dầu vào lửa là được. Nếu cô ta có thể nín nhịn không ra tay, chúng ta sẽ ra tay giúp cô ta, cuối cùng đổ hết mọi chuyện lên đầu Tể tướng phủ. Huống hồ, Liễu Vĩnh chẳng qua chỉ là một tên thư sinh trời gả không chặt, nếu bị đe dọa, có thể không cầu xin tha thứ sao? Chỉ cần để Lâm Mị tận mắt chứng kiến Liễu Vĩnh lộ bản chất xấu xa, vứt bỏ nàng để thoát thân, còn sợ Lâm Mị không thay lòng đổi dạ sao?”

“Đúng lúc tình thế hiểm nghèo, Vương gia xuất hiện làm anh hùng cứu mỹ nhân, chẳng lẽ Lâm Mị không rung động? Khi Vương gia cứu người, khó tránh chuyện đụng chạm da thịt với Lâm Mị, Lâm Mị không gả cho Vương gia cũng không được. Ha ha!” Mưu sĩ nghe thấy kế hoạch của Hạ Như Phong, tất nhiên là hết lời tán tụng, lại nói: “Huống hồ chủ mưu bắt cóc Liễu Vĩnh Lâm Mị, tóm lại chính là người Đại Chu bọn chúng, dù có xảy ra bất trắc gì thì Vương gia cũng không dính líu.”

Sắc mặt Hạ Như Phong hòa hoãn, gật đầu nói: “Ngày mai thi đấu thư pháp, tự nhiên là bọn hần sẽ có mặt đông đủ, rất tiện để tiến hành.”

Mưu sĩ còn lại cười nói: “Đại Chu Quốc vẫn tự hào là đất nước có bề dày văn hóa, tinh thông cảm kỳ thư họa, chỉ sợ ngày mai sẽ phải bẽ mặt trong cuộc thi thư pháp.”

Hạ Như Phong nói: “Theo lý mà nói, nếu bọn hần không tìm được đại sư thư pháp, sẽ tìm cách trì hoãn, không dám ứng chiến ngày mai. Nhưng lúc này không có động tĩnh gì, chỉ sợ là đã tìm được đại sư thư pháp. Mau cho người đi điều tra, mấy ngày gần đây Liễu Vĩnh và Chu Minh Dương gặp gỡ những ai? Nghĩ cách kiểm soát bút tích của những người đó về đây.”

54. Chương 54: Dáng Người Gọi Cầm

Quan chủ đầu tiên của Lan Nhược đạo quan là Trần Pháp, vốn là một công tử nhà quan, khi còn thiếu niên rất phong lưu phóng khoáng, nổi danh văn hay chữ tốt, giao thiệp rộng rãi, cái gọi là đường công danh rộng mở, cùng lắm cũng chỉ như thế mà thôi. Ai biết vui quá hóa buồn, một tối nọ ông ấy viết được một bức thư pháp rất ưng ý, mệt mỏi quá nên gục xuống bàn ngủ quên. Không ngờ ngọn đèn chao nghiêng, dầu thấp đèn bắn tung tóe lên bằng chữ mẫu, thư phòng lại toàn vật dễ cháy, chỉ trong phút chốc, một ngọn lửa lớn nghìn ngụt bốc lên.

Trận hỏa hoạn cuối cùng cũng bị dập tắt, nhưng Trần Pháp lại bị bỏng một nửa mặt, không thể khôi phục sự tuấn tú ngày trước, vì thế ông ấy chủ động tìm vị hôn thê giải trừ hôn ước. Cuối cùng ông ấy ngao du giang hồ, mục đích tìm kiếm linh dược để xóa mờ vết sẹo của trận hỏa hoạn. Ba năm sau hồi kinh, vết sẹo trên mặt vẫn như trước, cũng không chịu lập gia đình, lại dốc toàn bộ gia tài xây dựng Lan Nhược đạo quan, tự xưng Quan chủ.

Trần Pháp ngày ngày tầm sư học đạo, luyện đan chế dược, ngâm thơ viết chữ, lại thu nhận và giúp đỡ mấy tài tử trẻ tuổi có tài nhưng nhà nghèo, tháng ngày rất tiêu dao. Không lâu sau, Lan Nhược đạo quan trở thành điểm đến của văn nhân tài tử, trên vách tường đạo quan có rất nhiều thơ phú làm trong phút ngẫu hứng của các tài tử, trên vách thạch bích, là bút tích của mấy người bạn tốt của Trần Pháp thi đấu thư pháp. Suốt thời kỳ đó, tất cả những bức thư pháp nổi danh của kinh thành, đều có nguồn gốc từ Lan Nhược đạo quan.

Sau khi Trần Pháp và các bạn của ông quy tiên, trong những người cùng thời, vô luận là thư pháp hay là thi từ, đều không có ai sánh được với Trần Pháp và những người bạn năm đó. Tài tử cử nhân nói chung, đều lấy việc bảo tồn bút tích ở Lan Nhược đạo quan làm vinh dự. Bút tích ở Lan Nhược đạo quan, trong lòng các tài tử, có một địa vị hết sức thần thánh.

Không ngờ lần này Hạ Như Phong tới, lại dám tuyên bố công cuồng, rằng sẽ thi đấu thư pháp ở Lan Nhược đạo quan, nếu có người hơn hẳn, hẳn tình nguyện bán làm sư phụ. Nếu không có, tất cả bút tích ở Lan Nhược đạo quan thuộc về sở hữu của hắn. Ngay lập tức, tin này khiến các tài tử tức điên.

Khi ban mai ngày cuối cùng tháng bảy hiện ra, các tiểu đạo sĩ quét dọn cổng lớn xong xuôi, từng nhóm tài tử đi từ dưới núi lên, đứng túm tụm nói chuyện, nghe ngóng xem ai vượt qua khảo sát, có khả năng báo danh dự thi v.v ...

“Không cần báo danh dự thi đâu, nghe nói khi Hạ Như Phong đến, cứ để hắn viết cho ưng ý đi, một người trong chúng ta lên trở tài cho hắn biết mặt là được. Ngô thiếu, cậu luyện chữ từ nhỏ, lúc đó hãy tiến lên thể hiện, cho Hạ Như Phong biết khó mà lui.”

“Lý thiếu viết cũng không kém, cũng nên thể hiện.”

“Theo ta thấy, chúng ta đồng loạt tiến lên, mỗi người viết một bức, để Hạ Như Phong phải gọi chúng ta là sư phụ, ha ha!”

Dưới chân núi Lan Nhược đạo quan hôm nay có thêm Ngự lâm quân canh giữ, không phải ai cũng lên núi được. Ở chân núi có một vị lão Viện sĩ của Hàn Lâm Viện đứng đó, ai muốn lên núi phải viết ngay tại chỗ, lão Viện sĩ xem xong gật đầu thì mới được lên Lan Nhược đạo quan. Bởi vậy những người đã lên núi đều là những tài tử thư pháp, trong khoảng thời gian ngắn liền có chút ba hoa khoe khoang, tự cho rằng sẽ đánh bại Hạ Như Phong vô số lần, khiến Hạ Như Phong phải nhận vô số sư phụ.

Khi bọn hắn nói chuyện, thấy có thiếu gia tiểu thư của mấy nhà lên núi, không khỏi liếc trộm, cười nói: “Đã gọi là thi đấu, sao có thể thiếu các tiểu thư đứng ngoài cổ vũ? Không chừng xong trận tranh tài này, còn có thể tác hợp mấy cuộc lương duyên! Nhưng sao đi lên chỉ thấy tiểu thư quyền quý, mà không có con gái nhà thường dân?”

“Cậu đang trí ah, muốn lên núi phải viết chữ cho lão Viện sĩ xem, lão Viện sĩ gật đầu mới được lên. Dù là con gái cũng không có ngoại lệ! Con gái nhà thường dân thì đừng nói là chữ đẹp, chỉ sợ một chữ bẻ đôi không biết. Nhưng thiên kim nhà Tể tướng và nhà Hầu gia thì khác đấy, thi từ đều tốt, dù thua kém đàn

ông con trai ở tính hùng hồn mạnh mẽ, thì cũng có nét thanh tú độc đáo riêng, mỗi phong cách một khác. Các nàng có thể lên núi cũng không có gì lạ lùng.”

Có mấy tài tử thấy Nhậm Hiểu Ngọc và Chu Mẫn Mẫn cũng tới, không khỏi nhìn quanh, đến khi thấy Lâm Mị, liền bàn tán với người bên cạnh: “Thấy không, đó là nghĩa nữ Hầu phủ Lâm Mị. Hạ Như Phong tiến cung cầu hôn nàng, không ngờ Liễu Trọng nguyên cũng lên diện cầu hôn, tranh giành ồn ào. Khi chúng ta nghe tin đó, chỉ thắc mắc không biết là mỹ nhân phương nào, khiến Liễu Trọng nguyên dám lên Kim Loan Điện tranh chấp với Hạ Như Phong, thì ra nàng thật sự rất đẹp, bảo sao!”

Khi mọi người đang nói chuyện xì xào, chợt nghe thấy có tiếng náo động, thì ra là Hạ Như Phong dẫn thuộc hạ lên núi, vài người thấp giọng kêu lên: “Đến rồi kìa, tôi còn tưởng Nhị Hoàng tử Đại Hạ Quốc ba đầu sáu tay thế nào chứ, thì ra cũng chỉ là một phàm nhân mà thôi.”

“Một tên man di, cũng muốn đấu thư pháp với chúng ta? Còn ngông cuồng tuyên bố, mơ tưởng được sở hữu hết bút tích của Lan Nhược đạo quan? Xem xem hắn có phải báỉ ta làm sư phụ không?”

Chu Minh Dương và Chu Tư đứng ở một bên, nghe thấy bọn tài tử không ngừng châm chọc Hạ Như Phong, không khỏi cười lạnh nói: “Một lũ chỉ biết khua môi múa méo mà tài tử cái nổi gì chứ, thật không biết trời cao đất dày.”

Chu Tư ngoáy ngoáy lỗ tai, buồn bực nói: “Sao bọn hắc cứ khẳng định là bản thân sẽ viết đẹp hơn Hạ Như Phong thế?”

“Bọn hắc cho rằng Đại Hạ Quốc là quốc gia man di, người man di thì đừng nói viết đẹp, chỉ sợ một chữ bẻ đôi cũng không biết!” Tô Trọng Tinh đi tới nói: “Không phải Liễu Vĩnh là người chủ trì buổi thi đấu hôm nay sao, sao vẫn không thấy bóng dáng đâu?”

“Tới từ lâu rồi, đang tiếp chuyện quý nhân trong tĩnh thất.” Chu Tư nhìn Tô Trọng Tinh nói: “Sao, bắt đầu quan tâm đến em rể tương lai ah?”

“Tôi chỉ lo lắng bút tích của Lan Nhược đạo quan phải đổi chủ.” Tô Trọng Tinh thở dài nói: “Tôi từng thấy bảng chữ mẫu của Hạ Như Phong viết, nét chữ đó không phải người tầm thường có thể so sánh.”

Chu Tư nói: “Chuyện lần này, là Đại Công chúa giao phó cho Liễu Vĩnh xử lý, nếu Liễu Vĩnh làm hỏng việc, nhất định sẽ bị Đại Công chúa trách phạt. Chúng ta làm anh vợ, rồi cũng liên lụy thôi!” Hắc vừa nói vừa đưa mắt nhìn Chu Minh Dương, Chu Minh Dương liếc xéo hắc một cái, không hề lên tiếng.

Thiên Phương Công chúa và Nhị Công chúa đã đến Lan Nhược đạo quan từ rất sớm, lúc này đang nói chuyện trong tĩnh thất.

Thiên Phương Công chúa đang nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nếu không phải tại tên Hạ Như Phong kia, Thượng Du sẽ không phải chết. Tiếc là hiện giờ hai nước đã ký hiệp ước đồng minh, không thể lấy mạng chó của hắc để báo thù cho Thượng Du. Đã thế, ta nhất định phải khiến hắc thua đến tối tăm mặt mũi.”

“Hoàng tử, nếu đã chứng thực chuyện năm đó là do Hạ Như Phong pháí mật thám vào kinh, phao tin đồn nhảm, khiến anh rể bất chấp tất cả chạy đến chiến trường, thì ngày hôm nay quyết không thể nhân nhượng hắc.” Nhị Công chúa nói, lại có chút lo lắng, “Thư pháp của Vân Phương đại sư thực sự có thể thắng Hạ Như Phong sao? Nghe lão Viện sĩ nói, chữ của Vân Phương đại sư tuy ít người sánh được, nhưng vì ông ấy quá thích bút tích trên thạch bích, nên chữ của ông ấy rất giống bút tích trên thạch bích. Hạ Như Phong cũng đi theo phong cách đấy, khó lòng mà nói ai hơn ai kém. Nếu Liễu Vĩnh không tìm được đại sư thư pháp, chỉ dựa vào một mình Vân Phương đại sư, em e là không thể làm khó Hạ Như Phong.”

Thiên Phương Công chúa nói: “Nếu Liễu Vĩnh không nắm chắc phần thắng, thì sẽ tìm cách trì hoãn cuộc thi đấu này, nhưng hắc không trì hoãn, chắc chắn là đã tìm được đại sư thư pháp rồi.”

Nhị Công chúa nghe thế mới yên lòng, một lúc sau lại hỏi: “Hoàng tử, Liễu Vĩnh làm quan Lễ Bộ đã hai năm, chỉ được giao một chức vụ không hề quan trọng, lần này dốc sức làm việc, chắc hắc là muốn nhờ cậy hoàng tử và hoàng tử phu tương lai, để được thăng chức. Trước kia hắc ồm ờ với Nhậm Hiểu Ngọc và Mẫn Mẫn, giờ lại tới lượt Lâm Mị, chẳng lẽ thiếu nữ quyền quý trong kinh để mặc hắc kén cá chọn canh sao, em vốn định cho hắc một bài học, tiếc là Sử Bình Tá quá ngu dốt, đổ bể hết cả. Bây giờ hắc đã hứa hôn với

Lâm Mị, nhưng Lâm Mị cùng lắm chỉ là nghĩa nữ Hầu phủ, không thể trợ giúp hẳn nhiên. Giờ hẳn nghĩ cách để nhờ cậy hoàng tử, thật là lắm tâm tư.”

Thiên Phương Công chúa cười, “Có chỗ nhờ người, làm việc mới gắng sức. Dựa vào năng lực của hẳn, thêm một thời gian nữa tất là sẽ có đất dụng võ, không thể coi thường. Nghe nói trong kinh có rất nhiều tiểu thư quyền quý ái mộ hẳn, không ngờ hẳn lại lên Kim Loan Điện tranh chấp Lâm Mị với Hạ Như Phong. Bất kể như thế nào, hẳn tranh thắng Hạ Như Phong cũng là giúp ta hả được một cơn giận.” Thiên Phương Công chúa nói xong, gọi một nữ quan vào, phân công: “Sau khi mặt trời mọc hai khắc (đang là 30-7 nên có lẽ là 5h30) thì lệnh cho đạo trưởng chặn đường lên núi, người không phận sự miễn vào, tránh phiền phức.”

Nữ quan lĩnh mệnh đi, một lúc sau quay lại bẩm: “Đạo trưởng nói lúc một khắc đã chặn đường rồi, giờ có mặt trong đại diện chỉ có tài tử và tài nữ.”

Trong đại diện, các đạo sĩ đã bày bàn ghế giấy bút mực nghiên đầy đủ, hai bên là mấy hàng ghế dựa, mời mọi người ngồi.

Lâm Mị sợ nhiều người không chịu được mùi, không dám ngồi hàng đầu, chọn một góc khuất, Chu Mẫn Mẫn vẫy tay gọi, nàng chỉ lắc đầu, ra hiệu là nàng ngồi ở góc cho yên tĩnh. Mạc Song Kỳ đến ngồi cạnh nàng, bàn tán xem chuyện sẽ diễn tiến thế nào. Lâm Mị có chút mất tập trung, lặng lẽ tìm kiếm Liễu Vĩnh, thấy Liễu Vĩnh dẫn hai người nữa đi ra, vẫn không quên nghiêng đầu tìm nàng, nàng cười dùng khẩu ngữ nói: “Làm việc của anh đi, không cần bận tâm đến em!”

Liễu Vĩnh cười, vỗ vỗ tay, chờ mọi người tập trung, liền đứng ra giới thiệu thân phận Hạ Như Phong và chi tiết thi đấu hôm nay. Say đó có một đạo sĩ trải tờ giấy Tuyên Thành ra trước mặt Hạ Như Phong, mài mực xong mới lui xuống.

Mọi người nín thở nhìn Hạ Như Phong, Hạ Như Phong chậm rãi vuốt ve tờ giấy Tuyên Thành, nhận bút từ thuộc hạ đứng bên cạnh, tháo nắp bút, vuốt ngòi bút, lướt nhẹ trên nghiên mực, chờ ngòi bút thấm đủ mực, khẽ gạt mực lên thành nghiên, tiếp theo ngưng thần vận cổ tay, vung tay viết một đôi câu thơ.

Lâm Mị ngồi trong góc, thật ra ngồi trong góc của nàng lại nhìn thấy rất rõ ràng, nàng khẽ nhẩm hai câu thơ: “Tử khí lai nghi, thủy trừng vạn tượng (mây lạnh bay đến, ai trên vạn vật).” Nhắm xong lại thấy rất lo lắng, không nói đến nét bút, chỉ thơ đã mười phần khí phách. Không biết người Liễu Vĩnh tìm liệu có hơn được Hạ Như Phong?

Chữ còn chưa ráo mực, đã có tài tử tiến lên xem, nhất thời đều câm nín. Nét chữ của Hạ Như Phong khí thế mười phần, rắn rỏi mạnh mẽ, bọn họ không thể so sánh.

Hạ Như Phong nhìn mọi người dò xét một lượt, thấy ai nấy thần sắc nặng nề, không dám nhìn hẳn bằng cái ánh mắt khinh thường lúc trước nữa, trong lòng đắc ý, cười nói ha ha: “Hổ thẹn, thỉnh các vị chỉ giáo!”

Đến lúc này, bọn tài tử biết là khả năng của mình không thể so sánh với Hạ Như Phong, đều lặng lẽ lui lại mấy bước, lúng túng không thôi.

Hạ Như Phong đứng trên ghế, giơ bức thư pháp lên, để người dù ngồi trong góc khuất cũng thấy rõ ràng, nhất thời cao giọng nói: “Như Phong chờ bá chủ vị vi sư, tại sao chư vị không có ai ra viết?”

“Hạ Vương gia, không phải mọi người không nguyện viết, mà là khinh thường không thèm viết!” Liễu Vĩnh cười tiến lên nói: “Chữ của Hạ Vương gia tuy có đẹp, nhưng ở Đại Chu Quốc, quả thật là đáng hổ thẹn. Đừng nói đàn ông chúng ta, mấy cô gái ở đây cũng viết đẹp hơn Hạ Vương gia. Thế nào, không tin sao?”

Không tin, không tin, chúng ta đều không tin! Bọn tài tử âm thầm rơi lệ, nếu thật sự có một cô gái đánh bại được Hạ Như Phong, vậy thì hai chữ tài tử bọn họ hẳn tự xưng thật là uổng phí.

Lâm Mị ngẩn ra, nhưng lại giật mình chợt hiểu, nhất thời nhãn thần sáng long lanh nhìn Liễu Vĩnh, lại thấy Mạc Song Kỳ ngồi bên cạnh hỏi: “Cô gái nào mà viết đẹp hơn tên man di Đại hạ này? Không phải ta rồi, tiểu Mị, là em sao?”

“Không phải em.” Lâm Mị chỉ một cô gái đang thướt tha đi đến: “Cô ấy đang đến kia!”

Liễu Vĩnh vừa dứt lời, một cô gái gương mặt hơi tròn, trang điểm đơn giản mộc mạc, dáng người hơi đầy đặn, không nhanh không chậm đi đến, ai nấy không khỏi thì thào: cô này thật sự viết đẹp hơn Hạ Như Phong?

Chu Tư ngạc nhiên trợn mắt, quay đầu nói với Chu Minh Dương: “Ôi chao, là Tả Phì Phì kia! Lâu không nhìn thấy, cô ấy gầy đi nhiều quá. Trước kia như một quả lê, giờ thành quả hồ lô rồi, cũng eo ót đấy chứ. Kể ra, giờ cô ấy thế này cũng ưà nhìn đấy!”

Tả Lê tiến đến bên cạnh Liễu Vĩnh nói: “Hạ Vương gia, người lên núi hôm nay, không kể đàn ông, con gái như ta cũng có rất nhiều người viết đẹp. Nhưng các nàng xinh đẹp, không muốn bị nhiều người dòm ngó. Ta mặt dày không sợ chuyện đó. Đành tới đây tự bêu xấu!”

Tối hôm qua Hạ Như Phong đã cho người thăm dò Liễu Vĩnh, cho rằng át chủ bài của Liễu Vĩnh cũng chỉ có Vân Phương đại sư mà thôi. Nhưng thư pháp của Vân Phương đại sư là học theo phong cách của bút tích trên thạch bích, tuy đẹp hiếm có, nhưng so với chữ của hắn thì vẫn kém một chút, bởi vậy hắn định hôm nay có thể dùng một bức thư pháp mà khiến tài tử Đại Chu mất hết mặt mũi, lúc này lại thấy Liễu Vĩnh không giới thiệu Vân Phương đại sư ra mặt, ngược lại lại để một cô gái hơi dầy đà ra, không khỏi dờ dẩn, sờ sờ mũi nói: “Nếu cô nương thua thì định thế nào?”

Tả Lê còn chưa đáp, một thuộc hạ của Hạ Như Phong đã đùa cợt: “Nếu cô nương này thua phải gả cho Vương gia của chúng ta!” Mấy thuộc hạ và mưu sĩ khác nghe thế, đều cười rộ lên. Tiếng cười vang vọng mãi không dứt.

Tả Lê cũng không câu, lẳng lặng nhìn bọn hắn nói: “Nếu Vương gia của các vị thua thì thế nào?”

55. Chương 55: Da Trắng Môi Đỏ

“Được rồi, đỡ ta ra ngoài cho thoáng.” Nhậm Hiểu Ngọc ngồi trong màn hô một tiếng, Đào Tâm liền tới vén màn, thấp giọng nói: “Giả bệnh cả ngày trời, ngọt ngọt đến bệnh thật mất.”

Tin Hạ Như Phong cầu hôn Lâm Mị không được truyền ra, Nhậm Hiểu Ngọc liền sợ Hạ Như Phong sẽ quay sang cầu hôn cô ta, liền giả bệnh ngay lập tức, thỉnh đại phu chưa đủ, để tỏ ra bệnh tình nguy kịch, cô ta từ chối tiếp các tiểu thư có lòng đến thăm hỏi, lý do là không muốn lây bệnh.

“Chuyện tiểu thư ngã bệnh đã truyền ra rồi, chắc Hạ Vương gia sẽ không cầu hôn tiểu thư đâu.” Đào Tâm dìu Nhậm Hiểu Ngọc, cầm chén trà mời Nhậm Hiểu Ngọc, rồi mới nói: “Lúc này, chắc ai nấy đều tập trung trên Lan Nhược đạo quan rồi.”

Nhậm Hiểu Ngọc nói: “Ta từng được thấy bằng chữ mẫu của Hạ Như Phong kia, Liễu Vĩnh muốn tìm một người hơn hẳn Hạ Như Phong, chỉ sợ không dễ.” Nói đến đó cô ta đột nhiên cười “phì” một tiếng, “Thật không ngờ Chu Minh Dương lại giật dây cho Như Nguyệt Quận chúa chen vào quấy rối. Như Nguyệt đường đường là một Quận chúa, vậy mà lại thành hồi môn của Lâm Mị, theo về nhà chồng, chỉ sợ kịch hay còn dài!”

“Tại sao Chu thiếu gia phải làm như vậy?” Đào Tâm không khỏi hiểu kỳ.

Nhậm Hiểu Ngọc cười nói: “Lúc đầu ta cũng không hiểu nguyên nhân. Nhưng hôm qua được mẹ kể mấy chuyện thâm cung bí sử khi xưa, nhờ thế mới hiểu.”

Ngày Chu Minh Dương chào đời, chính là ngày khánh thọ Thái hậu, Thái hậu vừa nghe tin con trai Hầu gia sinh cùng ngày với bà thì nhất thời vui sướng, liền đích thân đặt tên. Sau đó, thường xuyên lệnh cho phu nhân Vĩnh Bình Hầu ôm Chu Minh Dương tiến cung. Trong cung có Thiên Phương Công chúa bằng tuổi Chu Minh Dương, hai đứa bé thường chơi đùa cùng nhau. Khi Chu Minh Dương lên mười, vì muốn tránh điều tiếng, số lần tiến cung của Chu Minh Dương dần ít đi. Lúc đấy Thái hậu còn nói đùa là muốn chọn Chu Minh Dương làm Phò mã cho Thiên Phương Công chúa. Ai ngờ Thiên Phương Công chúa lại hạ gả cho Thượng Du. Thiên Phương Công chúa vừa đi lấy chồng, Chu Minh Dương liền mua về hai hầu gái có tướng mạo hơi giống Thiên Phương Công chúa, cho làm nàng hầu (ngủ). Thượng Du vừa bỏ mạng sa trường, Chu Minh Dương cũng đuổi hai nàng hầu đi ngay lập tức. Đúng lúc này trong cung truyền ra một tin, sẽ chọn Chu Minh Dương làm Phò mã cho Nhị Công chúa. Mọi người liền nhận định rằng, Chu Minh Dương là vì sợ đắc tội Nhị Công chúa, nên mới đuổi nàng hầu đi, giữ mình trong sạch.

Nhậm Hiểu Ngọc lắc đầu nói: “Tướng mạo Lâm Mị rất giống Đại Công chúa, Chu Minh Dương hẳn...”

Thiên Phương Công chúa năm đó tài mạo song toàn, thiếu niên trong kinh có ai là không đem lòng ái mộ? Chu Minh Dương có từng ái mộ Thiên Phương Công chúa cũng chẳng phải chuyện gì lạ lùng. Nhưng nếu làm Phò mã của Thiên Phương Công chúa thì sẽ phải từ bỏ nhiều điều, chỉ sợ Chu Minh Dương không làm được. Huống hồ Thiên Phương Công chúa đã một đời chồng, giờ lại chọn Mạc Song Bách làm phò mã, Chu Minh Dương chắc đã tắt lửa lòng. Về phần Lâm Mị, có khi chính Chu Minh Dương cũng không biết hẳn đối với Lâm Mị là tâm tư gì! Nhưng bất kể như thế nào, Chu Minh Dương sẽ không để Liễu Vĩnh và Lâm Mị đến với nhau một cách thuận lợi, cũng giúp Nhậm Hiểu Ngọc một phần.

Nhậm Hiểu Ngọc nghĩ đến đây, khẽ cười nói: “Có Chu Minh Dương và Như Nguyệt Quận chúa ở đây, cuối cùng Liễu Vĩnh có thể rước Lâm Mị về Trạng nguyên phủ hay không, vẫn là một ẩn số. Chúng ta ngồi xem là được.” Xong lại hỏi: “Mấy giờ rồi? Chắc cũng bắt đầu đầu thư pháp rồi, không biết liệu có ai áp đảo được Hạ Như Phong? Nhớ cho người đi nghe ngóng một chút.”

Lúc này, Hạ Như Phong đang đánh giá Tả Lê, thấy cô ấy dáng vóc mượt mà, da trắng môi đỏ, chỉ làm phồng tóc rồi buộc lại (*), cài thêm một cây trâm có tua gắn ngọc trai, khi nói chuyện, viên trân châu đựng đưa bên thái dương, lóe sáng lung linh, có sự thu hút riêng. Nhất thời cười nói: “Theo cô nương, nếu ta thua thì nên như thế nào?”

Tài tử Đại Chu thấy thuộc hạ của Hạ Như Phong giấu cợt Tả Lê, giận không kiềm chế được, thấy Hạ Như Phong vừa cười vừa hỏi lại, rõ ràng là có phần đùa cợt, có mấy kẻ kích động, tiến lên nói: “Nếu Vương gia thua, phải ở rể Đại Chu Quốc ta, làm con rể Đại Chu.”

“Ha ha...” Mấy mưu sĩ bên cạnh Hạ Như Phong vừa nghe thế, cười to nói: “Xem ra, dù vị cô nương này thắng hay thua thì cũng thành đôi với Vương gia chúng ta. Chẳng lẽ ở Đại Chu, vị cô nương này bị ế chồng, bởi vậy mới nghĩ ra cách này, thừa cơ gả cho Vương gia chúng ta làm trắc phi?”

Mấy chữ “ế chồng” như xát muối vào vết thương lòng Tả Lê, nhất thời hơi tức giận, đỏ mặt, nhưng cô ấy biết rõ, mấy kẻ thuộc hạ của Hạ Như Phong toàn loại mồm mép, cô ấy là con gái chưa chồng, nếu cổ lên tiếng phản bác tất là không chiếm được lợi thế. Chỉ “hừ” một tiếng, lườm tên mưu sĩ vừa nói một cái nhìn rét buốt như hàn băng, rồi mới xoay đầu đi, ngồi xuống trước bàn, nhận bút từ một tiểu đạo sĩ, trải tờ giấy Tuyên Thành ra, thấm mực, vận cổ tay, viết một mạch đôi câu thơ, không chờ ráo mực, cũng tự giờ lên ọi người thưởng thức.

Lâm Mị đưa mắt nhìn, thấy trên tờ giấy viết “Thanh phong nhập tọa, phật độ tam sinh” (câu của Hạ Như Phong có “tử khí”, câu của Tả Lê đổi lại bằng “thanh phong” đều là điềm lành, câu của Hạ Như Phong là tham vọng làm chủ giang sơn, câu của Tả Lê là lòng bao dung rộng rãi), ý nghĩa gãy gọn, nét chữ rất cứng cáp, như rồng bay phượng múa, dù có là kẻ không biết gì về thư pháp, cũng có thể nhìn ra, thư pháp của Tả Lê có một phong cách riêng, so với Hạ Như Phong còn hơn một chút. Mạc Song Kỳ sợ hãi thán phục: “Oa, Tả tỷ tỷ thật là lợi hại!”

Ngày đó Liễu Vĩnh và Mạc Song Bách đến Tả phủ bái phỏng Tả Sâm, khi gặp riêng Lâm Mị, vừa lúc Lâm Mị đang cầm cây quạt Tả Lê vừa tặng, trên quạt đề một bài thơ đang thịnh hành ở kinh thành dạo gần đây, Liễu Vĩnh hỏi ra người đề chữ là Tả Lê, không khỏi vui mừng, liền kể lại chuyện tìm đại sư thư pháp với Tả Sâm, cười nói: “Đạp phá thiết hải vô mịch xứ, đắc lai toàn bất phí công phu (Đi mòn giấy sắt tìm không thấy, chẳng tốn công phu lại tìm ra). Nét chữ này hoàn toàn không thua kém Hạ Như Phong...”

Tả Lê nghe được chuyện muốn mời cô ấy ra đấu thư pháp với Hạ Như Phong, liền nhận bức thư Hạ Như Phong viết từ tay Liễu Vĩnh, trầm ngâm nói: “Chữ của ta bình thần lãnh đạm, nếu luận khí phách, chỉ sợ là vẫn không bằng Hạ Như Phong.”

Liễu Vĩnh cười nói: “Khí phách có thể thua, nhưng lại hơn ở phong cách, nét bút mượt mà, nếu thật sự so sánh, không thể luận ai hơn ai kém. Chuyện này không cầu lập công, chỉ cầu không mắc sai lầm, chỉ cần hòa với hắn là được rồi.” Tả Lê chỉ là một cô gái, cho dù hòa với Hạ Như Phong, cũng đủ để Hạ Như Phong bị mất mặt.

Lúc này, Tả Lê đang nhìn lại chữ của chính mình, lại có chút thất thần: không lẽ là con giun xéo lăm cũng quần? Câu “Thanh phong nhập tọa, phật độ tam sinh”, khi viết yêu cầu bình tĩnh, tâm trạng phải thật bình thần lãnh đạm mới thể hiện được ý nghĩa của câu thơ. Vừa rồi ngực bùng lửa giận, bất tri bất giác

dùng toàn lực, khiến nét chữ cứng cáp, thần vận không bằng lúc bình thường, nhưng khí thế lại áp đảo được “Tử khí lai nghi, thủy trừng vạn tượng” của Hạ Như Phong.

Các tài tử Đại Chu nhìn bức thư pháp của Tả Lê, trong nhất thời lặng ngắt như tờ, nét chữ phong cách còn có thể tranh luận xem ai hơn ai kém, nhưng khí thế hăng hái thì đã thấy rất rõ ràng, không còn gì để bàn cãi. Lần này, thật sự là chữ của Tả Lê còn hơn một bậc.

Hạ Như Phong sực tỉnh đầu tiên, đứng lên, hướng về phía Tả Lê nói: “Tả tiểu thư bút lực tuyệt vời, Như Phong cam bái hạ phong. Nhưng Như Phong là người nước khác, nếu thật ở rể, sẽ khiến hai nước nảy sinh xích mích, thật sự là không được thỏa đáng. Không bằng để ngày mai ta tìm Hoàng đế quý quốc xin tứ hôn, lấy quốc lễ đến quý phủ cầu hôn, chính thức nghênh đón tiểu thư vi phi có được không?”

Thua cuộc phải bái vị cô nương này làm sư phụ, so với việc nghênh đón về làm phi, đương nhiên cách thứ hai tốt hơn. Theo tình hình này, Đại Chu Quốc khó lòng tìm ra được một người nào viết đẹp hơn vị cô nương này. Nhân tài như thế, nếu có thể đưa về Đại Hạ Quốc, rất thích hợp để nhờ chỉ giáo thư pháp thi từ.

Tả Lê có chút ngạc nhiên, chuyện gì đang xảy ra thế này? Dù cô ấy ế chồng, cũng không cần thiết phải đến tận Đại Hạ xa xôi mới lấy được chồng chứ?

“Lẽ nào lại như vậy!” Chu Minh Dương nghe Hạ Như Phong nói thế, hạ giọng nói với Chu Tư: “Mau đi ra gánh vác hộ Tả Lê, cẩn thận không Hạ Như Phong đưa cô ấy về Đại Hạ Quốc.”

“Gánh vác thế nào?”

“Đương nhiên là nhận cô ấy là hôn thê, ra mặt thể hiện thay cô ấy, có gì sau này tính tiếp.” Chu Minh Dương vừa dứt lời, liền giơ chân đá vào mắt cá chân Chu Tư, khiến Chu Tư loạng choạng tiến về phía trước. Chu Tư lảo đảo mấy bước, rốt cục đến bên cạnh Tả Lê, méo mặt nói: “Hạ Vương gia này, chúng ta bảo ngài làm rể Đại Chu, cũng chưa nói làm rể nhà ai. Huống hồ Tả tiểu thư là hoa đã có chủ từ lâu, sao có thể đến tận Đại Hạ làm dâu?”

Tả Lê là hoa đã có chủ? Lâm Mị và Mạc Song Kỳ đưa mắt nhìn nhau, có chút ngạc nhiên, mấy ngày nay qua lại với Tả Lê, cả hai chưa từng nghe nói mấy may, nếu không phải nhà họ Tả giấu kỹ, thì chính là Chu Tư nói láo.

Liễu Vĩnh nghe Chu Tư nói thế, biết ngay là Chu Minh Dương giật dây. Tả Lê đã mười tám tuổi vẫn chưa hứa hôn được với ai, Tả phu nhân cũng sắp phát điên tới nơi, lại thêm Tả Lê còn nói phải tìm một tấm chồng xứng đáng, không việc gì phải vợ bừa hạng đui què mẽ sứt, mấy thư sinh nghèo đến phủ cầu hôn, đều bị từ chối khéo. Giờ có Hạ Như Phong tuy là người Đại Hạ Quốc, nhưng cũng đường đường là một vương gia, lại cũng là một nhân tài bản lĩnh, câu thơ hán viết cho thấy hán không hề nông cạn, thiếu văn hóa, mặt nào cũng rất xứng đáng để chọn làm chồng. Huống hồ Hạ Như Phong còn nói sẽ lấy quốc lễ đến Tả phủ cầu hôn, thử hỏi vinh dự cỡ nào chứ? Tả Lê có thể không động lòng sao? Nhưng Đại Chu Quốc khó khăn lắm mới tìm được một đại sư thư pháp, chẳng lẽ lại để người Đại Hạ mang đi?

Hạ Như Phong lại bùng lửa giận, thế nào nữa đây, Đại Hạ ta toàn kẻ ăn thịt người ah? Lâm Mị không chịu gả, Nhậm Hiểu Ngọc giả bệnh, giờ đến cô nương béo này cũng ra vẻ cảnh cao?

“Ồ, không biết Tả tiểu thư hứa gả cho ai? Đã chính thức訂 hôn chưa?” Hạ Như Phong nhìn bức thư pháp trong tay Tả Lê, cố gắng không chế cơn giận, có thể viết được câu đó, cho thấy cô gái này thông minh độ lượng, nếu có thể rước về Đại Hạ Quốc làm trắc phi, không chừng sẽ có trợ giúp cho việc tranh ngai vàng sau này của hán, hiện tại không phải lúc cả giận mất khôn.

Tả Lê thấy Chu Tư nhảy ra nói láo, lòng rất tức giận, được đẩy, ta béo phì thì các ngươi muốn nói gì là nói ah, giờ còn tự ý gán ghép cho ta, chờ đấy xem ta có phải nhỏ vào mặt ngươi không?

Chu Tư thấy Tả Lê trừng mắt, định nói lại thôi, nhìn Chu Minh Dương tìm sự giúp đỡ, lại thấy Chu Minh Dương dùng ngón tay ra hiệu mau chóng gánh lấy Tả Lê, nhận hôn sự này, không khỏi ai oán: “Tả tiểu thư đã ...” Hán dừng lại, né tránh ánh nhìn của Tả Lê, chậm rãi nói hết câu. Trong lúc nhất thời, không gian lặng ngắt.

Lâm Mị há hốc mồm, tóm tay Mạc Song Kỳ hỏi: “Em không nghe lầm chứ?”

Mạc Song Kỳ cũng nói: “Sao có thể như vậy?”

Tả Lê cũng đang giật nảy người, hay rồi, sau hôm nay, cô ấy mất hết thanh danh đã đành, còn phải bỏ hẳn ý định lấy chồng, chẳng còn con đường nào ngoài chuẩn bị xuất gia làm ni cô.

56. Chương 56: Giọng Điệu Của Kẻ Tình Nhân

“Cái gì?” Khi Thiên Phương Công chúa và Nhị Công chúa ngồi trong tĩnh thất được cung nữ bẩm báo, suýt chút nữa thì đánh rơi cốc trà, ngơ ngác nhìn nhau nói: “Chu Tư nói Tả Lê và Chu Minh Dương dành tình cảm cho nhau, đã lên quyết định chuyện chung thân, chỉ chờ bẩm với phụ mẫu, sẽ chọn ngày thành hôn?”

Sao có thể? Vừa nghe đã biết là kiếm có cho có, Hạ Như Phong sao có thể tin?

Nhị Công chúa chờ cung nữ lui xuống, vỗ tay cười to nói: “Nhất định là Chu Minh Dương không muốn Hạ Như Phong được như ý, đẩy Chu Tư ra, bắt ép Chu Tư nhận Tả Phì Phì làm vị hôn thê, nhưng ép Chu Tư làm gì còn được, sao có thể ép được hẳn nhận một cô béo làm vị hôn thê? Đương nhiên là đẩy quả cầu lửa lại cho Chu Minh Dương. Giờ lời đã nói ra, sao có thể rút lại, Chu Minh Dương tự nhiên phải ra mặt giải quyết mở bong bóng đấy.”

“Tả Lê tuy có béo, nhưng rồi sẽ phải lập gia đình, giờ lại vướng tin đồn tình cảm với Chu Minh Dương, cho dù ai nấy đều biết lời đồn đó không phải sự thật, nhưng sẽ vẫn xì xào, rớt cuộc vẫn tổn thương khuê dự. Chuyện này...” Thiên Phương Công chúa cười nói: “Chu Minh Dương đã đứng ra thừa nhận, chúng ta đành trợ giúp thôi, tác thành chuyện tốt cho bọn họ. Để kinh thành thêm một kỳ duyên.”

“Chị nói rất đúng, Chu Minh Dương không muốn làm phò mã đúng không? Vậy cứ để hẳn cưới Tả Phì Phì đi.” Chu Minh Dương năm lần bảy lượt không tiếc hình tượng bản thân, giả vờ e thẹn khiến Nhị Công chúa ghê tởm, rõ ràng là vì không muốn làm Phò mã, loại người này, không thể nhân nhượng hẳn, cho hẳn cưới cô gái béo ề chồng xem hẳn có hối hận đến chết không? Nhị Công chúa nghĩ đến đây, hưng phấn xoa tay, “Đợi lát nữa chúng ta liền hồi cung, xin Phụ hoàng chính thức ban hôn cho hai người đó. Ha ha, Chu Minh Dương, người đừng hồng chạy thoát!”

Khi Chu Tư nói câu đó ra, lòng biết rất rõ, về đến nhà rồi, ông anh Chu Minh Dương sẽ có rất nhiều biện pháp xử lý hẳn, tháng ngày sau này nhất định sống dở chết dở. Nhưng so với việc phải nhận Tả Lê làm hôn thê, hẳn tình nguyện bị hành đến sống dở chết dở. Đùa chứ, ngộ nhỡ nhận Tả Phì Phì làm hôn thê rồi, cô ấy cứ thế bầu víu không buông tha thì xử lý thế nào? Anh trai thì khác, anh trai bản lĩnh đầy mình, tự nhiên có cách gạt Tả Phì Phì qua một bên. Mặc kệ, lời không nên nói thì cũng nói rồi, anh trai có thừa nhận hay không là việc của anh trai, nghĩ đến đó, Chu Tư nói tiếp: “Đúng vậy, Tả tỷ tỷ chính là chị dâu tương lai của ta. Vương gia thấy đấy, anh trai ta ngọc thụ lâm phong, phong lưu tiêu sái, tài mạo song toàn, Tả tỷ tỷ dành nhiều tình cảm thế nào không cần nói cũng biết, dù Vương gia có đến nhà cầu hôn, Tả tỷ tỷ cũng không vừa mắt.”

Tả Lê giận không nói được tiếng nào. Đúng, cô ấy biết Chu Tư nói thế là do không muốn để Hạ Như Phong thực hiện được kế hoạch, nhưng chẳng lẽ đây không phải chuyện của cô ấy? Anh em nhà họ Chu lấy tư cách gì tham gia? Đã hỏi ý kiến cô ấy chưa?

Chu Tư nói cũng nói rồi, cùng là người Đại Chu, cô ấy không tiện vạch áo cho người xem lưng, làm thế chỉ khiến người Đại Hạ chê cười. Nhưng sau ngày hôm nay, khi tin cô ấy và Chu Minh Dương lên quyết định chuyện chung thân truyền ra, hậu quả rồi sẽ như thế nào? Chu Minh Dương thì không sao đâu, nhưng còn cô ấy? Không lẽ cô ấy có thể trông đợi rằng Chu Minh Dương sẽ tới nhà cầu hôn? Nếu chuyện này không đi đến đâu, liệu còn ai phải chịu thiệt ngoài cô ấy?

Cô ấy tuy có béo, nhưng vẫn có quyền theo đuổi hạnh phúc. Trước đây cô ấy không muốn vợ bừa một tấm chồng, giờ được anh em họ Chu “giúp một tay”, càng không có sự lựa chọn, nếu không muốn vợ bèo gặt tép thì chỉ còn cách thôi luôn ý nghĩ lập gia đình. Chu Minh Dương, Chu Tư, các người thật là một cặp anh em tốt!

Chu Minh Dương thấy Chu Tư gấp lửa bỏ tay mình, không còn cách nào khác đành đi ra, đứng bên cạnh Tả Lê, tuyên bố rằng lời Chu Tư nói không sai, lòng thầm chửi mắng cả vạ lẫn, tiểu Tư, cứ chờ xem về

đến nhà ta có lột da người không? Trên đời này có thể loại hãm hại anh trai mình như thế không? Lòng nghĩ thế, nhưng Chu Minh Dương lại nhìn Tả Lê với vẻ rất chân thành nồng nàn, còn ân cần cầm tờ thư pháp trong tay Tả Lê, giơ lên hộ cô ấy.

Tả Lê bị Chu Minh Dương nhìn bằng ánh mắt nồng nàn, rung mình một cái, thiếu chút nữa thì giữa bàn dân thiên hạ đành tặng hẳn một đôi mắt tròn trĩnh.

Liễu Vĩnh thấy Chu Minh Dương “xả thân vì nghĩa”, cảm thấy có chút bội phục, ngẩng đầu nhìn Lâm Mị, chấp tay ra vẻ thán phục huynh trưởng nhà em thật là trung hậu thật là nhân nghĩa, Lâm Mị không thoải mái, lườm Liễu Vĩnh một cái, lòng rất buồn cho Tả Lê.

Mạc Song Kỳ thấy Lâm Mị và Liễu Vĩnh liếc mắt đưa tình, không khỏi có chút buồn bã, từ nay về sau, cô ấy chỉ là em gái của bạn tốt của Liễu đại ca, là bạn thân của vị hôn thê của Liễu đại ca, không còn gì khác.

Đằng kia, Hạ Như Phong quyết không bỏ qua, nhìn Chu Minh Dương và Tả Lê rồi cười: “Đại Chu Quốc các người không phải vẫn coi lễ nghĩa liêm sỉ hơn tất cả sao? Tại sao hai người lại lén quyết định chuyện chung thân?”

“Dám hỏi Hạ Vương gia, ngài tới đây cùng chúng ta so đấu thư pháp, hay là tới giảng giải về lễ nghĩa liêm sỉ? Nam nữ bình thường nảy sinh tình cảm, vẫn giữ giới hạn, ước định cả đời, trong mắt Hạ Vương gia, thế là thành không có lễ nghĩa liêm sỉ sao? Thế mới biết Hạ Vương gia tuy đọc sách của Đại Chu Quốc, nhưng vẫn chưa hiểu hết. Nếu Hạ Vương gia có hứng thú với vấn đề này, có thể hẹn một ngày khác để phân tích rõ hơn. Giờ cũng không còn sớm, thỉnh Hạ Vương gia nhanh chóng hành lễ bái sư, ta còn phải về ngủ bù.” Tả Lê nói, chỉ vào tờ thư pháp đang nằm trong tay Chu Minh Dương: “Không ngờ hôm nay lại thu được một đồ đệ, không có lễ vật gì, bức thư pháp này tặng đồ đệ.”

Tả Lê vừa dứt lời, Chu Minh Dương đã cuộn tờ giấy lại, nhét vào tay Hạ Như Phong, thân mật cười nói: “Tiểu Lê chuyện khác không nói, bút lực có thể tự hào, Vương gia nhận làm quà!”

Thấy Hạ Như Phong như định nói gì, Chu Minh Dương lại cướp lời: “Tiểu Lê cũng chỉ là một cô gái, câu thu Hạ Vương gia làm đồ đệ cũng chỉ là nói đùa thôi. Hạ Vương gia đừng để tâm. Hai nước đã ký hiệp ước đồng minh, nên dĩ hòa vi quý, hôm nay coi như là cùng luận bàn thư pháp.” Chu Minh Dương lại quay sang Tả Lê, nói có vẻ hơi trách móc: “Ngày xưa tôi bảo em thu tôi làm đồ đệ, em kiên quyết không chịu, sao giờ lại thu người khác làm đồ đệ?” (quá sức chịu đựng, ta nôn)

Thấy Chu Minh Dương nói chuyện với Tả Lê y hệt tình nhân, ai nấy đều hoang mang, không lẽ Chu Minh Dương thật sự mở cả hai mắt phải lòng Tả Lê? Hạ Như Phong cũng á khẩu, trước bàn dân thiên hạ người ta tán tỉnh ve vãn nhau, hẳn cứ chất vấn cũng chẳng có gì thú vị. Huống hồ hẳn tuy thua, nhưng đối phương vẫn để một đường lui, không hề ép hẳn bái sư, tốt nhất là rút lui khi còn có thể!

Trận đấu thư pháp ồn ào huyền ảo, cuối cùng kết thúc trong hòa bình. Trong mắt mọi người, cô bé Tả Lê danh sắc song thu. Có mặt ở Lan Nhược đạo quan lúc đó, ngoài tài tử kinh thành, còn có cử nhân đến từ các tỉnh, từng đó người lên Lan Nhược đạo quan, đều tự xưng đệ tử của Quan chủ đầu tiên Trần Pháp, giờ đều chứng kiến Tả Lê đánh bại Hạ Như Phong, sao còn dám khinh thường? Sau này gặp lại Tả Lê, chỉ sợ phải gọi hai tiếng “sư tỷ”. Các tiểu thư thì xì xào bàn tán, chết cũng không chịu tin tưởng Chu Minh Dương thực sự lén quyết định chung thân cùng Tả Lê.

Lâm Mị chờ Hạ Như Phong đi, đi tới giữ chặt tay Tả Lê, muốn nói lại thôi. Tả Lê thấy Lâm Mị như thế, kéo tay Lâm Mị ra một góc, giận dữ nói: “Hai ông anh nuôi nhà em lợi hại quá đấy? Tuy từ chối khéo được Hạ Như Phong, nhưng bảo ta làm sao lấy chồng?”

Tả Lê đã mười tám tuổi vẫn chưa hứa hôn được với ai, giờ vướng chuyện này, nếu muốn tìm một hôn sự tốt trong kinh thành là chuyện quá mức nan giải. Tả phu nhân vì Tả Lê mà đã sắp bạc cả đầu, giờ thế này chỉ sợ như giọt nước tràn ly. Lâm Mị đến Tả phủ mấy lần, cũng được nghe Tả phu nhân khuyên bảo Tả Lê, nói điều hiểu kính nhất mà con gái có thể làm cho cha mẹ, đó là lập gia đình, đừng bắt cha mẹ phải lo lắng. Tả Sâm hơn Tả Lê một tuổi, giờ cũng chưa cưới xin gì, nói là vì nếu lấy vợ, trong nhà có chị dâu, em chồng không thể kén chọn mãi, chỉ có thể lấy chồng cho nhanh. Đàn ông nếu cưới người vợ không ưng ý, vẫn có thể cưới thêm, càng có thể nạp thiếp, nhưng con gái nếu lấy phải người chồng không tốt, chính là hủy hạnh phúc một đời.

Chịu bao tầng áp lực, Tả Lê khó khăn lắm mới có thể kiên trì đến giờ. Lúc này....

Lâm Mị thầm thở dài một hơi, cắn môi nói: “Chuyện cũng đến nước này, sao Tả tỷ tỷ không nhân cơ hội gả vào Hầu phủ, làm chị dâu của em?”

Chu Minh Dương dù không thật lòng, nhưng đàn ông mấy người biết mình đang sở hữu bảo vật, sao không chọn một kẻ tài mao song toàn để lấy. Dựa vào trí tuệ của Tả Lê, tuy không thể có được sự sủng ái của Chu Minh Dương, nhưng bình thân chung sống không phải là bất khả thi. Huống hồ các vị phu nhân trong kinh, có mấy người được phu quân thương yêu thật lòng? Không phải bọn họ vẫn sống rất vui vẻ sao? Yêu thương nhất thời, không đồng nghĩa với yêu thương mãi mãi.

Tả Lê nghĩ đến Tả phu nhân lại cảm thấy chua xót, vì cô ấy không lấy được chồng, mà mẹ phải đi khắp nơi cầu thần bái phật, nhờ cậy khắp nơi mai mối giới thiệu. Cô ấy chưa đi lấy chồng ngày nào, mẹ còn chưa ăn ngon ngủ yên ngày đấy. Không lẽ cô ấy đã quá cố chấp?

Chu Minh Dương cũng nghĩ thông suốt, chuyện hôm nay liên quan đến quốc gia đại sự, Hoàng gia không thể trách móc. Cũng được, hẳn có thể mượn Tả Lê mà thoát được Nhị Công chúa. Tả Lê tuy béo, nhưng hiểu biết lại thấu đáo, rất dễ hợp tác.

“Tả tiểu thư, tôi có lời muốn nói.” Chu Minh Dương thấy Lâm Mị và Tả Lê nói chuyện trong góc, liền bước tới, hẳn không bảo Lâm Mị tránh mặt, chỉ nói với Tả Lê: “Chắc ngày mai sẽ có thánh chỉ ban hôn, Tả tiểu thư hãy chuẩn bị tinh thần thật tốt.”

“Vì có gì?” Tả Lê thấy Chu Minh Dương không phải tìm cô ấy để phủ nhận quan hệ, không khỏi ngạc nhiên.

Chu Minh Dương không trả lời ngay, chờ Lâm Mị biết ý tránh đi, hẳn mới hạ giọng nói: “Chúng ta làm một đôi vợ chồng danh nghĩa. Cô thoát được hai tiếng ‘ế chồng’, về phần tôi cũng thoát được Nhị Công chúa. Còn chuyện sau này,...”

“Đời người cũng chỉ có mấy chục năm, nghĩ nhiều làm gì?” Chu Minh Dương thấy Tả Lê cũng không bài xích đề nghị của hắn, không khỏi cười một cái, nhất thời nhìn Tả Lê chăm chú: “Nếu có khả năng, cô chịu khó làm đẹp một chút, tốt nhất là gầy thêm gấp đôi.” Dứt lời cất bước đi.

Tả Lê nhìn bóng lưng Chu Minh Dương biến mất sau góc khuất, đỏ mặt, nhưng cảm thấy rất khó chịu, lẩm bẩm: “Gầy thêm gấp đôi? Nói như dễ lắm vậy?”

Giờ Ngọ một khắc (11h15), cổng Lan Nhược đạo quan mở rộng, các tài tử nối đuôi nhau xuống núi, không ngừng thảo luận chuyện xảy ra hôm nay.

Liễu Vĩnh bấm báo với Thiên Phương Công chúa và Nhị Công chúa chuyện đã xảy ra, khi đi ra chạm mặt một tiểu đạo sĩ, tiểu đạo sĩ giao cho hắn một tờ giấy, chớp mắt đã chạy biến, mất hút vào đám đông. Liễu Vĩnh vội vàng mở tờ giấy ra xem, là nét chữ của Lâm Mị, không khỏi mỉm cười, đưa mắt nhìn Lâm Mị, vừa đúng lúc Lâm Mị cũng nhìn hắn, hắn liền gật gật đầu, lòng thấy rất ngọt ngào, tiểu Mị chủ động hẹn ta, chắc hẳn là có chuyện quan trọng muốn nói. Giờ phải nhanh chóng tách được những người này, lặng lẽ vào rừng trúc gặp nàng.

Lâm Mị cũng nhận được một tờ giấy, hẹn nàng ở rừng trúc không xa chân núi Lan Nhược đạo quan, chữ là chữ của Liễu Vĩnh, lại cũng thấy Liễu Vĩnh nhìn sang, không khỏi thẹn thùng, có lời cứ nói thôi, sao phải hẹn trong rừng trúc. Nếu hắn làm chuyện không đúng đắn, biết xử lý thế nào? Nhưng ngộ nhỡ thật sự có chuyện nghiêm túc cần nói?

57. Chương 57: Thừa Cơ Thân Mật

Chuyện xảy ra ở Lan Nhược đạo quan, không đến nửa ngày đã truyền khắp kinh thành. Chủ đề của các văn nhân tài tử là Tả Lê đã đánh bại Hạ Như Phong như thế nào, khiến Hạ Như Phong phải thua trận rút lui thế nào. Chủ đề của các tiểu thư lại là, cô béo như Tả Lê, rốt cuộc có điểm gì hấp dẫn được thiếu gia Hầu phủ Chu Minh Dương, dùng cách gì dụ dỗ được Chu Minh Dương cùng cô ấy lên quyết định chung thân?

Hôm nay La Minh Tú không lên Lan Nhược đạo quan tham gia náo nhiệt, thấy Tô Trọng Tinh trở về, đương nhiên là muốn hỏi về chuyện đã xảy ra, bèn cười nói: “Không lẽ biểu ca không tiến lên viết chữ nào?”

Chữ của Tô Trọng Tinh phiêu dật khoáng đạt, trước giờ vẫn tương đối tự phụ, nhưng hôm nay nhìn thấy chữ của Hạ Như Phong viết, ý định thể hiện bản thân tất ngóm, giờ lại được La Minh Tú hỏi, hần lắc đầu nói: “Chữ của Hạ Như Phong, khí phách hăng hái, nét chữ và tinh thần đều tuyệt vời, có một phong cách riêng. Đừng nói là chữ của anh, cho dù là chữ của cha anh cũng không thể áp đảo hần. Có điều ngàn nghĩ vạn nghĩ, không thể ngờ Tả tiểu thư lại giỏi thư pháp thế, có thể đánh bại Hạ Như Phong.”

La Minh Tú nghe Tô Trọng Tinh kể lại, vừa nghe đến chuyện Tả Lê và Chu Minh Dương tự quyết định chung thân, không khỏi ngạc nhiên, không dám tin vào tai mình: “Nếu nói Tả Phì Phì viết đẹp, tất nhiên là có khả năng. Nhưng nói Chu Minh Dương cùng cô bé đẩy lên quyết định chung thân, có thể nào cũng không thể tin được. Chu Minh Dương là người thế nào chứ? Sao có thể phải lòng Tả Phì Phì? Chỉ sợ có uẩn khúc gì đó.”

La Minh Tú chỉ tập trung bản khoản chuyện Tả Lê, Tô Trọng Tinh lại vội vã đến thư phòng, lấy giấy bút viết lại mấy câu thơ của Hạ Như Phong và Tả Lê: Từ khí lai nghi, thùy trừng vạn tượng. Thanh phong nhập tọa, phát độ tam sinh.

Vì hồi tưởng đến chữ của Hạ Như Phong và Tả Lê, Tô Trọng Tinh thử bắt chước phong cách của hai người đó. Nhìn đi nhìn lại, hần thử dài, tự biết rất rõ, chữ của bản thân không thể so được với chữ của Hạ Như Phong và Tả Lê, nhất thời kéo ngăn kéo ra, tiện tay cuốn tờ giấy bỏ vào. Cát kỹ xong, đột nhiên cả kinh, lại kéo ngăn kéo ra lục kỹ một lượt, hai bảng chữ mẫu tự tay hần cất vào đã không cánh mà bay.

Là ai lấy bảng chữ mẫu? Tô Trọng Tinh đang định gọi người hầu vào hỏi, đột nhiên nghĩ đến chuyện thư phòng này có mấy người nữa thường ra vào, nhất thời lại im lặng, sắc mặt âm trầm đáng sợ. Trong hai tờ bảng chữ mẫu, một tờ là bài thơ hần mới viết, có bị người khác nhìn thấy cũng không phải chuyện khó ăn khó nói. Tờ còn lại, là bài thơ Lâm Mị làm trong một tối ngắm trăng nảy sinh cảm xúc, nét chữ tuy thanh tú, nhưng không quen biết Lâm Mị thì cũng không thể nhận ra đó là chữ của nàng. Vấn đề ở chỗ, Lâm Mị lại ghi tên dưới bài thơ.

Tô Trọng Tinh chán nản vạn phần, ngày đó giải trừ hôn ước với Lâm Mị, ai bảo hần đêm hôm tâm trạng chạy đến căn phòng nàng từng ở? Tại sao lại tiện tay mở ngăn kéo, rồi bỏ bảng chữ mẫu trong ngăn kéo vào ống tay áo?

Hai tờ bảng chữ mẫu mà Tô Trọng Tinh không thấy, hiện đang nằm trong tay Hạ Như Phong.

Hạ Như Phong dò la được chuyện Đại Công chúa giao Liễu Vĩnh và Chu Minh Dương tìm kiếm đại sư thư pháp, cũng được biết Tô Trọng Tinh và Mạc Song Bách từng đến Trạng nguyên phủ gặp Liễu Vĩnh, gửi cho Liễu Vĩnh giấy tờ gì đó, liền lệnh cho thị vệ ngầm lấy cắp bảng chữ mẫu của bọn hần về cho Hạ Như Phong. Thị vệ ngầm lên vào Trạng nguyên phủ không tìm thấy bút tích gì, biết là Liễu Vĩnh đề phòng, nghĩ đến chuyện Mạc Song Bách sống nhờ ở Tô phủ, liền đột nhập Tô phủ. Tiện tay mang về cả hai bảng chữ mẫu trong ngăn kéo của Tô Trọng Tinh.

Hạ Như Phong muốn mượn chuyện của Liễu Vĩnh Lâm Mị, khiến Tể tướng và Hầu gia càng thêm bất hoà, chia rẽ nội bộ để hần tiện đường đục nước béo cò. Kiếm được bút tích của Liễu Vĩnh và Lâm Mị, hần liền bắt chước viết hai lá thư, chờ đến khi tình huống gay cấn, hần mới xuất hiện.

Nghe được tin Liễu Vĩnh và Lâm Mị đã vào bẫy, Hạ Như Phong thả hai bảng chữ mẫu vào lò hương, thấy bảng chữ mẫu hóa ra tro, hần mới quay sang nói với thuộc hạ: “Hầu phủ không thấy Lâm Mị, chắc chắn sẽ cho người đi tìm, người cũng không cần lộ diện, tránh việc Hầu phủ nghi ngờ chúng ta.”

Có người vào báo: “Thuộc hạ ra về như người của Tể tướng phủ, cho hai tên du côn một túi bạc, căn dặn bọn chúng những chuyện cần làm, hẹn là sau khi xong việc thì giao nốt một nửa tiền công còn lại ở một địa điểm khác, nhận đủ tiền thì lập tức đi khỏi kinh thành, không được quay lại. Cho dù hai tên du côn đó bị bắt, cũng không liên lụy đến chúng ta.”

Hạ Như Phong gật đầu nói: “Liễu Vĩnh chỉ là một thư sinh trói gà không chặt, gặp cơn hỏa hoạn thì tâm trí đầu mà lo cho Lâm Mị? Chỉ cần để Lâm Mị chứng kiến hần vứt bỏ nàng, tự nhiên sẽ rạn nứt quan hệ.”

Người vừa bẩm cười nói: “Đúng lúc đó Vương gia tìm đến, trước mặt bao người cứu được Lâm Mị,...”

Trời bắt đầu tối, có người vào thắp đèn.

Cùng lúc đó, trong một ngôi miếu hoang đổ nát ở ngoại ô, một người đàn ông hơi ặc áo xám cũng thấp đèn, ánh sáng leo lét chiếu đến một đôi nam nữ bị trói dưới sàn. Nam là Liễu Vĩnh, nữ chính là Lâm Mị.

Người cao hơn nhìn Lâm Mị nuốt nước miếng, nói với người lùn hơn bên cạnh: “Chẳng qua chỉ đánh một gậy, hai đứa này hôn mê hơn nửa ngày, thật là yếu như sên.”

Người lùn hơn nói: “Được rồi, trời cũng tối rồi, ta ra cửa đứng canh, người nhanh đi kiểm củi.”

Hai tên du côn phân công nhau xong, một tên tắt đèn ra cửa miếu đứng canh, một tên đi xung quanh tìm củi.

Liễu Vĩnh chờ hai tên du côn đi ra ngoài hẳn, mới mở mắt xoay đầu nhìn Lâm Mị, nhờ ánh sao leo lét qua mái nhà đổ nát, hắn thấy Lâm Mị vẫn đang nhắm mắt, cảm thấy sốt ruột, hắn khê khàng nhích đến gần Lâm Mị, dùng trán chạm vào gò má Lâm Mị, mặt nàng vẫn ấm, có hơi thở nhẹ nhàng phất qua mặt hắn, biết Lâm Mị chỉ là hôn mê, hắn thở phào.

Thật ra hắn đã tỉnh được một lúc, nhưng không mở mắt chỉ yên lặng nghe hai tên du côn nói chuyện, suy đoán xem là ai bày ra cái bẫy này, bắt trói hắn và Lâm Mị ở đây, rốt cục là có mục đích gì?

“Tiểu Mị, tiểu Mị!” Liễu Vĩnh kề tai Lâm Mị thì thầm, sợ kinh động đến hai tên du côn, liền phà hơi vào tai Lâm Mị, thấy Lâm Mị rụt rụt đầu, hắn không chờ Lâm Mị mở mắt, hắn há mồm ngậm chặt miệng Lâm Mị, vừa kịp để ngăn chặn tiếng kêu sợ hãi của nàng.

Qua mái nhà đột nát, có ánh sao chiếu lên hai người.

Khí tức ấm áp, bờ môi mềm, ngọt ngào. Liễu Vĩnh thừa dịp Lâm Mị kinh hoàng, đưa lưỡi vào dò xét, bắt chập tất cả quần lấy lưỡi Lâm Mị, ra sức mút chặt, thấy Lâm Mị càng lúc càng mềm yếu, không còn giãy dụa, hắn mới rời môi, thở hổn hển, thì thầm: “Đừng sợ, không có chuyện gì. Tôi có cách cởi trói cho em, nhưng dù thế nào em cũng không được kêu thành tiếng.” Dứt lời lại kề môi Lâm Mị, nhay cắn mút mát, đầu lưỡi quấy đảo khắp nơi.

Cởi trói liên quan tới hôn sao? Lâm Mị mềm cả người, cố gắng chịu đựng mới không rên rỉ, lòng rối như tơ vò, nàng biết rất rõ nàng và hắn bị kẻ nào đó gài bẫy bắt trói ở đây, nhưng điều Liễu Vĩnh đang làm lại rất kỳ quái. Nếu không phải tay chân bị trói, nàng rất hoài nghi chuyện này là do Liễu Vĩnh an bài, để trải nghiệm cảm giác yêu đương vùng trộm.

Liễu Vĩnh thấy Lâm Mị rốt cục mềm nhũn như bún, mới rời môi, dịch người lùi xuống, dùng đầu đẩy vai Lâm Mị, ra sức lật người nàng lại.

Lâm Mị cắn môi không thốt ra tiếng nào, đến khi Liễu Vĩnh cúi đầu, dùng răng vừa cắn vừa gỡ dây trói ở cổ tay, nàng mới hiểu ra, nàng nhũn người thì dây trói cũng lỏng lẻo. Chỉ cần cắn chặt một góc dây thừng, dùng lực lôi kéo, thì có thể gỡ được dây trói.

Cứ lôi kéo mãi, tay Lâm Mị sẽ bị trầy da, nhưng giờ chẳng còn cách nào khác. Liễu Vĩnh cắn chặt răng lôi kéo, cuối cùng cũng gỡ được sợi dây trói tay Lâm Mị, hắn phun xuống đất, quai hàm đau nhức, không khỏi lẩm bẩm nói: “Ở đâu ra sợi dây thừng bền vậy không biết?”

Lâm Mị cảm thấy cổ tay đau rát vì bị trầy da, nhưng không kịp nghĩ nhiều, vội giơ cổ tay áo lên gửi mùi bạc hà, đến khi tay chân phục hồi sức lực, vội vã run rẩy cởi trói cho Liễu Vĩnh. Nàng vừa tháo được nút thắt ở cổ tay Liễu Vĩnh, thì cũng vừa lúc có tiếng bước chân đi vào, nàng sợ tái mặt.

“Nằm xuống như lúc nãy, đừng cử động.” Sợi dây thừng trói tay Liễu Vĩnh đã lỏng ra, hắn ấn Lâm Mị nằm xuống, quấn hồ sợi dây thừng vào tay nàng, tay cầm sợi dây thừng khác, cũng nằm xuống bên cạnh Lâm Mị.

Thì ra tên du côn lùn hơn nhiều tâm tư, thấy Liễu Vĩnh và Lâm Mị xiêm y hoa mỹ, nghĩ là trên người tất có đồ vật đáng giá, liền thừa dịp tên du côn cao hơn kia không có ở đây, kiểm soát trước.

Tên du côn lùn thấp đèn, đến bên Lâm Mị xem xét, định lấy cây trâm của nàng, lại nghĩ đến chuyện cây trâm này cài trên đầu, tên kia cũng thấy rồi, không tiện giấu đi. Bèn đặt cây đèn xuống, ngồi xổm xuống lục soát người Lâm Mị, lại thấy Lâm Mị nhắm chặt hai mắt, nhưng môi hình như đang run rẩy, không khỏi ngăn ra, chẳng lẽ vị cô nương này đã tỉnh lại? Chỉ đang giả vờ hôn mê?

Liều Vĩnh nghe thấy tiếng động, ngồi phắt dậy, vung sợi dây thừng lên, xiết cổ tên du côn, hấn dùng hết sức lực xiết chặt, tên du côn giãy dụa phát ra tiếng động, sợi dây thừng trói chân hắn chưa tháo, nên bị tên du côn kéo lê mấy bước, nhất thời lại sợ tên du côn còn lại nghe thấy, khàn giọng hô: “Tiểu Mị, nhanh cởi sợi dây thừng ở chân ra, tìm thứ gì nhét vào mồm hắn.”

Lâm Mị run rẩy vừa lùi vừa kéo sợi dây thừng trói chân, sau đó vo sợi dây thừng thành một cục, hung hăng nhét vào mồm tên du côn. Lại xoay người đi ra góc miếu, cầm một bó củi tới, dùng toàn lực nện xuống đầu tên du côn, run rẩy giận dữ: “Là người đánh ngất ta trước, chớ có trách ta đánh ngất người.”

Lâm Mị nện hai cái, “rắc” một tiếng, bó củi gãy đôi, tên du côn lùn gục đầu, lùi lại mấy bước, vấp vào Liều Vĩnh, kéo cả Liều Vĩnh cùng ngã xuống đất.

Liều Vĩnh không dám lỏng tay xiết sợi dây thừng, đến khi xác định tên du côn ngất thật sự, mới dám buông tay đá hắn ra, đứng lên, vội vàng dùng dây thừng trói chặt tay hắn, sau đó lại cởi dây trói ở chân mình trói chân hắn. Cuối cùng tháo giày tất của tên du côn, nhồi nhét vào mồm hắn, đảm bảo rằng dù hắn tỉnh lại cũng không thể hô hoán mới thở phào. Vừa quay đầu, thấy Lâm Mị ngã ngồi xuống đất, sợ không nói được lời nào, vội an ủi: “Đừng sợ, chúng ta chạy mau!”

Liều Vĩnh vừa dứt lời, ngoài miếu vọng đến tiếng bước chân, có một người cầm đao tiến tới. Ánh đèn leo lét vẫn đủ để nhận ra, người tới là tên du côn cao hơn ra ngoài tìm củi.

58. Chương 58: Ngàn Cân Treo Sợi Tóc

Liều Vĩnh tuy từng học võ mấy năm, nhưng tay chân bị chới chặt nửa ngày, tê liệt trong thời gian dài, vừa rồi lại dốc hết sức lực ra xiết cổ tên du côn lùn, giờ thấy tên du côn cao xách đao đi tới, tự cân nhắc là đánh không lại. Đầu nghĩ nhanh chóng quay lại trong miếu trốn, nhưng tay đã nhặt bó củi gãy dưới đất, vung về phía cây đèn đặt trên sàn.

Tên du côn cao xông đến vội, không đề phòng được việc Liều Vĩnh dùng bó củi đánh cây đèn văng về phía hắn, hắn né tránh không kịp, cây đèn đập thẳng vào mặt, vỡ tan, dầu thấp đèn văng khắp nơi, bắn vào bó củi chất ở góc miếu, rất nhanh sau đó, bó củi bắt lửa, giày tên du côn cao dính dầu, cũng nhanh chóng bắt lửa.

Tên du côn cao thấy thế, một mặt dậm dậm chân xuống đất nhằm dập lửa, một mặt vung đao bỏ về phía Liều Vĩnh, Liều Vĩnh giờ bó củi lên đỡ, bó củi bị chặt làm đôi, vì còn đà nên lưỡi đao bổ thẳng xuống vai Liều Vĩnh, Lâm Mị hét lên một tiếng, nhanh như chớp cầm lấy một bó củi khác, dùng hết sức lực nện xuống gáy tên du côn cao.

Bó củi lại gãy “rắc” một tiếng, tên du côn ú ớ hai tiếng, Liều Vĩnh và tên du côn cùng gục ngã.

Liều Vĩnh bị chém vào vai, rên lên một tiếng rồi mới gục. Tên du côn cao cũng bị Lâm Mị đánh ngất xỉu, ngã sòng soài, thanh đao rơi cạch xuống đất.

“Liều đại ca, anh sao rồi?” Lâm Mị sợ đến hồn phi phách tán, lao đến ôm đầu Liều Vĩnh, thấy vai hắn máu tuôn xối xả, nhuộm đỏ cả áo, khóc nức lên: “Anh đừng chết!”

“Vẫn chưa động phòng, tôi chết thế nào được?” Liều Vĩnh thì thào yếu ớt, vẫn không quên trêu chọc Lâm Mị, tuy đau đến méo cả mặt, vẫn cứng miệng: “Vết chém không sâu, không chết được.”

Lâm Mị nghe thế, mới bớt kích động, nhất thời không biết lấy sức lực ở đâu, lột áo Liều Vĩnh ra, băng bó sơ qua cho hắn, đóng củi ở góc miếu càng lúc càng cháy to, không đi thì sẽ chết cháy trong miếu, bèn nửa dìu nửa kéo, đưa Liều Vĩnh ra khỏi miếu.

Liều Vĩnh vừa nhúc nhích liền đau méo mặt, thấp giọng nói: “Dìu tôi ra sau gốc cây hòe nấp tạm.”

Có trận hỏa hoạn này, khẳng định sẽ có người tìm tới, nhưng kẻ tới là địch hay bạn thì vẫn chưa biết được. Theo hành vi cử chỉ của hai tên du côn, dường như là có người muốn thiêu cháy hắn và Lâm Mị. Nhưng rốt cục là kẻ nào lại có thâm thù đại hận với hắn và Lâm Mị?

Bàn về quan trường, chức quan của hắn không cao, cũng không có công to việc lớn gì, không có khả năng đắc tội người nào. Bàn về tình trường, nhiều nhất thì hắn cũng chỉ đắc tội Nhậm Hiểu Ngọc. Nhưng trước giờ đối với Nhậm Hiểu Ngọc, hắn luôn duy trì thái độ lúc gần lúc xa, chưa từng hứa hẹn một câu nào, thái độ cô ta dành cho hắn, cũng là thái độ chưa chắc đã chọn người, dù hận hắn từ chối khéo cô ta, không muốn hắn thuận lợi cưới được Lâm Mị, thì cũng không đến mức phải tìm cách lấy mạng hắn. Huống hồ nói thế nào, hắn cũng là Trạng nguyên, đường đường là một mệnh quan triều đình, chết không rõ ràng tất có người truy cứu. Về phần Lâm Mị, nàng cũng là nghĩa nữ Hầu phủ, Hầu phủ càng không thể bỏ qua. Nhậm Hiểu Ngọc nhất định sẽ không làm việc ngu xuẩn thế. Vậy là ai?

Lòng Lâm Mị nóng như lửa đốt, dìu Liễu Vĩnh đến sau gốc cây hòe, che giấu kỹ càng rồi nói: “Người của Hầu phủ không tìm thấy em, chắc chắn đã bắt đầu tìm rồi. Giờ miếu đang hỏa hoạn, mọi người sẽ nhanh chóng tìm đến. Liễu đại ca anh cố chịu đựng một chút.” Nói xong lại nhìn đến vết máu trên áo Liễu Vĩnh, nàng lo lắng: “Vết thương này phải làm sao bây giờ? Hay để em vào miếu lục soát người hai tên kia, xem có thuốc cầm máu không?”

“Cháy lớn lắm, đừng đi.” Liễu Vĩnh thấp giọng nói: “Đúng rồi, em hẹn tôi vào rừng trúc gặp mặt, có chuyện quan trọng gì muốn nói sao?”

“Không phải là anh hẹn em ư?” Lâm Mị kinh ngạc nói: “Em nhận được tờ giấy anh gửi, xuống chân núi, tìm mọi cách để tách khỏi Mẫn Mẫn, một mình chạy vào rừng trúc. Vừa vào đến rừng trúc, chưa thấy bóng dáng anh đâu, đã bị kẻ khác đánh ngất.” Dứt lời lấy ra một tờ giấy, đặt vào tay Liễu Vĩnh.

Mượn ánh lửa từ trận hỏa hoạn, Liễu Vĩnh xem kỹ tờ giấy, trầm ngâm nói: “Chữ tôi tuy không khó bắt chước, nhưng bắt chước giống thế này, cũng không dễ dàng. Người bắt chước này, hẳn là một đại sư thư pháp.” Nói xong thò tay trái vào trong ngực áo, sờ tới sờ lui, vẫn không thấy, nhất thời động đến vết thương, hắn rên lên: “Tiểu Mị, em lấy giúp tôi tờ giấy tôi cất trong ngực.”

Lúc này, Lâm Mị không lòng dạ nào ngại ngùng, thò tay vào trong ngực áo Liễu Vĩnh lần mò.

“Sang trái một chút, có không? Không có thì sờ sang phải, có không? Vậy xuống dưới một chút xem, một chút nữa, một chút nữa!” Liễu Vĩnh quên cả đau, kề tai Lâm Mị nỉ non: “Sờ cẩn thận một chút, nhất định sẽ tìm thấy.”

“Anh tự tìm đi!” Lâm Mị lần mò một hồi, thấy Liễu Vĩnh dụi dụi thân thể nóng rực về phía nàng, vội rút tay, sảng giọng: “Lúc này là lúc nào rồi mà anh còn như vậy?”

“Nếu không phải tình thế này, em nhất định không chịu sờ vào người tôi!” Liễu Vĩnh mặt dày vô sỉ cười nham nhở: “Tờ giấy ở trong ống tay áo, em lấy đi!”

Liễu Vĩnh còn có thể đùa giỡn, cho thấy vết thương trên vai hắn không đến nỗi nghiêm trọng, chắc có thể chống đỡ đến lúc người của Hầu phủ tìm đến. Lâm Mị âm thầm thở phào, oán trách đẩy Liễu Vĩnh một chút, rồi lại sợ chạm đến vết thương trên vai hắn, vội rút tay trở về, kéo tay áo hắn lấy tờ giấy, đặt vào tay hắn.

Liễu Vĩnh vừa xem tờ giấy vừa hỏi: “Không kể tôi, có những ai khác từng nhìn thấy chữ của em?”

“Người của Hầu phủ đương nhiên thấy. Người của Tô phủ cũng từng thấy, còn nữa, em từng viết thiệp mời Tả tỷ tỷ, chị ấy cũng nhìn thấy chữ em rồi. Nhưng những người đó không có lý do hãm hại chúng ta.” Lâm Mị dựa vào trục gác phái nữ, bỗng nhiên hoài nghi Hạ Như Phong dù biết rất vô căn cứ, buột miệng nói: “Liệu có thể là Vương gia Hạ Quốc không?”

“Có khả năng.” Nhân thần Liễu Vĩnh chợt lóe, trầm ngâm nói: “Nếu tôi là Hạ Như Phong, đến Đại Chu Quốc, nhất định phải nghĩ cách để Hầu gia và Tế tướng lục đục bất hòa một phen, rồi nhân thế đục nước béo cò. Nếu là hắn thuê hai tên du côn bắt cóc chúng ta, kế hoạch phóng hỏa. Đợi lát nữa, người đầu tiên tới cứu em, nhất định chính là hắn. Vì hắn tới cứu, chúng ta sẽ không nghi ngờ hắn, chỉ biết nghi ngờ người của Tế tướng.”

Liễu Vĩnh vừa nói vừa nhìn Lâm Mị. Không chừng Hạ Như Phong còn có ý nghĩ mượn trận hỏa hoạn, làm anh hùng cứu mỹ nhân, gợn gàng ôm mỹ nhân về nhà. Đáng tiếc ta không phải bao cổ, hắn tính sai nước cờ này rồi.

Hai người thấp giọng nói chuyện, xa xa, có ánh đèn lồng di động về phía này, tiếp theo là tiếng vó ngựa, chỉ một chốc, liền thấy một đoàn người thúc ngựa chạy như bay tới, dừng trước miếu, một kẻ xoay người xuống ngựa, la lớn: “Ai ở trong miếu?”

“Quả nhiên là Hạ Như Phong!” Lâm Mị nấp sau cây hòe nhìn, thấy Hạ Như Phong rút bên lưng ngựa ra một tấm áo choàng phủ lên người, sau đó xuống ngựa, vọt vào trong miếu, buột miệng nói: “Sao hắn phải trùm áo choàng mới vào trong miếu vậy?”

Liễu Vĩnh hừ nhẹ nói: “Nếu chuyện này là do hắn thiết kế, tất là phải có chuẩn bị mới tới cứu người. Tấm áo choàng đó đã nhúng nước, có thể cản bớt sức nóng của lửa, có thể dùng để choàng lên người mỹ nhân, rồi ôm nàng ra.” Càng nói giọng càng thều thào.

Lâm Mị quay đầu nhìn lại, thấy trán Liễu Vĩnh vã đầy mồ hôi, không khỏi cả kinh kêu lên: “Liễu đại ca,...”

“Tôi...” Liễu Vĩnh ghé đầu vào vai Lâm Mị, thở ra một hơi, thì thầm: “Tiểu Mị, tôi không chống đỡ được nữa!”

59. Chương 59: Lợi Dụng Hoàn Cảnh

Ngôi miếu đồ bốc cháy ngàn ngút, khí nóng đốt người, khói đen cuộn cuộn. Liễu Vĩnh hô hấp không thông, đầu óc mê man, chỉ khẽ nhúc nhích, là vết thương ở vai lại đau đớn, chỉ thều thào được một câu, rồi cuộc không chịu được, ngất đi.

“Liễu đại ca, Liễu đại ca!” Lâm Mị sơ ý kêu lên hoảng hốt không để tâm chuyện có thể kinh động đến Hạ Như Phong. Cảnh tượng khi cha mẹ qua đời như tràn ngập đầu óc, khiến nàng kinh hoàng không khống chế được.

Hạ Như Phong kéo hai tên du côn ra, tiện tay ném ra góc, quay đầu nói với thuộc hạ: “Nhanh tìm kiếm quanh đây, xem có thấy người không?”

Lâm Mị nghe thấy tiếng Hạ Như Phong, lại cảm thấy bình tĩnh lại, Hạ Như Phong cũng chỉ muốn mượn việc này vu oan cho Tể tướng, nếu phát hiện nàng và Liễu Vĩnh, chắc cũng chỉ cứu người, chứ không xuống tay độc ác làm gì hết. Giờ người của Hầu phủ chưa tìm đến nơi, đành phải cầu cứu Hạ Như Phong thôi.

Khi Liễu Vĩnh tỉnh lại, miệng đắng ngắt vị thuốc. Căn phòng sáng trưng nhờ nến, một gương mặt dài nhìn hẩn dò xét, một bàn tay to vạch mí mắt hẩn, vừa cười vừa nói: “Ta đã nói nó không chết được là không chết được, lo lắng vớ vẩn cái gì?” Giọng nói này là Vân Phương đại sư.

Thấy Liễu Vĩnh tỉnh, Lâm Mị đứng lên ngay lập tức, không để ý đến Vân Phương đại sư vẫn ở trong phòng, lao đến gọi: “Liễu đại ca, anh...” Nàng còn chưa dứt lời, nước mắt đã rơi lã chã, nàng đưa tay sờ trán Liễu Vĩnh, thấy không còn nóng, mới yên tâm, nức nở nói: “Nhờ có đại sư.”

Vân Phương đại sư gạt đầu nói: “Nó chỉ là mất máu quá nhiều mới ngất đi. Viết chém kia không sâu, không chết được. Được rồi, cháu cho nó uống nước đường, hai canh giờ nữa thay thuốc, nếu ngày mai miệng vết thương không bị sưng, thì khỏe nhanh thôi.”

Thì ra ngôi miếu đồ không hề xa Lan Nhược đạo quan, khi hỏa hoạn bốc lên, Vân Phương đại sư là người tìm tới đầu tiên, vừa đúng lúc Lâm Mị đang cầu cứu Hạ Như Phong, Hạ Như Phong thấy nàng cầu cứu, đã sửa soạn để đưa Liễu Vĩnh lên ngựa, hẩn vừa nhắc Liễu Vĩnh lên, chợt nghe có người nói: “Đưa hẩn lên đạo quan trước đi, trên đó có thuốc trị thương.” Sau đó đi bộ lên đạo quan. Lâm Mị không quản đường núi gập ghềnh, cũng đi theo.

Vân Phương đại sư vốn biết y thuật, liền xách đèn lồng ra sau núi hái thuốc, không những sắc cho Liễu Vĩnh uống còn đắp lên vết thương trên vai. Uống xong bát thuốc thì Liễu Vĩnh tỉnh.

Thấy môi Liễu Vĩnh khô nứt, Lâm Mị vội bê bát nước đường, hỏi han: “Miệng vết thương của anh còn đau không?”

“Hự, đau. Em thổi giúp tôi.” Liễu Vĩnh thấy xiêm y Lâm Mị bị rách mấy chỗ, tóc tai hỗn độn, nhưng nàng không hề để ý, chỉ dịu dàng nhỏ nhẹ hỏi han quan tâm hẳn, bỗng nhiên nhớ đến lúc còn nhỏ, mỗi khi hẳn bị ngã hay trầy xước, mẫu thân cũng dịu dàng quan tâm đau xót như thế, không khỏi ngơ ngẩn nhìn Lâm Mị.

Lâm Mị chỉ sợ Liễu Vĩnh không tỉnh lại, lúc này cầu được ước thấy, liền thổi thổi miệng vết thương ở vai Liễu Vĩnh, thấp giọng nói: “Để chịu hơn chưa?”

“Tốt hơn nhiều.” Không rõ là hiệu quả của thuốc, hay nguyên nhân tâm lý, Liễu Vĩnh thật sự cảm thấy vết thương ở vai không còn đau nữa, lòng thấy tràn ngập sự ấm áp, nói khẽ: “Tiểu Mị, cảm ơn em!” Nói xong cầm tay Lâm Mị, vì thế lại phát hiện cổ tay Lâm Mị bị trầy da vì dây thừng nhưng vẫn chưa bôi thuốc, những vết trầy rướm máu đập vào mắt khiến lòng hẳn nhức nhối, hẳn vội kêu: “Nhanh đi tìm đại sư xin ít thuốc bôi rồi hãy nói tiếp. Cần thận không để lại sẹo.”

“Đại sư cho người đưa thuốc tới rồi, vẫn để ở trên bàn. Em bôi ngay đây.” Lâm Mị thấy Liễu Vĩnh vẫn tỉnh táo như lúc bình thường, mừng phát khóc, xoay người đi lấy thuốc bôi.

Chỉ chốc lát sau, Chu Minh Dương và Chu Tư cũng lên tới nơi, thấy Lâm Mị không có chuyện gì, hai người cùng thở phào. Hỏi nguyên nhân và chuyện đã xảy ra, Lâm Mị nói tóm tắt, sau đó đưa hai tờ giấy cho Chu Minh Dương: “Anh, Hạ Như Phong muốn mượn chuyện này, khiến Hầu phủ và Tể tướng phủ nảy sinh mâu thuẫn, là loại người xảo quyệt. Nhưng chuyện này cũng liên quan đến mối bang giao hai nước, nên bẩm rõ với Hoàng thượng, để Hoàng thượng định đoạt mới phải.”

Liễu Vĩnh nằm trên giường nghe thế âm thầm gật gù, tiểu Mị của ta quả nhiên là thông minh thấu đáo, biết cân nhắc nặng nhẹ. Tương lai thành thân, có con, đứa con nhất định vừa thông minh lại vừa khả ái.... Uhm, nhưng tuyệt đối không được mắc chứng mềm xương. Nếu mắc chứng mềm xương thì hỏng bét. Không được, không được, không thể sinh con gái, sinh con gái nguy cơ cao. Hẳn đang nghĩ ngợi linh tinh, lại nghe thấy Chu Minh Dương nói: “Chắc chắn là phải bẩm rõ với Hoàng thượng rồi. Chuyện về Hạ Như Phong, cứ giao cho ta.”

Chu Tư khuyên Lâm Mị về phủ trước, cho người đến Trạng nguyên phủ báo một tiếng, để người của Trạng nguyên phủ đến chăm sóc Liễu Vĩnh là được. Lâm Mị sao chịu đi, cúi mặt nói: “Đêm hôm khuya khoắt, chỉ sợ người của Trạng nguyên phủ tới muộn, cứ để em ở lại đây chăm sóc anh ấy. Em đi cũng không an tâm.”

Chu Minh Dương và Chu Tư thấy Lâm Mị không chịu đi, chỉ có thể phái người về báo với phu nhân Vĩnh Bình Hầu trước, lại sai người nhắn Cố nhũ mẫu sửa soạn ít đồ dùng hàng ngày tới hầu hạ Lâm Mị, mới hồi phủ.

“Anh, tiểu Mị em ấy...” Trên đường hồi phủ, Chu Tư thấy Chu Minh Dương đắm chiêu, không khỏi nói: “Chuyện này...”

Chu Minh Dương bỗng nhiên thở dài, một lúc sau mới nói: “Có Như Nguyệt Quận chúa quấy rối ở giữa là đủ rồi, ta cũng không muốn nhúng tay. Ngày mai còn phải vào cung bẩm báo với Hoàng thượng, chuyện Tả Lê cũng phải đưa ra một câu trả lời thỏa đáng.”

Thuở thiếu thời, Chu Minh Dương từng ái mộ Thiên Phương Công chúa, khi gặp Lâm Mị, tránh không được việc tìm kiếm bóng dáng Thiên Phương Công chúa từ người Lâm Mị, càng không muốn gả Lâm Mị đi, chỉ muốn giữ lại Hầu phủ. Về vấn đề giữ lại như thế nào, hẳn cũng chưa từng suy nghĩ. Lần này Thiên Phương Công chúa hồi kinh, hẳn lại phát hiện ra cảm xúc hẳn dành cho Thiên Phương Công chúa không còn như xưa. Tối nay thấy Lâm Mị và Liễu Vĩnh đầu mày cuối mắt, bỗng nhiên tắt hết lửa lòng, nghĩ đến chuyện với Tả Lê, cũng chẳng còn tâm trạng chơi bời đùa dăng, chỉ suy nghĩ phải giải quyết chuyện đấy thế nào cho êm thấm.

Chu Minh Dương và Chu Tư đi, Liễu Vĩnh lại phát hiện hẳn đang mặc đạo bào, không khỏi hét lên: “Đạo bào này của ai? Không thơm tho chút nào.”

“Tất nhiên là đạo bào của Vân Phương đại sư.” Lâm Mị sáng giọng: “Thấy áo anh toàn máu và bùn, em mới nắn nỉ đại sư cho anh mượn một đạo bào để mặc.”

“Tiểu Mị, đạo bào này của ông ấy nhất định là đã lâu không giặt, hôi hám quá.” Liễu Vĩnh xưa nay ưa sạch sẽ, lúc này giặt đạo bào khê ngửi, không nhịn được hỏi: “Kinh khủng, bốc mùi đây này!”

“Tên tiểu tử này, đã cứu cái mạng nhỏ của ngươi, còn lấy áo cho ngươi mượn, vậy mà dám mở mồm chê bôi.” Vân Phương đại sư bê thuốc đến, nghe thấy lời Liễu Vĩnh nói, không tránh khỏi việc giận dữ, ông đặt thuốc lên bàn, cầm cổ áo Liễu Vĩnh nhắc ra, thế là Liễu Vĩnh bị lột trần, ông vắt đạo bào lên tay nói: “Không mặc thì cởi trần đi!” Dứt lời đi thẳng.

Lâm Mị đứng đó trợn mắt há mồm nhìn Liễu Vĩnh chỉ mặc quần đùi, vai băng bó, nửa thân trên trần trụi.

60. Chương 60: Trưởng Rủ Màn Che

Tuy vẫn là mùa hè, nhưng gió đêm rất lạnh, Liễu Vĩnh rùng mình vì lạnh, la oai oái: “Lão đạo, ông đừng đi, không ặc quần áo thì chỉ ít cũng phải cho cháu mượn chăn gối chứ!”

“Chăn gối trong tủ, tự đi mà lấy. Nhớ uống bát thuốc trên bàn.” Tiếng của Vân Phương đại sư truyền vào từ bên ngoài, chỉ một hồi, tiếng bước chân đã đi xa.

Giăng co một đêm, tóc Liễu Vĩnh xổ ra, buông lơ trên vai, lò xo xoa che nửa mặt, không có dáng vẻ sắc bén như bình thường, nhưng lại thêm mấy phần thu hút. Khi hắn nói chuyện, lồng ngực nhấp nhô, thân trần rắn chắc, bờ vai băng bó khiến người đối diện có một cảm tưởng rất đặc biệt.

“Em tìm chăn cho anh!” Lâm Mị hoang mang dời mắt.

“Vân Phương đại sư nói, phải uống thuốc trước.” Liễu Vĩnh rất tự đắc, hà hà, thân hình ta đẹp quá mức cần thiết, nên tiểu Mị xấu hổ không dám nhìn lâu!

Lâm Mị không đáp, chỉ lo mở tủ tìm chăn, hai má đỏ bừng, lòng thầm nghĩ: trước giờ vẫn thấy hắn có vẻ gầy gò thư sinh, tại sao cởi áo ra lại một trời một vực. Vạm vỡ rắn chắc. Hic, nghĩ lung tung cái gì không biết?

Liễu Vĩnh thấy Lâm Mị lúng túng không dám nhìn hắn, không khỏi cười thầm. Ánh nến, hương thơm, lòng cũng yên ổn hơn rất nhiều, hắn hỏi: “Tiểu Mị, nếu tôi không tỉnh lại, em có tái giá không?”

Còn chưa cười mà, sao lại hỏi tái giá hay không? Lâm Mị lòi ra một cái chăn, quay đầu lườm Liễu Vĩnh, “Không phải là anh đã tỉnh rồi sao?”

Lâm Mị nghĩ rằng dáng vẻ của mình nhất định là rất hung ác, không hề biết mặt nàng đỏ lựng, dưới ánh nến quỳn rũ vô cùng.

Đêm khuya, phòng kín, ánh mắt mỹ nhân ước át, tình cảnh này, bảo Liễu Vĩnh kiềm chế thế nào? Cổ họng hắn “ực” một tiếng, hắn nuốt nước bọt. Khẽ nhích ra mép giường, nhìn Lâm Mị thăm dò.

Lâm Mị nghiêng đầu lại, thấy Liễu Vĩnh nhìn nàng bằng đôi mắt sáng quắc, mặt càng thêm nóng, cúi đầu cầm mép chăn, không ngẩng đầu cứ thế quấn chăn quanh người Liễu Vĩnh, gói ghém chặt chẽ như gói bánh tét, đang định đi, lại bị Liễu Vĩnh thò tay kéo áo.

“Tiểu Mị, em còn chưa giúp tôi uống thuốc!” Liễu Vĩnh nhìn Lâm Mị không chớp mắt, lòng bàn tay rịn mồ hôi.

“Anh buông em ra...” Lâm Mị có chút kỳ quái, rõ ràng lá bạc hà ở ống tay áo vẫn tỏa hương, sao tay chân nàng lại bủn rủn? Lần này, lý do không vì khí tức của Liễu Vĩnh, mà là vì nhân thân của hắn. Bị hắn nhìn như vậy, tim nàng đập “thình thịch”, vừa kích động lại vừa ngọt ngào, toàn thân như muốn tan chảy, chân không nhắc lên nổi.

“Anh đừng nhìn em như thế!” Lâm Mị cúi gằm, giật áo ra khỏi tay Liễu Vĩnh, không ngờ Liễu Vĩnh bất ngờ tóm lấy tay nàng, dùng ngón tay vuốt ve lòng bàn tay nàng, không chịu buông tay.

Lâm Mị vừa ra sức rút tay lại, lại sợ động đến vết thương của Liễu Vĩnh, nửa câu nửa gắt lên: “Anh còn không buông em sẽ giận anh.”

“Không buông, tôi cứ không buông.” Liễu Vĩnh chơi xấu, thấy Lâm Mị chỉ ngồi ghé mép giường, mặt đỏ như hoa đào, sóng mắt mênh mông, nghĩ đến lúc thân mật với nàng trong ngôi miếu đỏ, tim đột nhiên đập nhanh, buông tay.

Liều Vĩnh vừa lỏng tay, Lâm Mị liền chống tay xuống mép giường thở ra một hơi, xoay người đi lấy thuốc, múc một thìa thổi thổi, rồi mới đút cho Liều Vĩnh uống.

Liều Vĩnh uống một thìa đã nhắm mặt vì thuốc đắng, thấp giọng nói: “Uống từng thìa thế này thì đắng chết người, em đưa cả bát thuốc đây.” Lâm Mị ghé bát thuốc lên sát môi cho hắn uống, hắn uống một hơi rồi oán giận: “Lão đạo xấu bụng, sắc thuốc gì đắng thế không biết.”

Lâm Mị xoay người để chén thuốc lên bàn, thấy Liều Vĩnh chỉ trích Vân Phương đại sư, không chút nghĩ ngợi, ngồi xuống mép giường đưa tay bịt mũi Liều Vĩnh, gắt nhẹ: “Anh vừa chê áo, đại sư liền lột trần. Giờ chê thuốc đắng, cẩn thận đại sư không sắc thuốc cho nữa.”

Liều Vĩnh bị quần chắn kín người, uống thuốc xong trán vã mồ hôi, lại bị Lâm Mị dùng tay che miệng, chỉ thấy toàn thân nóng rực, bèn tóm chặt cổ tay Lâm Mị, gương mắt nhìn nàng si mê, mắt như có lửa.

Lâm Mị cảm nhận rất rõ ràng môi Liều Vĩnh vừa ướt lại vừa nóng, liền tục phả khí nóng vào lòng bàn tay nàng, trong phút chốc, cả cánh tay tê dại, nhất thời vội rút tay về. Thấy mũi Liều Vĩnh lấm tấm mồ hôi, vội đi vắt khăn lau mồ hôi cho hắn.

Liều Vĩnh cười nham nhở: “Người tôi toàn mồ hôi, em lau giúp tôi.”

Lâm Mị vừa nghe thế, nhét khăn vào tay Liều Vĩnh, thấp giọng nói: “Anh tự lau đi.”

“Lau giúp tôi đi mà!” Liều Vĩnh cầm tay Lâm Mị, dí vào trong ngực, di tới di lui.

Lâm Mị muốn rút tay về, nhưng tay chân mềm nhũn, không đề phòng được Liều Vĩnh đột nhiên vươn tay vuốt má, rốt cục không chống đỡ được, ngã thẳng vào lòng Liều Vĩnh, Lâm Mị xấu hổ đến mức chỉ muốn tìm một lỗ nẻ để chui xuống, giãy dụa tìm cách ngửi mùi bạc hà ở cổ tay áo.

Liều Vĩnh vươn tay ra khiến góc cằm Lâm Mị gài tuột ra, trượt xuống, đúng lúc đó Lâm Mị cũng cử động, khiến làn môi chà sát lồng ngực của hắn, toàn thân hắn cứng đờ, nói đứt quãng: “Tiểu Mị... đừng nóng vội... từ từ đã!”

Lâm Mị thở hổn hển, mặt nhợt nhạt như tờ, hơi thở thơm như hoa lan, mấp máy môi muốn nói, lại đúng lúc Liều Vĩnh rướn người về phía trước, môi nàng ngậm trúng đầu ngực Liều Vĩnh, lời định nói bị chặn đường, đầu lưỡi lại đưa một vòng.

“Tiểu Mị, tôi không thể kiềm chế nữa.” Liều Vĩnh nỉ non, nâng đầu Lâm Mị, nhắm môi nàng cúi xuống.

“Ừm!” Môi Lâm Mị vừa chạm vào đôi môi nóng bỏng ướt át của Liều Vĩnh, liền không khống chế được mút một cái, Liều Vĩnh nhanh chóng đưa lưỡi vào quấy đảo, biết rõ không ổn, nhưng không đẩy ra được, Lâm Mị rên rỉ “Liều đại ca!” Tiếng rên của nàng như đổ thêm dầu vào lửa, khiến Liều Vĩnh dán chặt người.

Nói đến Trạng nguyên phủ, khi tin Liều Vĩnh bị thương tới nơi, Liều nhũ mẫu sợ òa khóc, chỉ lẩm bẩm nói: “Thiếu gia thật là mệnh khổ, còn nhỏ đã mồ côi cha, khó khăn lắm mới đỗ trạng nguyên thì mẹ cũng qua đời. Giờ Hoàng thượng vừa ban hôn, đã bị kẻ khác mưu sát, muốn có một gia đình đầm ấm cũng khó khăn vậy sao?”

Lão quản gia của Trạng nguyên phủ không hoảng như thế, sau khi hỏi rõ tình huống, không quản trời đã tối, vội chuẩn bị đèn lồng và vật dụng cần thiết, cùng Liều nhũ mẫu lên Lan Nhược đạo quan, quản gia nói: “May có Lâm tiểu thư không ngại điều tiếng, ở lại đạo quan chăm lo, nếu không, đúng là...”

Liều nhũ mẫu gạt lệ nói: “Bên cạnh thiếu gia không có nữ quyết nào, thân quyến cũng không nốt, không có chuyện gì còn may, nếu có chuyện lấy ai lo liệu. Nếu thiếu gia lành ít dữ nhiều, chúng ta biết làm sao bây giờ...” Chưa dứt lời lại vội gờ tay tự tát mình: “Xem ta đi, sao lại nói những lời xúi quẩy đó chứ? Thiếu gia cát nhân thiên tướng, nhất định không sao.”

Khi Liều nhũ mẫu và quản gia lên tới Lan Nhược đạo quan, cũng vừa lúc Cố nhũ mẫu Như Nguyệt Quận chúa dẫn theo mấy a hoàn lên. Người khác không nói làm gì, Như Nguyệt Quận chúa không chờ người trong phòng trả lời, vừa gọi vừa lao thẳng vào phòng luôn.

Quận chúa đi vào, mới hô một tiếng “tiểu Mị”, liền giật mình sững sờ. Dưới ánh nến, màn lụa rủ xuống, dưới chân giường hai đôi giày một lớn một nhỏ. Đôi giày lớn là giày đàn ông. Đôi giày nhỏ rõ ràng là giày

của Lâm Mị.

61. Chương 61: Cô Nam Quả Nữ

“Hô hoá cái gì đấy? Còn nữa, con gái con đứa, sao lại tùy tiện vào phòng đàn ông con trai thế?” Liễu Vĩnh nghe thấy tiếng Như Nguyệt Quận chúa, vén màn thò đầu ra, thái độ rất bức mình, hừ hừ nói: “Tiểu Mị ở phòng bên cạnh.”

Liễu Vĩnh rất buồn bực, hắn còn chưa làm gì, Lâm Mị đã tự cắn lưỡi đến chảy máu, chân trần nhảy xuống đất chạy trốn. Hắn đuổi theo không kịp, lại thấy nàng vọt vào phòng bên cạnh, đóng cửa “rầm” một tiếng. Bị đập cửa vào mặt như thế (nguyên văn là “ăn bẻ môn canh” nghĩa là bị người khác đóng cửa không tiếp), hắn chỉ có thể về phòng, đang suy nghĩ phải làm thế nào mới dụ được Lâm Mị ra. Không ngờ lại có Như Nguyệt Quận chúa xông tới.

Như Nguyệt Quận chúa vừa nghe Liễu Vĩnh nói thế, lại đưa mắt nhìn chân giường lần nữa, cảm thấy nghi ngờ, tiểu Mị không ở trong này, thế tại sao chân giường lại có giày của tiểu Mị?

“Tiểu Mị đi đường núi nên bị sưng chân, không xỏ được giày nữa mới để ở đây. Quận chúa cầm sang giúp nàng đi!” Liễu Vĩnh nhìn theo tầm mắt của Như Nguyệt Quận chúa, mới phát hiện đôi giày ở chân giường, ngữ khí trở nên ôn hòa hơn, chờ Như Nguyệt Quận chúa tiến đến cầm đôi giày, hắn lại thấp giọng dặn dò: “Chuyện đôi giày ở đây đừng kể với người khác, không tiểu Mị lại bị hiểu lầm.”

Lâm Mị ở phòng bên cạnh cũng nghe thấy tiếng người, vội sửa sang xiêm y mở cửa, để Cố nữ mẫu và người hầu vào. Như Nguyệt Quận chúa che che giấu giấu đôi giày cũng vào phòng, thấy Cố nữ mẫu chỉ hỏi Lâm Mị có bị sợ hãi không, không hề chú ý đến cô ấy, liền lặng lẽ đặt đôi giày xuống chân giường, lại ra vẻ lơ đãng nói: “Tiểu Mị, sàn lạnh lắm, cô đi giày đi rồi hãy nói chuyện.”

Cố nữ mẫu đang bảo người hầu xách nước vào phòng, nghe Như Nguyệt Quận chúa nói thế, mới biết là Lâm Mị không mang giày, vén váy nàng lên thấy bàn chân sưng đỏ, ngón chân cũng bị trầy da mấy chỗ, liền mắng chửi hai tên du côn, lại an ủi Lâm Mị: “Vết thương không sâu, không để lại sẹo đâu.”

Sợ hãi suốt một buổi tối, vừa rồi lại suýt chút nữa thì **, Lâm Mị kinh hồn bạt vía, chẳng có tâm trí nào cho vết thương ở chân, chỉ nhờ Cố nữ mẫu sang phòng Liễu Vĩnh lấy thuốc để bôi.

Lại nói đến phu nhân Vĩnh Bình Hầu nghe được tin Lâm Mị không bị sao, mới thấy yên lòng. Nhưng nghĩ đến chuyện Lâm Mị và Liễu Vĩnh tuy có hôn ước, có điều cô nam quả nữ ở chung một đêm cũng không phải chuyện thỏa đáng. Phương án giải quyết, chỉ có thể tổ chức đám cưới càng nhanh càng tốt, cho thiên hạ đỡ có cớ dị nghị.

Sáng sớm hôm sau, bà liền cho người đi đón Lâm Mị hồi phủ, quở trách mấy câu sao không cẩn thận linh tinh, rồi bảo nàng về phòng nghỉ ngơi. Nhất thời lại nói với Chu Mẫn Mẫn: “Không biết họ hàng gia tộc Liễu Vĩnh còn người nào không? Đến lúc lo liệu chuyện kết hôn, nó không có trưởng bối phụ mẫu đã đành, vẫn phải có người trong gia tộc chủ trì mới phải. Chuyện khác không nói, tam sinh lục lễ, chẳng lẽ nó định tự mình xử lý? Còn ra thể thống gì?”

Chu Mẫn Mẫn nói: “Gia tộc chắc chắn còn người, gửi thư mời lên kinh là được.”

Phu nhân Vĩnh Bình Hầu nói xong, lại nghĩ đến chuyện Chu Minh Dương đứng trước bàn dân thiên hạ thừa nhận là đã cùng Tả Lê lên quyết định chung thân, giận nghiêng răng nói: “Hết đứa lớn đến đứa nhỏ, không đứa nào khiến ta bớt lo. Tả Lê cũng mười tám tuổi rồi, bàn bao nhiêu hôn sự không thành, giờ đột nhiên nói đã cùng Minh Dương lên quyết định chung thân, lừa được ai? Tuy ta không chê con dâu béo, nhưng chẳng lẽ anh trai con không chê? Ta còn phải tiến cung cầu kiến Hoàng hậu phân trần đây.”

Tả Lê cũng đã suy nghĩ một đêm, lòng biết rõ, Chu Minh Dương làm thế là vì không muốn chảy máu chất xám vào tay Hạ Như Phong, thứ hai là muốn mượn cô ấy để né Nhị Công chúa. Hai lý do này, một là vì nước, một là để khỏi làm Phò mã, nhưng hoàn toàn chẳng liên quan gì đến cô ấy. Nếu cô ấy nhân cơ hội này gả vào Hầu phủ, quãng đời còn lại sẽ là những tháng ngày bằng mặt không bằng lòng với Chu Minh Dương, đó không phải cuộc sống cô ấy mong muốn.

Tả phu nhân không vui mà ngược lại còn rầu, nếu một thanh niên bình thường cùng Tả Lê lên quyết định chung thân, bà có thể vui mừng, nhưng Chu Minh Dương là chàng rể mà Thái hậu và Hoàng hậu chọn lựa, sao có thể nhúng chàm? Kể ra, Hạ Như Phong kia kỳ thật cũng là một hảo hán. Tiếc một nỗi hán lại là người Đại Hạ! Bà nghĩ thế liền nói: “Nếu Hạ Như Phong là người Đại Chu Quốc chúng ta thì tốt!”

Hạ Như Phong giăng một cái bẫy, muốn mượn Liễu Vĩnh và Lâm Mị khiến Hầu gia và Tể tướng bất hoà, nhưng giờ kế hoạch đổ bể, nghĩ tới chuyện tới Đại Chu Quốc rồi không thể ra về tay trắng, bèn cùng mưu sĩ bàn bạc một phen, kết luận rằng nếu có thể rước Tả Lê về Đại Hạ Quốc, hơn hẳn so với việc rước thiên kim nhà Tể tướng.

Quan điểm thẩm mỹ của Đại Hạ Quốc hơi khác so với Đại Chu Quốc, ngực nở mông to như Tả Lê trong mắt người Đại Hạ là dễ đẻ dễ nuôi, đẹp phúc hậu. Huống hồ ở Đại Hạ Quốc, phụ nữ quý tộc còn nhiều người không biết chữ nữa là phụ nữ thường dân. Tả Lê có khả năng thư pháp, đương nhiên là Hạ Như Phong tán thưởng.

Hạ Như Phong nghĩ một đêm, buổi sáng liền xin cầu kiến Nguyên Tông Hoàng đế, trên Kim Loan Điện cầu được ban hôn, chỉ một lòng muốn lấy Tả Lê.

Tả Lê vừa ngủ dậy, đã có nội thị tuyên năng tiến cung. Đến khi biết là Hạ Như Phong cầu hôn, không khỏi ngạc nhiên, hỏi lại: “Tại sao Hạ Vương gia lại kiên trì như thế?”

“Tả tiểu thư viết đẹp ít ai sánh được, tài mạo song toàn, nếu có thể rước về làm phi, chính là phúc của Đại Hạ, phúc của Như Phong.”

Chu Minh Dương và Hạ Như Phong, kẻ nào chân thành thật lòng hơn, đương nhiên là Tả Lê nhận ra. Nhưng nếu cô ấy đến Đại Hạ Quốc làm dâu, ngộ nhớ tương lai quan hệ hai nước thay đổi thì biết làm sao?

Hạ Như Phong thấy thần sắc Tả Lê, liền nói: “Nếu muốn quan hệ hai nước tốt đẹp mãi mãi, Tả tiểu thư cũng nên dốc một phần sức lực.”

Ở lại Đại Chu Quốc làm gái quá lứa lỡ thì, hay là đến Đại Hạ Quốc làm vương phi?

“Ta không thích làm lẽ, trắc phi cũng không thích.” Tả Lê lại đưa ra một vấn đề hóc búa khác.

Hạ Như Phong khép mắt nói: “Chính phi của Vương phủ đã qua đời năm ngoái. Nếu cô đồng ý, đương nhiên cô là chính phi.”

Buổi chiều hôm đó, Hoàng thượng ban hai thánh chỉ, thứ nhất, là gả Nhị Công chúa đến Hầu phủ, làm dâu trưởng Hầu phủ, làm lễ bình thường tại gia, không phải quốc lễ. Thứ hai, là gả Tả Lê cho Hạ Như Phong làm phi, đương sự tự chọn ngày thành hôn.

Tin tức vừa truyền đến Hầu phủ, mọi người xôn xao hỏi nhau: “Không phải hôm qua Đại thiếu gia đã thừa nhận là cùng Tả tiểu thư lên quyết định chung thân sao? Tại sao giờ Tả tiểu thư lại gả cho Hạ Như Phong?”

Phu nhân Vĩnh Bình Hầu nghe được tin đó, không khỏi thở phào. Trước đây bà không tình nguyện để Chu Minh Dương làm Phò mã, vì sợ Chu Minh Dương phải đi ở rể Hoàng gia, sau đó không còn được lo liệu cho Hầu phủ nữa. Giờ Hoàng thượng đã hạ chỉ, Công chúa hạ gả lại chỉ cần làm đám cưới như bình thường, ai còn cự tuyệt? Huống hồ Nhị Công chúa tuy được nuông chiều, nhưng cũng không phải người không biết phải trái đúng sai. Chờ đến khi có con, tự nhiên sẽ toàn tâm toàn ý với Hầu phủ. So với việc cưới cô bé Tả Lê, không biết là lợi hơn bao nhiêu lần.

Chu Minh Dương cũng ngạc nhiên vạn phần, ngàn nghĩ vạn nghĩ, không thể ngờ Hạ Như Phong vẫn tiến cung xin tứ hôn. Tả Lê chỉ hỏi Hạ Như Phong mấy vấn đề, rồi cũng vui vẻ nhận lời.

Những ngày tiếp theo, phu nhân Vĩnh Bình Hầu bận đến tối mắt tối mũi. Năm sau, có con trai lớn cưới Nhị Công chúa, con gái ruột gả cho Hoa Quận vương. Năm nay, có con gái nuôi gả cho Trạng nguyên. Mà chuyện cưới xin thì quyết là không thể qua loa bôi bác.

Phần Lâm Mị có phu nhân Vĩnh Bình Hầu lo liệu, nàng chẳng có gì để rầu rĩ. Nhưng Liễu Vĩnh lại rất rầu rĩ, Hầu phủ là danh gia vọng tộc, hẳn lấy bổng lộc dành dụm mấy năm ra làm sính lễ cũng tạm đủ. Nhưng còn những lễ tiết cần trưởng bối chủ trì? Bao nhiêu nghi lễ nếu không có trưởng bối ra mặt thì thật thiếu sót vô cùng. Hầu phủ tuyet đối không đồng ý.

Liều nhũ mẫu hiểu điều Liều Vĩnh nghĩ, liền khuyên nhủ: “Thiếu gia, chuyện của lão gia và phu nhân năm đó, cũng không thể đổ hết trách nhiệm lên gia tộc. Giờ thiếu gia lấy vợ, thiếu phu nhân cần được ghi tên vào gia phả, sau này vẫn phải nhận tổ quy tông. Thiếu gia vất vả đấu tranh mấy năm, không phải vì thân cô thế cô, không có ai giúp đỡ sao sao? Không bằng mượn cơ hội này, thỉnh chú thím lên kinh chủ trì hôn sự.”

Dù làm quan hay buôn bán, không có tông tộc phù trợ, liền chỉ như bèo nổi trên nước, gió thổi là tan tác. Liều Vĩnh sao có thể không minh bạch? Nhưng chuyện năm đó sao có thể tiêu tan?

Liều nhũ mẫu lại khuyên nhủ: “Người khác không nói cũng được, chú thím của thiếu gia sao có thể không nhận?”

Sau này có con, cuối cùng cũng phải ghi tên vào gia phả. Bản thân hẳn không có anh chị em ruột nào giúp đỡ, dù sao cũng phải tìm một đường lui cho tiểu Mị và các con. Liều Vĩnh nghĩ đến đó, rốt cục gật đầu nói: “Được rồi, vì tiểu Mị và con, cháu sẽ gửi thư về quê nhận họ hàng.”

Tiểu Mị... và con? Mắt Liều nhũ mẫu sáng lên, vội nhìn sang Liều Vĩnh, lại thấy Liều Vĩnh cúi đầu mài mực, chuyên tâm luyện chữ, không dám hỏi gì. Nhớ lại buổi tối ở Lan Nhược đạo quan. Tuy bà ấy không nhanh chân bằng Như Nguyệt Quận chúa, nhưng vẫn kịp thấy chân giường có hai đôi giày. Không lẽ, trong bụng thiếu phu nhân tương lai đã có tiểu thiếu gia tương lai?

62. Chương 62: Đêm Trước Tân Hôn

Từ trước tới giờ, Lan Nhược đạo quan nổi tiếng là nơi danh nhân tài tử thích du ngoạn, là chỗ địa linh nhân kiệt, nếu thiếu gia và thiếu phu nhân có phát sinh chuyện gì ở đạo quan, nhất định có thể sinh hạ một tiểu thiếu gia nổi tiếng lẫy lừng. Tuy là chuyện mới được mấy ngày, nhưng thiếu gia thủ thân như ngọc suốt bao năm, một khi rung động, chắc thân Phật cũng phù hộ, thiếu phu nhân tương lai chắc chắn, chắc chắn...

Liều nhũ mẫu đoán già đoán non, cuối cùng đứng ngồi không yên, kiếm cớ đến Hầu phủ bái kiến Như Nguyệt Quận chúa. Như Nguyệt Quận chúa thấy Liều nhũ mẫu không tìm gặp Lâm Mị, lại cầu kiến cô ấy, liền cho là vì muốn hỏi thăm chuyện liên quan đến Lâm Mị, nghĩ đến chuyện bản thân là tỷ muội hồi môn, có một số việc cũng cần tìm Liều nhũ mẫu để hỏi, bèn thỉnh Liều nhũ mẫu vào phòng nói chuyện.

Thật ra cũng không thể trách Liều nhũ mẫu suy diễn, vội vàng đi dò la nghe ngóng. Sự thật thì Liều Vĩnh là chín đời con một, đối với việc sinh con nối dõi của Liều Vĩnh, Liều nhũ mẫu trông ngóng đến độ có thể nói là không quan tâm, thậm chí coi thường luôn cả chuyện ăn cơm trước kẻng mà cả xã hội kinh hải.

Cụ kỵ của Liều Vĩnh, có người sinh được mấy con trai nhưng chết yểu hết, chỉ nuôi được một người duy nhất, có người lại sinh liền mấy cô con gái, khó khăn lắm mới sinh được một con trai. Đến đời ông nội Liều Vĩnh, thì cả con gái cũng không có lấy một người, chỉ sinh được một con trai duy nhất. Đến phụ thân Liều Vĩnh, lại cũng chỉ sinh được một mình Liều Vĩnh đã mất sớm. Thế nên người trong gia tộc cũng chỉ là họ hàng xa của Liều Vĩnh, bởi vậy khi phụ thân Liều Vĩnh đắc tội với người trong tộc, quan hệ mới trở nên nhạt nhẽo xa cách đến mức đây.

Người chú mà Liều nhũ mẫu nhắc đến, tên là Liều Nguyên Chân. Phụ thân Liều Nguyên Chân là con của một gia đình khác trong gia tộc họ Liều, vì nhà nghèo, nên đi làm con nuôi cho cụ của Liều Vĩnh, trở thành em trai của ông nội Liều Vĩnh. Thế nên tuy Liều Nguyên Chân là chú, nhưng kỳ thật quan hệ cũng không thân thiết lắm. Nhưng Liều Nguyên Chân rất biết cư xử, quan hệ với gia tộc rất tốt, lại đông con nhiều cháu, tổng cộng có đến năm sáu người con trai, các con của Liều Nguyên Chân tuy không thông minh kiệt xuất như Liều Vĩnh, nhưng cũng không phải loại kém cỏi, hai người con lớn tuổi tương đương Liều Vĩnh, đã lấy vợ sinh con, làm phụ tá cho quan phủ Liều Châu, như cá gặp nước. Cuộc sống rất thoải mái đắc ý.

Giờ Liều Vĩnh gửi thư thỉnh Liều Nguyên Chân và vợ lên kinh, vợ chồng Liều Nguyên Chân đông con nhiều cháu, nếu có thể chủ trì hôn sự cho Liều Vĩnh, trong mắt người ngoài, chính là may mắn cho Liều Vĩnh và Lâm Mị.

Lại nói đến chuyện Liều nhũ mẫu tìm gặp Như Nguyệt Quận chúa, đầu tiên nhũ mẫu cố gắng nhấn nhai bản chuyện chi tiết hôn lễ, sau đó lại khuyên Như Nguyệt Quận chúa nên trang điểm ăn mặc thế nào, một

lúc sau, Liễu nữ mẫu mới ra vẻ thần bí ghé người nói: “Quận chúa, đêm đó tại đạo quan, ta thấy dưới chân giường có hai đôi giày. Chuyện này ngàn vạn lần không được để lộ cho người khác.”

Như Nguyệt Quận chúa tuy mới tới Đại Chu Quốc không lâu, nhưng cũng biết ăn cơm trước kẻng rất mất thanh danh, hoảng sợ xua tay, lặng lẽ đi ra ngoài cửa phòng nhìn bốn phía một lượt, thấy không có ai, mới quay lại chỗ ngồi, nhất thời lại nghĩ đến mấy câu Cổ nữ mẫu chỉ dạy, bèn tròn mắt, ra vẻ cái gì cũng không biết, cười nói: “Đây là chân tiểu Mị bị sưng, không xỏ được vào giày, nhất thời mới cởi ra, quên không đi lại. Mama đừng nói lung tung, tổn hại thanh danh tiểu Mị.”

Nếu Như Nguyệt Quận chúa dừng ra cửa ngó quanh mà nói ngay, thì Liễu nữ mẫu còn có chút tin tưởng, giờ Như Nguyệt Quận chúa rõ ràng là giấu đầu hở đuôi, Liễu nữ mẫu coi như khẳng định. Nhất thời mở cờ trong bụng, ha ha, Lan Nhược đạo quan là chỗ nào chứ? Là nơi linh khí tụ hội đó! Chuyện phát sinh ở đạo quan, chẳng lẽ lại không thành?

Cũng may ngày cưới là tháng sau, đến lúc thiếu phu nhân có biểu hiện nghén thì đã gả vào Trọng nguyên phủ rồi. Uhm, chín tháng sau thiếu phu nhân sinh tiểu thiếu gia, người ngoài có thắc mắc chỉ cần nói sinh non một tháng là xong.

Những ngày tiếp theo, người hầu của Trọng nguyên phủ phát hiện Liễu nữ mẫu cười suốt cả ngày, so với bình thường thì dễ tính hơn rất nhiều, dường như nhìn gì cũng thấy thuận mắt. Chỉ có một điều không ai hiểu nổi, thiếu gia còn chưa thành thân, sao Liễu nữ mẫu đã bắt đầu may quần áo cho trẻ con?

Hạ tuần tháng tám, Liễu Nguyên Chân và vợ dẫn theo hai gia nhân, hai hầu gái và con trai thứ ba là Liễu Dũng đến kinh thành.

Vợ Liễu Nguyên Chân tuổi hơn bốn mươi, là một phụ nhân giỏi giang, sau khi đến Trọng nguyên phủ, không nói những chuyện xã giao khách sáo, liền bắt tay lo liệu, lấy thân phận trưởng bối Liễu Vĩnh, đầu tiên là đến Vĩnh Bình Hầu phủ bái kiến phu nhân Vĩnh Bình Hầu.

Thím Liễu tuy là lần đầu lên kinh, lần đầu được chứng kiến sự phô trương hào nhoáng của Hầu phủ, nhưng bà vốn là tiểu thư của một gia tộc lớn ở Liễu Châu, nên không hề có bất cứ cử chỉ hành vi hèn mọn thấp kém nào.

Những nhà quyền quý khi bàn chuyện cưới hỏi, không chỉ nhìn người, mà còn nhìn cả gia tộc của đối phương, nhìn trưởng bối của đối phương. Tuy Lâm Mị chỉ là nghĩa nữ, nhưng phu nhân Vĩnh Bình Hầu sợ nàng phải chịu thiệt thòi, đã tỏ rõ thái độ là nếu gia tộc Liễu Vĩnh còn người, vô luận thế nào cũng phải mời lên kinh làm nhà trai. Giờ thấy thím Liễu thay mặt nhà trai đến đàm hỏi, cử chỉ tự nhiên hào phóng, phu nhân Vĩnh Bình Hầu rất vừa lòng. Bèn cho người thỉnh Lâm Mị ra gặp thím Liễu.

Lâm Mị vừa nghe là thím của Liễu Vĩnh tới, tự nhiên trang điểm đoan trang ra bái kiến.

Dù sao cũng không phải con dâu, chỉ là cháu dâu, hơn nữa lại là nghĩa nữ Hầu phủ, vậy mà đối phương có thái độ kính cẩn rất đúng mực, thật là hiếm có khó tìm. Thím Liễu thấy Lâm Mị lễ phép chu đáo, dịu dàng hào phóng cũng rất có thiện cảm, hỏi đến nữ công gia chánh đều thành thạo, cũng yên lòng, cười nói: “Lâm tiểu thư tài mạo song toàn, sau này cưới về, nhất định có thể cùng Vĩnh ca đồng tâm hiệp lực, chắc chắn sẽ giúp gia nghiệp hưng thịnh. Họ hàng như tôi cũng có thể yên lòng.”

Vì Khâm Thiên Giám chọn được hai ngày tốt, một ngày đầu tháng chín, một ngày cuối tháng mười hai, phu nhân Vĩnh Bình Hầu tuy ngại đầu tháng chín quá gấp gáp, nhưng nghĩ cuối tháng mười hai là lúc năm hết Tết đến, trời lại lạnh, không phải lựa chọn tốt, vì vậy thương lượng cùng thím Liễu.

Thím Liễu cũng tính toán là lo xong hôn sự cho Liễu Vĩnh thì về quê lo chuyện Tết nhất, cũng đồng ý chọn ngày đầu tháng chín. Hai người đã nhất trí, liền chọn mừng tám tháng chín làm ngày thành hôn.

Khi thím Liễu cáo từ ra về, phu nhân Vĩnh Bình Hầu tiễn đến tận cửa, rất thân thiết, rất nể mặt.

Trong gia tộc họ Liễu tuy có không ít người thông minh, nhưng những năm gần đây, có thể đồ Trọng nguyên chỉ có một mình Liễu Vĩnh. Khi vợ chồng Liễu Nguyên Chân lên đường, tộc trưởng cầm một món tiền đến, nhờ thím Liễu đưa tặng Liễu Vĩnh, xem như một phần tâm ý của người trong tộc. Lại dặn thím Liễu ra mặt lo liệu cho Liễu Vĩnh, xử lý mọi sự phải thỏa đáng, khiến Liễu Vĩnh cảm động và nhớ đến người trong gia tộc. Tương lai có cơ hội cũng có thể nâng đỡ người trong gia tộc ít nhiều. Đến phút cuối vẫn chưa yên

tâm, còn đích thân chọn lấy hai hầu gái diện mạo ưa nhìn, tướng mạo đẹp, để thím Liễu đưa lên kinh. Nói là nếu nghĩa nữ Hầu phủ thể chất bình thường, thì hai hầu gái kia không cần đưa. Nhưng nếu nghĩa nữ Hầu phủ quá ốm yếu, thì nhất định phải nhét vào phòng hấn.

Thím Liễu đồng ý hết. Lại nghĩ đến Liễu Vĩnh cũng đã mười chín, nhánh nhà hấn cũng chỉ còn một mình hấn, chuyện con nối dõi là chuyện cấp bách, hôn sự không thể trì hoãn thêm nữa. Đến khi đến Hầu phủ, thấy Lâm Mị xinh đẹp lễ phép, cũng rất vừa lòng, chỉ hơi lần tẩn là Lâm Mị hơi yếu điệu quá, chỉ sợ không thể sinh nhiều con. Còn có Như Nguyệt Quận chúa, nghe nói Quận chúa và Lâm Mị tình như tỷ muội, còn làm hồi môn theo về Trạng nguyên phủ. Không nói đến chuyện Quận chúa là người nước khác không đáng tin, nhìn dáng dấp trước sau như một của Quận chúa, rõ ràng là chẳng thể đặt hy vọng ở Quận chúa. Không làm sao được, đến lúc đó chỉ có thể tặng hai hầu gái kia cho Liễu Vĩnh. Thật đáng tiếc, bà ấy vốn muốn giữ lại cho con trai Dũng Nhi!

Mùng hai tháng chín là ngày “Thiên Tương” (tặng quà cưới cho nhà gái), phu nhân tiểu thư các phủ khác đến Hầu phủ, tặng quà cưới cho Lâm Mị. Tô phu nhân cũng dẫn La Minh Tú đến. Vì Tô phu nhân là nghĩa mẫu, nên chuẩn bị một phần quà rất giá trị để tặng Lâm Mị. Lâm Mị không từ chối được, đành nhận.

Mùng sáu tháng chín là ngày “Phát Liêm”, là nghĩa huynh của Lâm Mị, Chu Minh Dương Chu Tư và Tô Trọng Tinh cùng đưa đồ cưới đến Trạng nguyên phủ. Trên đường, ai nấy đều đổ xô ra xem. Phụ nữ có chồng thì xem hồi môn của nghĩa nữ hầu phủ. Con gái chưa chồng thì xem Chu Minh Dương Chu Tư và Tô Trọng Tinh – ba anh chàng đẹp trai. Nhất thời lại thảo luận đến Liễu Vĩnh, đều hâm mộ Lâm Mị tốt số, chỉ là một cô bé mồ côi, lại được phu nhân Vĩnh Bình Hầu nhận làm nghĩa nữ, rồi lấy được người chồng là Trạng nguyên trẻ tuổi tài mạo song toàn như Liễu Vĩnh.

(Khi cô dâu đi lấy chồng, thì gia đình sẽ chuẩn bị của hồi môn cho cô, đó gọi là của hồi môn mang theo về nhà chồng “Bồi Liêm”. Ngoài ra, gia đình cô dâu còn phải chuẩn bị lễ vật cho gia đình chú rể, đó gọi là “Phát Liêm”.

Ngày trước khi đám cưới là “Phát Liêm”. Trước khi nhà gái mang lễ vật đến nhà trai, người mai mối bên nhà trai sẽ nhờ người mang quà với nhiều loại trái cây và giấy cắt hình màu đỏ sang nhà gái. Khi gia đình đàn gái đã nhận được quà này rồi thì họ sẽ chuyển lễ vật “Phát Liêm” cho bên nhà trai.)

Lâm Mị không được nghe nói mấy chuyện đó, nhưng sắp xuất giá nên khẩn trương căng thẳng không sao ngủ được. Phu nhân Vĩnh Bình Hầu đã dạy nàng không ít đạo làm vợ, tối nay lấy từ đáy hòm ra mấy bức họa, đích thân mang đến phòng Lâm Mị, dặn rằng đêm tân hôn mới được mở ra xem, không quên dặn thêm mấy lời.

“Tiểu Mị, con gái đi lấy chồng, phải coi người chồng quan trọng hơn tất cả, người chồng được tôn trọng, thì ta cũng được tôn trọng, người chồng bị tổn hại, thì ta cũng bị tổn hại. Liễu Vĩnh bản lĩnh giỏi giang, nhưng nếu muốn có chỗ đứng ở kinh thành, thì không thể chỉ dựa vào một mình nó. Giờ con là nghĩa nữ Hầu phủ và Tô phủ, tất nhiên nên gắng sức giúp chồng con một tay, cũng để nó thêm tôn trọng con. Muốn được chồng tôn trọng, ngoài lo lắng những chuyện vặt vãnh hàng ngày, còn phải có chút mưu lược, giúp nó vượt qua khó khăn...”

Khi phu nhân Vĩnh Bình Hầu đi, Lâm Mị nghiền ngẫm những lời bà nói một lần, nhất thời thuận tay định mở tranh ra xem, Cổ nữ mẫu thấy thế, vội cất vào trong rương, nói thầm: “Lúc này không xem được.”

“Tranh gì mà đêm tân hôn mới được xem, tại sao lúc này cháu không được xem?” Lâm Mị chớp mắt.

“Không nói nhiều, giờ không phải lúc xem.” Cổ nữ mẫu đỏ mặt, úp mồm: “Phu nhân dặn thế tất là có đạo lý của bà.”

Bên kia, Liễu Nguyên Chân nghe nói Liễu Vĩnh chưa từng gần nữ sắc, sợ hấn đêm tân hôn không làm nên chuyện, bèn thăm dò: “Vĩnh ca, ngày mai cháu thành thân, có chuyện kia đã chuẩn bị chưa?”

“Chuyện kia là chuyện gì ạ?” Liễu Vĩnh thấy Liễu Nguyên Chân nói chuyện ngập ngừng ấp úng, hơi không hiểu, cười nói: “Chú có chuyện gì xin cứ nói thẳng đi.”

“Uhm... trước đêm tân hôn của ta hồi trước, ta được ột quyển sách, xem đến nửa đêm, hiểu được thêm rất nhiều chuyện.” Liễu Nguyên Chân thấy Liễu Vĩnh dường như vẫn chưa hiểu, đành “khụ” một tiếng rồi nói

tiếp: “Cuốn sách kia, nội dung về một nam một nữ, phi thường ‘thoát tục’.”

Cuối cùng Liễu Vĩnh cũng hiểu được chuyện Liễu Nguyên Chân đang ám chỉ, không khổng chế được bật cười, mấy nỗi oán thầm dành cho Liễu Nguyên Chân vì chuyện năm xưa cũng tan thành mây khói, cười nói: “Chú cũng quá coi thường cháu, sao có thể không rõ ràng chuyện đấy chứ?”

“Rõ ràng là tốt, rõ ràng là tốt!” Liễu Nguyên Chân lau mồ hôi, cười hà hà: “Tuy là hiểu rõ, nhưng giờ cũng đang rảnh, cứ ôn tập lại một lần cho chắc!” Chín đời con một, chuyện nói đôi tông đường thật sự không thể xem thường.

Ngay sau đó, Liễu Vĩnh ngồi ở trong thư phòng, ôn tập một cuốn sách cổ có nội dung phi thường “thoát tục”.

63. Chương 63: Hôn Lễ (1)

Mùng tám tháng chín, Tả Lê và Sử Bình Vân cùng nhóm chị em phù dâu đến từ rất sớm, tập trung chặt cả phòng Lâm Mị, mọi người tặng quà, nói mấy lời, chúc mừng mấy câu.

Tả Lê thấy Lâm Mị căng thẳng giằng khăn tay, vì muốn phân tán sự chú ý của nàng, cười nói: “Bình thường, khi dựng vợ gả chồng, đa số là lớn trước nhỏ sau, tiểu Mị là em út trong Hầu phủ, nhưng lại lập gia đình đầu tiên, không biết Mẫn Mẫn có ghen tỵ không?”

“Em cao hứng còn không kịp, sao lại phải ghen tỵ?” Kỳ thật Chu Mẫn Mẫn cũng có chút ghen tỵ, cô ấy vốn cho rằng khi cô ấy chọn Hoa Quận vương, Liễu Vĩnh nhất định sẽ thất vọng, chịu một số đả kích tinh thần nhất định, không ngờ vừa quay đầu Liễu Vĩnh đã cầu hôn Lâm Mị, sau đó còn lên Kim Loan Điện tranh chấp với Hạ Như Phong, rốt cục lại được Nguyên Tông Hoàng đế hạ chỉ ban hôn. Nhưng trong ghen tỵ cũng có chút hả hê, vì cuối cùng Liễu Vĩnh cũng không chọn Nhậm Hiểu Ngọc, mà chọn nghĩa nữ Hầu phủ. Sau này tham dự yến tiệc, xem Nhậm Hiểu Ngọc còn dám lên mặt với ai? Còn ra vẻ kiêu sa lạnh lùng được không?

Sử Bình Vân biết rõ tin đồn về Liễu Vĩnh và Chu Mẫn Mẫn, thấy Tả Lê nói thế, sợ Chu Mẫn Mẫn nhảy cảm suy nghĩ theo hướng khác, vội đánh lạc hướng, nhìn Tả Lê nói: “Tả tỷ tỷ, tháng sau chị cũng đến Đại Hạ Quốc làm dâu, em thật sự không đành.”

Chu Mẫn Mẫn cũng nói: “Đúng rồi, Tả tỷ tỷ, ngày đó tại sao chị không chọn anh trai em, mà lại chọn Hạ vương? Bọn em đoán tới đoán lui vẫn không hiểu được. Tả tỷ tỷ đừng ghét em thẳng tính, em tò mò thật.”

“Này này, em mới là tân nương mà, em căng thẳng khấn trương thế này, sao các chị không an ủi em, mà cứ vây quanh Tả tỷ tỷ vậy?” Lâm Mị thấy Tả Lê chưa trả lời, bèn lên tiếng giải vây: “Tuy Hoàng thượng nói để Tả tỷ tỷ tự chọn, nhưng tình thế lúc đấy, chỉ sợ Tả tỷ tỷ cũng thân bất do kỷ.”

Tả Lê nhìn Lâm Mị cảm kích, cười nói: “Mẫn Mẫn, em đã hỏi thẳng, ta cũng không ngại trả lời thật. Anh trai em so với Hạ Vương gia, theo em thấy, ai có thành ý với ta hơn? Ai nấy đều thấy rõ, đương nhiên là Hạ Vương gia chân thành hơn. Tuy nói đến Đại Hạ Quốc xa xôi làm dâu, sau này không được gặp lại người nhà. Nhưng con gái đi lấy chồng, nào có ai muốn về nhà mẹ lúc nào là về. Nhiều người chỉ gả hơi xa, thì cả đời chưa chắc đã được gặp người nhà mấy lần. Thế nên đến Đại Hạ Quốc làm dâu chưa hẳn là bất hạnh so với người khác. Huống hồ Hạ Vương gia đã hứa với ta, chỉ cần quan hệ hai nước không thay đổi theo hướng căng thẳng, năm bảy năm hẳn sẽ cho người đi sứ một lần, chắc chắn cho ta trở về sum họp cùng người nhà một hai ngày. Vì lời hứa này, ta dứt khoát chọn hẳn.”

“Hạ vương gia có thể như vậy, đúng là thật lòng nghĩ cho Tả tỷ tỷ.” Lâm Mị và Chu Mẫn Mẫn, Sử Bình Vân cùng nói một lúc: “Chúc mừng Tả tỷ tỷ!”

“Này, chúng ta tới muộn sao?” Đúng lúc đó, Mạc Song Kỳ và La Minh Tú cũng vén rèm vào phòng, tặng lễ vật.

Mạc Song Kỳ thì không có vấn đề gì, nhưng hiềm khích giữa La Minh Tú và Lâm Mị thì ai nấy đều biết, lúc này thấy cô ta cũng tới chúc mừng, thật khiến mọi người kinh ngạc.

Lâm Mị cũng không quan tâm là La Minh Tú có tâm tư gì không, chỉ nhận lễ vật rồi cảm ơn.

Chu Mẫn Mẫn thấy La Minh Tú vừa đi vào, không khí liền trở nên cổ quái, sợ ảnh hưởng đến tâm tình Lâm Mị, cười nói: “Chúng ta qua xem áo cưới của tiểu Mị đi!” Nói xong dẫn mọi người ra phòng ngoài xem áo cưới.

Tả Lê thấy Như Nguyệt Quận chúa đã đi, mới đi tới: “Tiểu Mị, chuyện gì không nói, nhưng chuyện của Như Nguyệt Quận chúa, em phải an bài thỏa đáng. Nói thật, làm tỷ muội hồi môn gì đó thật là hoang đường, sau này...”

Thấy mọi người đã đi xem áo cưới, Lâm Mị thấp giọng nói: “Là ý chỉ của Hoàng thượng, tự nhiên không thể không tuân theo. Nhưng lúc ấy Hoàng thượng đã nói rõ rồi, sau khi đến Trạng nguyên phủ, Quận chúa chỉ như em gái em, hôn sự thế nào tùy Liễu đại ca an bài. Suốt mấy ngày nay em đã cùng nhũ mẫu nói với Quận chúa về phong tục tập quán Đại Chu, chờ cô ấy hiểu được không thể chung chồng với em, em sẽ tìm một người chồng tốt cho cô ấy, rồi sẽ ổn thôi.”

Đến lúc này, Lâm Mị đã biết rõ gia cảnh Liễu Vĩnh, giống như nàng, vì cha mẹ đều mất sớm, nên hẳn luôn khát khao một gia đình hoàn chỉnh, vợ chồng đồng lòng. Con người như hắn, chỉ cần rung động thật sự, sau khi thành thân nhất định không có ý nghĩ khác. Giờ chỉ cần để Như Nguyệt Quận chúa theo đến Trạng nguyên phủ như tỷ muội hồi môn thì có thể xem như không phản bội lời thề, không còn ai thắc mắc. Sau đó, cố gắng tìm cho Quận chúa một người chồng là được.

Tả Lê nghe thế, khẽ gật đầu, cười nói: “Thời gian chúng ta biết nhau tuy ngắn, nhưng vẫn muốn nói với em mấy lời từ đáy lòng, sau này ta theo chồng đến Đại Hạ Quốc, có muốn nói cùng em cũng chẳng còn cơ hội.”

“Tả tỷ tỷ cứ nói đi!” Lâm Mị kéo Tả Lê ngồi xuống, thấp giọng nói: “Nói thật, em thấy mình thật may mắn, từ mẫu thân, cho đến Tô phu nhân, thậm chí Mẫn Mẫn, ai cũng đối xử với em rất tốt. Giờ lại thêm Tả tỷ tỷ...”

Tả Lê vỗ vỗ lên tay Lâm Mị, khẽ tai nàng nói nhỏ, thấy tiếng cười nói lại đi về phía này, mới ngồi thẳng lại, chớp mắt nói: “Đàn ông tất nhiên là thích phụ nữ đẹp, nhưng năm rộng tháng dài, nội hàm sẽ càng lúc càng quan trọng. Việc nhà phải quản lý tốt, đối ngoại phải chu toàn, làm hậu phương lo toan giúp đỡ, tất cả những chuyện đó, không chỉ cần bề ngoài xinh đẹp.”

Lâm Mị cầm tay Tả Lê, cảm kích nói: “Cám ơn Tả tỷ tỷ.”

Ngay sau đó có bà già đến thỉnh Lâm Mị đi tắm nước thơm. Tắm xong lại có người khác đến cắt móng chân móng tay, bôi dầu vừng. Xong các chuyện cần làm thì đến trưa, nàng ăn trưa rửa mặt xong, phu nhân Vĩnh Bình Hầu vào phòng cười nói: “Khoảng giờ Thân (15h-17h) kiệu hoa sẽ tới, nhanh trang điểm đi.”

Một người hầu dẫn hai mama trang điểm tân nương vào, mama vẽ lông mày đánh phấn cho Lâm Mị, mọi người đứng nhìn chỉ chỉ trỏ trỏ, cười nói các tân nương ở kinh thành ai cũng trang điểm cùng một kiểu!

Hai vị mama trang điểm xong, Lâm Mị lấy gương soi, cơ hồ không nhận ra chính mình, giật nảy mình nói: “Mama, có thể trang điểm nhạt hơn một chút không, thế này dày phấn quá!”

“Thế mới là có chuyện vui!” Hai vị mama còn cảm thấy trang điểm vẫn chưa đủ, lại dặm thêm phấn lên mặt Lâm Mị, tô thêm son, cho đến khi Lâm Mị có dáng vẻ “vui mừng” theo đúng quan điểm của họ.

Chu Mẫn Mẫn và mọi người thấy thế, âm thầm rơi lệ, tân nương nào cũng phải hóa trang thành thế sao?

Mama trang điểm: Kiểu hóa trang khó coi này được ưa chuộng, vì lật hỉ khăn lên, tân lang không biết đẹp xấu thế nào, dù sao cũng vui vẻ động phòng. Tân nương xinh xắn thì chịu thiệt một chút. Ta không thể vì tân nương xinh xắn mà không hóa trang mạnh tay. Nếu làm thế, về sau các tân nương xinh xắn đều yêu cầu trang điểm nhã nhặn, thế tân nương không xinh lắm biết xử lý thế nào? Lâm tiểu thư này xinh đẹp, nên cho các tân nương không xinh lắm một con đường sống, tự động yêu cầu hóa trang đậm mới phải.

Lâm Mị thấy vừa kháng nghị một câu, hai vị mama liền trát thêm một lớp phấn, chỉ đành câm nín chịu trận. May là Liễu đại ca biết rõ bộ dạng nàng thế nào rồi, sẽ không bị dọa bỏ chạy.

Chịu áp lực một ngày, đi tới đi lui hơn nửa canh giờ, đến khi mặc xong áo cưới, phủ hỉ khăn, cũng là lúc nghe thấy ồn ào ngoài cổng, nói kiệu hoa đang tiến đến rồi.

Thời gian Lâm Mị ở Hầu phủ tuy không dài, nhưng giờ phải xuất giá, thật sự vẫn chưa muốn xa phu nhân Vĩnh Bình Hầu, nàng nắm chặt tay bà ghen ngào: “Mẫu thân, con...” Chưa nói xong đã rơi lệ.

“Đứa bé ngọc, Trọng nguyên phủ so với Hầu phủ cũng chẳng xa xôi gì, con xuất giá rồi vẫn có thể về đây. Đừng khóc, cẩn thận nhoe son phấn.” Phu nhân Vĩnh Bình Hầu cũng có chút không nỡ xa, đồng thời lại thở phào nhẹ nhõm, tìm được cho Lâm Mị hôn sự này, bà coi như không then với Cố Khả Nhi. Huống hồ Liễu Vĩnh là người bản lĩnh, có tài, nhất định có thể cho Lâm Mị một cuộc sống tốt. Lại nói: “Con đến Trọng nguyên phủ, là phu nhân Trọng nguyên, là chủ mẫu, làm chuyện gì cũng nên cân nhắc, có phong thái của chủ mẫu. Còn nữa, những lời ta nói tối qua, con cũng phải nhớ kỹ.”

Sống mũi Lâm Mị cay cay, thấp giọng nói: “Lời mẫu thân nói con sẽ ghi nhớ, không dám quên.”

Đang nói chuyện thì có người hầu vào, nói kiệu hoa đã đến cửa phủ, mọi người đưa ra rất nhiều thử thách, nhưng Liễu Vĩnh vẫn vượt qua, không bị cản trở chút nào mà qua cổng rồi.

“Phu nhân, để tiểu thư lên kiệu đi, kéo lỗ giờ lành!” Hỉ nương đứng bên cạnh thúc giục. Phu nhân Vĩnh Bình Hầu đành buông tay, để hỉ nương đỡ Lâm Mị lên kiệu.

Pháo nổ đi từng, kèn trống vang trời, vô cùng náo nhiệt, Lâm Mị có chút ngơ ngẩn, đến khi lên kiệu hoa mới sức tỉnh, cố gắng lắm mới ngăn dòng lệ đang trực chờ rơi bờ mi. Làm nghĩa nữ Hầu phủ từng đây thời gian, lúc này thật sự không muốn rời xa.

Đoàn kiệu hoa tưng bừng đến Trọng nguyên phủ, Liễu Vĩnh xuống ngựa đạp kiệu, không chờ hỉ nương đỡ Lâm Mị ra khỏi kiệu, hán đã nở nụ cười tiến lên, vươn tay ôm Lâm Mị bế ra, thì thầm: “Hôm nay đông người nhiều mùi, em có chịu được không?”

Lâm Mị không ngờ Liễu Vĩnh bất chấp mà bế nàng, đỏ mặt, nhỏ giọng nói: “Em thoa phấn bạc hà, không có vấn đề gì.”

Vì xung quanh quá ồn, Liễu Vĩnh không nghe được lời Lâm Mị, dứt khoát bế nàng đi qua cửa. Mọi người thấy thế thì xôn xao.

“Liệu Trọng nguyên, có cần nôn nóng thế không? Còn chưa bái đường mà đã bế ẵm thế rồi!” Có người cao giọng nói: “Chẳng lẽ sợ có kẻ nào đến cướp tân nương sao?”

“Đúng là sợ có kẻ cướp người đây, nhưng không phải cướp tân nương, mà là cướp tân lang!” Có người nhỏ giọng chen lời, chỉ chỉ vào một cỗ kiệu đi sau, “Thấy không? Trong kiệu đó là Như Nguyệt Quận chúa của Đại Hạ, nói là tỷ muội hồi môn. Rõ ràng là muốn cướp tân lang, không biết đang mưu đồ chuyện gì?”

“Đúng thế đúng thế, Liễu Trọng nguyên và Lâm tiểu thư thành thân, Quận chúa Đại Hạ Quốc chen chân vào làm gì? Không biết xấu hổ!”

“Khẳng định là muốn quấy rối gì đây! Phải bảo Liễu Trọng nguyên bẩm Hoàng thượng, tìm cơ đẩy tai họa đi.”

Như Nguyệt Quận chúa ngồi trong kiệu nghe thấy lời lẽ gay gắt của mọi người, cảm thấy rất tủi thân, ta chỉ là sợ tiểu Mị bị bắt nạt, mới theo đến đây. Sao các người nghĩ tệ hại thế?

Bên kia, hỉ nương thấy Liễu Vĩnh bế Lâm Mị đến bậc cửa, chuẩn bị qua cửa, cuống quýt ngăn lại, cười nói: “Liệu Trọng nguyên để tân nương tử xuống đã, cả hai phải cùng bước qua bậc cửa, nhảy qua chận than.”

“Ta ôm nàng nhảy qua chận than cũng được.” Liễu Vĩnh sợ đông người, Lâm Mị không chịu đựng được, bắt ngờ nhũn người ngay trước chận than thì không ổn chút nào, kiên quyết không chịu buông Lâm Mị, nhanh chóng đi vào qua cửa, ôm Lâm Mị nhảy qua chận than, cười nói: “Được rồi, chúng ta nhảy qua chận than rồi đây!”

Hỉ nương hết cách, đành nói tiếp những câu chúc mừng theo lệ, nói đã đi qua cửa, nhảy qua chận than, vợ chồng đồng tâm, có nạn cùng chịu, có phúc cùng hưởng, bạch đầu giai lão linh tinh.

Lâm Mị bị Liễu Vĩnh bế ngang, chưa kịp giãy dụa thì Liễu Vĩnh đã nhảy qua chận than, không khỏi nói thầm: toàn tự quyết!

Liều Vĩnh ôm chặt Lâm Mị, bước vào trong sảnh, thấy trong sảnh không quá đông người, mới để Lâm Mị xuống.

Thấy Liều Vĩnh và Lâm Mị tiến tới, thím Liều và Liều Nguyên Chân vội ngồi vào ghế của trưởng bối, nói mấy câu lấy may.

“Bái đường thành thân!” Hỉ nương nói, đi lên đỡ lấy Lâm Mị, dẫn nàng tiến vào vị trí bái đường, thấy nàng đứng vững rồi, mới hô: “Nhất bái thiên địa!”

“Nhị bái cao đường!”

“Phu thê giao bái!”

“Kết thúc buổi lễ!”

Hỉ nương vừa dứt lời, liền có người lên tiếng: “Đưa vào động phòng, đưa vào động phòng!”

Liều Vĩnh quát mắt, cao giọng: “Ta tự đưa tân nương tử vào, các người không được đi theo!”

Tiếng cười nổ ra, mọi người kêu lên: “Trạng nguyên này, người cũng quá nóng vội đi? Trời còn chưa tối, sao đã đòi động phòng sớm thế!”

Lâm Mị nghe thấy tiếng trêu chọc, đỏ bừng mặt, thầm hừ hừ trong lòng: người ở đâu lạ thật? Nói chuyện không nề mặt ai?

Liều Vĩnh da mặt dày, không bị ảnh hưởng bởi lời trêu chọc, dẫn tay bé Lâm Mị vào phòng tân hôn. Đặt Lâm Mị xuống, có mấy hầu gái tiến đến đồng thanh: “Chúc lão gia và phu nhân hỉ sự cát tường!” Hỉ nương hi hi nói: “Ồ, ta được thăng cấp lên làm lão gia sao? Nhanh miệng đấy!”

“Là lão phu nhân dặn thế, bảo bọn nô tỳ phải gọi là lão gia phu nhân.” Mấy hầu gái này đến Trạng nguyên phủ cũng được mấy năm, biết Liều Vĩnh không đến gần hầu gái bao giờ, đã hết tâm tư quyến rũ, lúc này chỉ nghĩ cách lấy lòng Lâm Mị, để tương lai được giao việc nhẹ nhàng.

Liều Vĩnh thấy có Bạc Hà ở bên cạnh hầu hạ, người hầu của Trạng nguyên phủ cũng dè dặt đứng bên, mới yên lòng, dặn dò mấy câu rồi ra tiếp rượu khách khứa.

Liều Vĩnh vừa đi khỏi, hỉ nương và người hầu liền chúc mừng, Cổ nhũ mẫu cũng vào, trấn an Lâm Mị mấy câu, lặng lẽ dặn: “Tiểu thư, tranh mà phu nhân đưa tới qua, uống rượu giao bôi xong nhớ lấy ra xem!”

Nghe Cổ nhũ mẫu nói chuyện với người hầu, Lâm Mị chỉ thấy mệt mỏi và uể oải, nhưng lòng lại thất rất ngọt ngào.

Tiệc tùng mãi rồi trời cũng tối, khách khứa ra về, Liều Vĩnh mới về phòng tân hôn.

Cổ nhũ mẫu thấy mặt Liều Vĩnh đỏ bừng, biết là uống nhiều rượu, vội sai người hầu đi lấy canh giải rượu, cho Liều Vĩnh uống xong, mới lui ra.

Tuy xưa nay Liều Vĩnh rất điềm tĩnh, nhưng lúc này cũng căng thẳng, tay run run nhận gậy hỉ nương đưa, nhẹ nhàng lật khăn trùm đầu Lâm Mị.

“Tiểu Mị!” Liều Vĩnh thấy Lâm Mị bị hóa trang, nhìn một hồi vẫn không nhận ra, gọi một tiếng để thăm dò, nghe được Lâm Mị khẽ dạ, mới bình tĩnh lại, buột miệng nói: “Người đâu, mang nước vào cho phu nhân rửa mặt!”

Theo lý mà nói, sáng hôm sau mới được rửa mặt, nhưng Liều Vĩnh đã nói thế, mọi người cũng không thấy vấn đề gì, người hầu nhanh chóng bê nước vào hầu hạ Lâm Mị rửa mặt, rồi mới lui xuống.

Dưới ánh nến, hai má Lâm Mị ửng hồng, sóng mắt long lanh, môi không son vẫn đỏ, xinh đẹp vô cùng, Liều Vĩnh vừa nhìn liền kéo tay nàng, nói khẽ: “Tiểu Mị, em thật đẹp!”

Lâm Mị rụt rụt tay, xoay đầu né tránh khí tức Liều Vĩnh, khẽ cười nói: “Người anh đầy mùi rượu!”

“Tôi không say bất tỉnh nhân sự là may lắm rồi!” Liều Vĩnh ngồi ở mép giường, cười nói: “May có chú và Dững ca uống đỡ hộ tôi, lúc này hai người họ say bí tỉ rồi, mai tôi sẽ cảm tạ. Đáng ghê tởm nhất là ba ông anh nuôi của em, không uống đỡ hộ tôi thì chớ, còn thi nhau chúc rượu cho tôi, thật là bất lương!”

Lâm Mị cười cười, nếu bọn họ bắt lương sao anh vẫn chưa say đến bất tỉnh? Nàng ngược mắt nhìn Liễu Vĩnh, lại thấy Liễu Vĩnh ngồi sát quá, nhìn thấy bóng mình trong đồng tử Liễu Vĩnh, Lâm Mị hoảng hốt cúi đầu.

Có hủ nường mang đồ ăn vào cho hai người, nói mấy câu chúc mừng theo lệ xong, dâng trà cho hai người súc miệng. Tiếp theo là rót rượu, cười nói: “Mời tân lang tân nương uống rượu giao bôi!” Liễu Vĩnh và Lâm Mị nhận ly rượu, là ai nấy đều rất biết điều lui ra.

Cánh tay đan chéo, mặt kề mặt, khí tức giao hòa, chưa kịp uống rượu, Lâm Mị đã ngồi không vững, mềm nhũn nửa người.

“Tiểu Mị!” Liễu Vĩnh và Lâm Mị uống xong, ngẩng đầu thấy Lâm Mị nhấp rượu, môi như đỏ hơn, quyến rũ vô song, thân thể mềm nhũn, chủ động dựa vào người hấn, Liễu Vĩnh có phần không thể khống chế được, nhưng cổ không chế, đặt chén rượu xuống bàn, tháo trâm cho Lâm Mị, rồi mới ôm mặt nàng nỉ non.

Vì mắc chứng mềm xương, trước giờ Lâm Mị không dám uống rượu, lúc này vừa uống một ly liền thấy toàn thân nóng bừng, chân tay bải hoải, ngồi không vững, chỉ có thể ngã vào lòng Liễu Vĩnh, thở hổn hển, tim đập nhanh, nhưng nhớ đến lời nghĩa mẫu dặn, nàng lẩm bẩm: “Em phải lấy tranh ra xem!”

Liễu Vĩnh tuy nóng ruột lắm rồi, vẫn chịu đựng, cười hỏi: “Xem tranh gì? Để ở đâu? Tôi lấy cho em!”

“Trong rương kia!” Lâm Mị chỉ chỉ góc phòng, vẫn không thể hiểu tại sao uống rượu giao bôi xong mới được xem. Khi Liễu Vĩnh đứng lên lấy tranh, nàng thở phào một cái, vịn bàn đứng lên, nhận bức tranh từ tay Liễu Vĩnh, nàng vội chọn đại một tranh trải ra mặt bàn, vừa xem mặt liền đỏ bừng.

Trời ơi, xấu hổ chết mất!

Liễu Vĩnh liếc mắt nhìn, hóa ra là tranh vẽ một nam một nữ không mảnh vải che thân đang dựa bàn để làm, rốt cuộc không nhẫn nại được nữa ấn Lâm Mị dựa vào bàn nói: “Tiểu Mị, nếu đã thành thân rồi thì phải làm theo các bức tranh một lượt. Chúng ta cứ làm theo bức này trước đã!”

Lâm Mị cứng họng, chưa kịp nói gì, đã bị đôi môi nóng bỏng của Liễu Vĩnh chặn lời.

Tối hôm qua, Liễu Vĩnh ôn tập sách cổ đến nửa đêm, vẫn chưa quên trình tự, giết người cướp rương xong, một bàn tay lẳng lẳng tháo thắt lưng Lâm Mị, lẳng lẽ luồn vào, nhẹ nhàng xoa bóp chỗ mềm mại. Bắp đùi cũng không nhàn rồi, dụi không ngừng.

Huhu, mama đưa một tấm khăn trắng, bảo trải xuống giường để chứng minh trong trắng, giờ biết trải thế nào? Lâm Mị toàn thân mềm nhũn, thở gấp liên tục, lẩm bẩm nói: “Đừng, đừng ở chỗ này!”

Tác giả có lời muốn nói:

Liễu Vĩnh: sẽ ở chỗ này!

Lâm Mị: anh là đồ ngang ngược!

Không nên ngang ngược đâu nhé!

Đỏ mặt chuẩn thôi!

64. Chương 64: Hôn Lễ (2)

Nền đỏ thiêu đốt, tiếng thở dốc dồn dập. Gió đêm đưa hương hoa phiêu lãng, màn lụa đỏ lay động khẽ khàng, nhẹ vỗ về mép chăn gấm, sắc đỏ say lòng.

Lâm Mị bị bàn tay không an phận của Liễu Vĩnh làm sợ hãi, cố gắng giãy dụa, nói: “Em sợ!”

“Đừng sợ!” Liễu Vĩnh thấy Lâm Mị sợ hãi, cũng sợ dọa nàng ngắt mất, đành duỗi tay ôn tồn trấn an mấy câu, đang lúc thở hổn hển lại ngửi thấy mùi thơm từ người Lâm Mị, không kiềm chế được hít sâu mấy hơi, thấy nàng hai má ứng hồng, mắt khép hờ, môi hé mở như một đóa hoa, hấn cúi đầu hôn mạnh mẽ, cật lực đè nén dục vọng, hấn hôn lông mày nàng, khẽ liếm chóp mũi nàng, vừa nói những lời âu yếm lại vừa hôn xuống bờ môi.

Lâm Mị thả lỏng hơn một chút, vươn đầu lưỡi lướt qua môi Liễu Vĩnh, lại nhanh chóng rút trở về. Liễu Vĩnh không chịu nổi sự dụ dỗ, dùng lưỡi đuổi theo, môi lưỡi hai người dây dưa quấn quýt, nồng nhiệt như lửa.

Lâm Mị rên rỉ ra tiếng, có một mùi hương lặng lẽ lan tỏa. Liễu Vĩnh thấy nàng không kháng cự, vươn tay ôm eo nàng, cúi đầu hôn xuống cổ nàng, tay lại lần mò xoa nắn, nhãn thần mờ mịt, hô hấp nặng nề, không khống chế được, đụng chạm bừa bãi, nhưng vẫn không thể thỏa mãn, chỉ thầm muốn làm tới.

Trước khi thành thân, tuy là phu nhân Vĩnh Bình Hầu không nói gì, nhưng Cố nhũ mẫu đã nói ám chỉ mấy câu, Lâm Mị đã hiểu hơn phân nửa, lúc này cảm giác thấy Liễu Vĩnh như tên đã lên cung, vừa thẹn lại vừa hoảng, cảm giác rất khác lạ. Ngược mắt nhìn Liễu Vĩnh, thấy hân lông mày dựng đứng, nhãn thần si ngốc, trán vã mồ hôi, vẻ mặt vừa như đau khổ vừa như vui mừng, nàng vươn tay xoa má hắn, vừa chạm đến vội rút tay lại, buột miệng nói: “Nóng quá!”

“Chỗ này còn nóng hơn, em sờ xem!” Liễu Vĩnh vô sỉ giữ chặt tay Lâm Mị, cứng rắn ấn tay nàng áp vào bộ phận đã biến hóa.

Dù cách một lớp quần, vẫn có thể cảm nhận được sự cứng rắn nóng bỏng. Lâm Mị không rút được tay lại, đành để mặc Liễu Vĩnh cầm tay nàng đụng chạm bốn phía. Tim đập loạn, mặt đỏ bừng. Ô, Liễu đại ca quá vô sỉ, chỉ bắt nạt ta!

Lúc này, Như Nguyệt Quận chúa đang nói chuyện với Cố nhũ mẫu trong phòng của bà.

“Mama, ta cùng tiểu Mị về nhà chồng thật sự khiến người khác cảm ghét đến thế sao?” Như Nguyệt Quận chúa có chút chán nản, kéo Cố nhũ mẫu cùng nói chuyện. Hôm nay nghe khách khứa lời ra tiếng vào, người hầu của Trạng nguyên phủ cũng không có vẻ gì là thân thiện, toàn dùng những ánh mắt rất khác thường nhìn cô ấy, cô ấy không hiểu nổi, cảm thấy rất buồn bực, “Mama, lúc đấy Chu Minh Dương nói phải làm như thế mới bảo vệ tiểu Mị được, ta nghĩ hẳn là anh trai tiểu Mị, nhất định cũng chỉ muốn điều tốt cho tiểu Mị, vì thế nghe theo đề nghị của hắn, đến trước mặt Hoàng thượng nói đã cùng tiểu Mị thề độc, sau này sẽ cùng gã một chồng. Từ ngày đó, tiểu Mị liền đối với ta thờ ơ hờ hững, không thân thiết như trước kia. Hôm nay là ngày đại hỉ, nàng...”

Cố nhũ mẫu cực kỳ vui mừng, cuối cùng cô Quận chúa khờ này cũng hiểu sao? Giờ đã đến Trạng nguyên phủ, muốn chung chồng với Lâm Mị là chuyện hoàn toàn không có khả năng, nhưng tướng mạo Quận chúa thế này, so với Tả Lê còn khó tìm chồng hơn. Chuyện này....

“Quận chúa, để ta xem da của cô một chút!” Cố nhũ mẫu vén tay áo Quận chúa lên, thấy da tương đối trắng, nhìn mặt rồi cổ Quận chúa một lượt, gật đầu nói: “Quận chúa là do không biết chăm sóc, lại phơi nắng bừa bãi nên mới đen thế. Chịu khó chăm sóc một thời gian, không chừng sẽ trắng lên.”

“Nghe nói khi mẹ ta còn sống, ta cũng trắng trẻo lắm, nhưng người mất rồi ta biến thành đen.” Như Nguyệt Quận chúa nhắc đến mẫu thân lại có chút sụt sùi, lại nhắc lại chuyện Lâm Mị rất giống mẫu thân Quận chúa, Quận chúa cũng chỉ muốn Lâm Mị có cuộc sống tốt đẹp.

Cố nhũ mẫu là người chăm sóc Lâm Mị trưởng thành, hai người vẫn sống dựa vào nhau, nhưng giờ Lâm Mị đã lấy chồng, tuy nhũ mẫu cũng đến Trạng nguyên phủ cùng, nhưng vẫn cảm thấy có chút xa xôi cách trở, từ nay về sau, người thân thiết nhất với Lâm Mị sẽ là Liễu Vĩnh, chứ không phải nhũ mẫu. Trong lúc nhất thời trăm ngàn cảm xúc trào dâng, trần trọc không ngủ được, lại có Như Nguyệt Quận chúa tìm bà nói chuyện, nhũ mẫu cũng cảm thán mấy câu.

Cố nhũ mẫu đang nói, bỗng nhiên đứng dậy tìm nhíp nhổ lông mày, vẫy tay nói: “Quận chúa, để ta nhổ lông mày cho cô!”

“Lông mày của ta rất ổn mà!” Như Nguyệt Quận chúa sờ sờ lông mày, trước đây phụ thân còn khen lông mày ta vừa đen lại vừa đậm, nhìn rất có tinh thần!

“Ổn đâu mà ổn? Lông mày cô đen đậm, nhìn rất hung dữ.” Cố nhũ mẫu ấn Như Nguyệt Quận chúa ngồi xuống ghế, cười nói: “Không được nhúc nhích, ta cam đoan sẽ làm cho cô một đôi lông mày thật thanh tú.”

“Cũng được!” Như Nguyệt Quận chúa lơ đãng đáp: “Cũng chỉ là lông mày thôi mà, nhổ hết thì cũng mọc lại. Nhũ mẫu muốn làm thế nào thì làm đi!”

“Khi nhỏ lông mày, phải nhỏ thuận chiều lông mọc, không được nhỏ ngược. Trong lúc nhỏ phải thật cẩn thận, đuôi lông mày phải cao hơn xương chân mày, nhìn mới có tinh thần. Nếu để đuôi lông mày thấp hơn xương chân mày, thì có vẻ lông mày xuôi xuống, nhìn rất mất tinh thần...” Cố nữ mẫu vừa nói vừa nhỏ lông mày cho Quận chúa, nói tỉ mỉ: “Quận chúa lông mày thô đậm, trán thấp, vì thế mà dễ bị nhầm thành đàn ông. Hôm nào cô búi tóc cao, làm phồng tóc một chút, trán sẽ không có cảm giác thấp nữa, có lẽ sẽ ưa nhìn hơn.”

“Uhm!” Như Nguyệt Quận chúa để mặc Cố nữ mẫu nhỏ lông mày, đến khi xong, soi gương cũng không thấy vấn đề gì, thấy trời đã tối bèn cáo từ. Đi được một lúc thì suýt nữa va vào người đối diện, lại thấy người kia nói: “Nhà vệ sinh ở bên kia, huynh dài đi sai đường rồi.”

Như Nguyệt Quận chúa vì ngẫu hứng tìm tới Cố nữ mẫu, nên chỉ búi tóc rồi cầm đại một cây trâm, áo khoác cũng là y phục Đại Hạ, không thể nhìn ra là nam hay nữ, giờ thấy đối phương gọi là huynh dài, không khỏi nhũn nhũn, ngược mắt nhìn thì thấy là một nam thanh niên cường tráng, không khỏi thở phào nhẹ nhõm một hơi. Mấy ngày nay, suốt ngày phải chạm mặt với đám nam thanh niên khôi ngô tuấn tú đẹp trai lồng lộng như Chu Minh Dương, Quận chúa thấy có phần hổ thẹn, giờ gặp được một nam thanh niên tướng mạo bình thường, ngữ khí cũng thoải mái hơn, cười nói: “Ta không phải đang tìm nhà vệ sinh, ta đi tản bộ.”

“Đúng rồi, ta là em họ của Liễu đại ca, tên Liễu Dũng, không biết phải xưng hô với huynh dài thế nào?” Tối nay Liễu Vĩnh thành thân, Liễu Dũng cũng tiếp rượu khách khứa họ, nên không nhìn thấy mặt Như Nguyệt Quận chúa, có mấy khách ở xa cũng ngủ lại Trạng nguyên phủ, hẳn liền cho rằng Như Nguyệt Quận chúa là một người khách đến dự hôn lễ, không khỏi cười nói: “Nếu huynh dài không ngủ được, có thể vào vườn tản bộ. Đúng lúc ta cũng đang không ngủ được, có thể tản bộ cùng huynh dài cho vui!”

Trăng lên đỉnh đầu, Liễu nữ mẫu ở trong phòng như kiến bò trên chảo nóng. Phải làm thế nào đây? Phải làm thế nào đây? Tính ngày tính tháng, thiếu phu nhân đã có bầu một tháng, nếu không để ý thì bản thân thiếu phu nhân cũng không nhận ra, đừng nói đến thiếu gia. Trong suốt thai kỳ, ba tháng đầu là một quãng thời gian rất nguy hiểm, bình thường phải ngủ riêng mới đúng. Hôm nay là đêm tân hôn, chỉ sợ chiến đấu kịch liệt, không giữ được tiểu thiếu gia! Hic, tiểu thiếu gia ơi tiểu thiếu gia! Tiểu thiếu gia chín đời con một! Không được không được, ta không thể khoanh tay để tiểu thiếu gia mà ta tha thiết chờ mong bị tổn thương. Chuyện này phải bẩm báo với thím của thiếu gia. Chỉ một người suy nghĩ sao bằng hai người cùng suy nghĩ, nhất định có thể nghĩ ra một biện pháp thỏa đáng.

Thím Liễu vất vả một ngày, vô cùng mệt mỏi, chỉ muốn ngủ sớm cho khỏe, giờ thấy Liễu nữ mẫu báai kiến, không khỏi kinh ngạc, bà nữ mẫu này cũng vất vả cả ngày, sao chưa nghỉ ngơi còn chạy đến đây làm gì? Nhưng địa vị của Liễu nữ mẫu ở Trạng nguyên phủ không tầm thường, thím Liễu không tiện cự tuyệt, cho người mời vào.

Chuyện ăn cơm trước kêng tuy bị cả xã hội kỳ thị, nhưng thiếu gia là trường hợp đặc biệt, không thể áp dụng những chuẩn mực thông thường, vì bảo vệ tiểu thiếu gia, không thể chần chừ nữa. Liễu nữ mẫu chỉ chờ a hoàn lui xuống, liền thần thần bí bí, ngập ngừng ấp úng kể bóng gió chuyện ở Lan Nhược đạo quan đêm đó, lại nói: “Phu nhân là thím của thiếu gia, chuyện này giấu người khác thì được nhưng không thể giấu thím. Lan Nhược đạo quan vốn là nơi tài tử văn nhân tụ họp, hội tụ linh khí. Thiếu gia và thiếu phu nhân có một đêm ở đó, nhất định là.... Sau đó ta có đi xin quẻ, quẻ thẻ viết ‘nằm mơ thấy gấu, là điềm báo có tin mừng’. Không phải là ứng với chuyện đó sao? Hôm nay là đêm tân hôn, chỉ sợ hai người họ không biết kiểm chế, ảnh hưởng đến tiểu thiếu gia trong bụng, khiến...”

Thím Liễu vừa nghe liền lắp bắp kinh hãi. Lòng thầm suy nghĩ, dù hai người có phát sinh chuyện gì ở Lan Nhược đạo quan, thì chắc gì đã có thai. Nhưng từ khi vào kinh, bà vẫn thấy Liễu nữ mẫu là một người chu đáo, không có căn cứ chắc sẽ không nói bừa. Có vẻ như Lâm Mị đã có thai, nhưng Liễu nữ mẫu vẫn muốn giấu diếm họ, không chịu nói thật, chỉ nói là bà ấy suy đoán rồi đi xin quẻ thẻ nên nghi hoặc. Tính ngày tháng, nếu có thai thì đến lúc này cũng chẩn đoán được rồi. Bảo sao nhà bên đấy vội vàng gả Lâm Mị đến đây! Thật ra thể cũng tốt, ông trời phù hộ, hy vọng con trai đầu lòng, Liễu Vĩnh có con nối dõi thì cha mẹ hẳn trên trời cũng được an ủi.

“Mama, bà thật sự khẳng định chứ?” Thím Liễu cẩn thận, cân nhắc đến chuyện đêm nay là đêm tân hôn của Liễu Vĩnh và Lâm Mị, nếu gây áp lực lên hai người, mà đứa trẻ kia lại không tồn tại, vậy thì thật là tội

lỗi. Nhưng chuyện này lại chẳng thể làm lớn, không nói đến chuyện cô dâu mới dễ xấu hổ, để người ngoài dèm pha thì chẳng hay ho gì. Giờ chỉ có thể nghĩ cách để ám hiệu cho Liễu Vĩnh và Lâm Mị kiềm chế. Chờ lại mặt xong thì nghĩ cách để hai người ngủ riêng. Chờ đến tháng thứ tư, đại phu nói không đáng ngại, cũng coi như yên lòng.

Liễu nữ mẫu nghe ngóng từ mồm Bạc Hà là Lâm Mị gần đây rất thích ăn chua, càng thêm khẳng định, gật đầu nói: “Ta từng dò hỏi Như Nguyệt Quận chúa và nha hoàn của thiếu phu nhân là Bạc Hà, thám thính được rằng thiếu phu nhân gần đây thích ăn chua, còn nôn khan. Chứng tỏ chuyện vắn đã đóng thuyền, không phải sao?”

Liễu nữ mẫu không biết, sự thật là Lâm Mị được Tả Lê soạn một quyển sách, quyển sách đó có kể một câu truyện, có một cô gái là trẻ sinh non nên chất xương không được cứng, thường không đứng thẳng được, sau đó ăn nhiều đồ chua, xương cốt dần cứng hơn. Lâm Mị đọc truyện đó, không quan tâm thật giả thế nào, thấy đồ chua thì ăn thêm mấy miếng cho chắc.

Lại nói về thím Liễu, suy đi tính lại, rốt cục bà đứng lên nói: “Dù thế nào, cũng phải nhắc nhở bọn hần mấy câu kiềm chế!”

Thím Liễu và Liễu nữ mẫu dẫn theo hai mama đi về phía phòng tân hôn, tình huống trong phòng tân hôn hiện giờ đang rất gay gắt.

“Ta tới!” Liễu Vĩnh nhào tới, thấy Lâm Mị né tránh, biết nàng vẫn còn sợ, đành dừng lại, dịu dàng nói: “Đừng sợ, không sao đâu.”

Lâm Mị ứ ớ hai tiếng thì bị môi Liễu Vĩnh chặn đứng, hai người quần quít, cái bàn không chịu được, rung rinh “lạnh cạch”.

Dưới sự khiêu khích của Liễu Vĩnh, Lâm Mị cuối cùng cũng bị kích thích, để mặc đối phương xoa nắn đụng chạm.

Liễu Vĩnh thấy Lâm Mị không còn kháng cự, lặng lẽ cởi bỏ xiêm y của nàng, lộ ra yếm thêu uyên ương đùa nước, tôn lên màu da trắng nõn, đường cong mê người. Tim đập loạn nhịp, miệng đắng lưỡi khô, lồng ngực đập thình thịch, ham muốn dâng trào, lẩm bẩm nói: “Tiểu Mị, em thật đẹp!”

Lâm Mị rên rỉ một tiếng, vòng tay qua cổ Liễu Vĩnh, chủ động kề môi, nói đứt quãng: “Liễu đại ca, em... em thấy khó chịu quá!”

Mỹ nhân rên rỉ như một khúc nhạc thánh thót, hơi thở đứt quãng mời gọi. Liễu Vĩnh nóng toàn thân, hận không thể hòa làm một cùng đối phương. Trong chớp mắt máu huyết dâng trào, phủ người xuống cởi yếm Lâm Mị, không ngờ hần kéo sai, càng kéo càng rối, vì thế không cởi được.

Thân thể Lâm Mị khẽ run, bất giác rướn người cọ cọ vào ngực Liễu Vĩnh. Đến khi phát hiện Liễu Vĩnh không cởi được yếm, không khỏi vắn vẹo. Ô, có nên nhắc hần là cởi sai rồi? Nàng còn chưa vắn vẹo xong, Liễu Vĩnh đã mặc kệ nút thắt của yếm đây, quay sang hôn tai nàng.

Liễu Vĩnh hôn một lúc, thấy tai Lâm Mị đỏ bừng, đưa lưỡi vào liếm nhẹ thăm dò, đến khi Lâm Mị thì thào xin tha, mới lui ra, nhẹ nhàng nói: “Tiểu Mị, đến lúc đó sẽ hơi đau một chút, xong sẽ ổn thôi, tôi...”

Sẽ đau sao? Lâm Mị sợ hãi cực kỳ, tay nắm chặt lại, hai chân cũng rụt rụt.

Liễu Vĩnh thấy Lâm Mị hoảng sợ, nhẹ nhàng gỡ tay nàng ra, hôn lòng bàn tay nàng, dỗ dành: “Tôi sẽ nhẹ nhàng, cam đoan không làm em đau!”

Lâm Mị thấy Liễu Vĩnh không cưỡng ép, có chút cảm động, chủ động hôn Liễu Vĩnh, ám hiệu: không dùng vũ lực cưỡng ép thì sẽ có phần thưởng!

Chủ động hôn và được hôn là hai cảm giác rất khác nhau, Liễu Vĩnh mất hồn trước sắc đẹp, phi thường phối hợp. Sau một hồi càng thêm say sưa, duỗi tay lần mò xiêm y Lâm Mị.

Liễu Vĩnh thở gấp nói: “Tiểu Mị, tôi không kiềm chế được nữa, chúng ta...”

Liễu Vĩnh còn chưa nói hết, đã nghe thấy tiếng động ngoài cửa sổ, không đợi bọn hần phản ứng gì, cửa sổ đã bị đẩy ra một khe hở nhỏ, tiếp theo có mấy thứ gì đó hình tròn bị ném vào, hỉ nương hô lớn: “Hạt sen

hạt sen, nhanh sinh quý tử!” (hạt sen là “liên tử” – lian zi, nhanh sinh quý tử là “liên sinh quý tử”, chữ liên và tử cũng là lian zi) .

Lâm Mị mới nhận ra, có khả năng có người nghe lén, á, không biết bọn họ nghe được ít hay nhiều? Nhất thời xấu hổ muốn chết, tự cắn vào mu bàn tay mình, gơ tay đẩy Liễu Vĩnh.

Liễu Vĩnh bị âm thanh ngoài cửa sổ làm giật mình, khi sự tỉnh thì ôm chặt Lâm Mị, đến khi nghe thấy bên ngoài cửa sổ yên tĩnh, mới buông Lâm Mị ra, nhanh chóng đi chốt chặt cửa sổ cửa ra vào, thấy Lâm Mị đứng thẳng muốn chạy, hấn nhào tới, ấn Lâm Mị xuống bàn, vừa hôn vừa đụng chạm, so với khi nãy càng thêm khiêu khích.

Lâm Mị giật mình chống tay lên ngực Liễu Vĩnh, nhưng hai tay tê dại, không thể kháng cự, nhưng nàng vẫn cố giãy dụa, nghiêng đầu ngửi mùi bạc hà ở vai, nói khẽ: “Không thể ở chỗ này!” Mama đã nói rõ ràng, nhất định phải trải khăn trắng lên giường, sáng mai giao cho trưởng bối kiểm chứng. Nếu không trải ra thì lấy cái gì để trao cho trưởng bối?

Nhuễn ngọc ôn hương trong lòng, Liễu Vĩnh nhiệt huyết sôi trào, muốn ngừng mà không được, sao mà đến sự giãy dụa của Lâm Mị, hấn đè xuống, hôn mạnh mẽ, hung hăng mút chặt, dùng lưỡi quấy đảo không ngừng, dây dưa không rời. Tay không quên thăm dò, từ lồng ngực đi xuống, ngừng bên eo vuốt ve, lần lần ra sau lưng rồi lại mò xuống dưới, xoa bóp phần đầy đặn, thấy Lâm Mị dần ngừng giãy dụa, uyển chuyển rên rỉ, biết nàng cũng dần bị kích thích rồi, bàn tay lại lạng lẽ đi lên, lần mò đến bụng, nụ hôn cuồng nhiệt cũng ngừng lại.

“Đừng, đừng...” Lâm Mị co rúm người, vừa thẹn lại vừa sợ, gơ tay giữ tay Liễu Vĩnh, không cho hấn làm tiếp. Liễu Vĩnh tránh được, nên tay Lâm Mị chộp phải vạt áo hấn, vạt áo Liễu Vĩnh mở toang, Liễu Vĩnh vốn chỉ chống chân phải, chân trái đã nhấc lên đè đùi Lâm Mị, bị nàng kéo như vậy, đứng không vững, ngã nhào xuống sàn.

“Rầm” một tiếng, áo Liễu Vĩnh bị kéo tuột xuống, chân phải hấn quấn vào chân Lâm Mị, hấn duỗi tay ôm chặt Lâm Mị, hai người cùng ngã.

Da thịt đụng chạm, răng môi giao lưu, Liễu Vĩnh cử động thăm dò, có vật cứng rắn đâm vào bắp đùi Lâm Mị, ** khẽ run rẩy, một mặt lẩm bẩm nói: “Tiểu Mị, tiểu Mị,...”

“Lên trên giường đi!” Lâm Mị hốt hển, cố gắng bò dậy, nhưng Liễu Vĩnh ôm chặt, toàn thân nàng mềm nhũn, sao có thể bò lên?

“Em muốn cùng tôi lên giường cũng được, nhưng phải đồng ý với một điều kiện của tôi.” Sàn nhà vừa cứng vừa lạnh, Liễu Vĩnh cũng sợ Lâm Mị cảm lạnh, dự định ôm Lâm Mị lên giường, nhưng suy nghĩ một hồi thì thừa cơ trêu đùa, khàn giọng nói: “Em phải gọi một câu âu yếm, tôi mới cùng em lên giường.”

Lâm Mị vừa thẹn vừa nôn nóng, nhưng nàng có cổ ngửi mùi bạc hà thế nào thì xương cốt vẫn mềm nhũn, thân thể còn không theo lý trí mà dụi dụi vào lòng Liễu Vĩnh, không làm sao được đành gọi: “Liễu lang!”

“Chưa âu yếm!”

“Liễu lang yêu quý của thiếp!”

“Vẫn chưa đủ âu yếm!”

“Vậy anh muốn thế nào mới được.”

“Phải gọi thế này, Liễu lang, tâm can bảo bối của thiếp, cầu chàng cùng thiếp lên giường đi!”

Lâm Mị tuy nhũn người, nghe Liễu Vĩnh nói thế nổi hết cả da gà, cười “phì” một tiếng, nhất thời cột sống lại cứng hơn, có mấy phần lực khí, thừa dịp Liễu Vĩnh không đề phòng, giãy dụa bỏ người lên, chạy vòng theo bàn, tranh thủ khép vạt áo.

“Chạy đi đâu?” Liễu Vĩnh đứng phắt dậy, chỉ hai ba bước ôm chầm lấy Lâm Mị từ đằng sau, thân thể nóng bỏng kề sát, một lớp áo không ngăn được độ nóng, có chỗ nào đó ngóc đầu dụi dụi, tìm khe hở để chui vào.

Lâm Mị kêu một tiếng sợ hãi, cảm thấy có một vật gì đó vừa cứng vừa nóng, đang đâm vào đùi nàng, nhất thời toàn thân run lên, cột sống tê dại, hai chân nhúc nhích khiến vật kia chen vào.

Dưới ánh nến, có hai bóng người dán chặt lấy nhau, một người cảm thấy **, tim đập thành thịch. Một người vã mồ hôi, dưới sự khiêu khích không tự chủ nảy sinh ham muốn, mềm nhũn như bông, miệng bật ra một tiếng rên rĩ.

Tác giả có lời muốn nói: đỡ mặt, trêu bá vương một chút, trêu một chút...

65. Chương 65: Hôn Lễ (3)

Không may rồi, trong vườn có người ngã gãy xương đùi!” Thím Liễu và Liễu nữ mẫu đi được nửa đường thì thấy một gia đình đang hô hoán. Vì hôm nay là ngày đại hỉ của Liễu Vĩnh, thím Liễu nghe thấy hai chữ “không may” định đi tới khiển trách, nhưng nghe đến có người ngã gãy xương lại giật nảy người, cuống quýt hỏi: “Ngã ở đâu? Ai ngã?”

“Bên ao sen trong vườn. Là Dững thiếu gia và một vị khách quý, hai người họ mang rượu đến bên bờ ao ngồi uống, sau đó vị khách quý kia bò lên lan can, vươn tay muốn ngắt lá sen, lẽ nhè là muốn lấy hạt sen nhấm rượu gì đó, Dững thiếu gia sợ hấn té xuống ao mới kéo trở lại, không biết là do uống quá chén hay còn lý do nào, người kia nằm bệt dưới đất không dậy. Dững thiếu gia không còn cách nào, đành lôi kéo người khách kia về phòng. Nhưng mà...”

“Sao cứ ấp a ấp úng thế, nhưng mà thế nào? Còn không nói nhanh!” Thím Liễu nóng nảy, cao giọng: “Còn không mau đi thỉnh đại phu, không chừng là ngã gãy xương thật. Tối khuya rồi mà còn không được yên?” Câu sau cùng là nói với Liễu nữ mẫu.

Gia đình khoanh tay đứng một bên, cuối cùng đành nói: “Dững thiếu gia đưa vị khách kia vào phòng tỷ muội hồi môn của phu nhân. Chính là phòng của Như Nguyệt Quận chúa.”

“Ồi!” Thím Liễu và Liễu nữ mẫu đều cực kỳ hoảng sợ, Như Nguyệt Quận chúa không phải người bình thường, nếu xảy ra hậu quả gì thì không gánh nổi trách nhiệm. Liễu Dững uống say nên đi nhầm đường, hay là do vị khách kia chỉ nhầm phòng?

“Mau quay trở lại!” Thím Liễu và Liễu nữ mẫu không còn tâm trí nào quan tâm đến Liễu Vĩnh, vội vàng chạy tới phòng Như Nguyệt Quận chúa.

“Quận chúa, Quận chúa!” Hai bà đứng ở ngoài cửa gọi liên mấy tiếng, nhưng không có ai đáp lời, đành nhìn nhau rồi đẩy cửa.

Cửa vừa mở hai người liền hóa đá.

Trên giường là hai người đang nằm, một người là Liễu Dững, người còn lại mặc quần áo đàn ông, không phải Như Nguyệt Quận chúa thì còn là ai?

Ngay sau đó, thím Liễu và Liễu nữ mẫu bóp trán rầu rĩ, Liễu Dững đã về phòng mình, hai bà cũng đã kiểm tra qua, hấn và Như Nguyệt Quận chúa đều lành lặn, không ai gãy xương, nhưng việc hấn nằm cùng giường với Như Nguyệt Quận chúa có rất nhiều người cùng nhìn thấy, giờ phải xử lý làm sao?

“Như Nguyệt Quận chúa tuy hơi đen một chút, nhưng tối nay nhìn kĩ lông mày thanh tú, môi hồng, không tính là xấu, chịu khó trang điểm sẽ ưa nhìn hơn, huống hồ cô ấy là Quận chúa, thân phận tôn quý, người bình thường có mơ cũng không cưới được.” Đối với việc Như Nguyệt Quận chúa đến Trạng nguyên phủ với thân phận tỷ muội hồi môn, Liễu nữ mẫu vốn bất bình, Trạng nguyên phủ đang yên đang lành, Quận chúa tới đàn áp thử hỏi thiếu phu nhân điều hành việc nhà thế nào? Giờ chuyện đã đến nước này, chắc thím Liễu cũng không dám quyết định bừa, không thể làm gì khác hơn là nhận cô con dâu dị quốc này.

Thím Liễu có sáu người con trai, Liễu Dững là con trai thứ ba, ngoại hình bình thường, tư chất bình thường, không tài cán bằng hai người anh, lại không đẹp trai như ba người em, nếu có hỏi vợ, cùng lắm cũng chỉ có thể hỏi được con gái của một gia đình bình thường ở Liễu Châu. Đối với Liễu Dững, cưới Như Nguyệt Quận chúa hoàn toàn không phải lựa chọn tồi. Chỉ có điều ngoại hình Như Nguyệt Quận chúa nam tính thế kia, thật là....

“Thôi thôi, đi mời Cổ mama đến bàn bạc! Bà ấy là nhũ mẫu của vợ Vĩnh ca, nghe nói Như Nguyệt Quận chúa đối với bà ấy có chút tôn kính, chỉ còn cách nhờ bà ấy hỏi Như Nguyệt Quận chúa muốn như thế nào!”

Cổ nhũ mẫu vừa nằm nghỉ, liền nghe được tin Như Nguyệt Quận chúa và Liễu Dũng uống rượu say, nằm chung một giường, bà cả kinh giật nảy mình. Nói thế nào, Như Nguyệt Quận chúa cũng là một cô gái chưa chồng, chuyện này truyền ra ngoài Quận chúa làm sao gả cho ai được nữa? Khi thím Liễu và Liễu nhũ mẫu cho người đến mời, bà ấy liền đi ngay lập tức.

Ba người bàn bạc một lúc, đều cho rằng, nếu Như Nguyệt Quận chúa đồng ý, thì phải nhanh chóng gả cô ấy cho Liễu Dũng. Cổ nhũ mẫu vừa nghĩ vừa nói: “Như Nguyệt Quận chúa coi tiểu thư nhà tôi như người thân, chỉ sợ tiểu thư về nhà chồng bị ức hiếp. Nếu có thể trở thành thân thích, càng tiện cho việc qua lại chăm sóc tiểu thư, hẳn là Quận chúa sẽ đồng ý. Để mai tôi tìm Quận chúa khuyên nhủ.”

Bàn chuyện Như Nguyệt Quận chúa xong, thím Liễu lại nhớ ra chuyện Lâm Mị, lòng thầm nghĩ, Cổ nhũ mẫu khéo léo tỉ mỉ thế này, nếu Lâm Mị có thai, làm sao có thể giấu diếm được bà ấy? Biện pháp duy nhất lúc này, chỉ có nhờ Cổ nhũ mẫu đi khuyên Lâm Mị chịu khó chăm sóc bản thân.

“Mama, ta nghe nói gần đây vợ Vĩnh ca thích ăn đồ chua, có chuyện này không?”

Cổ nhũ mẫu nghe thế thì ngẩn ra, nhưng tỉnh táo lại ngay lập tức. Lúc trước tiểu thư có ở cùng Liễu Trọng nguyên một đêm ở Lan Nhược đạo quan, chỉ sợ có người suy diễn. Gần đây đúng là tiểu thư hay ăn đồ chua, chuyện này...

“Không biết tiểu thư nhà ta nghe ngóng được bài thuốc bí truyền ở đâu, là nếu trước khi thành hôn ăn nhiều đồ chua, sẽ sinh con trai đầu lòng.” Cổ nhũ mẫu thấy thím Liễu nghe thế thở ra một hơi, càng khẳng định là thím Liễu đã hiểu lầm, liền chấp tay niệm Phật: “Hi vọng tiểu thư nhà ta thực sự sinh được con trai đầu lòng, giúp Liễu gia con đàn cháu đống.”

Nói như vậy tức là trong bụng thiếu phu nhân không có tiểu thiếu gia? A, tiểu thiếu gia của ta ơi, chẳng lẽ không có thật! Liễu nhũ mẫu không cam lòng truy vấn: “Thật thế sao?”

Cổ nhũ mẫu có chút giận, lạnh giọng nói với thím Liễu: “Chẳng lẽ lão phu nhân nghi ngờ tiểu thư nhà ta? Thái gia nhà ta năm xưa cũng là quan Đồng tri Dịch Châu, nhà họ Lâm là thư hương thế gia, gặp cơn sa sút mới lụn bại. Tiểu thư giờ lại là nghĩa nữ Hầu phủ, bằng thanh ngọc khiết, luôn luôn tự trọng. Giờ Liễu mama hỏi câu đấy, muốn vu oan tiếng xấu cho tiểu thư chẳng?”

Thấy Cổ nhũ mẫu nổi giận, thím Liễu và Liễu nhũ mẫu mới tin hoàn toàn, nhất thời âm thầm lau mồ hôi, có chút hổ thẹn.

Trong phòng tân hôn.

Liễu Vĩnh ôm Lâm Mị từ phía sau. Mũi người thấy một mùi thơm không rõ ràng, tựa hương hoa lan mà không phải hương hoa lan, như có như không, quấn quanh không dứt. Tai nghe thấy tiếng thở gấp gấp, tiếng rên kiềm nén, quặn rũ vô cùng.

Cứng thì càng cứng hơn, mềm thì càng mềm hơn, muốn nghênh còn cự, muốn rên lại ngừng, muốn dừng còn tiến,....

Khí tức đàn ông bao trùm toàn thân, phả vào tai vào mũi, xâm nhập qua môi răng. Lâm Mị toàn thân tê dại, bủn rủn vô lực, gục người xuống tay Liễu Vĩnh, thì thào: “Liễu đại ca...”

“Tiểu Mị!” Liễu Vĩnh vòng tay qua eo Lâm Mị, ôm nàng đi về phía giường, đặt Lâm Mị lên giường, khi cởi giày nàng, hắn không kiềm chế được sờ mó chân nàng một hồi, rồi mới lên giường buông màn, nằm đè sắp xuống.

Mềm mại, trắng nõn, mịn màng, hương thơm, thở gấp, thật say lòng người. Liễu Vĩnh nhẹ nhàng cởi áo ngoài Lâm Mị, đặt nàng nằm sấp lên đùi mình, cẩn thận cởi yếm, cởi xong còn kê lên mũi người rồi mới quàng sang bên cạnh, Lâm Mị đang nằm sấp trên đùi hắn run rẩy, lồng ngực mềm mại phập phồng. Liễu Vĩnh thậm chí có thể cảm giác được đầu ngực nàng nhấp nhô đụng chạm, tạo ra từng cơn khoái cảm.

Liễu Vĩnh thầm hừ hừ, đưa tay kéo Lâm Mị lên, cúi đầu hôn sâu, răng môi quấn quýt, ma sát mạnh mẽ. Đến khi Lâm Mị thở gấp dồn dập, môi hắn đi thẳng xuống ngực nàng, nhay cắn, càng hôn càng người thấy

một hương thơm bí ẩn, hần găm cắn nhẹ nhàng, chỉ một hồi, liền cởi bỏ hết quần áo của Lâm Mị, cúi đầu thăm dò con đường của mùi hương.

Lâm Mị không thể kháng cự, rên rỉ cầu xin: “Liều đại ca, đừng, đừng...”

“Tiểu Mị, tiểu Mị...” Liều Vĩnh khó lòng kiềm chế nữa, tự cởi quần áo bản thân, nằm đè lên.

Dưới ánh nến lung linh, màn đỏ phất phơ, văng ra tiếng thở dốc của hai bóng người. Ấu yếm, rên rỉ, ngậm nga, cuối cùng chỉ còn đồ dành.

“Đau!” Đến khi Liều Vĩnh đi ra, Lâm Mị vẫn run rẩy vì đau, khe nức nở: “Anh là đồ tồi!”

Liều Vĩnh nâng Lâm Mị lên, thấy vai nàng toàn vết tím cũng xót ruột, đồ dành: “Tôi đi lấy thuốc bôi cho em.” Nói xong khoác áo xuống giường. Chợt nhớ trước khi vào động phòng, Liều nữ mẫu đưa cho hần một lọ gì đấy, nói là có thể giảm đau tan máu bầm, lúc đấy tiện tay nên cầm, giờ mới biết là cần thiết.

Liều Vĩnh lấy lọ thuốc, quay đầu lại thấy Lâm Mị đã ngồi dậy khoác áo, ánh nến mờ ảo, màn lụa lờ mờ, bờ vai nàng trắng nõn như ngọc, ngực căng tròn nhấp nhô, chỉ trong nháy mắt lại rạo rực cả người, miệng đắng lưỡi khô, hần xoay người lên giường, cầm lọ thuốc bôi vết tím trên ngực Lâm Mị tranh thủ gỡ trừ.

Lâm Mị gơ chân lên né, Liều Vĩnh càng thêm làm càn, mạnh tay xoa nắn, để lại không ít vết bầm.

Liều Vĩnh ngủ chạy mấy năm, chỉ một lần sao thấy thỏa mãn, ham muốn nhanh chóng dậy lên, hần ôm Lâm Mị đặt lên đùi, cúi đầu ngậm nụ hoa, vừa liếm vừa mút, thấy Lâm Mị mềm nhũn như bông, hần càng thêm bạo gan động tay động chân,...

Cảm giác đau còn chưa nhạt bớt, Lâm Mị cảm thấy sợ hãi, nhưng thân thể mềm nhũn, muốn nghênh còn cự, môi mọng hé mở, thở dốc dồn dập, rõ ràng là biểu hiện mời mọc.

Liều Vĩnh tinh lực tràn trề, giảng co hơn nửa đêm, đến khi trời gần sáng mới ôm Lâm Mị ngủ. Rạng sáng ngày hôm sau, thím Liều vội vàng cho người tới gõ cửa, nói là có người trong cung đến tuyên chỉ, thỉnh bọn hần nhanh ra tiếp.

“Thánh chỉ?” Liều Vĩnh ngẩn ra, sau khi hần đỡ Trạng nguyên chưa từng được tin dùng, chỉ là một quan nhỏ lục phẩm, lúc này trong cung cho người đến tuyên chỉ là chuyện gì?

Thím Liều tuy luống cuống, nhưng không quên cho người bày hương án mời quan nội thị ngồi ghế trên, đến khi Liều Vĩnh và Lâm Mị ăn mặc chỉnh tề đi ra, mới thở phào nhẹ nhõm.

Nội thị thấy Liều Vĩnh và Lâm Mị đi ra, mới bắt đầu gỡ thánh chỉ tuyên đọc. Đại ý là Liều Vĩnh làm việc ổn thỏa, đặc biệt triệu vào Hàn Lâm Viện nhậm chức Thị độc học sĩ, quan hàm ngũ phẩm, nhậm chức ngay trong ngày. Kỳ thê Lâm Mị hiền lương thực đức, đặc biệt cáo phong làm ngũ phẩm Nghi nhân (danh hiệu phong cho các mệnh phụ phu nhân).

Đến tận khi lĩnh thánh chỉ xong, lòng Liều Vĩnh vẫn chấn động sững sờ. Hần làm quan hai năm, từng bước tính toán, nhưng vì bị chèn ép mà không có cửa thăng quan tiến chức. Đến lúc này hần đã từ bỏ ý định tìm một nhà vợ quyền quý để bầu vùi, cưới Lâm Mị, chấp nhận chịu khổ mấy năm, nghĩ xem có nên đi đường vòng, xin nhậm chức ngoài kinh, bỗng nhiên, Hoàng thượng lại hạ chỉ. Dù Hần gia có muốn nâng đỡ hần, cũng không thể nhanh như vậy. Huống hồ trước giờ Thị độc học sĩ của Hàn Lâm Viện luôn là những nhân vật được Hoàng thượng tin dùng. Không lẽ lần trước lên Kim Loan Điện cùng Hạ Như Phong tranh Lâm Mị lại khiến Hoàng thượng chú ý tới hần? Thật đúng là sự đời khó đoán.

Lâm Mị vui không kiềm chế được. Cáo mệnh phu nhân tuy không có thực quyền, nhưng có bổng lộc của triều đình cấp cho. Có cáo phong, ở trong phủ nàng càng có địa vị hơn. Các dịp lễ tết cũng có tư cách tiến cung chúc mừng.

Đến khi Liều Vĩnh tiễn viên quan nội thị đi, Lâm Mị ngượng ngừng trình khăn trắng lót giường cho thím Liều xem. Thím Liều vừa xem liền đưa mắt nhìn Liều nữ mẫu trách móc, xem đi, vợ của Vĩnh ca là lần đầu tiên, vậy mà bà nói linh tinh gì mà trong bụng cô ấy đã có tiểu thiếu gia, thiếu chút nữa thì thành trò cười, bảo sao Cổ mama bất mãn!

Liều nữ mẫu cũng xấu hổ, thâm trách bản thân quá nôn nóng vì mong tiểu thiếu gia, nên mới hồ đồ thế.

Lâm Mị không biết chuyện Liễu nữ mẫu quấy rầy đêm tân hôn, chỉ lo mời thím Liễu và Liễu Nguyên Chân lên ghế trên kính trà.

Kính trà xong, thím Liễu dặn dò rất nhiều về quản lý việc nhà, lại tập trung người hầu lại, nói bà ấy chỉ đến để chủ trì hôn sự, giờ việc đã xong phải về quê, chủ mẫu của Trạng nguyên phủ chính là Lâm Mị. Về sau mọi người phải gọi Lâm Mị là phu nhân, gọi Liễu Vĩnh là lão gia.

Người của Trạng nguyên phủ từ Liễu nữ mẫu, cho tới nha đầu làm việc nặng, lúc này đang rất đặc ý! Phu nhân nhà ta thật là người vương phu ích tử. Mới gả đến ngày thứ hai đã giúp lão gia thăng quan, chính phu nhân cũng được phong cáo mệnh phu nhân. Theo quan sát thì phu nhân là người dịu dàng hiền thực, chúng ta được hầu hạ chủ mẫu như thế thật là có phúc.

Trạng nguyên phủ hân hoan chúc tụng nhau suốt mấy ngày. Ba ngày sau là ngày lại mặt, phu nhân Vĩnh Bình Hầu thân mật kéo Lâm Mị hỏi han, lại cười thở dài: “Liễu Trạng nguyên không thành công suốt hai năm, ai ngờ vừa đón dâu đã thăng quan? Cho thấy tiểu Mị nhà ta có tướng vương phu ích tử.”

“Mẫu thân, mẹ đừng cười con!” Lâm Mị cười nói mấy câu, rồi kể chuyện của Như Nguyệt Quận chúa và Liễu Dũng.

Phu nhân Vĩnh Bình Hầu đã nghe Cổ nữ mẫu kể qua, bèn nói: “Chuyện này phải là Như Nguyệt Quận chúa bằng lòng mới được.”

Như Nguyệt Quận chúa thật sự đồng ý, chỉ đề nghị một yêu cầu, đó là Liễu Dũng không về quê, thuê một ngôi nhà gần Trạng nguyên phủ, để cô ấy nhàn rỗi thì có thể tìm Lâm Mị tâm tình.

Liễu thím nghe điều kiện không cho Liễu Dũng về quê, không khỏi ưu sầu, người như Như Nguyệt Quận chúa, không có trường bối ở đây, không biết sẽ làm ra những chuyện thế nào? May mà Liễu Vĩnh đã nhận lời sẽ để mắt giúp đỡ Liễu Dũng, bà mới hơi yên lòng. Nhất thời lại lo âu chuyện khác, đáng người trước sau như một của Quận chúa, chắc chẳng trông mong được chuyện con cái rồi?

Thím Liễu suy đi tính lại, dứt khoát gọi hai hầu gái mà trưởng tộc tặng đến, dặn dò một phen, sai đến hầu hạ Như Nguyệt Quận chúa, mục đích là gửi cho Liễu Dũng.

Như Nguyệt Quận chúa thấy thím Liễu tặng người hầu, vui vẻ nhận lấy, đối xử thân thiết. Hai hầu gái kia thấy Như Nguyệt Quận chúa không chút xảo trá, biết hầu hạ chủ mẫu thế này cũng nhẹ nhàng đơn giản thôi, cũng yên lòng, toàn tâm toàn ý đối với Như Nguyệt Quận chúa.

Chỉ vì uống say rượu, nhận lầm Như Nguyệt Quận chúa là đàn ông, đưa cô ấy về phòng, không ngờ lại thành đeo gông vào cổ. Liễu Dũng có chút mờ mịt, đến khi nghe nói Như Nguyệt Quận chúa đồng ý lấy hắn, lại nhận hai hầu gái xinh đẹp mà mẹ hắn chuẩn bị cho hắn làm nàng hầu, trong lúc nhất thời rất cảm kích Như Nguyệt Quận chúa hiền lành, vui vẻ chuẩn bị hôn sự.

Hạ Như Phong đưa Như Nguyệt Quận chúa tới đây hòa thân, đương nhiên là để phục vụ mục đích chính trị, không ngờ Như Nguyệt Quận chúa đã chẳng phá quấy được Liễu Vĩnh Lâm Mị, lại âm thầm dương sai gả ột tên dân thường không quyền không thế, hẳn phần nộ tiến cung cầu kiến Nguyên Tông Hoàng đế, nói Như Nguyệt Quận chúa là người Đại Hạ Quốc, nếu Hoàng thượng không tứ hôn, thì nên để anh họ Quận chúa là hắn đứng ra làm chủ, chứ không phải để mấy người đàn bà ở Trạng nguyên phủ quyết định.

Nguyên Tông Hoàng đế cũng không nói nhiều, chỉ cho người đưa Hạ Như Phong hai tờ giấy, rồi mới nói: “Hai tờ giấy này, là do kẻ dụ Liễu Vĩnh Lâm Mị vào rừng trúc viết ra, Hạ Vương gia là đại sư thư pháp, thử xem kĩ xem có huyền cơ gì không?”

Hạ Như Phong nhìn tờ giấy, á khẩu. Nguyên Tông Hoàng đế đang cảnh cáo hắn, chuyện hắn làm ông ấy biết cả. Nếu hắn thức thời thì đừng gây sự. Ngoài ra, hắn đã đưa Như Nguyệt Quận chúa tới Đại Chu Quốc, lại đồng ý để Như Nguyệt Quận chúa làm tỷ muội hồi môn của Lâm Mị, vậy thì hôn sự của Như Nguyệt Quận chúa không còn do hắn định đoạt.

Hạ Như Phong ra khỏi cung liền đến Tả phủ gặp Tả Lê. Tả Lê cũng biết hắn phật lòng chuyện hôn sự của Như Nguyệt Quận chúa, không đề cập đến chuyện đó, hỏi ngược lại: “Hạ Vương gia tới Đại Chu Quốc cũng đã một thời gian, ngài thấy Đại Chu Quốc thế nào?”

Hạ Như Phong không thể không thừa nhận, Đại Chu Quốc đất đai màu mỡ, nhân tài đông đúc. Nguyên Tông Hoàng đế là con cáo già là chuyện không có gì để bàn cãi, Chu Minh Dương Liễu Vĩnh và đồng bọn thì cũng là một lũ cáo ... sắp già, bình thường bọn hắn có thể có chút xích mích với nhau, nhưng nếu gặp người dị quốc, đều sẵn sàng vứt bỏ hiềm khích cá nhân để đồng tâm hiệp lực. Nếu Đại Hạ Quốc muốn xâm chiếm Đại Chu Quốc chỉ sợ không dễ dàng gì.

Tả Lê thấy Hạ Như Phong trầm mặc không nói gì, lại hỏi: “Theo Hạ Vương gia, với quốc gia như Đại Chu Quốc, Đại Hạ Quốc nên làm đồng minh mãi mãi, hay nên làm thù địch?”

Hạ Như Phong ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn Tả Lê chăm chú, lòng thầm cao hứng hắn đã không chọn làm người. Đây chính là người con gái hắn vẫn tìm kiếm. Hoàng huynh tuy là thái tử, nhưng thân thể ốm yếu, ngự y trong cung đã khẳng định thái tử không thể sống quá tuổi ba mươi. Tương lai ngôi vị Hoàng đế sẽ về tay hắn. Điều hắn cần, chính là một hậu phương hiểu biết như Tả Lê. Để tránh biến cố phát sinh, hắn cũng không nên nán ná ở Đại Chu Quốc nữa, chờ Như Nguyệt về nhà chồng, hắn sẽ đưa Tả Lê về Đại Hạ.

Chuyện Liễu Vĩnh cưới được người trong lòng, giờ lại thăng quan, truyền đến tai Nhậm Hiểu Ngọc, cô ta giận cá cắn răng nói: “Liễu Vĩnh song hỷ lâm môn? Vừa đón dâu liền được thăng quan? Được triệu vào Hàn Lâm viện?”

Đào Tâm thấy mặt Nhậm Hiểu Ngọc xanh mét, vội khuyên nhủ: “Tiểu thư là người cao quý, việc gì phải để tâm bọn hắn? Trước mắt lão gia đã an bài hôn sự cho tiểu thư, so với Liễu Trọng nguyên kia còn ghê gớm hơn nhiều.”

Nhậm Hiểu Ngọc đã đính hôn tháng trước, đối phương là Bảng nhãn khoa trước Hứa Chiếu Tiến. Hứa Chiếu Tiến xuất thân thế gia đại tộc, cũng là Ngự tiền hành tẩu như Chu Minh Dương, tiền đồ vô lượng. Trước mắt so sánh chức quan gia thế, quả thật Hứa Chiếu Tiến ghê gớm hơn Liễu Vĩnh rất nhiều.

Nhậm Hiểu Ngọc nghĩ tướng mạo Hứa Chiếu Tiến tuy không đẹp như Liễu Vĩnh, nhưng chức quan lại cao hơn, tương lai gả cho Hứa Chiếu Tiến sẽ được phong tứ phẩm Nghi nhân, cao hơn Lâm Mị một cấp, Lâm Mị gặp cô ta cũng chỉ có thể cúi đầu hành lễ, nhất thời cảm thấy hả hê, hừ hừ nói: “Cứ chờ rồi xem!”

La Minh Tú nghe tin Lâm Mị được phong cáo mệnh phu nhân, tức muốn cắn rách môi. Dựa vào cái gì, mà một con bé mồ côi lại tốt số đến thế? Phút trước từ hôn với nhà họ Tô, phút sau lại được phu nhân Vĩnh Bình Hầu nhận làm nghĩa nữ. Hạ Như Phong vừa cầu hôn, Liễu Vĩnh liền lên Kim Loan Điện ra mặt tranh giành? Về nhà chồng mới ngày thứ hai thì có thánh chỉ vua ban, thăng quan cho Liễu Vĩnh, lại phong Lâm Mị làm cáo mệnh phu nhân?

Nếu không vì Lâm Mị, mợ và biểu ca sẽ không ác cảm với cô ta. Giờ hôn sự với biểu ca chưa định, cũng không biết năm sau biểu ca đi thi liệu có đỗ không. Nếu biểu ca không đỗ Tiến sĩ, cô ta không được phong cáo mệnh phu nhân, sau này chẳng phải không ngẩng được mặt với Lâm Mị sao?

66. Chương 66: Chong Đèn Suốt Đêm

Tháng mười, Như Nguyệt Quận chúa thành thân với Liễu Dũng, hạ tuần, Hạ Như Phong đưa Tả Lê trở về Đại Hạ Quốc. Lâm Mị và Liễu Vĩnh cùng đi tiễn Tả Lê, rơi lệ phút chia tay.

Lại nói đến Như Nguyệt Quận chúa, thím Liễu thấy Quận chúa tuy không biết nhiều về tục lệ Đại Chu, nhưng rất khiêm tốn thành tâm học hỏi, đối với thím Liễu là mẹ chồng lễ phép cung kính, bà cũng thở phào nhẹ nhõm. Như Nguyệt Quận chúa tuy không xinh đẹp, nhưng tốt xấu gì cũng là Quận chúa, giờ gả ột thường dân một cách qua loa, hôn sự lại vội vàng, thím Liễu cũng có phần áy náy. Bà tự tay chỉ dạy Quận chúa cách quản lý việc gia đình, mẹ chồng nàng dâu chung sống rất hòa thuận. Liễu Dũng học hành không giỏi, nhưng buôn bán rất có năng khiếu, được Liễu Vĩnh giúp đỡ, hắn thuê mặt bằng mở cửa hàng bán hương liệu, buôn bán rất thuận lợi, nuôi vợ không thành vấn đề.

Khiến mọi người không dự đoán được là chuyện Như Nguyệt Quận chúa mặc quần áo đàn ông cùng Liễu Dũng đến cửa hàng hương liệu buôn bán, hai vợ chồng cười nói thân mật, vô cùng tình cảm.

Thím Liễu cũng có phần giật mình, lại lấy hai hầu gái về. Bà thầm nghĩ Liễu Dũng và Quận chúa đã thân mật thế, sớm muộn gì cũng sẽ có con, giờ không nên để nàng hầu có con trước. Vì Liễu Dũng cũng chưa

đứng đến hai hầu gái, thím Liễu yên lòng, quyết định cứ để thêm một thời gian nữa rồi tính tiếp. Nếu Quận chúa thật lòng đối tốt với Liễu Dững, lại có thể sinh được con trai nối dõi, hai hầu gái này cứ trả về cho tộc trưởng là được.

Lâm Mị thấy Như Nguyệt Quận chúa càng lúc càng ít đến Trạng nguyên phủ, dò la ra Quận chúa ra cửa hàng buôn bán với Liễu Dững, cũng cao hứng hộ bọn hần, cười nói với thím Liễu: “Quận chúa thẳng tính, không lươn lẹo xảo trá, rất dễ chung sống. Thím có thể yên tâm!”

Thím Liễu cười, “Đúng là nhân duyên thiên định. Ai có thể nghĩ là hai đứa lại hòa thuận như thế? Có những đôi nhìn như Kim Đồng Ngọc Nữ trời sinh một cặp, vậy mà cứ ba ngày lại cãi nhau hai trận.”

Khi thím Liễu đang nói, cũng là lúc La Minh Tú đang cãi nhau với Tô Trọng Tinh lần thứ n.

“Biểu ca, Lâm Mị đi lấy chồng cũng được hai tháng rồi, vậy mà anh vẫn đem lòng nhớ nhung. Em biết, anh vẫn hối hận vì đã giải trừ hôn ước với cô ta, hậm hực không vui. Sớm biết như thế, lúc trước đừng làm? Anh cứ nói thẳng đi, là lòng anh giờ không còn chỗ nào cho em nữa, bị cô ta chiếm hết rồi, để em còn về nhà, việc gì phải ở lại Tô phủ phụ thuộc vào tâm trạng cả nhà anh?”

“Biểu muội, sự tình không phải như em đang nghĩ!”

“Không phải như thế? Đến tận lúc này rồi, anh vẫn muốn phỉnh phờ em?” La Minh Tú vừa bực vừa hận, nức nở nói: “Em vẫn tự hỏi tại sao anh cứ đi đôi giày rách kia, thì ra đó không phải giày của người hầu làm, mà là giày Lâm Mị làm! Thế cũng chưa có gì đáng nói, giờ đi đến mòn cả gót rồi, lộ ra sen tịnh để thêu ở tầng lót thứ hai. Lúc này biết được tâm ý của Lâm Mị, lòng có nhớ nhung không?”

“Biểu muội, Lâm Mị đã là vợ người ta, sao em còn phải nói như thế?”

“Sao nào, vẫn còn che chở? Cấm em nói động đến cô ta chứ gì?”

“Biểu muội, em cũng chỉ là thấy Lâm Mị kiếm được tám chồng tốt nên cảm thấy khó chịu thôi, việc gì phải trút giận lên anh?” Tô Trọng Tinh cũng có chút tức giận hổ thẹn, hần thật sự không ngờ đến chuyện Lâm Mị làm giày để kẹp, còn thêu sen tịnh để. Lúc này dù có vứt đôi giày đi thì La Minh Tú cũng không tin không chịu, thế mới đau đầu.

“Anh nói thế là có ý gì? Cô ta kiếm được tám chồng tốt thì liên quan gì đến em? Em...” La Minh Tú đưa tay che mặt khóc nức lên.

Tô Trọng Tinh cũng biết bản thân nhất thời quá lời, không khỏi thở dài nói: “Được rồi, anh nhất định sẽ thi đỗ tiến sĩ, đến khi cưới, em cũng được phong cáo mệnh phu nhân có được không?”

“Ai thèm làm cáo mệnh phu nhân gì đó?” La Minh Tú dậm chân nói: “Để em đi viết thư, nhắn phụ thân cho người đón em về nhà.”

“Biểu muội, chúng ta lớn lên bên nhau, thân thiết hơn hẳn người khác? Sao em lại như thế?” Trước đây tuy Tô Trọng Tinh có chút nhớ nhung Lâm Mị, nhưng từ lúc Lâm Mị đi lấy chồng, ý nghĩ đó đã bị đè bẹp hết, lại phải La Minh Tú bới bèo ra bọt, cảm thấy buồn bực mới nói thêm mấy câu, giờ La Minh Tú khóc lóc đòi về nhà, hần biết rất rõ nhà họ La giờ do kế mẫu La Minh Tú làm chủ, viễn cảnh về nhà chẳng lấy gì làm tươi sáng, đành dõ dằn: “Nếu em đi, anh không có tâm tư học bài, không có tâm tư học bài, sang năm không thi được tiến sĩ thì biết làm thế nào?”

“Liên quan gì đến em?” La Minh Tú nghe thế quay ngoắt đầu sang hướng khác: “Giữ những lời đường mật đầy của anh mà đi phỉnh phờ cô khác!”

La Minh Tú vừa dứt lời, gian ngoài vang lên tiếng Tô lão phu nhân: “Ta bảo sao không gặp hai đứa, thì ra ngồi đây cãi cọi! Chẳng ngày nào giúp ta bớt lo.”

Thấy Tô lão phu nhân đi tới, Tô Trọng Tinh và La Minh Tú đều dừng cãi nhau.

Tô lão phu nhân biết rất rõ tâm bệnh trong lòng La Minh Tú, La Minh Tú đã đến tuổi cập kê mà vẫn chưa đính hôn, chỉ vì sợ Tô Trọng Tinh thay lòng đổi dạ, mới mượn cớ làm loạn. Bà cụ trăm năm, nếu Lâm Mị không xuất hiện, không chừng Tô Trọng Tinh và La Minh Tú đã cưới gả xong rồi. Gỡ chuồng phải nhờ

người treo chuông. Giờ chỉ còn cách thỉnh Lâm Mị đến Tô phủ, nhờ Lâm Mị lựa lời thuyết phục Tô phu nhân, cho Tô Trọng Tinh chính thức đính hôn với La Minh Tú, có thể La Minh Tú mới được an tâm.

Sau thời gian nghỉ kết hôn, Liễu Vĩnh liền chính thức vào Hàn Lâm Viện. Hắn vốn có tài cán bản lĩnh của Trang nguyên, cách xử lý lại linh hoạt không cứng nhắc, chỉ một tháng trên dưới Hàn Lâm Viện đều khen ngợi hắn không ngớt. Lại được Viện sĩ Hàn Lâm Viện là Tô Gia Thanh coi như con rể, hết lòng dìu dắt, bởi vậy, Liễu Vĩnh càng thêm thuận lợi. Ngay chính Nguyên Tông Hoàng đế, cũng triệu kiến Liễu Vĩnh để mật đàm hai lần. Nhất thời phu nhân các phủ đều hiểu rõ tình hình, mượn cơ thỉnh Lâm Mị đến phủ lôi kéo quan hệ.

Lâm Mị vì trước là nghĩa nữ Hầu phủ, đã theo phu nhân Vĩnh Bình Hầu gặp nhiều phu nhân tiểu thư các nhà khác, giờ xã giao càng thêm hào phóng. Lại có Chu Mẫn Mẫn và Sử Bình Vân ba ngày hai lượt tới kéo nàng ra ngoài, cuộc sống rất náo nhiệt.

Một ngày họ Liễu Vĩnh hạ triều, vừa lúc Lâm Mị dự tiệc trở về, hắn kéo Lâm Mị vào phòng, ôm ấp hít ngửi một hồi, giật mình nói: “Tôi đang tự hỏi sao người em không có mùi bạc hà, còn tưởng ngọt mũi, nhưng rõ ràng vẫn ngửi thấy hương thơm từ người em, không thể nhầm được, thế này là thế nào?”

Khí tức Liễu Vĩnh đập vào mặt, Lâm Mị nhũn người, dựa vào cánh tay Liễu Vĩnh mới đứng được, đỏ mặt nhìn Liễu Vĩnh, ấm ả: “Còn không buông em ra, cẩn thận người hầu bắt gặp!”

“Chúng ta ở trong phòng, có người hầu nào dám vào?” Liễu Vĩnh cười nham hiểm giữ chặt tay nàng, ép cung: “Còn không thành thật khai báo, từ khi nào em dám ra khỏi nhà mà không mang túi thơm?”

Lâm Mị nhớ đến lời Vương đại phu nói mềm xương không phải bệnh, chỉ cần ngủ quen khí tức của phu quân sẽ ổn. Nhất thời lại đỏ mặt, ấp úng một hồi mới lí nhí: “Chính là sau ngày tân hôn, thánh chỉ tới đột ngột, em chưa kịp cầm túi thơm đã bị anh kéo ra tiếp chỉ, sau đó lại kính trà chú thím, có nhiều người nhưng không hề gặp phải chuyện gì. Đến khi về phòng, em mới phát hiện mình không mang túi thơm. Lúc đấy em cũng chưa dám khẳng định, mỗi khi ra ngoài vẫn cẩn thận cầm thêm túi thơm. Mấy ngày nay, chỉ cần anh không ở gần em, thì dù gặp khí tức đàn ông cũng không bị mềm nhũn toàn thân như trước kia, nhưng sợ chuyện ngoài ý muốn em vẫn luôn cầm túi thơm khi ra ngoài. Hôm kia Quận chúa tới đây, chưa để em cầm túi thơm, cô ấy đã kéo em đi, đến chỗ đông người cả nam cả nữ, em cũng không có dấu hiệu nhũn người, em mới tin là chứng mềm xương đã hết.”

“Hết thật sao?” Liễu Vĩnh cúi đầu kề môi Lâm Mị, chỉ vừa khẽ chạm, đã thấy Lâm Mị mềm nhũn, rên rỉ ra tiếng, bật cười vui vẻ: “Vẫn chưa khỏi đâu!”

Liễu Vĩnh lỏng tay, khí tức cũng nhạt bớt, Lâm Mị thẳng lưng, véo tai hắn nói: “Biết rồi còn trêu em!”

Liễu Vĩnh giả vờ méo mặt vì đau, nhưng cười rất tươi, duỗi tay ôm Lâm Mị nói: “Theo tôi đoán, nhất định là nhờ tôi nỗ lực mỗi đêm, mới chữa khỏi được chứng mềm xương của em.”

Mặt Lâm Mị càng đỏ hơn, véo mạnh tay hơn, thấy Liễu Vĩnh hô đau, mới buông tay nói nhỏ: “Toàn nói bậy bạ.”

“Sao lại nói là nói bậy bạ?” Liễu Vĩnh kề tai Lâm Mị thăm thì, liền khiến Lâm Mị hờn dỗi ầm ngực hắn.

Hai vợ chồng đang cười đùa, lại nghe thấy tiếng người hầu bẩm báo: “Lão gia, phu nhân, Tô phủ gửi một tấm thiệp, mời lão gia phu nhân ngày mai qua thưởng cúc.”

Vì ngày mai là ngày nghỉ, Liễu Vĩnh vốn đã định đưa Lâm Mị về Vĩnh Bình Hầu phủ, giờ Tô phủ có lời mời, nghĩ đến chuyện Tô Gia Thanh có lòng nâng đỡ, hắn làm con rể cũng nên đến chào hỏi, bèn đáp: “Cầm tấm thiệp vào đây!”

Lâm Mị thắc mắc: “Lúc này là lúc nào rồi, cúc còn chưa tàn hết sao?”

“Thưởng cúc là cái cơ thôi.” Liễu Vĩnh xem tấm thiệp, cười nói: “Sáng mai cứ đi một chuyến.”

Sáng hôm sau, khi Liễu Vĩnh và Lâm Mị đến Tô phủ, quả nhiên cúc đã tàn hết, chả có hoa hoét nào để thưởng. Liễu Vĩnh và Lâm Mị cũng không đề cập đến chuyện thưởng cúc, chỉ nói chuyện phiếm với Tô lão phu nhân và Tô phu nhân. Nhất thời Tô lão phu nhân vẫy tay gọi Lâm Mị vào phòng nói chuyện riêng. Đến khi đi ra, Lâm Mị liền thừa cơ cùng Tô phu nhân về phòng, khuyên Tô phu nhân mấy câu.

Chuyện của La Minh Tú và Tô Trọng Tinh, Tô phu nhân tự có chủ trương riêng, bà không trả lời Lâm Mị, chỉ hỏi: “Tiểu Mị, con lấy chồng đã hơn hai tháng, tại sao vẫn chưa có động tĩnh gì? Rảnh rồi nên chịu khó đi chùa xin với Tổng Tử Quan Âm.”

Lâm Mị còn chưa có động tĩnh gì, Như Nguyệt Quận chúa lại có trước. Khi đại phu báo tin mừng, thím Liễu phấn khởi vô cùng, nhanh chóng sai người chuẩn bị đồ lễ, hôm sau sẽ lên chùa tạ ơn.

Khi Liễu Vĩnh và Lâm Mị về đến nhà, nghe nói Như Nguyệt Quận chúa đã có bầu, liền qua thăm. Tối muộn mới lại về nhà, Liễu Vĩnh lẩm bẩm nói: “Hừ, tên tiểu tử Liễu Dũng cười đến mắt híp tịt như sợi chỉ, chỉ sợ đắc ý quá sớm.”

Lâm Mị xoa bụng mình, Liễu Vĩnh cần mẫn hàng đêm, tại sao nàng vẫn chưa có thai? Miệng lại nói: “Quận chúa có bầu, cậu ấy làm chồng đương nhiên cao hứng. Sao anh lại nói là đắc ý quá sớm?”

“Hê hê, Quận chúa sinh được con trai còn đỡ, nếu sinh một bé gái giống như Quận chúa và Liễu Dũng, da đen lại nam tính, sau này muốn tìm chồng thật là nan giải đấy.”

Lâm Mị nghe thế bật cười, sẵn giọng: “Không chừng sinh bé gái lại không giống hai người!”

“Ô, không giống càng nguy hơn.”

“Nói vớ nói vẩn.” Lâm Mị giơ tay trái che miệng Liễu Vĩnh, tay phải đập mũi hấn, “Sao anh không chịu nói sinh bé gái giống bà nội bé!” Nhìn thím Liễu đi, thật là đoan trang!

Liễu Vĩnh hôn lòng bàn tay Lâm Mị, nói nhỏ: “Chúng ta... không thể thua Quận chúa và Liễu Dũng được.”

Lâm Mị đỏ mặt, buông Liễu Vĩnh, hừ hừ: “Ngày nào cũng bị làm khổ, em không còn sức lực nào.”

“Người đâu, pha hai cốc trà sâm!” Liễu Vĩnh gọi người hầu, cười nham nhở: “Chúng ta uống trà sâm bồi bổ nguyên khí, đêm nay phải chong đèn suốt đêm.”

Người hầu bưng trà sâm lên, Liễu Vĩnh bảo lui xuống, đóng cửa lại, hộp một ngụm trà sâm, dùng miệng mớm cho Lâm Mị.

Dưới ánh nến, Lâm Mị yêu kiều như hoa, sóng mắt như thủy, thật vô cùng quyến rũ, Liễu Vĩnh mớm một ngụm trà sâm, toàn thân rạo rực, không kiềm chế được bắt đầu giở trò.

Lâm Mị vừa ngậm trà sâm liền thấy buồn nôn, vội đẩy trả lại trong mồm Liễu Vĩnh, thở gấp nói: “Thật kỳ lạ, sao em vừa ngửi mùi trà sâm đã buồn nôn? Ngày thường đâu có như vậy.” Nói xong liền giật mình.

Cánh tay Liễu Vĩnh đang làm càn bên eo Lâm Mị dừng lại, vừa mừng vừa sợ nói: “Không lẽ em cũng có tin vui rồi?”

67. Chương 67: Lan Tâm Tuệ Chất

Sáng sớm hôm sau, phu nhân Vĩnh Bình Hầu và Tô phu nhân liền ngồi kiệu tới Trạng nguyên phủ, nghe được tin Vương đại phu tới bắt mạch đã xác nhận là có thai, hai bà rất vui sướng, khó tránh dận dò nhiều chuyện.

Vì thời gian gần đây Liễu Vĩnh tương đối bận rộn, phu nhân Vĩnh Bình Hầu sợ người hầu ở Trạng nguyên phủ chăm sóc không chu đáo, nhất thời không yên tâm, bèn gọi Liễu nữ mẫu và Cố nữ mẫu lại, lệnh phải hầu hạ Lâm Mị thật tốt, có chuyện gì phải cho người báo với Hầu phủ ngay lập tức.

Một lúc sau, phu nhân Vĩnh Bình Hầu lại cho người đưa hai vị mama đến, để họ chăm sóc Lâm Mị.

Tối đó, hai vị ma ma ngăn cản Liễu Vĩnh, không cho hấn vào phòng Lâm Mị, cười giả lả nói: “Phu nhân mang thai lần đầu, ba tháng đầu rất dễ động thai, cẩn tắc vô áy náy, thỉnh lão gia đến thư phòng nghỉ ngơi.”

Liễu Vĩnh ngẩn ra, rồi lại nói: “Hai vị ma ma, ta là phụ thân đứa bé, tất nhiên là còn thận trọng hơn hai người, đã biết ba tháng đầu rất quan trọng, chẳng lẽ ta còn không biết cẩn thận? Hai vị ma ma lo nghỉ ngơi đi, có chuyện sẽ gọi đến hai người. Về phía phu nhân Vĩnh Bình Hầu, ta sẽ tự mình giải thích sau.” Nói xong mặc kệ thần sắc không lấy gì làm tươi tắn của hai vị mama, Liễu Vĩnh vén rèm đi vào trong phòng.

Lâm Mị thấy Liễu Vĩnh đi vào bèn mỉm cười. Phu nhân Vĩnh Bình Hầu vốn dĩ là có lòng tốt, sợ Lâm Mị có bầu, Trạng nguyên phủ lại không có trường bối, gặp chuyện không người lo liệu, mới lệnh cho hai vị mama đến trấn thủ ở Trạng nguyên phủ. Hai vị mama này ý là người từ Hầu phủ, không xem người hầu ở Trạng nguyên phủ ra gì, từ khi mới đến đã chỉ tay năm ngón sai phái liên tục, khiến người hầu của Trạng nguyên phủ rất không vui. Nhưng hai mama lại là thị tì của phu nhân Vĩnh Bình Hầu, ở Hầu phủ cũng có thể diện, Lâm Mị không tiện phản đối bọn họ, đang tìm cơ để phu nhân Vĩnh Bình Hầu đưa hai mama về lại Hầu phủ. Không ngờ hai mama còn dám chặn đường cả Liễu Vĩnh, không cho Liễu Vĩnh vào phòng. Liễu Vĩnh sao chịu khuất phục, chỉ nói mấy câu là khiến hai mama phải câm nín, cũng giúp Lâm Mị thở phào nhẹ nhõm.

Liễu Vĩnh vào phòng, dịu dàng ôm Lâm Mị, vuốt tay sờ bụng nàng, nhất thời lại rút tay trở về không dám sờ mó nữa, ân cần hỏi han: “Hôm nay em cảm thấy thế nào? Có chỗ nào không khỏe không?”

“Ngoài việc không chịu được một số mùi thì tất cả đều ổn.” Lâm Mị cảm thấy ngọt ngào, mỉm cười nói: “Anh thật sự không đến ngủ ở thư phòng sao?”

“Em sợ tôi làm điều xằng bậy?” Liễu Vĩnh cười hì hì: “Yên tâm, tôi sẽ kiềm chế.”

Lâm Mị đỏ mặt gục đầu vào vai hắn, nhỏ giọng nói: “Vương đại phu nói, sáng tối phải ra ngoài tản bộ, không được ngồi ì trong phòng, phải chú ý giữ ấm, nhưng không được đóng kín cửa để còn thoáng khí. Hai mama kia không cho em ra khỏi phòng, còn đóng kín cửa sổ, suýt chút nữa thì chết ngạt luôn.”

“Ngay mai tôi đuổi họ đi ngay lập tức.” Liễu Vĩnh xoa xoa mặt Lâm Mị: “Nếu Hầu gia và phu nhân có hỏi, tôi tự biết giải thích. Ngày mai tôi sẽ cố gắng sắp xếp mọi việc, về sớm với em.”

“Anh mới được thăng chức chưa bao lâu, đang cần tạo dựng quan hệ từ trên xuống dưới, sao có thể chỉ lo lắng đến em?” Lâm Mị cười: “Hơn nữa, trong phủ còn có Liễu mama và Cố mama, thím cũng thường qua đây, anh còn sợ không ai chăm sóc em sao?”

“Triều đình gần đây có chút không bình thường, trong Hàn Lâm Viện vừa có người của Hoàng thượng, vừa có người của Thái tử, lại có cả người của Tế tướng đại nhân, các phe cánh đang giằng co, tôi mới vào Hàn Lâm Viện không lâu, đúng lúc em có bầu, tôi lấy cớ hồi phủ, không tụ tập chèn chén với bên nào, tránh cuộc tranh chấp.” Liễu Vĩnh trầm ngâm nói: “Hoàng thượng đang tuổi hoàng kim, mà quan lại đã vội vàng nịnh bợ Thái tử, chỉ sợ...” Nói đến đó lại dừng, vỗ về tay Lâm Mị nói: “Chuyện bên ngoài em đừng lo lắng nhọc lòng. Chịu khó dưỡng thai tẩm bổ mới là việc cần làm.”

Nói xong Liễu Vĩnh gọi người bê nước vào rửa mặt, rồi tắt đèn đi ngủ.

Liễu Vĩnh xưa nay thích giở trò lưu manh, nhưng tối nay lại rất cẩn trọng, không làm gì bừa bãi với Lâm Mị. Mấy ngày sau, Vương đại phu lại tới bắt mạch, Liễu Vĩnh được nghe là tình trạng Lâm Mị rất ổn định mới thở phào nhẹ nhõm. Buổi chiều, hắn xoa bụng Lâm Mị, đoán xem là trai hay gái, cười hì hì nói: “Tôi đoán, nhất định là bé trai.”

“Nếu như là bé gái thì sao?” Lâm Mị không hài lòng, đẩy tay hắn ra, sáng giọng: “Ai nói nhất định là con trai?”

“Con gái tôi cũng thích, chỉ có điều...” Liễu Vĩnh nói đến đó lại kề tai Lâm Mị thì thầm: “Tôi chỉ sợ lại sinh ra một cô bé bị mềm xương giống em, vậy thì...”

“Đồ xúi quẩy!” Lâm Mị ngồi dậy đấm Liễu Vĩnh. Hai vợ chồng ngồi trên giường cười đùa. Liễu Vĩnh có chút ham muốn, nhưng vẫn kiềm chế, ôm Lâm Mị ngủ. Lâm Mị lại mơ thấy lần theo Tô phu nhân đến Hầu phủ dự tiệc, bị La Minh Tú dụ đến nhà cổ, Liễu Vĩnh ôm nàng nhét ra ngoài cửa sổ. Kỳ quái ở chỗ, quả dưa chuột bên cửa sổ lại cử động, nó trườn tới chọc chọc vào eo nàng,....

Đến cuối năm, thai nhi trong bụng Lâm Mị rất ổn định, Liễu Vĩnh mới yên lòng. Sinh thần Hoàng hậu trùng với ngày Tết, phu nhân các phủ tiến cung chúc mừng, tặng lễ vật. Lâm Mị có bầu không tiện tiến cung, chỉ nhờ phu nhân Vĩnh Bình Hầu trình lên hộ nàng một đôi giày tự làm. Không ngờ Hoàng hậu đối với lễ vật khác có cũng được không có cũng chẳng sao, nhưng lại rất thích đôi giày Lâm Mị làm, nói là nhìn không xa hoa nhưng đi vào rất thoải mái. Còn khen Lâm Mị lan tâm tuệ chất, cho người ban thưởng.

Mọi người thấy Liễu Vĩnh đột nhiên thăng quan vào Hàn Lâm Viện, giờ Lâm Mị lại được Hoàng hậu khen ngợi, nhất thời sôi nổi phán đoán là Liễu Vĩnh đang được lòng vua, tiền đồ vô lượng, không chừng sang năm sẽ được thăng quan tiếp.

Sinh thần Hoàng hậu vừa qua, liền có một vài phu nhân tìm cơ đến Trạng nguyên phủ bái phỏng Lâm Mị, lại cùng Lâm Mị trao đổi về các biện pháp an thai, vô cùng thân thiết.

Liễu Vĩnh vốn cũng sợ Lâm Mị không nhiều bạn bè ở kinh thành, sẽ bị cô lập bỏ rơi, giờ thấy nàng xã giao khéo léo, nhiều người thăm hỏi cũng thấy yên lòng. Vấn đề duy nhất chỉ sợ nàng mang thai lớn mệt nhọc, chỉ có thể dặn nàng chịu khó nghỉ ngơi. Lâm Mị cũng cho rằng, chịu khó qua lại với các phu nhân thì có thể biết được vài việc chốn quan trường, còn có thể lôi kéo quan hệ, không chừng có lúc lại giúp được Liễu Vĩnh, vì thế tận lực xã giao.

Cổ nhũ mẫu thấy vợ chồng hai người thương yêu nhau, tất nhiên là rất vui mừng.

Nháy mắt đã được một năm, bằng vàng treo lên, chẳng những Tô Trọng Tinh đỗ Tiến sĩ, người đã được chọn làm Phò mã là Mạc Song Bách cũng đỗ Tiến sĩ. Tân khoa Trạng nguyên cũng là một cử nhân Liễu Châu. Trong thời gian ngắn toàn kinh thành xôn xao, đều nói kén rể phải kén người Liễu Châu, không chừng có một ngày con rể sẽ đỗ Trạng nguyên.

So với không khí sôi nổi bên ngoài, Tể tướng phủ lại có chút nặng nề. Nhậm Tể tướng nhú mào nói với phụ tá: “Khoa trước đã có tên Trạng nguyên Liễu Vĩnh, giờ lại đến lượt tên cử nhân Liễu Châu Trầm Minh, đều là thiếu niên anh kiệt. Chuyện đó khoan hãy nói, vấn đề là Liễu Châu còn có mấy cử nhân nữa đỗ Tiến sĩ, Mạc Song Bách cũng đỗ. Giờ hội đồng hương Liễu Châu gặp nhau đã coi Liễu Vĩnh như thủ lĩnh, hình thành ‘Liễu Châu nhất phái’. Sau lưng Mạc Song Bách có Thiên Phương Công chúa và Hoàng hậu, sau lưng Liễu Vĩnh lại có Hầu phủ và Tô phủ, nếu thêm một thời gian nữa, chỉ sợ...”

“Tướng gia, Mạc Song Bách chúng ta không động vào được, chẳng lẽ Liễu Vĩnh cũng không làm gì được sao?” Một phụ tá khác đứng lên nói: “Chỉ cần trừ khử Liễu Vĩnh, những kẻ khác chưa thể tạo thành uy hiếp, không có gì đáng lo. Liễu Vĩnh chẳng qua cũng chỉ cưới nghĩa nữ Hầu phủ, dựa thế mà lên, nhờ vậy mới được Hoàng thượng chú ý đến. Giờ chỉ cần khiến Hầu phủ và Tô phủ nghi ngờ lẫn, lẫn mất chỗ dựa thì dễ xử lý thôi.”

Nhậm Tể tướng nghĩ đến chuyện Liễu Vĩnh vứt bỏ con gái ông ta mà cầu hôn nghĩa nữ nhà Hầu gia, giờ đã tỏ rõ là hai bờ chiến tuyến với ông ta, loại người đấy sao có thể nhân nhượng? Chỉ có điều sau khi Liễu Vĩnh lấy vợ, không chỉ vào Hàn Lâm Viện, còn được Hoàng đế triệu kiến để mật đàm mấy lần, năm mới cũng được ban thưởng, có vẻ rất được lòng vua, muốn trừ khử hẳn, nhất định phải ra tay thật kín kẽ, tránh hậu họa về sau.

Một phụ tá nói: “Liễu Vĩnh là mượn thế nhà vợ mà lên, muốn trừ khử hẳn, phải ra tay với mối quan hệ vợ chồng hẳn.”

Nhậm Tể tướng có chút tín nhiệm phụ tá này, nghe hẳn nói thế, cười nói: “Người có kế sách gì nói đi!”

Phụ tá cân nhắc một hồi nói: “Nghe nói Liễu Vĩnh và Lâm Mị rất thương yêu nhau, không có vợ lẽ nàng hầu nào. Nhưng giờ Lâm Mị mang thai, bụng to người béo, có thể thừa cơ chia rẽ.”

Nhậm Tể tướng làm quan từng đấy năm, tất nhiên là có bản lĩnh, nhưng về các phương diện khác, ông ta là loại không từ thủ đoạn. Kế sách phụ tá đưa ra giết người không thấy máu, đương nhiên là ông ta tán thành.

Trong Trạng nguyên phủ, Lâm Mị đang bảo người hầu tháo tấm biển “Trạng nguyên phủ” xuống, thay bằng tấm biển “Liễu phủ”. Mỗi một Trạng nguyên mới ghi danh bằng vàng, dù là Hoàng thượng tặng nhà hay bỏ tiền túi mua nhà, đều muốn treo tấm biển “Trạng nguyên phủ” lên trước cửa, cho đến khi có một Trạng nguyên khác thay thế, mới đổi biển.

Cổ nhũ mẫu đỡ Lâm Mị, rất sợ nàng gặp chuyện bất trắc gì, hỏi nhỏ: “Xuân hàn chưa hết, phu nhân không chịu khó dưỡng thai, cứ đi đi lại lại thế này, lão gia trở về lại mắng chúng ta chúng ta.”

“Mama, Vương đại phu nói cháu mang thai sáu tháng rồi, thai khí cũng đã được củng cố, nên chịu khó đi lại cho khí huyết lưu thông. Ma ma đừng cản cháu!” Lâm Mị đang rất vui vẻ, trước kia vì mắc chứng mềm

xương, nên không dám đi lại tùy tiện, giờ chỉ trừ lúc Liễu Vĩnh má ắp môi kề, ngoài ra không hề phát bệnh, tất nhiên là không chịu ru rú trong phòng. Việc đổi biển nàng muốn đích thân lo liệu.

Bên kia, Tô phủ đang tổ chức tiệc mừng cho Mạc Song Bách và Tô Trọng Tinh, trong bữa tiệc đa số là cử nhân, Liễu Vĩnh Chu Minh Dương cũng có mặt, một nhóm thanh niên trẻ tuổi hăng hái, liên tiếp nâng chén. Nhất thời Tô Trọng Tinh cầm chén rượu bằng hai tay đứng lên nói: “Chén này, chúc mừng Song Bách đã đỗ Tiến sĩ, tháng sau lại chính thức đại hôn cùng Thiên Phương Công chúa, song hỷ lâm môn.”

Mọi người cười nói vui vẻ, Mạc Song Bách uống một hơi cạn sạch, cũng nâng chén chúc mừng Tô Trọng Tinh, nói Tô Trọng Tinh cũng là song hỷ lâm môn, đã đỗ Tiến sĩ, ít ngày nữa lại đón dâu, hoàn thành một giai thoại vân vân.

Ngày kết hôn của Chu Minh Dương và Nhị Công chúa cũng đã được ấn định, chờ Thiên Phương Công chúa và Mạc Song Bách thành thân, hẳn cũng sẽ rước Nhị Công chúa về làm vợ, mọi người cũng chúc mừng hẳn. Kể từ khi ra, Liễu Vĩnh là em rể Chu Minh Dương và Tô Trọng Tinh, Mạc Song Bách và Chu Minh Dương cùng cưới Công chúa, là anh em đồng hao, còn có Mạc Song Kỳ đính hôn với Trầm Tân một người anh em họ xa ở kinh thành của tân khoa Trạng nguyên Trầm Minh, vì thế, Trầm Minh lại thành họ hàng với Mạc Song Bách. Quan hệ họ hàng cứ thế dây mơ rễ má, mọi người liên tục nâng ly chúc mừng, xưng huynh gọi đệ loạn hết cả lên.

Liễu Vĩnh đã một ngày không về phủ, lại có chút không yên tâm về Lâm Mị, đang muốn cho người về phủ xem nàng đang làm gì. Lại có quản sự Liễu phủ đến tìm, nghe Liễu Vĩnh hỏi thăm Lâm Mị thế nào, quản sự vội cười nói: “Lão gia yên tâm, phu nhân rất khỏe! Phu nhân hẳn hôm nay là ngày vui của Mạc gia và Tô gia, lão gia nên toàn tâm chúc mừng, về muộn cũng không sao. Chỉ có một chuyện này muốn báo lại với lão gia.”

“Chuyện gì?”

“Chiều hôm nay phu nhân có cho người đổi biển, vừa đổi xong xuôi thì có một cô nương té xỉu trước cổng, phu nhân tính thương người, liền sai người dìu vị cô nương vào phủ, rót cháo loãng vào mồm, cô nương kia tỉnh lại thiên ân vạn tạ. Sau đó vị cô nương đó giới thiệu thân thế, khiến phu nhân lắp bắp kinh hãi.”

Liễu Vĩnh nghe quản sự nói xong, cũng có chút ngạc nhiên, nói: “Lúc trước đúng là mẫu thân ta từng kể có một cô em họ gả đến phủ cận kinh thành, sinh hai trai một gái, tên cô con gái là Lý Tình Hảo, sau đó gia đình họ chuyển nhà nên mất liên lạc. Khi ta mới vào kinh, cũng từng dò la tìm kiếm tung tích bọn họ, nhưng biến người mệnh mông, không tìm được chút tung tích gì. Không ngờ nhà dì lại gặp cơn lao lý, nhà tan cửa nát.”

Quản sự nghe Liễu Vĩnh xác nhận có người dì họ như vậy, mới yên lòng, cười nói: “Vị cô nương đó đúng là tự xưng họ Lý, tên Tình Hảo. Vì nhà tan cửa nát, một thân một mình, bắt buộc phải bán mình ột nhà giàu làm tỳ nữ. Hôm nay vì một lý do, bị nhà chủ đuổi đi, không nơi nương tựa, đang muốn tìm một nhà giàu khác xin bán mình làm tỳ nữ tiếp, không ngờ gặp xỉu trước cổng phủ ta.”

Liễu Vĩnh sờ cằm cha mẹ, giờ nghe nói Lý Tình Hảo gặp cơn hoạn nạn, tất nhiên nổi lòng thương người, gật đầu nói: “Người trở về hẳn phu nhân đối xử với Lý tiểu thư tốt một chút, chờ ta hồi phủ xác minh, nếu thật là con gái của dì thì thu nhận giúp đỡ. Sau này sẽ tìm cho cô ấy một nhà chồng tốt, để cô ấy có cuộc sống ổn định tử tế.”

Lúc đó Cố nhũ mẫu đang lặng lẽ nói với Lâm Mị: “Phu nhân, Lý tiểu thư này tuy nói là họ hàng, nhưng rốt cục đúng sai thế nào chúng ta cũng khó mà phán đoán. Còn phải chờ lão gia trở về, điều tra xác minh cẩn thận một phen, nếu thật thì mới nhận họ nhận hàng được.”

Lâm Mị gật đầu, “Tất nhiên là phải điều tra xác minh. Nếu cô ấy thật sự là em họ của Liễu đại ca, thì không thể để cô ấy lưu lạc vất vả.”

Cố nhũ mẫu nhìn quanh một lượt, thì thào: “Rửa mặt chải đầu xong mới thấy, Lý tiểu thư kia rất xinh xắn ưa nhìn, là một mỹ nhân. Giờ phu nhân đang mang thai, cần đề phòng...”

Lâm Mị cười nói: “Cháu biết mà.”

Hai người đang nói, lại nghe thấy báo Liễu Vĩnh trở về, nhanh chóng ra cửa đón.

68. Chương 68: Tạm Thời Xa Cách

Sau kỳ thi Đình, các Tiến sĩ mới nhận nhiệm vụ thăm hỏi các bậc tiền bối, mục đích kiếm một chức quan tốt. Nhân dịp này, Nguyên Tông Hoàng đế triệu kiến các tiến sĩ Liễu Châu, đích thân an bài chức quan, sau đó còn ban thưởng cho Liễu Vĩnh và nhóm Trầm Minh. Bên ngoài nghe được tin đó xôn xao không ngớt.

Sau khi Nguyên Tông Hoàng đế ban thưởng, Thái tử cũng cho người mang quà tặng đến Liễu phủ.

Nguyên Tông Hoàng đế nghe được tin đó hỏi: “Thái tử tặng gì đến Liễu phủ?”

Tả Thị lang cười trả lời: “Một bộ sách bốn quyển mới ra và một khóa trường mệnh phú quý cho trẻ con (*).”

Nguyên Tông Hoàng đế khẽ cười, “Hẳn là chủ ý của phụ tá Thái tử rồi.”

Thái tử của Thái tử bất hòa với Nhậm Tế tướng, vì thế Thái tử cũng không thích Nhậm Tế tướng. Có điều trong triều nguyên lão đông đảo, Thái tử thế đơn lực mỏng, nếu muốn lôi kéo nhân tài, chỉ có thể bắt tay với người mới. Nếu có thể lôi kéo “Liễu Châu nhất phái”, ít nhiều gì cũng giảm bớt quyền lực của Tế tướng, đối với Thái tử là chuyện tốt. Nhưng dù muốn lôi kéo nhóm Liễu Vĩnh thì cũng không thể quá lộ liễu, lễ vật mang tặng lần này nhất định là đã cân nhắc rất nhiều công sức (giải thích ở đây).

Tả Thị lang thấy Nguyên Tông Hoàng đế không có bình luận gì về việc tặng quà của Thái tử, hiểu rất rõ chuyện này chạm đến vảy ngược của rồng, dừng một lát rồi nói: “Thần còn chuyện này muốn bẩm báo với Hoàng thượng.”

“Nói đi!”

“Liễu Vĩnh gần đây thu lưu một cô em họ xa trong phủ. Theo hạ thần điều tra ngầm, cô gái kia từng tiếp xúc với người của Tế tướng phủ.”

Nguyên Tông Hoàng đế nghe thế cười mỉa mai, “Nhậm Tế tướng thiếu kiên nhẫn đến thế sao? Thủ đoạn vật vãnh đấy cũng dùng được?”

Tả Thị lang cười nói: “Mỹ nhân kế là một trong những mưu kế đơn giản mà dễ thành công nhất. Huống hồ Liễu Vĩnh tuổi trẻ, vợ lại đang bầu, thủ đoạn nhỏ không chừng sẽ có hiệu quả lớn.”

Triều đình vốn có mấy thế lực, mạnh nhất là hai thế lực của Vinh Bình Hầu và Nhậm Tế tướng, hai thế lực đối đầu kiềm chế lẫn nhau, Nguyên Tông Hoàng đế rất vui vẻ với cục diện đó. Nhưng từ khi chính thức xác nhận Chu Minh Dương cưới Nhị Công chúa và Chu Mẫn Mẫn gả cho Hoa Quận vương, Vinh Bình Hầu thành hoàng thân quốc thích, vì để tránh điều tiếng làm phản, Vinh Bình Hầu không thể tiếp tục đối đầu với Nhậm Tế tướng như xưa.

Hiển nhiên Nguyên Tông Hoàng đế sẽ không khoan tay nhìn Tế tướng trở thành thế độc tôn, cách duy nhất là bồi dưỡng ra một thế lực khác để đối đầu với phe Nhậm Tế tướng, thăng bằng thế lực triều đình. Liễu Châu nhất phái, chính là lựa chọn đầu tiên của ông ấy.

Nguyên Tông Hoàng đế cảm thấy Nhậm Tế tướng đang định tiên hạ thủ vi cường, dùng mỹ nhân kế hủy diệt Liễu Vĩnh, chỉ cười, “Nếu Liễu Vĩnh trúng kế dễ dàng như thế thì cũng không phải kẻ làm việc đại sự. Không cần nhúng tay, cứ để yên xem chuyện diễn biến thế nào!”

Bên kia, Liễu Vĩnh chỉ tốn thời gian vài ngày, đã có thể xác minh kỹ càng những lời Lý Tình Hảo nói, chứng thực chuyện Lý Tình Hảo là con gái của dì họ hắn. Lý do cô ấy bị nhà chủ đuổi đi, là bởi vì xuất hiện phá đám thiếu gia đang lén tình tự với một tỷ nữ, thiếu gia kia sợ cô ấy để lộ chuyện, lấy cớ là cô ấy làm vỡ đồ này nọ, muốn đánh một trận, sau đó có người xin cho nên chỉ đuổi ra khỏi nhà.

Nếu là người khác, biết thế rồi nhất định sẽ nhận cô em họ này, không nghi ngờ gì nữa. Nhưng Liễu Vĩnh lại không nghĩ thế, người xin tha cho Lý Tình Hảo là vợ của một quan sự trong phủ. Theo người điều tra báo cáo lại, quan hệ của người vợ quan sự kia với Lý Tình Hảo trước giờ chẳng lấy gì làm thân thiết, nếu đã như vậy, sao bà ta lại đứng ra xin tha cho Lý Tình Hảo?

Lại nói đến chuyện Lý Tình Hảo được an bài ở lại Liễu phủ, biểu hiện biết điều một cách lạ lùng, tuy là thân phận biểu tiểu thư, nhưng lại giành để làm việc của Cố nữ mẫu và Liễu nữ mẫu, gặp ai cũng thưa

gửi ngọt ngào, không lâu sau, người hầu trong phủ dành cho cô ấy rất nhiều thiện cảm. Nhưng mỗi khi thấy Liễu Vĩnh, Lý Tình Hảo lại tận lực né tránh, cũng không chủ động tiếp xúc. Khi Liễu Vĩnh không có ở trong phủ thì Lý Tình Hảo mới tích cực đến gần Lâm Mị, một câu “chị dâu” hai câu “chị dâu”, rõ ràng là muốn lấy lòng Lâm Mị, không có lỗi lầm nào để bới lông tìm vết. Thấy cô ấy như thế, Cố nhũ mẫu và Liễu nhũ mẫu cũng yên lòng, cho rằng cô gái này không phải loại hồ ly cướp chồng người. Tương lai chỉ cần tốn công sức tìm cho cô ấy một nhà chồng tốt thôi, vì không còn nghi ngại, trong khoảng thời gian ngắn hai bà nhũ mẫu dần thân thiện với cô ấy hơn rất nhiều.

Hơn nửa tháng sau, Lý Tình Hảo dần dần hoạt bát hơn, thậm chí có lúc còn vào thư phòng của Liễu Vĩnh quét dọn, giúp đỡ thu dọn tài liệu trên bàn. Nhưng Liễu Vĩnh vừa về là cô ta lại tránh mặt.

Liễu Vĩnh nghe được tin Lý Tình Hảo từng đi vào thư phòng của hắn, nhãn thần chợt lóe một tia sáng trong tích tắc, chỉ cười nhạt.

Mối quan hệ giữa Lý Tình Hảo với những người hầu của Trạng nguyên phủ càng lúc càng tốt, Lâm Mị thậm chí còn nghe được nhóm người hầu bàn luận, nói biểu tiểu thư đẹp người đẹp nết, giờ song thân không còn, không có chỗ dựa, nếu gả cho nhà khác không biết sau này thế nào? Lúc này phu nhân đang mang thai, lão gia lại không có nữ nhân nào hầu hạ, nếu nạp biểu tiểu thư làm thiếp thì đúng là vẹn cả đôi đường vân vân.

Lâm Mị không đẩy Liễu Vĩnh đến thư phòng ngủ riêng nữa, đêm nào cũng giữ rịt lấy hắn, thậm chí còn không ngừng cho phép hắn làm chuyện mờ ám. Một ngày kia Vương đại phu đến chẩn mạch, Lâm Mị ngượng ngùng hỏi một câu, Vương đại phu vừa nghe liền hiểu, cười ha ha rồi nói: “Ba tháng đầu và hai tháng cuối thì phải tránh chuyện vợ chồng, những tháng còn lại thậm trọng một chút sẽ không có vấn đề gì.”

Lâm Mị nghe thế liền hạ quyết tâm, tối đến vừa lên giường liền chủ động ôm lấy cổ Liễu Vĩnh gặm bừa, Liễu Vĩnh vừa hôn, Lâm Mị đã mềm nhũn người rên một tiếng. Từ khi Lâm Mị mang bầu, Liễu Vĩnh đã kiểm chế suốt mấy tháng, giờ Lâm Mị chủ động, hắn không chịu đựng được nữa, nghiêng người ôm Lâm Mị, hôn từ cổ xuống bụng, thấy Lâm Mị run rẩy rên rỉ, nhãn thần mờ mịt, mị thái vô song, bèn thúc nhẹ, thông thả tiến vào.

“Tiểu Mị, tiểu Mị!” Liễu Vĩnh vừa thì thào vừa xoa lên đùi Lâm Mị, bấp đùi Lâm Mị mềm nhũn như bún, nhưng chân vẫn khẽ vận vẹo, Liễu Vĩnh cảm thấy thật **, lại sợ ảnh hưởng đến bào thai trong bụng Lâm Mị, không dám dùng lực, chỉ cử động nhẹ nhàng, hừ hừ: “Thành thật khai ra, tại sao đêm nay lại chủ động?”

Ngoài e ngại Lý tiểu thư thì còn lý do nào khác. Lâm Mị uyển chuyển rên khẽ, không kịp đáp lời Liễu Vĩnh, duỗi tay đan mười ngón tay vào tay Liễu Vĩnh, dưới sự khiêu khích của Liễu Vĩnh, Lâm Mị như muốn tan chảy thành nước, làm sao còn nhớ được đến Lý tiểu thư nào?

**, thời gian trôi nhanh như tên bắn. Chẳng mấy chốc đã quá nửa đêm. Liễu Vĩnh sợ Lâm Mị mệt mỏi, cuối cùng buông tha nàng, tự lấy nước cho nàng lau người. Hôn lướt rồi nói: “Có em rồi tôi làm sao còn chú ý đến người con gái khác được? Lý Tình Hảo tuy là con gái của dì, nhưng sự xuất hiện của cô ấy quá trùng hợp, chúng ta phải thận trọng để mắt coi chừng.”

Lâm Mị nghe thế bật dậy, vùi đầu vào vai Liễu Vĩnh dụi dụi, áp úng nói: “Trước mặt em cô ấy luôn có vẻ rụt rè nhút nhát, thật thà chân chất. Nhưng những khi tình cờ gặp anh, nhãn thần cô ấy thay đổi rất nhanh, kích động vui sướng chỉ trong một cái nháy mắt. Em thấy rất không bình thường.” Nói xong lại thuật lại lời bàn tán của nhóm người hầu.

Liễu Vĩnh vuốt ve lưng Lâm Mị, trầm ngâm nói: “Thế này đi, ngày mai em hãy về nhà ngoại, dẫn cả cô ấy về cùng, sau đó nói thật với phu nhân Vĩnh Bình Hầu, để nhạc mẫu nghĩ cách giữ cô ấy lại Hầu phủ, sau đó thu xếp gả cô ấy ột người tử tế. Tuy cô ấy có mục đích khác, nhưng dù sao cũng là con gái của dì, nên cho cô ấy một cơ hội hối cải.”

Lâm Mị nghe Liễu Vĩnh nói thế, ngơ ngẩn nói: “Anh điều tra được chuyện gì rồi sao?”

“Không tra được chuyện gì. Nhưng nhất định có vấn đề.” Liễu Vĩnh cười xoa xoa đầu Lâm Mị, “Hầu phủ đông người, lắm mama rảnh rỗi, có từng đó người soi mói, cô ấy sẽ không làm được chuyện gì xấu xa. Giờ em đang có bầu, nếu còn phải để tâm canh chừng cô ấy sẽ ốm mất.”

Chạng vạng ngày hôm sau, Nguyên Tông Hoàng đế đã được nghe tình hình cập nhật ở Trạng nguyên phủ.

Nguyên Tông Hoàng đế cười nói: “Liễu Vĩnh dùng chiêu tứ lạng bạt thiên cân, nhẹ nhàng hóa giải cái bầy mỹ nhân kế của Tể tướng.” Rồi lại trầm ngâm, “Liễu Vĩnh dù sao cũng còn quá trẻ, chưa có công trạng gì, không thể vô duyên vô cớ thăng quan nữa được. Tả ái khanh, khanh có cao kiến gì không?”

Tả Thị lang trả lời: “Hiện nay phía nam đang gặp nạn hạn hán, chỉ cần phái Liễu Vĩnh xuống phía nam khắc phục thiên tai, xử lý ổn thỏa sẽ thành công trạng, đến lúc đó thăng quan cho hắn là chuyện hợp tình hợp lý.”

Nguyên Tông Hoàng đế gật đầu, “Cứ làm như thế đi!”

Lâm Mị không biết sắp phải tạm xa Liễu Vĩnh, chỉ nói chuyện Lý Tình Hảo với phu nhân Vĩnh Bình Hầu. Phu nhân Vĩnh Bình Hầu giận dữ nói: “Mẹ con năm đó là bị thiếp của cha con chọc tức, nên mới thành sinh non, từ đó về sau người cứ yếu dần. Giờ mặc kệ Lý Tình Hảo kia có tâm tư gì, tuyệt đối không thể để cô ta ở lại Liễu phủ.”

Hai mẹ con đang nói chuyện, Vĩnh Bình Hầu hạ triều trở về, cho người thỉnh hai mẹ con, cười nói: “Đại hỉ đại hỉ!”

“Hôm nay nghị triều, mọi người đề cử Liễu Vĩnh đến phía nam khắc phục thiên tai. Nếu làm tốt khi trở về nhất định sẽ được thăng quan.”

“Đến phía nam khắc phục thiên tai? Phụ thân, phải đi bao lâu?” Lâm Mị rất ngỡ ngàng.

“Yên tâm, chuyến này đi không quá ba tháng, trở về vừa đúng lúc được làm cha.” Vĩnh Bình Hầu cười ha ha, “Con về phủ chuẩn bị hành trang cho nó đi!”

Phu nhân Vĩnh Bình Hầu cũng rất ngạc nhiên vui mừng, cười nói: “Đây đúng là chuyện tốt. Năm xưa, Hầu gia cũng là đến phương nam khắc phục thiên tai, trở về mới được trọng dụng.” Xong lại dặn dò Lâm Mị: “Chờ Liễu Vĩnh lên đường, ta sẽ cho người đón con về Hầu phủ. Về phần Lý Tình Hảo, ta sẽ sắp xếp, con không cần để tâm.”

Lại nói đến Liễu Vĩnh hạ triều, hắn không về phủ mà đến Hầu phủ đón Lâm Mị, thấy Hầu gia đã thông báo rồi, không khỏi cười nói: “Con đi xa, xin nhờ phụ mẫu chăm sóc tiểu Mị hộ con.”

Phu nhân Vĩnh Bình Hầu cười nói: “Con cứ yên tâm!”

Liễu Vĩnh lại nói: “Tháng sau là đại hôn của Mẫn Mẫn và Minh Dương, con không thể có mặt, thật là...”

“Được rồi, không sao, con trở về chúc mừng sau cũng được.” Vĩnh Bình Hầu cười phất phất tay, “Hai đứa hồi phủ đi, chỉ sợ sắp có thánh chỉ đến nhà rồi!”

Lâm Mị vừa vui lại vừa buồn, vui là, Liễu Vĩnh được Hoàng thượng tin dùng, buồn là mình bụng mang dạ chửa mà Liễu Vĩnh lại phải đi xa.

Người hầu của Liễu phủ lại cảm thấy rất nở mày nở mặt, đều nói Lâm Mị có lá số tốt, đứa bé trong bụng lá số còn tốt hơn, chưa ra đời đã trợ giúp phụ thân vân vân. Khi lời đó lọt đến tai Liễu Vĩnh, Liễu Vĩnh không khỏi vui mừng khôn xiết, sờ bụng Lâm Mị, lẩm bẩm nói: “Bé cưng thật lợi hại, còn không ra đời mà đã được bao người khen ngợi. Ra đời rồi không biết bao nhiêu người thương yêu đây?”

Lâm Mị cười nói: “Anh đi xa phải nhớ đến em và con, người không liên quan không được dính dáng.”

Liễu Vĩnh hú lên quái dị, nói nhỏ: “Tôi luôn thủ thân như ngọc, đến khi cưới em mới bị em phá thân. Thế mà em còn không tin vào nhân phẩm của tôi?”

“Thôi đi, em chỉ mới nói một câu, anh đã...” Lâm Mị còn chưa nói xong, đã bị Liễu Vĩnh dùng môi chặn lời.

Đêm đó, hai người liêu lĩnh triền miên, đứa bé trong bụng cảm thấy chấn động, đập mấy cái tỏ vẻ kháng nghị, hai người mới yên.

69. Chương 69: Trai Tài Gái Sắc

Xuân đi hè đến, nắng vàng rực rỡ, trăm hoa khoe sắc, trong cùng một tháng, kinh thành lần lượt nghênh đón mấy hôn sự long trọng. Thứ nhất, Thiên Phương công chúa và Mạc Song Bách kết mối lương duyên; thứ hai, Nhị công chúa gả cho trưởng nam Vĩnh Bình Hầu là Chu Minh Dương; thứ ba, thiên kim nhà Tể Tướng Nhậm Hiểu Ngọc thành hôn với Ngự tiền hành tẩu Hứa Chiếu Tiến; thứ tư, tân khoa tiến sĩ Tô Trọng Tinh thành hôn cùng biểu muội La Minh Tú.

Bởi vì bốn đám cưới này đều là trai tài gái sắc, nên ai nấy đều rất quan tâm, đám cưới kết thúc rồi mà tửu lâu quán trà vẫn thảo luận không ngớt. Những cử nhân chưa hồi hương thậm chí còn lôi sách vở điển tích ra phân tích bốn đám cưới này sẽ dẫn dắt thế cục thay đổi theo chiều hướng nào.

Thật ra thay đổi trong triều rất rõ ràng, Nguyên Tông hoàng đế muốn bồi dưỡng một thế lực mới, từ khi các tiến sĩ Liễu Châu được bổ nhiệm thế lực này càng lúc càng rõ ràng. Hơn nữa người quan trọng nhất Liễu Châu nhất phái là Liễu Vĩnh được sự tiến cử đến phương nam khắc phục thiên tai, nghe nói cách giải quyết vấn đề rất ổn thỏa, thành tích càng lúc càng rõ ràng, dù chưa thăng quan, tiền đồ rộng mở. Giờ có Mạc Song Bách vị hôn phu của Thiên Phương Công Chúa là đồng hương kiêm bạn tốt của Liễu Vĩnh, vị hôn phu của Nhị Công chúa là anh vợ Liễu Vĩnh, không cần nói cũng biết, địa vị Liễu Vĩnh vô hình trung đã lên một tầng cao khác.

Khi Liễu Vĩnh đến phía nam, phu nhân Vĩnh Bình Hầu liền đón Lâm Mị quay về Hầu phủ ở, dặn Vương đại phu thường xuyên tới bắt mạch, chăm sóc càng thêm chu đáo, người hầu trong phủ so với khi Lâm Mị chưa đi lấy chồng càng thêm tỉ mỉ. Tất nhiên Lâm Mị biết mọi người đối xử với nàng chu đáo hơn là vì Liễu Vĩnh đang thành đạt. Vợ quý nhờ chồng, cùng lắm cũng chỉ thế này thôi.

Lại nói Nhị công chúa gả đến Hầu phủ, hoàn toàn không ngang ngược kiêu ngạo như mọi người lo sợ, trái lại đối với Lâm Mị và Chu Mẫn Mẫn thân thiết không ngờ, phu nhân Vĩnh Bình Hầu cũng được thở phào nhẹ nhõm. Chỉ có một vấn đề khiến bà đặc biệt buồn bực, nhưng lại không thể tìm Chu Minh Dương để hỏi, càng không tiện tìm Chu Mẫn Mẫn là cô nương chưa lập gia đình thảo luận, bắt đắc dĩ, đành tìm Lâm Mị bàn bạc.

Lâm Mị vừa nghe thì há hốc mồm. Nhị công chúa và Chu Minh Dương thành thân đã hơn nửa tháng, nhưng vẫn chưa động phòng, nếu truyền đến tai Hoàng đế, Chu Minh Dương làm sao thoát tội?

Phu nhân Vĩnh Bình Hầu ngập ngừng kể: “Theo ta thấy, là Nhị công chúa tính hơi đồng dảnh, không chịu chủ động thân mật, Minh Dương cũng có ý nghĩ đó, không chịu xuống nước, mới thành thế này. Giờ cần nghĩ một biện pháp tác hợp cho hai đứa, bằng không, hậu quả khó mà tưởng tượng được.”

Có thể có biện pháp gì? Chẳng lẽ hạ mị được hai người đó? Lâm Mị toát mồ hôi hột, một lúc sau mới nói: “Con nghĩ phải thăm dò ý muốn của họ trước, nếu là hai người không chịu xuống nước trước thì dễ xử lý thôi. Nhưng nếu cả hai chướng mắt lẫn nhau thì hơi nan giải.”

Lúc này Nhị Công chúa đang ở trong phòng đâm nát một bức tranh, lẩm bẩm nói: “Người cứ giả vờ đi, cứ giả vờ cho ta xem nào! Trước kia giả vờ làm nàng dâu nhỏ, giờ suốt ngày giả vờ đen mặt. Ta xem xem người có thể giả vờ đến lúc nào?” Chu Minh Dương chết tiệt, người không thể nhường nhịn bổn Công chúa một chút sao? Đã hạ gả đến Hầu phủ nhà người rồi, người còn muốn thế nào nữa mới vừa lòng? Xem hoàng tử đi, rạng rỡ từ đầu mày đến cuối mắt, chỉ nhìn là biết hoàng tử phu thương yêu hoàng tử đến thế nào. Nhưng xem người đi, . . . , nhường người ta một chút cũng không được, không lẽ còn muốn bổn Công chúa thừa gả thế thọt với người sao?

“Công Chúa, Phò mã gia triệu một hầu gái xinh đẹp vào thư phòng.” Một quản sự lặng lẽ báo cáo, kê tai Nhị Công chúa thì thầm: “Mấy ngày gần đây hầu gái kia liên tục lượn qua lượn lại trước mặt Phò mã gia, giờ. . .”

“Làm phản rồi, làm phản rồi, coi trời bằng vung!” Nhị Công chúa tức giận một cách không hiểu nổi, “Đi, đi bắt đôi gian phu dâm phụ, xem xem phụ hoàng có làm chủ cho ta không?”

Quản sự cô cô thấy Nhị Công chúa không thay áo đã đi, vội vàng lấy một túi thơm, đuổi theo cài vào vạt áo Nhị Công chúa, nói: “Trời nóng, Công chúa đeo túi thơm cho át mùi mồ hôi!”

Nhị công chúa không để ý tới quần sự cô cô, phần nộ lao đến thư phòng. Cứ thế mở toang cửa, chỉ hai ba bước đã đi qua bình phong đến gian nghỉ, vừa vén màn lật chăn liền giật mình sững sờ, hai má đỏ bừng.

Chu Minh Dương chỉ mặc quần đùi, chớp mắt nhìn Nhị Công chúa đầy vẻ vô tội, hầu gái xinh đẹp trong truyền thuyết tuyệt không thấy bóng dáng đâu.

“Người đâu?” Nhị công chúa buột miệng nói xong thì cũng nhận ra có chỗ không ổn, vung tay hất chăn lên người Chu Minh Dương, xoay người muốn đi.

Chu Minh Dương đuổi tay kéo lại, hít hà: “Cô xông hương gì?”

“Tránh ra tránh ra!” Nhị công chúa đưa tay gạt tay Chu Minh Dương, không ngờ lại chạm phải bờ vai trần của hắn, bèn rút vội về, nghĩ muốn đi đường vòng. Chu Minh Dương sao có thể buông tha cho Công chúa, xoay người chặn đường, cười xấu xa: “Định chạy đi đâu?” Thành thân cũng đã được nửa tháng, tiếp tục giằng co không phải biện pháp. Giờ là cô tự đưa đến cửa, tất nhiên phải lưu lại. Sau này nhắc lại cũng là cô tìm tới ta, không phải ta đi tìm cô. Xem cô còn toan tính gì được?

Một lúc sau, phu nhân Vĩnh Bình Hầu được mật báo, rằng Nhị Công chúa nghỉ trong thư phòng với Chu Minh Dương, mới dám thở phào nhẹ nhõm mỉm cười.

Lâm Mị nghe được tin đó cũng phải cười trong lén lút. Hai người này chỉ là tính cố chấp trẻ con, không chịu nhường nhịn đối phương mà thôi, chỉ cần khéo léo an bài để họ xuống thang là được. Ban ngày nàng ngủ hơi nhiều, buổi tối khó ngủ, ra ngoài vườn lại sợ kinh động mọi người, bèn lấy thư Liễu Vĩnh ra đọc. Đọc xong lại vỗ về lên bụng thì thầm: “Bé con, phụ thân con thật lợi hại, mới đến phía nam một tháng, đã bắt được tham quan ô lại, phân phát đồ cứu tế đến tay nạn dân. Nghe nói có địa phương mang ơn phụ thân con, nhân dân vùng đấy còn tặng một tấm hoành phi!”

Ở Tô phủ, sau khi thành thân cùng Tô Trọng Tinh, La Minh Tú bị Tô phu nhân dạy dỗ mỗi ngày, khổ cực không lời nào nói được, còn thường xuyên bị bới móc, ngày nào cũng mệt mỏi bực dọc, có lúc lại trút giận lên đầu Tô Trọng Tinh. Bị trút giận nhiều, Tô Trọng Tinh quay gót sang với Ngô Ngọc Y, Ngô Ngọc Y hân hoan vô cùng. Không đến hai tháng Ngô Ngọc Y liền có bầu. Biết tin đó, La Minh Tú khóc sưng hết cả mắt.

Tô phu nhân biết tin Ngô Ngọc Y có bầu, liền cho người đưa thuốc bổ đồ bổ đến phòng Ngô Ngọc Y, vừa quay đầu thấy La Minh Tú đang sa sầm nét mặt, không khỏi cảm thấy xúi quẩy, thản nhiên nói: “Từ ngày rước Ngọc Y về, Trọng Tinh chưa từng bước chân vào phòng nó, vì sao vừa thành thân với chị đã chạy đến phòng nó? Chị cũng nên tự ngẫm lấy đi?” Dứt lời vung tay đi.

La Minh Tú về phòng khóc nức nở không thôi, Tô Trọng Tinh thấy phiền, không có kiên nhẫn dỗ dành, lại quay gót sang với Ngô Ngọc Y. Mãi sau mới có La nhũ mẫu nghe thấy tiếng khóc, tìm cố chạy vào.

Lúc trước vì La nhũ mẫu giúp La Minh Tú hãm hại Lâm Mị, nên bị Tô Trọng Tinh đuổi đến trang trại, mãi đến đầu năm nay, La Minh Tú tìm trăm phương ngàn kế mới đón được bà vú trở về. Bà vú thấy La Minh Tú thành thân với Tô Trọng Tinh rồi mà địa vị trong phủ thua xa trước kia, không khỏi rầu rĩ nói: “Tiểu thư vừa mới thành thân chưa bao lâu, Tô gia đã dung túng cho vợ lẽ có bầu, nếu nhà ngoại chịu làm chủ, đã phải ra mặt chất vấn từ lâu rồi, giờ...”

Phụ thân La Minh Tú được bổ nhiệm vào kinh năm ngoái, có thể Tô phu nhân mới chịu để Tô Trọng Tinh cưới La Minh Tú.

Đến tận lúc này La Minh Tú mới ý thức được tầm quan trọng của nhà ngoại, nếu lúc trước chịu về nhà, sao có ngày hôm nay? Cho dù mẹ kế không yêu thương cô ta, nhưng phụ thân còn sống một ngày, mẹ kế vì giữ danh tiếng sẽ vẫn phải ra mặt những khi cần thiết. Như tình huống này, chỉ cần cô ta về nhà khóc lóc kể lể, mẹ kế sẽ phải ra mặt nói mấy câu, Tô phu nhân cũng không thể làm chuyện quá đáng. Nhưng trước giờ cô ta không coi mẹ kế ra gì, chưa từng thăm hỏi, giờ còn mặt mũi nào về nhà khóc lóc?

Không tôn trọng nhà ngoại, thì nhà chồng cũng sẽ không tôn trọng cô ta.

La Minh Tú cảm thấy cay đắng, nhớ lại trước kia, chỉ cần cô ta vừa rơm rớm nước mắt, biểu ca liền nghĩ cách dỗ dành, dỗ cho đến khi cô ta vui mới thôi. Từ khi nào, hắn bắt đầu không dỗ dành cô ta nữa?

Cuối cùng bà vú cũng đưa ra được một chủ ý: “Giờ tiểu thư phải nghĩ cách lôi kéo được lòng cô gia. Chỉ cần tiểu thư cũng có bầu, sinh được con trai thì đó là trưởng nam, con của vợ lẽ cũng chỉ là dòng thứ, còn phải gọi tiểu thư hai tiếng ‘mẹ cả’,....”

Đúng, có con mới là biện pháp đúng đắn. La Minh Tú lau khô nước mắt, trang điểm cẩn thận. Cô ta lớn lên bên Tô Trọng Tinh, biết rất rõ sở thích của Tô Trọng Tinh thế nào, nếu muốn lấy lòng hắn, có rất nhiều phương pháp.

La Minh Tú chịu thay đổi, quả nhiên lôi kéo được Tô Trọng Tinh. Cô ta nhanh chóng có bầu như mong muốn. Cô ta vừa có bầu thì Ngô Ngọc Y liền bị bỏ rơi. Nhưng khó khăn lắm Ngô Ngọc Y mới được Tô Trọng Tinh chú ý, sao có thể bỏ qua dễ dàng, bèn kiếm đủ cơ để gặp Tô Trọng Tinh. La Minh Tú cũng chẳng vừa, lấy cớ mang thai lần đầu nghén ngất mửa, giữ rịt lấy Tô Trọng Tinh. Người ngoài nhìn vào, đều cho rằng vợ chồng nhà này thật là yêu thương nhau, không thể xa lìa.

Tô phu nhân thấy La Minh Tú và Ngô Ngọc Y đều có bầu thì rất vui mừng, nhất thời nghĩ đến Lâm Mị bụng mang dạ chửa đang ở Hầu phủ, lại lo Chu Mẫn Mẫn sắp đi lấy chồng, người của Hầu phủ bận rộn, chỉ sợ chăm sóc không chu đáo, liền ngồi kiệu đến Hầu phủ thăm, hỏi đến ngày dự sinh, Lâm Mị cười nói: “Đại phu nói con còn hơn một tháng nữa mới sinh, có mẫu thân chăm sóc, cũng không có gì đáng lo. Chỉ không biết tháng sau Liễu đại ca có về chưa. Nếu anh ấy chưa trở về, con...”

Phu nhân Vĩnh Bình Hầu và Tô phu nhân cùng nói: “Có chúng ta lo liệu, con không phải bận tâm.”

Có nhà ngoại lo lắng cho thật là tốt! Lâm Mị xúc động vạn phần, ưỡn bụng tạ ơn phu nhân Vĩnh Bình Hầu và Tô phu nhân.

Tô phu nhân còn có chuyện khác muốn nói với Lâm Mị: “Song Kỳ lên kiệu hoa trong tháng này, nó nhờ ta nhắn với con, tuy là tỷ muội tình thâm, nhưng con đang bầu bí thế này đừng qua, đám cưới nhiều người lại va chạm ảnh hưởng.”

Lâm Mị cười nói: “Con nặng nề thế này, cũng chỉ sợ làm mọi người thêm phiền, thật cũng không định đi. Có phần lễ vật, xin nhờ phu nhân gửi đến chị ấy hộ con.”

Tô phu nhân nhận lời, lại cảm thán Mạc phu nhân có phúc, con trai làm Đại phò mã, con gái nuôi đến mười bảy tuổi lại gả được cho tân khoa tiến sĩ.

Cuối tháng sáu, Lâm Mị xin phu nhân Vĩnh Bình Hầu để về Liễu phủ. Tục lệ kinh thành là không được sinh con ở nhà ngoại, phu nhân Vĩnh Bình Hầu cũng không ngăn cản, cười nói: “Mẫn Mẫn đã về nhà chồng, ta cũng được rảnh rồi rồi, có thể đưa con về Liễu phủ.”

Tô phu nhân nghe tin phu nhân Vĩnh Bình Hầu đưa Lâm Mị về Liễu phủ, vì Liễu phủ không xa Tô phủ, bà cũng thường qua thăm hỏi. Có phu nhân Vĩnh Bình Hầu và Tô phu nhân lo liệu, tìm bà đỡ như mẫu xong còn đón về Liễu phủ chờ sẵn, Lâm Mị thấy thế mới được an tâm, nhắm tính ngày Liễu Vĩnh trở về.

Tối mừng hai tháng bảy, Lâm Mị bắt đầu đau bụng, nàng lẩm bẩm nói: “Bé con, phụ thân con nói đầu tháng bảy sẽ về đến kinh thành, con không chờ kịp sao?”

70. Chương 70: Như Điều Gặp Gió

Thời gian gần đây, tâm tình thím Liễu khoan khoái vô cùng.

Từ khi Liễu Châu nhất phái đắc thế, bà là thím của Liễu Vĩnh, đi ra ngoài cũng được người khác tôn trọng hơn. Nhờ có Như Nguyệt Quận chúa, Hoàng thượng còn ngự bút ban cho tấm biển “Cửa hàng hương liệu”. Từ khi có tấm bảng hiệu đó, công việc buôn bán rất trôi chảy, công công phụ trách mua hương liệu trong cung cũng thường ưu ái chiếu cố, không đến nửa năm, cửa hàng hương liệu đã được mở rộng, thậm chí còn có lời đồn rằng không chừng Liễu Dũng sẽ trở thành nhà cung cấp hương liệu cho cung đình.

Giờ các anh em của Liễu Dũng đã chuyển hết đến kinh thành công tác, không rõ là nhờ có quan hệ với Liễu Vĩnh, hay là nhờ họ có năng lực thật, ai nấy đều kiếm được những công việc rất lý tưởng. Nghe nói Liễu Vĩnh lần này đến phía nam giúp nạn thiên tai, mọi chuyện xử lý rất thỏa đáng, sau khi quan địa phương

báo cáo lại, ai nấy đều nói lần này Liễu Vĩnh trở về nhất định sẽ được thăng quan. Họ hàng như thím Liễu cũng được vinh dự lây.

Sáng sớm ngày mùng ba tháng bảy Liễu Vĩnh về đến kinh thành, khi hấn thúc ngựa về đến Liễu phủ, đi đến bên ngoài phòng sinh vừa lúc nghe thấy tiếng kêu dứt quãng đau đớn của Lâm Mị, hấn kinh hãi vô cùng, hô lớn: “Tiểu Mị!” Muốn đi vào phòng sinh lại bị nhóm Liễu nữ mẫu ngăn lại: “Lão gia không thể vào trong!”

Lâm Mị đang kêu la đau đớn thì nghe thấy tiếng Liễu Vĩnh, nàng dồn sức rồi có tiếng trẻ con khóc “oa oa”, bà đỡ vui vẻ thông báo: “Sinh rồi, sinh rồi! Là một bé trai mập mạp.”

Khi nghe được tin Lâm Mị sinh con trai, là lúc thím Liễu đang sai người bưng canh cho Như Nguyệt Quận chúa uống, thím Liễu nghe thế vui mừng nói: “Sinh rồi, vợ Vĩnh ca sinh một bé trai mập mạp? Đúng là trời phật phù hộ! Chín đời con một giờ đã có người nối dõi! Không như nhà ta, nhiều con trai, vợ anh cả anh hai đều sinh con trai. Nhìn tướng vợ anh ba như thế, khẳng định sẽ sinh con trai.”

Liễu Dũng nghe được tin Liễu Vĩnh đã trở về, kịp lúc Lâm Mị sinh con, không khỏi thở dài nhẹ nhõm. Theo lý mà nói, Liễu Vĩnh không ở kinh thành, phu nhân Vĩnh Bình Hầu và Tô phu nhân có thể nào cũng chỉ là nhà ngoại, bên nhà chồng chỉ có thím Liễu là trưởng bối, Lâm Mị sinh con thím Liễu sẽ phải qua chăm sóc. Nhưng Như Nguyệt Quận chúa cũng bắt đầu đau bụng, bà đỡ đã dự đoán đến trưa là sinh, nếu thế thím Liễu biết chăm sóc bên nào?

Đến trưa, quả nhiên Như Nguyệt Quận chúa sinh một bé trai, đứa bé không giống Quận chúa mà rất giống Liễu Dũng. Thím Liễu vui không kiềm chế được, vội sai người sang báo với Liễu Vĩnh.

Lại nói Liễu Vĩnh mới được làm cha, cười sướng suốt mấy ngày liền, hở ra lúc nào là ôm lấy em bé, miệng “chặc chặt”: “Ồ nó biết bấu môi này, còn biết mấp máy môi nữa!”

Ai nấy nghe thấy đều phải cười lăn cười bò. Liễu Trọng nguyên xưa nay giỏi giang có tiếng, giờ lại có lúc ngây ngô thế đấy, toàn nói những lời ngốc nghếch. Trẻ con đứa nào chả biết bấu môi, đứa nào chả biết mấp máy?

Lâm Mị nằm ở trên giường, nghe Liễu Vĩnh nói thế cũng phải cười. Liễu Vĩnh thấy nàng tỉnh lại, vội bế em bé qua, nhỏ giọng nói: “Tiểu Mị, tôi cảm thấy cái tên đã chọn không thỏa đáng, giờ nghĩ lại, đặt tên con là Liễu Hồng Phi được không?”

“Hồng Phi!” Lâm Mị đọc một lần, cười gật đầu, “Tên này rất hay. Vậy ở nhà gọi là tiểu Phi Phi.”

Phu nhân Vĩnh Bình Hầu và Tô phu nhân cũng cho rằng tên này rất hay, lại thấy em bé nhắn nhó, bèn nói: “Chắc là tiểu rồi? Gọi vú em vào thay tã đi, cho bú xong rồi cho ngủ. Trẻ con không thể bế nhiều, bế nhiều sau này không được bế là không chịu ngủ.”

“Giảo hoạt thế cơ ả?” Liễu Vĩnh cười hì hì hôn lên má tiểu Phi Phi, kết quả lại bị phu nhân Vĩnh Bình Hầu ngăn cản, nói cẩn thận không làm xước da em bé. Vì thấy Liễu Vĩnh thích vẫn tiểu Phi Phi, phu nhân Vĩnh Bình Hầu phải dạy rất nhiều kiến thức chăm trẻ, không cho Liễu Vĩnh làm điều xằng bậy.

Tiểu Phi Phi lớn nhanh như thổi, chỉ chớp mắt đã biết bò biết đi. Mọi người ngạc nhiên phát hiện, bé lông mày lười mác, mắt ướm át long lanh, tướng mạo có ba phần giống Lâm Mị, bảy phần giống Liễu Vĩnh, đặc biệt đẹp trai, ai thấy cũng phải thán phục: “So với Liễu Trọng nguyên, Phi thiếu gia còn tuấn tú hơn mấy phần, sau này trưởng thành, nhất định sẽ khiến thiếu nữ toàn thành phải nghiêng ngả?”

Đến khi tiểu Phi Phi hai tuổi, Lâm Mị phát hiện bé rất được các bé gái yêu quý, nàng không khỏi lo lắng, nếu cứ thế này, chỉ sợ tương lai sẽ bị con gái làm hư. Chẳng hạn như mỗi lần đến Hầu phủ, cô con gái hơn một tuổi của Chu Minh Dương tên Chu Tịnh Tịnh rất thích quần quít tiểu Phi Phi, có đồ ăn ngon đồ chơi hay đều cất đi để chờ tiểu Phi Phi ăn cùng chơi cùng, khiến người lớn thấy mà trở mắt đứng nhìn. Hay như hai cô con gái hơn một tuổi của Tô Trọng Tinh, cũng thích chơi cùng tiểu Phi Phi y như vậy, chuyện vặt vãnh cũng tranh nhau lấy lòng tiểu Phi Phi, khiến người lớn không biết nói gì.

Liễu Vĩnh khẳng định như đinh đóng cột: “Phi Phi nhà ta thông minh như thế, không có khả năng bị con gái gài bẫy đâu, em cứ yên tâm! Chỉ có điều là tương lai nó chắc cũng phải năm thê bảy thiếp, không được chung thủy như tôi đâu.”

Lâm Mị liền bói lại chuyện xưa, hừ hừ: “Lúc trước anh tán tỉnh dụ dỗ mấy cô, đừng giả vờ?”

“Oan uổng, là bọn họ bám lấy tôi, không phải tôi tán tỉnh họ.” Liễu Vĩnh ngụy biện mấy câu, thấy Lâm Mị lặng lẽ cười, liền nhào qua như hổ đói, nói nhỏ: “Phi Phi cũng lớn rồi, chúng ta nhanh chóng sinh thêm một đứa nữa đi!”

Khi Lâm Mị sinh con trai thứ hai Liễu Hồng Nhạn, Liễu Vĩnh lại được thăng quan, thăng làm tam phẩm Bộc xạ. Lâm Mị cũng được phong tam phẩm cáo mệnh phu nhân. Trong cung không ngừng ban thưởng, nhất thời vinh quang khó ai bì kịp.

Thấy Liễu Vĩnh được lòng vua, phu nhân Vĩnh Bình Hầu sợ Lâm Mị không giữ được trái tim hắn, lặng lẽ hỏi có cần tìm mấy nàng hầu xinh đẹp không, Lâm Mị cự tuyệt, cười nói: “Sau khi con sinh Phi Phi và Nhạn Nhạn, Liễu đại ca liền thở phào nhẹ nhõm, nói nhà họ Liễu đã có người nối dõi, mặc kệ tương lai thế nào, anh ấy tuyệt đối không nặc thiệp. Mỗi lần có người tặng tỳ thiệp mà không từ chối được, anh ấy đều tặng lại người khác ngay sau đó, không hề lưu luyến.”

Phu nhân Vĩnh Bình Hầu thấy Lâm Mị khẳng định như thế, cũng không hỏi nữa, chỉ cười nói: “Phi Phi mới hơn năm tuổi, nhưng xem ra đã thông minh xuất chúng, không chừng tương lai cũng là Trạng nguyên! Còn Nhạn Nhạn rất biết cách khiến người khác thương yêu, mỗi khi tới Hầu phủ, Hầu gia đều khen không hết lời. Con trai của Minh Dương Hầu gia cũng không khen nhiều như thế.”

Lâm Mị tự dưng nghĩ đến một vấn đề, bèn hỏi: “Anh hai vẫn chưa thấy ý định cưới xin gì ạ?”

Phu nhân Vĩnh Bình Hầu lắc đầu, thở dài: “Phòng nó có rất nhiều nàng hầu xinh đẹp, ngay cô em họ của Liễu Vĩnh tên Lý Tình Hảo đó cũng bằng lòng đi theo hắn, con bảo đời nào nó chịu thành thân? Nếu có ai trị được nó thì quyết định tiếp.”

Vĩnh Bình Hầu lại nhắc tới Nhậm Hiểu Ngọc, cười nói: “Con lấy chồng sinh được hai con trai, Nhậm Hiểu Ngọc kia lại sinh liên tiếp ba con gái, nghe nói mẹ chồng cô ta không vui, đã chọn mấy nàng hầu xinh đẹp cho Hứa Chiếu Tiến.”

Từ khi Nguyên Tông Hoàng đế trọng dụng Liễu châu nhất phái, tiếng nói của Nhậm Tể tướng đã không còn sức nặng như trước kia, con rể ông ta là Hứa Chiếu Tiến cũng có xu hướng làm thân với phe Liễu châu nhất phái. Nhậm Hiểu Ngọc thấy Hứa Chiếu Tiến như thế, tất nhiên là bất mãn, rồi cần nắn, Hứa Chiếu Tiến cười lạnh phản bác: “Hoàng thượng trọng dụng Liễu Vĩnh, chỉ vốn vẹn mấy năm đã thăng đến tam phẩm Bộc xạ, giờ đã là người lãnh đạo trực tiếp của ta, cô bảo ta xa lánh hắn? Ta nói cho cô biết, chờ thêm mấy năm nữa, không chừng đến cả cha cô hắn cũng vượt qua được. Lúc đấy mới làm thân thì đã quá muộn. Cô gả cho ta thì mọi việc phải biết coi ta quan trọng hơn tất cả, chứ không phải hờ cái là lời cha cô ra dọa.”

Hứa Chiếu Tiến thấy mặt Nhậm Hiểu Ngọc biến sắc, lại nói: “Cha cô rốt cuộc sẽ có ngày cáo lão hồi hương, không thể che chở cho chúng ta mãi. Mà Liễu Vĩnh đang lúc được Hoàng thượng ân sủng, Liễu châu nhất phái nhân tài đông đúc, đều coi hắn như thủ lĩnh, cục diện triều đình thế nào, chẳng lẽ còn phải bàn khoản sao. Giờ đắc tội Liễu Vĩnh, tương lai...”

Nhậm Hiểu Ngọc sa sầm nét mặt lạnh lùng chặn lời Hứa Chiếu Tiến: “Không có tiền đồ!” Dứt lời phát tay áo bỏ đi, khiến Hứa Chiếu Tiến giận muốn bốc khói.

Lần đó hai vợ chồng Nhậm Hiểu Ngọc chiến tranh lạnh hơn tháng trời. Cuối cùng, là do Nhậm Tể tướng đón Nhậm Hiểu Ngọc về Tướng phủ, tâm sự chân thành: “Chiếu Tiến nói thế cũng không sai, con đã hiểu lầm nó rồi. Từ lúc Liễu Vĩnh lộ diện trước mắt Hoàng thượng, rồi được triệu vào Hàn Lâm Viện, cha đã biết lòng vua đã ngã phía hắn, hơn nữa Thái tử cũng dụng tâm mượn sức hắn, địa vị trong triều của Liễu Vĩnh không thể coi thường nữa rồi. Bà nội con tuổi tác đã cao, cũng chẳng sống được lâu nữa, dù Hoàng thượng không phủ phàng, cha cũng phải rời kinh để tang ba năm. Ba năm sau, triều đình là thiên hạ của ai không cần nói cũng biết. Em trai con tuy thông minh nhưng còn nhỏ tuổi. Biện pháp lúc này cũng chỉ có để Chiếu Tiến làm thân với Liễu Vĩnh, đến lúc đó mượn thế lực Liễu Vĩnh, còn có thể giữ lại ít người của phe ta. Chờ em trai con lớn thêm một chút, có thể dựa vào thế lực còn giữ được mà vào triều so cao thấp với Liễu Vĩnh.”

Nhậm Tể tướng làm chuyện gì cũng tính đường lùi, ông ta chỉ làm trung thần cho Nguyên Tông Hoàng đế, không theo phe Thái tử. Nhưng mặt khác lại lặng lẽ để con trai Nhậm Kế Tông làm ra vẻ bất đồng quan

điểm với cha, làm người dưới trướng Thái tử. Tương lai thái tử đăng cơ, Nhậm Kế Tông cũng có thể nước lên thuyền lên. Về phần ông ta cũng từ quan an toàn. Chỉ không ngờ rằng, giữa đường lại có một Liễu Vĩnh chen vào.

Nhậm Hiểu Ngọc nghe Nhậm Tế tướng nói thế thì im lặng, một lúc sau mới ngáp ngừng nói: “Tháng mười là sinh thần Liễu Vĩnh, Chiêu Tiến đã chuẩn bị lễ vật, đến lúc đó con sẽ cùng Chiêu Tiến đến Liễu phủ chúc mừng.”

Nhậm Tế tướng gật đầu, dặn dò: “Nên chịu khó làm thân với phu nhân Liễu Vĩnh là Lâm Mị. Lâm Mị kia chẳng qua chỉ là một bé gái mồ côi, lại được phu nhân Vĩnh Bình Hầu và Tô phu nhân yêu quý, sau khi gả cho Liễu Vĩnh, Liễu Vĩnh chưa từng ngó ngang đến nữ nhân khác, không có một vợ lẽ nàng hầu nào, đủ biết cô ta không đơn giản.”

Tuy Nhậm Hiểu Ngọc không trực tiếp xích mích với Lâm Mị lần nào, nhưng giờ bảo cô ta xuống nước làm thân, cô ta không làm được. Cuối cùng cô ta cắn răng, quyết định ra tay với trẻ con. Con gái cô ta tên Hứa Uyển tuy chưa đầy năm tuổi, nhưng thông minh lanh lợi, rất biết đoán tâm trạng người khác, đến lúc đó cô ta sẽ dẫn con gái đến Liễu phủ, để con gái đi làm quen với con trai Lâm Mị là Liễu Hồng Phi, chỉ cần hai đứa trẻ thân nhau, quan hệ với Lâm Mị tự nhiên sẽ chuyển biến tốt đẹp.

Đến sinh thần Liễu Vĩnh, Liễu phủ náo nhiệt phi thường, rất nhiều trẻ con vây quanh Liễu Hồng Phi. Con gái Nhậm Hiểu Ngọc là Hứa Uyển và con gái La Minh Tú là Tô Như Bội chen gần nhất, tranh nhau lấy lòng Liễu Hồng Phi.

Liễu Hồng Phi bắt chước người lớn, ngồi một cách rất khí thế trên ghế nhỏ, chỉ huy Hứa Uyển và Tô Như Bội đám lưng ình. Một lúc sau, đám trẻ bàn nhau là muốn chơi trò “cường đạo cướp tân nương”. Hứa Uyển và Tô Như Bội tranh nhau làm tân nương, Liễu Hồng Phi chẳng thèm nhìn đến hai cô bé nói: “Hai đứa không xinh đẹp bằng em trai ta, làm tân nương nổi gì? Làm hầu gái của tân nương thôi! Để em trai ta làm tân nương.”

Hứa Uyển và Tô Như Bội nghe thế, quay sang nhìn Liễu Hồng Nhạn, thấy Liễu Hồng Nhạn hơn hai tuổi da trắng, mắt to tròn đen láy, quả thật rất xinh đẹp, đành làm hầu gái, hóa trang cho Liễu Hồng Nhạn, xong đỡ lên ngồi kiệu hoa.

Đối với trò chơi truyền thống này, Liễu Hồng Phi còn thay đổi một chút, sau khi cướp tân nương, còn giả ý đe dọa hai hầu gái của tân nương, hăm dọa là nếu thức thời thì làm thị thiếp, bằng không sẽ ném xuống núi. Hứa Uyển và Tô Như Bội vội phối hợp, tỏ vẻ phi thường sợ chết, cam tâm làm thị thiếp.

Người hầu trông bọn trẻ thấy thế, cắt cử một người đi báo cho Nhậm Hiểu Ngọc và La Minh Tú biết.

Nhậm Hiểu Ngọc nghe được chuyện con gái mình bị Liễu Hồng Phi chơi đùa, còn tự hạ thấp làm hầu gái hầu hạ Liễu Hồng Phi, ngực như tắc nghẹn. Liễu Vĩnh được lắm, năm xưa người ốm ở với ta, giờ lại để con trai người đến chơi đùa con gái ta ah?

La Minh Tú nghe thấy bảo con gái mình đang lấy lòng Liễu Hồng Phi, cũng rất giận dữ. Tô Trọng Tinh đối với Lâm Mị nhớ mãi không quên, giờ con gái cô ta lại bám lấy con trai Lâm Mị. Lẽ nào lại như vậy!

71. Chương 71: Tam Phẩm Cáo Mệnh

“Nhạn Nhạn muội muội, ta tới rồi!”

Rèm vén lên, con trai Như Nguyệt Quận chúa là Liễu Hồng Trọng xông vào. Không nhìn đến ai, Liễu Hồng Trọng lao thẳng đến ôm chầm lấy Liễu Hồng Nhạn, hôn chụt một cái lên má Liễu Hồng Nhạn, cười tíu mắt, “Nhớ ta không?”

“Ô!” Liễu Hồng Nhạn ra sức giãy dụa, không cho Liễu Hồng Trọng hôn, phần nộ nói, “Em là đệ đệ, không phải muội muội.”

Liễu Hồng Nhạn xinh xắn đáng yêu, khi còn nhỏ mọi người sợ khó nuôi nên cho bé mặc quần áo con gái, kết quả mấy bé trai xung quanh đều hiểu nhầm bé là con gái, Liễu Hồng Trọng cũng là một trong số đó. Mỗi lần gặp Liễu Hồng Trọng đều một câu “Nhạn Nhạn muội muội” hai câu “Nhạn Nhạn muội muội”. Liễu

Hồng Nhạn rất âm ỉ, vẫn phân bua mình là con trai, nhưng Liễu Hồng Trọng không tin, vẫn luôn coi Liễu Hồng Nhạn là bé gái.

Liễu Hồng Phi thấy Liễu Hồng Trọng không phân biệt được nam với nữ, ôm Liễu Hồng Nhạn không buông tay, trợn mắt quát: “Trọng Trọng, đây mới là con gái, Nhạn Nhạn không phải con gái.” Nói xong chỉ chỉ vào Hứa Uyển và Tô Như Bội.

Liễu Hồng Trọng nghe thế, nghiêng đầu nhìn nhìn Hứa Uyển và Tô Như Bội, chớp mắt nói: “Mẹ ta nói, xinh đẹp là bé gái, không xinh đẹp là bé trai. Nhạn Nhạn còn xinh đẹp hơn hai em kia, tại sao lại không phải bé gái?”

Liễu Hồng Phi dùng tay vỗ trán, làm ra vẻ ngao ngán, kêu lên: “Trọng Trọng, không phải là người chỉ sinh sau ta có nửa ngày thôi sao, sao lại dằn vậy?”

“Ta dằn chỗ nào, dằn chỗ nào?” Liễu Hồng Trọng tức lên, ôm Liễu Hồng Nhạn, chỉ vào mũi Phi Phi, “Nhạn Nhạn rõ ràng là bé gái, người chỉ lừa ta, nói em ấy là bé trai, còn nói ta dằn.”

Liễu Hồng Phi rút cuộc không nhịn được nữa, chỉ về phía mấy bé gái, chống nạnh nói: “Bé trai và bé gái rất khác nhau. Nếu người không tin, lột quần mấy đứa này ra là biết.”

Hứa Uyển và Tô Như Bội nghe Liễu Hồng Phi nói thế, lại thấy Liễu Hồng Trọng cũng quay sang nhìn mình, đáng vẻ rất muốn xác minh, liền chạy vội trốn sau lưng người hầu, thét chói tai: “Không được tới đây!”

Hứa Uyển vô cùng tủi thân, xoay người chạy ra ngoài, vừa chạy vừa nói: “Em đi mách mẫu thân, nói Phi Phi bắt nạt em, bảo người khác lột quần em!”

“Được rồi được rồi, đùa thôi mà, sao lại tin thế?” Liễu Hồng Phi quỷ quái hơn người, biết rõ nếu để Hứa Uyển đi mách người lớn thì nó không gánh được tội. Mấy hôm trước có lần nó nghịch ngợm, phụ thân thậm chí đã nghĩ đến cách dùng vũ lực dạy dỗ, may sao đúng lúc bà ngoại đi tới, nếu không nhất định ăn đòn nát đít. Mắt đảo một vòng, bèn đi ra chặn đường Hứa Uyển, cười hì hì nói: “Thế này đi, chúng ta chơi tiếp, cho em làm tân nương có được không?”

Hứa Uyển trừng mắt nhìn Liễu Hồng Trọng, “Vậy phải bảo hấn làm kiện phu nâng kiện, em muốn ngồi trên lưng hấn.”

“Trọng Trọng!” Liễu Hồng Phi đưa mắt nhìn Liễu Hồng Trọng ra hiệu, còn không ngoan ngoãn làm kiện phu, nếu bị mách người lớn thì người đừng hòng thoát tội? Ô chao, thân là nam nhi, bị đánh đòn nào phải chuyện hiếm.

Nhậm Hiểu Ngọc và La Minh Tú nghe nói chuyện con gái mình bị quay vòng vòng, không khỏi ngọt ngào, quyết định lần sau không mang theo con tới Liễu phủ nữa.

Lâm Mị nghe nói chuyện đó cũng dở khóc dở cười, vừa lúc Liễu Vĩnh hỏi nàng một chuyện, nàng liền thuật lại chuyện của bọn trẻ con, Liễu Vĩnh vừa nghe liền nói: “Bụng dạ Nhậm Hiểu Ngọc và La Minh Tú cũng chẳng lấy gì làm tốt đẹp, đã biết em không thích họ, thế mà còn mang con tới đây. Lần này Phi Phi trêu đùa con gái họ như thế, sau này nhất định không dám dẫn con tới nữa đâu, càng đỡ phiền. Có điều phải tìm một sự phụ thật lợi hại trấn áp Phi Phi. Không thì hỏng mất.”

Đúng lúc đó có người thông báo, “Thánh chỉ đến!”

“Nhanh đổi triều phục ra tiếp chỉ!” Liễu Vĩnh quay đầu nói với Lâm Mị: “Trước giờ Nhậm Hiểu Ngọc và La Minh Tú vẫn không chịu hành lễ với em, hôm nay mặc lễ phục tam phẩm cáo mệnh phu nhân, hai người đó phẩm cấp kém em, tiếp chỉ xong họ sẽ phải tự động thi lễ chúc mừng.”

Sau khi về phủ, Nhậm Hiểu Ngọc lôi bộ xiêm y mặc dự tiệc ra cắt nát. Cô ta đường đường là thiên kim Tể tướng, lúc trước oai phong bao nhiêu, giờ lại phải cúi đầu trước Lâm Mị. Trong thọ yến Liễu Vĩnh, thậm chí Hoàng cung cũng ban thưởng lễ vật, lúc đó Lâm Mị mặc lễ phục tam phẩm cáo mệnh phu nhân, cùng Liễu Vĩnh quý nhận thánh chỉ và lễ vật mừng thọ, tiếp chỉ xong, cô ta là tứ phẩm cáo mệnh phu nhân phải tiến lên hành lễ. Đều tại Hứa Chiêu Tiên không có tiền đồ, vốn là tiền sĩ cùng khoa với Liễu Vĩnh, ở kinh thành cũng có nền tảng gia tộc, tại sao lại không được Hoàng thượng trọng dụng, lại để nhóm Liễu Vĩnh

lãnh đạo? Nếu lúc trước cô ta đừng quá kiêu kỳ, tận lực đối xử với Liễu Vĩnh ôn hòa một chút, người lúc này đang là tam phẩm cáo mệnh phu nhân có thể đến lượt Lâm Mị sao?

Sau khi Nhậm Hiểu Ngọc gả cho Hứa Chiếu Tiến, đi đến đâu cũng bị ức hiếp chèn ép, hôm nay dự tiệc trở về, không khống chế được lửa giận, trút hết bức dọc lên đầu Hứa Chiếu Tiến. Hứa Chiếu Tiến nổi nóng, phẩy tay áo bỏ đi. Để lại một mình Nhậm Hiểu Ngọc ở trong phòng nghiêng răng nghiêng lợi.

La Minh Tú dự tiệc hồi phủ cũng chan chứa tâm sự, cô ta đau khổ cay đắng giành giật biểu ca với Lâm Mị, biểu ca tài mạo song toàn, vì sao giờ lại thua kém Liễu Vĩnh đến thế, khiến cô ta không thể ngẩng đầu với Lâm Mị? Dựa vào cái gì, một con bé mồ côi như Lâm Mị lại được Liễu Vĩnh yêu chiều như thế, không một vợ lẽ nàng hầu, chỉ một lòng một dạ với vợ? Cô ta chẳng qua cũng mới chỉ sinh hai con gái, vì sao Tô phu nhân liền làm như thế cô ta không thể sinh được con trai, tìm cho biểu ca hai thị thiếp?

Lại nói đến sau bữa tiệc, Lâm Mị cho hai anh em Liễu Hồng Phi và Liễu Hồng Nhạn đi ngủ, thấy hai đứa con ngủ rồi mới về phòng, tặng riêng cho Liễu Vĩnh một lễ vật khác, là một túi thơm thêu các chữ thọ nối tiếp san sát nhau. Liễu Vĩnh nhận túi thơm, hân hoan treo vào thắt lưng, xong lại quay sang giữ chặt tay Lâm Mị, phả hơi lên môi nàng, thấy Lâm Mị đỏ mặt mềm người, như giận mà không phải giận, quyết rũ vô song, làm sao kiềm chế được? Bèn ôm ngang eo Lâm Mị, thấp giọng nói: “Em tặng tôi thêm một món quà nữa đi.”

“Em thêu túi thơm này mất nửa tháng trời, đổ hết cả mắt, sao anh vẫn còn đòi hỏi?” Lâm Mị nói bằng chất giọng nũng nịu, gờn tay nhỏ nhắn nắm lấy Liễu Vĩnh, nhất thời một hơi thở nóng rực phả vào cổ nàng, Liễu Vĩnh áp mặt vào ngực nàng, nói không rõ ràng: “Chúng ta có hai đứa con trai rồi, em sinh thêm một cô con gái đi.”

Trước kia Liễu Vĩnh vẫn nói không thể sinh con gái, ngộ nhờ con gái cũng mắc chứng mềm xương thì biết xử lý thế nào? Bởi vậy lúc này Lâm Mị nghe thấy thế thì rất kinh ngạc, không đợi nàng thắc mắc, Liễu Vĩnh đã nói: “Khách đến nhà hôm nay có mấy người dẫn theo con gái đến chơi đùa với Phi Phi và Nhạn Nhạn, các bé gái kia đều trắng nõn xinh xắn, lại nũng nịu nhút nhát, ngồi trong lòng cha mẹ làm nũng, ta nhìn mà mềm hết cả lòng. Phi Phi và Nhạn Nhạn nhà ta hiểu động, nhìn theo còn không kịp, nói gì đến chuyện ngồi trong lòng làm nũng.”

Liễu Vĩnh ôm Lâm Mị đặt lên đùi, ôn tồn nói, “Tôi muốn có một cô con gái giống như em.”

Lâm Mị không khỏi buồn cười, “Sinh trai hay gái không phải do em định đoạt. Hơn nữa chẳng may sinh ra lại mắc chứng mềm xương thì biết làm thế nào?”

“Em cũng mắc chứng mềm xương, không phải vẫn bình an lên kinh, còn gả được cho người chồng tốt như tôi sao?” Liễu Vĩnh tựa tiểu phi tiểu, “Nếu con gái cũng mắc chứng mềm xương, chúng ta chăm sóc cẩn thận, không cho người khác chạm vào con là được.”

Liễu Vĩnh dứt lời liền ôm Lâm Mị đặt lên giường, buông màn. Một lúc sau, màn lụa lay động không ngừng, đến tận nửa đêm mới ngừng.

72. Chương 72: Yêu Đường Vụng Trộm

Một ngày nắng ấm hiếm hoi của mùa đông lạnh giá.

Liễu Vĩnh ngồi bệt trên bậc tam cấp trước cổng, ngồi bệt bên trái là tiểu Phi Phi, ngồi bệt bên phải là tiểu Nhạn Nhạn.

Người canh cổng đứng một bên, thần sắc nghiêm túc, lén lút nhìn phía trước. Lòng thầm nói: phu nhân ơi, nếu người không trở về, không biết lão gia và hai tiểu thiếu gia sẽ ngồi đây đến khi nào? Nhìn mà phát rầu!

Liễu Vĩnh nhíu mày hồi lâu, đột nhiên thở dài nặng nề một tiếng. Tiểu Phi Phi và tiểu Nhạn Nhạn cũng thở dài theo.

Liễu Vĩnh thấy hai đứa con cũng thở ngắn than dài, nhướn mày, nghiêm mặt hỏi: “Hai đứa than thở cái gì?”

“Giống cha thôi!” Tiểu Phi Phi nhanh nhẹn đáp.

“Giống cha thôi!” Tiểu Nhạn Nhạn non nớt bắt chước.

Mấy người gác cổng nghe thấy thế, muốn cười mà không dám cười, phải mím chặt miệng, thần sắc rất cổ quái. Lão gia cái gì cũng tốt, chỉ có điều sủng ái phu nhân quá, chiều chuộng không có giới hạn gì. Cũng chỉ là người khác tặng một nàng hầu, lão gia đẩy đi hơi chậm, phu nhân liền đi thẳng về nhà ngoại. Lão gia đi đón, phu nhân không tiếp, lão gia trở về liền ủ rũ như thế. Hôm nay lại cho người đi đón, ba cha con đều đứng ngồi không yên, chạy ra trước cổng ngồi chờ, thật là đáng thương, không biết phu nhân thấy cảnh này liệu có mềm lòng hơn chăng?

Liễu Vĩnh là một mệnh quan bản lĩnh, nhưng đối với người hầu trong phủ không hề hống hách, ngược lại còn rất hiền hòa. Hơn nữa hầu hết người làm trong Liễu phủ hiện giờ là họ hàng trong gia tộc họ Liễu, đối với Liễu Vĩnh rất trung thành, Liễu Vĩnh cũng đặt ra phủ quy rõ ràng, thưởng phạt phân minh, trên dưới đều tâm phục. Giờ những người đó đều đã coi Liễu phủ là nhà, thấy Liễu Vĩnh buồn rầu, chỉ hận không thể thay hân thuyết phục Lâm Mị về phủ. Chợt thấy loáng thoáng một cỗ xe ngựa, phía trước còn treo cờ hiệu của Vĩnh Bình Hầu phủ, không khỏi vui mừng hô lớn: “Phu nhân trở về!”

“Về rồi!” Liễu Vĩnh nghe thế nhảy dựng lên, hai tay dẫn hai đứa con lao ra cổng đứng chờ.

Xe ngựa dừng lại, màn xe vén lên, hai hầu gái đi xuống trước. Liễu Vĩnh không chờ bọn họ đứng lại, đã kéo Phi Phi và Nhạn Nhạn chen lên, đồng loạt duỗi tay để đỡ Lâm Mị xuống xe.

“Cẩn thận chút!” Tiếng phu nhân Vĩnh Bình Hầu vang lên từ trong thùng xe.

Lâm Mị nhô nửa đầu ra, đẩy tay Liễu Vĩnh, vịn tay hầu gái, dè dặt xuống xe. Nàng không thèm nhìn đến Liễu Vĩnh, đối với hai đứa con cũng làm như không thấy. Lòng nghĩ thầm: đàn ông đều là đồ tồi, hai đứa nhỏ cũng thế, đến lúc lớn chắc chẳng khác cha hân chút nào đâu!

Liễu Vĩnh thấy Lâm Mị không để ý đến hân, đành quay sang đỡ phu nhân Vĩnh Bình Hầu, phu nhân Vĩnh Bình Hầu lại không có ý định xuống xe, cười nói: “Không cần đỡ ta, mau đỡ tiểu Mị đi! Ta đã dặn Vương đại phu rồi, ngày mai ông ấy sẽ đến chẩn mạch lại, tuy là mang thai lần thứ ba rồi nhưng vẫn phải cẩn thận. Con cũng thật là, cưới nhau bao năm rồi, tại sao lại giữ nàng hầu người khác tặng đúng lúc tiểu Mị đang có bầu?”

Liễu Vĩnh nghe được mấy chữ “mang thai lần thứ ba” thì cười ngoác đến tận mang tai, nghe đến câu sau vội phân trần: “Con có tiểu Mị là đủ rồi, đâu có lòng nào lưu luyến nàng hầu ai đưa? Chỉ là đêm đó con uống hơi quá chén, đi ngủ sớm, không kịp đẩy đi, sáng hôm sau mới đẩy đi được, lại thành chọc giận tiểu Mị.”

Thật ra phu nhân Vĩnh Bình Hầu đã nghe tin Liễu Vĩnh đã đẩy nàng hầu kia đi thì mới đưa Lâm Mị trở về, bà liền nói: “Đủ rồi, không cần khoe mẽ trước mặt ta, mau vào dỗ tiểu Mị đi.” Nói xong lệnh cho phu xe khởi hành.

Liễu Vĩnh chào nhạc mẫu, quay lại thấy hai người hầu đang đỡ Lâm Mị đi vào nhà, tiểu Phi Phi và tiểu Nhạn Nhạn đang chạy lon ton theo sau lấy lòng, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, ta đã nói mà, tiểu Mị là người biết đúng sai phải trái, sao có thể bỏ chồng bỏ con về nhà ngoại mấy ngày không hề đoái hoài, thì ra là đang có bầu. Bà bầu ấy mà, nhìn cái gì cũng thấy không thuận mắt, thích làm mình làm mẩy. Thôi, chịu khó nịnh bộ mấy ngày là được!

Tiểu Phi Phi: “Mẹ, mấy ngày mẹ đi vắng, con không ngủ được chút nào, đêm nào cũng nằm nhớ mẹ.”

Tiểu Nhạn Nhạn: “Con cũng thế. Đúng rồi, còn phụ thân nữa.”

Lâm Mị nghe hai đứa con nói thế lòng cũng chùng xuống, xoay người cầm tay tiểu Nhạn Nhạn, sờ bàn tay bé nhỏ của đứa con, hơi giận: “Hôm nay tuy có nắng, nhưng gió bắc vẫn cắt da cắt thịt, con hứng gió bao lâu rồi? Xem đi, tay cũng đông cứng rồi.”

“Con chờ mẹ về mà!” Tiểu Nhạn Nhạn đưa tay ra sau lưng ra dấu với anh trai, anh nhìn thấy chưa, mẹ thương em nhất. Vừa về đến nhà là dắt tay em, không dắt tay anh. Em đã nói rồi, khi phụ thân đến nhà bà ngoại mà chịu đưa em đi cùng, nhất định có thể đón mẹ trở về.

Đắc ý cái gì? Tiểu Phi Phi bĩu môi hừ hừ, nói, “Mẹ, tay con cũng đông lạnh.”

“Để mẹ xem!” Lâm Mị không vịn tay người hầu nữa, lại cầm tay tiểu Phi Phi sờ sờ, mu bàn tay có lạnh nhưng lòng bàn tay vẫn ấm, thấy thế Lâm Mị yên tâm, vậy là thành hai tay dặt hai đứa con đi vào nhà, Lâm Mị quay sang sai người hầu: “Nhanh cho người bê canh nóng lên, uống canh nóng xua được hàn khí.” Nói xong lại hối hận, nên về sớm một chút, tiểu Phi Phi và tiểu Nhạn Nhạn đến ôm mất thôi. Liễu mama và Cố mama cũng thật là, không để mắt trông nom bọn trẻ.

Liễu nhũ mẫu và Cố nhũ mẫu thật là oan uổng, hai bà đã liều mạng ngăn cản không cho ba cha con ra ngoài cổng hứng gió, nhưng ba cha con nhà này là ai chứ? Hai bà nhũ mẫu ngăn cản được sao? Từ lúc được tin Lâm Mị trở về, hai bà đã chuẩn bị cơm nóng canh nóng sẵn sàng, thậm chí phào nhẹ nhõm, cuối cùng phu nhân đã trở về. Nhà người khác, nếu không có phu nhân, còn có trưởng bối dì Hai dì Ba chủ trì, thật là đông vui. Liễu phủ này không được như thế, phu nhân vừa về nhà ngoại là lạnh lẽo buồn tẻ ngay, lão gia thiếu gia không người quản thúc, ăn bữa mặc bữa.

Nghe thấy bảo Lâm Mị có bầu, Liễu nhũ mẫu và Cố nhũ mẫu vừa ngạc nhiên lại vừa vui mừng, lại bận rộn quay sang kiểm tra xem đồ ăn chuẩn bị có cái gì bà bầu phải kiêng không. Liễu Vĩnh càng thêm dè dặt, kéo tiểu Phi Phi và tiểu Nhạn Nhạn dẫn dò, nói hai đứa con phải cẩn thận không được va chạm vào bụng Lâm Mị, cũng không được khiến Lâm Mị bực tức.

Tiểu Phi Phi và tiểu Nhạn Nhạn nghe được sang năm Lâm Mị sẽ sinh cho hai đứa một cô em gái nhỏ, Liễu Vĩnh nói gì hai đứa cũng gật đầu lia lịa.

Sau giờ Ngọ, Liễu Vĩnh dỗ dành mãi cuối cùng cũng dỗ được. Lâm Mị cũng biết lần này mình về nhà ngoại có chút vô lý, nhất thời cúi đầu nói: “Liễu đại ca, em đã là gái hai con, giờ lại mang thai lần thứ ba, đã là hoa tàn ít bướm, anh thật sự không muốn nạp một tiểu thiếp trẻ tuổi xinh đẹp sao?”

Liễu Vĩnh nghe thế ôm Lâm Mị ngồi xuống trước gương, chỉ vào người trong gương nói: “Em tự nhìn chính mình đi!”

Thiếu phụ trong gương da trắng môi đỏ, kiều diễm như hoa, không có chút dấu hiệu nào của bà mẹ ba con?

Liễu Vĩnh thấy Lâm Mị ngơ ngẩn, hôn nhẹ lên vành tai nàng, thì thầm: “Tiểu Mị, con người tôi một khi đã nhận định điều gì thì sẽ không thay lòng đổi dạ. Huống hồ nhà ta chỉ có một nữ chủ nhân, đỡ phiền hà biết bao? Tôi sao có thể mua dây buộc mình, nạp tiểu thiếp gì đó?” Nói xong lại tỉ tê, “Sự quyến rũ của em, một trăm tiểu thiếp cũng không so được. Từ khi thành thân với em, tôi có nhìn thấy ai vừa mắt đâu...”

Người xưa có câu tiểu biệt thắng tân hôn, huống chi Liễu Vĩnh lại tỉ tê dỗ dành một hồi, không mất nhiều thời gian, Lâm Mị đã mềm nhũn toàn thân, gò má ửng hồng, nhưng vừa mới có bầu, không thể chiều theo Liễu Vĩnh, nàng thì thầm: “Anh đừng động nữa, còn động nữa thì anh tự giải quyết đó.”

“Em giúp tôi!” Liễu Vĩnh không cam tâm, cầm tay Lâm Mị áp vào bộ phận đang nóng bỏng, rên rỉ một tiếng, lẩm bẩm nói: “Chúng ta lên giường nghỉ ngơi đi!”

“Ghe tởm!” Lâm Mị không rứt tay được, bĩu môi lườm Liễu Vĩnh, vừa bực lại vừa buồn cười, “Đang thanh thiên bạch nhật, nếu Phi Phi và Nhạn Nhạn đột nhiên đi vào thì biết làm thế nào?”

Lâm Mị vừa nói đến đây, người hầu đứng ngoài báo: “Phu nhân, Quận chúa tới!”

Liễu Vĩnh ngồi thẳng lên, hậm hực hờn dỗi: “Cô ta ba ngày hai lượt chạy tới làm gì? Suýt chút nữa bị tẩn một trận mà vẫn chưa chịu chừa, không chịu đánh tiếng bao giờ.”

Lâm Mị nghĩ đến chuyện lần trước lại buồn cười.

Như Nguyệt Quận chúa đến giờ vẫn thích mặc quần áo đàn ông, lần trước Quận chúa mặc quần áo của Liễu Dũng tới tìm Lâm Mị, không chờ người hầu thông báo đã vào phòng ôm Lâm Mị nói chuyện, đúng lúc Liễu Vĩnh hạ triều trở về, vừa vào phòng đã thấy một người đàn ông đang ôm ấp lôi kéo Lâm Mị bèn bàn phần, nhất thời máu nóng trào dâng, chưa nhìn kĩ đã vung nắm đấm tới, nắm đấm sắp tới đích lại nhìn ra là Như Nguyệt Quận chúa, không thu lại được, nắm đấm nện xuống bàn phần, “rầm” một tiếng, bàn phần rung rinh, phần son trâm vòng trên bàn phần đổ hết xuống đất vỡ tan tành.

Thấy Lâm Mị còn cười, Liễu Vĩnh càng thêm ngọt ngào, hừ hừ: “Chắc là cô ta nghe nói em có bầu nên tới đây chúc mừng. Em nhanh chóng đuổi khéo cô ta đi. Cô ta không biết ý tứ gì cả, thấy em thân thiết không chừng sẽ quẩn quýt em không buông, bỏ mặc tôi chờ đợi khổ sở.”

Buổi tối nói chuyện, Lâm Mị bật cười, chọc chọc ngực Liễu Vĩnh: “Anh ghen cái gì? Như Nguyệt Quận chúa là phụ nữ mà. Anh giữ nàng hầu người ta tặng không buông, em cũng chỉ có thể giương mắt nhìn.”

“Tôi đã đụng chạm được cái nào đâu. Nhưng Như Nguyệt Quận chúa vừa tới là ôm chặt lấy em, em cũng không chịu đẩy ra.” Liễu Vĩnh nói, có chút u oán, tiểu Mị về nhà ngoại mấy ngày, hẳn cầm tay còn chưa ấm mà Như Nguyệt Quận chúa đã chen ngang.

Vì có Quận chúa đến tìm, Liễu Vĩnh chưa được như ý. Đến giờ đi ngủ, tiểu Phi Phi và tiểu Nhạn Nhạn mấy ngày mới được gặp Lâm Mị, bướng bỉnh không chịu ngủ riêng, Liễu Vĩnh chờ hai đứa con ngủ, định bế đi. Ai dè vừa tách khỏi Lâm Mị hai đứa bé đã tỉnh, bắt phải bế trở về, làm Liễu Vĩnh tức trợn mắt.

Cổ nhũ mầu cười nói: “Trẻ con thích ngủ hơi mẹ, được nằm cạnh mẹ thì mới ngủ yên. Huống hồ người phu nhân lại có hương thơm, hai tiểu thiếu gia bị tách ra liền tỉnh là đúng. May mà trước đây đã cho ngủ riêng rồi, nếu không càng bám chặt hơn.”

Tối hôm sau, tiểu Phi Phi và tiểu Nhạn Nhạn vẫn bám lấy Lâm Mị đòi ngủ chung như cũ, Liễu Vĩnh trần trọc trần trố nằm ở phòng bên cạnh, nửa đêm lên lút vào phòng Lâm Mị, mò đến bên giường, xoa xoa lòng bàn tay Lâm Mị, gọi nhỏ: “Tiểu Mị, tiểu Mị!”

Lâm Mị nghe thấy tiếng mở mắt, lặng lẽ ngồi dậy, mặc áo khoác, thuận tay nhét gối đầu vào lòng tiểu Nhạn Nhạn, lại nhét một cái áo khác bên gối tiểu Phi Phi, an bài thỏa đáng xong mới xuống giường.

Liễu Vĩnh cúi người, đi giày cho nàng, lại mở vạt áo khoác che cho nàng, rồi hai vợ chồng mới lặng lẽ sang phòng bên cạnh.

Nửa tháng tiếp theo, cứ cách mấy ngày Liễu Vĩnh lại cùng Lâm Mị yêu đương vụng trộm một lần, tuy không thể như lúc bình thường, nhưng có sự thú vị riêng. Hai vợ chồng gắn bó như keo sơn, Liễu nhũ mầu và Cổ nhũ mầu thấy thế nói: “Nồi nào úp vung nấy, đúng là không lệch vào đâu.”

Tiểu Phi Phi và tiểu Nhạn Nhạn biết Lâm Mị có bầu, biết điều ngoan ngoãn hơn rất nhiều. Tiểu Nhạn Nhạn là vui sướng nhất, đi đến đâu cũng khoe: “Đến năm sau, cháu sẽ được làm ca ca.”

Liễu nhũ mầu hỏi: “Nhị thiếu gia, cháu thích đệ đệ hay muội muội?”

“Cháu thích muội muội!”

Lâm Mị đã sinh hai con trai, cả phủ đều biết Liễu Vĩnh đang mong ngóng một cô con gái, nghe thấy tiểu Nhạn Nhạn nói thế, mọi người cười rộ nói: “Trẻ con rất có giác quan thứ sáu, nó nói thích muội muội, không chừng trong bụng phu nhân là tiểu thư thật.”

Chớp mắt đã tới tháng tám, quả nhiên Lâm Mị sinh được một cô con gái, đặt tên là Liễu Hồng Âm.

Liễu Vĩnh đang vui vì có con gái, lại nhờ lập công, được thăng thêm một cấp, làm nhị phẩm Thị lang. Lâm Mị cũng được phong nhị phẩm cáo mệnh phu nhân. Trong kinh thành, tuổi như Liễu Vĩnh mà đã làm đến quan nhị phẩm chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay. Bởi vậy vào tiệc đầy tháng của Liễu Hồng Âm, quan khách đến chật nhà. Sáng sớm, quan khách đã lũ lượt kéo đến. Phu nhân Vĩnh Bình Hầu và Tô phu nhân vì là nghĩa mẫu của Lâm Mị, nghĩ Liễu phủ không có trưởng bối, thím Liễu lại không phải cáo mệnh phu nhân, nếu khách đến là cáo mệnh phu nhân Lâm Mị sẽ phải đích thân ra tiếp, lại sợ Lâm Mị mới sinh con được một tháng, mệt mỏi chưa hồi phục, cả hai bà đều qua Liễu phủ giúp đỡ từ sớm. Có hai bà mẹ nuôi giúp đỡ, Lâm Mị thoải mái hơn rất nhiều.

Phu nhân Vĩnh Bình Hầu tranh thủ lúc rỗi chơi đùa với tiểu Âm Âm, tấm tắc khen: “Mới đầy tháng đã thấy có nét rồi. Trưởng thành nhất định là đẹp hơn tiểu Mị.”

Một vị phu nhân đứng cạnh cười nói: “Hai anh trai đã tuần tú kinh ngạc rồi, không ngờ em gái còn xinh đẹp hơn. Đến khi lớn, chỉ sợ bà mối sẽ đập hồng cửa lớn Liễu phủ.”

Đúng lúc đó, có tiếng người hầu thông báo:

“Đại Công chúa và Đại Phò mã đến!”

“Tả phu nhân đến!”

“Trầm Bộc xạ phu nhân đến!”

“...”

Một nhóm mệnh phụ phu nhân cùng vây quanh tiểu Âm Âm suýt xoa khen ngợi. Có người kéo Lâm Mị hàn huyên. Có mấy cáo mệnh phụ nhân ngũ phẩm lục phẩm tuổi tác tương đương Lâm Mị, lặng lẽ đánh giá Lâm Mị, ánh mắt tràn ngập hâm mộ. Lại không thể không thừa nhận, Lâm Mị cho dù đã là bà mẹ ba con, nhưng trừ chuyện hơi đầy đặn một chút, còn thì thần thái tỏa sáng, xinh đẹp không thua kém năm xưa.

“Đúng là tốt số! Lại lấy được người chồng tốt, cả kinh thành chẳng được mấy người như thế.” Một cáo mệnh phụ nhân từng trải lặng lẽ nói: “Ta nhớ năm đó, Lâm phu nhân vốn là một bé gái mồ côi, lên kinh tìm Tô Trọng Tinh thành hôn, không ngờ vô duyên vô cớ từ hôn, lại được phu nhân Vĩnh Bình Hầu nhận làm nghĩa nữ. Sau đó Liễu Thị lang đến Hầu phủ cầu thân, lại tranh giành với Vương gia Hạ Quốc, mới cưới được Lâm phu nhân về làm vợ. Vừa đón dâu hôm trước, hôm sau Liễu Thị lang liền được thăng quan, giờ đã thăng đến nhị phẩm rồi. Mọi người đều nói, Lâm phu nhân là người có tướng vượng phu ích tử vào bậc nhất. Tô Trọng Tinh kia chắc là vô phúc, mới không cưới được cô ấy.”

“Không phải Tô Trọng Tinh cưới biểu muội La Minh Tú sao, La Minh Tú kia cả ngày rầu rĩ, oán khí đầy mặt, nhìn đã thấy xúi quẩy, nói gì đến chuyện cưới về nhà. Tô Trọng Tinh lúc trước cũng nổi tiếng là thanh niên tài mạo song toàn, xuất sắc hơn người, sau khi đổ Tiến sĩ cưới La Minh Tú, từng đấy năm vẫn chỉ là một quan nhỏ lục phẩm, nửa bước cũng không tiến, khiến Tô Hàn lâm và Tô phu nhân buồn rầu không thôi! Lại nói đến La Minh Tú, cô ta sinh liền bốn cô con gái, xem ra không sinh được con trai.”

“Nói cũng đúng. Lâm phu nhân sinh được con gái thì như bảo bối, ai cũng hoan hỉ. La Minh Tú cũng sinh con gái tháng trước, hôm trước tôi có qua dự tiệc đầy tháng, Tô phủ lạnh tanh, không có điểm nào sánh được với Lâm phu nhân.”

“Ah nói đến con gái, tháng trước có mấy nhà cũng sinh con gái đấy. Con gái Nhậm Tế tướng là Nhậm Hiểu Ngọc, gả cho Hứa Chiếu Tiến, cũng mới sinh con gái. Tiệc đầy tháng tổ chức ba hôm trước. Cô ta đã sinh hai gái, rồi mới sinh được một con trai, ai ngờ nâng niu giữ gìn quá, đứa bé kia yếu ớt bệnh tật, chưa đầy hai tuổi đã chết non. Lần này lại sinh con gái, cả phủ thất vọng, tuy là tiệc đầy tháng, nhưng chẳng thấy chút vui mừng nào, ai nấy đều lãnh đạm, có chút...”

Nhất thời mọi người im lặng. Nửa năm trước, mẫu thân Nhậm Tế tướng tạ thế, không thể không về quê giữ đạo hiếu, ông ta từ quan, chức Tế tướng được giao cho Tả Thị lang. Chỗ trống của Tả Thị lang thì giao cho Liễu Vĩnh.

Con trai Nhậm Kế Tông của Nhậm Tế tướng vốn dưới trướng Thái tử, mọi người đều cho rằng Nhậm Tế tướng có thất thế hôm nay, thì cũng còn Nhậm Kế Tông, nhà họ Nhậm vẫn chưa suy sụp quá. Không ngờ Thiên Phương Công chúa chỉ nói một câu, Thái tử liền xa lánh Nhậm Kế Tông. Những người tinh tường trong kinh thành suy đoán, hẳn là Liễu Vĩnh nhờ Mạc Song Bách nói hộ, để Mạc Song Bách thông qua Thiên Phương Công chúa, khuyến cáo Thái tử. Thái tử mới xa lánh Nhậm Kế Tông.

Cuối cùng Nhậm Kế Tông cũng phải về quê để tang bà nội.

Nhậm Tế tướng không còn hy vọng quay lại triều đình, Nhậm Hiểu Ngọc sống tại Hứa phủ vô cùng khổ ải.

Bên kia, Mạc Song Kỳ lặng lẽ kéo Lâm Mị nói: “Nhậm Hiểu Ngọc và La Minh Tú cũng sinh con gái, cả phủ than phiền, tiệc đầy tháng làm rất miễn cưỡng gượng gạo. Không được như em, sinh con gái như bảo bối trên trời rơi xuống, không nói người khác, tiểu Phi Phi và tiểu Nhạn Nhạn đi đâu cũng khoe rất hào hứng, nói em gái xinh đẹp đáng yêu thế nào.” Nói xong lại che miệng cười.

Mạc Song Kỳ lấy Trầm Tân, sinh được một trai hai gái, cũng rất được chồng trân trọng, so với trước đây sung sướng hơn nhiều. Nói về Nhậm Hiểu Ngọc và La Minh Tú, Mạc Song Kỳ hơi thở dài. Hỏi Lâm Mị: “Tiểu Mị, cũng từng đấy năm rồi, em còn oán hận hai người đó không?”

Lâm Mị mỉm cười, “Khi mới xảy ra chuyện tất nhiên em có hận họ hãm hại. Sau khi thành thân với Liễu đại ca, chuyện gì cũng có Liễu đại ca che chở, em không còn tâm trí nghĩ đến họ nữa. Nếu cứ mãi canh cánh báo thù rửa hận, sẽ cả ngày đứng ngồi không yên, sao có thể thoải mái? Liễu đại ca giờ đã là quan nhị phẩm, Nhậm Hiểu Ngọc và La Minh Tú gặp em cũng phải hành lễ, đối với họ đã là giày vò lắm rồi, em đâu còn lý do nào để hận?”

Hai người vừa cười vừa nói, lại nghe thấy tiếng cười rộ lên, thì ra là Liễu Hồng Trọng nhìn tiểu Nhạn Nhạn, rồi lại nhìn tiểu Âm Âm, rốt cục cũng phân biệt được nam nữ.

Tuy có phu nhân Vĩnh Bình Hầu và Tô phu nhân giúp việc xã giao chào hỏi, Lâm Mị cũng không dám ngồi chơi không, lại kéo Mạc Song Kỳ đi chào hỏi hàn huyên. Một quản sự mama hót hải chạy vào, bẩm: “Phu nhân, có người trong cung tới, là Hoàng hậu nương nương gửi lời chúc mừng.”

“Oa!” Cả sảnh kinh ngạc, mọi người chúc mừng tới tấp, nói: “Cả Hoàng hậu nương nương cũng gửi lời chúc mừng, Lâm phu nhân thật là có phúc.”

Nội thị bê hộp vàng vào, giơ lên cao rồi tuyên: “Phụng mệnh Hoàng hậu nương nương, ban cho Lâm phu nhân khóa trường mệnh phú quý hai cái, tròng hạt Nam Hải hai chuỗi, chúc mừng Lâm phu nhân sinh được ái nữ.”

Tiến nội thị đi, cả sảnh chúc tụng đến tối mới tan.

Lâm Mị rất vui, nhưng bắt đầu cảnh giác, buổi chiều lặng lẽ nói với Liễu Vĩnh: “Liễu đại ca, có câu trăng tròn ắt khuyết, nước đầy ắt sẽ tràn, leo càng cao, ngã càng đau. Anh được thăng quan quá nhanh, chỉ sợ người khác ghen ăn tức ở...”

Liễu Vĩnh chờ Lâm Mị nói xong, kéo nàng vào trong lòng nói: “Hoàng thượng cũng chỉ muốn nhờ tay Liễu châu nhất phái hạ bệ Nhậm Tế tướng, giờ Nhậm Tế tướng đã thất thế, đệ tử môn sinh của ông ta cũng đã tan đàn sể nghé, không còn ảnh hưởng triều chính như xưa. Nhiệm vụ của tôi đã hoàn thành, tôi sẽ thu dần các mũi nhọn lại, không đứng mũi chịu sào nữa. Trong vòng mười năm tiếp theo sẽ không thăng quan thêm nữa. Đến lúc đó, Thái tử cũng đã lên ngôi, tôi sẽ già từ sự nghiệp trên đỉnh vinh quang, đưa em đi du sơn ngoạn thủy.”

Lâm Mị nghe thế ước ao: “Mười năm sau, Phi Phi và Nhạn Nhạn cũng đã trưởng thành, chúng ta có xa nhà cũng yên lòng.”

“Phi Phi và Nhạn Nhạn đương nhiên có thể yên tâm, tôi chỉ không yên tâm về Âm Âm. Con bé như thế, chúng ta phải để mắt thường xuyên.” Liễu Vĩnh vừa nói vừa bóp tay, “Sau này không biết sẽ lợi cho tên tiểu tử nào? Chỉ nghĩ đã không cam tâm! Chúng ta đau khổ cay đắng mới nuôi lớn được một cô con gái, sao có thể để người khác rước đi dễ dàng?”

Lâm Mị vừa bật cười đã bị Liễu Vĩnh dùng môi ngăn chặn. Lâm Mị nghĩ thời gian ở cũ vẫn chưa hết, nhưng Liễu Vĩnh đã kiềm chế mấy tháng, lúc này để hân hôn một chút coi như giải khát cũng không ảnh hưởng gì.

Liễu Vĩnh càng hôn lại càng đói khát, rơi vào đường cùng cầm tay Lâm Mị ấn vào nguồn gốc của dục hỏa, thì thầm: “Tiểu Mị, giúp tôi!”

Khí tức Liễu Vĩnh nóng bỏng ẩm ướt, phả lên cổ Lâm Mị, Lâm Mị mềm nhũn toàn thân, rên rỉ một tiếng, nhẹ nhàng chuyển động tay, nhất thời bị trượt không cầm được, mặt đỏ tim đập loạn, thở dốc dồn dập.

Liễu Vĩnh dù chưa thỏa mãn nhưng cũng đã **, ôm chặt Lâm Mị không buông tay, dằng dai đến nửa đêm mới ngủ.

73. Chương 73: Chuyện Ở Nhà Cỏ

Xuân chưa tàn, cánh chim cuối trời, hoa khoe sắc thắm, cảnh đẹp mê người.

Năm ngoái có một căn nhà cỏ được dựng lên ở mé đông Liễu phủ, khoảnh đất trống quanh nhà cỏ trồng dưa và một vài giống rau quả khác, bên cạnh nhà cỏ là một khóm trúc, dưa chuột leo dần lủng lẳng.

Nhà nhem tối, gió đêm thổi vi vu, Liễu Vĩnh đẩy cửa đi vào, thấy trên bàn đặt một cái giỏ, hẩn mở ra xem thấy là rượu và thức ăn, hẩn cười xấu xa bày rượu và thức ăn ra bàn, gấp một miếng nhắm nháp, lẩm bẩm: “Nữ công của tiểu Mị đúng là tuyệt vời, chỉ là một đĩa rau cải mà cũng xào ngon miệng như thế.” Nói xong lại rót rượu ra uống, nhận ra là rượu Lâm Mị tự ủ, mặt mày rất hớn hởi.

Tiểu Âm Âm đã hơn sáu tháng, là giai đoạn quán người nhất, đêm nào cũng phải nằm cạnh Lâm Mị mới chịu ngủ. Hơn nữa tuy còn nhỏ, nhưng lòng chiếm hữu rất mạnh, không chịu cho người khác đến gần Lâm Mị, Liễu Vĩnh hơi có chút hành động thân mật, cô bé liền khóc văng lên, đến khi Liễu Vĩnh buông tay mới thôi.

Liễu Vĩnh phải ngủ chày mấy ngày, rơi vào đường cùng đành lạng lẽ gửi cho Lâm Mị một tờ giấy, hẹn nàng ra nhà cỏ. Lâm Mị hiểu ý, tự tay chuẩn bị rượu và thức ăn, cho người mang giỏ thức ăn ra trước, lại nhân lúc không bận bịu con cái, nhần Liễu Vĩnh đi trước, nói chờ nàng cho tiểu Âm Âm ngủ rồi sẽ đến.

Liễu Vĩnh nghe được lời nhần của Lâm Mị như mở cờ trong bụng, trời còn chưa tối đã chạy đến nhà cỏ. Nhà cỏ này là Liễu Vĩnh một phút hứng chí, phỏng theo nhà cỏ trong Hầu phủ dựng lên. Hẩn ngồi chờ Lâm Mị, lại dốc nốt chén rượu vào họng, nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ.

Gió đêm thổi qua, trời dần tối, xa xa, có đèn lồng đi về phía này. Liễu Vĩnh vui sướng trong lòng, thấy đèn lồng đã tới gần, định lên tiếng nhưng lại thôi, cười xấu xa trốn sau cửa. Lòng thâm suy tính: ta và tiểu Mị tuy đã là vợ chồng lâu năm, nhưng thỉnh thoảng cũng nên bày vài trò chơi tình thú.

Hẩn càng nghĩ càng thấy rạo rực, không khỏi ngẩn ra, lại cười đen tối: tiểu Mị xấu xa, nhất định là cho thành phần trắng dương vào rượu. Đêm nay, nhất định phải khiến tiểu Mị cầu xin tha thứ, sau đó, sau đó, ha ha, trời chưa sáng quyết chưa buông tha ...

Lúc này, bà già họ Trầm làm việc ở bếp đang rất thấp thỏm bất an. Cháu gái Trầm Như Ý của bà ta nếu được lão gia sủng ái thì đương nhiên không sao, nhưng nếu có sơ suất gì, lão gia phu nhân trách tội, bà ta chỉ sợ không giữ được công việc này. Tuy bà ta có con trai làm việc ở trang trại, có chuyện gì có thể nhờ cậy, nhưng công việc kia sao nhẹ nhàng dễ chịu được như việc ở Liễu phủ? Nhưng mà lời của Trầm Như Ý cũng không phải không có lý. Thế gian này có mèo nào là không ăn vụng? Huống chi phu nhân bận rộn chăm sóc thiếu gia tiểu thư, không có thời gian rảnh rỗi hầu hạ lão gia. Nhân vật lớn như lão gia, vậy mà bên cạnh không có lấy một thị thiếp nàng hầu, căn bản là không bình thường.

Hôm nay, lão gia bỗng nhiên nổi hứng, muốn đến nhà cỏ ngắm trăng, sai phòng bếp mang rượu và thức ăn đến. Trầm Như Ý nghe thấy thế, liền bàn bạc với bà ta, nói chờ trời nhà nhem tối, cô ta sẽ cầm đèn lồng đi đến nhà cỏ, giả vờ hái rau hái dưa gì đó, thừa dịp vắng vẻ, nếu có thể quyết rũ lão gia thì tốt. Nếu lão gia không bị quyến rũ, cô ta hái ít rau dưa quay về, cũng chẳng thiệt hại gì.

Bà già họ Trầm: lão gia là người thế nào chứ? Lão gia đường đường là mệnh quan nhị phẩm, lại thêm tài mạo song toàn, tuy đã có vợ con nhưng vẫn khiến bao nhiêu thiếu nữ phải nhìn lén. Nếu nói bọn hầu gái ở Liễu phủ không động tâm là nói láo. Khổ nỗi không có cơ hội quyến rũ mà thôi! Khi phu nhân mang thai lần thứ ba, lão gia luôn ở bên phu nhân, hơn nữa còn có Cố nữ mẫu và Liễu nữ mẫu canh chừng, bọn hầu gái không có cơ hội nào. Giờ tiểu thư lúc nào cũng quấn lấy phu nhân, phu nhân không còn lúc nào để ý đến lão gia, lão gia chắc hẳn là không chịu đựng nổi, mới phải đến nhà cỏ ngắm trăng. Đứa hầu gái nào tinh đời có can đảm dám đến nhà cỏ hẳn sẽ thành công. Nếu cháu gái có thể làm đi hai cho lão gia, vậy thì bà ta chính là một nửa nhạc mẫu, chẳng lẽ sau này không thể hô mưa gọi gió ở Liễu phủ sao. Cứ mạo hiểm này rất đáng giá.

Trầm Như Ý là người làm của phòng kim chỉ, vì Lâm Mị bận chăm con, cô ta có cơ hội may cho Liễu Vĩnh mấy bộ quần áo, tiếp xúc mấy lần cô ta thành bệnh tương tư, nghĩ đông nghĩ tây, nhưng dường như Liễu Vĩnh không hề để ý đến cô ta, cô ta vẫn chưa dám hành động thiếu suy nghĩ. Tối nay nghe bà già họ Trầm nói Liễu Vĩnh một mình đến nhà cỏ ngắm trăng, cô ta loá hết cả mắt. Vội trang điểm một phen, tránh mặt mọi người, cầm đèn lồng và một cái giỏ đi đến nhà cỏ.

Đến gần nhà cỏ, thấy nhà cỏ không thấp đèn, bên trong tối đen một mảnh, giống như không người, Trầm Như Ý không khỏi ngẩn ra. Chỉ trong phút chốc, cô ta sực tỉnh, hẳn là lão gia đã ngủ! Giờ giả vờ như không biết nhà cỏ có người, đi vào rồi nói sau. Cô ta vừa nghĩ vừa nhẹ nhàng đẩy cửa, đi vào. Nhất thời lại

phát hiện không xa có đèn lồng đang đi tới, cô ta giật nảy mình, ma xui quỷ khiến thế nào, lại giơ đèn lồng lên thổi tắt, trốn vội ra sau nhà cỏ.

Liễu Vĩnh trốn sau cửa, nghe thấy tiếng mở cửa, đang muốn bỏ nhào tới, đột nhiên lùi lại, lòng cảm thấy rất nghi ngờ: người vào có mùi son phấn, rõ ràng không phải tiểu Mị. Hương thơm trên người tiểu Mị chỉ phảng phất, như có như không, ngửi phải thì tim đập loạn nhịp, không phải thứ hương thơm này.

Liễu Vĩnh đang định quát hỏi là ai, lại nghe thấy tiếng thổi tắt đèn lồng, hình như kẻ đó trốn ra sau nhà cỏ. Hắn nhíu mày suy nghĩ, trên người có mùi son phấn, tất là bọn hầu gái. Đúng lúc này lại có đứa hầu gái chạy đến đây, muốn bày trò gì? Nếu khiến tiểu Mị hiểu lầm, xem ta có lộ da nó không? Hừ, đợi điều tra xem là đứa nào, ta sẽ giết gà dọa khỉ, để bọn hầu gái vẫn đang tơ tưởng xa xôi biết điều. Ôi, tiểu Mị ơi, em vẫn chưa tới sao? Nếu còn không tới, phu quân em đập đầu vào tường mất thôi.

Thành thân nhiều năm, Liễu Vĩnh vẫn quán quít si mê như thế, lòng Lâm Mị thấy rất ngọt ngào. Nghĩ rằng Liễu Vĩnh hẳn đang tha thiết chờ đợi, nàng cũng không nhẫn tâm, chỉ nghĩ đêm nay sẽ bù đắp hẳn thật tốt. Sau khi dỗ tiểu Âm Âm đi ngủ, nàng đặt gối đầu của mình bên cạnh tiểu Âm Âm, lại dặn vú em chịu khó để mắt, rồi mới đi tắm gội thay quần áo, trang điểm một chút, cầm đèn lồng, một mình đi tới nhà cỏ.

Đi dưới ánh trăng, nhất thời nàng lại nhớ đến lần đầu gặp Liễu Vĩnh, dưới sự hăm hại của La Minh Tú, nàng và Liễu Vĩnh bị nhốt vào nhà cỏ trong Hầu phủ, may mà Liễu Vĩnh cơ trí, mới giữ được thanh danh. Chỉ không ngờ cuối cùng nàng và Liễu Vĩnh lại thành một đôi. Càng không ngờ là Liễu Vĩnh lại phổng theo căn nhà cỏ ở Hầu phủ, xây một cái y hệt trong phủ nhà. Lúc này đến đó hẹn hò, tâm trạng khác xưa rất nhiều.

Lâm Mị cười tủm tỉm, bước chân càng thêm nhẹ nhàng, đến khi ngẩng đầu, ngạc nhiên thấy có đèn lồng ở cửa nhà cỏ, rồi lại đột ngột thổi tắt?

Liễu Vĩnh dựa lưng vào tường, vuốt ve tường, tưởng tượng đến dáng vẻ mềm mại của người của Lâm Mị, không khỏi rạo rực.

Hắn đang như thiêu như đốt, lại nghe thấy tiếng mở cửa, ngửi thấy mùi hương của Lâm Mị, hắn vẫn không nhào tới, gọi một tiếng “Tiểu Mị” thăm dò, nghe thấy giọng Lâm Mị “ạ”, không khác gì thiên lôi địa hỏa, rốt cuộc không kiềm chế được nữa mở toang cửa, tay trái đóng cửa cài then đóng chốt kỹ càng, tay phải đã vòng qua eo nhắc Lâm Mị lên.

Lâm Mị vẫn cầm đèn lồng, nhờ ánh sáng đèn lồng, thấy khuôn mặt Liễu Vĩnh đỏ bừng, hai mắt sáng quắc, rõ ràng là dáng vẻ của một con sói đói khát, không khỏi cười, “Liễu đại ca, anh sao vậy?” Tuy là ngủ chạy mấy hôm, cũng không cần làm ra dáng vẻ trúng mị được thế chứ?

“Trong phủ có con hầu tơ tưởng ta, may mà em còn tới kịp, không thì hiểu lầm mất.” Liễu Vĩnh không nhiều lời, lấy đèn lồng đặt ở góc phòng, dí Lâm Mị vào tường, hắn áp sát vào, cách xiêm y dụi dụi một hồi, đến khi Lâm Mị mềm người, gục đầu vào vai hắn, nũng nịu rên rỉ, hắn mới ôm Lâm Mị đặt lên giường gỗ.

Lâm Mị nghĩ ra một chuyện, yếu đuối vô lực đẩy đẩy Liễu Vĩnh nói: “Anh gấp gấp thế rất có hại cho thân thể. Đi lấy dưa chua ăn cho hạ hỏa bớt đi.”

Dưa chua có tác dụng giải rượu. Liễu Vĩnh nghe thế, dùng ý chí xoay người, lưu luyến tách khỏi Lâm Mị, thò tay ra ngoài cửa sổ, tay trái hái một quả dưa chua, tay phải hái một quả dưa chuột, quẹt ngang đùi một chút rồi ăn, ăn dưa chua hạ hỏa rồi, mới nhét dưa chuột vào mồm Lâm Mị, cười khê nói: “Năm đó, tôi cho rằng em trúng mị được, hái một quả dưa chuột cho em, em có hiểu ý tứ của tôi không?”

Liễu Vĩnh vừa nhai dưa vừa nằm sấp xuống người Lâm Mị, lật nàng lại, dụi dụi từ sau lưng.

Lâm Mị rút quả dưa chuột trong mồm ra, lại cảm thấy có vật cứng rắn chọc ngang eo. Nhất thời toàn thân tê dại, lấm bầm nói: “Lúc đó em tưởng là cây gậy chống cửa sổ chọc vào eo em, còn thắc mắc tại sao cây gậy chống cửa sổ lại tỏa nhiệt, không ngờ lại là...”

Ngữ khí của Lâm Mị vốn nũng nịu, lại nói những lời này như đổ thêm dầu vào lửa, Liễu Vĩnh thấy nước miếng đầy mồm, bèn ném nửa quả dưa chua qua một bên, hung hăng hôn lên môi Lâm Mị.

Nụ hôn mạnh mẽ, răng môi dây dưa, tay chân quẩn quít, gò má như lửa, hơi thở dần hỗn hển. Người tới ta lui, ý loạn tình mê.

Liều Vĩnh cởi xiêm y Lâm Mị, lưỡi quấy đảo khắp nơi, tay trái nắm lại, lại nắm đúng quả dưa chuột Lâm Mị rút ra để xuống giường, bèn nhét vào tay phải Lâm Mị, lại kéo tay trái Lâm Mị áp vào bộ phận cứng rắn, dụ dỗ: “Em muốn thứ này sao?”

Đầu óc Lâm Mị nổ “ầm” một tiếng, mặt Lâm Mị đỏ bừng, nói lí nhí: “Liều đại ca xấu xa!”

“Tôi biết rồi, em muốn cả hai cái!” Liều Vĩnh càng nói càng dâm dăng, chỉ muốn khiêu khích Lâm Mị nhiều hơn, nhất thời nhét quả dưa chuột vào miệng Lâm Mị, phủ người xuống, tiến vào.

Miệng Lâm Mị bị nhét dưa chuột, tiếng rên rỉ ngẹn lại bật ra trở nên quỵến rũ lạ kỳ. Khi nàng thở dốc, Liều Vĩnh cũng mạnh mẽ tiến vào theo tiết tấu.

Khí tức Liều Vĩnh bao trùm, Lâm Mị tan chảy như nước, để mặc Liều Vĩnh làm gì thì làm.

Liều Vĩnh rút quả dưa chuột trong mồm Lâm Mị ra, cắn một miếng, mớm vào mồm Lâm Mị, Lâm Mị mềm nhũn như bông, hần như nằm trên một tấm đệm bông, kiềm chế không được vừa nhay vừa cắn, nhưng vẫn không chế để không dùng lực quá, cuối cùng nỉ non: “Tiểu Mị, tiểu Mị, ta chết mất!”

“Liều đại ca, em ... em cũng thế!” Lâm Mị dù sao cũng đã là bà mẹ ba con, so với trước kia thì cởi mở hơn nhiều, dưới sự khiêu khích của Liều Vĩnh, cũng thì thảo nhỏ nhẹ, nói mấy câu tình tứ. Tuy nàng nói rất nhỏ, nhưng Liều Vĩnh vẫn nghe thấy rất rõ ràng, nhất thời lại kể tai nàng thì thầm những lời còn khiến người khác phải đỏ mặt hơn.

Tim Lâm Mị cũng như tan chảy, nhất thời chủ động hôn liếm vành tai Liều Vĩnh, ngậm mút nhẹ nhàng.

Trầm Như Ý trốn ở sau nhà cỏ nghe thấy từ đầu đến cuối, cô ta cho rằng người cùng với Liều Vĩnh là một hầu gái trong phủ, vừa hối vừa hận lại vừa đổ kị. Hối là mình nhát gan, không dám vào nhà đóng cửa. Hận là đứa hầu gái kia quá mặt dày vô sỉ, nói những lời dâm dăng. Đổ kị là lão gia quyền quý như thế, vậy mà dịu dàng với con hầu đến vậy, âu yếm một lúc mới hành sự.

Hừ, nghe động tĩnh, chỉ sợ trong khoảng thời gian ngắn là chưa xong. Con hầu chết tiệt, người cứ hưởng thụ cho tốt đi! Chờ ta đi mách phu nhân, cho phu nhân đến bắt gian. Chỉ cần phu nhân tin ta, tự nhiên sẽ cất nhắc ta cạnh chừng các người.

Trầm Như Ý vừa nghĩ vừa cất bước định đi, mới đi vài bước, lại thấy không xa có mấy cái đèn lồng đi tới, xem ra là cả một nhóm người. Gió đêm truyền tới tiếng khóc “oa oa” của trẻ con, xem ra là của tiểu Âm Âm. Có tiếng hai đứa trẻ con khác dỗ dành: “Muội muội đừng khóc, ca ca đưa muội đi tìm cha mẹ.”

Liều Vĩnh và Lâm Mị ở trên giường điên loạn đảo phượng, bỗng nhiên Lâm Mị che miệng Liều Vĩnh, tập trung lắng nghe, nói: “Sao tự nhiên em lại nghe thấy tiếng tiểu Âm Âm khóc nhỉ?”

“Nghe nhầm đấy!” Liều Vĩnh tuy đã làm một lần nhưng vẫn chưa thỏa mãn, lúc này vẫn chưa cam tâm, đang muốn tiến lên. Hai người tuy là vợ chồng đang hoàng, nhưng Lâm Mị quỵến rũ, đêm nay lại là hẹn hò lén lút, có một cảm xúc khác hẳn, so với ngày thường, càng không thể ngừng lại.

“Đúng là tiếng của tiểu Âm Âm!” Lâm Mị nhồm dậy đẩy Liều Vĩnh: “Chắc là con bé tỉnh dậy không thấy em, mama bế đến đây tìm!”

“Muốn trộm em một lần sao mà gian nan vậy!” Liều Vĩnh không làm sao được, đành đánh nhanh rút gọn, lại nhanh chóng chọn thời gian địa điểm cho lần hẹn hò tới, ghé tay Lâm Mị nói: “Lần sau không được sai hẹn. Tôi muốn khiến em...” Đoạn sau thì thầm không thể nghe thấy.

“Dạ!” Lâm Mị dãi giọng liếc xéo Liều Vĩnh, đẩy hẳn ra để mặc quần áo. Liều Vĩnh tách ra một lúc nàng mới khôi phục được chút khí lực, ngồi dậy vội vàng chỉnh quần áo cho đường hoàng. Hoang mang nói: “Chúng ta như vậy, để mama nhìn thấy, chắc chắn...”

“Chắc chắn vui mừng, biết rõ chúng ta ân ái còn hơn trước kia!” Liều Vĩnh tiếp lời, cười hì hì buộc vạt áo nói: “Cũng chưa muộn lắm, sai người mang một bếp lò nhỏ đến đây, trước pha một ấm trà, sau đó nướng thịt ăn.”

Ngoài nhà cỏ, đèn lồng sáng ngời, Trầm Như Ý nhìn thấy rất rõ ràng, người đến có Liễu nữ mẫu bế tiểu Âm Âm, Cổ nữ mẫu bế tiểu Nhạn Nhạn, một bà già khác dắt tiểu Phi Phi, vừa nói chuyện vừa đi tới đây.

“Được đây, thiếu gia và tiểu thư tìm tới, lão gia...” Trầm Như Ý lùi lại, cảm thấy rất hả hê, từng này người bắt quả tang, xem lão gia giải thích thế này.

“Cạch” một tiếng, cửa nhà cỏ mở ra, Liễu Vĩnh đi ra trước, đi về phía tiểu Âm Âm hỏi: “Tiểu bảo bối, sao con lại khóc?”

“Lão gia, tiểu thư không thấy phu nhân nên khóc, mọi người không dễ được đành đi tìm. Nhờ đại thiếu gia thông minh, nói lão gia phu nhân nếu không có trong thư phòng thì chắc chắn là đang ở nhà cỏ. Vì thế chúng tôi mới đến đây.” Liễu nữ mẫu nhìn Liễu Vĩnh một lượt, chừng như đã hiểu, bà cười tủm tỉm, hỏi: “Phu nhân đâu?”

Không chờ Liễu Vĩnh trả lời, tiểu Âm Âm đã khóc văng lên chỉ vào nhà cỏ, ra hiệu cho Liễu nữ mẫu bế cô bé vào nhà tìm.

Lâm Mị vội vàng vuốt lại tóc, búi tạm rồi cài một cây trâm, đi ra khỏi nhà cỏ, đỡ tiểu Âm Âm từ tay Liễu nữ mẫu, đỡ dành mấy câu, đến khi tiểu Âm Âm nằm ngoan rồi, nàng mới cười sai người hầu đi lấy bếp lò, lại nói: “Ngày mai lão gia được nghỉ cuối tuần, Phi Phi và Nhạn Nhạn cũng không phải đến trường, tôi nay thức khuya một chút cũng không ảnh hưởng gì. Hôm nay trăng sáng, mang khoai hôm nọ Hầu phủ mang đến ra nướng, để mọi người cùng ăn.”

Liễu Vĩnh thừa dịp Lâm Mị đang nói, đi vòng ra sau nhà cỏ thét: “Ra đi!”

“Lão gia, nô tì...” Trầm Như Ý nghe thấy tiếng Lâm Mị, đã biết là không xong rồi, vội biện bạch: “Nô tì đi hái dưa giúp cô, nghe thấy trong nhà cỏ có tiếng động, tưởng là có con mèo, đang định vào xem, vì thế...”

“Thật không?” Vì có cả Phi Phi và mọi người ở đó, Liễu Vĩnh cũng không có ý định xử lý Trầm Như Ý ngay lập tức, hấn đánh mặt gần giọng: “Còn không lui xuống?” Xong quay sang dặn vợ của quản gia: “Ngày mai đuổi con hầu này và cô của nó đến trang trại, tìm hai người hầu thật thà khác thế chỗ.”

“Vâng!” Vợ của quản gia đến Liễu phủ cũng đã mấy năm, rất nhạy bén, thấy Trầm Như Ý đi từ sau nhà cỏ ra, sao có thể không rõ ràng? Lòng rất cău, con ranh Như Ý này giỏi lắm, khiến ta thêm phiền, lão gia lại tưởng ta quản gia không chu đáo, buông thả cho bọn người hầu! Trong phủ này, có ai mà không biết trong mắt lão gia chỉ có một mình phu nhân, con hầu này đúng là có mắt như mù. Chỉ có chút nhan sắc đã mơ tưởng trèo cao, tự mình là quan trọng.

Liễu nữ mẫu và Cổ nữ mẫu thấy Trầm Như Ý thì ngăn ra, nhìn nhau không hiểu. Lão gia phu nhân ân ái, thiếu gia tiểu thư được yêu thương, cả phủ thái bình, vẫn không ngăn chặn được lòng tơ tưởng của bọn hầu gái. Sau này phải để mất hộ phu nhân, để phòng những đứa nhiều tham vọng.

Dưới bầu trời sao, trước nhà cỏ bày mấy bếp nướng, mọi người ngồi quây tròn, cầm xiên nướng theo ý thích.

Lâm Mị bế tiểu Âm Âm, chỉ lên sao trên trời kể chuyện cổ tích. Liễu Vĩnh nướng một xiên thịt, thổi nguội rồi rút một miếng dút cho Lâm Mị, thấy tiểu Âm Âm chẹp chẹp, hấn cười nói: “Tiểu Âm Âm còn nhỏ, chưa ăn cái này được, chờ con có răng rồi ăn.”

Tiểu Âm Âm nghe thế há mồm a a thật ro. Mọi người cười rộ lên nói: “Tiểu thư kêu thế là để lão gia nhìn cho rõ, tiểu thư có hai cái răng cửa rồi, sao lại nói là chưa có răng?”

“Ha ha...” Liễu Vĩnh cũng bật cười, sai người xé nhỏ miếng thịt cho tiểu Âm Âm ăn. Sau đó lại đích thân pha trà, giúp Lâm Mị uống.

Lâm Mị đặt tiểu Âm Âm xuống thảm, để Phi Phi và Nhạn Nhạn cũng được chơi với em, nàng cùng Liễu Vĩnh phẩm trà, nói chuyện cũ. Liễu Vĩnh thừa dịp mọi người không hay biết, lại lặng lẽ sờ mó tay Lâm Mị, thấp giọng nói: “Lúc này em ngồi gần tôi thế này mà vẫn không nhũn người, xem ra chứng mềm xương khỏi được bảy tám phần rồi?”

Lâm Mị đỏ mặt không lên tiếng. Trước đây, vì chứng mềm xương đó mà nàng khóc không biết bao nhiêu lần. Sau khi thành thân, chứng mềm xương bớt dần. Đến giờ trừ lúc thân mật trên giường với Liễu Vĩnh, không hề nhũn người nữa. Nhưng mà....

Liều Vĩnh cười xấu xa nhìn nàng, đúng vậy, tiểu Mị bây giờ không nhũn người nữa, nhưng khi ở trên giường so với trước kia còn quyến rũ hơn, trước kia vẫn ngượng ngùng kiềm chế, giờ không thế nữa, nhìn thấy đáng vẻ đấy thì không người đàn ông nào kiềm chế được. Nếu không phải ý chí hấn mạnh, hẳn là đã tìm mọi cách để cùng nàng yêu đương vụng trộm mỗi đêm?

Hai người chưa được tận hưởng, chỉ hận không thể ở tìm một chốn riêng, không ngừng đầu mảy cuối mắt ra hiệu.

“Tiểu Mị, lúc trước mama vẫn nói nhân duyên thiên định, tôi còn không tin, nhưng giờ đã tin rồi. Nếu không, tại sao lúc trước lại âm sai dương kém gặp được em?” Liều Vĩnh thấp giọng nói: “Phụ thân mẫu thân tôi trên trời có thiêng, nhất định là cảm thấy rất an lòng.”

“Liều đại ca!” Lâm Mị lặng lẽ cầm tay Liều Vĩnh, véo nhẹ một cái, thẹn thùng như một thiếu nữ.

Phía bên kia, tiểu Âm Âm thấy Liều Vĩnh và Lâm Mị nói chuyện, càng lúc càng ghé sát vào nhau, lại oa oa kháng nghị.

Tiểu Phi Phi nhanh trí, rút miếng khoai trên xiên ném ra hướng ngược lại để đánh lạc hướng tiểu Âm Âm, xong quay sang nói chuyện với tiểu Nhạn Nhạn. Một hồi sau, ba đứa bé cầm ba xiên đồ nướng riêng, dường như quên cả Lâm Mị và Liều Vĩnh.

Trăng lên cao, vườn rộn rã tiếng cười. Mọi người cùng chơi nổi câu, đến lượt tiểu Nhạn Nhạn nói xong, Cổ nhũ mẫu đang nghĩ để nói vào, không ngờ tiểu Âm Âm đã chen ngang, ô ô một tràng, mọi người đếm được bảy tiếng ô ô, âm điệu có cao có thấp, có nhanh có chậm, ai nấy cười ngất. Tiểu Phi Phi không quên nói: “Mama, đến lượt mama đó, mama tiếp đi!”

Tiếp thế nào giờ? Cũng ô ô sao? Cổ nhũ mẫu trợn mắt, quay đầu nhìn Lâm Mị, Lâm Mị vui mừng không xiết, đưa tay ra hiệu, tùy tiện nói gì cũng được. Sai thì cùng lắm là bị phạt uống trà thôi mà.

Cổ nhũ mẫu hết cách, đành tự rót một chén trà, lắc đầu nói: “Tiểu thư thật là thông minh, sau này không biết còn đến mức nào? Giờ chưa biết nói đã làm khó ta. Đến lúc đi học, biết làm thơ, không biết nổi danh thế nào nữa?”

Lâm Mị đắc ý, xem đi, nhà ta không chỉ có con trai thông minh tuấn tú, con gái cũng thế! Nàng cười bế tiểu Âm Âm lên, tiểu Phi Phi và tiểu Nhạn Nhạn cũng bu lại, mỗi đứa ôm một cánh tay. Liều Vĩnh không ngại hai bà nhũ mẫu, cũng tới gần, vòng tay qua lưng Lâm Mị để ôm.

“Này, thả ra thả ra, em chết ngạt mất!” Lâm Mị dùng khuỷu tay huých Liều Vĩnh, ra hiệu Liều nhũ mẫu và Cổ nhũ mẫu cũng có mặt, đừng xằng bậy. Liều Vĩnh sao nghe lời? Càng đùa dai hơn, cùng ba đứa bé ôm chặt.

Gió vi vu, vườn rộn rã tiếng cười đùa.

74. Chương 74: Phiên Ngoại (1)

01 – HẬN

Phản chiếu trong gương, là một thiếu phụ xinh đẹp lông mày lá liễu, môi đỏ mọng.

La Minh Tú ngơ ngẩn nhìn bản thân trong gương, lòng quặn đau.

Trước đây, cô biết trong lòng biểu ca chỉ có mình cô, cho dù có xuất hiện người con gái khác, biểu ca cũng không buồn liếc mắt. Từ khi nào, biểu ca bắt đầu thay đổi?

Đúng vậy, là từ khi Lâm Mị xuất hiện.

Giả sử năm đó cô không hãm hại Lâm Mị, Lâm Mị thành thân cùng biểu ca, cô đi lấy người khác, liệu ... biểu ca có đối với cô nhớ mãi không quên, áy náy suốt đời?

Từ khi thành thân, biểu ca giống như hoàn thành nghĩa vụ, không còn những lời âu yếm. Cuộc hôn nhân cô mong muốn, hoàn toàn không phải thế này, không phải!

Trước kia là mẹ, nay là mẹ chồng, cũng thể hiện thái độ ghét bỏ không chút che giấu, khiến người hầu kẻ hạ trong phủ cũng khinh thường cô.

Bởi vì sống ở nhà bà ngoại từ lâu, trở mặt với mẹ kế, cô có nhà mẹ mà như không. Bởi vì chỉ biết có biểu ca, không kết giao bạn bè gì, cô không có nổi một người bạn tâm giao. Có chuyện, chỉ có thể lên tìm bà vú để chia sẻ. Bà vú kiến thức nông cạn, có thể đưa ra kế sách hay ho gì?

Cô muốn lôi kéo trái tim biểu ca, muốn biểu ca nhớ lại quãng thời gian thơ bé. Đúng vậy, cô đã thành công, hơn nữa còn có thai. Quãng thời gian đó, là quãng thời gian hạnh phúc vui vẻ nhất của cô. Cho đến khi ... cô sinh con gái, sau đó không lâu lại sinh con gái thứ hai, con gái thứ ba... .

Không có con trai, cô không có địa vị, ngay cả vợ lẽ Ngô Ngọc Y cũng không coi cô ra gì, khinh thường ra mặt.

Đêm khuya cô quạnh, cô nhìn đỉnh màn, lệ tràn khóe mi. Thì ra, gửi gắm tất cả tâm tư vào một người đàn ông là việc ngu xuẩn nhất trên đời. Biểu ca, không phải là biểu ca của một mình cô, gia sản, cũng không phải gia sản của riêng một người nào, muốn có hy vọng chỉ có là sinh được một được đứa con trai, ngang trái ở chỗ... cô không sinh được con trai.

Lúc này, cô không hề hận Lâm Mị nữa, điều cô hận, là lựa chọn của bản thân.

02 – HỐI TIẾC

Nhậm Hiểu Ngọc nổi nóng cắn khấn tay, như muốn phát điên, nhưng hoàn toàn không có biện pháp gì.

Trong vòng mấy năm Liễu Vĩnh được thăng quan liên tục, Lâm Mị cũng vinh dự lây, được phong hào, vinh quang vô hạn. Ngoại trừ ghen ghét, cô còn biện pháp gì?

Năm đó, không phải là cô không thích Liễu Vĩnh. Chỉ có điều Liễu Vĩnh chẳng qua chỉ là một thư sinh nghèo, nếu cưới hẳn, tương lai hẳn sẽ phải dựa vào cô nhiều. Lại thêm Liễu Vĩnh như gần như xa, không thể nắm bắt, cũng không chịu cúi đầu nhận thế hạ phong.

Cô là thiên kim nhà Tể tướng, tài mạo song toàn, sao có thể để Liễu Vĩnh không chế? Tất nhiên là muốn áp đảo khí thế Liễu Vĩnh, muốn hẳn nghe lời. Thậm chí còn thể hiện rằng, cô có những lựa chọn tốt hơn hẳn rất nhiều. Nếu hẳn nghe lời, cô sẽ chọn hẳn, cho hẳn một tiền đồ tốt. Nếu hẳn không nghe lời, cô cũng không phải là không cưới hẳn thì không được.

Cô cũng biết, Liễu Vĩnh còn ỡm ờ với Chu Mẫn Mẫn. Nhưng mà Chu Mẫn Mẫn thua cô mọi mặt, chẳng lý nào Liễu Vĩnh lại bỏ cô mà chọn Chu Mẫn Mẫn? Thế nên cô chủ quan cho rằng, Liễu Vĩnh làm thế là mượn Chu Mẫn Mẫn khích tướng mình! Càng như vậy, càng cho thấy Liễu Vĩnh có ý với mình.

Càng khó có được lại càng trân trọng. Cô sẽ không để Liễu Vĩnh đắc thủ dễ dàng, cô muốn giày vò trái tim Liễu Vĩnh từ từ.

Nhưng nghĩ tới nghĩ lui, lại không thể ngờ Liễu Vĩnh thực sự bỏ cô, đến Hầu phủ cầu hôn. Càng ngoài dự đoán hơn, người Liễu Vĩnh cầu hôn cũng không phải Chu Mẫn Mẫn, mà là nghĩa nữ nhà Hầu gia Lâm Mị.

Cô cười lạnh, Lâm Mị cùng lắm chỉ là nghĩa nữ Hầu phủ, sao có thể so sánh với cô? Tương lai, Liễu Vĩnh nhất định sẽ hối không kịp.

Cho đến khi Liễu Vĩnh được lòng vua, phu nhân các phủ đua nhau lấy lòng Lâm Mị, cả cô cũng phải đến Liễu phủ ăn nói nhẹ nhàng với Lâm Mị, cô mới phát hiện, người hối hận là cô, chứ không phải Liễu Vĩnh.

Nếu trước kia thái độ của cô mềm mỏng hơn, nhanh chóng bàn chuyện cưới xin với Liễu Vĩnh, oai phong hôm nay, sẽ không phải Lâm Mị. Có con rể như Liễu Vĩnh, Tể tướng phủ cũng sẽ không suy sụp quá nhanh. Người hôm nay các phu nhân phải tranh nhau lấy lòng, sẽ là cô chứ không phải Lâm Mị.

Đúng vậy, hối thì đã muộn!

03 – YÊU

“Cháu sẽ làm ca ca !”

Gần đây tiểu Nhạn Nhạn rất vui vẻ, mẫu thân đang có bầu, nghe nói trong bụng mẫu thân đang có một tiểu muội muội mập mạp trắng trẻo, chờ thêm một thời gian nữa, tiểu muội muội sẽ ra ngoài. Đến lúc đó, bé sẽ trở thành ca ca.

Trở thành ca ca rồi, bé có thể dạy chữ uội muội, dạy muội muội làm cái này làm cái kia, còn có thể thể hiện sự uy phong của một ca ca.

Mẫu thân thật sự sinh một tiểu muội muội, tiểu Nhạn Nhạn giơ tay sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu muội muội, vừa mềm lại vừa mỏng, như thể chạm vào là rách. Bé chưa kịp dùng lực, đã có hai cánh tay gạt tay bé ra. Bé ngẩng đầu nhìn, cánh tay lớn hơn là phụ thân, cánh tay nhỏ hơn là đại ca Phi Phi.

Cuối cùng, tiểu Nhạn Nhạn chán nản phát hiện, bé căn bản không có cơ hội thể hiện sự uy phong của một ca ca, phụ thân và đại ca tranh nhau bế tiểu muội muội, bé vừa nhỏ vừa yếu, không có cơ hội tranh giành với hai người đó.

Người muội muội vừa thơm lại vừa mềm mại, vừa bế vào là không muốn buông tay. Sau đó, phụ thân chỉ ama và bọn hầu gái bế muội muội, không cho đại ca, Trọng Trọng và bé được bế, nói là con trai không được bế. Nhưng thật là bất công, phụ thân ngày nào cũng bế.

Còn nữa, bé từng bắt gặp, phụ thân còn thích ôm mẫu thân. Nếu mẫu thân đang ôm bé, phụ thân nhất định sẽ trừng mắt bắt bé xuống. Thật bất công!

Haizzz, phụ thân yêu nhất mẫu thân và muội muội, rõ ràng mẫu thân có lúc còn giận dữ với phụ thân, phụ thân lại không lấy đó làm phiền, dỗ ngọt đến khi mẫu thân cười mới thôi. Rõ ràng muội muội thích khóc nháo, phụ thân cũng không ngại, dỗ lên dỗ xuống. Nếu bé và đại ca dám như vậy, nhất định nhanh chóng ăn đòn. Thật bất công!

Tiểu Nhạn Nhạn than thở mấy ngày, thảo luận với Phi Phi. Rốt cục cũng hiểu ra, phụ thân là đàn ông, mẫu thân và muội muội là phụ nữ, đàn ông yêu phụ nữ là chuyện rất hiển nhiên! Nếu hai đứa là con gái, phụ thân nhất định sẽ không cấu giận với hai đứa, nhất định sẽ dễ dàng.

Xem ra, việc cấp bách là phải đấu tranh giành giật tình cảm, không thể để ấu thân và muội muội chỉ chú ý đến một mình phụ thân.

Đàn ông tranh giành tình cảm của phụ nữ chính là chuyện hiển nhiên!

04 – ĐẸP TRAI

Đại Chu quốc thái bình nhiều năm, tân Tể tướng và tân Thị lang chiến tích xuất chúng, chỉ vài năm, đã khiến kinh thành càng thêm phồn vinh, dân chúng có của ăn của để. Lại bởi vì Đại Hạ Quốc tăng cường buôn bán với Đại Chu Quốc, rất nhiều thương gia Đại Hạ đến kinh thành, mang theo hàng hóa đa dạng, mỗi lần có hội hè, đường phố đông nghịt người, xem không hết trò.

Cuối xuân, những ngày cuối cùng của tháng ba. Theo thường lệ là ngày nghỉ cuối tuần của quan viên. Sáng sớm, phố xá đã náo nhiệt ồn ào, các hàng rong bên đường bán đủ thứ, nào đèn lồng, kẹo đường hình người, đồ thêu tinh xảo, hàng hóa của người Hồ, đồ ăn vặt mùi thơm nức mũi v.v....

Một xe tứ mã dừng ở đầu phố, một giọng nói trong trẻo vang lên: “Phụ thân, con muốn mua một quả cầu pha lê của người Hồ làm thạp lễ cho bà ngoại.” Cùng với tiếng nói, một bé trai tuấn tú khoảng mười tuổi nhảy ra khỏi xe.

“Con cũng muốn xem!” Một bé trai tuấn tú nhảy khoảng sáu bảy tuổi nhảy ra theo.

“Con cũng muốn, cũng muốn!” Trong xe vang lên giọng nói non nớt của một bé gái.

Đôi vợ chồng trẻ ngồi trong xe nhìn cô con gái hơn hai tuổi đang hươ tay đòi ra ngoài mà phải bật cười. Nhất thời người hầu tiến lên bế cô bé con xuống xe, đôi vợ chồng trẻ tuổi cũng lần lượt xuống xe, người chồng nói: “Thương gia người Hồ có nhiều hàng hóa lạ mắt, xem một chút đã!”

Nhóm người này, chính là Liễu Vĩnh Lâm Mị và các con.

Lâm Mị thấy Liễu Vĩnh dung túng ấy đứa con, sắc giọng: “Hôm nay là sinh thần mẫu thân, chúng ta nên đến sớm mới phải, giờ lại còn dừng xe cho các con mua đồ, thế nào cũng đến muộn.”

Liều Vĩnh lơ đãng, cười nói: “Tôi vợ con nhe nhóc thế này, có chậm một chút cũng là bình thường. Huống hồ Phi Phi cũng luôn muốn chuẩn bị thọ lễ ẹ vợ, nhưng tranh chữ bị Âm Âm làm rách tối qua rồi, sáng nay chưa kịp viết vẽ gì, giờ cứ để các con mua quà, tự thể hiện tâm ý của mình.”

Cuối cùng Phi Phi mua một viên đá quý hình cầu, Nhận Nhận mua một cây vải tơ, Lâm Mị mua cho Âm Âm một đèn lồng.

Vì dừng lại giữa đường, khi cả nhà đến Hầu phủ cũng hơi trễ giờ một chút. Phu nhân Vĩnh Bình Hầu được báo là nhà Liều Vĩnh đến thì ra tận cửa đón, giơ tay bế tiểu Âm Âm, gọi tâm can bảo bối, cười nói: “Vừa rồi có phu nhân khen, nói lần trước đến Liều phủ, thấy tiểu Âm Âm ngoan ngoãn rất đáng yêu, theo đáng về đây, đến lúc trưởng thành, chỉ sợ cửa lớn của Liều phủ phải gia cố thật chắc chắn, nếu không, sớm muộn cũng bị bà mối đập hỏng.”

Thấy phu nhân Vĩnh Bình Hầu có chuyện muốn nói riêng với Lâm Mị, Liều Vĩnh cười một tiếng, dẫn Phi Phi và Nhận Nhận đi trước.

Lâm Mị vội vàng bảo Cố nữ mẫu bế tiểu Âm Âm đi vào trước, đi chậm lại, lặng lẽ nói: “Mẫu thân có chuyện gì muốn nói ạ?”

Phu nhân Vĩnh Bình Hầu gật đầu, kề tai nàng thì thầm: “Hôm nay đến dự thọ yến có mấy phu nhân dẫn theo tiểu thư nhà mình đến, ý tại ngôn ngoại. Con nhớ ứng phó cẩn thận.”

Lâm Mị ngẩn ra, tiểu thư trong kinh thành tất nhiên sẽ không muốn làm thiếp cho Liều đại ca, vậy nàng phải cẩn thận điều gì?

Phu nhân Vĩnh Bình Hầu thấy Lâm Mị không hiểu, liền cười rồi mới nói: “Bọn họ nhằm vào Phi Phi kìa. mấy cô bé kia đều là khoảng tám chín tuổi, nếu trong lúc chơi đùa, có thể khiến Phi Phi thốt ra lời hứa hẹn nào, đến lúc đấy con định ứng phó sao?”

Lâm Mị lấy làm kinh hãi, kinh ngạc nói: “Mẫu thân, Phi Phi mới mười tuổi mà!”

“Phi Phi mặc dù mới mười tuổi, nhưng tướng mạo tuấn tú, thông minh dị thường, tương lai nhất định sẽ là Trạng nguyên. Giờ không xuống tay trước, đợi đến khi Phi Phi mười hai mười ba tuổi, chỉ sợ thành trâu chậm uống nước đục.” Phu nhân Vĩnh Bình Hầu nửa đùa nửa thật: “Huống hồ, Liều Vĩnh đang được lòng Hoàng thượng, ai lại không muốn trèo cao?”

Lâm Mị cười nói: “Phi Phi vẫn còn nhỏ, giờ bàn chuyện này vẫn sớm quá.” Không biết từ lúc nào, nhà nàng lại thành đối tượng để người khác trèo cao!

Lúc này, một vị lão phu nhân kéo Phi Phi ngồi xuống bên cạnh, nhìn các cô bé trong đại sảnh một lượt, nửa đùa nửa thật lặng lẽ hỏi: “Phi Phi thích cô nương nhà ai?”

Phi Phi nhìn các cô bé xung quanh một lượt, cười hì hì lặng lẽ trả lời: “Ai cháu cũng thích hết.”

“Ấy, không thể tham lam như thế, chỉ có thể thích một người thôi.” Lão phu nhân nói: “Cháu nói xem cháu thích ai, ta sẽ làm chủ cho cháu.”

“Người cháu thích, chỉ sợ lão phu nhân không làm chủ được.” Phi Phi bày ra vẻ mặt nghiêm túc.

“Là ai?” Lão phu nhân không khỏi tò mò.

Phi Phi cười hì hì nói: “Cháu không nói đâu!” Cháu đã mười tuổi rồi, lại cứ dụ như trẻ con ba bốn tuổi, lẽ nào lại thế?

Phi Phi vừa nói, vừa ưỡn ngực, đón nhận ánh mắt của các cô bé trong đại sảnh, ra vẻ phóng khoáng nhấc vạt áo, nghiêm trang oai vệ đi ra khỏi sảnh.

Tiểu Nhận Nhận cũng vừa vùng vẫy thoát được ra khỏi nhóm phu nhân, nhìn thấy Phi Phi, vội vàng dừng lại nói chuyện.

Hai anh em đồng thanh: “Haizzz, đẹp trai thật khổ!”

75. Chương 75: Phiên Ngoại (2)

05 – HOA ĐÀO

Mùa xuân năm đó, hoa đào rực rỡ, đẹp không sao tả xiết, rất nhiều người đến ngoại ô kinh thành du ngoạn. Tô Trọng Tinh cùng mấy bạn đồng môn đứng dưới tàng hoa đào ngâm thơ, thần thái sáng láng, tuấn kiệt xuất chúng, khiến không ít thiếu nữ phải ngẩn ngơ.

Lâm Mị đứng ở cách đó không xa, im lặng nhìn Tô Trọng Tinh. Hôm nay nàng mặc quần áo đàn ông, hai hàng lông mày cũng vẽ cho thô, nhìn thoáng qua sẽ thấy một thiếu niên thanh tú, dưới tàng hoa đào, hàng mi dài cong vút, mắt ướt át long lanh, khiến không ít thiếu nữ nhìn đến mất hồn.

Lâm Mị không hề biết đến ánh mắt của người khác, chỉ hỏi Cố nhũ mẫu: “Mama, thiếu niên kia chính là thiếu gia Tô phủ Tô Trọng Tinh sao?”

“Tiểu thư, đúng là hắn! Vú đã nghe ngóng rất kỹ càng, hắn tài mạo song toàn, giữ thân trong sạch, đúng là ứng cử viên hàng đầu khi kén chồng của các thiếu nữ kinh thành. Tuy chúng ta có hôn ước, nhưng vẫn phải dò la rõ ràng rồi mới tới nhà họ được.”

“Mama, tuy cháu có hôn ước, nhưng hai nhà mất liên lạc đã lâu, liệu người ta có thừa nhận hôn sự này không?”

“Tiểu thư yên tâm, vú nghe ngóng kỹ rồi, Tô thiếu gia chưa thành thân cũng không đính hôn. Nào có lý do gì để chối bỏ hôn sự? Giờ Tô lão gia đang là quan Hàn lâm, rất có danh tiếng, nhất định sẽ không hối hôn tùy tiện đâu.”

“Mama...”

“Tiểu thư, cô tài mạo song toàn, có gì đáng phải lo lắng? Vú tin Tô thiếu gia kia nếu thấy tiểu thư, nhất định sẽ đem lòng tương tư.”

Lâm Mị nghe Cố nhũ mẫu nói thế, không khỏi cúi đầu thở dài một tiếng. Cha mẹ đều đã tạ thế, ngàn dặm xa xôi lên kinh, được ăn cả ngã về không, nếu nhà họ Tô không thừa nhận hôn sự, nàng biết làm sao?

Cố nhũ mẫu thấy Lâm Mị nhíu mày lo âu, vội vàng trấn an: “Nếu nhà họ Tô không thừa nhận hôn sự, chúng ta lại đi cầu kiến một vị phu nhân khác, nhất định sẽ có cách.”

Một làn gió thổi qua, Lâm Mị giơ tay đón được một cánh hoa lơ lửng, kề lên mũi khê ngửi, lại nghịch ngợm thổi thổi, môi đỏ thắm như cánh hoa đào, tiếng cười khúc khích khuynh đảo đất trời.

Cố nhũ mẫu thấy vậy ngẩn ngơ, cười nói: “Tiểu thư tuy mặc quần áo đàn ông, mà vẫn không dấu được vẻ đẹp rạng ngời.”

Lâm Mị đang định trả lời, đột nhiên hai đầu gối mềm nhũn, cơ hồ đứng không vững, vội vàng vịn vào vai Cố nhũ mẫu, cúi đầu nói: “Mama, chúng ta mau về thôi! Chỗ này đông người quá, cháu chóng mặt.”

Cố nhũ mẫu thấy Lâm Mị như gục xuống, hai má ửng hồng, không khỏi kinh hãi, dịu dõ nàng hỏi nhỏ: “Tiểu thư bị sao vậy?”

“Cháu không có việc gì, chúng ta đi nhanh đi!”

Lâm Mị là trẻ sinh non, không được cứng cáp như người khác. Từ lúc có nguyệt sự, hề ngủ thấy khí tức đàn ông trẻ tuổi là chân tay bải hoải, đứng không vững. Từ mùa xuân năm nay, bệnh càng thêm nghiêm trọng. Như lúc này không biết ngủ thấy khí tức ở đâu, chỉ phảng phất mà đã không đứng được.

Lâm Mị cùng Cố nhũ mẫu đi vòng qua gốc cây đào, chậm rãi rời đi.

Từ dưới một gốc đào khác, một thanh niên tuấn tú hơn người đi tới. Chính là Liễu Vĩnh. Liễu Vĩnh đứng ở vị trí mà Lâm Mị vừa đứng, thắc mắc nhìn hoa đào, lẩm bẩm: “Kỳ quái, sao hoa đào này lại phảng phất một hương thơm lạ, giống hương thơm mà sách văn tả về tuyệt sắc mỹ nữ.”

Liễu Vĩnh đưa mắt nhìn hoa đào, giơ tay đón một cánh hoa rơi, vuốt ve nhẹ nhàng, cất vào trong ống tay áo.

Hoa không say người, người tự say.

06 – HOA SEN

Mùa hè năm ấy, hoa sen nở rộ, hương thơm thanh tao sâu kín, duyên dáng yêu kiều. Phu nhân Vĩnh Bình Hầu dẫn các con đến lương đình thưởng hoa, cười nói rộn rã, hoa như khiêu vũ với gió, dập dờn sóng nước, đẹp như Dao Trì.

Chu Minh Dương cười lơ đãng, mũi tìm kiếm một mùi hương quen thuộc, ánh mắt dịu dàng ve vuốt đóa hoa sen, tâm tư lại chìm đắm miền ký ức.

Lúc nhỏ, hắn thường theo phu nhân Vĩnh Bình Hầu tiến cung, cùng Đại Công chúa chơi đùa. Mùa hè, trên người Đại Công chúa thường có hương sen rất dễ chịu, khi đó Hoàng thượng cũng ái Đại Công chúa, nói Công chúa là bách hoa chi vương, muôn hương trên người, đặc biệt ban phong hào “Thiên Phương”.

Thiên Phương Công chúa dần lớn, mỗi khi tham dự yến tiệc, thiếu niên kinh thành được diện kiến đều đem lòng tương tư. Chu Minh Dương cũng đem lòng nhưng nhớ, có điều để tránh bị nghi ngờ, hắn càng lúc càng ít tiến cung, Thiên Phương Công Chúa lại xuất hiện trong giấc mơ của hắn càng lúc càng nhiều. Nhưng trời không chiều lòng người, Thiên Phương Công Chúa lại gả cho Thượng Du. Giấc mộng của hắn tan thành mây khói.

Từ lúc đó, hắn bắt đầu có sở thích sưu tập các giống hoa thơm, nhằm tìm kiếm một mùi hương đã mất.

Chu Minh Dương dời mắt từ hồ sen sang Lâm Mị, tim hơi loạn nhịp, cô nghĩa muội này, bất kể là phong thái dung mạo hay hương thơm, đều rất giống Thiên Phương Công chúa.

Có lẽ... hắn nên giữ nàng lại Hầu phủ.

Chu Tư lặng lẽ quan sát Lâm Mị, thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn Chu Minh Dương, lòng thầm tiếc nuối, haizzz, dung mạo nghĩa muội rất giống Thiên Phương Công chúa, đừng nói anh trai, chính hắn cũng không thể nén lòng.

Nhưng anh trai muốn cưới Lâm Mị làm vợ cả chỉ sợ không dễ dàng. Tính Lâm Mị quật cường, cũng không chịu làm lẽ, chuyện này ắt là còn phải nâng lên đặt xuống nhiều.

Thưởng hoa xong, chờ mọi người về phòng, Chu Tư lôi kéo Chu Minh Dương về phòng mình uống rượu. Đến lúc ngà ngà say, Chu Tư đột nhiên đi mở tủ, lấy ra một tấm chăn đơn, ngáp ngừng: “Anh, cái này ... tặng anh!”

Chu Minh Dương đưa mắt nhìn, trên chăn thêu một mỹ nữ, tướng mạo rất giống Thiên Phương Công chúa, hết sức quyến rũ.

“Anh, anh cất trên giường, lúc nào bứt rứt quá thì lấy mà giải tỏa, đừng tự giày vò bản thân.” Chu Tư ra vẻ nghiêm túc.

“Tiểu Tư, đừng nói vậy!” Chu Minh Dương dời mắt đi chỗ khác, hỏi: “Cái này ở đâu ra?”

“Em gọi một tú nương thân đến nhờ làm cấp tốc.”

“Mau đốt đi, sau này không được làm mấy thứ này nữa.” Chu Minh Dương cười chua chát, “Vật chết... sao có thể so sánh với người sống?”

“Lâm Mị em ấy...”

“Nàng là nàng, Lâm Mị là Lâm Mị, ta phân biệt được!”

Khi sen tàn úa, Lâm Mị lên kiệu hoa về làm vợ Liễu Vĩnh.

Chu Minh Dương biết, có những thứ không thể giữ mãi, có những người không thể nhớ mãi.

Mùa sen nở năm sau, Chu Minh Dương cùng cô vợ mới cưới là Nhị Công chúa ngồi thưởng hoa, đột nhiên phát hiện, một năm bốn mùa, mỗi mùa có nét đặc sắc riêng, hắn thật sự không cần cố chấp.

07 – HOA LÊ

Mùa thu năm ấy, hoa lê nở tràn, cơn gió vờn qua, mưa hoa đổ xuống. Tả phủ vui mừng đón cô con gái mới chào đời, đặt tên Tả Lê.

Vào lễ Trảo Chu, phu nhân phủ khác đến chơi, ai nấy đều khen: “Tả Lê trắng trẻo mập mạp, đúng là tướng có phúc, tương lai tất là quý nhân.”

Có phu nhân vén tay áo Tả Lê, suýt xoa: “Cổ tay trắng như ngó sen, nhìn chỉ muốn cắn!”

Cuối cùng cánh tay nhỏ bé mập mạp đẩy lại chọn một cây bút lông. Các phu nhân thấy thế cười nói: “Có lẽ đây sẽ là một nữ tài tử, tương lai là một đại sư thư pháp chăng?”

Tả phu nhân cười thật mỹ mãn.

Chớp mắt đã mấy năm, thân thể Tả Lê vẫn tròn vo như thế, nhưng cô bé rất thông minh lanh lợi, ngâm thơ viết chữ, không thua kém anh trai chút nào, ngay cả Tả lão gia cũng rất ưu ái con gái nhà mình.

Năm Tả Lê lên mười, Tả phu nhân rất rầu rĩ, một cô gái béo như thế, nếu sau này không gầy đi được, thì biết làm sao?

Khi Tả Lê đến tuổi cập kê, Tả phu nhân lo âu đến mất ngủ triền miên. Con gái nhà khác đã lần lượt đính hôn hết rồi. Nhưng con gái bà vì quá béo, mãi vẫn chưa hứa hôn được với ai. Hay là, gia đình nên hạ thấp tiêu chuẩn, chọn một người bình thường?

Tả Lê lại cho rằng, không thể vì bản thân béo phì mà vợ bèo gặt tép, cô ấy rất kiên trì, kiên quyết tìm một người đàn ông nhận thức được giá trị của cô ấy.

Các cô nương tuổi tác tương đương lần lượt xuất giá, cùng chồng về thăm nhà mẹ, đặc ý vênh vang. Tả Lê vẫn không hề dao động, chỉ nói: “Vợ bèo gặt tép cho có một người chồng, rồi phải chịu sự khinh thường của phu quân ngày này sang ngày khác, không bằng ở giá. Nếu không tìm được người nhận thức được giá trị của con, con tình nguyện xuất gia làm ni cô, quyết không cúi đầu phụ thuộc, đau khổ qua ngày.”

Tả phu nhân không cam lòng, mỗi lần dự tiệc đều dẫn Tả Lê theo, hòng tìm kiếm một tia hy vọng, nhưng cứ lần lượt ra về trong thất vọng.

Thời điểm Tả phu nhân nản chí tuyệt vọng, Vương gia Hạ Quốc Hạ Như Phong tuyên bố đến Tả phủ cầu hôn. Tả Lê nhận lời.

Khi những bông hoa lê đầu mùa bung nở, Tả Lê theo chồng đến Đại Hạ Quốc.

Ba năm sau, nhà họ Tả nhận được tin, Hạ Như Phong đăng cơ làm Hoàng đế Hạ Quốc, Tả Lê được phong Hoàng hậu, con trai cũng được sủng ái đặc biệt. Hạ Như Phong chuyên sủng Tả Lê, cung đình Hạ Quốc có lời đồn, nói Tả Lê là hoa lê, các phi tử khác chỉ là hải đường.

Một cảnh hoa lê át hải đường.

08 – HOA MAI

Mùa đông năm ấy, gió lạnh thổi vù vù, hoa mai thơm ngát.

Đúng lúc vườn mai trong Liễu phủ nở hoa, Lâm Mị viết thiệp mời, thỉnh mấy phu nhân khác đến nhà thưởng mai.

Mạc Song Kỳ dẫn các con tới trước. Sau có thêm Nhị Công chúa, rồi Như Nguyệt Quận chúa cũng đưa Trọng Trọng đến.

Lâm Mị đưa các phu nhân ra vườn thưởng mai, để mấy đứa bé chơi trong nhà.

Trọng Trọng thấy Phi Phi, liền hét lên: “Phi Phi, chúng ta đánh cờ đi.”

Gần đây Phi Phi rất mê đánh cờ, đi khắp nơi tìm người chơi cùng, nhưng vừa nghe Trọng Trọng nói thế, lập tức phẩy tay: “Ta bận rồi, người đánh cờ với Nhạn Nhạn đi!”

Trọng Trọng thật thà, “Nhạn Nhạn còn nhỏ, kỹ nghệ quá kém, ta không muốn chơi với em ấy, muốn chơi với người.”

Tiểu Nhạn Nhạn nghe thế phần nộ, gào lên: “Trọng Trọng, anh có biết tại sao anh cả không chơi cờ với anh không, anh cả cũng chê anh kỳ nghệ quá kém mà thôi, vì thế mới không chơi cùng! Anh hơn gì em mà nói, hừ!”

“Ca ca, em chơi cờ với anh!” Tiểu Âm Âm hơn ba tuổi cười hì hì kéo áo tiểu Nhạn Nhạn.

Ôi má ơi, mới phân biệt được quân cờ đã muốn đánh cờ với ta? Tiểu Nhạn Nhạn vội vàng chỉ vào bé gái hơn ba tuổi khác: “Muội muội chơi với bạn kia đi!”

“Không, bạn ấy không phân biệt được quân cờ.” Tiểu Âm Âm xem thường cô bạn vẫn chưa phân biệt được quân cờ, quần quýt lấy Nhạn Nhạn muốn đánh cờ

Thấy mấy đứa trẻ con ầm ĩ, đứa nào cũng xem thường đứa khác kỳ nghệ không bằng mình, Cố nhũ mẫu bật cười, xoay người vào phòng trong lấy ra một bàn cờ rất to: “Chơi cờ đam (*) đi! Cái này có thể chơi bốn hoặc sáu người cùng lúc. Quân cờ của ai tiến vào doanh trại của đối phương trước là thắng, rất đơn giản.”

Phi Phi thấy bàn cờ hình ngôi sao sáu cánh bằng giấy cứng, trên mặt khoét nhiều ô tròn, con cờ bằng gỗ hình tròn, đã mài nhẵn, sau khi nghe luật chơi xong, thấy cũng đơn giản, cười nói: “Được, cái này không so kỳ nghệ, chỉ xem xem ai nhanh mắt hơn, thích hợp để tất cả cùng chơi.”

Một lúc sau, mấy đứa trẻ con chen chúc bên bàn cờ, vừa chơi vừa tranh cãi, vô cùng sôi nổi.

Đến khi tiễn hết khách khứa về rồi, ba anh em Phi Phi vẫn chưa hết hứng, kéo Liễu Vĩnh Lâm Mị vào chơi cùng.

“Phụ thân, mẫu thân, trò này rất dễ chơi, cha mẹ cũng chơi cùng đi!” Phi Phi cười nhìn Cố nhũ mẫu, “Thêm cả mama là vừa đủ sáu người. Thế mới đông vui.”

Liễu Vĩnh cùng Lâm Mị cười ngồi xuống. Ván cờ diễn biến rất gay cấn, tiếng cười nói rộn ràng.

Trên bình hoa, một cành mai đỏ nở hoa, lẳng lặng tỏa hương.

76. Chương 76: Lời Cuối Truyện

Nữ chính của “Cuộc Chiến Hôn Nhân (Mị Cốt Chi Tư)” là một cô gái bị mềm xương. Về ý tưởng hình tượng nữ chính, kỳ thật đã xuất hiện từ trước đây khá lâu, nhưng tôi lại không nghĩ ra nữ chính phải làm thế nào mới có được hạnh phúc, nam chính thế nào mới mang lại cho nàng hạnh phúc, bởi vậy, trong một thời gian, ý tưởng chỉ là ý tưởng, chưa thành câu chữ được.

Giờ chúng ta sẽ nói đến lai lịch ý tưởng, là chuyện rất nhiều năm trước. Lúc đó nhà tôi có chuột, mẹ tôi mới đến nhà người khác xin mèo con về nuôi, bà mang về một con mèo con lông vàng và một con mèo con lông trắng. Mẹ tôi nói, nhà èo họ nói, nuôi một con mèo rất cô đơn, nuôi hai con cho có bạn, nó ít kêu lại chịu ăn, dễ nuôi, đại loại thế. (Nhà bạn Nhi hay èo, các bạn xin mèo cũng hay nói thế)

Bậc cửa chính nhà tôi cao đến đầu gối (em mình bảo cửa ở Văn Miếu cũng thế), đầu giờ chiều mỗi ngày, thông thường sẽ xuất hiện cảnh tượng này: mèo con lông vàng nhẹ nhàng nhảy qua bậc cửa, ngao nghễ ngồi trên ghế salon nhìn ngó bốn phía. Mèo con lông trắng cố gắng nhảy, nhảy được một nửa lại tuột xuống, lại nhảy lại tuột, nửa tiếng một tiếng sau sẽ có thể qua được bậc cửa. Nó ngồi sau cánh cửa nghỉ ngơi một hồi, lại nhảy ra ngoài, lại là một quá trình phấn đấu nửa tiếng đến một tiếng.

Cả nhà tôi rất ngạc nhiên, tại sao lại thế nhỉ, nhảy qua bậc cửa cũng mất nhiều công sức đến thế? Rốt cục, chúng tôi phát hiện, chân trước của mèo con lông trắng chỉ có hai móng vuốt, móng không sắc mà còn rất cùn. Rõ ràng là một chú mèo tàn phế.

Càng buồn cười hơn, là mỗi khi có người ôm mèo con lông trắng, nó liền toàn thân mềm nhũn, như thể không có xương.

Lúc đấy TV đang chiếu Hồng Lâu Mộng , trùng hợp là trong Hồng Lâu Mộng có một nhân vật gọi là “cô Đa” (Đa cô nương), truyện tả là cô ta trời sinh có một đặc tính kỳ lạ, một khi gần gũi đàn ông, liền thấy toàn thân gân cốt xụi lơ, đàn ông cảm giác như nằm trên đệm bông. Vì lẽ đó, nhà tôi đặt èo con lông trắng một biệt danh, gọi là “Đa cô nương” .

Đa cô nương “thân tàn chí cứng”, ngày ngày kiên trì nhảy qua bậc cửa, hơn nữa cũng không ăn hại vô dụng, thỉnh thoảng vẫn bắt được chuột, dốc hết sức hoàn thành bổn phận của một con mèo.

Đúng vậy, hình tượng nữ chính Lâm Mị của “Cuộc Chiến Hôn Nhân (Mị Cốt Chi Tư)”, lúc đầu chính là đến từ mèo con lông trắng, tạm thời đồng dạng “thân tàn chí cứng”, không muốn trở thành đồ chơi.

Lâm Mị từ nhỏ đã có một khuyết điểm trí mạng, xương mềm, đứng không ra đứng, ngồi không ra ngồi. Đã thế còn phát hiện khứu giác nhạy cảm, ngửi thấy khí tức nam thanh niên liền nhũn hết xương cốt, không đứng nổi nữa.

Một thiếu nữ như thế, mồ côi cha mẹ, gia đạo suy tàn, vào kinh tìm vị hôn phu, lại bị vị hôn phu cùng cùng biểu muội hãm hại, muốn khiến nàng thân bại danh liệt, nhân đó hủy hôn.

Hãm hại không thành công, lại khiến nữ chính kích khởi sự tự tôn, tự động yêu cầu thối hôn, bỏ qua chốn nương tựa từng gửi gắm bao hy vọng.

Hãm hại lại liên quan đến một người nữa là Liễu Vĩnh, vốn là một thanh niên có ý định bám rồng dựa phượng, sau khi gặp nữ chính, được cô nương “thân mềm chí cứng” hấp dẫn, dần dần hồi tưởng ước nguyện ban đầu, quên đi tâm tư bám rồng dựa phượng, một lòng gắn bó cùng nữ chính, cùng nhau phấn đấu.

Kết cục cuối cùng, tất nhiên là mỹ mãn.

Khi kết thúc truyện này, khiến tôi lưu luyến không rời, không phải nữ chính, lạ kỳ thay lại là nam chính.

Hoặc có thể nói, khiến tôi không nhớ xa, kỳ thật là nam chính sinh động, cuối cùng đã bỏ được ý tưởng dựa dẫm.

Khi các bạn đọc truyện, không biết các bạn đọc giả không nhớ xa nhất là Lâm Mị, hay là Liễu Vĩnh?

Hồng Lâu Mộng – tác giả Tào Tuyết Cần – hồi thứ hai mươi mốt

Bấy giờ trong phủ Vinh có một đứa nấu bếp tên gọi Đa Quan, nghiện rượu be bét, không ra hồn người, người ta đặt cho nó cái tên là thằng “Đa hồ đồ”. Từ bé, bố mẹ nó lấy cho nó một người vợ mới hai mươi tuổi, có ít nhiều nhan sắc, ai thấy cũng yêu. Nhưng chị này tính lẳng lơ, hay khêu ong gọi bướm. Thằng Đa chỉ cốt có rượu, có tiền, ngoài ra vợ cũng mặc kệ. Vì thế người trong hai phủ Vinh, Ninh phần nhiều tăng tị với ả. ả này dâm dăng khác thường, nên người ta đặt cho cái tên là cô “Đa”(10). Giả Liễn đương lúc giữa ngày, ngày thường vốn đã say mê say mết ả này, nhưng trong thì sợ vợ, ngoài sợ bọn hầu yêu, nên không dám chồn vờn. Cô “Đa” từ lâu cũng có tình ý với Giả Liễn, nhưng chưa có dịp thuận tiện; nay thấy Giả Liễn dọn ra ngủ ngoài thư phòng, ả ta chẳng có việc gì cũng mỗi ngày lượn đi lượn lại ba bốn lần. Giả Liễn như một con chuột đói, bàn ngay với bọn hầu thân, hẹn cho vàng, lụa, lễ nào không được; vả chẳng chúng là chỗ quen sẵn với cô “Đa” nên chỉ nói một câu là xong.

Đêm ấy “Đa hồ đồ” rượu say ngủ vật ở giường. Đến trống canh hai vắng người, Giả Liễn lén sang. Vừa trông thấy ả, hấn đã hồn phách rụng rời, không kịp to nhỏ câu gì, vội cởi áo giở trò ngay. ả này có một thú lạ trời cho; hễ khi gần con trai là khắp người nó gân cốt mềm nhũn, khiến người ta có cảm giác như nằm trên đồng bóng. Nó lại có cái lối khêu gợi, lẳng lơ, hơn cả bọn kỹ nữ, nên ai nấy đều chết mê.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuoc-chien-hon-nhan>